

Giới thiệu Dị Giới Kỳ

Thể loại: tiên hiệp, dị giới, hệ thống, xuyên không, huyền huyền..

"Ta tự nhận mình không phải là người tốt nhưng người nghĩ ta sẽ mất mạng khi con trẻ sao?-kaka người xấu luôn luôn sống lâu trăm tuổi. Cho nên ta xấu xa thế này thì bắt từ cmnr."- Khi hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên trời nổi sấm chớp thiên lôi đánh chết hắn như thể muốn phản đối câu hắn bắt từ

Tưởng rằng sẽ chết không thể chết hơn được nữa thế nhưng hắn lại cứ thế rơi vào một đại âm mưu, lần lượt phải xuyên qua các loại thế giới.

Map 1: Đấu Phá Thương Khung...

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Trong một hẻm tối một nam nhân mặc áo bành tô đen dựa lưng vào tường mà thở hồng hộc.

-“***!”-Hắn nhỏ giọng thóa mạ một tiếng.

-“Haha, không ngờ người cũng có ngày hôm nay đó Hắc Long.”-Một nhóm người dần bước vào trong hẻm từ cả hai phía.

-“Quả nhiên là bọn mày mà. Hắc Miêu, Gian Lang.”-Ánh đèn đường chớp chớp lúc tỏ lúc mờ cũng đủ Hắc Long nhận ra được hai kẻ cầm đầu, hắn cười lạnh một tiếng.

-“Hahaha nể tình mày sẽ giao chức đại ca cho tao đêm nay, tao cho mày một đi ngôn đó.”-Gian Lang cười lớn tiếng.

-“Haizzzz, di ngôn sao?”-Hắc Long thở dài một tiếng-“Mày không cảm giác thấy gì sai sai sao?”

-“Chớ có hù dọa tao chứ, tao sợ lắm à nha.”-Gian Ma giả vờ run rẩy nói.

-“Ý mày là đưa b*tch kia nằm vùng nên biết rõ tao rồi ấy hả?”-Vô Tà cười cười chỉ ả Hắc Miêu-“Cắm sừng lên đầu mày tao thấy vui vc luôn đấy.”

-“Tao chưa diệt mày vì chưa có bằng chứng thôi.”-Vô Tà vừa dứt lời hai đầu con hẻm liền nổ tung, còn chính hắn nhanh chóng chui vào thùng rác bên cạnh đây là hắn cố ý đặc chế từ thép hợp kim cho chính mình để tránh vụ nổ, mọi thứ đều như trong kế hoạch của hắn. Tiếng sập đổ liên kết thúc không lâu sau đó, Vô Tà mở nắp thùng mà chui ra, nhìn cảnh tượng đổ nát hắn theo thói quen đưa tay tới túi quần lấy thuốc nhưng chợt nhận ra trong túi đã không còn gói thuốc nào cả.

-“Thèm thuốc vc.”-Vô Tà chán nản nói rồi đi xung quanh xem xét thế nào.

-“Mày...mày sẽ sớm...ế...ết theo tao thôi.”-Bị đè dưới một tảng bê tông, Gian Lang còn thoi thóp hơi cuối cùng nói-“Đại..ại ca sẽ.”-Chưa nói hết câu thì Gian Ma cũng đi bán muối luôn.

-“Ta sẽ sớm chết sao? Hahaha, kẻ xấu di họa nghìn năm. Ta xấu xa thế này thì bắt từ cmnr.”-Vô Tà lớn tiếng cười, câu nói này khiến trong mọi hoàn cảnh hắn đều vẫn giữ cái đầu lạnh mà tìm phương pháp tránh đi. Nhưng đang cười thì lão thiên không biết do vô tình hay cố mà thân ái tặng hắn một đạo thiên lôi thẳng vào đầu như thể lập tức chứng minh hắn là đang chém gió.

-“M* k***, lão tử chết yếu thế này chắc có lẽ lão tử là người tốt đây.”-Một suy nghĩ loé lên trong đầu Vô Tà rồi hắn mất luôn ý thức, trong mọi hoàn cảnh Vô Tà đều có suy nghĩ tích cực.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Thiếu niên Tiêu Tà

Tiêu gia Ô Thần Thành

Trên một cành cây lớn tại hậu viện, một thiếu niên tuổi khoảng 1 đưa ánh mắt nhìn ra phía xa xa nơi cuối chân trời, tuy nét mặt có chút non nớt nhưng đôi mắt lại không phải của một thiếu niên mà là của một người từng trải, từng lăn lộn nơi dân gian. Đôi mắt nhìn chăm chăm về nơi cuối chân trời như thể muốn khám phá hết thảy.

-“Đây rốt cục là thế giới nào, quen lắm sao nghĩ mãi không ra được.”- Thiếu niên lắc lắc đầu nói, thiếu niên là Vô Tà sau khi bị ngọn thiên lôi đánh xuống liền tại xuất hiện ở thế giới này. Mới đầu cơ bản thì hắn nghĩ là mơ cơ nhưng rốt cục sau mấy năm hắn đành chấp nhận sự thật này. Vô Tà rất muốn vùng vẫy trong thế giới này một lần vì qua điển tịch thì cả Gia Mã đế quốc cũng chỉ tương đương với Singapor ở địa cầu nếu xét hệ quy chiếu là thế giới này, Đấu Khí đại lục.

-“Thôi thì mười mấy năm nay không nhớ nổi chắc bỏ qua luôn đi chứ nghĩ nhiều mệt óc quá.”- Thở dài một tiếng Vô Tà bắt đầu rơi vào trạng thái tu luyện, hắn tu luyện là dựa theo hai loại công pháp mà bỗng nhiên xuất hiện trong trí nhớ hắn một cách chi tiết đến từng đầu chấm, một bộ là ‘Cực Thiên’ tu luyện đấu khí và tinh thần lực; Còn một bộ là ‘Trần Ma’ tu luyện thể chất, theo hắn nghĩ thì có lẽ đây là mấy thứ được gọi là ‘Cân bằng trao đổi dị giới’ mà hắn thường đọc trong các tiểu thuyết trên mạng trước kia. Ngoài hai bộ công pháp ra hắn còn nhận được thể chất Quang- Âm chi thể, theo giới thiệu thì nếu không có thể chất này không thể tu luyện hai loại công pháp kia; Và một bộ ‘Liễm tức’ che giấu thực lực, khí tức không thể nhận ra nếu thực lực không hơn hẳn bốn đại cảnh giới.

Vô Tà tu luyện từ lúc lên bảy, sau tám năm mới đạt được tới cấp bậc Đấu Giả thế nên hắn cảm thấy như thể mình bị lừa phỉnh. Tu luyện tám năm trời mới đạt được đại cấp bậc tiếp theo trong khi mấy tên nhân vật chính trong truyện khác một năm vượt cả mấy đại cảnh giới.

-“Tà nhi!”- Một nữ nhân không quá đẹp từ xa tiến lại chỗ hắn, trong mắt Vô Tà đây là người đẹp nhất thế giới này vì nàng là mẹ hắn, Trương Ngọc, người đã một mình nuôi hắn tới lúc này sau khi cha hắn qua đời do bạo bệnh.

-“Mẹ tìm con có chuyện gì không?”- Vô Tà từ trên cây nhảy xuống lễ phép nói.

-“Thằng nhóc này, đạt được cấp bậc Bát đoạn đấu khí mà dám giấu không cho ta biết.”- Trương Ngọc đưa hai ngón tay nhéo tai Vô Tà.

-“Đau, đau, con biết lỗi rồi mà.”- Vô Tà vội vã kêu như heo chọc tiết.

-“Tha cho ngươi lần này.”- Trương Ngọc biết đứa con mình thật ra không đau chỉ là kêu cho vui thôi nhưng nàng vẫn thấy sót mà lần nào cũng tha cho hắn cách nhẹ nhàng.

-“Nói xem ngươi có lỗi gì?”

-“Con...con không biết.”

-“Hừ còn dám không biết. Suốt ngày mở miệng là nói tiến bộ không nhanh làm ta lo lắng muốn chết cuối cùng lại đạt được Bát Đoạn Đấu khí.”- Nói thế nhưng Trương Ngọc cảm thấy thật hạnh phúc vì con trai nàng cũng là một dạng thiên tài nhà.

-“Bát Đoạn Đấu khí là tốt lắm rồi sao?”- Vô Tà đầy ngây thơ hỏi.

-“Ngươi, tên nhóc này, trong số những người cùng tuổi với ngươi ai đạt được Bát Đoạn Đấu Khí không?”

-“Ta không rõ.”- (Thế ra ta thật giỏi sao? Thế mà ta không biết điều đó đấy, vậy ta bày ra thực lực Tam tinh Đấu Giả không biết ta còn là thiên tài cỡ trong mắt người khác đây)- Vô Tà đắc ý thầm trong bụng nhưng không dám nói ra sợ mẫu thân đại nhân của hắn lại nhéo tai hắn nữa.

-“Bỏ đi, ngươi tự mà tìm hiểu đi. Tối giờ ăn cơm tối rồi, ngươi lần nào cũng phải để ta đi gọi về thật hết biết.”- Trương Ngọc đặt nhẹ tay lên đầu Vô Tà, nàng cảm thấy nhưng năm nay cố gắng nuôi dưỡng nay đã được báo đáp, mọi người trong gia tộc đều nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

-“Mẹ, con lớn rồi đừng có xoa đầu con mãi như thế chứ.”- Vô Tà cười khổ nói.

-“Thế cảm lão nương xoa đầu hả?”- Trương Ngọc trợn mắt lên nhìn khiến hắn rụt vùi lại không dám nói thêm gì.

-“Về ăn cơm thôi, ta có làm mấy món ngươi thích.”

-“A, thật sao, vậy mau về thôi?”- Vô Tà mắt sáng lên, hắn phải công nhận rằng mẹ hắn nấu đồ ăn không thể chê vào đâu được cả, nhất là mấy món hắn thích.

...

...

-“Chào Tiểu Tà ca ca, chào a di.”- Một nữ hài tuy mới chỉ có 12 tuổi nhưng dễ thương cực có tiềm chất trở thành một đại mỹ nữ sau mấy năm nữa, lên tiếng chào hai mẹ con Vô Tà trên đường quay về nhà từ phía sau núi.

-“Huân Nhi trở rồi còn đi đâu đây?”- Vô Tà gật đầu chào lại, hắn có chơi với hai người ở Tiêu gia một là nữ hài Tiêu Huân Nhi trước mặt và một thiếu niên khác tên Tiêu Viêm chỉ là hắn nghe nói thiếu niên kia sau khi bị cái gì đó liên mang danh đệ nhất phế vật, hắn cũng muốn đi hỏi nhưng lần nào Tiêu Viêm cũng tìm cách tránh mặt hắn cả.

-“Ta đi tìm Tiêu Viêm ca ca, hẳn chắc lại ra sau núi.”-Tiêu Huân Nhi buồn bã nói-“Tiêu Tà ca ca đi khuyên hẳn một tiếng được không?”

-“Muội biết đây ta lần nào tới hẳn cũng không để ta kịp nói gì mà kiếm cớ đi luôn, ta muốn khuyên lắm nhưng đành chịu thôi chứ biết sao được bây giờ.”-Vô Tà lắc đầu nói.

-“Huân Nhi, con cứ từ từ khuyên nhủ Tiêu Viêm đừng có gấp gáp quá. Con là con gái còn dễ chứ Tà nhi là con trai ta sợ Viêm Nhi thật không nghe đâu.”-Trương Ngọc một bên liền lên tiếng, nàng muốn ra tới thử khuyên nhủ nhưng dù sao cũng là người lớn không ra mặt sợ không tốt. Chứ nàng coi Tiêu Huân Nhi cùng Tiêu Viêm như con mà đối xử với hai người đơn giản chỉ vì con trai nàng chơi với hai đứa nhóc này.

-“Dạ con sẽ cố. Thôi con cũng mau đi tìm Tiêu Viêm ca ca đây.”-Tiêu Huân Nhi gật gật đầu nói.

-“Khi nào lại sang nhà ta ăn cơm.”-Trương Ngọc nói theo một câu, Huân Nhi dạ một tiếng rồi tiếp tục tiến về phía sau núi Tiêu gia.

-“Tiêu Viêm đứa trẻ này, haizzz, thật là đả kích lớn với hẳn.”-Trương Ngọc không nhịn được than thở một tiếng.

-“Qua khỏi chuyện này hẳn sẽ trưởng thành hơn thôi.”

-“Đứa nhóc này, con lớn hơn Viêm nhi có một tuổi mà thôi đó, cứ ra về ông cụ non.”-Trương Ngọc cú nhẹ lên đầu Vô Tà.

-“Cứ nhiều thế con ngu đi thì sao đây?”-Vô Tà xoa xoa đầu.

-“Tên nhóc nguoi còn nói nửa tin tới nay cho nhin không hả?”

-“A, con biết lỗi rồi, mong mẫu thân đại nhân tha cho con lần này.”

-“Được, đại nhân ta khoan hồng độ lượng bỏ qua cho nguoi lần này.”-Trương Ngọc phất tay nói.

-“Đa tạ, đa tạ đại nhân rất nhiều.”

Hai mẹ con Vô Tà vừa đi vừa nói chuyện không lâu liền về đến nhà.

...

...

...

-“Nương này, năm sau con cũng mười sáu rồi. Con tính lên đường ra bên ngoài xem thế giới có bao nhiêu rộng lớn.”-Vô Tà lên tiếng nói trong khi đang xoa bóp vai cho mẫu thân hẳn.

-“Ta biết ngày này sẽ tới nhưng không ngờ đến nhanh như thế.”-Trương Ngọc bình tĩnh đáp lời Vô Tà-“Nguoi giống cha nguoi nên nhất quyết không thể cứ ở Ô Thần thành này được.”

-“Con xin lỗi.”

-“Xin lỗi gì chứ. Ta đợi nguoi mười tám mà liền cảm chổi đuối nguoi đi nhưng nguoi tu luyện nhanh nên ta đợi sau lễ trưởng thành là cho nguoi cuốn gói lên đường luôn.”-Trương Ngọc mặc dù có phần buồn nhưng nàng biết không thể mãi giữ con trai mình ở nơi này được vì nàng biết Vô Tà ánh mắt thường hướng về phương xa đầy tò mò, muốn vùng vẫy bay lên để xem thế giới này màu sắc thế nào.

-“Con xin lỗi vì mãi chưa kiếm được cho mẹ vị đại thúc nào để gả vào.”-Vô Tà đầy hối lỗi nói.

-“Nguoi, tên nhóc dám chọc của nương của nguoi, muốn chết sao?”-Trương Ngọc vòng tay kẹp lấy đầu hẳn dùng nắm đấm di di đầu hẳn. Khiến hẳn kêu đau không thôi. Cơ bản thì thế giới này hôn nhân không cổ hủ như thời cổ đại của phương Đông, quả phụ vẫn có thể tái giá nhưng là vì có lẽ do Trương Vân sợ Vô Tà phản ứng nên không tái giá lần nữa.

-“Con chọc gì nương đâu. Nương là đại mỹ nữ thế này muốn tái giá sợ nguoi tới hỏi đập đổ cả tường Tiêu gia ấy chứ.”

-“Có thể xem xét nhưng chưa phải bây giờ.”-Trương Ngọc buông đầu Vô Tà ra-“Chớ nhắc lại không đừng trách lão nương không khách khí đó.”

-“Nương cứ đe dọa con suốt.”-Vô Tà tiếp tục xoa bóp vai cho mẫu thân hẳn.

-“Mà để nguoi đi ta cũng thấy tiếc lắm, mất đi một người tới tới xoa bóp vai cho ta.”

...O.o.O.o.O...

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dung Hợp Công Pháp

Như mọi ngày khác Vô Tà lại tiến về phía sau núi mà tu luyện, mặc dù mẫu thân hắn nói hắn thuộc loại thiên tài nhưng hắn cảm thấy giống phế tài hơn. Tu luyện tám năm trời chưa đạt được ba đại cảnh giới đầu thì sẽ mất bao nhiêu lâu để lên tới cảnh giới cuối cùng đây, nhiều lúc hắn nghi ngờ liệu có phải là do công pháp đang sở hữu có phần không được xịn cho lắm, rồi lại lắc đầu xua tan suy nghĩ ấy đi vì bản thân hắn chưa hiểu hết được hai thiên công pháp này.

-“Làm vài đường quyền cho thoải mái vậy.”- Vô Tà đứng dậy phủi bụi dưới quần nhảy khỏi tảng đá lớn hắn đang ngồi, mà bắt đầu múa ‘Thái cực quyền’ mà kiếp trước chủ yếu là để hắn tĩnh dưỡng mỗi lúc đầu óc trở nên căng thẳng.

-(Thể chất mình là Quang-Ám chi thể, mới có thể luyện được ‘Cực thiên’ và ‘Trần ma’. Vậy nếu chỉ tu luyện một thứ thì sao?)-Bỗng trong đầu Vô Tà xuất hiện một suy nghĩ, cơ thể hắn vẫn tiếp tục theo quyền pháp mà chuyển động.

-(Lấy ‘Cực Thiên’ coi như phần Quang, lấy ‘Trần Ma’ coi như phần Ám thì sao?)

-(Nếu vậy thì tu luyện một thứ liền dẫn đến mất cân bằng mà chết sao? Có công pháp tức có tiền nhân tu luyện vậy người nghĩ ra một trong hai thiên công pháp này thì thế nào? Hắn ta có thể chết gì? Chỉ tu một trong hai thì chết chắc rồi.)-Những dòng suy nghĩ liên tục thì nhau xuất hiện trong đầu Vô Tà.

-(Chẳng nhẽ người nghĩ ra cả hai công pháp liền lúc?)- Vô Tà kết thúc một chu thiên dưới chân xuất hiện một biểu tượng bát quái, hắn không dừng ở đó lại tiếp tục thêm một chu thiên.

...

-“Á!”-Mãi đến khi Vô Tà đã múa bao nhiêu chu thiên ‘Thái cực quyền’ hắn mới vỗ đầu mạnh một cái, một bóng đèn lóe lên tròn đầu hắn-“Hai bộ vốn là một thì sao?”

Suy nghĩ đầy lớn mật xuất hiện trong đầu Vô Tà, hắn muốn dung hợp hai loại công pháp này lại với nhau, phải biết rằng chỉ cần sai lầm trong lúc niệm khẩu quyết thì liền dẫn đến tẩu hỏa nhập nhập thì ‘lên đường’ luôn.

-“Liều!”- Vô Tà cắn răng một cái ngồi xếp bằng xuống dưới đất ngay chính giữa thái cực đồ hắn tạo ra sau mấy chục lần đi quyền.

Không bao lâu Vô Tà như bước vào một cảnh giới vi diệu hắn thấy mình xuất hiện trong một không gian hoàng kim trong đó nổi bật nhất hai điểm một trắng một đen đối chọi nhau như thể muốn thôn phệ, va vào rồi lại tách ra cứ như thế. Không biết trải qua bao lâu cả hai liền có phần tiêu hao mà thu nhỏ lại mười phần chỉ còn một phần và không còn dữ dội như trước. Chúng cuốn lấy nhau mà bắt đầu xoay tròn, chỉ là không biết có phải Vô Tà cảm mất kém hay không mà hai điểm sáng đó dần kết hợp với nhau tạo thành thái cực đồ, Vô Tà tiến lại gần mà quan sát bất thành lĩnh cả thái cực đồ nhỏ đó bắn thẳng vào hắn một con đau đến từ linh hồn khiến hắn không kim được hết lớn một tiếng, con đau kéo dài không lâu liền biến mất trong đầu hắn nhiều hơn một đoạn ký ức.

-“Cuối cùng ta cũng có kẻ truyền nhân rồi sao?”-Một giọng nói mạnh mẽ, trầm thấp vang lên khắp xung quanh, khe giạt mình Vô Tà đôi mắt đảo nhanh tìm kiếm thân ảnh đang nói.

-“Chớ tìm làm gì. Ta chỉ là một đạo ý niệm mà thôi, rồi sẽ nhanh chóng tiêu tan.”

-“Ngài nói truyền nhân là sao? Ý ngài là ‘Cực Thiên’ hay ‘Trần Ma’.”- Vô Tà lên tiếng hỏi mà chủ yếu là khẳng định suy nghĩ của hắn.

-“Hahaha, công pháp của ta chưa từng có tên, nếu đã mạnh thì đâu cần cái tên làm gì. Chỉ là hai cái công pháp tách ra từ nó cả hai cộng lại không bằng một phần của nó.”-Giọng nói phát tiếng cười lớn đầy kiêu ngạo về công pháp của mình.

-“Đã vậy sao còn tách ra làm gì?”- Vô Tà thắc mắc lên tiếng.

-“Chẳng phải là để tìm một tên truyền nhân sao? Chỉ có kẻ có suy nghĩ khác thường mà liều lĩnh mới dám dung hợp sao.”

-“Ra thế, mà nếu thất bại thì sao?”

-“Chết chứ sao, tiểu tử nguoi có hời thừa không vậy? Kẻ đàn độn mà muốn là truyền nhân của ta là muốn chết.”

-“Ra thế.”- Vô Tà thả ra một hơi vậy là hắn vừa dạo một vòng trước quỷ môn quan rồi mới quay về đây.

-“Nguoi còn gì thắc mắc nữa không, hỏi đi?”

-“Ta cảm thấy trong này có một âm mưu rất lớn.”

-“Cảm giác tốt lắm nhưng từ từ ngời sẽ hiểu thôi, cái này ta không thể nói trước cho người nghe được. Nhưng người có thể biết một điều thế giới này rất loạn, rất loạn, không phải một vị diện này mà là toàn bộ thế giới. Ừm để tránh người tìm ra điều gì ta đi trước, chứ để thêm hỏi ta lại không kìm được lại lỡ miệng nói điều gì đó lại mất luôn tên truyền nhân như người thì mệt lắm.”

-“Này, này.”-Vô Tà lên tiếng gọi nhưng chợt thấy khung cảnh quen thuộc của sau núi Tiêu gia hiện ra trước mặt, ngoài ra còn có khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Huân Nhi đang lo lắng nhìn hắn.

-“Ca ca sao vậy?”

-“Tu luyện ngũ quên mất gặp ác mộng mà thôi không có gì cả.”-Vô Tà gãi gãi đầu chém gió, nhưng chuyện vừa rồi không phải là hấn mơ mà là sự thật vì hai thiên công pháp đã biến mất khỏi đầu hắn thay bằng một công pháp mới không có tên, tu luyện công pháp có thể cắn nuốt tất cả mà tiến giai có thể cắn nuốt nguyên tố trời đất để tăng sức mạnh bản thân như dị hỏa, dị thủy, sinh mệnh mộc,... hoàn hảo ở thế giới này dị hỏa là thứ có tồn tại và tu luyện công pháp có thể tìm kiếm được chúng. Ngoài ra công pháp này còn có thể coi như là một công pháp song tu đỉnh cao. Và để thấy nhất thực lực hắn nhảy vọt lên đạt Thất tinh Đấu Giả nhảy liền bốn cái tiểu cảnh giới.

-“Tiêu Tà ca ca thật là, tu luyện mà còn ngủ gật được.”-Tiêu Huân Nhi không tiếp tục truy hỏi Vô Tà nữa, mà đỏ mặt quay đầu nhìn ra chỗ khác.

-“Mà muội tìm ta có chuyện gì không?”-Vô Tà thấy Tiêu Huân Nhi đỏ mặt quay đầu đi liền hiểu ý mà từ nạp giới lấy ra một chiếc áo choàng khoác lên người, hấn lúc mùa xuân hiếm khi mặc áo, mặc quần thì tất nhiên là vẫn mặc rồi.

-“Nạp Lan Yêu Nhiên người đến? Muội lên đây gọi ca ca một tiếng nhưng vừa tiến tới ca ca liền tỉnh.”-Tiêu Huân Nhi chợt nhớ lại mục đích đi kiếm Vô Tà.

-“Nạp Lan Yêu Nhiên?”-Vô Tà nhú mày hỏi lại, hấn không nhớ có ai quen tên thế này.

-“Là người có hôn ước với Tiêu Viêm ca ca, nay hấn tu luyện không tiến chắc nàng ta tới đây sợ không có thiện ý.”-Tiêu Huân Nhi lo lắng nói.

-“Nàng hiện ở đâu?”-Vô Tà mặc lại đồ hoàn chỉnh.

-“Lúc này chỉ mới ở cổng thành chắc lúc này đã tới Tiêu gia ta rồi.”

-“Ừm, vậy đi thôi. Để xem hôm nay nàng tới đây làm gì. Mà ta không phải dòng chính tham gia được chứ?”

-“Được, ca ca cứ theo muội vào trong đại sảnh là được.”-Tiêu Huân Nhi chắc chắn gật đầu nói.

-“Vậy thì được.”-Vô Tà lấy một mảnh vải trắng đã cũ và bút lông mà hấn thường để trong nạp giới, mạnh mẽ ghi lên chữ ‘Huru’ đầy khí thế bá đạo.

-“Đây là?”-Tiêu Huân Nhi nhìn mảnh vải có phần không hiểu.

-“Phòng ngừa mà thôi, ta chỉ không hy vọng lấy ra vạch mặt nhau mà thôi.”-Vô Tà dùng đầu khí mà hong khô vết mực chế tạo trông như là được viết từ nhiều năm về trước.

-“Chúng ta đi thôi.”-Tiêu Huân Nhi nhìn tấm vải với chữ ‘Huru’ mà hiểu được nó dùng làm gì.

-“Nếu thật dùng là ánh mắt nàng ta không tốt.”

-“Cái đấy ta không biết.”-Vô Tà từ chối cho ý kiến-“Không ai biết trước tương lai cả.”

-“Ừm”-Tiêu Huân Nhi gật nhẹ đầu không biết đang suy nghĩ thứ gì nữa.

...

Hai người rảo bước nhanh tới đại sảnh đường lúc này đã bị đông đảo thành viên Tiêu tộc đang vây lấy lối vào đại sảnh và quan sát tình hình bên trong đó, Tiêu Viêm nhân vật chính của cuộc gặp mặt cũng chưa xuất hiện bên trong đại sảnh. Vô Tà rẽ đám đông mang theo Tiêu Huân Nhi đi vào trong.

-“Tiêu Tà, ai cho người vào trong, còn không mau đi ra ngoài.”-Tiêu gia tam trưởng lão thấy Vô Tà đi cùng với Tiêu Huân Nhi liền lớn tiếng nói.

-“Là ta mang theo ca ca vào.”-Tiêu Huân Nhi lạnh lùng nói, Vô Tà không để ý liếc mắt nhìn xung quanh đánh giá một chút, đang ngồi nói chuyện với Tiêu gia tộc trưởng Tiêu Chiến là một thiếu nữ xinh đẹp tuy nhiên quá cao ngạo nên hấn không mấy có cảm tình nhưng không ghét vì nàng vẫn là đứa con nít mà thôi.

-“Nàng là Nạp Lan Yêu Nhiên sao?”-Vô Tà an vị chỗ ngồi bên cạnh Tiêu Huân Nhi nhỏ giọng hỏi nàng.

-“Đúng vậy, ca ca thấy nàng thế nào?”-Tiêu Huân Nhi gật đầu đáp lại hấn.

-“Có tiềm chất làm một đại mỹ nữ đó.”-Vô Tà xoa cằm nhận xét.

-“So với muội thì sao?”

-“Muội hỏi thừa thế, tất nhiên muội hơn rồi.”- Vô Tà cười cười nói-“Dù ta muốn dối lòng nói nàng đẹp hơn nhưng không thể vì nàng chẳng có gì so với muội cả.... Ừm nếu nói hơn chắc có.”

Vô Tà dùng ánh mắt thay cho lời nói mà nhìn xuống ngực Tiêu Huân Nhi.

-“A, Tiêu Tà ca ca đại sắc lang.”- Tiêu Huân Nhi thấy ánh mắt của hắn liền lườm hắn một cái sắc lém tuy nhiên nàng không tiện phát tác vì đây là đại sảnh có rất nhiều người đang ở ngoài nhìn vào à nha.

-“Ta đại sắc lang sao? Ta đã nói gì đâu. Oan uổng cho ta quá mà.”- Vô Tà đẩy vô tội nói-“Ý ta chỉ là muốn nói là tuổi của muội thua nàng ta mà thôi.”

-“Ca ca lại còn cổ già vò ngực thôi. Vì đơn thuần ca ca không hề biết nàng ta bao nhiêu tuổi.”- Tiêu Huân Nhi lại lần nữa lườm Vô Tà.

-“Ách, thế sao?”- Vô Tà gãi gãi đầu, giờ Tiêu Huân Nhi không còn ngực thơ như trước nữa rồi, thật chán quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ai từ hôn ai?

Tiêu Viêm không lâu sau đó liền có mặt tại đại sảnh-“Phụ thân, ba vị trưởng lão!”-Bước nhanh về phía trước, đối với bốn người Tiêu Chiến cung kính hành lễ.

-“Viêm nhi, mau ngồi xuống đi.”-Thấy Tiêu Viêm đã đến, Tiêu Chiến dừng lại cùng khách nhân đàm tiếu, hướng về phía hắn gật gật đầu, phát tay nói.

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên phát hiện, không có vị trí của hắn.

Nhìn Tiêu Viêm đứng tại chỗ, người tuổi trẻ trong gia tộc đều nhìn không được cười châm chọc, hiển nhiên đều rất thích xem hắn mất mặt bộ dáng.

Lúc này, Tiêu Chiến phía trên cũng phát hiện Tiêu Viêm xấu hổ, khuôn mặt hiện lên tức giận, đối với bên cạnh lão giả nhú mày nói-“Nhị trưởng lão, người...”

-“Ây za, thật xin lỗi, thế nhưng đem Tam thiếu gia quên mất, ta lập tức gọi người chuẩn bị.”-Nhị trưởng lão bị Tiêu Chiến trừng mắt chỉ nhàn nhạt cười ‘Tự trách’ vỗ vỗ trán, nhưng trong mắt châm chọc không có che giấu bao nhiêu

-“Tiêu Viêm ca ca, ngồi ở đây đi!”- Tiêu Huân Nhi đã tính trước việc này nên lên tiếng gọi Tiêu Viêm.

Ba vị trưởng lão ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Tà và Tiêu Huân Nhi đang nói chuyện thế nhưng đều không dám nói gì cả.

Nhìn thấy Tiêu Tà ở đó vẫy tay lại, Tiêu Viêm chân chừ một chút, vuốt mũi gật gật đầu, đi đến bên cạnh ngồi xuống-“Ngươi lại giúp ta giải vây.”

-“Ô thế ra ta luyện thành bí kỹ vô ảnh vô hình rồi.”- Vô Tà cười một tiếng nói.

-“Tiêu Tà đại ca khỏe.”- Tiêu Viêm xấu hổ nói, hắn không muốn gặp Tiêu Tà chút nào cả từ khi hắn trở thành phế vật thế này.

-“Cuộc sống luôn đầy rẫy thử thách chỉ cần không nản lòng thoái chí ắt sẽ qua thôi, chỉ cần có lòng kiên trì, tâm cường giả thì chẳng ai là phế vật cả.”- Vô Tà tùy ý nói, hắn đi sao cũng là người từng trải.

-“Đa tạ đại ca.”- Tiêu Viêm chỉ cười khờ rồi không nói thêm gì nữa, Vô Tà thấy hơi lắc đầu một cái dù sao tên này mới chỉ là đứa nhóc thôi ấy mà còn hắn thì qua hai đời rồi.

-“Mà này, lát nữa ắt có chuyện không tốt ngươi phối hợp một chút.”- Vô Tà nhỏ giọng nói, Tiêu Viêm nghe gật mình quay qua nhìn rồi khẽ gật nhẹ đầu một cái. Tuy hắn không hiểu chuyện gì nhưng Vô Tà nói có chuyện ắt sẽ có chuyện không thể sai được.

Trong đại sảnh, Tiêu Chiến và ba vị trưởng lão đang cùng vị lão giả kia nói chuyện với nhau, bất quá vị lão giả này tựa như có việc gì đó khó nói, lời nói mỗi khi đến miệng lại bất đắc dĩ lại thôi, mà mỗi lần như vậy, Nạp Lan Yên Nhiên ngồi bên cạnh lại nhìn không được liếc mắt nhìn lão.

-“Tiêu Viêm ca ca, ngươi biết thân phận bọn họ không?”- Tiêu Huân Nhi chậm rãi nói, dù sao Tiêu Viêm biết trước vẫn hơn.

-“Ngươi biết?”- Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi.

-“Nhìn thấy trên bào phục của họ có vân thái ngân kiếm không?”- Mỉm cười một cái, Tiêu Huân Nhi nói.

-“Bọn họ là người của Vân Lam tông?”-Tiêu Viêm kinh ngạc thấp giọng nói. Dù sao đó cũng là đại thế lực của Gia Mã đế quốc, là người đế quốc sao có thể không biết được cơ chứ.

-“Bọn họ đến gia tộc ra làm gì?”-Tiêu Viêm có chút nghi hoặc thấp giọng hỏi.

-“Nàng ta là Nạp Lan Yên Nhiên.”-Vô Tà một bên lên tiếng-“Là người có hôn ước với ngươi.”

-“Gia Mã đế quốc Sư tâm nguyên soái Nạp Lan Kiệt cháu gái Nạp Lan Yên Nhiên? Người đó... Người đó là hôn thê của ta?”-Tiêu Viêm sắc mặt cứng ngắt nói-“Hi hi, Gia gia năm đó cùng Nạp Lan Kiệt là hảo hữu, mà vừa đúng lúc ấy ngươi cùng Nạp Lan Yên Nhiên đồng thời xuất sinh cho nên hai vị lão gia tử quyết định hôn sự này. Bất quá, sau khi người xuất sinh ba năm, Gia gia cùng kẻ thù giao chiến trọng thương mà chết, theo thời gian trôi qua, Tiêu gia cùng Nạp Lan gia quan hệ cũng càng ngày càng ít...”

-“Nạp Lan Kiệt trong gia tộc có tuyệt đối quyền lực, lời hắn nói ra, không một ai dám phản đối, tuy nhiên hắn cũng rất yêu thương cháu gái Nạp Lan Yên Nhiên, bất quá muốn hắn mở miệng giải trừ hôn ước cũng có chút khó khăn...”-Tiêu Huân Nhi xinh đẹp ánh mắt híp lại, hài hước nói-“Nhưng năm năm trước, Nạp Lan Yên Nhiên bị Vân Lam tông chủ Vân Vận thu làm đệ tử, năm năm thời gian, Nạp Lan Yên Nhiên biểu hiện ra tuyệt giai tu luyện thiên phú, làm Vân Vận cực kỳ sùng ái... Khi một người có đủ thực lực thay đổi vận mệnh của mình, thì hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp đem những chuyện mình không thích giải quyết đi... Rất bất hạnh, hôn sự của Tiêu Viêm ca ca và nàng là thứ nàng không hài lòng nhất!”

-“Ý ngươi là nàng ta tới từ hôn?”-Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, nếu nàng ta thật sự tại trước mặt mọi người đối với Tiêu Chiến đề ra thỉnh cầu giải trừ hôn ước, như vậy thân là tộc trưởng phụ, mặt mũi sẽ mất hết, trở thành trò cười của người khác, mất hết uy nghiêm.

-“Yên tâm chuyện của ngươi, ta sẽ giúp giải quyết. Thích vạch mặt nhau thì vạch mặt nhau ngắn gì.”-Vô Tà cười một tiếng, neho mắt nhìn hắn chỉ ngại nước quá trong không có ai khuấy lên mà thôi.

-“Khụ.”-Nguyệt bào lão giả ho nhẹ một tiếng, đứng dậy, đối với Tiêu Chiến chấp tay mỉm cười nói-“Tiêu tộc trưởng, lần này đến quý gia tộc, chủ yếu là có việc muốn cầu!”

-“Cát Diệp tiên sinh, có việc gì cứ nói là được, nếu có khả năng làm, Tiêu gia sẽ không chối từ.”-Đối với vị lão giả này, Tiêu Chiến cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên khách khí nói.

-“Tiêu tộc trưởng, người biết nàng không?”-Cát Diệp mỉm cười, chỉ vào thiếu nữ bên cạnh mỉm cười hỏi.

-“Thứ cho Tiêu Chiến vụng về, vị tiểu thư này là...”-Nghe vậy, Tiêu Chiến ngăn người, dò xét thiếu nữ một chút, có chút xấu hổ lắc lắc đầu.

-“Nàng tên là Nạp Lan Yên Nhiên.”

-“Nạp Lan Yên Nhiên? Cháu gái của Nạp Lan lão gia tử Nạp Lan Yên Nhiên?”-Tiêu Chiến đầu tiên là giật mình, ngay sau đó là thần tình vui mừng, có lẽ là nhớ lại việc năm đó, lập tức đối với thiếu nữ lộ ra ôn hòa nụ cười-“Thì ra là Nạp Lan chất nữ, Tiêu thúc thúc đã nhiều năm chưa gặp lại ngươi, đừng trách thúc thúc mất mồm.”

-“Tiêu thúc thúc, chất nữ nhiều năm không đến bái kiến, người nên bồi tội là ta mới phải, đâu dám trách tội Tiêu thúc thúc.”-Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười ngọt ngào nói.

-“Nạp Lan chất nữ, trước kia nghe nói người được Vân Vận đại nhân thu làm môn hạ, lúc đó còn tưởng là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật, chất nữ thiên phú thật là tốt.”-Tiêu Chiến tán thưởng cười nói.

-“Đó là Yên Nhiên vận khí tốt...”-Nhọt nhạt cười, Nạp Lan Yên Nhiên có chút ăn không tiêu nhiệt tình của Tiêu Chiến, tay khẽ kéo kéo Cát Diệp bên cạnh.

-“Tiêu tộc trưởng, việc tại hạ muốn thỉnh cầu hôm nay cùng Yên Nhiên có quan hệ, hơn nữa việc này do chính tông chủ đại nhân mở lời.”-Cát Diệp cười khẽ một tiếng, lúc nhắc tới tông chủ hai chữ, biểu tình trên khuôn mặt có chút thoáng trịnh trọng.

-“Cát Diệp tiên sinh, mời nói!”-Tiêu Chiến nghĩ tới sự việc hôn ước nét mặt liền cứng lại.

Trên mặt Cát Diệp bỗng nhiên xuất hiện một mặt xấu hổ, bất quá nhớ tới tông chủ đối với Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ yêu thương, chỉ có thể cắn chặt răng, cười nói-“Tiêu tộc trưởng, ngài cũng biết, Vân Lam tông môn quy nghiêm lệ, hơn nữa tông chủ đại nhân đối với Yên Nhiên kỳ vọng rất cao, cơ bản đã đem nàng bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo của Vân Lam tông... Do một chút đặc thù quy củ, truyền nhân của tông chủ trước khi chính thức trở thành tông chủ đều không thể cùng nam tử qua lại.”

-“Tông chủ đại nhân hỏi qua Yên Nhiên, biết được nàng cùng Tiêu gia còn có một thân sự, cho nên... Cho nên tông chủ đại nhân muốn mời Tiêu tộc trưởng có thể... giải trừ hôn ước này.”

-“Crack!”-Chén ngọc thạch trong tay Tiêu Chiến bỗng nhiên biến thành một trùn phấn mịn. Bên trong đại sảnh, không khí có chút yên tĩnh, ba vị trưởng lão cũng bị lời nói của Cát Diệp chấn động, bất quá một lúc sau, bọn họ nhìn về phía Tiêu Chiến ánh mắt đã thêm một mặt châm chọc cùng cười nhạo-“Hắc hắc, bị người ta đến cửa mạnh mẽ giải trừ hôn ước. Xem tộc trưởng ngươi về sau còn có uy vọng gì để quản lý gia tộc!”

Một ít thiếu nam thiếu nữ cũng không biết Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên có hôn ước, bất quá sau khi hỏi cha mẹ bên cạnh, sắc mặt bọn họ đột nhiên trở nên phấn khích, cười nhạo cùng châm chọc ánh mắt hướng đến Tiêu Viêm.

Nhìn Tiêu Chiến sắc mặt âm trầm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không dám ngắt đầu, ngón tay khăn trang chấp vào nhau

-“Tiêu tộc trưởng, ta biết yêu cầu này có chút làm khó cho ngươi, bắt quá xem tại mặt mũi của tông chủ đại nhân, giải trừ hôn ước đi.”-Bắt đắc dĩ hít một hơi, Cát Diệp nhàn nhạt nói.

Tiêu Chiến nắm chặt tay, nhàn nhạt thanh sắc đầu khí dần dần bao trùm thân thể, cuối cùng còn ẩn ẩn hội tụ trên mặt một cái hư ảo đầu sư tử. Nhìn phản ánh của Tiêu Chiến, khuôn mặt của Cát Diệp cũng ngưng trọng lên, thân hình đứng chắn trước Nạp Lan Yên Nhiên, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau, thanh sắc đầu khí hội tụ tại ung trảo, tản ra sắc bén kiếm khí. Theo khí tức của hai người tản ra, bên trong đại sảnh thực lực hơi yếu thiếu niên sắc mặt đều trắng bệch, trong ngực đều có chút khó chịu.

Ở lúc Tiêu Chiến hô hấp càng thêm dồn dập, ba vị trưởng lão chói tai thanh âm như sấm sét tại trong đại sảnh vang lên-“Tiêu Chiến, còn không mau dừng tay! Ngươi đừng quên mình là Tiêu gia tộc trưởng!”

Thân hình cứng đờ, đầu khí trên thân thể Tiêu Chiến chậm rãi thu liễm, cuối cùng hoàn toàn biến mất

Đặt mông ngồi lại trên ghế, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang cúi đầu không nói, thanh âm có chút khàn khàn nói-“Nạp Lan chất nữ, phách lực rất tốt a, Nạp Lan Túc có nữ nhi như người thực làm người khác hâm mộ a!”

Thân thể khẽ run rẩy, Nạp Lan Yên Nhiên ngập ngừng nói-“Tiêu thúc thúc...”

-“Gọi ta Tiêu tộc trưởng là được, thúc thúc xưng vị, ta không nhận nổi, ngươi là Vân Lam tông tương lai tông chủ, sau này cũng là đầu khí đại lục phong vân nhân vật, Viêm nhi nhà ta chẳng qua là một người tư chất bình thường, thật sự không xứng với ngươi.”-Nhàn nhạt phát tay, Tiêu Chiến ngữ khí lạnh lùng nói

-“Đa tạ Tiêu tộc trưởng giải thích.”-Nghe vậy, Cát Diệp mừng rỡ, đối với Tiêu Chiến bồi tiểu-“Tiêu tộc trưởng, tông chủ đại nhân biết yêu cầu hôm nay có chút không lễ phép, cho nên để tại hạ mang đến một vật, coi như là bồi lễ!”

Nói xong, Cát Diệp khẽ chạm vào giới chỉ trên ngón tay, một cái cổ hạp bằng ngọc trống rỗng xuất hiện trong tay. Cẩn thận mở ra, một cổ dị hương nhất thời tràn ngập đại sảnh, tất cả mọi người tinh thần đều thư giãn

Ba vị trưởng lão tò mò ngắt đầu, nhìn bên trong hộp ngọc, thân thể đều chấn động, kinh thanh nói-“Tụ khí tán?”

Bên trong đại sảnh, nghe ba vị trưởng lão kinh ngạc âm thanh, các thiếu nam thiếu nữ ánh mắt đều trừng lớn, từng đôi nóng cháy ánh mắt gắt gao tập trung tại chiếc hộp ngọc trên tay Cát Diệp. Tiêu Mị ngồi bên cạnh phụ thân, lưỡi liềm nhẹ đôi môi đỏ mọng, con mắt nhìn chiếc hộp ngọc chớp chớp cũng không chớp một cái.

-“Đây là khách khanh trưởng lão của bốn tông, Cổ Hà đại nhân tự mình luyện chế, có lẽ các vị đã nghe qua tên của lão nhân gia hán chứ?”-Nhìn ba vị trưởng lão thất thố bộ dáng, Cát Diệp trong lòng nhin không được có chút đắc ý, mỉm cười nói.

-“Viên thuốc này do đan vương Cổ Hà luyện ra?”-Nghe vậy, ba vị trưởng lão đều giật mình biến sắc. Đan vương Cổ Hà, tại Gia Mã đế quốc có sức ảnh hưởng cực kỳ khổng lồ, luyện được tay nghề thần kỳ khó lường, Vô số cường giả đều muốn cung nghênh nhưng đều không thể tìm ra. Cổ Hà không chỉ có thần kỳ luyện được thuật, thực lực cũng đã sớm bước vào đầu vương chi cảnh, có tên trong thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc.

Ba vị trưởng lão đều vui vẻ ra mặt nhìn tụ khí tán trong hộp ngọc. Nếu gia tộc có viên tụ khí tán này, chỉ sợ sẽ có năng lực sáng tạo ra một thiếu niên đầu giả.

-“Còn mời Cát Diệp tiên sinh thu hồi thì hơn.”-Vô Tà lúc này lên tiếng, hướng lão ta búng ra mảnh vải có chữ ‘Huru’ đầy bất mắt, nhìn qua thì có thể biết đã được viết cách đây lâu rồi.

-“Ngài đưa Nạp Lan tiểu thư đến đây thật là tốt quá, đa tạ, đa tạ, chứ nếu không ta phải đợi đến sau lễ trưởng thành của tên này mới tới mà từ hôn được.”-Vô Tà chỉ tay qua Tiêu Viêm

-“Tiêu Tà đại ca, đệ đã nói là chuyện hôn ước này là do trưởng bối quy định.”-Tiêu Viêm vì mặt mũi phụ thân nên đành tiếp lời.

-“Hôn ước là do ngươi định chứ cái gì cũng phụ thuộc vào trưởng bối là sao.”-Vô Tà gắt giọng rồi ôm quyền với Cát Diệp-“Ngài trước hết trở về, ta sau lễ trưởng thành sẽ đưa tên nhóc này tới mà từ hôn sau, chắc chắn sẽ dùng năm viên Tụ Khí đan mà đền bù cho nàng. Còn giấy ‘Huru’ trước mắt cứ mang về.”

-“Nạp Lan tiểu thư về đi thôi, ngươi từ nay không còn là người Tiêu gia ta nữa. Ta đã viết giấy từ ngươi rồi.”-Tiêu Viêm lạnh lùng nói.

-“Ngươi...ngươi...ngươi...”-Nạp Lan Yên Nhiên không ngờ đến chuyện này có phản ứng hòng không nói nên lời.

-“Ngươi giận dữ cái gì cơ chứ. Một thiên tài phải trải qua rèn luyện mới chính thức là thiên tài, ngươi cùng lắm chỉ là con chim kiểng nuôi trong lồng kín mà thôi.”-Vô Tà lạnh lùng nói-“Tiêu Viêm tên nhóc này nếu không trải qua chuyện thế này hẳn cũng giống ngươi thôi một con chim kiểng. Ngươi cần một lần làm phế vật mới phát triển được.”

Vô Tà nói đoạn phát tay áo đi ra ngoài, trong lúc đó phóng ra khí tức cửu đoạn đầu khí-“Còn nhớ ba năm trước ta cũng là một phế vật Nhất đoạn.”

Cái này là hắc chém gió để nâng cao tinh thần cho tên nhóc Tiêu Viêm mà thôi, nhưng nếu chỉ cần thế thôi Tiêu Viêm cũng có tự tin hơn để phát triển. Nam nữ đứng ngoài địa sảnh thấy Vô Tà đi tới liền tự động rẽ ra hai bên cho hắn đi qua. Chuyện còn lại Vô Tà để cho Tiêu Viêm tên đó tự giải quyết, chứ hắn không muốn nhúng tay vào nữa dù sao cũng đâu phải hôn ước của hắn, nếu của hắn thì khác nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Trường Sinh Quyết

Vô Tà về dọn dò mấu thân hắn dừng gọi hắn ăn cơm rồi đóng chặt cửa phòng lại, hắn muốn tiêu hóa hết ký ức của người sáng lập Vô Danh công pháp người được coi là nửa cái sư phụ của hắn.

Đoạn ký ức truyền thừa cũng không cho hắn biết nhiều điều cho lắm, chỉ một chút thông tin ít ỏi mà thôi chỉ đủ cho Vô Tà biết được đây và thế giới trước địa cầu cũng chỉ là một thế giới nhỏ mà thôi. Còn lại trong đoạn ký ức đó là công pháp và võ kỹ. Công pháp thì so ra với Vô Danh công pháp thì thua xa không khiến Vô Tà cảm thấy hứng thú cho lắm, nhưng võ kỹ và tạp kỹ thì khác đây là thứ khiến Vô Tà cảm thấy cực kỳ tiện lợi trong lúc hành tẩu giang hồ.

‘Vô Diện nhân’ một tạp kỹ thay đổi hình dạng cơ thể luyện đến tầng cao thay đổi được cả khí chất, che giấu được cả khí tức cường giả khó nhận.

‘Âm Dương độn’ luyện thành đạt được đến vô ảnh đi vô tung, nhất bộ ngàn dặm, thông thiên độn địa.

‘Luyện Dược, Luyện Khí bí quyết’ thông hiểu dược lý, luyện dược nâng cao. Có một dòng ghi chú ‘Đây là ghi chép lúc tuổi về già của một song hệ luyện dược-khí sư, phẩm cấp không rõ nhưng ta không thể đánh giá thấp’ (Vây ra đây là do lão sư lấy được, lão sư đánh giá không thấp vậy tức là học hoàn tất đủ để cân được). Tương tự cũng một tập về trận pháp, cả hai đều được người sáng lập Vô Danh công pháp khuyến khích học tập không nên bỏ qua.

–“Trường Sinh quyết!”-Vô Tà chợt nhảy dựng lên, những tạp kỹ kia hắn chỉ nghĩ trong đầu nhưng tới bộ cuối này hắn không kìm được kinh hô lên-“Xóa tan tuổi thọ có thể chia sẻ thuộc tính với người khác, bị giết thì vẫn chết, không hề bắt từ chỉ có trường sinh. Không khuyến khích học qua, một khi học qua số mệnh ngươi liền không yên ổn.”

–“Nên hay không học đây?”-Vô Tà nằm xuống giường không biết nên lựa chọn thế nào. Hắn luôn muốn tránh xa rắc rối, nhưng hắn cảm thấy nếu không học ắt sẽ chết nhanh hơn, cảm giác của hắn chưa từng lừa hắn, ngay cả ở thế giới trước hắn một mực leo lên đỉnh cũng nhờ một phần do cảm giác sắc bén này.

–“Học! Ta không muốn liêu lĩnh không học.”-Vô Tà cắn răng nói, ngồi bật dậy hắn bắt đầu niệm khẩu quyết ‘Trường Sinh quyết’ theo như công pháp ghi chỉ cần niệm một lần là thành công phần khẩu quyết sẽ tự quên luôn không thể truyền đi được.

–“Hahahaha, lần nữa chúc mừng ngươi đi dạo một vòng quỹ môn quan mà không đi vào.”-Giọng nói trầm thấp vang lên trong đầu hắn.

–“Thề ra cảm giác của ta không sai. Sợ rằng tiền bối đã tính trước. Vô Danh công pháp có điểm sai sót.”-Vô Tà cảm thấy trong lòng run lên.

–“Ta chỉ đưa ngược thôi chứ đâu có sai.”-Giọng nói vang lên đầy vô tội-“Chỉ là tu nghịch là song tu nhưng không có tu thuận thì ắt sẽ bạo thể mà chết. Tu nghịch là cần nuốt năng lượng, tu thuận là chuyển hóa năng lượng. Nếu không có chuyển hóa năng lượng phần lại mà bạo thể thôi.”

–“Quả là thiên đại công pháp, còn có thể thần kỳ đến như vậy sao. À, luyện thiên ‘Trường Sinh’ công pháp kia sau này ta thế nào?”

–“Ngươi chính thức thành truyền nhân của ta cho đến lúc chết. Rồi lại kiếm một truyền nhân khác kế thừa.”

–“Vậy tiền bối đã chết, bị giết sao?”

–“Đúng vậy. Linh hồn ta chỉ tiêu tán khi gặp truyền nhân chính thức mà thôi, chính là ngươi.”

–“Tiêu tán thật chứ, hay lâu lâu lại xuất hiện trong đầu ta?”-Vô Tà chề môi đầy nghi ngờ hỏi.

–“Ta đã chết không thể chết hơn được nữa, phần tàn hồn này nếu ra ngoài ắt sẽ tan biến luôn ấy chứ.”

–“Thề đi!”

–“Được rồi, ta thề nếu ta còn chưa tiêu tán sẽ tiêu tán thực thụ.”-Giọng nói nhỏ dần rồi biến mất, Vô Tà nghe được một đoạn khiến lòng hắn run lên tuy hắn không mấy hiểu được ‘Luật lệ thế giới đã hỗn loạn’

–“Hỗn loạn? Là sao?”-Vô Tà mang theo nghi hoặc dần chìm vào giấc ngủ, theo như giới thiệu của ‘Trường Sinh’ thì hắn sẽ rơi vào trạng thái hôn mê sâu trong quá trình nghịch đảo số mệnh, chém đi thọ mệnh.

...

...

-“Tiêu Tà đại ca!”-Tiêu Viêm xuất hiện trước căn nhà nhỏ của Vô Tà.

-“Tà nhi, hán đang đóng cửa bế quan chưa ta. Tiểu Viêm ngươi có chuyện gì tìm hán sao?”- Trương Ngọc tiến ra mở cửa.

-“Ừm, con đã hoàn thành tu luyện rồi.”- Vô Tà lên tiếng đầy tiêu sái bước ra ngoài cửa-“Chuyện hôm qua ngươi giải quyết thế nào rồi?”

-“Nhờ đại ca, phụ thân ta cũng không quá mất mặt. Hẹn ba năm sau một lần quyết đấu.”-Tiêu Viêm đầy biết ơn nói.

-“Ngươi dự tính thế nào? Có cần ta giúp đỡ không?”- Vô Tà tùy ý nói, hán chỉ cần tùy tiện lấy một công pháp là được rồi.

-“Ta có cách để tu luyện rồi, đại ca không cần lo lắng cho ta đâu.”

-“Vậy thì tốt, ta sẽ không hỏi đến nữa. Lúc ngươi quyết đấu ta sẽ tới đó mà giúp ngươi trợ trận.”- Vô Tà nhún vai nói-“Thế nay tới đây có chuyện gì không?”

-“Ta muốn vay đại ca chút tiền mua đồ.”-Tiêu Viêm ngại ngùng nói.

-“Được thôi. Ta cũng không có nhiều, ngươi cảm tạ một vạn trước đi, nếu không đủ ta giúp ngươi đi kiếm thêm cho. Gì chứ kiếm tiền đối với ta không khó.”-Vô Tà tùy ý lấy ra một tinh tạp đưa cho Tiêu Viêm, tiền bạc là do hán tự thân kiếm lấy chưa hề mở miệng ra xin mẫu thân hán đồng nào cả.

-“Đa tạ đại ca, khi nào đệ sẽ trả lại cho.”

-“Không cần. Ngươi ráng tu luyện tốt là được rồi. Không lâu nữa ta cũng sẽ rời đi Tiêu gia rồi.”- Vô Tà phát tay nói, một vạn hán không coi vào đâu cả, chưa kể hiện tại hán còn có thể dùng luyện được, luyện khí kiếm tiền nữa.

-“Đại ca tính đi đâu?”-Tiêu Viêm thắc mắc hỏi.

-“Đại lục rộng lớn, ta muốn khám phá nó. Thân nam nhi trí tại bốn phương mà.”- Vô Tà đầy hòa sắc nói.

-“Khi nào đi ta sẽ sớm báo cho ngươi biết.”

-“Ta quay về tiếp tục tu luyện đây, nhất quyết không để Tiêu gia mất mặt mà thua trận chiến mấy năm sau.”-Tiêu Viêm ánh mắt đầy lửa nhiệt huyết nói-“Đại ca nói đúng không trải qua truyện ta biến thành phế vật thì có lẽ mãi mãi ta cũng chỉ là một con chim kiếng trong lồng kín mà thôi.”

-“Ngươi đã trưởng thành rồi, thật mừng thay cho ngươi.”- Vô Tà vui vẻ vỗ vai Tiêu Viêm-“Thôi không làm chậm trễ thời gian tu luyện của ngươi nữa, ta cũng ra sau núi tu luyện có chuyện gì cứ đến tìm ta đừng khách khí làm gì. À, ngươi đi mua đồ nhớ gọi Huân Nhi đi cùng, nàng đã rất quan tâm ngươi đó.”

-“Đa tạ đại ca đã nhắc nhở.”-Tiêu Viêm gật đầu nói, đoạn thời gian vừa rồi ai tốt với hán hán đều nắm rõ cả, chỉ là hán tránh mặt họ mà thôi.

...

-“Vị đại ca của ngươi nếu không có gì bất ngờ xảy ra nhất quyết là một người chiếm cứ một phương thế giới.”-Một giọng già nua đầy vẻ khen ngợi vang lên bên tai Tiêu Viêm sau khi Vô Tà khuất bóng.

-“Lúc sư phụ chưa hút lấy đầu khí của ta, ta một mực nghĩ tu vi có thể chiến thắng hán nhưng cuối cùng lại thua thảm bại mà hán không cần dùng tới đầu khí để đấu với ta.”-Tiêu Viêm trầm ngâm nhìn về phía Vô Tà đi, đầy tưởng nhớ nói.

-“Đừng lo lắng, chỉ cần cố gắng ngươi sớm vượt qua mặt hán thôi.”-Giọng già nua khích lệ nói.

-“Được ta sẽ cố gắng.”-Tiêu Viêm nắm chặt nắm đấm, hán có thêm một mục tiêu nữa sau khi đánh bại Nạp Lan Yên Nhiên mấy năm sau.

...

...

...

-“Ra là nguyên nhân là chiếc hắc giới chỉ hán thay đeo sao?”- Vô Tà thầm nói, chiếc hắc giới chỉ thường thấy trên ngón cái của Tiêu Viêm lúc này đã không còn đeo nữa, chuyện hán vất đi là không thể vì đó là di vật của mẫu thân hán trước khi nàng mất. Thế nên Vô Tà chỉ có thể đi đến kết luận cuối cùng hắc sắc giới chỉ là truyền thừa của một vị cường giả nào đó, tốt hơn là có linh hồn của một cường giả. Chuyện này hán không muốn đào sâu thêm chút nào, cơ duyên của mỗi người thôi, chỉ cảm thấy mừng thay cho tên Tiêu Viêm vì cuối cùng cố gắng đã được bù đắp.

Suy nghĩ một chút như thế, Vô Tà bắt đầu luyện quyền, có lẽ nhờ ký ức truyền thừa mà hần khai khiếu, nâng cấp võ học của hần lên tầng thứ mới có tác dụng tu luyện và cũng là một võ kỹ đẳng cấp không thấp ở thế giới này. Tinh thần chìm vào trạng thái tu luyện còn cơ thể thì cứ thế mà đi quyền trong vô thức lúc như phong ba bão táp nhưng lại như dòng nước nhẹ chảy, lúc lại nhanh như thiểm điện nhưng đầy yên tĩnh... nếu hần còn ý thức thì lập tức kinh hoàng vì đây là cảnh giới đỉnh phong trong mạnh có yếu, trong cương có nhu. Đấu khí ngũ hành hệ điện cuồng hướng vào cơ thể hần mà đổ vào, cơ thể hần như miếng bọt biển khổng lồ đầy tham lam hút hết không để lãng phí dù chỉ là một tia. Cũng may lúc này vắng vẻ và vị trí Vô Tà luyện công ở khá sâu Ma Thú sơn mạch không có ai có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

-“Loạn Quyền Phá Thiên!”- Vô Tà hét một tiếng, hai quyền đầu tạo nhiều tàn ảnh hướng đến đại thạch hần hay ngồi tu luyện, tuy chưa đâm trúng nhưng đại thạch bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt lan rộng ra xung quanh, rồi không bao lâu liền bao phủ lấy toàn bộ tảng đá.

-“Thư!”- Vô Tà thu quyền thở nhẹ ra một hơi, hai mắt chậm rãi mở ra, đại thạch to lớn rầm rầm vỡ nát.

-“Ách!”- Vô Tà giật mình cười khổ không thôi, chỗ hần hay ngồi trong vô thức bị đâm nát cmnr- “Mất chỗ ngồi mà còn không lên được nhất giai, lần này lỗ lớn rồi. Mà uy lực vẫn có vẻ yếu, chắc cần nâng cấp nhiều hơn nữa mới được.”

Vô Tà nhìn đồng đá vụn mà gãi gãi đầu, không biết ngày mai đi đến đâu, mười năm qua hần ngày nào cũng tu luyện trên tảng đá này cả, con người mà cũng phải có chút tình cảm thôi.

-“Thôi thì mai mua chiếc giường đá mang tới vậy.”- Tặc lưỡi một cái, Vô Tà dùng đấu khí mạnh mẽ dời đồng đá vụn đi hôm nay vẫn còn sớm nhưng đã có thu hoạch nên Vô Tà cũng không muốn tu luyện nữa mà quay người trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trộm Bảo Của Tử Tinh Dục Sư

Thời gian thấm thoát trôi qua không đợi chờ một ai. Tộc hội Tiêu gia lại một lần nữa chuẩn bị nghi thức trưởng thành cho các thành viên trong gia tộc và hôm nay là thời điểm kiểm tra đấu khí để chọn ra người tiến hành nghi thức chứ không phải ai cũng có quyền tham gia nghi thức thành nhân.

-“Ta có về đến trễ.”- Vô Tà lúc tới nơi thì toàn trường đang kinh ngạc xì xầm không ngớt, Tiêu Viêm tên tiểu tử kia trong vòng khoảng thời gian một năm này tốc độ tu luyện bạo tăng tiến nhanh từ Tứ đoạn đấu khí thăng tới Thất đoạn đấu khí.

-“Tiêu Tà ca ca, sao ta cảm thấy thực lực ca không tiến triển nhưng ta lại có cảm giác mạnh hơn.”- Tiêu Huân Nhi nghiêng đầu thắc mắc hỏi.

-“Trung lai sẽ hiểu thôi.”- Vô Tà thần bí cười cười, hần lắc người nhảy lên đài. Võ vai Tiêu Viêm đầy khen ngợi- “Làm tốt lắm, không để ta thất vọng.”

-“Đại ca quá khen.”- Tiêu Viêm vui vẻ cười.

-“Ngươi có sự phụ nên ta cũng yên tâm hơn.”- Vô Tà bước ngang qua nhỏ giọng nói chỉ đủ Tiêu Viêm nghe mà thôi. Tiêu Viêm nghe mà giật nảy mình quay lại nhìn thì thấy Vô Tà đã tiến lại đá trắc thí quay lưng về phía hần không nhìn ra được nét mặt.

-“Tiêu Tà.”- Vô Tà báo danh rồi đưa đấu khí vào đá trắc thí, chỉ sau một lúc ánh sáng xạ tán phát ra từ đá trắc thí, phía trên một hàng chữ kim sắc hiện ra khiến người cảm giác không thể tin được ‘Tam Tinh Đấu Giả’. Giữa sân thoảng im lặng sững sờ rồi ồ lên.

-“Còn mạnh hơn cả Huân Nhi tiểu thư.”

-“Mạnh hơn sao được, nên nhớ Tiêu Tà lớn hơn Huân Nhi tới hai tuổi đó.”

-“Nhưng một năm trước hần vẫn là Bát đoạn.”

Tiếng bàn luận vang lên mãi không có cách nào ép xuống được, có xu hướng càng lúc càng to. Vô Tà nhún vai một cái không mấy quan tâm quay lại chỗ hai người Tiêu Viêm.

-“Đại ca, thật mạnh.”- Tiêu Viêm không nhụt trí mà ý trí chiến đấu lại càng tăng mạnh.

-“Ngươi sẽ sớm vượt qua ta thôi.”- Vô Tà nói một câu khích lệ- “Có lẽ lần tới gặp mặt ngươi đã vượt qua ta rồi.”

-“Tiêu Tà ca ca muốn đi sao?”- Tiêu Huân Nhi lên tiếng.

-“Nam nhân chỉ tại bốn phương.”- Vô Tà nói một câu rồi cười lớn hướng ra Tiêu gia mà xải bước, Tiêu gia tộc nhân vô thức tách ra hai bên tạo thành một lối cho Vô Tà bước qua.

-“Kẻ nào phạm mẫu thân ta, lúc đó chó trách ta vô tình.”- Vô Tà dùng đấu khí hét lớn một tiếng, tiếng hét nhờ đấu khí mà vang vọng Ô Thần thành.

...

...

...

Một tháng sau.

-“Grào!”-Tiếng gầm giận dữ của Tử Tinh Dực sư vương vang vọng cả Ma Thú sơn mạch, những ma thú khác trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây đều run lên lay bầy không dám động đậy.

-“Tìm, tìm cho ta! Tìm tên nhân loại đó cho ta.”-Tử Tinh Dực Sư Vương vô cùng giận dữ khi một con kiến nhân loại cấp bậc Đấu Sư dám động thủ trên đầu thái tử mà dọn sạch tổ của nó không chưa lại bất cứ thứ gì kể cả Tử Tinh thạch mà nó chủ yếu dùng để trang trí chiếu sáng cũng bị lấy cho bằng sạch. Tên nhân loại này không biết dùng bí pháp nào mà che giấu toàn bộ kể cả hơi thở tiến vào mà nó không hề hay biết, mãi đến lúc Cộng Sinh Tử Tinh Nguyên của con nó bị mất liên hệ mới phát hiện, một đường truy đến rồi giữa đường lại mất đi khi tức, càng nghĩ Tử Tinh Dực Sư Vương nộ khí càng xung thiên, càng cảm thấy nhân loại thật đáng giận mà lòng dấy lên quyết tâm tiêu diệt mọi nhân loại tiến vào địa bàn của nó.

Ma thú cấp thấp nghe mà không chút chậm trễ tản mát ra khắp nơi truy tung. Tất cả ma thú đó, kể cả Tử Tinh Dực Sư Vương cũng không hề hay biết tên nhân loại lớn mặt kia ở ngay dưới chân nó chỉ là dưới một lớp đất mà thôi.

-“Xém nữa thì ngủm.”-Vô Tà dưới đất thở ra một hơi, một đòn đánh kia của Tử Tinh Dực Sư Vương tuy không trúng trực diện nhưng cũng đủ để hắn bị thổ ra nấy ngụm máu tươi và bị nội thương. Vô Tà biết lúc này chưa thể đi ra được nên chậm rãi chìm vào trạng thái tu luyện để chữa thương và hấp thụ Cộng Sinh Tử Tinh Nguyên mà hắn lấy cắp được trong hang động của con hàng Sư Vương kia. Mới nhìn qua thì Vô Tà cũng không nhận ra được đây là hàng gì, chỉ thấy là năng lượng bên trong thật nồng đậm nên một ngụm nuốt vào bụng luôn vào trong bụng thì thông tin mới tuôn vào đầu bổ sung kiến thức cho hắn, Cộng Sinh Tử Tinh Nguyên là do lúc Tử Tinh Dực Sư Vương đồng thời mang thai và sinh ra cùng với con non của mình, sau khi con non trưởng thành tới một mức độ nào đó liền có thể sử dụng mà tăng sức mạnh lên một khoảng lớn có điều kiện phát triển tốt hơn, tất nhiên cũng không phải Tử Tinh Dực Sư nào cũng có thể cho ra Cộng Sinh Tử Tinh Nguyên nên phải nói số tên Vô Tà này là cực kỳ may mắn nên mới chiếm được nó, chỉ là có điều xém nữa thì đi tìm truyền nhân tiếp theo cho Vô Danh công pháp mà thôi.

...

Thương thế đã tạm tốt hơn, tuy vậy Vô Tà cũng không đại dột và liều lĩnh để ngoi lên mặt đất ngênh ngang rồi đi mà tiếp tục đào sâu xuống lòng đất, trên mặt đất không lối? Không sao cả, đi dưới đất vậy tuy hơi cực một chút nhưng chỉ một chút thôi với thực lực Nhất Tinh Đấu Sư của hắn thì đào đất không mấy khó khăn chứ chưa nói đến thực lực hắn xức áp hơn xa Nhất Tinh bình thường, hắn tăng không nhanh vì hắn mỗi tiểu cảnh giới đều cố gắng xức áp mà không đột phá luôn. Ngay cả khi hấp thụ hết Cộng Sinh Tử Tinh Nguyên hắn vẫn y nguyên xức áp xuống không tiến vào Nhị Tinh Đấu Sư. Một đường đào đất mà đi, chỉ thoát khỏi phạm vi chục dặm quanh đây là không cần lo lắng gì nữa cả.

-“Rầm!”-Mặt đất ngay dưới chân Vô Tà bỗng nhiên rầm sụp xuống, gặp biến không loạn, giữ cái đầu lạnh mà ứng phó, Vô Tà tự đầu khí vào tay để có thể phản ứng bất cứ vấn đề nào, xoay người chỉnh lại tư thế rơi xuống dưới.

-“Bịch!”-Vô Tà nhẹ nhàng tiếp đất, mắt đảo nhìn xung quanh đánh giá mọi thứ, ngưng tụ được đầu khí tập chung vào mắt nên dưới hang động tối tăm hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ mọi thứ, đây là theo lý thuyết là vậy nhưng tại nơi này hắn không thể thấy bất cứ thứ gì cả. Bản năng của con người luôn là sợ hãi những thứ bản thân không nhìn thấy được, Vô Tà cũng không ngoại lệ, toàn thân cương cứng đầy cảnh giác.

-“Bốp! Bốp!”-Tiếng vỗ tay tuy nhỏ nhưng trong hang động liên vang vọng như thể bên tai Vô Tà, cả hang động bừng sáng như tiếng vỗ tay đó là tín hiệu phát sáng của hang động.

-“Chào mừng đến động phủ của ta.”-Một giọng nói đầy mỉa mai vang lên ngay sau lưng Vô Tà khiến hắn nổi hết cả da gà.

-“Thiên Long Bái Vĩ!”-Vô Tà quét một cước về phía đằng sau, thân hình nhào lộn một vòng quay người lại nhìn, chân hắn chuyển đến cảm giác lạnh lẽo lúc quét ngang về phía sau.

-“Phản xạ tốt!”-Một giọng nói khác như gió xuân trái ngược với giọng nói khiến khí huyết nam nhân sôi lên như ban đầu. Nhưng Vô Tà không có thời gian mà cảm nhận giọng nói thế nào, từ thế giới trước tới giờ đây là lần hắn gặp mà không gặp sao được. Tuy trong lòng gấp gáp nhưng Vô Tà trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

-“Còn mời hai vị tiền bối hiện thân.”-Vô Tà ôm quyền nói, hắn biết nếu hai người nói không hiện thân thì hắn chẳng cách nào tìm được họ cả.

-“Ngươi đã lên tiếng mời thì bọn ta hiện thân vậy.”-Hai bóng người dần hiện ra trước mặt Vô Tà, nói chính xác hơn là một nhân loại và một xà nhân, cả hai đều là mỹ nữ ngàn dặm khó gặp mỹ nữ nhân loại thì khiến người nhìn có cảm giác thoải mái như tắm gió xuân đầy dịu dàng, mái tóc đen mượt chảy dài xuống ngang eo. Còn lại mỹ nữ xà nhân kia, mái tóc đỏ như màu dâu tây chiếc đuôi rắn của nàng phủ đầy lớp vảy màu tím không khiến nàng mất đi vẻ đẹp mà lại càng tôn lên vẻ đẹp vũ mị của nàng càng khiến nam nhân điên cuồng, ừm, chỉ tiếc là hai vị mỹ nữ nàng không thoát khỏi quy luật bất biến của thế giới, cứ hai mỹ nữ chơi với nhau ắt có một người ngực bự và một người dùng dao vạt từ trên xuống dưới không hề bị thương (Phải quá dao đi một lèo nên không cắt trúng thứ gì đó, còn thứ gì đó thì ai cũng biết là thứ gì, mà bị thương)

-“Tiểu tử ngươi gan dạ nhỉ! Dám dấn mắt của ngươi vào đầu thế.”-Mỹ nữ nhân loại lượn lờ trôi nổi trên vai Vô Tà.

-“Diễm tử, đừng chọc tiểu tử này nữa, chúng ta dù sao cũng sắp tan biến rồi, nhanh chóng hoàn thành sứ vụ thôi.”-Mỹ nữ xà nhân lên tiếng hiền lành, điều này khiến Vô Tà há hốc miệng ông trời không phải nặn nhăm cơ thể đó chứ.

-“Hai vị mỹ nữ không phải là hai người trao đổi tính cách cho nhau đấy chứ.”-Vô Tà không kìm được buột miệng hỏi.

-“Hahaha, người thật khéo đùa, tính cách sao có thể đổi cho nhau được cơ chứ. Mà hình như ai thấy bọn ta cũng cảm thấy như thế.”-Mỹ nữ nhân loại cười nói.

-“Không thể nào được.”-Vô Tà không tin lại có thể loại tính cách khác hẳn ngoại hình thế này, ánh mắt hắn lại không chút kiêng kỵ đảo lại nhìn hai người, song lại lắc lắc đầu không dám tin.

-“Được rồi, hai người đừng tám chuyện nữa. Thọ mệnh của chúng ta sắp kết thúc nhanh giải thích trước đi.”-Mỹ nữ xà nhân lên tiếng ngăn hai người Vô Tà lại.

-“Lâu lắm mới gặp người lạ mừ.”-Mỹ nữ nhân loại phòng má nói-“Ta là Cơ Diễm, có lẽ mười vạn năm trước hoặc hơn nữa ta còn được gọi là Diễm Đế hay Đan Đế.”

Cơ Diễm đầy tự hào thân phận của mình mà giới thiệu.

-“Ta là Dao Tuyết. Tên này là do Cơ Diễm đặt cho, thân phận Medusa nữ vương không có tên. Xà Đế.”-Dao Tuyết cũng chậm rãi nói rồi dẫn Vô Tà tiến sâu vào trong hang động.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ma Kiếm Và Linh Kiếm

-“Tiểu tử Tiểu Tà, hai người có thể gọi Vô Tà cũng được, bản thân ta thích cái biệt hiệu Vô Tà hơn.”-Vô Tà cũng giới thiệu, hắn cảm thấy hai người này đáng tin cậy nên thành thật nói.

-“Người nên gọi là Chí Tà chứ không phải Vô Tà.”-Cơ Diễm lượn lờ xung quanh Vô Tà đánh giá.

-“Tiểu tử ta ngây thơ trong sáng thế này không gọi Vô Tà sao được.”-Vô Tà cười nói, tay khẽ hất mái tóc một cái.

-“Oẹ...oẹ...”-Cơ Diễm nghe mà che lấy miệng ra vẻ buồn nôn.

-“Diễm tử có mang thai hay sao mà đang yên đang lành buồn nôn vậy?”-Vô Tà bày ra khuôn mặt cực kỳ ngây thơ của mình.

-“Được rồi. Tiểu tử người nói chuyện mà ta cũng nổi cả da gà đây này.”-Dao Tuyết đi phía trước quay lại cười cười, rồi chợt hỏi-“Người biết đại lục hiện tại có bao nhiêu Đấu Đế không?”

-“Thứ lỗi ta không biết trên đại lục thế nào, nhưng ở đây cao nhất cũng chỉ Đấu Hoàng mà thôi, về đẳng cấp thì sau đó là tầng thứ ta chưa được biết qua.”-Vô Tà ngại ngừng gãi đầu nói.

-“Cũng phải, qua 10 vạn năm rồi, thì thịnh thành suy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”-Cơ Diễm gật đầu nói, dáng vẻ nàng cho thấy trước đây nơi này từng rất phồn thịnh.

-“Cho hỏi Đấu Đế là cấp bậc thế nào?”

-“Đấu Đế là đỉnh cao của đại lục đấu khí này. Không có cấp độ nào so ra được với Đấu Đế cả, vì đột phá siêu việt Đấu Đế sẽ bị thế giới này từ bỏ mà đẩy sang một thế giới khác mà cường giả lại càng mạnh hơn.”-Cơ Diễm bắt đầu giải thích-“Lúc đột phá sẽ phải trải qua chín đạo lôi kiếp mới có thể thành công, nhưng sinh thời ta chưa từng biết ai có thể vượt qua cả. Người muốn đạt tới cấp bậc đó còn lâu lắm nên đừng nghĩ đến sớm làm gì, ảnh hưởng đạo tâm.”

-“Siêu việt Đấu Đế sao?”-Vô Tà thăm hỏi, có mục tiêu hắn sẽ dễ dàng lớn mạnh hơn như một câu nói ở kiếp trước hắn rất thích ‘Nếu nhìn thấy đích, tôi đã có thể chạm đến’ đúng thế chỉ cần Vô Tà hắn có một mục tiêu thì tinh thần hắn tốt hơn nhiều.

-“Đến rồi.”-Dao Tuyết lên tiếng nói, khiến Vô Tà thoát khỏi suy nghĩ của mình mà ngẩng đầu lên nhìn. Chính giữa phòng cầm hai thanh kiếm một cái thì đỏ như máu tươi, một cái thì lại trắng như tuyết, cả hai nhìn thì như đúc tạo từ pha lê trong suốt. Thanh huyết sắc kiếm khiến Vô Tà cảm thấy run lên, hơi thở bị bóp nghẹt lại; Còn thanh bạch sắc kiếm lại khiến tâm hồn trở nên thanh thản hơn.

-“Ma Kiếm! Linh Kiếm!”-Trong lòng Vô Tà nhảy dựng lên nhưng hắn vẫn tỏ ra bình thường. Cả hai thanh kiếm đều là của người tạo ra Vô Danh công pháp lúc sinh thời, nhưng trong trận chiến cuối cùng liền bị thất lạc mất đi nhưng lão ta không lo lắng vì tu luyện Bát Lão quyết mới có thể chính thức nhận

chủ và sử dụng hai thanh kiếm này. Thanh màu đỏ như máu tươi kia là Ma Kiếm nhuộm trong máu tươi mà hình thành sắc đỏ. Thanh còn lại là Linh Kiếm trăm ma, phá tà chém nát linh hồn thanh tẩy mọi thứ.

-“Hè hè, ngạc nhiên chứ.”-Cơ Diễm thấy biểu hiện của Vô Tà không sai vào đâu được nên cười đầy vui vẻ, chỉ là nàng không biết Vô Tà vì điều gì mà đứng hình thôi.

-“Năm đó một kẻ dùng sát nhập Đế mạnh mẽ khôn lường. Đại lục lúc đó tập hợp năm vị Đẩu Đế mà trăm quyết hấn nhưng bị hấn đánh tan không còn mảnh giáp, đại lục rơi vào cảnh giết chóc lẫn than nhiều gia tộc vì thế mà suy sụp xóa tên khỏi dòng lịch sử.”-Dao Tuyết nói lại sự việc năm xưa mà nàng vẫn còn thấy sợ hãi.

-“Đế cấp vô địch thù, chỉ có thể đột phá mới chém chết hấn, nhưng ba người kia liều chết đột phá dùng tài sản của cả gia tộc mà đánh cược một lần, chém chết hấn trước khi phi thăng... Nhưng cả ba đều thất bại, gia tộc cũng suy bại theo sau đó.”-Cơ Diễm thở dài tiếc nuối nói.

-“Nhưng còn một phương pháp nữa để có thể thắng, ba người kia dùng máu huyết cuối cùng để kích phát hai thanh kiếm kia. Chúng ta thì lấy thân làm thứ trả giá để điều khiển chúng chém giết tên kia...”-Cơ Diễm nhìn hai thanh kiếm mà đầy đau khổ.

-“Bọn ta cuối cùng cũng thắng nhưng như người thấy đây là thắng thảm. Bọn ta bị hai thanh kiếm này thu vào bên trong mà cho đến tận bây giờ, ừm mà cũng sắp kết thúc rồi.”

-“Rốt cục hai vị tiền bối dẫn ta tới đây chỉ là kể chuyện thôi sao?”-Vô Tà không kiên nhẫn nói, hai cô nàng này cứ thích kể khổ nghe mệt vl.

-“Áy za, tuổi trẻ mà không kiên nhẫn thì sao mà thành công được hả?”-Cơ Diễm lên tiếng răn dạy-“Sau này cứ hấp tấp là đồ bẻ hết ráo.”

-“Chuyện sau này để sau này tính, hai người có tính tập chung vào chuyên môn không?”-Vô Tà nhăn mặt nói rồi thì thầm-“Quả là phụ nữ thế giới nào cũng thế bất kể là thường dân hay cường giả.”

-“Người nói gì thế?”-Cơ Diễm đóng tai lên nghe.

-“Áy, không có gì. Hai người nói vào trọng điểm đi cho nhanh gọn, không phải Tuyết tiền bối nói sắp hết thời gian rồi sao?”-Vô Tà vội lắc lắc đầu.

-“Người đã nói vậy thì ta cũng không kéo dài làm gì. Tất cả chỉ muốn kéo người một chút lòng cảm động mà thôi. Cầu xin người hãy cứu lấy xà tộc của ta.”-Dao Tuyết quỳ thẳng xuống đất, nàng mặc dù là cường giả chí cao đại lục nhưng vẫn quỳ xuống trước mặt một con kiến tăng lớp cuối như Vô Tà.

-“Chuyện này ta không hứa trước nhưng ta muốn biết nguyên nhân.”-Vô Tà chậm rãi nói.

-“Cái đây thì đề ta.”-Một bóng mờ nhìn không ra nam nữ, giọng nói như một chiếc băng CD bị xước.

-“Người là?”-Vô Tà cảm thấy khí tức quen thuộc từ bóng mờ đó, có phần thân thiết nữa.

-“Kiếm linh! Từng là kiếm linh của thanh Linh Kiếm, còn kiếm linh của thanh Ma Kiếm đã biến mất. Chủ nhân của bọn ta là sư phụ của người.”-Bóng mờ nhanh chóng đưa ra một đáp án mà Vô Tà đoán được đã chín phần.

-“Trong trận chiến năm đó chủ nhân liền từ trần, bọn ta được hấn mạnh mẽ xé rách không gian mà đưa đi tới vị diện này chờ truyền nhân của hấn một ngày nào đó đến mà lần nữa nhận chủ hai thanh kiếm này.”

-“Nhận chủ hai thanh kiếm chứ không phải là hai người?”-Vô Tà không hiểu hỏi.

-“Bọn ra sẽ sớm tan biến theo chủ nhân mà thôi, kiếm linh người có thể tự đề bạt một linh hồn nào đó và cũng có thể xóa đi.”-Kiếm linh chậm rãi giải thích.

-“Là hai người họ?”-Vô Tà chỉ sang hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết.

-“Không. Hai người họ mạnh mẽ dùng hai thanh kiếm này mà bị trúng nguyên rủa. Dùng linh hồn nuôi kiếm vạn năm, gia tộc suy bại phải dùng máu huyết cường giả để gia thân.”-Kiếm Linh nhìn lướt qua hai người kia giải thích, rồi nói thêm vào-“Linh hồn của họ quá yếu ớt nên đã sắp tan biến, ta khuyên nên dùng họ làm thứ nuôi kiếm thì tốt hơn. Còn gia tộc kia thì cứ để đó, sau khi cái linh hồn xà nhân này mất gia tộc sẽ diệt theo khi đó hai thanh kiếm sẽ lại hồi phục lại chút sức mạnh.”

-“Thật sao? Sức mạnh đủ chém cường giả như họ chứ?”-Vô Tà nhìn qua hai người kia với ánh mắt đầy tham lam.

-“Không thể.”-Kiếm Linh khẳng định nói-“Nhưng cường giả thua họ ba cái đại cảnh giới thì có thể.”

-“Vậy quên đi. Ta tu vô là tu hữu tình đạo, không tu vô tình đạo. Giết một gia tộc vì sức mạnh tuy nhất thời nhưng đạo tâm sẽ bị phá nát.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Tốt, người rất giống chủ nhân. Người cứ làm theo ý người đi, ta cũng đi theo gặp lão bằng hữu và chủ nhân đây. Môn phái của người có một luật duy nhất đừng làm trái lương tâm là được. Đừng lo lắng hai người kia phản bội chỉ một ý niệm cũng khiến linh hồn họ tan biến.”-Kiếm Linh cười vui vẻ như cuối cùng cũng được giải thoát mà tan biến vào trong hư vô.

-“Hai người muốn đưa ra cái giả nào để ta cứu gia tộc xã nhân.”-Vô Tà quay qua Dao Tuyết vẫn còn quỳ trên mặt đất, Cơ Diễm cũng theo nàng quỳ xuống.

-“Chỉ cần người giải quyết sự tình gia tộc của nàng. Mọi thứ đều trong kiểm ta không có thứ gì ngoài khỏi cơ thể này.”-Cơ Diễm dứt khoát nói.

-“Ta cũng có thể ra lệnh hai người làm thế.”-Vô Tà cười một tiếng nói.

-“.....”-Hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết đều rơi vào trầm mặc nhìn nhau không nói được gì.

-“Đứng dậy!”-Vô Tà dùng linh hồn mà ra lệnh cho hai người, dưới mệnh lệnh tuyệt đối đó không thể ngừng lại mà đứng lên trước mặt hắn.

-“Hai người có nguyện ý cùng ta hành tẩu qua các vị diện.”-Vô Tà quỳ một gối xuống mà hướng hai người đưa tay tới Dao Tuyết và Cơ Diễm-“Gặp nhau là hữu duyên, ta không muốn hai người cứ thế mà biến mất. Con đường vô đạo ta đi là Vệ Nhân đạo, lấy võ hành hiệp, nếu để hai người biến mất mà không làm gì đó ta sẽ bị phản lại vô đạo con đường mà không thể tiến tới.”

Cả hai người kinh ngạc mở to miệng không nói nên lời.

-“Được em nguyện ý!”-Cơ Diễm gật nhẹ đầu đưa cánh tay tới, Dao Tuyết cũng gật đầu đưa tay tới cánh tay còn lại của hắn. Mỗi nàng đều chạm nhẹ vào một cánh tay của hắn. Hai nàng thật sự cảm động, ở thế giới cá lớn nuốt cá bé này hai người đã quá quen lặc thân bất nhận chỉ để tăng thực lực, mà đây Vô Tà với hai nàng chỉ quen biết chưa được thời gian một nén nhang.

-“Đa tạ, ta nhất định sẽ đối tốt với hai nàng.”-Vô Tà nắm lấy hai cánh tay ngọc của hai vị mỹ nhân, bỗng hai người biến thành hai thanh kiếm nằm gọn trong tay hắn, Linh Kiếm và Ma Kiếm biến mất tại vị trí cũ.

-“Hai thanh kiếm này nên có cái tên, không còn Ma kiếm và Linh kiếm nữa mà sẽ là Diễm kiếm và Tuyết kiếm.”-Vô Tà đưa hai thanh kiếm này kiếm linh là Cơ Diễm và Dao Tuyết nên hắn lấy tên hai nàng làm tên kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trận Đấu Giữa Hai Đấu Hoàng

-“Con mèo nhỏ đó mới chỉ Đấu Hoàng sao anh sợ nó vậy?”-Cơ Diễm nhìn Từ Tinh Dục Sư Vương mà nói.

-“Con lạy mẹ trẻ ạ. Con mới cấp Đấu Sư mà thôi, một đập hụt của con mèo trong miệng nàng cũng đủ đưa ta lên bàn thờ ăn nhang rồi.”-Vô Tà đầy cười khổ nói-“Không thì nàng lên trước đi, ta ủng hộ hai tay hai chân luôn.”

-“Nói chuyện, ta đây chỉ là không thích thôi, đúng không Tuyết nhi.”-Cơ Diễm hừ mũi một tiếng nói.

-“Không đúng. Diễm tỷ giờ còn Đấu Giả chưa đạt đến nữa là.”-Dao Tuyết không phải đồng minh đáng tin cậy lúc này.

-“Hai người nhìn xem ai sẽ thắng, mỹ nữ kia hay con mèo nhỏ.”-Vô Tà nhìn trận chiến giữa hai Đấu Hoàng cường giả từ khoảng cách không xa.

Chà là bữa nay đang ở trong động phủ bắt đầu luyện được, có người chỉ dạy vẫn hơn là tự nghiên cứu trong sách chứ, Cơ Diễm nhận được Luyện Dục ký liền không để ý gì hết mà chui vào Diễm kiếm mà nghiên cứu, còn về Dao Tuyết đậm chất một bà nội trợ nấu ăn ngon luôn chu đáo đến mọi chuyện, thật quá tốt khi để nàng làm một kiếm linh. Đang tính chuẩn bị đột phá một tiểu cảnh giới thì khí tức hai Đấu Hoàng đang đấu với nhau lan tới, cường giả đấu hiểm khi gặp được nên hắn nhanh chóng di chuyển tới cách trận chiến không xa mà theo dõi.

Kết thúc hồi tưởng trở về với trận đấu.

Địch nhân của Từ Tinh Dục Sư Vương mà một nữ tử thân hình mềm mại đầy đặn mặc một bộ tổ ý, tay cầm một chuôi kiếm có hình dáng kì dị, trên lưỡi kiếm phát ra một luồng sáng màu thanh thiên không cần nói nhiều cũng đủ hiểu thanh kiếm là hàng xịn rồi ăn cắp bán được ỏi tiền đây chứ, mái tóc nữ tử búi cao hình phượng hoàng, dung nhan tuy không đẹp như hai người bên cạnh Vô Tà nhưng cũng là một nữ tử xinh đẹp động lòng người, khuôn mặt đầy vẻ diễm tĩnh bất biến. Sau lưng nữ tử là một đôi cánh đầu khí là tiêu chí tượng trưng cho nàng biết cấp bậc nàng phải là Đấu Vương trở lên nhưng đối mặt với Từ Tinh Dục Sư Vương hiển nhiên là cấp của nàng là Đấu Hoàng cường giả.

Từ Tinh Dục Sư Vương do mới bị một con kiến Đấu Sư lấy trộm bảo bối của nó, nên không nói năng nhiều gì, không đợi nữ tử kia nói gì mà lập tức động thủ liều sống liều chết với nàng.

-“Diễm nhi, nàng nghĩ ai sẽ thắng đây?”-Vô Tà hỏi để chắc chắn lại suy đoán của mình, chứ hắn đoán nữ tử kia sẽ thua.

-“Anh cũng đoán được còn hỏi sao? Nữ tử kia thua là cái chắc.”-Cơ Diễm khẳng định-“Dù nàng có con bài ẩn đi chăng nữa.”

-“Vậy, Dao Tuyết lát em thấy nàng bay về phía nào nhanh chóng đi theo tiếp ứng.”- Vô Tà liếc qua Dao Tuyết nói.

-“Ừ ời, anh tính làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Rồi lại hy sinh chấp nhận nàng lấy thân báo đáp.”

-“Có lẽ nếu thế được thì hay phải biết nha, lúc đó có một cường giả đầu hoàng bảo kê chứ không phải hai Đầu Đế.”- Vô Tà nhún vai nói-“Kẻ khiến con mèo kia điên cuồng là ta. Ta tiện tay dọn sạch hang của nó, trong đó có cả Cộng Sinh Từ Tinh Nguyên.”

-“Đừng nói ra, nói ra em cũng đâu biết đã mười vạn năm rồi, kiến thức có phần dùng không được nữa rồi.”

-“Em cứ nghiên cứu đi, ở đây còn mà.”- Vô Tà đưa bình ngọc chứa Cộng Sinh Từ Tinh Nguyên đưa cho Cơ Diễm. Nàng cũng không từ chối mà đưa tay nhận lấy, sau khi mở ra nét mặt trở nên khác thường.

-“Không ngờ bộ tộc Từ Viêm Sư lại đi đến bước này.”- Cơ Diễm đầy cảm thán nói-“Em lát về chế thành ngọn thú hỏa mà luyện đan sư có thể dễ dàng hấp thu hơn mà cấp bậc lại nâng cao thêm một bước.”

-“Ừ, cứ vậy đi cũng được. Mà em lúc trước có phương pháp nào tìm kiếm dị hỏa không?”- Vô Tà chợt nhớ ra hỏi.

-“Có, biệt danh Dược Đế đâu phải để trưng bày cho đẹp.”- Cơ Diễm tùy ý nói.

-“Thế mà không nói anh sớm, làm đang không biết truy tìm dị hỏa thế nào đây.”

-“Này, anh có hỏi đâu mà bắt em nói cơ chứ.”

-“Rồi là lỗi của anh được chưa.”

-“Tà ca, sao em thấy công pháp của nữ tử kia cũng không đến nỗi, tu luyện không có vấn đề sao lại không mạnh cho lắm.”- Dao Tuyết lên tiếng hỏi, lấy kiến thức Đầu Đế của nàng hoàn toàn nhìn không ra.

-“Nàng đi lệch với đạo tâm của mình nên tu vi có phần trì trệ, vậy thôi.”- Vô Tà liếc mắt là nhìn ra ngay.

-“Đạo tâm là từ ngữ mới có gần đây?”- Cả Cơ Diễm và Dao Tuyết đều thắc mắc hỏi, lúc trước nàng có nghe hắn nói qua nhưng không hỏi lại.

-“Dù công pháp mạnh nhưng đạo tâm lại lệch hướng ban đầu thì tu vi chẳng tiến mà lùi. Ví dụ thế này cho dễ đi, ví dụ nàng ta ban đầu tu là Thiện nhân đạo, công pháp nàng cũng hướng về phần thiện không tranh đấu nhưng vì vấn đề nào đó nàng đi lệch khỏi con đường ban đầu mà háo thắng, kiêu ngạo chẳng hạn thì đạo tâm bị đi lệch hướng tu vi theo đó cũng yếu đi.”- Vô Tà chậm rãi giải thích.

-“Giống như lúc đầu nếu anh tu luyện theo con đường Sát sinh đạo, thì xin lỗi chứ giết một vạn người để lấy sức mạnh nhỏ cỡ con kiến anh cũng làm. Nhưng đi theo tà đạo thì dễ tẩu hỏa nhập ma bạo thể mà chết.”

-“Hèn chi lúc trước thời bọn em công pháp là như nhau, thiên phú không chênh lệch mà chỉ có ít người đạt cấp độ cường giả còn lại đều bình thường.”- Dao Tuyết gật gù nói, nói về công pháp nghiên cứu thì nàng tốt hơn là Cơ Diễm.

-“Khoan hăm mộ anh, tất cả là do lão sư truyền lại cho chứ anh làm gì giỏi đến mức độ đó.”- Thấy ánh mắt của Dao Tuyết, Vô Tà cảm thấy chột dạ lắc đầu nói.

Trận chiến kéo dài đến lúc giữa trưa, mặt trời tại thiên đình lúc này với Từ Tinh Dược Sư Vương là thời điểm nó mạnh nhất, do thuộc tính của nó là hỏa diễm, lúc đầu thực lực hai bên sằng sằng nhau nhưng hiện tại nữ tử đang bị ép gât gao một đầu.

-“Ồ, con mèo này có giấu hiệu phân tổ à nha.”- Cơ Diễm kinh ngạc nói.

-“Phân tổ?”

-“Đòn đánh nó đang tích trữ là đòn tấn công thiên phú của tộc Từ Viêm Sư năm xưa. Trúng đòn này dù hơn nó ba, bốn cảnh giới cũng bị phong ấn lại sức mạnh để mặc người chém giết, tuy vận sức có phần hơi lâu, để đánh lên thì tốt hơn.”- Cơ Diễm nhìn chăm chăm vào đòn tấn công đang ngưng tụ dưới đại trào của Sư Vương không biết nghĩ thứ gì.

-“Có chuyện gì sao?”

-“Nếu lấy được chiếc sừng của nó luyện thành đan dược có năm thành năm được năng lực phong ấn của nó.”- Cơ Diễm cười cười, dù hiểu nàng đánh chủ ý đến cái sừng của Từ Tinh Dược Sư Vương.

-“Tà ca lát nữa không nên vọng động, quan chiến không chỉ có chúng ta không.”- Dao Tuyết dặn dò cẩn thận-“Một linh hồn cường giả và một Đầu Hoàng.”

-“Được, vậy lát nàng đi ứng cứu nữ tử kia còn về phần ta có thể tự kiếm cách quay về động phủ.”

-“Được.”

-“Mà Tuyệt nhi, muội cẩn thận. Khí tức của linh hồn như thể từng giao chiến với Hồn Tộc, muội nhớ cẩn thận.”-Cơ Diễm nghiêm túc nói. Nghe đến hai chữ ‘Hồn Tộc’ nét mặt Dao Tuyệt trở nên lạnh lùng gập nhẹ đầu một cái.

-“Mà tiểu tử được linh hồn đó che trở có huyết mạch giống anh đó.”

-“Chà nhè là hần.”- Vô Tà giật mình, hần nghĩ ngay đến tiểu tử Tiêu Viêm-“Trước khi lên đường đến nơi ở xà nhân tộc, chúng ta qua xem sao.”

-“Được.”-Cả hai người Cơ Diễm liền gập đầu rồi tản ra, trận đấu sắp kết thúc nên họ muốn đón đường sẵn.

Nháy mắt lúc đòn phong ấn xuất hiện, nữ tử sắc mặt hơi đổi, cũng tại lúc đó đầu khí vận chuyển, đem cường hoành đấu kỹ trong tay xuất ra.

-“Liệt phong toàn vũ!”-Theo tiếng quát nhẹ nữ tử, này không gian trước người liền hơi ba động, vô số phong nhận to đến vài chục trượng thoáng hiện trong không trung rồi xoắn lại với nhau như một trụ đao nhận, xoáy tròn với tốc độ cực cao bắn tới.

Nơi từ sắc quang trụ cũng phong quyền đao nhận đi qua, không gian hơi vặn vẹo, ngay lập tức với một thanh thể kinh khủng như sét đánh bên tai. Từ sắc quang trụ cùng phong quyền đao nhận giao phong qua, phong quyền rõ ràng rơi vào hạ phong, chỉ trong chốc lát đã ầm ầm nổ tan, mà từ sắc quang trụ lại chỉ thoáng ảm đạm. Sau khi phá tan đòn đánh của nữ tử kia, đòn phong ấn như thể chẻ tre phá tan hết các lớp vòng bảo hộ cuối cùng chiếu vào bên trong thân thể nàng.

Từ sắc quang trụ vừa mới đắc thủ, tử tinh dực sư vương thân thể không lơ ngay lập tức hiện đến trước người nữ tử, trên chưởng trào thật lớn, năm chiếc móng màu tím sắc bén bật ra, nhắm thẳng người nàng mà bổ xuống.

-“Phong chi cực, vẫn sát!”-Ngay lúc cự chưởng sắp xé đôi thân thể, trường kiếm kì dị trong tay nữ tử đột nhiên rung lên, một đạo quang tuyến chỉ nhỏ bằng ngón tay cái trong nháy mắt bắn ra.

-“Choang!”-Quang tuyến bắn đến đầu của tử tinh dực sư vương, bất quá lại bị nó phát hiện mà cúi xuống, vì vậy quang tuyến chỉ có thể bắn trúng chiếc sừng trên đỉnh đầu, ngay lập tức bị cắt làm đôi. Sừng bị cắt xuống làm cho tử tinh dực sư vương đau đớn kịch liệt khiến trào kia bổ xuống lực đạo giảm không ít.

Một trận tiếng kim loại chói tai vang lên, nữ tử chịu phải một đòn nghiêm trọng miệng liền hôc ra máu tươi, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt, thân hình đột nhiên xoay chuyển, hai cánh rung lên, thân thể liên tiếp loé lên quỷ dị, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Nhìn nữ nhân đã bị thương còn có thể thi triển tốc độ khủng khiếp như thế, tử tinh dực sư vương bởi vì tiềm giác bị gây mà thực lực hao tổn, ngược đầu phát ra một tiếng gầm cuồng bạo, giận nổi tiếp giận. Dưới tiếng gầm rống ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, son mạch không ngừng chấn động như có động đất, một vài đỉnh núi cao vút liền bị vỡ nát-“Lục soát cho ta, nhất định phải tìm bắt nữ nhân kia về cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp Lại Tiêu Viêm

Vô Tà lén lút một đường tránh né tất cả các ma thú đang ở khắp nơi truy tung nữ tử cường giả Đấu Hoàng kia. Mất khá thời gian hần mới trở về được động phủ của mình, Dao Tuyệt và Cơ Diễm đã trở về lại động phủ trước hần, nữ tử kia đã hôn mê sâu do bị trọng thương nặng mất khá nhiều máu nên tạm thời khó mà tỉnh lại được.

-“Lúc em tới, nàng đã hôn mê, nên cũng đỡ.”-Dao Tuyệt lên tiếng, đầy cẩn thận dặn dò-“Đừng có tiết lộ gì về bọn em, nếu bị lộ đến tai Hồn Tộc thì rắc rối lắm.”

-“Hồn Tộc rốt cục là thế lực nào?”-Vô Tà tò mò hỏi.

-“Chúng là một gia tộc đã từng phản bội lại đại lục thời điểm đó, thực lực chúng không quá mạnh mẽ nhưng bí thuật của gia tộc đó lại chuyên dùng để săn bắt linh hồn, thực lực linh hồn khi đối mặt với chúng sẽ giảm mạnh... Hiện tại bọn em đã là kiếm linh nên không sợ bị chúng bắt nhưng anh thì khác, tuy thực lực chúng cùng giai không mạnh mẽ nhưng đối phó với anh thế là đủ.”-Dao Tuyệt giải thích cho Vô Tà về Hồn Tộc, cuối cùng nâng bộ sung thêm câu nữa-“Sau mười vạn năm vẫn còn sót vậy hần sẽ tích lũy sâu không lường được.”

-“Tất nhiên anh hiểu điều đó, em không cần nhắc lại đâu.”-Vô Tà dù sao kiếp trước cũng đầu phải dạng tằm thường cơ chứ.

-“Vậy tại sao anh nói tên thật với tụi em cơ chứ?”

-“Vì ta có thể xử lý hai người dễ dàng, lúc hai em chưa hiện thân thì thôi nhưng đã hiện thân ta nắm chắc mười phần có thể xử lý hai em cách dễ dàng.”-Vô Tà nhún vai nói, với thể linh hồn mà nói hần chỉ cần vận chuyển Vô Danh nghịch công pháp đủ để hấp thu hai người này dễ dàng.

-“Nếu anh đã nói vậy thì em cũng yên tâm, nhưng tất cả đều tùy anh thôi em không phản đối gì cả.”-Dao Tuyệt nhẹ nhàng nói rồi chui vào Tuyệt Kiếm,

Cơ Diễm đã về trước luyện chế đồ rồi trong hang động chỉ còn Vô Tà và nữ tử cường giả Đẩu Hoàng đang hôn mê.

Vô Tà tùy nẹp giới lấy ra mấy lọ dược dịch, đây là hàng hẩn luyện chế sau khi theo Cơ Diễm học tập, tuy không xịn như của Cơ Diễm luyện nhưng cũng rất tốt. Cũng không lỗ mắng mà chữa thương cho nữ tử Đẩu Hoàng, đòi người khó đoán lúc chữa thương coi hết đồ mỹ nữ xuống lúc tỉnh lại mỹ nữ lại muốn mạng nhỏ của hẩn nữa thì mệt lắm, mặc dù hẩn không sợ nhưng lại gặp rắc rối không đáng chút nào cả. Nhét một viên đan bổ sung khí huyết vào miệng nữ tử để nàng không vì máu chảy nhiều quá mà nguy hiểm, Vô Tà ngồi quay lưng về phía nữ nhân đang hôn mê mà roi vào trầm tư suy nghĩ. Nữ tử này tuổi vẫn chưa quá lớn mà đã đạt được cấp Đẩu Hoàng thế này hiển nhiên là một thiên tài rồi, nghe đâu tông chủ của Vân Lam tông là một thiên tài như thế lại là nữ tử rất phù hợp với cô nàng đang nằm hôn mê nơi đây không lệch đi đâu được, lão tử mà phỏng đoán thì chớ có sai lệch đi đâu được cả.

Nữ tử Đẩu Hoàng chợt mở to mắt, ánh mắt lướt một vòng quan sát thấy bóng lưng một người đang ngồi trầm ngâm và mấy lọ thuốc bên cạnh nàng, trong miệng mùi vị đất của thuốc vẫn còn đó hiển nhiên là người trước mặt đã cứu nàng một mạng. Nàng muốn đưa tay lấy mấy lọ thuốc để chữa thương nhưng phát hiện toàn thân cứng đờ không thể cử động được, nàng thấp giọng-“Còn có kỹ năng phong ấn nữa.”-Nàng đẩy tự trách không cẩn thận, mà nàng không hiểu tại sao Tử Tinh Dục Sư Vương lại điên cuồng như thế.

Nàng một lần nữa cố gắng động đậy nhưng toàn thân không chịu nghe lời mà vẫn cứng đờ ra, đành bắt đầu dĩ nàng lên tiếng-“Người tới giúp ta chữa thương đi!”

-“Ồ, cô nương tỉnh rồi sao?”-Vô Tà lúc này mới giật mình quay lại, nghe giọng nói như thể ra lệnh của nữ tử Vô Tà đành khẳng định suy đoán lúc trước của mình, do thiên tài liền trở nên kiêu ngạo vô đạo liền lệch hướng rồi.

-“Mà không phải cô tự làm vẫn tốt hơn sao?”

-“Hừ.”-Nữ tử hừ một tiếng nếu tự làm được nàng đã không nhờ rồi.

-“Ta tới cũng được, nhưng cô phải hứa không có lấy cái lý do ta thấy thứ không nên thấy mà muốn ta bồi mạng đó.”-Vô Tà không tin tưởng lắm.

-“Ta không cò hủ như thế. Người quản tốt miệng người chớ để lộ chuyện hôm nay là được rồi.”-Nữ tử lờm Vô Tà một cái chậm rãi nói. Vô Tà roi vào đoán suy nghĩ, hẩn không mấy tin lời của cường giả.

-“Được, coi như ta một lần đánh cuộc vậy.”-Vô Tà cẩn rắng nghĩ thầm trong bụng, rồi tiến tới. Kéo đám y phục trắng thuần ra, chỉ thấy này phía dưới lại còn có một kiện nội giáp màu lam nhạt, trên nội giáp lưu quang lưu chuyển như sóng gợn, hiển nhiên không phải là vật bình thường. Trên bề mặt giáp có năm đạo trảo ấn khá sâu. Nếu không có nội giáp này thì nữ tử này đã thành một tử thi rồi.

-“Cô nương thật lẽ.”-Vô Tà nói một câu rồi hai tay nhanh nhẹn bắt đầu tháo dần những sợi dây buộc nội giáp của nàng ra.

-“Cô nương sao lại đánh nhau với con sư tử kia vậy? Trong ma thú sơn mạch dù sao cũng là địa bàn của nó, nếu thực lực của cô hơn hẩn nó thì mới nên, chứ nếu không cô thắng cũng không ra khỏi được ma thú sơn mạch.”-Vô Tà chậm rãi bắt chuyện. Để nàng không đặt chú ý đến việc Vô Tà đang coi đồ của nàng để chữa thương, đây là thủ thuật khiến bệnh nhân đỡ ngại ngùng hơn.

-“Nó có đồ vật ta muốn.”-Nữ tử đơn giản trả lời.

-“Là thứ gì vậy?”-Vô Tà gãi gãi đầu, chả nhẽ nàng biết trong đó có Cộng Sinh Tử Tinh Nguyên nên liều chết muốn lấy được.

-“Là Tử Tinh linh.”-Nữ tử đáp lại.

-“Chỉ là Tử Tinh linh có đáng liều mạng như thế?”-Vô Tà vô cùng ngạc nhiên, đây là điển hình của việc có trong tay vàng nên coi bạc không vào đâu cả.

-“Ta cần thứ đó, xung quanh chỉ có duy nhất một con Tử Tinh Dục Sư Vương ở đây mà thôi.”-Nàng không ngờ Vô Tà nói như vậy.

-“Ta có mấy khối, nàng ra giá đi nếu cảm thấy phù hợp ta nhượng lại cho nàng.”-Thứ này Cơ Diễm cũng không cảm thấy hứng thú bán đi cũng được.

-“Người có? Vậy ta cũng ra cái giá như của Tử Tinh Dục Sư, ba khối ngũ giai ma hạch cùng với một bộ công pháp và đấu kỹ cấp độ huyền bậc cao cấp.”-Nữ tử có phần không tin được, rồi nhanh chóng đưa ra một cái giá. Rồi nhắm mắt một cái, thuốc bột rắc lên vết thương khiến nàng cảm thấy hơi xót.

-“Cứ vậy đi cũng được, ta cũng không có ý kiến.”-Vô Tà nhún vai nói, rồi tập chung vào vết thương, lấy đưa cho Dao Tuyệt chỉnh sửa tăng lên phẩm cấp rồi bán đi tha hồ có lời.

-“Mà cô nương xưng hô thế nào?”

-“Vân Chi.”-Nữ tử lên tiếng trả lời, câu trả lời khiến Vô Tà khẳng định đây là Vân Vận không chạy đi đâu được cả, nếu hẩn đoán sai cứ hái cái đầu hẩn xuống là được.

-“Vô Tà, nghĩa ngậy thơ trong sáng, thánh thiện lung linh.”-Vô Tà đáp lại lời Vân Vận.

-“Ngậy thơ trong sáng?”-Vân Vận nhìn đánh giá lại Vô Tà để xem cái tên có đúng với người không, một hồi liền lắc lắc đầu-“Ta thấy người lấy cái tên đó chẳng phù hợp chút nào cả.”

-“Chịu thôi, hy vọng của bậc phụ mẫu mà.”-Vô Tà tùy ý đáp.

-“Ngươi là dược sư?”-Vân Vận lên tiếng hỏi.

-“Không là Y sư.”-Vô Tà cũng nắm hết các danh xưng ở thế giới này, dược sư là người luyện chế đan dược, còn đan sư chỉ là người hiểu dược lý mà phối hợp làm thuốc chữa thương mà thôi.

-“Ta có một người bạn là dược sư, ngươi nếu muốn ta có thể giới thiệu ngươi cho hắn ta.”-Vân Vận không hiểu tại sao mình lại lên tiếng đề nghị như thế.

-“Ta đã có lão sư, và lại không có năng khiếu luyện dược.”-Vô Tà lập tức lắc đầu nói, Vân Vận cũng ngạc nhiên vì đây là lần đầu nàng bị từ chối.

-“Tốt rồi, ngoại thương tạm vậy là tốt rồi.”-Vô Tà trong lúc nói chuyện đã hoàn tất việc băng bó cho Vân Vận, vết thương khá sâu nhưng sức sống của Đẩu Hoàng không phải chuyện đùa nên không nguy hiểm tính mạng, hắn cũng chỉ là sát trùng, cầm máu và giúp Vân Vận tạm thời băng bó vết thương mà thôi-“Về phần nội thương và phong ấn thì cô tự thân chữa trị chứ, sức tôi có hạn.”

-“Đa tạ ngươi, vậy là tốt rồi.”

-“Cô cứ ở trong này chữa thương đừng ra ngoài, cô ra ngoài kéo ma thú tới thì khó rồi đó.”-Vô Tà sớm dặn dò trước, xung quanh hang động dược Cơ Diễm luyện một loại bột thuốc xua đuổi ma thú nên không có con ma thú nào dám lại gần nhưng nếu chúng phát hiện mùi của Vân Vận thì đảm bảo liều mình mà tới.

-“Ừm”-Vân Vận ừm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu chìm nhập vào tu luyện để giải khai phong ấn không nói thêm điều gì nữa.

Vô Tà thấy Vân Vận đã bắt đầu tu luyện liền rời đi, hắn muốn tới gặp người mà Cơ Diễm nói có huyết mạch gần với hắn, hắn đoán đây là tiểu tử Tiêu Viêm. Một đường được Dao Tuyết dẫn đi, Vô Tà đến gần một thác nước.

-“Tà ca, họ đang ẩn nấp không hiện thân.”-Giọng Dao Tuyết vang lên trong tai hắn.

-“Tiểu Viêm tử, đại ca đến còn không chịu hiện thân đi.”-Vô Tà lên tiếng gọi.

-“A, Tiêu Tà đại ca, đại ca cũng tu luyện ở đây sao?”-Tiêu Viêm từ trong rừng nhảy ra, nét mặt đầy vui vẻ.

-“Ta cũng chỉ ngang qua mà thôi, phát hiện thấy ngươi nên đến xem ngươi tu luyện thế nào.”-Vô Tà cười nói, ánh mắt đảo qua quan sát Tiêu Viêm-“Tăng cấp quả nhiên nhanh!”

Vô Tà nhìn ra Tiêu Viêm đã là Thất Tinh Đẩu Giả đấu khí hùng hậu đủ để vượt giai chiến đấu, tốc độ quả thực rất nhanh.

-“Sao thực lực đại ca giảm xuống vậy?”-Tiêu Viêm ngạc nhiên vì trước lúc đi Vô Tà thực lực cao hơn Nhất Tinh Đẩu Giả mà giờ lại là Nhất Tinh Đẩu Giả.

-“Ta tu luyện cửu chuyển công pháp. Mỗi đại cấp bậc phải tu luyện chín lần.”-Vô Tà chém gió nói, đây cũng là cách giải thích hay nhất mà Vô Tà nghĩ ra.

-“Còn có công pháp như thế?”-Tiêu Viêm có phần kinh ngạc. Công pháp này còn quý dị hơn cả công pháp hắn tu luyện nữa.

-“Tà ca, tiểu tử này tu luyện công pháp của em sáng tạo, cắn nuốt dị hỏa, thú hóa nói chung là cắn nuốt hỏa năng để tiến giai công pháp.”-Giọng Cơ Diễm vang lên trong đầu Vô Tà-“Viên thú hóa em luyện thành để trong nạp giới giúp anh rồi.”

-“Tiểu Viêm này, ngươi trở thành luyện dược sư sao?”-Vô Tà vẫn đầy bình tĩnh không để lộ ra điều gì cả.

-“Sao đại ca biết?”

-“Đoán thôi, ngươi tiến giai nhanh vậy nhất định sau lưng có một luyện dược sư làm sư phụ.”-Vô Tà nhún vai nói, lấy ra viên Tử Hỏa mà Cơ Diễm luyện chế-“Ta từ động phủ lấy được viên thú hỏa, tử hỏa của Tử Tinh Dược Sư Vương, cũng không cần làm gì, cho ngươi.”

-“A, đa tạ đại ca.”-Tiêu Viêm cũng không khách khí nhận lấy.

-“Được rồi, ta cũng không ở lại làm phiền ngươi, mục đích chủ yếu để xem ngươi tu hành thế nào thôi.”

-“Đại ca, ta có mấy bình Hối Khí đan, đại ca nhận lấy.”-Tiêu Viêm từ nạp giới lấy ra mấy lọ đan dược ném cho Vô Tà.

-“Ta cũng không từ chối.”-Vô Tà đưa tay chụp lấy rồi quay người trở về động phủ của mình.

-“Đại ca ngươi thực lực có thể đối chiến Đại Đấu Sư.”-Một lão giả hiện ra bên cạnh Tiêu Viêm liếc viên Thú Hỏa trong tay hắn-“Quả nhiên thật diệu, phương pháp luyện chế ra hỏa đan này ta mới chỉ thấy qua trong điển tịch.”

-“Viên đan này lợi hại vậy sao?”

-“Ngon lửa sau khi luyện thành đan liền dễ dàng sở hữu hơn tuy vậy nhưng khi hấp thụ lại mạnh mẽ hơn ban đầu. Ví dụ Dịch Hỏa Bảng thứ hai mươi sau khi luyện thành đan mà hấp thụ mạnh tương đương với Dịch Hỏa Bảng hạng mười chín. Tăng lên một cấp bậc. Vậy người nói xem có lợi hại hay không?”- Lão giả chậm rãi nói.

-“Quả nhiên lợi hại!”- Tiêu Viêm gật gù nhìn viên đan hỏa trong tay, nhìn qua cũng bình thường không hề có đan hương gì cả.

-“Người cũng hấp thụ đi, hấp thụ xong phẩm giai của ‘Phân Quyết’ cũng tăng lên, chỉ là không biết tới cấp bậc nào thôi.”

-“Ta đã rõ thừa sự phụ.”- Tiêu Viêm gật đầu quay lại vào trong động phủ tiếp tục tu luyện.

-“Ta không nhìn ra sâu cạn của thiếu niên kia. Sau lưng hắn có cao nhân cấp bậc cường đại hơn ta.”- Lão giả thì thầm nói một mình rồi theo sau Tiêu Viêm vào động.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhân Hỏa

Ba ngày kể từ khi Vô Tà sống chung với Vân Vận trong động phủ, nàng ở lại để phá giải phong ấn rồi mới lên đường quay về. Vân Vận chắc nghĩ chuyện đi sẽ kết thúc nhanh nên ngoài bộ đồ mặc trên người ra nàng không còn bất cứ bộ đồ nào trong nạp giới, mà bộ đồ duy nhất đã bị Từ Tinh Dực Sư Vương một chảo chụp nát nên hiện tại bộ đồ nàng mặc lúc này là đồ của Vô Tà. Dù luyện võ nhưng Vô Tà mang dáng vẻ thư sinh, công tử thế nên quần áo không quá rộng khi Vân Vận mặc. Tuy thế mỹ nữ mặc đồ nam giới vẫn tạo nên một hương tuyệt vời, Vô Tà là tên may mắn được thưởng thức mấy ngày nay.

Ngồi trên giường đá đơn sơ được Vô Tà tạo nên tạm bợ, Vân Vận lơ đãng nhìn bóng người đang bận rộn nấu bữa, mặc dù nàng đã là Đẩu Hoàng có thể tích cốc nhưng do thực lực bị phong ấn nên nàng vẫn bị đói. Nàng không biết là do lâu quá chưa ăn thực vật hay Vô Tà nấu ăn ngon mà nàng cảm thấy đồ ăn rất ngon, sống chung mấy ngày nàng biết được Vô Tà không để ý tiểu tiết mà bắt đầu không ngại ngần nữa mà bỏ qua hình tượng của mình ăn miếng to, cắn miếng lớn.

-“Này mỹ nữ, tới ăn thôi đồ ăn chín rồi.”- Vô Tà lên tiếng gọi.

-“Được.”- Vân Vận nghe tiếng gọi liền giật mình tỉnh lại khỏi suy nghĩ miên man của mình, nàng cảm thấy thích khoảng thời gian sống chung này nhẹ nhàng êm trôi, nhưng nó cũng sắp kết thúc rồi.

-“Nghĩ gì mà trông có vẻ suy tư vậy?”- Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Không có gì?”- Vân Vận lắc lắc đầu ngồi xuống đối diện Vô Tà đưa tay với lấy que xiên thịt nướng bắt đầu ăn.

-“Mỹ nữ, phong ấn giải thể nào rồi?”

-“Có lẽ mai là hoàn toàn phá tan phong ấn.”

-“Vậy cũng tốt, sáng mai tôi sẽ sớm rời đi.”- Vô Tà gật nhẹ đầu nói, chỉ là hôm qua Cơ Diễm dùng bí pháp truy tìm thì thấy cách đây không xa lắm có người sở hữu nhân hỏa, một loại dịch hỏa nhưng do người sinh ra mà thôi, nên hắn muốn sớm ngày lên đường tới tìm kiếm.

-“Người cứ việc rời đi không cần quan tâm ta làm gì.”- Vân Vận ánh lên chút mắt mát- “Dù sao Từ Tinh linh ta cũng nhận được rồi.”

-“Mỹ nữ nói như ta vô tình thế. Nếu nàng mất thêm một tháng thời gian để phá bỏ phong ấn ta cũng sẵn sàng ở lại cùng nàng thêm một tháng.”- Vô Tà không biết có làm không mà sao cảm thấy giọng Vân Vận như oán trách.

-“Ta có nói gì đâu.”- Vân Vận nghe mà trong lòng dấy lên một cảm giác ngọt ngào, nàng lại tập chung vào chuyên môn không để ý đến Vô Tà nữa. Lắc lắc đầu, Vô Tà nghĩ mình nghe nhầm nên cũng không chú ý nhiều mà truy hỏi.

...

...

Sáng hôm sau, khi Vân Vận mở mắt phong ấn đã giải hoàn toàn thì không thấy Vô Tà nữa, không còn thấy thân ảnh mà sáng nào cũng tới gần trưa mới mơ màng thức dậy nữa, trong lòng có chút mất mát. Nhưng nàng nhanh chóng xóa tan suy nghĩ đó đi, Vô Tà mới chỉ là Đẩu Giả muốn sánh vai cùng nàng thì đời này không cách nào cả, tuy vậy nàng vẫn có chút mong chờ.

-“Nếu ngày nào đó hắn đạt tới Đẩu Vương chắc có lẽ có hy vọng.”- Nàng thầm nghĩ trong đầu mà đỏ mặt, bỗng nàng để ý thấy một mảnh giấy lưu lại.

-[Mỹ nữ có phải thực lực của nàng chậm chạp mãi không tiến? Đừng ngạc nhiên vì sao ta biết, nhìn qua là biết rồi dễ thấy mà. Nàng đã đi sai con đường võ đạo của mình, nàng khởi đầu là lấy tấm lòng lương thiện đối xử thân thiện với mọi người. Nhưng càng ngày nàng càng kiêu ngạo do cảm thấy mình là một thiên tài, con mắt nàng nhìn thế gian đã khác đi. Hãy làm một đầu giả nghèo khó hòa nhập vào tầng lớp thấp, mài đi tính kiêu ngạo của mình nàng sẽ đột phá sớm thôi. Nàng có tin hay không tùy nàng, thế nhưng nàng cảm thấy bốn ngày qua tâm cảnh có một bước tiến lớn? Chỉ cần tu luyện liên tục đột phá? Mọi quyết định là do nàng!]

Tái bút: Đừng hâm mộ ca, ca chỉ là truyền thuyết mà thôi. Khắp thế gian nếu ta Tà thì còn ai Thiện.]

Đọc lá thư để lại mà nàng chợt nhận ra tâm tính mình thay đổi giống trong lá thư, đúng thế từ sau khi đột phá Đầu Vương nàng liền trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, đến Đầu Hoàng nàng phải lợi dụng ngoại lực để tiến cảnh. Nàng có hỏi qua sư phụ lão nhân gia cũng không biết ấy thế mà một thiếu niên Đầu Giả lại nhận ra. Nhưng đọc dòng tái bút mà nàng bật cười, giọng văn này đúng là của tiểu tử Vô Tà kia. Thu lá thư vào nạp giới, Vân Vận bóng người lao vút ra ngoài, phát nhẹ tay một cái, một đại thạch bịt kín cửa hang nơi đây là nơi kỷ niệm của nàng, nàng không muốn có ai đó đi vào bên trong

...

...

Về phần Vô Tà, hắn đang ngự kiếm phi hành nhắm thẳng hướng mà Cơ Diễm cảm ứng được nhân hòa mà lao đến. Cuối cùng Vô Tà dừng lại trên bầu trời Thanh Sơn trấn, một trấn nhỏ gần Ma Thú sơn mạch. Trong thị trấn đa số đều là lính đánh thuê, đều giết ma thú để kiếm tiền mưu sinh.

-“Em cảm nhận được chưa?”

-“Là ở y quán nhỏ kia. Là độc hỏa, cũng may chúng ta đúng thời điểm chậm thêm mấy ngày thì khó rồi, nữ nhân đó đang lấy độc nuôi hỏa.”-Cơ Diễm liền nói.

-“Độc hỏa? Có bao phần lợi hại đây?”-Vô Tà muốn biết được thực lực của ngọn dị hỏa này.

-“Có thể so với bài danh thứ mười của dị hỏa bảng.”-Cơ Diễm lập tức trả lời.

-“Mạnh vậy sao? Mà sao lại là nữ nhân?”

-“Độc thuộc tính âm, nên chỉ có thể sinh ra trên nữ nhân.”

-“Ta hấp thụ không sao chứ?”-Yếu yếu một chút cũng được chứ hắn không muốn làm một tên bán nam bán nữ.

-“Tất nhiên là không sao rồi.”-Cơ Diễm hiểu suy nghĩ của Vô Tà liền bật cười.

-“Vậy thì tốt. Giờ em tính toán thế nào?”

-“Ngọn dị hỏa này khác với các ngọn dị hỏa khác chỉ chủ nhân ban đầu mới có thể vận dụng toàn bộ sức mạnh của nó, nên tốt nhất thu nàng làm đồng minh.”

-“Em cũng biết đấy ta không muốn thu một ác nhân làm đồng minh, nên phải thử nàng trước đã.”-Vô Tà lên lút đáp xuống đất hình dáng liền biến đổi thành một trung niên nhân với một vết thương lớn ở trên bụng. Một mũi lê từng bước chân tới y quán.

-“Quả giống thật!”-Dao Tuyết kiếm lời cũng đưa một ngón tay khen ngợi tài diễn xuất của Vô Tà.

Gõ nhẹ lên cánh cửa y quán rồi trung niên nhân trọng thương ngã gục xuống đất.

-“Vị đại thúc không sao chứ?”-Một thiếu nữ mặc một bộ quần áo màu trắng nhạt, dung mạo dù không tính là tuyệt sắc nhưng cũng có thể nói là mỹ nhân khó gặp, nàng toát lên vẻ lương thiện, có chút nhu nhược.

-“Mau đưa vị này vào trong!”-Nàng hướng hai người trong y quán nói, biết được tính cách tiểu y sư này hai người đó vội vàng đưa vị đại thúc trọng thương vào đặt lên giường.

Thiếu nữ vội lấy thuốc đất lên vết thương lớn ở bụng trung niên nhân, mùi hương của dược liệu không phải thuộc loại tầm thường. Được chữa thương trung niên nhân hơi thở dần đều lại mà thiếp đi, đã qua cơn nguy kịch.

Đến tối y quán cũng đóng cửa, chỉ còn một mình thiếu nữ y sư và trung niên nhân đang nằm trên giường.

-“Ư..ư..ư..”-Trung niên nhân dần tỉnh lại, thấy thiếu nữ y sư liền muốn ngồi dậy-“Là cô nương...cứu ta sao?”

-“Đại thúc để ta đỡ ngài.”-Thiếu nữ nghe thấy tiếng động liền tiến tới nhẹ nhàng đỡ trung niên nhân ngồi dậy, vào trong bê theo một chén cháo nóng ra ngoài-“Cứu người là bổn phận của ta, đại thúc ăn miếng cháo lấy lại sức.”

-[Cô nương chậm rãi ngồi xuống nói chuyện, bên ngoài có người theo dõi.]-Vô Tà lấy từ nạp giới một xấp giấy bắt đầu ghi để thiếu nữ nhìn thấy, rồi đưa về phía thiếu nữ.

-[Đại thúc không sao?]-Thiếu nữ điều quan tâm đầu tiên là tình hình của trung niên nhân.

-[Ta chỉ muốn thử lòng cô nương thôi.]-Trung niên hình dáng liền biến đổi thành thanh niên trẻ tuổi.

-[Ý anh là?]-Thiếu nữ cảm thấy giận vì làm nàng lo lắng cả ngày nay.

-[Nàng muốn thành một luyện dược sư chứ?]

-[Ta không thể nữa rồi.]-Thiếu nữ đầy buồn bã nói.

-[Do thể chất chứ gì? Yên tâm không sao đâu, chỉ cần nàng đồng ý ta sẽ giúp nàng thành một luyện dược sư.]

-[Thật sao? Ta muốn trở thành luyện dược sư.]-Thiếu nữ đầy hy vọng nói, thanh niên này hiểu thể chất của nàng đặc biệt mà hắn còn dám khẳng định.

-[Có lẽ giờ không ai biết nữa, thể chất nàng là do Nhân hỏa Độc Hỏa gây nên, nàng dùng độc là lấy độc nuôi hỏa về sau là hỏa điều khiển người nhưng theo ta về sau nàng sẽ điều khiển nó.]

-[Nhân hỏa?]-Thiếu nữ lần đầu tiên nghe từ này, nhưng đúng là nàng bắt đầu dụng độc bồi dưỡng thể chất.

-[Dị hỏa nàng nghe bao giờ chưa? Người cũng có thể sinh ra dị hỏa, lúc đó gọi là nhân hỏa, người ta hay làm nó với thể chất đặc biệt. Nàng thấy hy vọng trở thành luyện dược sư chưa?]

-[Ta muốn trở thành luyện dược sư.]-Nét bút trở nên cứng rắn.

-[Được. Nhưng có một chuyện làm khó nàng, người sẽ thành sư phụ nàng không thể bị lộ ra ngoài, nên ta sẽ cần một cách để bảo đảm.]

-[Là cách gì?]

-[Thả lỏng tinh thần đừng chống cự.]-Vô Tà dùng tinh thần lực mạnh mẽ tiến vào tinh thần của thiếu nữ tạo một dấu ấn rồi lui ra-[Nàng chỉ cần một ý niệm của ta là sống không bằng chết, nếu nàng không muốn ta sẽ thu hồi lại.]

Thiếu nữ cảm thấy tinh thần của mình bị tác động lên, suy nghĩ rằng tên này chỉ là lợi dụng nàng mà thôi nhưng nàng nhanh chóng nghĩ đến nếu thanh niên này muốn có thể mạnh mẽ ghi dấu ấn mà không cần nàng cho phép.

-[Ta tin anh không có ác ý với ta nếu có thì anh không cần báo trước làm gì.]-Nét bút mang đầy sự tin tưởng của thiếu nữ.

-“Tốt, ta là Vô Tà.”-Vô Tà đứng lên ôm lấy eo thiếu nữ-“Chúng ta sẽ bay nên thất lễ.”

-“Ta tên Tiểu Y Tiên.”-Tiểu Y Tiên có chút giật mình muốn dấy ra nhưng nghe Vô Tà nói liền bình tĩnh lại.

-“Chúng ta đi!”-Vô Tà đạp kiếm phá tung nóc nhà mà bay vút lên bầu trời đêm, hai kẻ theo dõi Tiểu Y Tiên kinh ngạc nhưng không thể làm gì chỉ có thể đưa mắt nhìn bóng người biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thẳng Tiến Đến Thập Nhĩ Qua Sa Mạc

-“Vô Tà, người sẽ là sư phụ ta khi nào sẽ đến?”-Một đường hướng đông mà bay, Tiểu Y Tiên không thấy Vô Tà nói đến chuyện này nữa nên không kìm lòng được lên tiếng hỏi.

-“Hừ, không phải nàng ngay bên cạnh cô sao?”-Vô Tà quay đầu lại khó hiểu.

-“Bên cạnh ta?”-Tiểu Y Tiên nghe mà cũng ngạc nhiên không kém quay qua nhìn thì cũng chỉ thấy một thanh kiếm đỏ như máu đang lơ lửng bên cạnh.

-“Cơ Diễm nàng cũng hiện thân đi chứ.”-Vô Tà cười khổ nói, không biết cô nàng này muốn gì mà ở trong Diễm Kiếm không ra.

-“Ta chỉ muốn kiểm tra đệ tử tương lai của ta không được sao?”-Diễm kiếm bay đến đeo lên lưng Vô Tà, rồi Cơ Diễm lượn lờ bay ra ngoài.

-“Người muốn trở thành đồ đệ ta chứ?”

-“Đệ tử báii kiến sư phụ.”-Tiểu Y Tiên thấy liền hành lễ nhưng không trọng lễ vì đang ở trên không, mặc dù Tuyệt Kiếm biến to nhưng cũng không thể

hành động tùy tiện được.

–“Cứ tùy tiện đi. Chắc hẳn cũng nói cho người về nhân hòa rồi chứ?”-Cơ Diễm chỉ qua Vô Tà.

–“Dạ, đúng vậy.”

–“Vậy thì khỏi cần ta mất thời gian giải thích. Cách người dụng độc thì đây là một phương pháp bỏ gốc lấy ngọn mười người thì bảy người trở thành ác nhân, còn ba người thì bị độc thôn phệ không còn mấu xương.”-Cơ Diễm chậm rãi nói-“Nếu ta phát hiện ra người trẻ nửa tháng nữa chỉ còn cách giết người mà thôi, người lúc đó sẽ người không ra người quý không ra quý..”

–“Này đừng hù nàg ta nữa. Có sư phụ nào mới báỉ sư đã hù chết khiếp đệ tử như nàg không?”-Vô Tà cười lên tiếng.

–“Này là anh dạy hay em dạy đây?”-Cơ Diễm đánh lưng hẳn một cái. Từ trong Diễm kiếm bay ra một bộ công pháp-“Ta hù chủ yếu để người cố gắng tu luyện cho tốt sớm ngày thực lực đại tiến mà thôi.”

Vô Tà lắc lắc đầu, cách này mặc dù tốt nhưng điểm yếu của nó vẫn có, chỉ cần làm không tốt sẽ dẫn đến hậu quả xấu ngay. Áp lực, lo lắng mặc dù là điều cần có trong tu luyện nhưng nếu quá lên thì thành gông cùm chứ không phải động lực.

–“Đệ tử sẽ cố gắng.”-Tiểu Y Tiên nhận lấy ánh mắt đầy mong chờ, mong ước trở thành luyện được sư cuối cùng lại nhờ cái thể chất không mong muốn kia làm nàg có chút như lọt vào mộng không dám tin tưởng chỉ muốn tu luyện ngay lập tức mà thôi.

–“Dao Tuyết em cảm nhận được khí tức xà nhân chứ?”-Vô Tà nhảm chán hoie-“Chứ anh biết xà nhân tộc ở đó thôi chứ không biết chính xác vị trí đâu.”

–“Có thể, em có thể cảm nhận được nếu dòng máu xà nhân vương vẫn còn.”

–“Dòng máu xà nhân vương?”

–“Xà nhân vương là xà nhân có vảy bảy màu giống em.”-Một chiếc đuôi rắn lộ lên khỏi Tuyết kiếm, mà hẳn nhớ lúc đầu nàg có màu khác.

–“Em là nguy trang màu vào lúc đầu gặp nhay.”

–“Ra thế, mà tên em do Cơ Diễm đặt là sao?”-Vô Tà thắc mắc điều này nghĩ mãi không ra.

–“Xà vương đặc biệt không có tên chỉ lấy tên Medusa lúc đăng cơ làm vương. Nếu nữ vương Medusa lấy cái tên của người khác đặt cho thì có hai trường hợp, một là cùng giới thì nữ vương đối với nàg là tỷ muội tốt nhất không phản bội giống em với Diễm tỷ, hai là nếu người đặt tên là nam thì nàg đang yêu tên đó, trung trình đến khi bị người kia phản bội hoặc chết.”

–“Ra thế.”-Vô Tà không ngờ xà nhân tộc lại có một tập tục thế này-“Thế nếu người đặt tên là nam với mục đích chỉ là làm đồng minh thì sao?”

–“Nếu chỉ là bạn thì chắc chắn nàg sẽ không phản đối nếu chỉ có một người đó gọi nàg như thế, còn người khác thì quên đi.”

–“Thế ví dụ như nàg có tên rồi, mà lại thích ta...”

–“Ta chỉ có một cái tên ban đầu mà thôi chứ không đổi lại lần nào nữa.”-Dao Tuyết ngắt lời của Vô Tà luôn.

–“Tạm thời đã rõ ràng.”

–“Anh hỏi chi tiết vậy làm gì?”

–“Hỏi để biết thôi, với lại em chưa nghe nói con gái rất là khó đoán, giờ tộc xà nhân có một đặc điểm như thế chẳng may nữ vương hiện tại của tộc xà nhân để anh đặt tên thì sao?”

–“Nữ vương xà nhân hiện giờ anh biết nàg cấp độ nào không?”-Dao Tuyết tỏ ra quan tâm.

–“Mười mấy năm trước nàg là Đẩu Hoàng, mười mấy năm trước độc chiến với tất cả Đẩu Hoàng của Gia Mã không rơi thể hạ phong. Anh nghĩ chắc nàg chuẩn bị tiến thêm một bước nữa.”

–“Xà nhân không ngờ lại xuống tới mức này.”-Dao Tuyết nghe mà không vui cho nổi.

–“Mười vạn năm rồi mà.”-Vô Tà an ủi-“Mà chẳng phải xà nhân tộc còn một linh hồn siêu cấp cường giả là em sao? Chưa tính đến một vị đan đế nữa.”

–“Còn một truyền nhân của cường giả siêu việt Đẩu Đế sao?”-Cơ Diễm ôm lấy cổ Vô Tà, ngón tay ngọc không có xương thịt chọc vào má hẳn.

–“Đừng hâm mộ ca, ca chỉ là truyền thuyết mà thôi.”-Vô Tà cười lớn nói.

–“Tà ca, anh thấy Y Tiên thế nào?”-Cơ Diễm bỗng thổi vào tai Vô Tà một câu hỏi không biết nên trả lời sao lúc này.

–“Vô lời.”-Vô Tà đành quyết định không trả lời điều đó.

-“Anh có phải nam nhân không đó. Tâm cường giả là phải thích gì làm đó, chưa kể đến việc thu nàng vào hậu cung chẳng phải dễ quản lý hơn sao.”-Cơ Diễm lắc lắc đầu ra vẻ trẻ lớn khó dạy.

Lần này Vô Tà thật sự đã khô lời, cái này hẳn thật không ngờ nhưng Vô Tà cũng không trả lời đó mới là thượng sách, tam thập lục kế im lặng chỉ là thượng sách.

-“Mu. Thật là chán mà, tự nhiên im lặng.”-Cơ Diễm dùng ngón tay chọc ngoáy má Vô Tà tỏ ra không vui chút nào cả.

-“Cái miệng hại cái thân mà, im lặng là kim tệ đó.”-Vô Tà trích dẫn một câu thường dùng trong chiến thuật khi phải trả lời những câu hỏi khó của phái nữ, tất nhiên nếu không được phải sử dụng chiến thuật khác.

-“Hừ, bỏ đi.”-Cơ Diễm hừ một tiếng rồi quay qua tiếp tục xem xét Tiểu Y Tiên tu luyện thế nào.

-“Tuyệt nhi, bình thường Diễm nhi vẫn thế sao?”-Vô Tà cúi xuống hỏi nhỏ Dao Tuyết.

-“Đúng là vậy đấy. Anh không cảm thấy phiền chứ.”

-“Không chỉ thấy hơi ngạc nhiên khi em và nàng kết hợp được thành một cặp đôi ngược hoàn toàn từ tính cách đến ngoại hình như thế. Tạo hóa thật thích trêu người mà.”-Vô Tà cười cười, cặp đôi gì mà người tưởng vũ mị lại hiền dịu ít nói, người tưởng hiền dịu lại là người có cá tính.

-“Này hai người nói xấu gì em đấy?”-Cơ Diễm thấy hai người Vô Tà thì thầm to nhỏ liền tiến đến hóng hớt.

-“Cũng không có gì cả.”-Bỗng nhiên Vô Tà chợt nhận ra điều gì đó liền hỏi-“Mà em là nữ vương thời đó vậy sao dòng máu xà nhân vương truyền về sau được?”

-“Trong bộ tộc luôn lưu trữ một giọt máu của xà nhân vương khi nữ vương không may mất đi không còn truyền nhân thì một xà nhân sẽ nuốt nó để có cơ hội thay máu trở thành nữ vương, tuy nhiên đời sau sẽ yếu đi rất nhiều.”

-“Còn có chuyện như vậy nữa!”-Cái vụ này mới nghe à nha.”

-“Anh còn nghe gì về đời trước không?”

-“Không phải nàng đã hy sinh huyết khí để tăng cường số mệnh rồi sao?”

-“Em có thể cảm nhận được, nhưng không biết cấp bậc của nàng, chứ nếu nàng cũng chỉ là Đẩu Tông thì thời gian sắp đến dễ hiến tế rồi.”

-“Có vẻ không ổn rồi đây?”-Vô Tà ánh mắt có phần trở nên nghiêm túc.

-“Là sao?”-Dao Tuyết thấy không ổn.

-“Xà tộc sắp bị diệt rồi. Nữ vương hiện tại chưa từng nghe nói có con, mà nàng cho dù đạt Đẩu Tông đi chăng nữa, mà dùng máu nàng tạo xà vương chẳng phải sẽ càng yếu sao? Đạt Đẩu Vương không vậy cũng là cả một vấn đề, mà không nói xa thế chỉ cần nàng chết không còn Đẩu Hoàng thì các nước ắt sẽ tiến quân tiêu diệt luôn.”-Vô Tà nói ra suy nghĩ của mình. Dao Tuyết nghe mà mặt biến sắc, nàng dù sao cũng chỉ là linh hồn thể mà thôi, không thể giúp được gì nhiều trong việc hưng chấn tộc xà nhân.

-“Diễm nhi giúp ta một tay nào.”

-“Được.”-Diễm kiếm biến to rơi xuống dưới chân Vô Tà, tốc độ phi kiếm liền tăng tốc hơn gấp đôi nhắm thẳng hướng đông mà như lưu tinh bay vút đi.

...

...

...

Nhờ Vô Danh công pháp, lượng đầu khí của Vô Tà liên tục được hồi phục nên mặc dù liên tục dùng phi kiếm với tốc độ cao cũng không khiến hắn phải ngừng lại nghỉ ngơi hồi phục đầu khí mà chỉ cần giảm tốc độ đi một nửa mà thôi, rồi lại tiếp tục dùng tốc độ cao mà tiến thẳng đến Tháp Nhĩ Qua sa mạc.

Sau mấy ngày liên tục phi hành như thế, Vô Tà đã ở trong phạm vi của Tháp Nhĩ Qua sa mạc rồi.

-“Tuyệt muội, nơi đây dị hóa vừa được lấy đi.”-Cơ Diễm cảm ứng được lên tiếng.

-“Cái gì, chẳng phải công pháp đó là công pháp thấp nhất trong tộc sao?”-Dao Tuyết lòng càng gấp gấp hơn-“Tà ca, nhanh hơn nữa được không?”

-“Được, Y Tiêu ngồi cho vững.”-Vô Tà nghiêm túc nói, hai tay liên tục kết một chuỗi thủ ấn, khi chuỗi thủ ấn kết thúc Vô Tà hét lớn một tiếng-“Nghịch Chuyển!”

Dòng máu khí trong người Vô Tà theo tiếng hét mà vận chuyển ngược lại với vận tuyến ban đầu. Vô Danh công pháp tu thuận nghịch được, nên không xa lạ khi máu khí vận chuyển thuận nghịch nhưng khi nghịch chuyển thực lực tăng mạnh đánh đổi bằng tuổi thọ (Cái này hẳn không lo) và sẽ bị trọng thương nghiêm trọng.

-“Kẻ nào dám xông vào...”-Một mỹ nữ xà nhân Đầu Vương cấp bay vút lên muốn cản đường tiến của Vô Tà.

-“Câm mồm! Ta lệnh cho người truyền lệnh đi tất cả xà nhân đều tránh đường không, chết!”-Dao Tuyết cảm giác nàng cho nàng biết Nữ vương hiện tại tình huống không ổn chút nào nên lòng đầy gấp gáp. Để vương chi khí tỏa ra khiến mỹ nữ xà nhân kia vội lui tránh không dám ngăn cản, nàng có cảm giác chỉ cần nàng từ chối lập tức chết.

Phải công nhận Dao Tuyết nóng lên thật đáng sợ. Để vương khí không hề thu lại, để vương nộ ngàn dặm diệt vong, không hề có một xà nhân nào mà mất dám cản lại Vô Tà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tình Trạng Của Nữ Vương Medusa

-“Chết tiệt nàng đang dung hợp dị hóa rồi.”-Dao Tuyết cảm ứng được liên không kìm được ở miệng chửi một tiếng.

-“Nhân loại các người dám xông vào xà nhân tộc, muốn chết.”-Một nhóm xà nhân mặc giáp nhẹ khí chất khác hẳn những xà nhân khác.

-“Cấm vệ quân các người khi nào lại chuyển sang quản chuyện này, quên mục đích được thành lập rồi sao?”-Dao Tuyết hiện thân, lớp váy bay sắc của nàng khiến tất cả đều cúi người xuống, bất cứ xà nhân nào sở hữu thất sắc lân phiến đều là xà nhân vương tuyệt đối phục tùng, đây là đại luật của xà nhân tộc.

-“Nữ vương tha tội, bọn thuộc hạ có lỗi.”-Thủ lĩnh của cấm vệ quân cúi sâu người xuống.

-“Lui đi!”-Dao Tuyết phát tay một cái lạnh lùng nói-“Nếu nữ vương đời này có chuyện các người dâng đầu lên.”

-“Bỏ đi, xà nhân lúc này có thù với nhân tộc.”-Vô Tà tùy ý nói giúp nữ thủ lĩnh đó một tiếng rồi tiếp tục nhanh chóng bay đi.

Mà không cần Dao Tuyết chỉ dẫn nữa một cung điện phía đông bị phá nát, một bóng xà nhân đang bị thiêu đốt trong một ngọn lửa thanh sắc tuy nhìn qua ngọn lửa không có mãnh liệt mà ôn hòa nhưng mặc cho nữ xà nhân bên trong là cường giả Đầu Hoàng hung danh vang xa vùng vẫy cố gắng cũng không thể dập tắt ngọn lửa mà liên tục bị thiêu đốt, da thịt nàng bị đốt cháy có phần lộ ra cả xương trắng.

-“Nữ vương!”-Xà nhân xung quanh kêu lớn, nữ vương mạnh mẽ của họ đang bị thiêu đốt không cách nào thoát được.

-“Tất cả lui ra khỏi thành!”-Dao Tuyết nhanh chóng ra mệnh lệnh, vì ngọn lửa kia là dị hỏa, một khi nữ xà vương chết đi mất sự kiềm chế của nàng lập tức tòa thành sẽ thành cái mồi lửa của dị hỏa.

Xà nhân xung quanh lúc này có chỉ huy nên không hề bối rối mà lập tức tuân theo mệnh lệnh lui nhanh ra khỏi thành chỉ còn lại đội cấm vệ quân còn ở lại mà quan sát nữ vương của họ.

-“Đã quá trễ rồi.”-Dao Tuyết nhìn mà thở dài một tiếng nói, nếu thực lực Đầu Đế của nàng còn thì có thể dễ dàng cứu được nhưng nàng cũng chỉ là linh hồn thể cấp bậc Đầu Giả mà thôi.

-“Tà ca, anh có cách nào không?”-Dao Tuyết chợt nhớ đến bên cạnh nàng còn một người có khả năng làm được gì đó.

-“Có, nhưng nếu thất bại ta...”-Vô Tà lắc nhẹ đầu.

-“Vậy em không cần nữa.”-Dao Tuyết lập tức nói khi chưa nghe hết câu, rồi quay qua các xà nhân tộc-“Anh quan trọng hơn tất cả.”

-“Cầu xin hãy cứu nữ vương.”-Các xà nhân nghe rằng Vô Tà có thể cứu không còn nghĩ đến mối quan hệ căng thẳng của hai tộc nữa mà tất cả đều quỳ rạp xuống đất.

-“Các người sớm rời đi đi. Nếu nữ vương hiện tại chết các người cũng khó lòng thoát đi được.”-Dao Tuyết hướng về các xà nhân đang quỳ nói một câu rồi quay trở về Tuyết kiếm, nàng không đành lòng thấy xà nhân tộc bị cứ thế mà hủy diệt.

-“Tốt lắm, hành động của em rất làm ta hài lòng, Tuyết nhi.”-Vô Tà cười lớn-“Em đã lựa chọn ta, vậy ta cũng không nên để em thất vọng. Nếu em lựa chọn cầu xin cho xà nhân tộc ta chắc chắn cũng sẽ cứu nhưng em sẽ từ nay đừng theo ta làm gì.”

-“Các người muốn cứu các người nữ vương?”-Vô Tà quay mặt nhìn các xà nhân đang quỳ chỉ ra một xà nhân Đầu Linh cấp bậc-“Tốt thôi, tới đây ta cần

hồi phục đầu khí.”

-“Ta tới.”-Một nữ cảm vệ quân lập tức tiến tới-“Chỉ cần nữ vương có thể sống bọn ta chết hết cũng không uống.”

-“Thật đủ tình cảm nha.”-Vô Tà vươn tay đến chụp lên đầu nàng. Một lực hút điên cuồng hút đi đầu khí của nữ tử xà nhân, tuy vậy không hề có phản kháng mà thuận theo lực hút kia mà đưa đầu khí qua người Vô Tà.

-“Được rồi.”-Vô Tà rút tay khỏi đầu nữ tử xà nhân Đầu Linh, bị hút hầu hết đầu khí nữ tử vô lực ngã xuống đất, những cảm vệ quân khác vội tiến lên đỡ lấy nàng.

-“Tất cả lui ra khỏi thành đi, ta không nghĩ nữ vương của các ngươi thích vẻ ngoài lúc này của nàng bị thuộc hạ nhìn thấy đâu.”-Vô Tà phát tay một cái đập mạnh xuống đất toàn thân như mũi tên bắn về phía nữ vương Medusa đang bị thiêu đốt trong thanh sắc dị hỏa, sinh mệnh của nàng đang ở đoạn cuối chỉ còn như ngọn nến le lói trong đêm mưa mà thôi.

-“Thất lễ!”-Vô Tà dang rộng tay ôm chôn thân hình đang cháy khét của nữ vương Medusa vào trong lòng, ngọn lửa có thêm một cái mồi lửa cũng không từ chối mà cháy lan sang phía Vô Tà.

Vô Tà bị thanh sắc dị hỏa đốt cháy mặt không đổi sắc, rồi trong ánh mắt bất ngờ của tất cả xà nhân và ba người Cơ Diễm, Dao Tuyết và Tiểu Y Tiên, hần cúi xuống hôn lên đôi môi nữ vương Medusa lúc này chẳng mấy đẹp đẽ gì. Vô Danh công pháp ngay lúc đó liền điên cuồng vận chuyển thông qua đường miệng mà điên cuồng hút lấy sức mạnh của thanh sắc dị hỏa sang người hần. Ngọn dị hỏa như thể có linh tính mà biết lần này đụng phải khúc xương khó gãy, lập tức liền chuyển sang mục tiêu chính là Vô Tà mà mạnh mẽ phản kháng lại.

-“Hừ, ngoan ngoãn bị ta hấp thụ đi.”-Vô Tà hừ lạnh một tiếng công pháp Vô Danh lại lần nữa điên cuồng vận chuyển hơn. Vô Tà lúc này như miếng bọt biển hấp thụ tất cả năng lượng của thanh sắc dị hỏa đi vào người mà chuyển thành một dạng năng lượng khác, hần kết hợp việc chuyển hóa năng lượng này cùng với phương pháp luyện đan hóa của Cơ Diễm mà chuyển ngọn lửa đang điên cuồng thành một dị hỏa ôn nhu dễ hấp thụ. Một phần hần để lại cho mình, còn một phần hần liền chuyển qua cho nữ vương Medusa để cung cấp năng lượng cho nàng để tiến giai. Việc kết nối này Vô Tà hiểu được cách nữ vương Medusa dùng dị hỏa để tinh luyện khí huyết và nhục thể mà tiến giai nên hần thành toàn cho nàng luôn, không những thế ngọn dị hỏa sau khi bị Vô Tà luyện liền dễ dàng kiểm soát hơn nên nếu thành công tiến giai thành tựu của nàng chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều.

-“Tuyệt vời, nhanh đưa ta công pháp tốt nhất của xà nhân tộc!”-Vô Tà thấy nữ vương Medusa mất đi ý thức của mình, đầu khí chuyển qua bị đình trệ, liền vội vã dùng liên kết giữa hần và Dao Tuyết mà truyền đi ý trí của mình. Dao Tuyết nhanh chóng bay lại gần Vô Tà, hần có thể xa truyền âm lại nhưng nàng thì ngược lại không thể được chỉ có thể tới gần mà thôi.

Nhận được công pháp tối cao của xà nhân tộc, Vô Tà liền dùng đầu khí dẫn dắt giúp nữ vương Medusa vận chuyển công pháp, nếu không phải nhờ năng lượng của thanh sắc dị hỏa thì hần cũng chẳng có nhiều đầu khí để hành động xa xỉ như thế.

...

...

Không biết trải qua bao lâu, việc liên tục cạn kiệt đầu khí trong khi bị thiêu đốt trong thanh sắc dị hỏa khiến thời gian trôi qua như kéo dài hàng tháng trời, cơ thể Vô Tà dần chịu không nổi nữa. Hần đã đánh giá thấp sức mạnh của dị hỏa, cũng đánh giá thấp công pháp mạnh nhất của xà nhân tộc. Giờ đây thứ chèo chống chu kỳ hấp thụ, chuyển hóa, tinh luyện, chuyển qua và vận chuyển giúp này hoàn toàn là ý chí của hần. Vô Tà vận chuyển chu kỳ trên trong vô thức, đầu hần trở nên trống rỗng, ánh mắt dại ra. Năng lượng dị hỏa yếu tỏa ra yếu dần hoàn toàn bị Vô Tà và nữ vương Medusa hấp thụ, giữa không trung lộ ra hai thân ảnh đang ôm chặt lấy nhau làn da cháy đen bong chóc rơi xuống đất. Chiếc đuôi rắn của nữ vương Medusa dần thu lại biến thành đôi chân trắng mịn, nõn nà như làn da tiểu hài đồng, đây là dấu hiệu nàng đã tiến hóa thành công mà chuyển thành nhân hình. Mất đi năng lượng dị hỏa chèo chống và quá trình tiến hóa cũng hoàn tất, Vô Tà ôm theo nữ vương Medusa rơi xuống dưới đất. Diễm kiếm và Tuyết kiếm vội vã theo điều khiển của hai người Cơ Diễm, Dao Tuyết phóng to lên mà bay nhanh tới nhẹ nhàng đón lấy hai thân ảnh đang rơi xuống mà bay vào trong cung điện.

Những xà nhân thấy nữ vương của mình đã không còn nguy hiểm liền vui mừng đến phát khóc muốn tiến lên đón nhưng dưới mệnh lệnh của Dao Tuyết thì trước khi thanh sắc hòa diễm biến mất liền bị cảm vệ quân cường chế rồi đi ra xa.

Hai người Vô Tà và nữ vương Medusa được Cơ Diễm, Dao Tuyết hai người đưa vào trong một căn phòng sang trọng đã được chuẩn bị sẵn trước. Hai nàng giúp Vô Tà và nữ vương Medusa thay đồ, do là lần đầu tiên giúp người khác thay đồ nên hai người lúc đầu khá lúng túng nhất là Dao Tuyết xung phong giúp Vô Tà lại càng gập gáp xấu hổ để rồi hai người nhìn qua nhau để bắt chước liền bật cười.

-“Muội nha, lúng túng như vậy sao sau này phục vụ Tà ca được cơ chứ.”-Cơ Diễm che miệng cười nói.

-“Tỳ hay quá, tỳ có ngon thì làm mẫu muội xem đi. Xem tiểu Medusa kia, bị nàng mặc đồ thành thế kia.”-Dao Tuyết không phải dạng vừa liền phản damage lại, rồi cả hai đều bật cười, mãi mới có thể hoàn thành việc mặc đồ giúp hai người Vô Tà.

Sau khi hoàn thành, cả hai liền lặng lẽ rời phòng để hai đôi nam nữ đang yên tĩnh nằm trên giường. Nữ vương Medusa gởi hần lên tay Vô Tà, tay cũng tùy ý gác lên người hần, nét mặt có chút vui vẻ hiếm thấy kể từ khi nàng lên làm nữ vương và được biết đến với cái hung danh tàn ác giết người như giết gà.

-“Nữ vương không rời chứ?”-Nữ thống lĩnh cảm vệ quân thấy Dao Tuyết và Cơ Diễm bước ra khỏi phòng liền tiến tới hỏi.

-“Hừ, nguoi không quan tâm đến người cứu nàng ta sao?”-Dao Tuyết hừ lạnh một tiếng.

-“Nữ vương tha tội, ta...ta không biết xưng hô thế nào nên...nên...”-Nữ thủ lĩnh cầm vệ quân vội vã quỳ xuống

-“Ừ nhỉ.”-Dao Tuyết mới giật mình chợt nhớ ra điều đó-“Diễm tỷ nên thế nào giờ?”

-“Quân vương!”-Cơ Diễm ngay lập tức nói, rồi nói nhỏ cùng Dao Tuyết-“Dù sao muội cũng chẳng phải là người phụ nữ của hắn sao? Suốt mười năm, nữ đế của xà nhân tộc cuối cùng cũng động tình rồi.”

-“Thì sao nào? Tỷ cũng không sớm thì muộn thôi.”-Dao Tuyết gật đầu không chối rồi quay qua nữ thống lĩnh-“Gọi là Quân Vương, ta là người phụ nữ của hắn.”

-“Dạ.”-Nữ thống lĩnh dạ một tiếng rồi lui ra ngoài.

-“Thật ra từ lúc hắn quỳ xuống đưa tay ra ta đã phải lòng hắn rồi. Ta không biết thời nay thế nào nhưng muội thấy có tên nam nhân nào coi trọng tính mạng phụ nữ hơn thực lực không? Có tên nam nhân nào quỳ xuống chỉ cầu một cái gật đầu không? Chưa kể đến thời điểm lúc đó, sinh tử chúng ta hoàn toàn phụ thuộc vào một ý niệm của hắn.”-Cơ Diễm chậm rãi nói, dù thành đế nhưng chuyện nam nữ nàng cũng chỉ như tờ giấy trắng mà thôi, dù là đế nhưng nàng cũng là phụ nữ mà thôi, dễ cảm động dễ yêu điên cuồng dù chỉ là hành động nhỏ nhặt. Nàng lúc sống đối mặt với nịnh nọt giả tạo, lúc này đối mặt với chân thành của một người khác giới điều này biến thế giới của nàng thành màu hồng, màu của thiếu nữ đang yêu.

Lời nói của nàng khiến Dao Tuyết rơi vào trầm tư suy nghĩ, rồi khẽ gật đầu. Dao Tuyết cũng thế nhưng nàng chưa vội yêu mà chính sự việc lần này biến thành một cái ngòi nổ của cảm xúc. Nhưng xác định tình cảm với Vô Tà nàng liền đỏ mặt chui lại vào Tuyết kiếm để Cơ Diễm một mình để che đi sự xấu hổ, nhưng không biết Cơ Diễm nàng cũng xấu hổ không kém sau khi mạnh mẽ nói thú tội những lời nói kia.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nữ Vương Medusa

Có người mà ngay cả trước khi sinh ra cuộc đời họ đã được định sẵn một con đường. Nữ vương Medusa cũng vậy, nàng là một người như thế. Sinh ra trong người mang dòng máu xà nhân vương cuộc đời nàng chú định trở thành nữ vương của xà nhân tộc đưa tộc đến sự phát triển rồi cuối cùng dùng máu huyết để hiến tế mà duy trì sự tồn vong của xà nhân tộc.

Với thân phận nữ vương tương lai của mình, nàng không có bất cứ một người bạn nào cả, tất cả đều cung kính với nàng không hề dám thất lễ hay nô đùa với nàng. Nhưng nàng không cần, mẫu thân nàng đối với nàng rất tốt nên không cần bằng hữu thế giới vẫn một màu hồng...

Nhưng vào một ngày tất cả đều sụp đổ, nàng đã thấy được bộ mặt khác, màu sắc khác của cuộc sống. Đó là ngày nàng đột phá lên Đâu Già, nàng vội chạy đến muốn khoe điều đó với mẹ mình mong kiếm được cái cảm giác xoa đầu khen ngợi đầy ấm áp. Thế nhưng mẫu thân khác với mọi khi, ánh mắt đầy luyến tiếc nhìn nàng, nụ cười trên mặt đầy buồn bã khiến lòng nàng trùng xuống không còn vui vẻ nữa.

-“Hài nhi ngoan của ta.”-Mẫu thân nàng đưa tay xoa nhẹ đầu nàng-“Hôm nay là lúc ta phải đi rồi, với cấp độ Tam Tinh Đâu Tông ta có thể cho mấy chục năm mà thôi. Ta tư chất không tốt cũng chỉ có thể cho con thế thôi.”

-“Con không muốn nghe!”-Nàng nghe thấy mẫu thân nói lập tức dùng hai tay bịt chặt tai mình mà liên tục lắc đầu chạy một mạch ra ngoài, đây không phải là điều nàng muốn nghe. Nàng chạy thẳng về phòng ngủ của mình dùng chân gối mà cố giấu người vào trong đó, đó là ngày bắt đầu những ngày tháng đầy u ám của nàng.

Tối hôm đó, mẫu thân nàng chính thức rời bỏ nàng mà đi, nàng chỉ để lại một lời nhắn cuối cùng là ‘Ta hy vọng ngày đó gặp con, con trên mặt đang nở một nụ cười.’

Nàng hiểu từ ‘ngày đó’ là có ý nghĩa gì. Khi một nữ vương hiến tế thì người đó sẽ bị một lực lượng thần bí dần hút đi sinh khí, đầu khí, khí huyết chậm rãi dần vò cho đến chết. Và trước lúc người đó chết người đời sau phải lập tức thế chỗ mà cung cấp máu huyết tránh bị gián đoạn vì nếu gián đoạn lập tức một hồi tai ương sẽ đáng xuống xà nhân tộc.

...

Sau hôm đó, thiếu nữ xà nhân ngày thơ tuổi mới đôi mươi lại phải đeo lên một chiếc mặt nạ lạnh lùng, tàn nhẫn vì để quản lý và bảo vệ xà nhân tộc thì việc đó là cần thiết. Mấy chục năm trôi qua chiếc mặt nạ chưa từng một lần được gỡ xuống đã dần trở thành một phần của nàng, nàng chưa từng nở một nụ cười, chưa từng rơi một giọt lệ, ngay cả những tính cách lúc còn mẫu thân bên cạnh cũng bị đưa vào một góc nhỏ trong ký ức rồi dần bị phủ bụi.

...

...

Chiếc vòng cổ báo hiệu thời gian hiến tế của nàng sắp tới chỉ còn một điểm sáng nhỏ, còn một năm thì chiếc vòng bắt đầu xuất hiện 12 điểm sáng và cứ

mỗi tháng trôi đi là một điểm sáng trong số chúng liên biến mất, đến nay chỉ còn lại một chấm sáng đang mờ dần mà thôi. Ấy thế mà, nàng vẫn chưa hạ sinh đời sau, vẫn còn bị kẹt ở Đâu Hoàng đình phong mấy năm nay chưa hề có một bước tới cái cảnh giới tiếp theo. Nếu cứ như thế thì nàng cần trích máu để tạo ra một xà nhân mang dòng máu nữ vương, nhưng biện pháp này đòi nữ vương đó liền bị giới hạn rất nhiều, với dòng máu cấp bậc Đâu Hoàng thì nhiều nhất đời sau cũng chỉ là một Đâu Vương mà thôi nếu không có điểm đại cơ duyên gì. Xà nhân tộc cứ thế từ tay nàng mà bị xóa tên khỏi đại lục.

Nàng trong lúc tuyệt vọng nhất khi nhìn thấy tương lai của xà nhân tộc thì nàng thấy một điểm sáng nơi cuối con đường đen tối đó. Nàng nhìn thấy một bí pháp tìm kiếm dị hỏa trong mật thư khố của xà nhân tộc, nếu có dị hỏa nàng có thể liều một lần mà dùng bí pháp trong công pháp để dùng dị hỏa tinh luyện cơ thể mạnh mẽ giúp nàng tiến thêm một bước đạt Đâu Tông, khi đó máu của nàng tăng thêm một bậc đời sau có thể lại tiến tới Đâu Hoàng.

...

...

...

Nàng đã đánh giá thấp sức mạnh của dị hỏa, ngọn lửa nhìn qua không có chút mãnh liệt lại đầy mãnh liệt thiêu đốt nàng, tất cả Băng thủy nàng chuẩn bị cũng không giúp gì được, đầu khí Đâu Hoàng cũng chỉ có tác dụng ngăn cản không cho ngọn lửa lan ra mà thôi.

-“Rầm!”-Nàng mạnh mẽ lao lên không trung phá tan cả nóc cung điện, nàng muốn nói tất cả xà nhân rời đi, một khi nàng nằm xuống cường giả nhân loại sẽ mạnh mẽ tiến tới tiêu diệt xà nhân tộc không chút nhân từ. Nhưng lời nói không thể thoát ra khỏi miệng nàng được, mọi giác quan của nàng đều trở nên mơ hồ mặc cho tâm trí gào thét bắt nàng mở miệng lên tiếng ra lệnh của tất cả xà nhân.

-“Xin lỗi mẫu thân, là con khiến xà nhân tộc bị tiêu diệt. Xin lỗi mẫu thân, là con không giữ lời hứa mỉm cười gặp mẫu thân lần cuối.....”-Đoạn ký ức tươi đẹp vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời nàng xóa tan đi lớp bụi che phủ nó hàng chục năm nay mà điên cuồng chạy trong trí óc nàng, nàng những phút đó liền cười, rồi lại liền khóc nhưng những giọt nước mắt chưa kịp tràn ra liền bị thanh sắc dị hỏa đốt thành hư vô ngay lập tức.

-“Mẫu thân con bất hiếu mà đi trước một bước.”-Đến giây phút cuối cùng đầu khí đã cạn kiệt chỉ trong nháy mắt nữa nàng liền biến vào trong hư vô.....

.....

....

..

Tâm trí mơ hồ của nàng, dần có chút thanh tỉnh nhưng các giác quan vẫn chưa thể hoạt động lại được ngay lúc đấy.

-“Ta đã chết rồi sao? Cảm giác này thật dễ chịu!”-Một dòng đầu khí chạy dọc trong người nàng khiến nàng cảm thấy cực kỳ dễ chịu-“Vậy ra chết thoải mái thế này sao? Chắc không bao lâu nữa mẫu thân sẽ đến nơi đây, lúc đó ta lại liền có thời gian chơi cùng mẫu thân..... Ấy không được, ta thế này sao còn có thể làm nũng mẫu thân, cần nhỏ tuổi lại.”

Chính vì cái suy nghĩ này mà cơ thể đang tiến hóa của nàng trở lại lúc nàng mới trải qua mười bảy cái xuân xanh, cơ thể trở nên nhỏ nhắn, ừm thì bộ ngực săn chắc cũng nhỏ lại trở nên phẳng lì. Chính điều này khiến những năm sau trở nên cực kỳ hối hận vì đã có suy nghĩ muốn nhỏ lại, cũng may người đàn ông của nàng vẫn chấp nhận nàng.

...

...

Cảm giác êm ái, dịu dàng, thoải mái và đặc biệt đầy an toàn này khiến nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ chỉ mong lúc nàng thức giấc mẫu thân cũng liền tới nơi cùng với nàng.

...

...

...

Chỉ là lúc tỉnh dậy mọi thứ đều khác xa với những gì nàng tưởng tượng, thứ nàng nhìn thấy không phải là nụ cười âm áp hiền lành của mẫu thân nàng mà là khuôn mặt đang say giấc ngủ đầy yên bình của một nam tử đầy xa lạ nàng chưa từng gặp qua. Tên nam nhân này thực lực đầy yếu ớt, đã thế nàng lại còn nằm ép sát vào người hắn như chú chim non nép vào trong người mẹ mình, cánh tay hắn cũng là bị nàng đang thoải mái dùng để gối dưới đầu, đã thế chiếc chân ngọc của nàng lại còn vắt ngang người hắn nữa chứ.

-“Chân!”-Nàng nghĩ đến đây một sự việc nổ tung trong đầu nàng, nàng biến đuôi thành chân đó là một dấu hiệu cho thấy nàng đã tiến giai lên cấp bậc Đâu Tông.

-“Là nam tử này giúp ta thành công?”-Nàng trong đầu xuất hiện một ý nghĩ mà nàng thấy điều đó còn không thể xảy ra chứ nói gì người khác, nam tử trẻ tuổi này cùng lắm là một cấp bậc Đâu Sư mà thôi sao có thể cứu nàng có chứ. Điều này khiến nàng rơi vào suy nghĩ trầm tư cơ thể vô thức lại nằm gần

hơn vào nam tử cùng nằm trên giường.

Đổi lại lúc nàng còn đeo chiếc mặt nạ lạnh lùng tàn nhẫn, thì nàng đã không suy nghĩ nhiều thế mà một chụp xuống giết chết luôn nam tử này thân phận nữ vương không phải ai cũng có thể lại gần chứ đừng nói đến việc nằm ngủ chung trên một chiếc giường trong gian phòng kín.

Nàng cũng cảm thấy khó hiểu cảm giác của mình lúc này, nàng không hề có sát ý cũng như ý muốn giết đi nam tử đang nằm trên cùng chiếc giường với mình. Mà lạnh lẽo nằm chống tay rời biếng quan sát khuôn mặt hắn, nhìn ở khoảng cách gần, nam tử cũng rất là tuấn tú rất phù hợp với yêu thích của nàng lúc còn nhỏ, nhìn qua thì gần gò ồm yếu nhưng khi chính thức chạm vào người hắn mới thấy hắn thật ra rất săn chắc.

Đang lười biếng ngắm nhìn nam tử đang ngủ say kia nàng nổi lên ý nghĩ muốn trên chọc hắn mà dùng mái tóc tím của mình nhẹ nhàng quẹt qua quẹt lại trước mũi hắn, rồi thấy hành động cổ phẩy tay xua đuổi thứ nhột nhột trước mũi mình của nam tử mà cười vui vẻ. Bỗng một tiếng gõ cửa vang lên khiến nàng giật mình, chiếc tay đang chống lấy người liền chượt đi, cúi đầu xuống hôn lên môi hắn, đầu óc nàng nổ tung, tâm trí muốn nàng nhanh chóng rời đi nhưng không hiểu sao một cảm giác không rõ xuất hiện trong đầu nàng. Khuôn mặt trắng mịn của nàng lúc này ửng đỏ như rạng nắng chiều rồi lan rộng đến hai chiếc tai nhỏ của nàng cũng nhanh chóng đỏ bừng lên. Nam tử bỗng mở to mắt không thể tin được nhìn nàng, khiến nàng luống cuống không biết làm sao cho phải lúc này liền đẩy mạnh hắn một cái bay ra ngoài, cánh cửa bị hắn bay tới đụng trúng bật tung ra ngoài đủ biết nàng đẩy mạnh thế nào, thâm tâm nàng xuất hiện cảm giác đầy thương tâm muốn chạy tới đỡ hắn nhưng một nữ xà nhân chắn đường tới của nàng ánh mắt nhìn nàng lạnh lùng.

-“Ta...ta...ta không có ý...”-Đây là lần đầu nàng cố ý muốn giải thích xin lỗi để không bị hiểu nhầm

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đa Nhân Cách?

Vô Tà nằm trên giường mà cảm thấy lạnh sống lưng, hắn thực ra đã tỉnh dậy từ sớm nhưng lại phát hiện một thiếu nữ nằm cạnh hắn trên giường nên đành cố nhắm mắt để giả vờ ngủ. Nàng so với Tiêu Huân Nhi thì có phần nhìn hơn, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng trong lúc ngủ vạn phần ngây thơ trong sáng, mái tóc tím than hơi có phần rối loạn không làm nàng mất đi vẻ đẹp mà lại càng làm nổi bật lên vẻ ngây thơ kia, nhưng khí tức đúng là của nữ vương Medusa do hắn từng liên kết với nàng nên rất nhạy cảm với khí tức đó.

Sợ thiếu nữ với khuôn mặt ngây thơ nhưng lại có hung danh kia vang xa, tỉnh lại thấy hắn đang nhìn nàng lại nhất thời nổi giận một bàn tay chụp mạnh xuống là hắn ô hô, ai tai ngay. Vợ truyền tin tức gọi hai người Cơ Diễm, Dao Tuyết tới, có hai người đó ở đây ít nhất có chút yên lòng hơn mặc dù thực lực hai người đó không quá mạnh mẽ, thậm trí còn thua hắn.

Cảm nhận được ánh mắt đang nhìn chằm chằm đánh giá mình, Vô Tà lạnh hết cả sống lưng. Lòng cầu khẩn mong sao nữ vương Medusa không xúc động quá mà một đòn chụp chết hắn, lại trách cứ hai người Cơ Diễm lại liều lĩnh để hắn ở chung với nàng. Thời gian chậm rãi trôi qua, hắn vẫn chưa cảm nhận được sát khí từ nữ vương Medusa nên có chút thả lỏng nhẹ xuống, cảm thấy lời đồn đúng là không tin được, nếu hung danh vang xa hắn đã đi bán muối cả chục lần trong đoạn thời gian kia. Nhưng dù không có sát ý nhưng cảm nhận ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào hắn nên hắn quyết định cứ giả ngủ là tốt nhất.

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên, trong khoảng khắc đó có tiếng kêu khẽ giật mình của nữ vương Medusa, sau đó một thứ gì mềm mại, ẩm ướt lại có phần ngọt ngào áp lên môi hắn. Giật mình mở to mắt ra nhìn, đập thẳng vào mắt Vô Tà là khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ vương Medusa đang áp sát hắn, đôi môi nàng đang yên vị trên môi hắn. Thấy đôi mắt Vô Tà mở to ra nhìn, khuôn mặt nữ vương Medusa nhanh chóng đỏ bừng lên như muốn nhỏ máu. Biết tình hình méo ẹo rồi, Vô Tà vội dùng hết lượng đầu khí yếu ớt của mình bao phủ lấy cơ thể, dùng tất cả không chứa lại một tia đầu khí nào mà toàn bộ dùng để bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn. Tầm mắt hắn lập tức liền thay đổi, một chương trong lúc xấu hổ của nữ vương Medusa đánh bay hắn ra phía cửa. Vô Tà đụng bay cả cánh cửa phòng đập vào bức tường đối diện mới dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi một chương tùy ý của một Đầu Tông thật đúng là quá mạnh mẽ vượt ngoài dự định của hắn.

Cơ Diễm vội tiến nhanh tới chỗ Vô Tà, lúc vừa rồi nàng biết nhưng không làm gì được vì nàng và Dao Tuyết chỉ là linh hồn thể mà thôi, lực bắt tòng tâm Dao Tuyết bùng nổ sát khí chặn lại đường của nữ vương Medusa

-“Ta...ta...ta không có ý...”-Nữ vương Medusa lấp bắp nói, ánh mắt đầy quan tâm nhìn về phía Vô Tà.

-“Dao Tuyết, nàng là không có ý. Để nàng tới đỡ ta đi, chứ hai nàng đâu có làm được.”-Vô Tà yếu ớt lên tiếng, đòn vừa rồi đập xuống hắn mất nửa cái mạng cmnr. Nhưng mà dù sao nàng ta cũng không có ý, còn một lý do khác là đây chính là địa bàn của nàng nếu nàng không đỡ ai dám đỡ cơ chứ.

-“Anh còn nói giúp ả ta nữa, một kẻ vong ân phụ nghĩa mà anh còn nói giúp nữa.”-Dao Tuyết vẫn không tránh đường cho nữ vương Medusa tiến tới gần Vô Tà.

-“Yên lặng!”-Vô Tà gắt lên, hắn không thích ai đó nói oan cho người khác-“Ta đã nói không phải nàng có ý, em còn nói nữa sao. Ta biết em lo lắng cho ta nhưng không phải lỗi của nàng, vào Tuyết kiểm hối lỗi đi!”

-“Dạ.”-Dao Tuyết ừ rừ bay vào lại trong Tuyết kiếm. Nữ vương Medusa vội tiến lại đỡ lấy Vô Tà tiến vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

-“Nàng chỉ quá lo lắng cho anh.”-Cơ Diễm nói giúp Dao Tuyết.

-“Ta biết chứ. Nhưng nàng quá nóng nảy nếu nàng có thực lực mạnh hơn nữ vương Medusa đây, chẳng phải nàng ta đã không nói gì mà tiến lên đánh luôn sao.”- Vô Tà cười khổ nói. Cơ Diễm nghe mà gật gật đầu, bình thường Dao Tuyết hiền lành nhưng khi động tới người bên cạnh nàng, nàng liền trở nên nóng nảy dữ dội.

-“Nàng là ai vậy? Ta có thể cảm nhận được dòng máu xà nhân vương của nàng ta?”-Nữ vương Medusa lên tiếng hỏi.

-“Nàng ta là Dao Tuyết, từng là nữ vương của xà nhân tộc trong quá khứ.”

-“Dao...Dao... Tuyết nữ vương.”-Nữ vương Medusa lấp bắp đầy kinh hãi nói-“Là nữ đế mười vạn năm trước?”

-“Ồ, vậy ra vẫn còn ghi chép về nàng ta.”-Vô Tà ngạc nhiên, 10 vạn năm rồi mà vẫn có người biết đến.

-“Nữ xà vương có tên rất ít, trong đó Dao Tuyết nữ vương là nổi bật nhất.”-Nữ vương Medusa vẫn còn đầy kinh hãi.

-“Thế người biết ai đặt tên cho nàng không?”-Cơ Diễm cảm thấy không cam lòng.

-“Nghe đồn là trượng phu của nàng.”

-“Hahaha, xin giới thiệu luôn, đây là người đặt tên cho nàng ta. Cũng là cường giả 10 vạn năm trước luôn.”-Vô Tà bật cười nói.

-“Hừ, xà nhân tộc Ta ca đừng cứu họ nữa, lưu truyền Dao Tuyết mà không lưu truyền tên ta xuống dưới.”-Cơ Diễm giận dữ nói.

-“Thế biết ta là ai không?”-Vô Tà cười cười nói.

-“Thứ cho tiểu bối không biết! Tiền bối cũng là người 10 vạn năm trước?”-Nữ vương Medusa lễ phép ôm quyền.

-“Không. Ta năm nay mới gần 20 tuổi mà thôi.”-Vô Tà cười cười nói.

-“Xin hỏi anh, Cơ tiền bối và Dao Tuyết nữ vương đến tộc làm gì?”-Nữ vương Medusa không dám thất lễ, dòng máu nữ vương của người kia không sai, chưa kể cái tên Dao Tuyết cũng chỉ là bí mật mà thôi người ngoài không biết.

-“Đề chặt đứt đi cái nguyên rủa của xà nhân tộc.”-Cơ Diễm chậm rãi nói.

-“À!”-Nữ vương Medusa như thể không tin vào tai mình-“Vậy khi nào hai tiền bối sẽ bắt đầu?”

-“Không phải ta mà là hắn!”-Cơ Diễm chỉ qua Vô Tà ánh mắt đầy thương cảm-“10 vạn năm, thời gian không tha ai cả, hiện tại hai người ta chỉ còn là một tàn hồn yếu ớt, một ý chí sẽ biến mất đến khi xà nhân tộc thoát khỏi lời nguyền.”

-“Là anh ta?”-Nữ vương Medusa không thể tin được, Vô Tà Đại Đầu Sư còn chưa đạt thì cứu cách nào.

-“Anh cho Tuyết muội ra đi!”-Cơ Diễm nhìn Vô Tà nói một câu.

-“Được.”-Vô Tà gật nhẹ đầu, này giờ Cơ Diễm không nói thật vậy tức nàng có tính toán, hắn không muốn phá hư tính toán của nàng.

-“Ta ca gọi ta ra có chuyện gì không?”-Dao Tuyết lơ mơ hiện ra khuôn mặt vẫn đầy vẻ buồn bã.

-“Cơ Diễm có chuyện muốn nói với nàng.”-Vô Tà chỉ qua Cơ Diễm nói-“Đó là lần đầu ta tha cho nàng, chớ có tái phạm.”

-“Dạ.”-Nét mặt Dao Tuyết trở nên vui vẻ trở lại-“Diễm tỷ có chuyện gì muốn nói với em vậy?”

-“Ta muốn dùng nghi thức đặt tên với nữ vương hiện tại.”-Cơ Diễm nhìn nữ vương Medusa lên tiếng.

-“Sao lại hỏi ta làm gì? Ta đã không còn là nữ vương xà nhân tộc nữa rồi.”-Dao Tuyết lắc đầu nói.

-“Ta không đồng ý!”-Nữ vương Medusa đầy lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt và chất giọng nàng hoàn toàn khác hẳn khi này.

-“Đừng nghe nàng, ta đồng ý thực hiện nghi thức.”-Nữ vương Medusa lần nữa lại thay đổi ánh mắt thành ngây thơ không còn lạnh lùng.

-“Chuyện này là sao?”-Cơ Diễm kinh ngạc, nàng cảm thấy mới lạ chuyện này, quả nhiên nàng thấy kiến thức 10 vạn năm trước dùng không được rồi.

-“Chuyện này... Nếu nàng đã đồng ý thì để ta bàn với nàng ta đi.”-Vô Tà cũng hơi kinh ngạc nhưng với thông tin lấy được từ thế giới trước, một thế giới mở về thông tin nên chuyện này Vô Tà cũng có nghe qua, đa nhân cách.

-“Chuyện này là sao vậy Ta ca? Gần đây mới xuất hiện?”-Cơ Diễm tò mò hỏi.

-“Đề kút đi, chúng ta bàn chuyện này xong đã.”-Vô Tà nhìn về phía nữ vương Medusa.

-“Không có gì để bàn cả, ta không đồng ý làm nghi thức đặt tên.”-Giọng nữ vương Medusa trở lại về lạnh lùng.

-“Nàng trước hết cứ từ từ đã.”-Vô Tà vẫn bình thản-“Đầu tiên ta muốn biết nghi thức đặt tên là gì? Giống với việc đặt tên cho nữ vương Medusa.”

-“Việc này khác một chút là cưỡng ép nhận tên chứ không phải tự nguyện. Người nhận lấy cái tên sẽ trao một phần linh hồn cho người đặt tên, đây coi như là giao ước của xà nhân tộc.”-Dao Tuyết lên tiếng giải thích.

-“Ngươi đã hiểu vì rõ thì...”-Nữ vương Medusa lạnh lùng nói.

-“Khoan hãy nói như thế, nếu nữ vương có thể giải quyết cái lời nguyện trên tộc thì tại hạ cũng không nói nhiều.”-Vô Tà tùy ý nói.

-“Tộc ta không giải quyết được nhưng tồn tại cả vạn năm không ngã không cần ngươi quan tâm”-Nữ vương Medusa hừ lạnh một tiếng.

-“Tùy nàng thôi, nếu nàng tiến vào phòng hiến tế ta không chắc xà nhân còn người thù hận để chống lại cường giả các nước đâu.”

-“Có ngươi là duy nhất nhân loại ở đây, ngươi tưởng ta không dám giết ngươi diệt khẩu sao?”

-“Một tháng hay một năm mới là thời gian của nàng còn tồn tại?”-Vô Tà chậm rãi nói, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

-“Ta nhớ không nhầm ở Gia Mã đế quốc có một tên tự xưng là được vương thì phải. Nếu hắn phát hiện khí tức dị hóa, ta đảm bảo lập tức tiến quân tới đây.”-Nói tới đây Vô Tà liền đứng dậy vung tay một cái Diễm kiếm và Tuyết Kiếm theo lệnh đeo lên lưng hắn, rồi nghênh ngang rời đi-“Tiểu Y Tiên ở đâu? Chúng ta tới tiếp nàng đi.”

-“Khoan đã.”-Nữ vương Medusa lên tiếng gọi lại.

-“Có chuyện gì mời nữ vương cứ nói.”-Vô Tà quay người đưa tay ra hiệu cứ nói đi tại hạ đang nghe.

-“Ngươi là đang uy hiếp ta?”-Khí tức nữ vương Medusa nâng cao, không gian xung quanh đều vạn vẹo.

-“Tùy nữ vương xem thế nào thôi.”-Vô Tà cười nhẹ một tiếng không quan tâm, nàng muốn giết hắn là điều không thể, hắn biết chắc điều đó, nếu lúc trước thì có thể nhưng hiện tại nàng là đa nhân cách, song hồn nhất thể, muốn chém giết hắn phải có linh hồn ngây thơ kia cho phép đã, còn không thì nằm mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lời Tiên Đoán Và Quyết Định Của Nữ Vương

-“Xin cho lão thần nói đôi lời được không?”-Một lão xà nhân tộc chậm rãi mở cửa tiến vào, bên cạnh có hai thiếu niên đỡ lấy hắn.

-“Ngươi tu luyện Thiên Cơ bàn?”-Dao Tuyết có phản ngạc nhiên khi thấy lão già.

-“Dao nữ vương mắt sáng như đuốc, lão thần đúng là tu luyện môn kỳ công đó.”-Lão già đầy cung kính nói.

-“Ngươi cả đời này chưa từng nhìn trộm thiên cơ sao? Vậy thì tu luyện làm gì cơ chứ?”-Cơ Diễm lên tiếng hỏi.

-“Đề kéo dài tuổi thọ chứng kiến xà nhân tộc khởi quật.”-Lão già ánh mắt nhìn thẳng về phía Vô Tà rồi thu hồi lại-“Cách lão thần chục đời về trước, một vị tiên bối đó đã sơ thấy hai lối cho xà nhân tộc. Sau đó nhiều đời chỉ lấy tương lai đó làm mục đích duy nhất liên tục nhòm ngó thiên cơ mù mịt. Đến đời trước đã đoán ra và lệnh cho thần sống thật lâu có thể rồi giúp nữ vương đi vào đúng chính đạo tránh chọn sai hướng mà xà tộc diệt vong.”

-“Lời tiên đoán đó là gì?”-Vô Tà đẩy tò mò hỏi.

-“Lửa xanh bùng cháy, tiên nhân trở về, gặp điều khó quyết, nên gặt chớ lắc.”-Lão già chậm rãi nói một câu-“Thanh Liên địa tâm hỏa bùng lên cháy tại chính thành ứng với nhất niệm. Hai vị tiên bối và nữ vương từ vạn năm trước trở về tộc, nhị niệm. Gặp điều khó quyết là chuyện yêu cầu nghi thức đặt tên, tam niệm cũng đã ứng. Lão thần chỉ nói thế, chuyện là do nữ vương quyết định lão thần không có quyền lên tiếng.”

-“Hừ, được rồi ta đồng ý với ngươi lập nghi thức đặt tên với...”-Nữ vương Medusa hừ lạnh một tiếng.

-“Vói cả nàng nữa.”-Vô Tà cười chen vào câu nói của nữ vương Medusa.

-“Ngươi đang thách thức ta?”

-“Tùy nàng nghĩ sao thì nghĩ, ta sẽ ở đây thêm ba ngày. Nàng chậm rãi suy nghĩ cho kỹ đi.”- Vô Tà tiến ra ngoài cửa, bên ngoài có đợi sẵn một mỹ nữ xà nhân.

-“Quân vương, để nô tỳ dẫn người về phòng.”-Nàng đầy lễ phép hành lễ.

-“Ta?”- Vô Tà kinh ngạc chỉ vào mình.

-“Dạ, đúng vậy.”- Mỹ nữ xà nhân nhẹ gật đầu một cái.

-“Khi ta ngất đi có chuyện gì xảy ra vậy?”- Vô Tà quay qua Cơ Diễm hỏi.

-“Cũng chỉ là xưng hô anh thế nào thôi chứ không có gì.”

-“Mà khi này là sao? Chuyện của nữ vương Medusa.”- Cơ Diễm lên tiếng hỏi.

-“Không biết em nghe về chúng Đa nhân cách chưa?”

-“Chưa từng nghe qua.”- Cơ Diễm lắc đầu nói.

-“Song hồn nhất thể, tất nhiên không phải là do ai đó nhập hồn vào mà là do cơ thể nàng tự sinh ra một linh hồn khác.”- Vô Tà chậm rãi vừa đi vừa giải thích.

-“Trên đời còn có chuyện như thế, cả hai không cắn nuốt nhau sao?”

-“Điều này ta cũng không rõ, cả hai đều phù hợp tối đa với cơ thể nên có thể không cắn nuốt được nhau, cũng có thể cả hai không làm được điều đó.”- Vô Tà nhún vai nói.

-“Vậy tại sao lại sinh ra một linh hồn khác như thế?”

-“Có thể do vừa sinh ra đã thế. Về phần nữ vương Medusa có thể giải thích như thế này, nàng có thể vẫn bình thường đến khi nàng bắt đầu lên làm nữ vương. Lúc đó tính cách ngày thơ đã không phù hợp để làm nữ hoàng nên đeo lên một chiếc mặt nạ lạnh lùng dần nó biến thành một nhân cách khác. Cũng có thể nàng gặp một cú sốc cực lớn khiến linh hồn ban đầu rơi vào ngủ say..... Nói chung có rất nhiều nguyên nhân sản sinh ra một linh hồn mới.”

-“Vậy luân hồi thì sao? Có thật chứ?”- Cơ Diễm tùy ý hỏi một câu.

-“Ta cũng không biết, mọi thứ về linh đều vượt qua sự hiểu biết của nhân loại.”- Vô Tà lắc lắc đầu, hần bị sét đánh không biết được là do chết đi hay do chuyển giao linh nữa.

-“Vậy hồn tộc thì sao?”

-“Sao lại hỏi ta, chúng có thể là một loại tộc nào đó đặc biệt có thể ảnh hưởng đến linh hồn.”- Vô Tà nhún vai nói-“Chẳng phải hai em là linh hồn sao... Không hai em không phải linh hồn thể.”

Vô Tà giật mình nói.

-“Hahaha, chứ anh nói bọn em là thuộc thể loại nào?”

-“Cơ thể thực chất nhưng do tác động của hai thanh kiếm mà thôi.”- Vô Tà hơi suy đoán một chút, hần cảm nhận như thế-“Qua một thời gian mới biết được, có thể hai em lại tự thành cơ thể một lần nữa thì sao.”

-“Hy vọng vậy.”- Cơ Diễm và Dao Tuyết đều tỏ ra hy vọng điều Vô Tà nói là thật.

...

...

...

Ba ngày thời gian nhanh chóng trôi qua một cách nhanh chóng.

Tiểu Y Tiên trong đoạn thời gian này chứng tỏ được thiên phú của mình, dần điều khiển được ngọn độc hỏa trong cơ thể. Cảnh giới liên tục đột phá khiến Vô Tà nhìn mà ghen tị vài cả ra, hần mất hàng ới năm mới lên được Đẩu Giả ấy thế mà Tiểu Y Tiên đã gần đột phá tới rồi. Vô Tà thì chẳng tu luyện được, hần vẫn đang bị nội thương do đòn đánh bữa trước của nữ vương Medusa trong lúc xấu hổ.

-“Y Tiên, nàng chuẩn bị đồ đi, chúng ta chuẩn bị lên đường.”-Đã là ngày thứ ba nên hần cũng không ở lại nữa mà quyết định ra về, ở khu vực của nhân loại sẽ dễ dàng mua sắm và hoạt động hơn.

-“Được.”-Tiểu Y Tiên gật đầu một cái-“Vậy chúng ta cũng đi thôi, ta cũng không có gì để chuẩn bị cả. Mà ghé lại chỗ Thanh Sơn trấn được không?”

-“Nàng quên gì ở đó sao?”-Vô Tà tò mò hỏi.

-“Ta có một ma thú phi hành ở đó, ta đi không báo nó biết sợ nó đang lo lắng.”-Tiểu Y Tiên ngại ngùng nói, lúc đó do mừng quá nên nàng quên đi luôn.

-“Được. Cơ Diễm, em đưa đệ tử của em đi kìa.”-Vô Tà gọi Cơ Diễm một tiếng.

-“Vậy cũng được, em có thể cảm nhận được anh mà.”-Cơ Diễm nghĩ một chút rồi gật nhẹ đầu một cái.

-“Đi đường nhớ cẩn thận.”-Vô Tà dặn dò một câu, rồi hướng đến cung điện của nữ vương Medusa, hân muốn báo nàng một tiếng.

...

...

-“Ngươi thật sự có thể giải quyết lời nguyện của xà nhân tộc?”-Nữ vương Medusa lạnh lùng nói.

-“Chắc chắn, ta có thể giải quyết.”-Vô Tà gật đầu đầy chắc chắn nói-“Vậy là nàng đồng ý điều kiện của ta?”

-“Đúng vậy. Sau khi ngươi giải quyết lời nguyện nghi thức sẽ bắt đầu luôn.”

-“Nghi thức trước, giải nguyện sau. Nếu không đến lúc đó nàng không chịu thì ta làm sao đây.”

-“Ta không gian xảo giống nhân loại các ngươi.”-Nữ vương Medusa lạnh lùng nói.

-“Nhưng ta không tin được chứ?”-Vô Tà nheo mắt lại nói-“Ngay cả bản thân ta còn chưa tin nữa, nói chi tin người ngoài. Đến lúc thực sự xảy ra, ta biết nên làm thế nào đây, đánh cũng không đánh lại.”

-“Ta không tin tưởng nhân loại các ngươi.”-Nữ vương Medusa phất tay một cái.

-“Giờ nàng cũng chỉ có lựa chọn tin thôi chứ đâu còn lựa chọn nào khác.”

-“Ngươi đang uy hiếp bản vương!”

-“Chớ nói thế, ta nào dám uy hiếp nàng cơ chứ. Nhưng sự thật là thế mà, nàng không còn bất cứ lựa chọn gì, hay một lá bài nào để trao đổi công bằng với ta cả.”-Vô Tà trong lòng bật cười nhưng vẫn cố giữ nét mặt nghiêm túc, có mỗi câu đe dọa đó mà nàng dùng hoài thật quá ngấy thơ mà.

-“Đừng bắt nạt nàng ta nữa.”-Nữ vương Medusa bỗng đầy giận dữ như một thiếu nữ.

-“Tiểu mỹ nữ à, đây là nói oan cho ta. Xà nhân tộc có hay không ta cũng không hề có một chút ảnh hưởng nào cả. Là ta tới có ý muốn giúp đỡ nhưng nàng thấy vậy nàng ta không chịu cho ta một cái bảo đảm. Nếu chuyện ta lộ ra thì ta chết không nhắm mắt nha.”

-“Nhưng....”

-“Nàng ta sợ ta gây bất lợi cho xà nhân tộc nhưng nên nhớ nếu ta muốn gây bất lợi thì chỉ cần lúc trước đợi nàng cháy thành hư vô rồi.”

-“Hừ, ngươi lợi dụng ta để hấp thu dị hỏa còn tỏ ra là cứu ta.”-Nữ vương Medusa lại trở về lại về lạnh lùng.

-“Tùy nàng nghĩ sao thì nghĩ vậy. Nếu nàng đã không đồng ý, ta cũng đến đây chào từ biệt.”-Vô Tà không giải thích làm gì, mặc kệ nàng ta nghĩ sao thì nghĩ.

-“Khoan...khoan đã.”-Nữ vương Medusa trở lại giọng ngây thơ gọi Vô Tà lại-“Nàng ta đồng ý thực hiện nghi thức trước.”

-“Nhưng ta thì ngược lại, từ chối!”-Vô Tà cười nói, hân đâu có câu gì ở xà nhân tộc đâu-“Nàng ta năm lần bảy lượt từ chối, chống đối vậy thì ta cũng đâu có mặt dày mà đi giúp làm gì. Dao Tuyết đi nào!”

-“Dao Tuyết nữ vương nói giúp một tiếng đi.”-Nữ vương Medusa quay về phía Dao Tuyết.

-“Hay anh giúp một chút đi, dù sao em cũng không muốn nhìn xà nhân tộc bị hủy diệt.”-Dao Tuyết nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh Vô Tà nhẹ giọng nói.

-“Được rồi, nếu em đã nói thì đành thế thôi.”-Vô Tà dừng bước trầm ngâm suy nghĩ một lúc liền gật đầu, Dao Tuyết sẽ đồng hành với hân mãi về sau nếu thật sự bỏ qua lời nàng thì lúc đó tuy nàng không nói nhưng khó nhìn mặt nhau lắm. Và lại nữ vương Medusa tính cách ngày thơ kia có phần dễ thương mà.

-“Nếu đã vậy chúng ta bắt đầu nghi thức luôn đi.”-Dao Tuyết lên tiếng.

-“Ngay tại đây sao?”-Vô Tà ngạc nhiên, từ nghi thức nghe đao to búa lớn nên hân cứ tưởng là phải chuẩn bị mấy ngày mới thực hiện được.

-“Chứ anh nghĩ ở đâu?”-Dao Tuyết không hiểu ý của Vô Tà.

-“Nghĩ thức diễn ra như thế nào? Cần những gì vậy?”-Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Cần một xà nhân làm chứng vậy là đủ rồi.”-Dao Tuyết đơn giản trả lời hắn.

-“Đơn giản vậy thôi sao?”

-“Đúng là vậy.”-Dao Tuyết gật nhẹ đầu-“Anh trao ra hai giọt máu, chúng ta bắt đầu nghĩ thức luôn.”

-“Khoan đã, anh vẫn chưa nghĩ ra cái tên nào cho hai nàng cả.”-Vô Tà vội nói, hắn tưởng có mấy ngày chuẩn bị để đặt tên cơ.

-“Anh cứ kiếm đại một cái tên nào là được rồi.”-Nữ vương Medusa liền lên tiếng-“Tên cũng chỉ là cái để gọi thôi mà, lấy tên nào mà không được.”

-“Thế giờ anh cho mấy cái tên Đại Miêu, Đại Cẩu thì thế nào đây.”-Vô Tà bật cười nói, hắn đảm bảo nếu nàng đồng ý hắn đi ngược đầu xuống dưới đất.

-“Chuyện này... chuyện này, anh cứ chậm rãi kiếm một cái tên nào hay đi.”-Nữ vương Medusa phản ứng giống hệt Vô Tà dự đoán.

-“Phải thế mới đúng chứ.”-Vô Tà gật đầu hài lòng, cái tên coi vậy chứ quan trọng lắm, ai không tin cứ bảo họ lấy cái tên A Miêu, A Cẩu xem họ phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trảm Nguyên Chú

Sau một đêm suy nghĩ, chết bao nhiêu là té bả nào Vô Tà mới nghĩ ra được hai cái tên. Lấy họ của hắn thì là Tiêu Uyển Nhi và Tiêu Thanh Nhi, đưa nào chê hai cái tên này hắn sẽ thân ái tiến lại và va cho sml, sức người có hạn, hắn nghĩ ra hai cái tên này là chạm nóc rồi.

-“Tà ca, anh đã chuẩn bị xong chưa?”-Dao Tuyết lên tiếng hỏi, Vô Tà hẹn hôm nay sẽ có tên cho hai nhân cách khác nhau của nữ vương Medusa nên hôm nay nàng đã có mặt ở phòng hắn.

-“Đã rất tốt rồi.”-Vô Tà gật nhẹ đầu một cái, lòng đầy lo lắng không biết hai cái tên đã đủ hay chưa.

-“Ta lấy cái tên Dao Tuyết mà làm chứng cho giao ước liên kết bằng máu sẽ được thành lập ngay trước mắt.”-Dao Tuyết niệm một đoạn bằng ngôn ngữ xa lạ nhưng không hiểu sao Vô Tà lại nghe hiểu được, hai giọt máu của Vô Tà bay lên nhập vào trán nữ vương Medusa-“Lấy cái tên xem như biểu tượng của liên kết. Vĩnh viễn không phản bội, cái giá của kẻ phản bội là linh hồn.”

-“Từ nay nàng sẽ là Tiêu Uyển Nhi.”-Vô Tà do đã dặn trước nữ vương lạnh lùng ra mặt trước nên theo như dự tính mà đặt tên-“Còn nàng sẽ là Tiêu Thanh Nhi.”

-“Ta sẽ vĩnh viễn lấy cái tên này để chứng minh cho mối quan hệ giữa chúng ta.”-Cả hai người lần lượt đọc lại câu vừa rồi một lần. Sau khi hai người kết thúc Vô Tà có cảm giác được trong tay nắm được một phần linh hồn của hai người. Nghi thức hoàn tất mái tóc nữ vương Medusa biến đổi theo linh hồn, với Thanh Nhi là thanh sắc còn nếu linh hồn Uyển Nhi kiểm soát là bạch sắc.

-“À, Tà ca ta có chuyện giấu anh.”-Dao Tuyết đầy hối lỗi nói.

-“Cứ nói nghe xem”

-“Giao ước này giống như bùa yêu. Không sớm thì muộn hai nàng sẽ yêu anh tha thiết.”

-“Thật sao?!”-Vô Tà giật nảy người lên hỏi lại.

-“Đúng vậy. Xin lỗi anh đã không nói cho anh trước.”-Dao Tuyết cúi gầm đầu xuống, còn Thanh Nhi thì đỏ mặt không nói gì.

-“Sao phải xin lỗi cơ chứ. Kiếm được cho ta một vị mỹ nữ làm lão bà là quá tốt còn gì.”-Vô Tà cười lớn ánh mắt tập chung nhìn vào Thanh Nhi đang đỏ mặt. Mái tóc nàng đột nhiên biến thành màu trắng.

-“Hừ, đừng có mơ mộng như thế, đó chỉ là truyền lại trong sách cổ là như thế mà thôi. Còn nhìn nữa ta mớ mắt nguoi.”-Uyển Nhi lạnh lùng nói.

-“Có hy vọng là tốt rồi.”-Vô Tà thân ái bỏ qua lời cô Uyển Nhi. Hắn có hy vọng là tốt rồi, kiếp trước hắn chỉ tờ-rim để xả nước mà thôi, mà kiếp này nếu như lời Dao Tuyết nói chẳng phải là mua một tặng một sao, một món ăn có hai hương vị chẳng phải là quá lời sao.

-“Anh đang nhỏ dãi kìa.”-Dao Tuyết đầy vẻ không vui ai oán nói.

-“A, thất lễ tại hạ thất lễ.”-Vô Tà cười đưa tay quẹt đi nước dãi nơi khóe môi.

-“Kính tởm!”-Uyển Nhi lạnh lùng nói, mái tóc nàng chuyển sang thanh sắc lại.

-“Em vẫn chưa biết tên anh.”-Thanh Nhi rút rè đỏ mặt hỏi, quả thật hai tính cách trái ngược nhau mà.

-“Tiêu Tà, biệt hiệu là Vô Tà.”-Vô Tà chợt nhớ đúng là hần chưa giới thiệu-“Ta thích gọi là Vô Tà hơn.”

-“Tà ca, em gọi thế giống Dao Tuyết nữ vương được không?”

-“Em không cần gọi ta là nữ vương cứ gọi là Tuyết tỷ là được rồi.”-Không biết là do Vô Tà mắt kém nhìn nhầm hay sao mà nụ cười trên mặt Dao Tuyết đầy vẻ quái thú đang dụ dỗ trẻ nhỏ.

-“Tuyết tỷ tử.”-Thanh Nhi lễ phép gọi.

-“Tốt, có chuyện gì cứ nói ta.”-Dao Tuyết cười vui vẻ-“Bản công pháp này là quà ra mắt của tỷ. Chớ từ chối!”

-“Cảm ơn Tuyết tỷ tử.”-Thanh Nhi vui vẻ nhận lấy.

-“Anh thấy em có kế hoạch gì đó?”-Vô Tà dò hỏi Dao Tuyết.

-“Làm gì có cơ chứ, anh nhìn nhầm rồi đấy.”-Dao Tuyết nhìn Vô Tà liền đỏ mặt vội vã lắc đầu, rồi bay nhanh ra khỏi phòng-“Em quay kiểm mấy trường lão truyền lại công pháp cho họ đây.”

-“Làm gì mà chạy nhanh vậy ta?”-Vô Tà gãi gãi đầu khó hiểu. Rồi quay về phía Thanh Nhi-“Chúng ta tới chỗ hiến tế thôi. Ta muốn chặt đứt lời nguyền sớm, để mẫu thân em sớm được giải thoát.”

-“Dạ.”-Nhớ đến mẫu thân mình vẫn thiêu đốt sinh mệnh để duy trì số mệnh cho xà nhân tộc, Thanh Nhi tỏ ra buồn bã.

-“Tuyết nhi đi tới chỗ hiến tế trước đã.”-Vô Tà lên tiếng gọi Dao Tuyết.

-“Dạ, theo anh.”-Dao Tuyết ngay lập tức trở lại trong phòng

-“Đề em dẫn đường.”-Thanh Nhi gật nhẹ đầu rồi bắt đầu đi trước dẫn đường. Dưới căn phòng của nàng dẫn vào là một mật đạo ngay dưới ngai vàng của nữ vương.

-“Hai người đi theo em xuống, dần hiến tế bên dưới.”

Một đường đi xuống, dọc theo hai bên được lắp Dạ Nguyệt thạch soi sáng cả mật động. Chắc các bạn tưởng tượng nó như một hang động tự nhiên chứ gì? Sai rồi, lối xuống không hề kiến tạo bậc thang mà trải một tấm thảm đỏ trên mặt sàn được lát đá, hai bên tường được lắp một loại kim loại giúp phản chiếu ánh sáng của Dạ Nguyệt thạch khiến mật động càng sáng hơn không chút âm u.

Cuối mật động là một cánh cửa gỗ, Vô Tà có thể cảm nhận được hơi thở chết chóc phả ra từ phía sau cánh cửa khiến hắn vô thức rung mình một cái.

-“Trần ngập từ khí, không biết đã bao xà nhân vương đã kết thúc mạng sống ở nơi này.”-Vô Tà đầy cảm thán nói, ánh mắt Dao Tuyết hiện ra vẻ đau thương. Nói thế nào thì nói tất cả người ngã xuống ở đây đều là hậu bối của nàng.

-“Hài nhi, con tới rồi sao?”-Một giọng nói yếu ớt vang lên ngay khi Thanh Nhi đặt tay của nàng lên cánh cửa. Tay Thanh Nhi run lên, đau đớn người bên trong là mẫu thân nàng.

Vô Tà tiến đến một bước ôm nhẹ Thanh Nhi vào lòng, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng và mắt hắn, nàng bình tĩnh hơn một chút nhưng cánh tay vẫn vô lực. Vô Tà tiến đến một bước dùng tay mở cánh cửa ra, cánh cửa dần mở rộng để ba người nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong, căn phòng hầu như chẳng có gì cả ngoại trừ một vòng tròn ma thuật cổ lão ở chính giữa có một lão bà tóc trắng như tuyết, làn da nhăn nheo, chiếc đuôi rắn bảy màu đã bong tróc vẩy lộ rõ vẻ già nua thiếu sức sống.

-“Chàng trai trẻ ngươi là nữ tể của ta sao?”-Lão ầu mở miệng lên tiếng-“Còn vị kia không biết là nữ vương từ thời đại nào vậy?”

-“Có thể coi ta là nữ tể cũng được, ta là Tiêu Tà. Nàng là Dao Tuyết người của mười vạn năm trước.”-Vô Tà chậm rãi ngồi xuống đối diện nữ vương Medusa đời trước.

-“Dao Tuyết nữ vương sao? Dao Tuyết nữ vương xin thứ lỗi, ta không thể đứng dậy hành lễ được.”

-“Không sao.”-Dao Tuyết phát nhẹ tay một cái.

-“Bây giờ xà nhân và nhân tộc đã chính thức giải hoà rồi sao?”-Nữ vương Medusa đời trước nhìn qua Vô Tà.

-“ Không. Tim hình vẫn còn rất căng thẳng.”- Vô Tà lắc nhẹ đầu nói.

-“ Thật khó, đòi ta cũng đã hết sức vẫn như muối bỏ biển.”- Nữ vương Medusa đòi trước thở dài nói.

-“ Tại ngài chưa có đủ thực lực để làm chuyện đó.”- Vô Tà đơn giản nói.

-“ Đúng là ta thực lực vẫn còn quá yếu.”- Nữ vương Medusa đòi trước gật đầu một cái. Không nói đến chuyện đó nữa, nàng nhìn qua Thanh Nhi-“Hậu nhân của con lúc này tới cấp độ nào rồi? Chứ con mới đạt Đẩu Tông không được lâu đâu.”

-“Con cũng chưa có hậu nhân. Mà từ nay không cần phải hiền tể nữa.”- Thanh Nhi báo tin vui của xà nhân tộc cho mẫu thân mình.

-“ Ý con là Dao Tuyết nữ vương sẽ giúp ta giải quyết?”- Nữ vương Medusa đòi trước nhìn qua phía Dao Tuyết.

-“ Là ta, không phải nàng. Chuyện này ta chắc chắn có thể làm được.”- Vô Tà chỉ vào mình.

-“ Thật sao? Thật tốt quá, ta có thể yên bình mà nhắm mắt rồi.”

-“ Nhưng ngài biết đấy, mỗi người đều có bí mật mà càng ít người biết càng tốt.”- Vô Tà nói một câu mở hàng, hẳn muốn giúp nữ vương Medusa hồi lại thọ mệnh luôn nên cần nàng giữ bí mật.

-“ Dù sao ta cũng sắp chết rồi, nhưng nếu muốn thì cũng được.”- Nữ vương Medusa đòi trước cười nói, trong lúc đó hai viên cầu sáng từ nàng bay ra lơ lửng trước mặt Vô Tà.

-“ Nội đan và sinh phách.”- Dao Tuyết chậm rãi lên tiếng-“ Xà nhân tộc cũng có thể kết thành một viên nội đan giống với ma hạch của ma thú, đúc kết trong đó tinh hoa tinh luyện cả đời, mất đi thực lực đại giảm không thể có cơ hội kết lại lần nữa, tương lai tu luyện cũng vì việc mất đi mà hạn chế. Còn Sinh Phách kia là một trong bảy Phách, mỗi người đều có bảy Phách tất cả, trong đó nếu bị người khác nắm trong tay Sinh Phách thì cũng có nghĩa bị nắm giữ sinh tử trong tay.”

-“ Sinh phách thì ta thu, còn nội đan thì trả lại cho ngài.”- Vô Tà dung nhập Sinh Phách còn nội đan thì đưa ngược lại.

-“ Ta còn cần nội đan làm gì cơ chứ?”- Nữ vương Medusa đòi trước bật cười lớn-“ Ngươi cảm lấy mà hấp thụ sớm ngày bắt kịp nữ nhi của ta, chứ ngươi thực lực yếu vậy nói sao nàng nghe.”

-“ Vậy thì để ngài quản lý nàng.”- Vô Tà vẫn đưa ngược lại, nắm được bảo đảm bí mật không tiết lộ ra hẳn cũng bắt đầu hành động, với một ý niệm Tuyết Kiếm bay khỏi lưng hẳn đâm nhanh về phía trái tim của nữ vương Medusa đòi trước. Tất cả đều không kịp phản ứng trước hành động bất ngờ đó, nhưng sau đó lại càng bất ngờ hơn-“Choang!”- Một tiếng như kính vỡ, khói đen bốc lên từ người nữ vương Medusa đòi trước dần kết thành một hắc đầu lâu đầy vẻ dữ tợn rồi tan biến trong không khí không để lại dấu vết nào cả. Do nguyên chủ là từ hai thanh kiếm nên việc giải quyết nó đối với Vô Tà không hề có chút khó khăn nào, không có tính khiêu chiến chút nào cả.

-“Cuối cùng nguyên chủ đã giải, từ nay xà nhân tộc sẽ có thể chậm rãi leo lên đỉnh cao của quá khứ, thiên hữu xà nhân tộc ta, thiên hữu xà nhân tộc ta.”- Nữ vương Medusa đòi trước ngửa mặt lên trần cười lớn vui vẻ với đôi mắt đầm nước mắt hạnh phúc, Thanh Nhi thấy mẫu thân mình vui vẻ cũng vui vẻ theo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tin Tức Tốt Của Cơ Diễm

-“ Lấy cái tên Anna mà thề rằng, xà nhân tộc sẽ mãi là bằng hữu của Tiêu Tà vĩnh viễn không phản bội.”- Nữ vương Medusa lớn giọng lập nên lời thề với Vô Tà-“Thế này ta có thể yên tâm nhắm mắt, tới thế giới bên kia báo tin mừng cho các nữ vương chết vì số mệnh của xà nhân tộc rồi.”

-“ Ai nói, ngài sẽ chết sớm?”- Vô Tà cười nói, một bàn tay đặt lên tay Anna-“ Không biết ngài đã nghe qua Thiên Cơ Đoán chưa?”

Trong ba ngày chờ đợi câu trả lời của Uyển Nhi hẳn đã yêu cầu Cơ Diễm dạy cho hẳn cấm thuật này, mà đối với hẳn mà nói thì chẳng có thể gọi là cấm thuật được, vì việc đoán trước thiên cơ, nói đơn giản là bói sẽ tiêu hao thọ mệnh coi như cái giá, mà thọ mệnh của Vô Tà lại là vô hạn nên coi như mất một hay mất vạn cũng như nhau mà thôi. Ngoài ra trong cấm thuật này có thuật đổi 5 năm tuổi thọ của người thực hiện cho người khác 1 năm tuổi thọ. Thọ mệnh điên cuồng chảy sang người Anna, nàng muốn ngăn lại tên nữ tể của nàng cũng không được nữa rồi, vì một khi bắt đầu bí pháp cả hai đều không thể cử động đến khi dừng lại, một Đẩu Sư có bao nhiêu tuổi thọ để cho nàng cơ chứ thật quá lỗ mãng mà...

Nhưng càng về sau, nàng càng không thể tin được, số thọ mệnh của nàng tăng lên nhanh chóng, 10 năm, 20 năm,... 100 năm, rồi dần dần bằng luôn cả số tuổi thọ nàng mất đi trong thời gian hiền tể không những thế tuổi thọ còn tiếp tục, đáng về nàng thay đổi từ một bà lão tóc trắng như cước thành một mỹ phụ nhìn qua khoảng 30 tuổi, cảm nhận được số thọ mệnh đã sung túc Vô Tà liền dừng lại bí pháp mà buông tay ra.

-“Đây là lý do cần giữ bí mật của ta.”-Vô Tà lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Anna-“Ngài thấy đấy nếu để lộ ra thì ta chắc chắn đời này sẽ không yên ổn sống.”

-“Ta hiểu rồi.”-Anna vung tay một cái trên người xuất hiện một bộ quần áo mới thay cho bộ đã cũ rách nàng mặc lúc trước.

-“Chúng ta quay về, ta muốn mở tiệc ăn mừng. Mà các người tổ chức tiệc cưới chưa?”

-“Thật ra ta và Thanh Nhi, Uyển Nhi chưa phải nghĩa phu thê mà mới chỉ là liên kết qua nghi thức trao tên mà thôi.”-Vô Tà lắc đầu nói.

-“Vậy hải tử của ta giờ có tên là Thanh Nhi hay Uyển Nhi?”-Anna thấy Vô Tà nhắc đến hai cái tên nên không rõ.

-“Cả hai, nàng thuộc bề trường hợp song hồn nhất thể. Mà úc trước nàng có thể không?”-Vô Tà muốn xác nhận lại trường hợp của hai người Thanh Nhi và Uyển Nhi.

-“Không. Nàng bị ai đoạt xá?”

-“Ngài cứ bình tĩnh đi, chúng ta vừa đi vừa giải thích đôi chút về trường hợp của Thanh Nhi và Uyển Nhi luôn.”

-“Được, chúng ta vừa đi vừa nói.”

...

Đoạn đường trở lại phía trên mặt đất, Vô Tà chậm rãi giải thích lại với Anna như lúc hắn giải thích với Cơ Diễm. Lịch duyệt của nàng thua xa Cơ Diễm nên kinh ngạc không dứt và lại chuyển khó tin này lại phát sinh trên chính người con gái. Còn Uyển Nhi không biết do ngại hay sao mà không hề xuất hiện mặc cho Thanh Nhi cố ý lui lại quyền kiểm soát cơ thể cho nàng.

-“Người đừng có gọi nàng ra nữa, nàng chắc ngại nên không ra đâu.”-Vô Tà lên tiếng nói.

-“Đừng xưng hô xa cách như thế, cứ gọi ta bá mẫu được rồi.”-Anna xua tay nói-“Mà chắc chỉ đoạn thời gian thôi, hay cháu gọi ta nhạc mẫu luôn cho nhanh.”

-“Mẫu thân!”-Thanh Nhi đỏ mặt.

-“Cháu cũng muốn vậy lắm chứ, nhưng bá mẫu thấy đấy thực lực cháu thua xa nàng. Nàng không vui tiện tay đánh một chưởng là cái mạng nhỏ này cũng thăng luôn.”-Vô Tà vội nói, không cần nói tới Uyển Nhi, một mình cô nàng Thanh Nhi hay ngại ngùng cũng đủ hắn ăn cả ‘củ’ rồi. Củ gì hả? Củ ‘hành’ chứ củ gì ở đây cơ chứ.

-“Tiểu Tà đã nói vậy thì đành phải đợi thêm một thời gian nữa vậy.”-Anna gật gật đầu.

-“Giờ bá mẫu tính làm gì lúc này?”-Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Ta nếu quay lại chắc lại lên làm nữ vương thay cho Thanh Nhi và Uyển Nhi.”-Anna hiền lành xoa đầu Thanh Nhi-“Lúc nhỏ chẳng phải con muốn đi khắp xung quanh đại lục sao? Đây là cơ hội của con đó.”

-“Thật sao? Mẫu thân ở tộc sẽ không sao chứ?”-Thanh Nhi vui vẻ bám lấy tay Anna.

-“Ta thực lực còn mạnh hơn cả con đó.”-Anna nhéo nhẹ má Thanh Nhi một cái khiến mặt nàng biến dạng-“Nhưng con không được đi một mình.”

Rồi Anna quay sang phía Vô Tà-“Tiểu Tà làm phiền con dẫn theo Thanh Nhi đi cùng.”

-“Con không đồng ý.”-Ngay lập tức Uyển Nhi lấy quyền kiểm soát cơ thể mà lớn tiếng từ chối.

-“Không đồng ý vậy chỉ có thể ở lại tiếp tục làm nữ vương. Con chọn cách nào đây?”-Anna không nhân nhượng nói.

-“Con...con...con...”-Uyển Nhi đầy phân vân không biết làm thế nào được, ánh mắt hình viên đạn lườm về phía Vô Tà, hắn đành trả lại nàng ánh nhìn đầy vô tội.

-“Con đồng ý.”

-“Tốt, mà nếu con giữa đường bỏ rơi Tiểu Tà thì ta bắt con lại đưa về làm nữ vương đó.”-Anna đoán trước suy tính của Uyển Nhi giữa đường sẽ tách ra đi một mình. Để cẩn thận hơn Anna đưa Vô Tà một viên cầu nhập thẳng vào người hắn.

-“Mẫu thân!”-Uyển Nhi đầy không cam lòng.

-“Viên cầu này khiến nàng không thể cách xa cháu hơn 1 dặm được, đây là thứ lúc trước ngăn nàng trốn đi chơi xa của ta.”-Anna cười cười giải thích với Vô Tà.

-“Mà bá mẩu làm vậy có phần... kinh nghiệm lịch duyệt của cháu mới có một năm mà thôi.”

-“Đứa ngốc này. Lửa gần rơm lâu ngày sẽ cháy, cho con bé cạnh cháu mấy năm chẳng phải cháu thuận tiện ôm nó lên giường sao.”-Anna tiếc rên sát không thành thép mà truyền âm cho Vô Tà.

-“Dạ, cháu hiểu rồi, chắc chắn sẽ không làm bá mẩu phải thất vọng.”-Vô Tà nắm chặt nắm tay đầy quyết tâm nói.

...

...

...

-“Tuyệt vời, Tuyệt vời có tin tức tốt cho muội đây.”-Lúc trở về Cơ Diễm lao ngay về phòng Vô Tà.

-“Diễm tỷ có tin tức gì mà vội vã vậy? Cứ bình tĩnh đi đã.”-Dao Tuyệt đầy từ tốn nói, Vô Tà cũng đóng tai lên nghe ngóng.

-“Hừ, để ta nói ra xem muội còn từ tốn được không?”-Cơ Diễm hừ mũi một tiếng-“Ta lúc trở về đây có cảm nhận được khí tức của Bích Xà Tam Hoa Đồng.”

-“A, cái gì? Tỷ mau nói ta, nàng ở đâu?”-Dao Tuyệt giật mình lao thẳng đến chỗ Cơ Diễm truy hỏi đầy gấp gáp.

-“Có chuyện gì mà em gấp gáp vậy?”-Vô Tà chưa từng nghe qua cái gì gọi là Bích Xà Tam Hoa Đồng cả.

-“Một loại thiên phú của dòng máu xà nhân vương.”-Dao Tuyệt nghe Vô Tà lên tiếng liền hơi chút bình tĩnh lại-“Sức mạnh của cặp mắt khắc chế mọi loài liên quan đến xà, ngay cả thượng cổ Long Xà, Ba Xà,... đều bị nó khắc chế một đầu.”

-“Bá đạo vậy sao?”-Vô Tà nghe mà giật mình một cái, quá bá đạo còn gì.

-“Nhưng sao lại ở vị trí của nhân loại? Nàng bị bắt làm nô lệ?”-Dao Tuyệt có nghe qua tình hình thời điểm mối quan hệ giữa xà nhân và nhân loại lúc này nên vạ phần lo lắng.

-“Ta có thám thính qua, nàng là nửa xà nhân nửa nhân loại, sinh ra đã bị hắt hủi rồi. Hiện tại nàng ở đội lính đánh thuê Mạc Thiết, được hai đoàn trưởng ở đó không có vì nàng là nửa xà nhân mà ghét bỏ mà thu nhận.”-Cơ Diễm đơn giản nói về tình hình-“Cô bé đó chưa từng tu luyện qua và tuổi tác cũng không lớn, một mầm mống tốt để thu làm đệ tử.”

-“Chúng ta tới mang nàng về đây.”-Dao Tuyệt hấp tấp nói-“Tà ca thấy sao?”

-“Mạc Thiết dong binh đoàn là hai người quen của ta, ta cũng muốn gặp lại họ một chút.”-Vô Tà cười nói.

-“Hèn gì em thấy trong dong binh đoàn đó có khí tức quen thuộc. Thì ra là cùng dòng máu Tiêu gia.”-Cơ Diễm lúc này mới bình tĩnh.

-“Vậy chúng ta đi nhanh, để lâu phát sinh chuyện gì đó thì lại khó khăn.”-Dao Tuyệt muốn lập tức tới đó luôn.

-“Tuyệt nhi a, nàng cứ bình tĩnh lại đi, ở đây chúng ta có được để, nếu có chuyện gì nàng cũng chữa cho quan tâm làm gì nhiều.”-Vô Tà bình thản nói-“Đi nói với Thanh Nhi, Uyển Nhi và Anna bá mẩu một tiếng rồi lên đường.”

-“Anh đặt tên cho họ rồi sao? Thế thu họ làm cái lão bà chưa?”

-“Uyển Nhi, ừm linh hồn lạnh lùng ấy, chưa có tỏ ý kiến nên khó khăn đôi chút, còn Thanh Nhi có vẻ cũng gật đầu rồi.”-Vô Tà gật gù nói, vừa đi hần vừa nói qua những chuyện đã xảy ra lúc Cơ Diễm không có ở đây cho nàng nghe.

-“Anh thật là ầu tả.”-Cơ Diễm lên tiếng trách cứ khi nghe tới đoạn Vô Tà dùng Thiên Cơ Đoán chuyển thọ mệnh qua người nữ vương Medusa.

-“Àu cái gì cơ chứ? Nói nhỏ với hai em, thọ mệnh của anh là vĩnh cửu.”-Vô Tà nói thật nhỏ như thể tiếng muỗi.

-“Vạn cổ chí kim người người cầu đại đạo mong trường sinh thế mà anh lại trường sinh, nếu đệ lục này biết ắt sẽ điên cuồng truy sát anh mong học được Trường Sinh thuật của anh.”-Cơ Diễm cảm thán nói.

-“Nên em có mấy cái bí pháp tồn thất tuổi thọ để tặng thực lực thì đưa anh để lấy làm quân bài bảo mạng.”-Vô Tà cười cười nói, lúc này đây hần mới chợt nhớ đến vấn đề này.

-“Anh không nói sớm để em đưa.”-Cơ Diễm lên tiếng trách một luồn thông tin đưa vào đầu Vô Tà, hàng chục bộ cảm thuật từ Địa cấp đổ lên truyền thẳng vào đầu Vô Tà.

-“Ta cũng mới nghĩ ra thôi. Giờ có thêm hàng chục kỹ năng bảo mệnh, hành tẩu ngang dọc dưới Đẩu Linh vô địch rồi.”-Vô Tà lòng dâng lên cảm giác tự tin cực kỳ.

-“Nếu có ai nghe anh nói chắc cười chết luôn quá, một thanh niên Tam Tinh Đấu Sư lại có thể mở miệng nói lời ngông cuồng như thế.”-Dao Tuyết che miệng cười nói.

-“Mà anh cảm thấy lúc này xúc áp thấy càng lúc khó khăn, có phần không kìm được muốn đột phá đến nơi rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chiến Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ

-“ Anh cố gắng đừng để bị đột phá.”-Cơ Diễm lên tiếng-“ Một khi không giữ nổi nữa thì thả ra để tiến cấp. Anh cứ xúc áp đến cực hạn như thế thì sau khi đạt Đại Đấu Sư sẽ không cần xúc áp vất vả như thế nữa. Những cấp độ này nhập môn là phần gốc của tu luyện, chỉ cần phần gốc tốt thì việc phát triển ngọn có thể càng cao. Em nhớ hồi đó em xúc áp thua anh xa nhưng lại có thể đứng đầu Đấu Đế cường giả, chưa kể công pháp em tu luyện cũng thua anh xa. Có thể anh sẽ đạt được trong truyền thuyết cảnh giới kia, phi thăng thiên giới.”

-“ Nghe có vẻ đây là đích đến cuối cùng của tu luyện đấu khí trong mảnh thiên địa này.”-Vô Tà ý chí chiến đấu tăng cao hơn, giống như chơi game là phải đạt tới cấp độ nào đó mới chuyển map, lúc đó hẳn sẽ tập chung vào cây cuộc, có mục tiêu sẽ dễ dàng hơn là cây cấp vô tội vạ không biết đến khi nào mới qua map mới.

-“ Em rất hy vọng anh có thể mang em kiến thức thế giới kia thế nào, luyện đan ở thế giới đó ra sao?”-Cơ Diễm đầy mong chờ nói.

-“ Chắc chắn sẽ có thể. Nếu em muốn anh sẽ cố gắng hết sức.”

-“ Đây có thể coi là một lời bày tỏ tình cảm không?”-Cơ Diễm cười vũ mị nói nhưng do bề ngoài nên chẳng toát ra được vẻ vũ mị của nàng.

-“ Có thể.”-Vô Tà gật đầu không từ chối.

-“ Đây là không công bằng, anh cũng phải nói mấy câu bày tỏ tình cảm với em.”-Dao Tuyết không cam lòng chịu thua Cơ Diễm.

-“ Để lát nữa đi, chúng ta tới nơi rồi.”-Vô Tà gõ nhẹ lên cửa phòng.

-“ Tiểu Tà đó hả? Vào đi cháu!”-Anna lên tiếng từ trong phòng, dù Vô Tà chưa lên tiếng nhưng nào vẫn cảm nhận được đó là hẳn.

-“ Dạ.”-Vô Tà mở nhẹ cửa phòng tiến vào trong, bên trong có Thanh Nhi đang ngồi nói chuyện với mẫu thân mình.

-“ Cháu tìm ta có chuyện gì không?”

-“ Cháu muốn báo cho bá mẫu một tiếng là sẽ rời đi mấy ngày.”

-“ Cháu dẫn theo con gái ta đi cùng luôn.”-Anna chỉ qua Thanh Nhi nói.

-“ Cháu cũng chỉ đi mấy ngày rồi quay lại thôi mà, đâu có đi lâu.”

-“ Cháu quên nàng không thể cách cháu quá 1 dặm sao?”-Anna vui vẻ cười nhắc Vô Tà nhớ lại.

-“ Cháu quên mất là còn có chuyện này nữa, mà nó hoạt động thế nào vậy bá mẫu?”-Vô Tà khá tò mò về thứ mà Anna đưa cho.

-“ Khi nàng di chuyển cách cháu 1 dặm tự khắc sẽ bị cưỡng chế biến về cạnh cháu. Ta cũng không biết là cấp độ nào mới có thể rèn ra được nó nữa.”

-“ Là vậy sao?”-Vô Tà gật nhẹ đầu, hẳn nhẹ niệm một đoạn khẩu quyết, một viên cầu sáng xuất hiện bay ra khỏi người hẳn rồi biến thành một chiếc nhẫn huyết sắc nằm yên trên ngón tay hẳn-“ Vậy thì đúng là nó rồi. Nhẫn Hộ Vệ.”

-“ Ngươi biết nó, vậy ngươi biết cách giải nó không?”-Uyển Nhi lập tức tiến tới hỏi, mẫu thân nàng cũng chỉ có thể xoá đi hạn chế khoảng cách mà thôi muốn gọi nàng về cũng chủ một loại ý niệm.

-“ Ta chịu thua, bá mẫu đã nhận chủ chiếc nhẫn này rồi nên ta muốn xoá giới hạn khoảng cách bá mẫu tạo ra cũng không được.”-Vô Tà lắc lắc đầu-“ Trừ khi bá mẫu chuyển quyền chủ nhân của chiếc nhẫn cho ta mới được.”

-“ Con đường nắn ni ta, để con cạnh Tiểu Tà là muốn tốt cho con. Đợi khi nào ta thấy thích hợp sẽ chuyển qua cho Tiểu Tà.”-Anna lập tức cắt đi hy vọng của Uyển Nhi.

-“ Đừng nhìn ta làm gì, ta không làm được gì cả.”-Vô Tà vô tội nói khu chứng kiến ánh mắt của Uyển Nhi. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi lại chuyển cơ thể cho Thanh Nhi.

-“Tiểu Tà này, cháu chưa giới thiệu hai cô gái vừa mới tới.”-Anna lên tiếng nhắc nhở nhìn về phía Cơ Diễm, còn về Tiểu Y Tiên lại đóng cửa tu luyện.

-“Nàng là Cơ Diễm, người đặt tên cho Dao Tuyết.”-Vô Tà đơn giản giới thiệu.

-“Tiểu nữ hữu lễ.”-Anna nhún người hành lễ một cái.

-“Không cần đa lễ với ta làm gì dù sao ngươi cũng sắp làm nhạc mẫu của hần thì đối với ta vai vế ngươi lớn hơn.”-Cơ Diễm đầy ẩn ý nói trong khi ánh mắt đánh về phía Thanh Nhi-“Phải không Thanh Nhi muội muội?”

-“A, Diễm tỷ tỷ.”-Thấy Cơ Diễm nói mình, Thanh Nhi hơi sùng sốt một chút rồi mới lên tiếng đáp lại, câu trả lời của nàng khiến Cơ Diễm thật hết sức hai lòng. Thấy biểu cảm của Cơ Diễm, Anna lại đánh giá thật sâu Vô Tà lại lần nữa như muốn nhìn ra một Đấu Sư lại có thể khiến hai linh hồn Đấu Đế của 10 vạn năm trước rung động.

-“Chúng ta cũng lên đường thôi.”-Vô Tà thấy một bên Dao Tuyết liên tục đánh mắt với hần ra hiệu liền lên tiếng.

-“Đi đường cẩn thận.”

-“Dạ, có Thanh Nhi bên cạnh thì khu vực quanh đây chẳng phải rất an toàn sao.”-Vô Tà cười cười, có một tồn tại mạnh nhất các đế quốc quanh đây bên cạnh thì có gì mà phải sợ cơ chứ.

-“Đúng thật là thế.”-Anna gật đầu, quanh đây đúng là không có gì có khả năng uy hiếp đến Thanh Nhi cả.

...

...

...

Thạch Mạc thành là toà thành gần xa nhân tộc nhất của Gia Mã đế quốc, nơi đây thường xảy ra tranh chấp với xa nhân tộc nên phòng bị cực kỳ sâm nghiêm.

Trong đó Mạc Thiết dong binh đoàn là một trong ba dong binh đoàn mạnh nhất, hai vị đoàn trưởng của Mạc Thiết tuy trẻ tuổi nhưng uy vọng rất lớn, nổi danh về cơ trí và sự quyết đoán. Thế nên chỉ mới mấy năm đã xây dựng nên một đại dong binh đoàn mạnh mẽ không người dám khiêu khích. Thế nhưng hôm nay.

-“Tiểu Đình, Tiểu Lệ lão đại tới mà không đón tiếp sao?”-Trước cổng một thiếu niên trẻ tuổi lớn giọng nói thẳng vào trong. Thiếu niên này có phần tuấn mỹ, lưng đeo song kiếm một hắc sắc một bạch sắc nhìn qua không có gì đặc biệt mạnh mẽ. Đi bên cạnh thiếu niên là một vị nữ tử dro mạng che mỏng che lấp đi dung mạo nhưng nhìn qua cũng có thể thấy đây là một thiếu nữ tuyệt mỹ, dáng người nhỏ gọn, vòng eo mảnh mai, mái tóc xanh trái xoàng ngang eo, chỉ đáng tiếc một điều là trước ngực là một dãy đồng bằng bằng phẳng không chút nhấp nhô của đôi núi.

Những dong binh đoàn của Mạc Thiết nghe thấy thiếu niên ngông cuồng gọi hai vị đoàn trưởng liền giận dữ muốn lao ra dạy dỗ hần biết thân biết phận thì hai bóng người từ trong lao ra ngoài, một cầm thương một cầm kiếm chiến ý ngút trời.

-“Hừ, lúc đó bọn ta thả cho không biết cảm tạ. Hôm nay ta sẽ đánh ngươi thành đầu heo.”-Bóng người cầm thương chỉ thẳng vào thiếu niên.

-“Tiểu Lệ à, lúc đó ăn đòn chưa đủ sao, được đề Tà lão đại ta đây lại lần nữa dạy dỗ một trận.”-Thiếu niên không ai xa lạ chính là Vô Tà. Còn thanh niên cầm kiếm kia là Tiểu Đình đại ca của tên Tiểu Viêm vừa kúc hoàn thành lễ trưởng thành liền mang theo nhị đệ là Tiểu Lệ lên đường đánh ra một cỗ thế lực.

-“Ta tới, để xem tiểu tử ngươi hôm nay thế nào.”-Tiểu Lệ cầm thương lao vút đến, thực lực hần đã là Lục Tinh Đấu Sư, còn Tiểu Đình đã gần đạt Đại Đấu Sư như thế chả nhẽ lại chiến không nổi một người mới đạt Tam Tinh Đấu Sư.

Chỉ tiếc là họ tính nhầm, tên Tam Tinh Đấu Sư này thực lực mạnh mẽ vượt xa cấp bậc của hần.

Tiểu Lệ nắm chặt trường thương lao đến, phủ đầu bằng một loại vũ kỹ sắc bén. Tiểu Đình cũng nhanh chóng di chuyển bọc ra phía sau Vô Tà, chiến thuật khá tốt cho hai người khi dùng tốc độ của Tiểu Lệ làm phủ đầu tiếp đến, Tiểu Đình nhờ sự dai dẳng đầu khí hệ mộc của mình mà liên tục tấn công Vô Tà tạo cơ hội cho Tiểu Lệ đánh lên. Khi trước cả hai không dùng chiến thuật như thế mà cứ thế lao đầu vào, Vô Tà với kinh nghiệm chiến đấu kiếp trước nên dễ dàng hạ gục họ. Hiện tại sau một thời gian hành tẩu bên ngoài, cả hai người này không dám coi thường Vô Tà vì hần nhỏ hơn mình nữa mà cẩn thận ứng phó.

-“Tiểu Lệ a, ngươi lại phụ thuộc vào võ kỹ rồi, thương thuật chủ yếu dựa vào sự hiểm hóc và khả năng phản ứng của bản thân chứ không phải võ kỹ.”-Vô Tà nhẹ nhàng né đi đòn thế của Tiểu Lệ mà ngay lập tức phản công lại. Tiểu Lệ cứ như thế bị một chuồng đánh thẳng vào bụng, điểm yếu của võ kỹ là không thể mềm dẻo điều khiển được nên Vô Tà lợi dụng điểm đó khoảng khắc thu chiêu mà tấn công. Tiểu Đình từ phía sau đánh tới Vô Tà, như có mắt sau lưng thân hình khẽ nghiêng người sang một bên né đi cú đâm kiếm đang hướng đến. Biết chắc chắn Tiểu Lệ sẽ lợi dụng khoảng khắc Vô Tà đang nghiêng người khó chuyển động mà tấn công, thế nên Vô Tà đập mạnh tay xuống đất lấy lực đẩy búng người nhảy lên vượt qua đầu Tiểu Đình và dùng Tiểu Đình làm vận cán để che chắn đi cú đâm. Tiểu Đình ngay lập tức như bích hồ nằm sát xuống mặt đất để mũi thương Tiểu Lệ đâm tới. Không dám khinh thường nữa Vô Tà vội rút Diễm kiếm, Tuyết kiếm khỏi lưng chặn lại mũi trường thương đang đâm tới.

-“Mấy năm rèn luyện bên ngoài quả không uổng phí nhĩ.”-Vô Tà thật lòng khen.

-“Tất nhiên rồi đầu chỉ mình ngươi tiến bộ cơ chứ.”-Tiêu Đình một lần nữa lao đến, muốn áp sát Vô Tà tiếp tục du đấu tạo cơ hội cho Tiêu Lệ có khoảng trống mà ra tay. Vô Tà quần lấy Tiêu Đình không để cho Tiêu Lệ có góc đánh tới.

Lúc này xung quanh có rất nhiều dong binh đang theo dõi trận đấu.

-“Hai vị đoàn trưởng đang đấu với nhau vậy?”-Một nữ tử quay qua hỏi vị dong binh lúc vừa rồi gác công.

-“Không biết, lúc thiếu niên đó tới có gọi hai vị đoàn trưởng như tiểu đệ, tuy vậy hai vị đoàn trưởng không hề nóng giận mà cười lớn ứng chiến.”-Dong binh này thành thật trả lời-“Ngươi có đoán được ai sẽ thắng không?”

-“Hai vị đoàn trưởng đang ép thiếu niên kia một đầu, chắc sẽ sắp có thể kết thúc.”-Nữ tử quan sát rồi đưa ra nhận xét.

-“Sai rồi, ngay lập tức thôi hai người đó sẽ thua.”-Thanh Nhi lên tiếng nói.

-“Tiểu cô nương này, cô chưa từng tu luyện sao có thể biết được.”-Dong binh bật cười.

-“Vị đại ca này, nàng có thể đơn giản quét sạch cả tòa thành này không chút khiên chiến.”-Vô Tà nghe hết cuộc nói chuyện giữa bọn họ liền cười nói. Rồi sau đó chứng minh lời Thanh Nhi nói mà nhanh chóng hạ gục hai người Tiêu Đình, Tiêu Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mặt Khác Của Uyển Nhi

-“Cuối cùng cũng không thể thắng được ngươi.”-Tiêu Đình thở dài nói, mặc dù hai đánh một nhưng không hề có khả năng chiến thắng. Về sau chắc chắn cũng không có cơ hội khi cấp bậc của Vô Tà càng lúc càng bắt kịp hai người.

-“Sao có thể thắng ta cơ chứ? Nghĩ ta là ai cơ chứ? Một nhân vật sẽ thành truyền thuyết, hahaha.”-Vô Tà cười vui vẻ nói.

-“Vị này là đệ muội?”-Tiêu Đình chỉ qua Thanh Nhi.

-“Không phải.”-Vô Tà lắc đầu nói rồi kéo tai Tiêu Đình lại nói nhỏ-“Nhưng tương lai là thế, ngươi đừng hỏi vậy nàng lại xấu hổ lờ tay đánh một cái là chết không nhắm mắt nha. Nàng là cường giả Đấu Hoàng.”

-“Đình, quá đình, ngươi lừa được cả Đấu Hoàng vào trong tay.”-Tiêu Lệ cũng ghé tai nghe lén liền đưa ngón cái lên đầy thán phục.

-“Quá khen, quá khen.”-Vô Tà nói với giọng khiêm tốn nhưng vẻ mặt lại đầy vẻ khen nữa đi ta đang nghe đây.

-“Ngươi không tập khiêm tốn sao?”-Tiêu Đình gõ xuống đầu Vô Tà một cái.

-“Tại hạ đang rất khiêm tốn nói ‘Quá khen!’ đấy thôi, nói tận hai lần lận.”-Vô Tà tỏ ra ta đây đang rất khiêm tốn mà-“Mà hai người để lão đại ở ngoài nói chuyện vậy sao?”

-“Rồi, mời hai người vào tề doanh nghỉ ngơi.”-Tiêu Đình ra hiệu mời rồi nói với thuộc hạ đứng ở đó-“Chuẩn bị tiệc ta tiếp đón người thân.”

-“Dạ.”-Một dong binh dạ một tiếng đi nhanh vào trong.

Ba người Vô Tà vừa đi vừa cười nói vui vẻ với nhau, mấy năm không gặp nhau có rất nhiều chuyện để nói. Ba tên nam nhân ngồi xuống với nhau mà đối tửu, một nữ tử dong binh ở cạnh Tiêu Đình mà rót rượu cho ba người, Thanh Nhi nhằm chán mạng theo Dao Tuyết và Cơ Diễm đi dạo xung quanh thành, Vô Tà không hề lo lắng cho năng lực của nàng ở đây ai còn có khả năng uy hiếp nàng nữa chứ.

-“Vị cô nương thật sự là Đấu Hoàng sao? Ngoài Vân Vạn ra ta chưa nghe qua Đấu Hoàng là nữ tử.”-Tiêu Đình thắc mắc hỏi.

-“Thật là chưa từng nghe qua sao? Thế trong sa mạc có một mỹ nữ ngươi thật chưa nghe qua sao?”-Vô Tà lắc nhẹ chén rượu trong tay.

-“Ngươi nói thật chứ?”-Tất cả đều trở nên điên cuồng, ngay cả nữ tử dong binh kia cũng để rơi vò rượu.

-“Hahaha, hai người nghĩ thật hay giả?”-Vô Tà tiếp tục tỏ ra thần thần bí bí, thăm dò hỏi-“Hai người có ác cảm với xà nhân tộc sao?”

-“Nói thật với ngươi chứ, trên sa mạc không hợp lời là chém chém giết giết thôi. Nếu nói thẳng ra dong binh đoàn ra chết trên tay nhân loại còn nhiều hơn

trên tay xà nhân.”-Tiểu Đình cười lắc đầu, hân cũng mới đến đây mấy năm nên không quá bài xích xà nhân tộc.

-“Thật ra nếu xà nhân tộc muốn có thể đơn giản quét sạch tất cả các quốc gia quanh đây.”-Vô Tà đặt chén rượu xuống-“Nếu thực lực của các đế quốc là chén rượu này thì thực lực của xà nhân tộc là cái vò rượu nha.”

-“Họ thật mạnh vậy sao?”-Nữ tử dong binh run lên một cái.

-“Thế nên xà nhân tộc không căm thù nhân loại ta thôi chứ chúng ta có gì để căm thù họ?”-Vô Tà tiếp tục nói-“Haizz, ta đơn thuần nói thể thôi, không cần để ý đâu. Cô nương sẽ không nói ra ngoài chứ?”

-“Tất nhiên rồi.”-Nữ tử gạt mạnh đầu một cách chắc chắn, nàng được ở đây bởi họ uống rượu cũng có nghĩa nàng có thể tin tưởng được.

-“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa chúng ta tiếp tục uống nào.”-Vô Tà vỗ bàn một cái, vò rượu đặt trên bàn bay lên rượu được rót chuẩn xác vào chén của hân.

-“Uống!”

Ba nam nhân lại cười lớn uống với nhau không chút kiêng kỵ.

...

...

...

Lúc tỉnh dậy, Vô Tà cảm thấy đầu óc quay cuồng, đôi mắt hơi mở ra thì một tiểu cô nương đang đưa tay lại gần hân, tiểu cô nương nhìn qua có phần khá ái xinh xắn, cánh tay nàng đang vươn ra lộ ra chút vậy mà xanh. Thấy Vô Tà tỉnh lại, thiếu nữ vội lui lại phía sau, dùng tay kéo vội tay áo che đi chỗ vậy rấn của mình.

-“Thiếu gia...gia đã tỉnh?”

-“Chưa, còn đang ngủ đây. Z...z...z...”-Vô Tà giả vờ ngáy mấy tiếng, rồi ngồi bật dậy vươn vai ngáp dài một cái-“Đoàn trưởng để nguoi đến?”

-“Dạ, đúng. Thiếu gia có gì cứ nói.”-Thiếu nữ vẫn đầy cảnh giác.

-“Nguoi có nghe qua, ta mỗi khi thức dậy đều ăn một tiểu hài tử giống nguoi.”-Vô Tà nhe răng múa vuốt.

-“A.”-Thấy vẻ hung tợn của Vô Tà vội lui lại đứng trịnh trịnh chiếc bàn để thau nước chuẩn bị cho Vô Tà rửa mặt khiến nước đổ ra ngoài tràn xuống hết xuống đất.

-“Nguoi mới sáng sớm đã trêu chọc một đứa trẻ rồi.”-Cánh cửa phòng mở tung ra, Uyển Nhi xuất hiện ở ngoài cửa lên tiếng nói, rồi hiền lành nói với thiếu nữ-“Tiểu muội muội lại đây với ta nào.”

-“Không ngờ nàng còn có mặt này.”-Vô Tà không dám tin người lạnh lùng như Uyển Nhi lại có một mặt hiền lành như thế.

-“Liên quan gì với nguoi, tiểu muội muội lại đây nào, để mặc hân tự mình làm.”

-“Tiểu muội muội, nguoi là con lai giữa nhân loại và xà nhân?”-Vô Tà lên tiếng hỏi, nếu nàng mang dòng máu xà nhân vương vậy phải là vậy bảy màu chứ.

-“A.”-Thiếu nữ run lên một cái, sắc mặt tái xanh.

-“Đừng sợ, tương lai con gái ta cũng giống nàng thôi.”-Vô Tà đầy ẩn ý nhìn Uyển Nhi.

-“Ta mà lấy nguoi cơ à?”-Uyển Nhi thấy ánh mắt của Vô Tà liền hừ một tiếng.

-“Là nàng tự nói chứ ta có nói.”-Vô Tà đầy vô tội nói.

-“Tiểu muội muội, nàng chắc từng nghe qua việc con lai của xà nhân và nhân tộc sống không quá năm tuổi, thế mà nàng lại kiên cường sống được đến lúc này, chả nhẽ chút ánh mắt lại khiến nàng bỏ cuộc?”

-“Chuyện này, chuyện này.”

-“Tất cả ánh mắt là do nàng mà thôi, một tiểu hài tử lúc nào cũng ỉu xiu, nhăn nhó ai chẳng ghét, ta cũng thế.”-Vô Tà thẳng thắn nói-“Uyển Nhi để Thanh Nhi ra đi.”

-“Anh gọi em có chuyện gì?”-Mái tóc chuyển thành màu xanh chứng tỏ nàng đã là Thanh Nhi.

-“Dẫn nàng đi xung quanh một vòng, gặp bất cứ ai cũng phải cười chào, gặp người mệt thì lấy họ chén nước.”-Vô Tà lên tiếng, rồi nhìn qua tiểu cô nương kia-“Nếu nàng không nghe lời cứ nói ta.”

-“Dạ.”-Thanh Nhi gật đầu dẫn theo tiểu cô nương kia ra ngoài.

Vô Tà thở dài một tiếng, hần đành phải làm một ác nhân sửa lại tính cách của tiểu cô nương kia nếu không khó mà tu luyện tăng tiến lên, lúc đó cho dù có Dao Tuyết chỉ dạy cũng khó mà thành cường giả, hoặc nếu có thể trở thành cường giả thì chín phần vì hận đời mà lọt vào ma đạo.

-“Anh không sợ nàng có ác cảm với anh sao?”-Dao Tuyết hiểu được nỗi khổ tâm của Vô Tà mà lên tiếng.

-“Cứ để xem tình hình thế nào rồi nói tiếp, có một kẻ xấu bên cạnh làm mục tiêu phấn đấu sẽ tốt hơn nhiều.”-Cơ Diễm xuất hiện nói, dù mũi tên trúng vào đích nào cũng đều không quá tệ.

-“Đúng là vậy, một mục tiêu mạnh mẽ để nàng phấn đấu để trả thù thì là tốt nhất.”-Vô Tà cười nói không quan tâm tiểu cô nương kia nghĩ gì về hần, bắt đầu tự rửa mặt, hơi men đã bị hần bức ra khỏi cơ thể nhưng hần vẫn còn khá là nhức đầu.

-“Mà hai người kia cũng có thiên phú khá tốt đó. Có điều công pháp không được tốt nên hạn chế sự phát triển của họ.”-Cơ Diễm trầm ngâm nói-“Tiêu gia anh có huyết mạch khá tốt đấy.”

-“Có lẽ gia tộc có bí mật gì đó.”-Vô Tà cũng suy đoán điều này từ khi phát hiện ra thân phận của Tiêu Huân Nhi đầy bí ẩn.

-“Anh cũng không biết sao?”

“Sao ta biết được, ta còn không thuộc dòng chính của gia tộc nữa là.”-Vô Tà nhún vai nói-“Thực lực mạnh nhất của gia tộc mới Đại Đấu Sư mà thôi..... Đừng nhìn ta thế, ta chỉ nói thật mà thôi.”

-“Thật kỳ lạ!”-Cơ Diễm nhận xét một câu.

-“Đề khi nào ta dẫn về gia tộc cho nàng điều tra.”

-“A, đây được coi như là ra mắt cha mẹ chồng không?”-Cơ Diễm che miệng thốt lên.

-“Có thể là như thế.”-Vô Tà không biết Cơ Diễm nói đùa hay nói thật nữa, hần không mấy tin tưởng mị lực của hần có thể khiến hai cường giả Đấu Đế lịch duyệt phong phú của mười vạn năm trước rung động. Mà nếu có tự tin thế thì thế giới trước hần đã không FA, đã mê hoặc ngược lại đại hồ ly nằm vùng kia.

-“Anh nghĩ gì mà nhập tâm thế?”-Dao Tuyết lắc nhẹ cánh tay trước mặt hần.

-“Không có gì cả.”-Vô Tà khẽ lắc đầu một cái-“Ừm, Cơ Diễm em luyện thành mấy viên đan hỏa?”

-“Về Tử hỏa của Tử Tinh Dực Sư thì được 10 viên, còn về Thanh Liên Địa tâm hỏa chỉ có 6 viên mà thôi. Thực lực không đủ thật khó khăn.”-Cơ Diễm than thở nói, nếu ai đó nghe thấy chắc tức nổ phổi cần rằng đấm ngực than thở nhất là mấy tên luyện đan sư, khi một viên đan hỏa phục dụng có thể tương đương với việc hấp thu dị hỏa trong khi phục dụng đan hỏa dễ dàng hơn, ít nguy hiểm hơn gấp vạn lần so với hấp thu dị hỏa gốc.

-“Đưa ta một viên đan hỏa của Thanh Liên Địa Tâm hỏa đi.”

-“Anh cho tên nhóc kia hả?”-Cơ Diễm lấy ra một viên đan hỏa đưa vào nhãn trữ vật của Vô Tà.

-“Em không muốn?”-Vô Tà ngẩng mặt lên hỏi.

-“Không phải, em chỉ hỏi vậy thôi.”-Cơ Diễm nhún vai nói-“Với lại chỉ có tên nhóc đó mới có khả năng hấp thụ lấy hai ngọn dị hỏa mà thôi.”

-“Là sao?”

-“Anh không biết? Người bình thường hấp thụ nhiều hơn một ngọn dị hỏa sẽ chết, chúng đối lập với nhau mà bạo phát sức mạnh khủng khiếp.”

-“Cái này anh mới biết nha, tên nhóc đó sao hấp thụ được hơn một vậy?”

-“Công pháp hần tu luyện là bắt nguồn từ em, một công pháp hấp thụ càng nhiều dị hỏa càng tiến giai mạnh mẽ. Mới tu luyện chỉ có Hoàng cấp mà thôi.”-Dao Tuyết chậm rãi giải thích-“Anh không biết mà dám để lại cho hần.”

-“Thế sao anh không sao cả?”-Vô Tà hần chỉ lấy mình hấp thụ được mà suy luận ra ai cũng có thể làm.

-“Công pháp của anh cao minh hơn cái công pháp kia của em nhiều.”

-“Ra là vậy.”-Vô Tà gật gù nói, hèn gì Cơ Diễm hỏi lại chứ nếu tên Tiêu Viêm kia không tu luyện công pháp bắt nguồn từ nàng cũng chẳng hấp thụ được, để phí tâm tư của hần mà thôi.

Chương 19: Kế Hoạch Đen Tối Của Cơ Diễm

-“ Vào đi!”-Giọng Tiêu Đình trầm thấp vang lên sau khi Vô Tà gõ cửa.

-“ Thật có khí khái của đoàn trưởng.”- Vô Tà bật cười mở cửa bước vào bên trong.

-“ Ngươi tới mà còn tỏ ra thần thần bí bí, thật không giống ngươi chút nào cả.”-Tiêu Lệ lắc lắc đầu nói-“ Đáng nhẽ phải là đập cửa mạnh một cái nghênh ngang bước vào.”

-“ Ấy za, ta có muốn thế này đâu. Tại chuẩn bị đào của hai ngươi một góc tường nên phải tỏ ra biết điều một chút chứ.”- Vô Tà nhún vai nói ra vẻ không còn cách nào khác.

-“ Ngươi nhìn trúng ai sao?”-Tiêu Đình tỏ vẻ trúng ai thì cứ bắt đi.

-“ Quan hệ trọng đại.”- Vô Tà đặt mông ngồi xuống ghế-“ Tiểu nha đầu hai ngươi gửi tới chăm sóc ta.”

-“ Tiểu nha đầu đó vẫn còn nhỏ.”-Tiêu Lệ phun ra một câu đầy ẩn ý.

-“ Dưới 18 là ta không động một ngón tay đâu nhá, chớ suy từ cái bụng đầy đen tối của ngươi ra bụng ngây thơ trong sáng của ta cơ chứ.”- Vô Tà đưa ngón giữa ra, do biết hấn từ lâu nên hai người Tiêu Đình, Tiêu Lệ biết nó có nghĩa là gì mà đáp trả lại.

-“ Nàng nếu tu luyện sẽ thành siêu cấp cường giả trong tương lai.”

-“ Mạnh cỡ nào?”-Tiêu Lệ thắc mắc.

-“ Trên cả Đấu Hoàng.”- Vô Tà đầy chắc chắn nói.

-“ Vậy thật tốt cho nàng, mừng thay cho tiểu nha đầu đó.”-Tiêu Lệ tỏ ra đầy vui vẻ nếu ai đó nhìn thấy sẽ ngạc nhiên phò đoàn trưởng lạnh lùng sát phạt lại có mặt tình cảm như thế.

-“ Con riêng của ngươi hả, Tiểu Lệ.”- Vô Tà bắt ngờ hỏi.

-“ Lão tử mới hơn 20 một chút mà nàng đã 12 tuổi tính nói ta 10 tuổi đã có sao?”-Tiêu Lệ cười khở nói-“ Nàng chịu khổ quá nhiều từ khi mẹ nàng mất nên ta cảm thấy vui vẻ khi nàng có một tương lai tươi sáng mà thôi.”

-“ Ra thế nha.”

-“ Mục đích lần này ngươi tới là nàng hả?”-Tiêu Đình chợt hỏi.

-“ Một phần là thế. Ngoài ra còn thăm mấy tên tiểu đệ nữa. Chứ nếu không là vị mỹ nữ xà vương kia sẽ mạnh mẽ tới cướp người rồi.”- Vô Tà cười đáp.

-“ Đúng thật, nếu nàng tới thì huyết tẩy cả toà thành cũng rất đơn giản không mất bao nhiêu sức. Thực lực nàng cũng siêu việt Đấu Hoàng?”

-“ Biết hay vậy.”

-“ Ta cũng chỉ là đoán mà thôi. Thật sự là vậy sao?”

-“ Đúng là vậy thật, nàng có thể ngang dọc cả đế quốc mà không kiêng kị điều gì cả.”

-“ Trên Đấu Hoàng là cấp độ gì?”

-“ Trên Đấu Hoàng là Đấu Tông, Đấu Tôn. Hai ngươi cố gắng tu luyện sẽ đạt được thôi.”- Vô Tà khuyến khích một câu.

-“ Haizzz, ngươi lại nói chuyện xa vời, bọn ta đạt được Đại Đấu Sư là tốt quá rồi.”-Tiêu Đình thở dài, hần lúc trước cũng có mục tiêu muốn đạt Đấu Vương cường giả nhưng càng về sau hần mới nhận ra thực tế khốc liệt, thực lực chậm chạp không tiến như thế này chắc chỉ Đại Đấu Sư đã là quá sức với hần rồi.

-“ Hai ngươi vẫn là coi thường bản thân quá, cái đích đến gần như vậy đã đủ thoả mãn rồi sao.”- Vô Tà lắc nhẹ đầu nói-“ Thiên tài chỉ có một phần là bẩm sinh còn lại chín phần là do phấn đấu. Chẳng phải lúc trước ta đã găm câu này vào đầu rồi sao? Hay muốn ta lại bỏ thời gian dợt cho thêm một khoả nữa?”

-“Thôi không cần đâu.”-Tiêu Lệ nhớ lại ngày tháng như ở địa ngục đó mà run lên, hia huynh đệ hẳn lúc đó bị Vô Tà ép cho ra bã luôn.

-“Vây thôi.”-Vô Tà cũng không ép mà chỉ cảm thấy hơi tiếc vì hai con hàng này thông minh ra rồi không chấp nhận để hắn bán cho một tấn hàng vào mồm nữa.

-“Mà nguoi tính ở đây tới lúc nào?”

-“Đây là hai nguoi tiền khách sao? Nếu thế ta đóng quân ở đây luôn.”-Vô Tà vô lại nói.

-“Thấy kẻ sách của ta hay chưa, nhị đệ. Giờ thế là trong doanh có một siêu cấp cường giả trấn trụ.”-Tiêu Đình quay qua Tiêu Lệ đầy vui vẻ nói.

-“Ý tiểu Đình nguoi là ta ở đây lâu lâu để tìm cách tán đồ mỹ nữ bên cạnh ta sao?”-Vô Tà kinh hãi, rồi vỗ đùi khen hay-“Quả nhiên kẻ sách rất tuyệt dùng mỹ nam kế để câu dẫn cường giả.”

-“Là ta dùng mỹ nhân kế câu dẫn tiểu đệ nguoi trước, cho nàng nhìn thấy bộ mặt khác của nguoi. Chứ có nguoi ở bên phá đám kế hoạch khó mà thực hiện.”-Tiêu Đình ra một bộ mặt nghiêm túc bàn luận.

-“Hay. Kết sách nguoi quả nhiên không chút sai sót nào, nhưng ta đề nghị lấy một nữ tử tuổi khoảng 17, 18 đáng người phát triển một chút, nhất là khuôn mặt phải đẹp. À nhớ phải hiền lành ngoan ngoãn một chút.”-Vô Tà cười đùa với Tiêu Đình, Tiêu Lệ càng lúc càng say sưa-“Chứ như Thanh Nhi cạnh ta ngực thì phẳng lý như cái đe, mông thì lại cũng chẳng có...”

Bỗng nhiên Vô Tà cảm thấy không ổn chút nào cả, khuôn mặt Tiêu Đình, Tiêu Lệ cố nín cười dùng hai tay mà che miệng. Một luồng khí lạnh lẽo thổi ngang qua lưng Vô Tà, gáy hắn lông tơ dựng đứng hết cả lên, mặc dù trong sa mạc nhưng hắn cảm thấy như ở trong hầm băng vạn năm. Vô Tà như con robot bị lỗi, chậm chạp quay đầu về phía sau một cách cứng ngắt. Phía sau là Vô Tà là một vị mỹ nữ với mái tóc bạc như tuyết trên môi nở một nụ cười, mười người thì một người nói nàng đẹp còn lại chín người sẽ nói nàng tuyệt đẹp. Thế nhưng Vô Tà trong hoàn cảnh này không thể thưởng thức cái đẹp đó được, mà hắn cảm thấy nụ cười kia như băng tuyết lạnh lẽo.

-“Thanh Nhi đâu rồi?”-Vô Tà nuốt ực một tiếng lưng hắn lúc này đầy mồ hôi lạnh, Thanh Nhi có lẽ sẽ nhẹ tay không như là Uyển Nhi.

-“Do ai đó trêu chọc nàng, ai nhỉ?”-Uyển Nhi đặt ngón tay lên môi mình nhẹ nhàng nói-“Anh biết không Tà ca?”

-“Ai nhỉ? Em thử đoán xem.”-Vô Tà nụ cười cứng đờ lại, ánh mắt đầy sát khí bắn qua phía hai tên bán băng hữu kia.

-“Sao anh lại nhìn đi chỗ khác vậy? À, ý anh là ở đây không tiện nói chứ gì? Vậy chúng ta về phòng đi.”-Uyển Nhi vẫn đầy nhẹ nhàng nói.

-“Hahah, ta còn có chuyện muốn bàn với hai người, đề...”-Vô Tà đầy cầu cứu nhìn qua Tiêu Đình, Tiêu Lệ.

-“Chúng ta không có chuyện gì để bàn.”-Tiêu Đình một bàn tay đẩy Vô Tà rơi xuống hầm băng, hố lửa không chút chần chừ, suy nghĩ.

-“Nguoi.”-Vô Tà nghiêng răng một cái, rồi trở nên đầy dũng mãnh đứng lên như người lính đầy đặn kinh nghiệm tiến đến chiến trường đẫm máu-“Chúng ta quay về phòng vậy?”

-“Thanh Lân, em đi một mình tiếp được không?”-Uyển Nhi cúi xuống nói tiểu cô nương kia, có vẻ nàng tên là Thanh Lân.

-“Dạ.”-Thanh Lân nhu thuận gật đầu một cái rồi nhìn về phía Vô Tà cúi đầu cảm ơn với nụ cười thật tươi trên mặt-“Cảm ơn thiếu gia.”

Rồi nàng như chú chim nhỏ yêu đời nhảy nhót khỏi phòng tiếp tục chuyến hành trình chào hỏi mọi người của mình. Thấy nụ cười vui vẻ của Thanh Lân, hai người Tiểu Đình cười nhẹ một tiếng an tâm.

...

...

...

-“Nguoi yên tâm ta sẽ không có đánh nguoi.”-Uyển Nhi dùng đầu gối mà khóa cứng Vô Tà trên ghế, đầu không thể nhúc nhích mà chỉ có thể mình thẳng vào nàng.

-“Vây là quá tốt rồi.”-Vô Tà trong đầu không nói ra được vì miệng của hắn cũng bị khóa cứng hẳn không sợ nhất là tấn công tinh thần nha, chỉ cần Uyển Nhi không đánh hắn là quá an toàn rồi, chứ một đánh tùy ý của nàng cũng đủ khiến hắn ăn hành cả củ rồi.

-“Đánh nguoi Thanh Nhi không cho phép ta, chỉ cần không tổn thương nguoi thì nàng không nói gì rồi.”-Uyển Nhi cười đầy vui vẻ từ nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan dược màu hồng phấn nhìn đầy nghi ngờ.

-“Nguoi biết viên đan dược này không?”-Uyển Nhi vâng về viên đan dược trong tay, viên đan dược này là Cơ Diễm đưa nàng.

...Bắt đầu quá trình hồi tưởng...

-“Điểm tỳ, tỳ có cách nào giúp em hà giận không? Thanh Nhi không cho em đánh hấn.”- Uyển Nhi lên lút hỏi Cơ Điểm, nàng cảm thấy tên vô lại Vô Tà kia bỏ bùa mê thuốc lú nào cho mầu thân nàng khiến mầu thân nàng bắt nàng đi theo hấn.

-“Cái này...”-Cơ Điểm tỏ ra đầy khó xử, nhưng trong mắt lóe lên một tinh quang.

-“Cơ Điểm chỉ cần ta hà giận một lần là được.”-Uyển Nhi năn nỉ nói.

-“Được rồi.”-Cơ Điểm lấy ra một viên đan dược màu hồng phấn đưa cho Uyển Nhi-“Nếu không đánh hấn thì tấn công về mặt tinh thần của hấn đi, cách bình thường sẽ không làm gì được cả.”

-“Thế thì có liên quan đến viên đan dược hồng phấn này?”-Uyển Nhi nhận lấy viên đan dược mà đầy thắc mắc.

-“Viên đan dược này là hấn giấu rất kỹ trong nhẫn trữ vật. Mỗi đêm đều lấy ra ngắm nhìn trong mơ mộng.”-Cơ Điểm giải thích-“Viên đan này ta cũng không biết tên gì vì ta là người của 10 vạn năm trước chỉ biết là một vật đại bổ mà thôi. Rất là quý hấn cũng không dám sử dụng. Nếu muội mạnh mẽ bắt hấn nhìn người ăn viên đan này thì hấn sẽ sống không bằng chết.”

-“Nhưng đây là đan của hấn.”

-“Đan là để phục dụng, không phục dụng thì ném đi chứ để ngắm là si nhục đan dược. Thế nên ta mới lấy đưa muội chứ không ta đã không lấy làm gì.”-Cơ Điểm lộ ra vẻ giận dữ nói.

-“Được.”

-“À, phải đợi hấn phạm lỗi mới được, nếu không Thanh Nhi không cho muội thực hiện đâu.”-Cơ Điểm dặn dò cẩn thận.

-“Muội rõ rồi, tỳ thật tốt.”-Uyển Nhi gạt nhẹ đầu một cái cảm giác Cơ Điểm như một thiên sứ giúp nàng giải hận nhưng tuyệt nhiên không biết vị thiên sứ này lại có chiếc đuôi nhọn.

-“Đó là viên xuân dược, tỳ bào chế mà?”-Dao Tuyết đợi Uyển Nhi đi rồi liền xuất hiện.

-“Không biết, không hiểu, không rõ.”-Cơ Điểm bày ra bộ dạng đạo mạo trở về Điểm kiếm.

...Kết thúc hồi tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lừa Gạt Uyển Nhi

Vô Tà nhận ra viên đan dược hồng phấn đó là đan dược gì liền trở nên gấp gáp vô cùng, cố dẩy dựa nhưng hoàn toàn vô ích không thể cử động được. Thấy vẻ ngoài gấp gáp của Vô Tà, Uyển Nhi càng cảm vui vẻ hà giận mà không biết chính nàng mới là đứa ngốc đang bước dần vào bẫy.

-“Tức giận chứ, hi hi hi. Xem đây!”-Uyển Nhi thấy Vô Tà dẩy dựa trong tuyệt vọng ánh mắt như muốn lấy lại viên đan từ tay nàng càng trở nên vui vẻ hơn mà đưa vào miệng nhỏ. Viên hồng phấn đan dược sau khi vào miệng liền tức tốc tan chảy ngấm thẳng vào người qua đầu lười nhỏ của Uyển Nhi. Cảm thấy đã trả thù, Uyển Nhi búng ngón tay một cái, trói buộc của nàng liền được tháo gỡ khỏi người Vô Tà.

-“Chết thật rồi, chết thật rồi.”-Vô Tà nhìn Uyển Nhi vẫn chưa biết gì mà than thở, hấn thử lục lại trong nhẫn trữ vật thì viên đan mà Cơ Điểm đưa hấn với mục đích đánh thuốc Uyển Nhi đã không còn thấy đâu nữa.

-“ Là Cơ Điểm đưa nàng?”

-“ Đúng vậy, ai bảo người đáng giận, Điểm tỳ giúp ta hà giận.”

-“ Cô nàng ngốc này.”-Vô Tà cảm thấy đau đầu hết sức, Cơ Điểm làm ầu quá sức rồi. Hấn bắt đầu suy diễn tình huống một chút-“ Cơ Điểm đưa nàng có nói đây là một viên thuốc bổ?”

-“ Chả nhẽ không phải.”-Uyển Nhi thấy có gì đó sai sai ở đây-“ Mà sao ta chưa cảm thấy nó có tác dụng.”

-“ Bổ ngửa ấy chứ mà bổ cái quái gì.”

-“ Vậy... vậy... nó là đan gì?”

-“Xuân được. Chính Cơ Diễm luyện thành, là Đan Đế cố ý luyện ra.”-Vô Tà trả lời một câu như sét đánh ngang tai Uyển Nhi.

-“Ta...ta...”-Uyển Nhi bắt đầu cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên vội lao nhanh tới khổng chế Vô Tà-“Diễm tỷ, mau ra đây, nếu không ta bóp chết hần.”

-“Ahihi, ta chỉ muốn muội sống thật với suy nghĩ của mình thôi, thích Tà ca mà cứ làm ra vẻ lạnh lùng làm gì.”-Cơ Diễm hiện ra bay lơ lửng trong phòng-“Mà chẳng phải nàng bắt đầu bần rùn, tay chân vô lực sao? Viên đan là để đối phó với Đấu Thánh đấy, chúc hai người vui vẻ, chớ ngại chớ ngại. Cơ hội có rồi đó Uyển Nhi, bỏ qua lần này là không biết còn lần khác đâu đó. Cứ yên tâm ta nhất quyết không nhìn lên đâu, hi hi hi.”-Cơ Diễm nói rồi lại quay về Diễm kiếm, nói thế thôi chứ nàng và Dao Tuyết cực kỳ tò mò nam nữ giao hoan là thế nào, hai nàng nói về chuyện nam nữ thì như một tờ giấy trắng cực kỳ ngây thơ, nên mới dễ dàng đổi tên Vô Tà như thế chứ.

-“Sao ta ngu thế này cơ chứ.”-Uyển Nhi thấy mình như một đũa ngọc đã nằm tiếp tay cho kẻ địch để tự hại mình cơ chứ. Chợt nhớ đến còn có Thanh Nhi trong người nên vội vã muốn lui về nhưng Thanh Nhi lại nhất quyết không đáp lại lời nàng, làm nàng gấp gáp muốn chết-“Thanh Nhi nàng mau ra đây đi!”

Cánh tay trên cổ Vô Tà lúc này buông nhẹ ra, toàn thân dán dính vào người Vô Tà, chiếc eo thon vạm vỡ khiến người khác phải phún huyết. Tinh thần nàng dần mất tỉnh táo, quả đúng là xuân dược dành cho Đấu Thánh tác dụng quá khủng khiếp Uyển Nhi không hề có một tia chống cự lại được hiệu quả của xuân dược.

Còn về Vô Tà thì cười khổ không thôi, nếu Uyển Nhi thực lực thấp hơn hần đã không có quá khó xử thế này, thế nhưng nàng thực lực lại mạnh hơn hần không chỉ 10 lần nha, chênh lệch quá lớn và hần cũng không quá tin tưởng vào Thanh Nhi có thể kiềm chế được Uyển Nhi xuống tay phết hần. Nhưng bị phong ấn đầu khí nhưng thể chất của Đấu Tông cường giả vẫn hơn xa hần nên hiển nhiên hần bị đẩy ngược thành nam dưới nữ trên rồi, ừm thì đây mới thực là lý do hần thấy không vui chút nào.

-“Yameteeeeeeeeeeeeeeee!”

...

Ở nửa đầu trận đấu với thể lực mạnh mẽ hơn Vô Tà nhiều lần, Uyển Nhi lập tức dẫn trước ở thế thượng phong. Nhưng từ giữa trở về sau nửa sau của trận đấu, với thể lực liên tục được hồi phục nhờ Vô Danh công pháp Vô Tà dần chiếm thế thượng phong mà đánh cho Uyển Nhi tan tác không còn manh giáp.

...

...

...

Tinh thần Vô Tà lúc này là trạng thái tốt nhất của hần kể từ khi đến thế giới này. Coi như hần phải nhịn cả gần 20 năm rồi còn gì, cơ thể con nít nhưng bên trong lại là một tên người lớn đen tối nên chỉ có thể rửa mắt mà không ăn được.

-“Giá mà có điều thuốc!”-Vô Tà lẩm bẩm nói trong khi kéo nhẹ chặn đắp lên người cho Uyển Nhi đang cuộn tròn người ngủ, ừm mà nói chính xác hơn phải là Thanh Nhi mới đúng, trận chiến điên cuồng kia hai nàng liên tục đổi vị trí cho nhanh, đến lúc cuối cùng là Thanh Nhi.

-“Diễm nhi, lần này muốn ta làm sao cho đúng đây. Nàng tỉnh lại chụp ta một chương là ôi thôi xong.”-Vô Tà tự lấy cho mình một ly nước, tuy nói miệng thế nhưng hần không hề tỏ ra sợ hãi một chút nào cả.

-“Nàng có tình cảm với anh mà anh không nhận ra sao. Tên đầu gối này.”-Cơ Diễm hiện ra hận rên sát không thành thép.

-“Ít nhiều nàng cũng phải đợi đến khi ta có chút thực lực đã chứ, hiện tại một đánh nhẹ của nàng thôi cũng đủ ta mất phần nửa cái mạng rồi, phải đợi ít ra ta đạt được Đấu Vương đã chứ.”

-“Tôi lúc đó trẻ rồi, làm gì cũng phải nhanh gọn lẹ chứ. Với lại hiện tại anh thu nàng dưới trướng rồi thì hành tẩu ngang dọc khu vực quanh đây đều dễ dàng hơn sao?”

-“Mà anh yên tâm đi, nàng chắc sẽ không làm gì anh đâu.”-Dao Tuyết cũng đầy an ủi nói.

-“Thật sao?”-Giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Vô Tà, một cánh tay vươn tới đặt lên đầu hần, không cần quay người lại Vô Tà cũng đoán được là Thanh Nhi vì giọng nàng không có vẻ lạnh lùng, cũng không có quá nhiều sát khí. À, mái tóc màu xanh có bay ngang qua phía trước một chút.

-“Lúc đó anh nói vậy thôi, chứ anh thích ngực nhỏ cơ.”-Vô Tà đầy dối lòng nói, thẳng nào dám nói hần không thích ngực ra Vô Tà sẵn sàng tiền hần lên bàn thờ ngồi ngắm gà khỏa thân luôn.

-“Anh nói dối!”-Thanh Nhi lạnh lùng cắt đứt lời của Vô Tà.

-“Sao em biết?”-Nói xong câu này Vô Tà mới cảm thấy mình thật là một con lừa ngọc, chưa đánh đã khai, lại còn khẳng khái nói nữa chứ. Cơ Diễm và Dao Tuyết vỗ trán liệu có phải có người đang đóng giả Vô Tà không nữa, mà từ một tên gian manh lại có thể ngu ngốc không đánh đã khai thế này.

-“Em ghét anh!”-Thanh Nhi giọng đầy ghen ghét.

-“Nhưng anh cũng không ghét nó.”-Vô Tà lập tức tìm đường khác để đi-“Thứ anh thích không phải vẻ ngoài không phải cái túi da mà là chính là tâm hồn, là tính cách.”

-“Vậy anh thích em ở điểm nào?”

-“Thích một người cần lý do sao?”-Vô Tà vẫn đủ khả năng ứng đối lại-“Chỉ cần người đó là em thì người đó là người anh thích.”

-“Cái miệng dẻo quẹo!”-Cơ Diễm chê môi nói.

-“Hừ, lời ngon ngọt chỉ lừa được Thanh Nhi mà thôi.”-Giọng của Thanh Nhi bỗng trở nên lạnh lùng thay bằng Uyển Nhi, cô nàng Thanh Nhi này ngại ngừng quá không dám đối mặt nên đã nhanh chóng nhường lại quyền kiểm soát cơ thể cho Uyển Nhi.

-“Nàng tính phụ trách cho ta thế nào đây?”-Vô Tà phủ đầu trước một câu, tiên hạ thủ vi cường mà.

-“Ngươi...”-Uyển Nhi đứng hình, nàng không ngờ Vô Tà nói thế.

-“Ngươi cái gì mà ngươi? Là nàng dùng sức mà lấy đi lần đầu của ta, nàng biết là ta phải giữ gìn nó mấy chục năm nay không? Nàng phải phụ trách cho ta.”-Vô Tà oán hận nói, đây là kẻ sách hấn đã đặt ra trước để ứng phó với người ngoài lạnh trong nóng như Uyển Nhi, đây là nguyên do khi này hấn không hề sợ sệt chút nào.

-“Ngươi...ngươi...”-Uyển Nhi không biết nói gì, nàng thấy có điều gì sai sai ở đây nhưng với lịch duyệt về chuyện nam nữ của nàng thì không có khả năng tìm ra điều gì đó, mà nếu có thì với khuôn mặt dày còn hơn tường thành của Vô Tà thì cũng vô ích.

-“Tuyệt tỳ chuyện này?”-Uyển Nhi vội hỏi ý kiến của Dao Tuyết, chỉ là nói về chuyện tình cảm thì Dao Tuyết tờ giấy này lại còn trắng của nàng nữa.

-“Ta thấy Tà ca nói không sai.”-Dao Tuyết lập tức trả lời, thì như đã nói nàng rất ư là ngây thơ, trong khi Cơ Diễm đang cố nén cười có vẻ Cơ Diễm hiểu mấy chuyện này hơn.

-“Được rồi, ta phụ trách cho ngươi được chưa?”-Uyển Nhi thấy Tuyết Nhi không có vẻ là lừa nàng nên gạt đầu, chuyện nàng gây ra chắc chắn nàng sẽ phụ trách... Mãi đến trong tương lai nàng mới biết là do tên mặt dày Vô Tà lợi dụng sự chưa hiểu biết nhiều về chuyện nam nữ của nàng mà lừa nàng.

Nghe Uyển Nhi đáp ứng mà Vô Tà mở cờ trong bụng, chiêu này của hấn đã thành công, nhưng Vô Tà chưa dừng ở đó mà tiếp tục tiến công, hấn bày ra vẻ mặt như bánh bao chiêu-“Nếu nàng không vui, vậy thôi ta sẽ kiếm một ngọn núi nào sống đến cuối đời vậy, chứ không thích nhau chỉ làm khổ nhau mà thôi.”

-“Ai nói ta không thích ngươi.”-Uyển Nhi lập tức nói-“Ta thích ngươi đó được chưa, ta cũng sẽ phụ trách cho ngươi, ngươi không cần ần ư.”

-“Nàng không nói dối ta chứ?”-Vô Tà thể hiện có chút hy vọng.

-“Ta là nói thật, là ta thích ngươi.”-Uyển Nhi lập tức trả lời Vô Tà-“Ngươi không thích ta sao?”

-“Không, ta cứ tưởng tình ta dành cho nàng chỉ là tình đơn phương, nhưng thực lực của ta quá yếu ớt nên không dám thổ lộ.”-Vô Tà đầy chân thành nói.

Vô Tà đã lập tức chứng minh cho Uyển Nhi thấy bằng lời nói cũng có thể lừa gạt được phương tâm thiếu nữ ngây thơ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cường Giả Đánh Tới

Sau khi lừa được Uyển Nhi chịu trách nhiệm, nàng ngoài mặt vẫn cực kỳ lạnh lùng đối với Vô Tà chẳng khác ngày thường chút nào. Giờ hấn mới đưa đến kết luận, hai nhân cách Thanh Nhi và Uyển Nhi không phải đối lập với nhau về tính cách mà cũng hao hao nhau, Thanh Nhi thì ngây ngô như thiếu nữ vì lúc nàng còn bé đã rơi vào ngủ say nên ngây ngô là điều tất nhiên, còn Uyển Nhi chính xác là ngoài mặt thì lạnh lùng một ánh nhìn cũng đủ người khác đóng băng nhưng bên trong rất biết quan tâm đến người xung quanh chứ và hiểu biết, sắc bén nhưng về chuyện tình cảm nam nữ thì đặc biệt ngây ngô. Nghĩ tới đây Vô Tà rơi vào trầm ngâm, phải chăng nữ cường giả đều rất ngây ngô như thế, Vân Vận cũng không hơn kém gì Uyển Nhi cả chỉ là không biết hai linh hồn siêu cấp cường giả Cơ Diễm và Dao Tuyết thế nào thôi, Vô Tà không đọc được gì qua nét mặt của họ, cường giả Đầu Đế có khác.

-“Em dẫn Thanh Lân đi một vòng rồi.”-Thanh Nhi mang theo Thanh Lân bước vào trong phòng cắt đứt mạch suy nghĩ của Vô Tà, nhắc lại cho nhớ Thanh Lân là một tiểu cô nương 12 tuổi là con lai giữa xà nhân tộc và nhân loại sở hữu dòng máu xà nhân vương và thiên phú Bích Xà Tam Hoa đồng là thiên phú mạnh nhất của xà nhân tộc.

-“ Hôm nay thế nào, trải qua ba ngày rồi có quen chưa?”-Vô Tà lên tiếng hỏi Thanh Lân.

-“ Cảm ơn thiếu gia.”-Thanh Lân cười thật tươi đáp lại, nếu không phải nhờ có Tiêu Tà thiếu gia thì nàng cũng mãi mãi sống trong cô đơn trong khi không phải do mọi người mà là do chính nàng tự tạo một rào cản tách mình ra khỏi mọi người.

-“ Không cần cảm ơn ta làm gì, ta giúp nàng cũng coi như là giúp chính ta mà thôi.”-Vô Tà xua tay nói.

-“ Ý thiếu gia là?”-Thanh Lân không hiểu hỏi lại, tuy mới 12 nhưng nàng cũng thông tuệ nhiều điều nên đầy thắc mắc tại sao giúp nàng cũng là giúp thiếu gia.

-“ Thanh Lân, muội vừa là phúc vừa là hoạ của những người xung quanh đây. Nên ta có hai lựa chọn dành cho nàng, tùy nàng lựa chọn ta không ép.”-Vô Tà chậm rãi nói.

-“ Hai lựa chọn?”-Thanh Lân vẫn không hiểu.

-“ Nàng mang thiên phú cực mạnh của xà nhân tộc, Bích Xà Tam Hoa đồng, chính là đôi mắt với ba điểm hoa văn của mình. Đó là mục tiêu cho kẻ xấu nhắm tới, khi đó Mạc Thiết dong binh đoàn này quá nhỏ bé để bảo vệ nàng, người xung quanh nàng ắt sẽ phải chết nếu cố gắng bảo vệ nàng”

-“ A...”-Thanh Lân run lên, đôi mắt của nàng thường chuyển qua chuyển lại giữa hai trạng thái, nàng cũng không giấu diếm mọi người đều biết, nếu theo như lời Vô Tà thiếu gia nói thì không sớm thì muộn người xấu sẽ đến bắt nàng đi.

-“ Còn lựa chọn thứ hai là ta sẽ để nàng bái một người làm sư phụ, nàng sẽ bắt đầu tu luyện để có thực lực bảo vệ chính mình và người xung quanh.”-Vô Tà nói ra lựa chọn thứ hai cho Thanh Lân-“ Nếu nàng lựa chọn điều thứ hai ta sẽ đưa nàng tới xà nhân tộc, ở đó sẽ bảo vệ được nàng”

-“ Xà nhân tộc?”-Thanh Lân lên tiếng, nàng lộ rõ vẻ căm ghét xà nhân.

-“ Muội ghét xà nhân sao?”-Vô Tà nhìn thẳng vào mắt Thanh Lân.

-“ Nếu mẫu thân muội không cha muội là xà nhân cường hiếp thì mẫu thân đã không cực khổ đến chết?”-Nhắc đến mẫu thân, Thanh Lân hai mắt đỏ hoe.

-“ Lúc chết nàng cười hay khóc?”-Vô Tà tiếp tục hỏi thêm.

-“ Mẫu thân ta lúc chết.....”-Thanh Lân ngừng lại rơi vào tưởng nhớ rồi ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt đẫm nước mắt-“ Nàng đã cười. Nàng vừa cười vừa nói ta hãy sống tiếp.”

-“ Mẫu thân muội cười, chứng tỏ nàng không hề ghét xà nhân vậy có sao lại bảo nàng bị xà nhân cưỡng hiếp?”

-“ Chuyện này...chuyện này... là ta nghe được người xung quanh nói.”

-“ Vậy đã rõ, phụ thân muội là người mà mẫu thân muội yêu, nhưng vì rào cản chủng tộc hai người phải chia cắt.”-Vô Tà nói ra suy đoán của mình.

-“ Sao...sao thiếu gia nói vậy?”-Phụ thân xà nhân nàng căm thù bao năm nay lại hoá ra là người mẫu thân nàng yêu, Thanh Lân có phần không thể chấp nhận được.

-“ Nếu mẫu thân muội căm thù xà nhân thì đã chẳng cực khổ mang nặng đẻ đau muội, không cần nuôi nấng muội. Tuy nhiên nàng đã không làm thế mà chấp nhận mang theo bao nhiêu cay đắng cực khổ nuôi nấng nàng. Trước lúc chết đi nàng cười không phải vì giải thoát mà ra đoán nàng cười vì nàng đã thấy người nàng yêu tới đón nàng, nàng cười vì kết tinh tình yêu của nàng đã không chết yêu ở lúc còn nhỏ.”-Vô Tà chậm rãi giải thích cho Thanh Lân-“ Mỗi thù hai tộc đã chia rẽ bao nhiêu đôi tình nhân, ta dám chắc không chỉ có phụ mẫu của muội mà còn rất nhiều.”

-“ Muội...muội...”

-“ Muội cứ chậm rãi suy nghĩ đi, nếu mẫu thân muội có di vật hãy thử lấy ra xem lại, có lẽ nàng có lưu lại thứ gì đó chứng minh cho tình yêu của nàng ta.”-Vô Tà nghĩ nghĩ rồi chỉ về phía Thanh Lân-“ Nàng là xà nhân tộc và ta là người yêu của nàng”

-“ Thanh Nhi, Uyển Nhi tỷ tỷ là xà nhân tộc?”-Thanh Lân kinh ngạc nhìn về phía Thanh Nhi không tự chủ lùi lại một bước.

-“ Hãy để trái tim mạch bảo muội nên làm như thế nào? Trái tim lúc này chính xác hơn lý trí rất nhiều.”-Vô Tà bước đến xoa nhẹ đầu Thanh Lân.

-“ Vô Tà thiếu gia là nhân loại? Thiếu gia thật lòng sự yêu một xà nhân như Thanh Nhi, Uyển Nhi tỷ tỷ?”-Thanh Lân nhìn thẳng vào mắt Vô Tà tìm kiếm câu trả lời của hắn.

-“ Chứng minh thế này được không?”-Vô Tà bắt gờ hôn lên môi Thanh Nhi.

-“ Đồ đáng ghét ở đây có người ngoài.”-Thanh Nhi xấu hổ đẩy hắn ra xa khỏi mình.

-“ A...”-Thanh Lân vẫn chỉ là một đứa bé nên thấy cảnh hôn nhau liền vội dùng tay che mặt lại không dám nhìn.

-“ Thanh Lân muội muội, nàng cứ chậm rãi về suy nghĩ, ta sẽ ở đây một đoạn thời gian nữa.”-Vô Tà nhìn Thanh Nhi xấu hổ chạy ra ngoài mà khẽ cười

quay qua Thanh Lâm nói.

-“Dạ.”-Thanh Lâm trong lòng nàng đã có ý muốn chọn đi theo Vô Tà tới xà nhân tộc tu luyện rồi nhưng nhất thời cảm giác với xà nhân tộc của nàng thay đổi quá nhanh khiến nàng chần chừ.

-“Rầm!”-Bỗng bên ngoài truyền tới một tiếng nổ lớn, tiếp theo đó là tiếng hô hào, tiếng binh khí chạm vào nhau khi chiến đấu.

-“Có người đánh tới sao? Thanh Lâm muội ở trong này chớ ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm.”-Vô Tà lao nhanh ra bên ngoài, hai thanh Diêm kiếm, Tuyết kiếm nắm chặt trong tay tiến vào tư thế chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

-“Tên khoác đạo bào màu đen là Đầu Linh cường giả.”-Thanh Nhi xuất hiện bên cạnh Vô Tà nhắc nhở-“Bốn tên Đại Đấu Sư, mười một tên Đấu Sư. Còn lại là Đầu Giả.”

-“Con nhóc xà nhân không ra xà nhân, nhân loại không ra nhân loại đó đáng để các người chiến đấu sao?”-Một tên Đại Đấu Sư lên tiếng nhảm bảo đi chiến ý của Mạc Thiết dong binh nhân.

-“Muốn bắt đi tiểu Thanh Lâm bước qua xác của lão tử đã.”-Một đại hán cầm đầu tiến lên, những ngày nay Thanh Lâm nhu thuận khiến hắn cực kỳ yêu thích, không chỉ hắn mà mọi dong binh đều cảm thấy Thanh Lâm thật dễ thương mà coi như con cháu đối đãi, mặc dù chỉ mới ba ngày mà thôi.

-“Đúng vậy..”-Tất cả dong binh của Mạc Thiết dong binh đoàn đều tiến lên một bước.

-“Nếu các người muốn chết thì ta thành toàn cho các người, lũ ngu xuẩn. Lên! Giết sạch chúng cho ta!”-Tên Đầu Linh hừ lạnh một tiếng ra lệnh.

-“Thanh Nhi giúp ta xử lý tên Đầu Linh, thực lực hắn lúc này ta chưa thể đối kháng được. Mà chớ có giết, ta thù chiến với bốn tên Đại Đấu Sư xem sao, chứ giết gã dọa khi vậy lại khiến bốn tên Đại Đấu Sư đó mấy ý chí chiến đấu.”-Vô Tà dặn dò Thanh Nhi một chút. Rồi nắm chặt song kiếm mà lao lên.

-“Các người hôm nay xuất đạo đã coi ngày chưa vậy?”-Vô Tà cản lại một tên Đại Đấu Sư đang lao đến-“Một là cút về ổ chó của mình, hai là nằm xuống tại đây. Ôi trời, có ai hiền lành như ta không nhỉ, mấy con chó cắn tới trước cửa còn lại cho chúng một cơ hội quay về nữa. Này, này, này, bản thiếu gia tỏ lòng nhân hậu như thế các người không vỗ tay sao?”

-“Bis! Bis!”-Mạc Thiết dong binh đoàn liền lập tức vỗ tay, chết là đầu rơi xuống, đường nào chả chết cứ trả đũa được là được rồi.

-“Người, còn nhìn gì giết!”-Đầu Linh tên kia vội quát lên một chưởng chụp tới người Vô Tà.

-“Một tên Đầu Linh mà thôi.”-Thanh Nhi nhẹ nhàng đỡ lại, do Vô Tà đã dặn trước nên nàng kim chế thực lực xuống Đầu Linh chứ nếu không chỉ cần một tức thời gian nàng cũng đủ giết hết tất cả những tên ở đây.

-“Các người tiến lên, ta cản ả cường giả Đầu Linh này.”-Tên Đầu Linh kia mặt ngưng trọng lại, hắn không ngờ một dong binh đoàn nhỏ này lại có một Đầu Linh toạ trấn.

-“Đối thủ của bốn tên các người là ta.”-Vô Tà vung kiếm cản lại mấy tên Đại Đấu Sư đang muốn lao qua.

-“Người muốn chết sớm thì thành toàn cho người.”-Một hắc bào Đại Đấu Sư vung kiếm chém về phía Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mặc Gia

Vừa bắt đầu bốn tên Đại Đấu Sư khinh thường một tên tiểu tử mới đạt cấp bậc Đấu Sư mà đã dám thách thức họ nên chỉ có một người tấn công Vô Tà. Nhưng cuối cùng lại chịu méo mũi nhọn, mà dần dần cả bốn người bu lại hội đồng Vô Tà.

-“Giết tiểu tử này trước, còn lại thì dễ dàng rồi.”-Một tên Đại Đấu Sư nhìn ra ở đây ngoại trừ nữ tử đang đánh nhau với thủ lĩnh của mình thì Vô Tà là kẻ mạnh nhất có thể đơn độc đã đấu với bốn Đại Đấu Sư cấp bậc mà chỉ hơi có phần rơi vào thế hạ phong mà thôi. Hai thanh kiếm một hắc một bạch vung lên như đàn nhảy múa, một điệu nhảy tuyệt đẹp khiến những dong binh đang quan sát không thể rời mắt khỏi vũ điệu này, họ không hề chớp mắt vì sợ một cái chớp mắt cũng lơ bỏ qua một lúc.

-“Thời gian biểu diễn đã kết thúc.”-Vô Tà bỗng cười nói, lui về sau mấy bước dẫn ra một khoảng cách với bốn Đại Đấu Sư. Đạp mạnh lên mặt đất, Vô Tà như một mũi tên bắn tới, hắn chuyển từ thế bị động phòng thủ sang thế chủ động tấn công. Tấn công mới chính là sở trường của hắn chứ không phải là phòng thủ, diễn biến trận đấu liền nhanh chóng thay đổi Vô Tà liền đó mà dần chiếm thế thượng phong ép cho bốn Đại Đấu Sư thờ không nổi.

-“Tên tiểu tử này đánh với chúng ta thật sự chưa dùng hết sức nha.”-Tiêu Lệ cảm thán nói, một mình đối chiến bốn Đại Đấu Sư còn chiếm thế thượng

phong trong khi mới chỉ đạt được Nhị tinh Đẩu Sư mà thôi.

-“Tiểu Lệ, đừng đánh giá thấp mình như thế, hai người các ngươi nếu hợp sức thì có thể chiến với hai Đại Đẩu Sư mà thắng, còn về phần ba Đại Đẩu Sư thì có phần hơi quá sức nhưng không thua thảm”-Vô Tà nghe được Tiểu Lệ cảm thán liền lên tiếng.

-“Ngươi nói thật chứ?”-Tiểu Lệ hẳn cũng chưa thử qua bao giờ, vì kiến thức phổ thông muốn vượt một đại cấp bậc để chiến đấu thì rất khó khăn hầu như không có cơ hội để chiến thắng.

-“Có thể thử.”

-“Được. Đại ca, chúng ta lên nào.”-Tiểu Lệ nóng lòng muốn thử sức.

-“Tốt, chúng ta lên!”-Tiểu Đình cũng không khác gì Tiểu Lệ gật đầu nhẹ một cái mà theo nhị đệ của mình lao đến. Hai người chọn ra hai Đại Đẩu Sư từ bốn người mà đối chiến. Lúc này bốn Đại Đẩu Sư không còn cách nào mà phải chia quân ra đối kháng với hai người Tiểu Đình, Tiểu Lệ.

Thấy hai vị đoàn trưởng lao đến đối kháng với hai Đại Đẩu Sư mà các dong binh của Mạc Thiết đoàn đều vang lên tiếng cổ vũ, chiến ý tăng mạnh. Ngược lại những kẻ đang tấn công chiến ý tụt không phanh, đầu tiên tiến đến với tư thái của kẻ thắng khi đội hình có một cường giả Đẩu Linh và bốn Đại Đẩu Sư, một đội hình có thể quét sạch Thạch Mạc thành này. Nhưng ngay khi bắt đầu bên đối địch liền xuất hiện một cường giả đầy lùi Đẩu Linh rồi lại xuất hiện thêm một Đẩu Sư một mình đối chiến với bốn Đại Đẩu Sư bên họ vẫn ở thế thượng phong. Nhiều người trong số họ đã vứt đi vũ khí mà chạy ra khỏi cuộc chiến, đơn giản vì khoảng cách đến sự thua cuộc chỉ là một thời gian ngắn mà thôi.

Mất đi hai Đại Đẩu Sư đánh với Tiểu Đình và Tiểu Lệ, hai Đại Đẩu Sư còn lại rất nhanh bị Vô Tà hạ gục nhanh gọn lẹ không hề có tính khiêu chiến. Qua trận đấu Vô Tà cũng đã tạm thời biết được thực lực của hắn tới mức độ nào, có thể chiến thắng bốn Đại Đẩu Sư thông thường. Ngay cả Đẩu khí sa y cũng không chịu nổi những cú chém của Vô Tà.

-“Tà ca, trên người hai tên này có khí tức của yêu thú?”-Cơ Diễm truyền âm vào đầu Vô Tà.

-“Họ là yêu thú? Sao có thể?”-Vô Tà kinh ngạc vì đạt tới Đẩu Tông mới có thể hóa thành nhân hình chứ không phải cái cấp độ Đại Đẩu Sư này.

-“Ý của em là họ đưa máu huyết của yêu thú vào người để tăng sức mạnh. Đây là thí nghiệm bị cấm thời của em”

-“Đó cũng là cách tăng thực lực sao lại bị cấm cơ chứ?”

-“Vì muốn thành công xem xét loại máu huyết của yêu thú nào không có phản phệ, loại máu huyết nào tốt phải trải qua hàng trăm thí nghiệm trên những người có sức đề kháng yếu. Mà người có sức đề kháng yếu chue yếu là người không tu luyện qua.”-Cơ Diễm giải thích nói.

-“Thanh Nhi giết chết hắn luôn đi, sau đó chúng ta đi dọn luôn nhà của hắn.”-Vô Tà lạnh lùng nói, đối với mấy tên coi mạng người như cỏ rác thế này cứ giết đi cho đỡ chật đất.

-“Được.”-Thanh Nhi lập tức đáp lời, nàng không chơi đùa nữa mà vung tay một cái tên Đẩu Linh cường giả kia cứ thế biến thành tro bụi mà bay trong gió nhập vào cát vàng sa mạc không còn dư lại một mẩu sương.

Thấy cảnh tượng đó tất cả những người quan sát đều đứng hình, nhất là những người thuộc về Mạc Thiết đều không thể hoàng hồn lại khi thiếu nữ hay dẫn Thanh Lân đi xung quanh chào hỏi mọi người nhìn qua có vẻ yếu ớt lại là một cường giả mạnh mẽ đến thế chỉ cần một cái phát tay lại có thể khiến cường giả Đẩu Linh biến thành tro bụi. Tất cả những kẻ tấn công đều buông vũ khí đầu hàng, trong số những người này đa số là người Thạch Mạc thành còn lại chỉ có tên Đẩu Linh và ba tên Đại Đẩu Sư là người ngoài mà thôi.

-“Kẻ nào đầu hàng chịu gia nhập vào Mạc Thiết không giết, kẻ nào không biết điều cứ một đao chặt rụng đầu hắn xuống là xong.”-Vô Tà lạnh lùng không cảm xúc nói.

-“Dạ!”-Mạc Thiết dong binh nhân ‘dạ’ một tiếng.

-“Mang theo ba tên này tới phòng họp.”-Vô Tà chỉ ba tên Đại Đẩu Sư lạ mặt nói.

...

...

...

Trong phòng chỉ có Vô Tà, Thanh Nhi, hai huynh đệ Tiểu Đình, Tiểu Lệ và ba tên Đại Đẩu Sư ngoại nhân mà thôi.

-“Đừng giết ta, ta...ta là Mạc gia...”-Một tên Đại Đẩu Sư run rẩy nói.

-“Ồ, Mạc gia sao?”-Vô Tà khẽ nhủ mày.

-“Đúng..đúng vậy, ngươi chó giết ta.”-Tên này thấy Vô Tà nhủ mày tưởng rằng hắn kiêng kị.

-“Chưa nghe qua bao giờ.”-Vô Tà lắc lắc đầu nói, hần nhủ này không phải là kiêu kị mà là để nhớ xem Mặc gia là cái thể loại nào-“Hai người nghe qua bao giờ chưa?”

-“Mặc gia là một thể lực dưới trướng Vân Lam tông.”-Lúc này biết được có một siêu cấp cường giả nên Tiêu Đình cũng không cần kiêu kị Vân Lam tông-“Đại trưởng lão của Mặc gia là Mặc Thừa lúc trẻ từng bái vào...”

-“Quan tâm mấy thứ đó làm gì cơ chứ. Có lẽ tên Đầu Linh mà Thanh Nhi diệt là chính hần ta.”-Vô Tà cắt lời Tiêu Đình lại, hần không quan tâm tiểu sử là gì vì tất cả sẽ bị dòng sông lịch sử chôn vùi mà thôi-“Vị trí Mặc gia ở đâu? Sau hôm nay chúng sẽ thành lịch sử. Và bị người đời phi nhổ.”

-“Người muốn tiêu diệt Mặc gia.”-Tiêu Đình ngạc nhiên.

-“Đúng vậy. Dù sao ta có chút liên quan đến Vân Lam tông, nên thay Vân Lam tông tiêu diệt một con sâu mọt.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Đừng nói người và cô nàng Nạp Lan Yêu Nhiên có quan hệ chứ.”-Đây là điều duy nhất Tiêu Lệ nghĩ đến.

-“Không.”-Vô Tà lên tiếng phủ định.

-“Hiện tại là thế, nhưng tương lai thì chưa biết.”-Tiêu Lệ cười nói.

-“Đúng vậy.”-Vô Tà không phủ định lời này của Tiêu Lệ, duyên số rất hay trên người người mà.

-“Đừng nói đến người người có quan hệ là nữ tông chủ của Vân Lam tông.”-Tiêu Đình chợt nghĩ đến điều gì đó cực kỳ khó tin, nếu ai đó nghe được chắc cười vỡ bụng luôn.

-“Chuẩn!”-Vô Tà bật ngón cái lên-“Đoán rất đúng, có chút quan hệ với nàng ta.”

-“Người không sợ Thanh Nhi sao?”-Tiêu Lệ nhìn qua Thanh Nhi rồi ghé tai Vô Tà nói nhỏ.

-“Thấy mặt ta giống sợ vợ lắm sao?”-Vô Tà chề môi nói, xà nhân tộc là thể được đưa vào nảo từ lúc nhỏ về chế độ đa thê, thân phận của nam nhân xà nhân tộc nói cách nào đó được đánh giá qua số người vợ và thực lực của vợ họ. Thanh Nhi cũng là xà nhân tộc nên việc đó cũng được đưa vào đầu nàng từ lúc nhỏ. Thanh Nhi đứng đó không tỏ ra gì cả, nói xa một chút nàng cũng đang chia sẻ tình cảm với Uyển Nhi một linh hồn khác của nàng.

-“Chú cứng!”-Tiêu Đình, Tiêu Lệ đồng thời bật ngón cái, chỉ là hai người không biết giáo dục về chế độ đa thê này của xà nhân tộc.

-“Cứng xưa nay rồi.”-Vô Tà quẹt mũi một tiếng nói.

-“Mà nói về chính sự đi.”

-“Mặc gia tại Diêm Thành cách đây gần chục ngày đường. Bá chủ một phương ở đó.”

-“Vậy được, ta lên đường đi luôn cho sớm.”-Vô Tà vung tay một cái một ngọn thanh sắc hỏa diễm xuất hiện bao phủ lấy ba Đại Đầu Sư. Kêu thảm một tiếng cả ba cứ thế bùng cháy rồi biến thành một nhóm tro bụi là tả rơi xuống sàn nhà.

-“Thật mạnh mẽ hỏa diễm!”-Tiêu Đình cảm thán nói.

-“Đó là dị hỏa.”-Vô Tà đơn giản giải thích cho hai người.

-“Người là luyện được sư?”-Nhắc đến dị hỏa Tiêu Đình lập tức nghĩ đến chức nghiệp cao cao tại thượng, luyện được sư.

-“Đúng vậy. À tên tiểu tử Tiêu Viêm cũng là một luyện được sư.”

-“Thật tốt quá.”-Tiêu Đình mừng thay cho tam đệ của mình như thể chính mình thành luyện được sư.

-“Không biết thực lực của hần lúc này như thế nào.”-Vô Tà chia tay tên Tiêu Viêm kia cũng một đoạn thời gian rồi, lúc đó tên kia mới chỉ là Đầu Giả mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mật Thất Của Mặc Gia

Vô Tà một đường thẳng tiến về phía Đông Bắc mà bay đi, đeo lên chiếc mặt nạ của Cơ Diễm có được lúc trước còn Thanh Nhi thì đeo lên một lớp mạng sa mỏng nhưng không thể nhìn xuyên qua, chẳng có gì để hần phải gấp gáp nên phải mất hai ngày thì Diêm Thành mới xuất hiện trong tầm mắt của

hắn, đó là một toà thành rộng lớn với vẻ ngoài sung túc nhào nháng, chỉ không biết phần tối của toà thành này là thế nào thôi. Vô Tà tạm thời không muốn rắc rối nên vẫn tuân thủ xếp hàng chờ đợi vào trong thành. Thanh Nhi thấy Vô Tà xếp hàng cũng đành phải xếp hàng chung với hắn mà thôi.

-“Tiểu mỹ nữ thật xinh đẹp nha, có muốn cùng bọn anh vui vẻ mấy ngày không, hahaha.”-Mấy tên công tử tiến lại gần vị trí của Thanh Nhi cười dâm đãng nói, nàng thì không để lộ thực lực còn Vô Tà thì áp chế còn Đẩu Giả mà thôi.

-“Đúng đó, theo thẳng nhóc ốm yếu này làm gì, bọn anh sẽ cho em biết thế nào là dục tiên dục tử.”-Một tên tiếp lời nói.

-“Các ngươi thuộc Mặc gia?”-Vô Tà tùy ý hỏi, mấy tên này thực lực cao nhất cũng chỉ là Đẩu Sư mà thôi.

-“Tên nhãi này cũng hiểu biết đấy, nếu đã biết thì còn không mau rút đi!”-Tên công tử cầm đầu cười nói.

-“Thanh Nhi, cứ đơn giản một đường đánh vào bên trong đi.”-Vô Tà thở dài nói, hắn là muốn xem xét tình hình trước rồi mới tiến hành diệt tộc nhưng hiện tại không cần nữa vì Thanh Nhi đã bật PK đồ sát rồi, hắn muốn cản cũng không được.

-“Ngươi...”-Những tên này chưa kịp nói gì liền biến thành tro bụi, người xung quanh thấy mà run lên tản ra tứ phương mà chạy đi.

-“Các ngươi dám giết người trước Diêm thành, chịu chết đi!”-Những binh lính lao đến vây xung quanh Vô Tà và Thanh Nhi.

-“Thanh Nhi chớ giết kẻ vô tội.”-Vô Tà lần này thì lên tiếng dằn dò một câu. Rồi hướng về binh lính-“Ta là hướng Mặc gia mà tới, nếu các ngươi còn cản đường đừng trách ta không khách khí.”

Tiếp lời Vô Tà, Thanh Nhi phóng xuất khí tức Đẩu Hoàng cường giả ra bên ngoài, những lính gác không tự chủ lui lại phía sau rồi ngã phịch xuống đất ánh mắt đại đi hoảng sợ. Vô Tà cùng với Thanh Nhi cứ thế đạp bước tiến vào trong thành, không một ai dám cản đường bọn họ cả. Mặc gia như vị vua không ngại của Diêm thành nên vị trí cũng chính là trung tâm của toà thành rất dễ đi tới đó.

Mặc gia nhận được tin tức có hai siêu cấp cường giả vì Mặc gia mà đến, nhưng không phải vì thiện ý mà là có ác ý. Mặc gia gia trưởng vội chỉ thông cho Vân Lam tông đến để áp chế vị cường giả đang tiến tới kia, trong lúc chờ đợi liền để con cháu ly khai, lưu lại núi xanh không lo không có củi đốt. Nhưng chưa kịp ly khai khỏi mặc gia thì một âm thanh lạnh lùng vang lên khắp Diêm thành-“Bất cứ ai rời Mặc gia nửa bước đều sẽ phải chết!”

Không dám có một chút nể nang nào nghi ngờ lời nói đó, cũng không có ai dám đánh cuộc vị cường giả đó chỉ hù cho vui mà tất cả đều cẩn thận quay lại bên trong không dám trốn chạy ra ngoài.

Vô Tà và Thanh Nhi chậm rãi tiến tới chỉ trong một lát liền tới được trước cổng Mặc gia.

-“Em cảm nhận được nơi thí nghiệm của chúng không?”

-“Dạ được. Có vẻ như đó là một loại mật thất dưới lòng đất.”-Cơ Diễm lập tức lên tiếng trả lời hắn.

-“Em có cảm nhận được khí tức của xà nhân từ hướng mà Cơ Diễm nói.”-Dao Tuyết giận dữ nói.

-“Khí tức của xà nhân?”-Nghe được điều này Thanh Nhi liền phẫn nộ, lúc trên đường nàng nghe chuyện thí nghiệm cũng chẳng có cảm giác gì cả nhưng lúc này nghe thấy được xà nhân cũng bị bắt cho thí nghiệm tà ác này liền phẫn nộ, hoàn toàn phẫn nộ, không gian xung quanh nàng liền vận vẹo do đấu khí khủng bố mà nàng toát ra.

-“Trước hết em cứ bình tĩnh trước đi đã.”-Vô Tà lên tiếng khuyên một câu rồi đá mạnh vào cổng Mặc gia, chiếc cổng này chủ yếu là để làm đẹp nên một cước liền tan vỡ như miếng đậu hũ.

-“Không biết hai vị cường giả tới Mặc gia có chuyện gì chẳng? Nếu hai vị cần gì cứ nói, tại hạ Mặc gia gia chủ Mặc Lan.”-Một trung niên nhân đầy cung kính xuất hiện trước mặt Vô Tà và Thanh Nhi.

-“Đến đây diệt Mặc gia có được hay chẳng?”-Vô Tà cười cười lạnh lùng đáp.

-“Hai vị chớ làm quá, Mặc gia đại trưởng lão chính là đệ tử Vân Lam tông, hai vị muốn đối nghịch với Vân Lam tông sao?”-Phía sau lưng có một đại sơn chống đỡ nên Mặc Lan tuy có chút run lên nhưng vẫn giữ khí thế.

-“Vân Lam tông sao? Ông trời có xuống cũng thế thôi.”-Vô Tà đầy ngông cuồng chỉ lên trời-“Nhưng cứ bình tĩnh đi, ta không giết oan đâu. Thanh Nhi chúng ta đi dạo một vòng đã.”

-“Tại sao không giết hết luôn cho tiện.”-Thanh Nhi cảm thấy cách làm của Vô Tà thật sự không đúng trong thế giới này.

-“Sát khí quá nặng khó mà tăng tiến trong tu luyện.”-Đây là câu nói của lão sư phụ kiếp trước của Vô Tà.

-“Anh nói câu này là sai rồi, lúc trước kẻ thù của bọn em là một cái ma đầu.”-Cơ Diễm phản đối lập tức.

-“Thế chẳng phải cũng bị một kiếm của sư phụ ta chém chết sao, lúc đó còn không phát huy được một phần sức mạnh.”-Vô Tà nhún vai nói-“Hắn ta là ngoại nhân, đúng chứ?”

-“Đúng là thế, hần tự xuất hiện, trước đó chưa từng nghe qua.”-Dao Tuyết gật đầu.

-“Hần mạnh như vậy sao còn phải chạy tới thế giới này? Chỉ có thể nói, thế giới này cấp bậc không quá cao nên hần mới có thể xưng vương ở đây mà thôi.”-Vô Tà suy nghĩ nhiều về vấn đề này rồi.

-“Có lẽ thế.”-Cơ Diễm suy tư một chút rồi nói-“Thứ hần tu luyện không phải đấu khí.”

-“Vậy tại sao hần không bị đào thải khỏi thế giới này.”

-“Theo như các em nói, hần bắt tay vào đồ sát sinh linh đại lục, có thể hần dùng sát khí để che lấp đi quy luật thế giới. Hoặc có thể có hần dùng một thứ gì đó áp chế thực lực, giống thế này.”-Vô Tà áp chế thực lực lại rồi đâm ra một đâm trong lúc đó nhanh chóng bộc phát ra thực lực mạnh nhất rồi lại áp chế thực lực xuống.

-“Em thật ngu quá!”-Cơ Diễm tự trách nói-“Sao lúc đó em không nghĩ ra, chỉ cần kéo dài một đoạn thời gian hần sẽ bị tổng khứ đi mà không cần phải hy sinh quá nhiều. Lúc đó bọn em thấy thực lực hần bạo phát quá mạnh nên không dám chiến lâu chỉ nhanh chóng bộc phát thực lực mạnh nhất để chiến, đúng là bọn em quá ngu mà.”

-“Được rồi, bình tĩnh đi, quá khứ đã qua rồi đừng tự trách làm gì.”-Vô Tà an ủi nói.

-“Dạ.”-Cơ Diễm nhẹ gật đầu rồi im lặng nàng trách cứ bản thân rất nhiều, uống công cho nàng được xưng tụng là khôn ngoan.

-“Dao Tuyết, giao lại cho em.”-Vô Tà tinh thần lui ra lại bên ngoài, trong lúc tám chuyện với Cơ Diễm hần đã tới nơi mật thất của Mặc gia, Mặc Lan tái mặt đi vì hần biết bên trong là có thứ gì.

-“Thanh Nhi, nàng nhìn bên trong kiểu nào cũng phải bình tĩnh.”-Vô Tà nghĩ ngợi gì đó lên tiếng dặn dò trước.

-“Ta biết!”-Thanh Nhi nhẹ vung tay lên, cách cửa chắc chắn như tờ giấy bị xé rách. Mùi tanh của máu xộc thẳng vào mũi Vô Tà khiến hần hơi nhũn mày lại, búng tay một cái ngọn lửa thanh sắc bùng cháy trong lòng bàn tay hần rọi sáng cả căn mật thất. Bên trong mật thất hai bên đường là những chiến lòng cứng chắc, trong đó có nhân loại, có xà nhân có ma thú có cả người già, phụ nữ và trẻ em. Đạp từng bước tiến vào bên trong, những người trong lòng nghe tiếng bước chân liền run lên co rúm lại từng cụm với nhau không phân biệt xà nhân hay nhân loại. Tiến tới cuối là một chiếc giường kim loại, bên trên còn xích một thiếu niên, nói thế cũng không đúng thiếu niên này đã chết cơ thể vẫn còn chút ấm áp chết không nhắm mắt. Vô Tà đặt nhẹ tay lên vuốt mắt cho thiếu niên đó, nếu hần không tới Mặc Thiết thành sớm thì không biết cô nhóc Thanh Nhi sẽ chịu khổ thế nào đây. Vô Tà thở dài một cái bước nhẹ về chiếc lồng sắt gần đó, bên trong là một nữ tử đang ôm chặt lấy một đứa bé trên tay không biết nam hay nữ vì đứa trẻ nhuộm đỏ trong máu tươi, ánh mắt nàng đã dại đi nhưng đây cảm hận thấy bóng người bước đến liền nghiêng răng nói.

-“Ta có thân.....ý cũng khô... tha....o các người.”(Ta có thành quỷ cũng không tha cho các người)-Tiếng nói nàng rè đi không thành tiếng nhưng Vô Tà vẫn hiểu được lời nàng muốn truyền tải.

-“Nàng muốn báo thù chứ?”-Vô Tà bao phủ cánh tay trong dị hóa một chém nhẹ của hần khiến những thanh sắt chắc chắn đứt rời đủ để hần tiến vào, đưa tay về phía nữ tử đó-“Ta ôm con nàng một chút được chứ?”

Nàng không tự chủ đưa con của mình cho bóng người phía trước. Nhận lấy đứa trẻ trên tay, Vô Tà cảm nhận vẫn còn hơi thở liền lấy một viên đan đưa vào miệng đứa trẻ đó. Nhận được đan dược hơi thở yếu ớt liền trở nên có chút bình tĩnh hơn, Vô Tà đưa đứa trẻ lại cho mẹ nó.

-“Tiểu cô nương thật đẹp. Ôm nhẹ nhàng thôi, không còn sự nguy hiểm nữa.”-Vô Tà nhẹ giọng nói, rồi đứng lên lớn tiếng nói-“Những ai còn đủ sức hãy đứng lên, đỡ theo những kẻ yếu ớt, chúng ta ra ngoài.”

Nhận được lời của Vô Tà như có một ánh sáng hy vọng, lần lượt tất cả đều đứng dậy người nào không thể đứng dậy được liền có một hai người còn đủ sức giúp họ đứng dậy không phân biệt xà nhân hay nhân loại tất cả đều giúp đỡ nhau. Nữ tử trong ôm con đứng dậy từng bước nặng nề ôm theo con gái mình đi ra theo Vô Tà.

Ánh mắt nhìn về phía Thanh Nhi lúc này mái tóc đã biến thành màu trắng như tuyết, phả ra một hơi thở lạnh thấu xương. Vô Tà nhẹ nhàng tới vỗ nhẹ lên vai nàng-“Đưa hết ra ngoài rồi tính tiếp.”

Nói đoạn Vô Tà liền chậm rãi đi ra ngoài trước, hần khác hần lúc đối mặt với những nạn nhân đầy thân thiện, mà bây giờ hần tỏa ra một luồng khí tức khát máu, một ánh nhìn cũng đủ để một người yếu tinh thần ngã xuống. Mặc gia không tự chủ tách ra hai bên để Vô Tà dẫn đoàn người bước ra ngoài, Uyển Nhi cũng chuyển thành dạng xà nhân tộc, thấy hình dạng này của nàng những xà nhân tộc như muốn khóc thét lên vì mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Lão Phu Chính Là Vô Tà

Vô Tà phân phát đan dược cho những người bị bắt làm thí nghiệm, liền có tới 57 người trong đó người trẻ tuổi nhất là nữ hài tử hần dứt đan dược cho lúc đầu chỉ mới tám tuổi mà thôi, xà nhân tộc chủ yếu là nữ tử, cảm nhận được dòng máu xà nhân vương của Uyển Nhi liền lập tức quỳ xuống.

“Diễm Nhi, cường giả sắp tới rồi chứ?”-Vô Tà nằm ngửa ra ghế hần lấy ra từ trong nạp giới, Uyển Nhi cũng ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh.

“Còn khoảng một khắc thời gian nữa là tới.”-Cơ Diễm đơn giản nói-“Gồm năm người, hai Đẩu Hoàng, ba Đẩu Vương. Trong đó một Đẩu Hoàng là cô nàng lần trước anh cứu, khí tức có phần mạnh mẽ hơn.”

“Ừm”-Vô Tà ừm nhẹ một tiếng hần nhắm khế mắt lại để bình tâm lại, hần sợ cứ nhìn thấy những nạn nhân kia lại không nhìn được đồ sát cả Mặc gia trước khi những cường giả kia tới.

“Sao anh còn chưa để em ra tay?”-Uyển Nhi vạn phần không hài lòng Vô Tà cản nạnh huyết tẩy cả Mặc gia.

“Em tạm thời đợi thêm một khắc nữa đi.”-Vô Tà cố tình nói lớn để có Mặc gia đều nghe thấy, cái đáng sợ không phải là cái chết mà là sự chờ đợi cái chết đang càng lúc tiến lại càng gần bên mình.

Quả như Vô Tà nói, Mặc gia nhân tộc chờ đợi càng lúc càng muốn hồng nhưng không làm được gì cả có một siêu cấp cường giả phần nộ trong đại sảnh.

...

...

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, một khắc này đối với Mặc gia nhân tộc như khoảng thời gian hàng năm trời.

“Hai vị đến Gia Mã đế quốc ta có gì chỉ giáo?”-Vân Vận đáp xuống giữa sân ôm quyền hướng Vô Tà và Uyển Nhi chậm rãi nói, nàng lúc này không còn chút kiêu ngạo mà mang đến cho mọi người một cảm giác như thể đối diện với một vị thánh nữ hiền dụ.

“Trước hết nàng hỏi qua những người ngồi trong sân này đi.”-Vô Tà không thèm đứng dậy vẫn ngồi trên ghế chỉ về phía những nạn nhân vết thương vẫn chưa lành lặn-“Hài tử ngôn vô kị, nàng nên hỏi tiểu cô nương kia.”

Vân Vận cảm thấy những người ở đây đều trải qua địa ngục liền gật đầu tiến lại gần tiểu cô nương mà Vô Tà chỉ lúc này đã tỉnh lại không còn hôn mê sâu nữa.

“Tiểu muội muội, nói cho tỷ tỷ biết đã có chuyện gì xảy ra vậy?”-Vân Vận cười hiền lành nói.

“Những...những người kia... Bắt muội truyền máu của đại yêu thú vào người.”-Tiểu cô nương từng tiếng chỉ về phía đám người Mặc gia-“Họ..họ còn đánh đánh mẩu thân, giết...giết phụ thân ta.”

“Mặc Thừa đâu?”-Vân Vận giận dữ lên tiếng, nàng cảm nhận được những người ở đây đều là người bình thường không tu luyện qua.

“Lão ta tính bắt đi sư chất của nàng nên bị nàng giết rồi.”-Vô Tà tùy ý chỉ qua Uyển Nhi.

“Đa tạ hai vị giúp Vân Lam tông.”-Vân Vận đầy cảm kích ôm quyền.

“Trên bất chính dưới tất loạn. Vân Lam tông tông chủ, ta khuyên nàng nên một lần thay máu Vân Lam tông đi, không sớm thì muộn Vân Lam tông cứ thế này ắt sẽ bị diệt.”

“Đa tạ các hạ đã chỉ giáo. Vân Vận đã rõ.”-Vân Vận không dám thất lễ vì nữ tử cạnh nam tử đeo mặt nạ thực lực mạnh hơn cả sư phụ nàng, tương đương cường giả Đẩu Tông, còn nam tử nàng tuyệt nhiên không cảm ứng được.

“Hai vị cường giả tới quý quốc chẳng hay có chuyện gì?”-Một lão giả xuất hiện trên bầu trời, rồi chợt thấy Vân Vận liền hạ xuống cạnh nàng-“Vân tông chủ cũng ở đây.”

“Gia lão, Vân Lam tông thật có lỗi khi để sâu mọt như Mặc gia tồn tại trong đế quốc.”

“Vân tông chủ nói vậy không biết có ý gì?”-Lão giả cũng không dám thất lễ.

Vân Vận thuật lại những gì nàng đã nghe lại cho lão giả.

“Tại hạ Gia Hình Viên đa tạ hai vị.”-Lão giả nghe xong cũng liền ôm quyền nói.

“Việc trước mắt các ngươi suy nghĩ nên giải quyết thế nào đi, để nàng hài lòng.”-Vô Tà chỉ qua Uyển Nhi-“Nàng là nữ vương Medusa.”

“Nữ vương Medusa?!”-Cả hai người Vân Vận và Gia Hình Viên đều kinh ngạc đầy kiêng kị nhìn Uyển Nhi, lúc mới tới lão cảm thấy nàng có khí tức quen thuộc nhưng không nhớ ra được, đợi Vô Tà giới thiệu lão mới giật mình tỉnh ngộ khí tức đó không của ai xa lạ mà là của vị nữ vương nổi tiếng với hung danh vang xa của xà nhân tộc kia. Gia Hình Viên mặt có chút mất sắc thực lực nàng năm đó đủ đánh với năm người hần lúc này đã qua bao năm không biết nàng đã tới bước kia chưa. Rồi nhìn xung quanh cũng có lần vài xà nhân trong số nạn nhân.

-“Chuyện này tùy hai vị xử trí.”-Gia Hình Viên ôm quyền nói, hắn không dám xử lý, vì việc này liên quan quá lớn nếu không làm tốt Gia Mã sẽ đón một đợt trả thù mạnh mẽ từ xã nhân tộc nên lên tiếng lập tức để nữ vương Medusa và nam tử cạnh nàng xử lý.

-“Được.”-Vô Tà đứng dậy khỏi ghế-“Ai từng tham gia thí nghiệm bước lên một bước, ai từng nhuộm máu nạn nhân bước lên một bước, trong vòng ba hơi thở. Kẻ nào dám làm không dám nhận ắt sẽ chết rất thảm”

-“Một...hai...ba!”-Vô Tà chậm rãi đếm từng nhịp, Mặc gia nhân tộc người tiến lên một bước chiếm gần nửa số người.

-“Ta đã cho cơ hội rồi không chịu thì chết đi.”-Vô Tà đã điểm trước mặt với Uyển Nhi, nên những kẻ không bước lên đều lọt vào tầm nhắm của nàng. Chỉ đợi hắn dứt lời, một ngọn lửa thanh sắc xuất hiện bắt đầu thiêu đốt những kẻ dám làm mà không dám chịu, chúng gào thét trong đau đớn nhưng không thể phản kháng cứ như thế bị thiêu đốt cho tới chết, mùi khét khiến toàn trường nhăn mặt, sợ hãi.

-“Những kẻ chưa từng biết đến thí nghiệm, kẻ không biết không có tội. Nhưng các ngươi biết câu ‘Nhỏ cò nhỏ tận gốc’ chứ?”-Vô Tà như tử thần đòi mạng, lời hắn nói khiến tất cả đều run lên. Rồi Vô Tà chợt bật cười-“Đùa chút làm gì ghê vậy, hahaha. Những kẻ nuôi ý định trả thù cứ việc, tới một ta giết một, tới một đôi ta giết một đôi. Trong vòng ba ngày thu lại hết của cải vật chất của Mặc gia đưa tới đây. Năm người các ngươi đi, nếu ba ngày sau tất cả đều chết. Cả các ngươi chạy cũng không thoát cho dù lên trời chỉ cần quá ba ngày một ngọn lửa bùng lên đốt cháy các ngươi từ bên trong khiến các ngươi sống không bằng chết.”-Vô Tà chỉ năm tên Đẩu Sư, hắn không quên kiểm một chút, thuận lợi phát triển lắm chứ.

-“Dạ...”-Tinh mạng của cả gia tộc đặt lên vai họ khiến họ run lên không dám nói không.

-“Uyển Nhi cho tất cả những kẻ bước lên một cái chết nhẹ nhàng.”-Vô Tà quay lưng lại, Uyển Nhi vung tay một cái, tất cả những kẻ tiến lên một bước bị ngọn lửa thanh sắc đốt cháy chỉ trong nháy mắt biến thành tro bụi không kịp kêu lên bất cứ tiếng nào.

-“Ta xử lý thế hai vị không có ý kiến gì chứ?”-Vô Tà ôm quyền nói.

-“Không có.”-Cả hai đều muốn suy đoán xem nam tử này là ai mà lại có thể điều khiển được cả nữ vương Medusa hung danh vang xa.

-“Uyển Nhi nhân thời gian này đi lòng vòng chơi đi.”-Vô Tà truyền âm cho Uyển Nhi-“Dù sao ở Thạch Mạc thành không phong phú như ở đây, thấy thứ gì hay hay cứ nói ta sẽ mua giúp nàng.”

-“Được.”-Uyển Nhi cũng tò mò thành thị của nhân loại là thế nào nên nhanh chóng đáp ứng.

-“Hai vị dừng bước một chút được không?”-Vân Vận lên tiếng gọi lại, nam tử cho nàng một cảm giác cực kỳ quen thuộc.

-“Không biết Vân tông chủ có chuyện gì cần hỏi?”-Vô Tà chậm rãi nói.

-“Không biết hai người có quen ai gọi Vô Tà.”-Dù đoán Vô Tà chỉ là cái tên giả nhưng nàng vẫn hy vọng nó là thật.

-“Đó là một thiếu niên? Mặt mũi có phần tuấn tú?”-Vô Tà đầy vô si hỏi.

-“Đúng là vậy.”-Vân Vận không phủ định vì Vô Tà thiếu niên kia đúng là có phần tuấn tú thật.

-“Ta có quen một thiếu niên tên Vô Tà, mời Vân tông chủ vào trong chúng ta nói tiếp.”-Vô Tà ra hiệu mời tiến vào trong như thể đây là nhà hắn vậy.

-“Được.”-Vân Vận gật đầu tiến vào trong theo Vô Tà, Gia Hình Viên cũng không mặt dày ở lại vì chẳng ai đếm xỉa đến hắn cả, nhưng ở trước mặt nữ vương Medsau hắn cũng không dám nói gì, chứ nếu không nàng nổi giận hắn chạy không thoát vì Vân Vận truyền âm cho hắc nữ vương Medusa là cường giả Đẩu Tông vượt qua được cái rào cản mà chục năm nay hắc còn chưa chạm tới, khẽ lắc đầu một cái lao nhanh chóng rồi đi về phương hướng đề đồ.

...

...

Trong đại sảnh lúc này chỉ có Vô Tà và hai cô gái, là Thanh Nhi chứ không phải Uyển Nhi. Vân Vận không hiểu sao nữ vương Medusa lại cho nàng ít áp lực hơn sau khi nàng ta chuyển màu tóc.

-“Mời Vân tông chủ ngồi.”-Vô Tà rót cho Vân Vận một chén nước, hắn vẫn tỏ ra cảm giác là cao nhân, Thanh Nhi cũng không vạch trần hắn mà cũng chỉ ngồi xuống nét mặt cố làm ra vẻ nghiêm túc, Vô Tà thấy phải quay đi chỗ khác ngay không khuôn mặt nghiêm túc này khiến hắn bật cười mất.

-“Hai vị không cần khách khí.”-Vân Vận không hiểu nổi biểu cảm của hai người nhưng không lên tiếng hỏi.

-“Không biết sao Vân tông chủ lại quen với tiểu đồ của ta?”-Vô Tà chậm rãi bắt chuyện.

-“Hắn từng cứu ta một mạng, và chỉ chính đạo nên ta mới tăng một bước tiến lớn như lúc này.”-Vân Vận đầy cảm kích nói-“Hóa ra tiền bối là sư phụ của hắc. Hắc đi quá nhanh ta chưa kịp nói lời cảm ơn.”

-“Tiểu đồ của ta thật có chút đẹp trai, tài năng thượng thừa.”-Vô Tà không biết xấu hổ mở miệng khen liên tục dùng những từ ngữ tốt nhất để mà khen, Vân Vận cũng không tiện từ chối chỉ có thể gật đầu nói mà thôi. Nàng chợt hiểu tính cách kia là từ sư phụ lấy cho quả nào sư nào đồ đồ.

Nhưng càng lúc nàng càng thấy có điều gì đó sai sai ở đây, nàng lên tiếng ngăn Vô Tà đang say mê tự khen hấn lại.

-“Không biết tiền bối xưng hô thế nào?”

-“Lão phu chính là Vô Tà, đẹp trai số một đại lục, tài năng xuất chúng, chỉ tiếc lão phu là truyền thuyết đừng hâm mộ lão phu.”-Vô Tà lại làm một bài giới thiệu.

-“Hahahaha.”- Thanh Nhi nghe Vô Tà nói mà ôm bụng cười lớn.

-“Ừm, người Vân tông chủ hỏi thăm chính là lão phu đây, hahahaha.”-Vô Tà gỡ mặt nạ xuống để lộ ra khuôn mặt với nụ cười gọi đồn của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hai Vị Mỹ Nữ Chơi Vậ Là Không Đẹp Nha

Ngắn người, Vân Vận chính thức ngắn người nàng không hề ngờ rằng nam tử lạnh lùng phản xử Mặc gia lại là thiếu niên ngả nón lúc trước cứu mình, lại càng kinh ngạc nữ vương Medusa lại theo cạnh hấn như một cô gái nhỏ và vị nữ vương Medusa kia đang cười một cách vui vẻ không hề xứng đáng với danh tiếng một chút nào.

-“Trên đời nói về tự luyện người xưng đệ nhị chẳng ai dám xưng đệ nhất.”-Vân Vận che miệng cười, tên này còn giả trang cả sư phụ của hấn để mà đi khen ngợi chính mình nữa quả là cực phẩm trong cực phẩm, không biết thực sự sư phụ hấn là người thế nào mà dạy ra một tên đồ đệ cực phẩm như thế.

-“Quá khen, quá khen.”-Vô Tà mặt dày làm như không nhận ra Vân Vận đang cười mình-“Tại hạ đã khiêm tốn nói ‘Quá khen!’ hai lần rồi chớ nói tại hạ kiêu ngạo nha.”

-“Các hạ thật khiêm tốn, đáng quý.”-Vân Vận ở với hấn mấy ngày thời gian nên nàng cũng cười đùa đáp lời, nếu có ai thấy chắc lời cả con mắt ra ngoài, Vân Lam tông tông chủ Vân Vận lại có một mặt thế này đây. Rồi nàng nhìn qua phía Thanh Nhi-“Nữ vương Medusa quả nhiên khác xa với lời đồn, miệng lưỡi thế gian đúng là không đáng tin. Ta Vân Lam tông Vân Vận.”

-“Người không cần gọi là nữ vương nữa.”-Thanh Nhi phát tay nói, nàng không thích làm nữ vương chút nào cả, chán chết đi được, đi theo tên Vô Tà còn vui hơn.

-“Mẫu thân nàng sau mấy chục năm lang bạt đại lục liền quay về.”-Vô Tà lên tiếng giải thích-“Nên nàng bây giờ là công chúa, lúc nàng tóc xanh gọi Thanh Nhi, lúc chuyển sang bạch sắc gọi Uyển Nhi. Vân Vận người chớ gọi nhầm.”

-“Vậy người trong lời đồn là mẫu thân Thanh Nhi tỷ?”-Vân Vận quyết định xưng hô với Thanh Nhi như thế chứ không xưng hô xa cách như nữ vương vì Thanh Nhi toát ra một luồng khí khiến người ta cảm thấy dễ gần gũi.

-“Không. Người trong lời đồn cũng chính là ta.”-Thanh Nhi lắc đầu nói, nàng mặc dù ngủ say thời điểm đó nhưng vẫn biết rõ.

-“Nếu biết nàng là người thế này liệu xà nhân tộc yên yên ổn ổn mấy chục năm không?”-Vô Tà nói một câu khiến Vân Vận tỉnh ngộ, vì hung danh của nữ vương Medusa nên cường giả các nước mới kiêng kị không dám đánh tới xà nhân tộc, nếu để lộ chuyện nàng đang chứng kiến ra thì xà nhân tộc sẽ ra sao đây.

-“Yên tâm, giờ có mẫu thân nàng ở tộc thì cường giả đánh tới cũng chỉ có đi mà không có về.”-Vô Tà biết Vân Vận suy nghĩ điều gì.

-“Ra vậy.”-Vân Vận khẽ gật đầu, mấy chục năm ở ngoài lịch duyệt chắc chắn thực lực không thể nào thấp được, nhớ đến chuyện rèn luyện nàng đầy cảm kích nói-“Nhờ có lời nhắc kia của người mà thực lực ta mới tăng nhanh trong một khoảng thời gian ngắn như thế này.”

-“Ta chỉ là góp ý mà thôi.”-Vô Tà nhún vai nói, suy tư một chút rồi quyết định-“Chớ trách ta nhiều lời, sư phụ nàng khiến nàng trở nên kiêu ngạo như thế không một lời nhắc nhở chỉ có hai khả năng mà thôi. Một là khiến nàng tự ngộ ra, còn cái thứ hai chính là đã một bước vào ma đạo rồi. Ta thấy công pháp nàng tu luyện khiến người cảm giác như gió xuân chứng tỏ tổ sư Vân Lam tông nhằm chính đạo mà đi. Chỉ tiếc Vân Lam tông ngày càng đi lệch con đường đó, nhắm vào thực lực bỏ qua chính nghĩa, trong vòng trăm năm không tới ất sẽ bị diệt nếu không thay đổi.”

-“Làm sao ta có thể biết sư phụ ta đã một bước vào ma đạo? Người có phương pháp nào không? Mong chỉ dẫn.”-Vân Vận nghe Vô Tà nói không hề phản bác vì lời của hấn không có chỗ nào có thể phản bác cả.

-“Người tu luyện công pháp giống sư phụ người chứ?”-Vô Tà trầm ngâm hỏi.

-“Đúng là vậy. Lão sư cũng thường dạy ta hành hiệp trượng nghĩa.”-Vân Vận gật đầu.

-“Vậy thì tốt. Có thể người ngoài không thấy nhưng ngươi cảm nhận được đấu khí mình khác với lúc trước?”

-“Đúng vậy, sau mấy ngày rèn luyện ta cũng cảm nhận được nó thay đổi.”

-“Về ngươi thử dung hợp đấu khí của mình với đấu khí của sư phụ ngươi giống thế này. Ngươi phát ra chút đấu khí đi.”-Vô Tà dùng đấu khí của mình bao phủ lấy đấu khí mà Vân Vận phát ra, cả hai luồng đấu khí không chút bài xích nhau.

-“Nếu như thế này thì sư phụ ngươi muốn tốt cho ngươi mà ngược lại thì đã đi vào ma đạo, càng bài xích mạnh mẽ thì sư phụ ngươi càng lún sâu vào ma đạo.”-Vô Tà ở thế giới này chưa đặt chân vào ma đạo nên đấu khí vẫn một mực chính khí, chứ nếu như lúc trước hần một thân đầy tà khí sẽ bị bài xích ngay lập tức.

-“Được, ta sẽ về thử trên sư phụ.”-Vân Vận cảm thấy sư phụ mình thời gian gần đây thay đổi rất nhiều.

-“Đấu khí của Vân muội bài xích ta sao đấu khí của ngươi thì không?”-Thanh Nhi thử truyền đấu khí vào.

-“Do công pháp tu luyện nữa, công pháp của ta mới Hoàng cấp, nên có thể phù hợp với mọi loại công pháp không quá khác biệt, giống con kiến leo lên lưng con voi thì chẳng có gì thay đổi, nhưng một con voi leo lên lưng một con voi thì khác.”-Vô Tà chém đại ra nói, vì hần không thể nói công pháp của hần phù hợp với mọi loại công pháp được.

-“Công pháp Huyền cấp lúc trước ta đưa ngươi đâu?”-Vân Vận lên tiếng hỏi.

-“Ta không tu luyện chứ sao? Đẳng cấp càng cao thì người tu luyện càng mạnh sao? Sai rồi, chỉ có công pháp phù hợp nhất mới có thể khiến người thành cường giả.”-Vô Tà cái này cũng là chém đại.

-“Ngươi thật nhiều điều hiểu biết, không dám nghĩ tới sư phụ của ngươi thực sự cường đại tới mức nào.”-Vân Vận cảm thán nói.

-“Ừm, ta tính đi dạo một vòng quanh Diêm thành, Vân cô nương có tính đi chung không?”-Vô Tà lái sang chuyện khác, chém gió nhiều có ngày bị phát hiện lúc đó sao có thể dừ dụng chém gió đại pháp mà tán gái được nữa.

-“Được, dù sao ta cũng đang trong rèn luyện đi chung với hai người cũng được.”

...

...

...

Việc mua sắm đã khiến Thanh Nhi thức tỉnh thiên tính của phái đẹp, bất cứ thứ gì nàng thấy thú vị đều mua lại, cũng may thế giới này có nhẫn trữ vật rất ư là thuận tiện cho việc mang đồ nên Vô Tà cảm thấy khá là thoải mái vì trong người hần có cả chục cái chứa bên trong chứ ít gì, cái gọi là nhẫn trong nhẫn. Còn về tiền thì chẳng lo lắng làm gì, sắp tới có Mặc gia gia sản tiêu cả mấy năm không bớt, nghĩ tới đoạn này mà Vô Tà cười thầm.

-“Anh cười chuyện gì vậy?”-Thanh Nhi trên tay cầm một xiên thịt nướng, trên mặt nhem nhuốc dính dầu mỡ, đây là lần đầu tiên nàng ăn món này và cảm thấy thật ngon lành.

-“Nhìn cái mặt nhem nhuốc của em thì cười chứ sao?”-Vô Tà lấy ra một mảnh khăn trắng từ nhẫn trữ vật lau giúp Thanh Nhi lau đi vết dầu mỡ, nàng cũng không tránh né mà để mặc cho hần lau.

-“Đúng rồi, mối quan hệ giữa hai người là thế nào vậy?”-Vân Vận không nhịn được lên tiếng hỏi, nàng thật sự quan tâm về mối quan hệ này nhưng không hiểu tại sao, nàng trong thâm tâm rất hy vọng hai người không có mối quan hệ nam nữ.

-“Ồ xà nhân tộc, mọi người gọi ta là quân vương.”-Đây điển hình là khoe khoang, đúng vậy là khoe khoang.

-“Ngươi là dượng của nàng?”-Vân Vận nghĩ một chút liền hỏi lại. Cũng không trách được nàng nghĩ sai đi vì giờ Thanh Nhi là công chúa chứ không phải nữ vương.

-“Phụt!”-Vô Tà kinh ngạc, ừm thì âm thanh làm cho giống chứ hần có phải đang uống nước đâu mà phun ra-“À, là lúc Thanh Nhi còn là nữ vương, ta được gọi như thế.”

-“Thì ra ta hiểu nhầm.”-Vân Vận chợt cảm thấy mắt mát trong lòng một cách khó hiểu, Vô Tà nói thế chẳng khác thừa nhận Thanh Nhi chính là lão bà của hần.

-“Không phải thích ta rồi chứ?”-Vô Tà đẩy ngã ngón khuôn mặt áp sát vào mặt Vân Vận.

-“Ngươi...”-Vân Vận bị bất ngờ áp sát như thế liền đỏ mặt.

-“Đỏ mặt sao, vậy là thích ta thật sao?”-Vô Tà lui nhanh lại ngửa mặt lên trời đầy đau khổ-“Ông trời ơi, đẹp trai là cái tội sao, có gì lại bắt ta phải có số đào hoa thế này, người gặp người thích, mỹ nữ gặp mỹ nữ yêu thế này. Không ta phải chống lại số phận, các mỹ nữ cứ đến đây..... Ủa hai người đi nhanh thế sao không đợi ta.”-Lúc nhìn lại thì hai người Thanh Nhi và Vân Vận đã cười nói tiếp tục đi tiếp để hần đứng giữa đường tự luyện một mình.

-“Hai vị mỹ nữ chơi vậy là không đẹp nha.”-Vô Tà cười khỏ nói, giờ người đi đường nhìn hấn với ánh mắt nhìn một kẻ bị điên.

-“Vận muội, em có quen biết với tên này không?”-Thanh Nhi đã xưng hô tỷ-muội với Vân Vận trong lúc Vô Tà đang tự luyện.

-“Em cũng không quen nữa, chắc người đi đường thôi.”-Vân Vận phối hợp lắc đầu.

-“Của hai vị cô nương hết tất cả hai đồng tệ.”-Đại thúc bán kẹo đưa cho hai người Thanh Nhi và Vân Vận hai que kẹo đường. Chuẩn rồi, Vô Tà đưa ngón tay cái về phía đại thúc bán kẹo đó.

-“Vô Tà!”-Thanh Nhi nghe đến trả tiền liền cứng người nhìn lại về phía Vô Tà, cả Vân Vận cũng thế năng không mang theo tiền lẻ như thế nhưng lấy kẹo rồi chả nhẽ trả lại.

-“Hai vị mỹ nữ hình như đâu có quen ta.”-Vô Tà nhún vai nói nhưng quay qua quay lại hai người đã đi mất rồi, còn đại thúc thì hướng về phía hấn, Vô Tà đành phải móc hầu bao ra một ngân tệ có giá trị bằng 10 đồng tệ đưa cho đại thúc-“Khỏi cần trả lại tiền thừa.”

-“Đa tạ!”-Vị đại thúc cũng vui vẻ nhận lấy không từ chối.

Vô Tà sau khi trả tiền xong lại liền vội vã đuổi theo hai cô nàng kia. Chủ những xạp hàng hai bên đường thấy Vô Tà đi tới đều hướng tới mà lấy tiền, điều này làm hấn cười khỏ không thôi, vừa chạy suy luận như Cô-Vấn-Nan mà nghĩ xem ai là hung thủ. Nghĩ ra việc này chắc chỉ có cô nàng Vân Vận mà thôi, sau thời gian lẩn lộn ở tầng dưới học cái tốt không học đi học được thứ này đây, Chứ Thanh Nhi còn chưa hiểu sự đòi sao có thể nghĩ ra được cái phương pháp thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: ‘Cao Nhân’?

Trong vòng ba ngày này, Vô Tà phát hiện thế giới tu luyện này từ ‘đạo tâm’ vẫn còn là một khái niệm xa lạ. Thế nên dành nhiều thời gian để chậm rãi dẫn đạo cho Thanh Nhi và Vân Vận, hai nàng đều chăm chú lắng nghe lúc này không coi hấn là một thiếu niên suốt ngày đùa giỡn nữa mà là một vị cao nhân sâu không lường được, kiến thức uyên bác rộng rãi.

-“Hai vị tiền bối, Vân tông chủ. Của cái đều đã đặt trong những chiếc nhẫn trữ vật này.”-Một trong năm người mà Vô Tà chỉ định cung kính đưa ra một chiếc khay để đầy nhẫn trữ vật.

Vô Tà nhìn lướt qua cũng không kiểm tra làm gì-“Ta cũng không tuyệt đường sống của các ngươi, vì lúc này các ngươi chẳng nào là mục tiêu dễ dàng có thể trả thù. Thế nên trong mười năm tới, Vân Lam tông sẽ bảo hộ Mặc gia, mặc cho mười năm thoải mái phát triển.”

-“Đúng vậy, Vân Lam tông sẽ bảo hộ Mặc gia trong mười năm tới.”-Vân Vận do bàn trước nên lên tiếng khẳng định, nhìn một vòng-“Nếu Mặc gia lại khiến ta hài lòng trong những năm nay lại có thể đưa hậu bối tới Vân Lam tông tu luyện, lúc đó lại lần nữa được Vân Lam tông ta bảo vệ.”

-“Đa tạ Vân tông chủ.”-Mặc gia nhân tộc nghe mà mừng rỡ, muốn coi nàng như thần tiên sống mà quý lạ, chỉ cần còn sự bảo hộ thì tài sản cũng có thể kiếm lại được như trước.

-“Được rồi, đây là một bài học cảnh cáo các ngươi, nếu gia tộc các ngươi lại làm việc táng tận lương tâm liền chuẩn bị tinh thần bị diệt đi.”-Vô Tà chậm rãi nói từ trong Diễm kiếm lấy ra một bộ công pháp hàng thái của Cơ Diễm nhưng cũng là một bộ Huyền cấp cao giai công pháp-“Đây là cao giai Huyền cấp công pháp, các ngươi nhận lấy. Vì tội của người khác mà các ngươi phải chịu phạt đây là đền bù cho các ngươi.”

-“Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối.”-Mặc gia nhân tộc cảm thấy vị tiền bối thật quá tốt, trong lòng quyết noi gương tiền bối mà làm việc không còn chút căm hận nào trong lòng. Chiêu này của Vô Tà vận dụng quá tốt vừa đám vừa xoa.

...

...

...

-“Chúng ta tạm thời chia tay nhau ở đây.”-Vân Vận muốn nhanh chóng trở về gặp sư phụ nàng, vì qua mấy ngày ở cùng Thanh Nhi một Đẩu Tông hàng thật giá thật, nếu là hàng fake trả lại tiền, nàng mới biết được sư phụ nàng vẫn chỉ là Đẩu Hoàng đỉnh phong mà thôi chưa từng bước vào bước kia.

-“Khoan đã. Ta có cái này cho nàng.”-Vô Tà ném cho Vân Vận một cuộn giấy.

-“Đây là?”-Vân Vận đưa tay bắt lấy.

-“Tranh về ta, nếu nàng cảm thấy nhớ nhưng có thể mờ hôn hít mấy cái mà tưởng tượng thành ta để đỡ nhớ.”- Vô Tà nhún vai nói.

-“Ngươi.”- Vân Vận nghe mà muốn xé nát.

-“Nàng mà xé mắt thì sau nàng hối tiếc không kịp đâu.”- Vô Tà cười cười, đập Diễm kiếm thẳng hướng Mạc Thạch thành phương hướng mà bay trở về, Thanh Nhi cũng chào tạm biệt Vân Vận mà nhanh chóng bay theo Vô Tà.

-“Hừ, ai thèm tranh về ngươi có chứ.”- Vân Vận ra động tác muốn ném đi nhưng thấy Vô Tà đã khuất bóng liền thu vào nhãn trữ vật của mình. Lắc đầu một cái rồi nhắm hướng Vân Lam tông mà bay đi. Nàng muốn lập tức ngăn cản sư phụ nàng phục dụng viên đan dược kia, viên đan dược dành cho việc đột phá mà sư phụ nàng kiếm được. Sư phụ nàng cũng chưa từng phục dụng vì lão sư nàng vẫn là Đấu Hoàng đỉnh phong mà, nếu phục dụng rồi đã là Đấu Tông.

...

...

...

Vân Lam tông, đỉnh núi riêng biệt với các ngọn núi khác, nơi ở của tông chủ đời trước Vân Sơn đồng thời là sư phụ Vân Vận.

-“Sư phụ, sư phụ.”- Vân Vận từ ngoài tiến vào trong tòa viện duy nhất trên đỉnh núi, một tòa viện đầy đơn sơ.

-“Vận nhi đó hả? Có chuyện gì mà con gấp gấp vậy?”- Vân Sơn tay chấp sau lưng chậm rãi bước ra ngoài, lão lập tức nhận ra thực lực Vân Vận tăng lên mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước-“Thực lực con tăng mạnh trong thời gian ngắn ắt hẳn là có đại cơ duyên.”

-“Đúng vậy, hải nhi gặp một vị cao nhân, sau khi được vị cao nhân đó chỉ dẫn liền làm theo mà tăng tiến thực lực.”

-“Ắt hẳn là một đại cao nhân, chỉ bằng mấy ngày đã khiến thực lực con tăng trưởng như thế, khí tức cũng không giống như mượn ngoại lực.”- Vân Sơn gật gù nói, lòng phỏng đoán vị ‘cao nhân’ trong lời đồ nhi của mình thực lực phải mạnh hơn mình rất nhiều-“Không biết vị cao nhân đó gọi thế nào?”

-“Hắn danh xưng Vô Tà, sư phụ nhớ luôn khí tức mạnh mẽ mấy ngày trước chứ, là hắn và nữ vương Medusa.”

-“Nữ vương Medusa? Nàng tới đây làm gì?”

-“Xà nhân tộc bị Mạc gia bắt mà làm thí nghiệm tà ác, nàng tới hưng sư vấn tội, xong liền rời đi.”

-“Chỉ thế thôi sao?”- Vân Sơn không mấy tin tưởng.

-“Đó là nhờ vị cao nhân kia đứng ra giải quyết. Nữ vương Medusa cũng nghe lời hắn ta.”- Vân Vận quyết định giữ bí mật về tính cách Thanh Nhi.

-“Ừm...”- Vân Sơn khẽ gật nhẹ đầu một cái-“Mà con gấp gấp về đây là có chuyện gì vậy? Hai người đó có vấn đề gì sao?”

-“Sư phụ dùng viên đan đó chưa?”- Vân Vận gấp gấp hỏi.

-“Chưa, con chưa đạt tới cấp độ đỉnh phong hỏi ta làm gì?”

-“Thật may là sư phụ chưa phục dụng nó.”- Vân Vận cảm thấy mình về thật đúng thời điểm-“Con có phương pháp có lẽ giúp sư phụ tiến giai lên cấp bậc Đấu Tông.”

-“Phương pháp vị cao nhân kia chỉ sao? Hahahaha, dù gọi thế nào thì chưa từng gặp ta sao có thể dẫn đạo cho ta cơ chứ.”- Vân Sơn bật cười, tiến giai lên Đấu Tông chẳng dễ dàng như thế tiến mấy cái tiểu giai ở Đấu Hoàng.

-“Sư phụ cứ thử trước xem sao. Nếu không được, chẳng phải có viên đan dược kia sao.”

-“Vây cũng được, con thử nói xem sao?”- Vân Sơn suy nghĩ thoáng qua rồi gật đầu, dù sao vẫn là tốt hơn dùng ngoại lực.

-“Sư phụ đưa ra một chút đấu khí đi ạ.”- Vân Vận dùng cách của Vô Tà mà kiểm tra, hai luồng đấu khí chạm vào nhau liền bị bật ra giống như lúc Thanh Nhi đưa đấu khí muốn dung hợp với đấu khí của nàng.

-“Thứ cho đệ tử vô lễ, sư phụ đã đi sai con đường của mình rồi.”- Vân Vận ôm quyền nói, mặc dù nàng không muốn kết quả này chút nào cả nhưng nàng tin vào Vô Tà.

-“Sai con đường?”- Vân Sơn không hiểu ý của Vân Vận là gì.

-“Vị cao nhân kia nói, không có công pháp mạnh nhất chỉ có công pháp phù hợp với đạo của bản thân nhất mà thôi.”- Vân Vận chậm rãi nói-“Hắn là bằng chứng lấy Hoàng cấp công pháp tiến tới giai Đấu Tông.”

-“Hoàng cấp? Đâu Tông?”- Vân Sơn không nghĩ Vân Vận sẽ lừa hắn, mà là hắn đánh giá thấp vị ‘cao nhân’ kia.

-“Đúng vậy. Chỉ cần công pháp phù hợp với đạo của bản thân thì tiến giai sẽ rất nhanh.”- Vân Vận gật đầu nói-“Công pháp mà chúng ta đang tu luyện lúc này phù hợp với người đi con đường lương thiện, hành hiệp trượng nghĩa, ấm áp như gió xuân, khiến người thanh thản. Nếu đạo tâm phù hợp khi tu luyện sẽ khiến người tu luyện cảm thấy thanh thản.”

Vân Sơn nghe mà chấp tay sau lưng chân không tự chủ bước quanh sân một vòng, lúc còn thiếu niên lão từng có cảm giác giống như Vân Vận miêu tả nhưng càng về sau liền không thể nào có được cảm giác đó nữa, lúc đó hắn nghĩ lúc còn yếu cảm thấy là bình thường thôi nên không quá để ý chuyện đó. Nhưng từ sau khi mất đi cảm giác đó thực lực hắn liền đình trệ chậm chạp không tiến.

-“Vị cao nhân kia còn nói gì nữa không?”

-“Tăng thực lực lên là chuyện nhỏ, đại sự chính là vững vàng đạo tâm của mình. Chỉ cần đạo tâm vững chắc như bàn thạch không thể lay chuyển thì thực lực tự khắc sẽ tăng mạnh muốn áp chế cũng không được.”- Vân Vận nói lại lời của Vô Tà trong thời gian ba ngày hắn bỏ thời gian ra dẫn đạo cho nàng, khoảng thời gian này nàng thu hoạch không hề nhỏ.

-“Đạo tâm? Đạo tâm là gì?”- Vân Sơn lẩm bẩm nói.

-“Ví như, lúc bắt đầu tu luyện sư phụ lấy lòng muốn trừ gian diệt ác, từ ngay lúc đó đạo tâm của sư phụ liền được hình thành.”

-“Ra vậy, ra vậy, hahahaha!”- Vân Sơn cười lớn, thực lực hắn không ngờ lại tinh thuần hơn-“Bao năm nay ta quá lãng phí vô ích rồi. Vị cao nhân đó có chỉ phương pháp bồi dưỡng đạo tâm không?”

-“Có hai phương pháp mà vị cao nhân đó chỉ. Một là chém đi đạo tâm chính thức đi vào ma đạo nhưng mười người có chín người tẩu hỏa nhập ma. Còn phương pháp nữa khó hơn là giả làm một người bình thường không chút đầu khí không chút võ công lẫn vào nhân gian cảm nhận hơi ấm và sự lạnh lẽo của lòng người tìm kiếm cơ duyên, con cũng là dùng phương pháp này để kiếm cơ duyên.”- Vân Vận cũng nói cả hai loại phương pháp của Vô Tà đưa ra cho sư phụ mình nghe.

-“Được. Ta lên đường đây. Nếu người gặp lại vị cao nhân kia lập tức dùng đại lễ mà hành không được chậm trễ.”- Vân Sơn nói dứt lời thân hình liền lóe lên bay thẳng về phương xa chỉ trong chớp mắt liền biến mất nơi đường chân trời. Thấy sư phụ đã khuất bóng nàng liền như tiểu cô nương lè lưỡi, bảo nàng gặp tên Vô Tà mà dùng đại lễ sao mơ đi, mà nếu sư phụ nàng biết vị cao nhân trong lời nàng là một thiếu niên nhây nhót, ngả ngớn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thân Pháp Đấu Kỹ, Quỷ Ảnh

-“Công pháp của anh thật sự là Hoàng cấp?”- Thấy Vân Vận đã đi xa, Cơ Diễm xuất hiện cạnh Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Tất nhiên là không phải rồi, nếu Hoàng cấp sao có thể hấp thụ dị hỏa rồi cứu Thanh Nhi cơ chứ.”- Vô Tà tỏ ra cực kỳ thành thật.

-“Vậy ra anh nói với Vân Vận là?”

-“Anh chém gió thôi. Theo lý thuyết điều anh nói là đúng nhưng thực tế ai dám thử?”- Vô Tà nhún vai nói-“Cho dù em biết cái lý thuyết đó, em cũng dám bỏ tu luyện công pháp Thiên cấp đi tìm một công pháp phù hợp sao?”

-“Vậy chuyện đầu khí của em bài xích của Vân Vận mà lại phù hợp với anh là sao?”- Thanh Nhi lên tiếng hỏi, nếu lời giải thích lúc đó là sai vậy nguyên nhân thật sự là gì.

-“Do công pháp của anh khá đặc biệt thôi.”- Vô Tà nghĩ ngợi một chút-“Coi như là tà công đi, hấp thu được bất cứ loại năng lượng nào, nên có thể phù hợp với mọi loại công pháp.”

-“Vậy sao anh có thể tu luyện được, chẳng phải anh giải thích đạo tâm và ý trí công pháp khác nhau không thể tu luyện thành công sao?”- Cơ Diễm càng lúc càng thấy Vô Tà giảng giải với Vân Vận càng có điểm sai sót.

-“Anh chỉ nói là coi như tà công thôi mà chứ có phải thực sự là tà công đâu. Nói thế cho dễ hình dung một chút thôi. Với lại thế gian vô số người, lý thuyết anh nói chỉ áp dụng những người bình thường chứ không áp dụng được lên những người khác thường. Chẳng hạn như Thanh Nhi, Uyển Nhi song hồn nhất thể.”- Vô Tà chỉ qua Thanh Nhi-“Nàng có thể luyện song song hai loại công pháp.”

-“Vậy anh thì sao?”

-“Công pháp anh là đặc biệt còn anh thì không... À nói nhầm rồi, anh thuộc dạng đặc biệt.”- Vô Tà nói nửa câu liền tự phản đối.

-“Anh là trường hợp nào, có giống Thanh Nhi, Uyển Nhi không?”-Cơ Diễm mong chờ nói.

-“Đẹp trai, đặc biệt rất là đẹp trai. Ấy zà, biết là sao được chỉ trách ta quá đẹp trai tuấn tú mà thôi.”-Vô Tà lập tức tạo dáng để phô ra vẻ đẹp trai hiếm có khó tìm ngàn vạn dặm chọn một của mình. Bổng Diễm kiểng dưới chân rung mạnh một cái làm hấn hủ tim, vội chỉnh lại tư thế, đang trên cao và hấn méo có biết bay nha.

-“Quả nhiên đẹp trai đến mức khiến mỹ nhân phải ghen tị. Cơ Diễm nếu em nghiêng đi là đồng tình, bay tiếp là đồng ý, dừng lại là không phản đối.”-Vô Tà nhanh chóng chặn hết đường lui của Cơ Diễm.

-“Anh...anh, không nói với anh nữa. Thanh Nhi, Tuyết muội đừng để ý tới hấn ta nữa.”-Cơ Diễm quả nhiên không biết phản ứng thế nào chỉ có thể gặng dỗi nói, lúc trước nàng toàn là trêu chọc người khác nay bị một tên mặt dày hơn tường thành nói cho á khẩu.

...

...

-“Diễm nhi, Tuyết nhi, hai em biết mình sẽ bị song kiếm này hút vào hay sao mà lại có nhiều đồ đạc trong đó thế?”-Vô Tà thắc mắc điều này bấy lâu, nhân lúc trên đường bay rảnh rồi không có việc gì làm liền lấy hết đồ trong Diễm kiếm và Tuyết kiếm ra mà kiểm kiểm tra.

-“Ai biết đâu, em không có truyền nhân, không có gia tộc thì tài sản mang hết trên người là đúng rồi, lúc bị hút vào hấn trừ vật các thứ đều bị hút vào theo chỉ có cơ thể bị vỡ vụn mà thôi. À, mà mấy viên đan đỏ anh chưa dùng được đâu, phải ít nhất đạt Bán Thánh may ra có thể dùng.”-Cơ Diễm đang giải thích thì thấy Vô Tà trên tay cầm mấy lọ đan được liền nhắc nhở.

-“Sao không có được liệu? Em là luyện được sư mà.”-Vô Tà chỉ thấy đan được mà không thấy được liệu liền thắc mắc.

-“Cần gì trừ được liệu cơ chứ, kẻ nào tới luyện đan liền đưa được liệu ra không có thì lẩn. Mà em thì không thu được liệu chỉ thu đồ vật cỏ quái, vũ khí, điển tịch, công pháp làm đồ trao đổi.”

-“Em lấy vũ khí làm gì cơ chứ? Mà tích trữ nhiều vũ khí thế này không lấy ra cho anh.”-Vô Tà cảm mấy món lên quan sát, rồi lựa ra cho chính mình mấy thứ gồm chiếc mặt nạ lúc trước Cơ Diễm đưa hấn, một bộ quyền, một bộ gồm 108 thanh tiêu kỳ.

-“Anh lấy bộ tiêu kỳ này làm gì?”-Dao Tuyết thắc mắc.

-“Hừm, anh nhớ là để em coi về trận pháp rồi mà.”-Vô Tà ngạc nhiên-“Mấy tiêu kỳ này chỉnh sửa một chút liền có thể vận dụng mà kết trận rồi.”

-“Ừ nhì.”-Dao Tuyết mới chợt nhớ ra điều đó-“Lúc trước chủ nhân cũ của bộ tiêu kỳ này chủ yếu là để đánh dấu nơi hấn đi qua, ừm, một tên trộm.”

-“Còn có thể loại này nữa.”

-“Chiếc mặt nạ này cũng là của hấn, chủ yếu là để che lấp sự hiện diện, ngoại trừ Tuyết tỷ ra thì không ai phát hiện hấn cả. Tới vô ảnh đi vô tung.”-Dao Tuyết chỉ chiếc mặt nạ trên tay Vô Tà mà nói.

-“Vậy ra là hàng tốt. Dùng thế nào đây?”-Vô Tà đeo lên mặt, không cảm thấy có gì xảy ra cả.

-“Truyền đầu khí vào là có thể dùng.”

-“Ừm!”-Vô Tà truyền đầu khí vào rồi cảm giác da mặt ngứa ngáy, chiếc mặt nạ cứ thế nhập vào mặt hấn không để lại chút dấu vết nào.

-“Trừ khi anh muốn gỡ ra bằng không không ai có thể gỡ ra được kể cả khi anh đã chết. Hấn ngồng cuồng nhảy vào bẫy của em và thế là phải nước mắt ngấn nước mắt dài giao ra đồ vật yêu thích.”-Cơ Diễm nhớ lại mà cảm thấy đầy tự hào trước chiến tích năm đó.

-“Rồi, biết em giỏi rồi, chuyện cả mười vạn năm trước còn tự hào cái gì nữa không biết.”-Vô Tà lên tiếng cắt đứt hồi tưởng chiến thắng oanh liệt của Cơ Diễm.

-“Đúng rồi ngoài chiếc mặt nạ đó ra em còn lấy được của hấn một môn thân pháp đầu kỹ tốt nữa.”-Cơ Diễm chợt nhớ ra bắt đầu hạ xuống gần đồng trục quyền mà từ trong lựa ra một hắc sắc trục quyền.

-“Thân pháp của siêu trộm sao? Nghe có vẻ hay đấy.”

-“Quý Ảnh, luyện thêm môn thân pháp này và thêm chiếc mặt nạ nữa thì chính thức có thể tới vô ảnh đi vô tung. Chiếc mặt nạ che giấu khí tức có thể che giấu cảm giác được của cường giả còn thân pháp có thể trở nên vô hình trong mắt người khác. Lần đó nếu không phải hấn ngu người thách thức em, một luyện đan sư với linh hồn cường đại thì hấn cũng không thua được.”

-“Thế mà lúc trước không lấy ra cho anh luyện.”-Vô Tà nhận lấy trục quyền, vừa mở ra một luồng kí ức nhập thẳng vào hấn.

-“Đừng sợ, thủ đoạn của Đầu Đế lúc tọa trục quyền mà thôi.”-Cơ Diễm lên tiếng vội nói.

-“Sao lại sợ? Thứ anh không sợ nhất là thứ nhập vào người.”-Vô Tà nhún vai nói, đúng vậy chỉ cần nhập vào người hấn thì khỏi ra đi, hấn vận chuyển Vô

Danh công pháp là có thể lập tức hấp thụ. Trong đầu hần lúc này nhiều hơn một bộ thân pháp đấu kỹ cả khẩu quyết và cách tu luyện.

-“Ừ nhỉ.”-Cơ Diễm chợt nhớ đến thân pháp quý dị thần bí của Vô Tà tu luyện.

-“Quả là môn thân pháp thần kỳ.”-Vô Tà cảm thán nói, hần đang chìm vào thân pháp đấu kỹ vừa nhận được, một môn Thiên cấp đấu kỹ nhưng không quá yêu cầu khắt khe về cấp độ để tu luyện nên Vô Tà hần cũng có thể tu luyện được môn thân pháp này.

-“Ta ca sao lại ngồi im không luyện tập luôn? Một môn đấu kỹ đầu thế giống công pháp.”-Thanh Nhi thắc mắc, nàng lúc tập luyện môn đấu kỹ nào liền phải tập luyện mới có thể nắm giữ.

-“Ta cũng không ngờ Ta ca đạt được cấp độ này rồi. Sau khi hần tỉnh lại tốc độ tu luyện môn đấu kỹ này nhanh hơn gấp nhiều lần.”-Dao Tuyết lên tiếng giải thích-“Hần hiện tại liên tục suy diễn và mở phóng lại môn thân pháp này, lúc ta đạt Đấu Tôn liền mới có thể sử dụng được cách thức tu luyện này.”

-“Đúng là vậy.”-Cơ Diễm gật nhẹ đầu, Vô Tà càng lúc càng làm nàng cảm thấy nhìn không thấu, vượt qua suy đoán của nàng.

-“Chúng ta tạm thời yên tĩnh chờ làm phiền hần tu luyện, chắc phải mất một thời gian dài mới hoàn tất.”

...

...

...

Chúc mừng Cơ Diễm lại một lần nữa đoán chệch lệch, hần ngồi yên đúng hai ngày liền tỉnh lại vừa vận tới được Thạch Mạc thành.

-“Mấy đứa trở về rồi sao?”-Anna (mẫu thân của Tiêu Thanh Nhi, Tiêu Uyển Nhi đồng thời là nữ vương Medusa hiện nay) xuất hiện trước mặt nhóm Vô Tà.

-“Mẹ!”-Thanh Nhi cười vui vẻ tiến lại cạnh mẫu thân mình.

-“Tiểu Tà, con có gì muốn nói không?”-Anna nhìn thẳng vào Vô Tà.

-“Bá mẫu ở đây vậy tức là có một tên Đấu Vương cường giả trở lên tiến tới, mà chắc Đấu Hoàng là hết chứ nếu không bá mẫu đã không có ở đây là một đường truy theo tên cường giả đó rồi.”-Vô Tà lập tức nói, vì có một siêu cấp cường giả ở sa mạc tọa trấn nên hần mới dám để Thanh Lâm lại đây mà cùng Thanh Nhi thẳng tiến Diễm thành.

-“Mọi thứ đều nằm trong tính toán của con rồi sao? Ừm, đúng là thế, một tên Đấu Hoàng liền tới ngay khi bọn con đi không lâu.”-Anna gật đầu cười, mọi chuyện đúng như Vô Tà dự đoán-“Ta có phong ấn thực lực của ả ta lại, các người muốn xử lý sao thì xử lý. Mà tiểu cô nương đó sao ta có cảm giác thân thuộc.”

-“Nàng là một con lai nửa xà nhân nửa nhân loại, mà dòng máu xà nhân của nàng là dòng máu xà nhân vương.”-Vô Tà cũng không giấu diếm làm gì, vì hần, Cơ Diễm và Dao Tuyết đã bàn với nhau để nàng tới xà nhân tộc tu luyện.

-“Để nàng tới xà nhân tộc tu luyện đi. Nàng đã mất cả cha lẫn mẹ, ta muốn nhận nàng làm con nuôi.”-Anna lên tiếng đề nghị-“Ta thấy nàng thật dễ thương và ngoan ngoãn.”

-“Chuyện để nàng tới xà nhân tộc, cháu cũng đã quyết định như thế chỉ là chuyện bá mẫu thu nàng làm con nuôi phải hỏi qua ý kiến của nàng đã, cháu không thể thay nàng được chuyện này.”

-“Ừm, vậy là tốt rồi, ta cũng đã nhận nàng làm con nuôi và nàng đã đầu ý.”

-“Thế bá mẫu hỏi cháu làm gì nữa. Nếu cháu phản đối thì sao?”-Vô Tà cười khỏ nói, quyết định xong hết còn hỏi làm gì nữa.

-“Thì tất nhiên phản đối vô hiệu lực và được coi như là đồng ý.”-Anna đầy bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Thu Một Cái Thị Nữ Đấu Hoàng

Anna liền mang theo Thanh Lâm về tộc trước, nàng ở cô độc một mình gần trăm năm nay nên nơi đông nơi nàng có phần không quen nên mới ra về trước.

Vô Tà cùng Thanh Nhi sau khi tiễn Anna quay về liền đi xuống nơi nhốt vị Đẩu Hoàng phong ẩn thực lực. Nói nơi nhốt chứ chỉ là căn phòng bình thường mà thôi, nhưng với một Đẩu Hoàng bị phong ấn sức mạnh cũng không thể phá mà thoát ra.

-“Em thấy khí tức của nàng ta quen quen.”-Thanh Nhi hơi dừng lại nói-“Uyển Nhi chắc là từng gặp nàng nên thấy quen quen.”

-“Vậy em đòi cho Uyển Nhi đi.”-Vô Tà nghe vậy liền nói, nếu thật sự quen thì hẳn lấy giá thấp xuống chút cũng không sao.

-“Được.”-Thanh Nhi gật nhẹ đầu, mái tóc nàng liền đổi qua màu trắng.

-“Có lẽ là người từng cầu ta một việc.”-Uyển Nhi cảm nhận một chút liền nói sau đó mở cửa bước vào trong phòng. Giữa phòng là một nữ nhân ngồi tu luyện cổ pháp giải phong ấn.

-“Hừ, người thật đù to gan.”-Uyển Nhi có vẻ thật sự quen với nàng ta-“Còn dám lợi dụng ta rồi đi để bắt đi muội muội của ta?”

-“Tại hạ không biết đó là muội muội của nữ vương.”-Nữ tử mở mắt lập tức nhận ra Uyển Nhi.

-“Được rồi, ra là quen vậy bỏ lại nhẫn trừ vật rồi đi đi.”-Vô Tà cảm thấy tiếc nuối, không quen là hẳn phải ăn thêm một khẩu nữa.

-“Chỗ này là nơi người có thể lên tiếng sao?”-Nữ tử kia cảm ứng được Vô Tà mới chỉ là Đẩu Giả nên khinh thường nói, chưa kể một Đẩu Hoàng như nàng mà lại bị một tên Đẩu Giả không coi ra gì-“Một tên người hầu như người mà dám nói sao? Đồ hạ đẳng!”

-“Thật đúng ý ta.”-Vô Tà bật cười, như vậy là đúng ý hẳn rồi, từ trong nhẫn trừ vật lấy ra một viên đan được đây là viên đan hẳn gọi ý để Cơ Diễm luyện chế có tác dụng giống ma túy kiếp trước chỉ là trong thoáng chốc mà thôi nhưng vậy là đủ rồi.

-“Uyển Nhi giúp ta cho nàng ăn viên đan này.”-Vô Tà đưa qua cho Uyển Nhi.

-“Được.”-Uyển Nhi cũng không từ chối mà tiến lên một bước chụp lấy đầu nữ tử kia mà nhét viên thuốc vào rồi dùng đầu khí mạnh mẽ ép nữ tử đó nuốt vào viên đan. Thấy nữ vương Medusa lại nghe theo thiếu niên kia, nữ tử liền cảm thấy thật sự không xong rồi. Sau khi viên đan đi qua cổ họng liền cứ thế tan ra rồi lập tức ngấm vào người, nàng bắt đầu sinh ra cảm giác lâng lâng, tinh thần mất đi sự tỉnh táo.

Thấy thuốc bắt đầu ngấm, Vô Tà tiến nhanh tới hai tay kết một thủ ấn kỳ lạ đầy phức tạp. Đây là một cấm thuật khiến linh hồn của nạn nhân khắc lên một dấu ấn của người thi triển không thể giải trừ trừ khi người thi triển tự nguyện giải trừ. Gọi là cấm thuật vì dùng 200 năm thọ nguyên để thi triển và nếu nạn nhân chỉ cần một tia chống cự liền thất bại, thế nên hẳn mới dùng tới viên đan được kia.

-“Hoàn thành!”-Vô Tà cảm nhận được hẳn có liên hệ với nữ tử kia, đây là dấu hiện ấn đã hình thành.

-“Người đã làm gì ta?”-Nữ tử không lâu sau liền tỉnh lại, cảm nhận được linh hồn mình có điểm khác lạ.

-“Còn dám vô lễ?”-Vô Tà dùng ý niệm kích hoạt dấu ấn.

-“A...a...a...a...”-Nữ tử cảm nhận được một cơn đau từ tận linh hồn khiến nàng không thể chịu đựng nổi, tinh thần nàng lại càng trở nên tỉnh táo khiến nỗi đau lại càng thêm đau.

-“Chỉ một chút trừng phạt mà thôi.”-Vô Tà ngưng lại-“Người có thể tự tử.”

-“Người.”-Nữ tử giật dử nhưng một từ ‘tự tử’ khiến nàng lập tức có ý định tự kết liễu nhưng cơn đau lập tức tái hiện, tay chân không còn sức để mà tự tử.

Vô Tà thấy mà khịt mũi một cái, nếu tự tử được thì còn gì gọi là cấm thuật cơ chứ, mà công nhân tên tạo ra cấm thuật này thật quá bá đạo.

-“Giác ngộ được tình cảnh của mình chưa?”-Vô Tà kéo ghế ngồi xuống trước mặt nữ tử-“Người tên gì?”

-“Thanh.”-Chưa kịp dứt câu nữ tử liền kêu lên đau đớn.

-“Cộc lốc thế sao?”

-“Tại hạ tên Thanh Liên.”-Thanh Liên biết người dưới mái hiên không thể cúi đầu.

-“Tốt, Thanh Liên cô nương. Khi nào cô nương kiếm đủ 1 ức kim tệ mang tới ta liền giải đi dấu ấn trên người cô nương.”-Vô Tà tính toán một chút liền nói.

-“Một ức...ức...”-Thanh Liên lắp bắp không tin vào tai mình.

-“Trong thời gian 1 năm không kiếm đủ thì ngoan ngoãn tới cạnh bản thiếu gia. Ta còn thiếu một cái hủ gái bụng bê rót nước.”-Vô Tà cười cười, hẳn biết chắc chẳng thể nào kiếm đủ được 1 ức vạn trong một năm cả, tự nhiên không tốn gì có một tay đầm Đẩu Hoàng quá có lời. Đây ghế đứng dậy để lại Thanh Liên còn ngờ ngác trong phòng-“Uyển Nhi giúp nàng giải phong ấn đi. Giờ quả nhiên nhiều người tốt, để lại một chiếc nhẫn trừ vật không chịu mà phải trả một ức kim tệ mới chịu.”

Nghe câu này Thanh Liên hồi hận muốn chết, trong nhẫn trữ vật của nàng cũng không có thứ gì quý trọng nhưng lại không chịu gờ phải công cái nợ 1 ức kim tệ cho dù cả tông môn của nàng bán đi cũng không đủ. Nghĩ đến đây nàng biết mình chỉ còn một con đường duy nhất mà thôi.

...

...

...

Hai ngày sau khi về đến Thạch Mạc thành, Vô Tà liền tới phòng của Tiêu Đình.

-“Ta chuẩn bị lên đường rồi đi.”-Vô Tà báo trước cho Tiêu Đình và Tiêu Lệ một tiếng trước khi lên đường.

-“Không ở thêm mấy ngày nữa sao?”

-“Chịu thôi, ở đây lâu ngày ta bệnh cũ lại tái phát nữa thì mệt lắm.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu hần cũng muốn ở lại lắm chứ nhưng cơ bản là không thể.

-“Ấy thế mà ta tưởng ngươi bệnh dữ đã không còn.”-Tiêu Đình thở dài tỏ ra thật đáng tiếc nói-“Nếu vậy ngươi sớm lên đường đi thôi, chứ ngươi bệnh tại doanh ta mà tái phát thì ta không biết phải nói sao với Thanh Nhi thế nào đây.”

-“Ừm, vậy ta liền lên đường luôn cho sớm.”-Vô Tà quay người đi khỏi phòng rồi chợt nhớ đến một chuyện, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một lọ đan dược quay người ném lại phía đằng sau-“Nếu tên tiểu Viêm tử tới đây đưa hần lọ đan dược đó.”

-“Được, nếu hần không đến lúc hần lên Vân Lam tông ta sẽ cho người tới đó đưa cho hần giúp ngươi.”-Tiêu Đình thu lại lọ đan dược mà Vô Tà ném tới.

-“Chớ thấy ăn vụng của hần ta đó.”-Vô Tà cười nói rồi bước ra khỏi phòng.

-“Anh bị bệnh gì sao? Sao không nói em để xem qua?”-Cơ Diễm lên tiếng truyền âm cho Vô Tà.

-“Bệnh này em không thể chữa khỏi, ngay cả khi thực lực em có như trước cũng vậy.”-Vô Tà thở dài lắc nhẹ đầu một cái-“Bệnh của ta có tên gọi là bệnh lười.”

-“Quả thật em không thể chữa được bệnh này rồi.”-Nghe Vô Tà nói mà Cơ Diễm hơi ngạc nhiên một chút rồi cũng đồng ý với quan điểm nàng không thể chữa bệnh này-“Bệnh này cũng chỉ có thể cầm chừng mà thôi không cách nào chữa khỏi được.”

-“Ta biết chứ.”-Vô Tà thở dài nói, từ thế giới trước kia hần cũng chưa từng một lần chữa khỏi căn bệnh quái ác này.

-“Lười thì nói đại ra đi còn nói là bệnh.”-Thanh Nhi chê môi nói.

-“Của ta là bệnh, chứng bệnh khiến tay chân bủn rủn không hoạt động được chỉ có thể ăn rồi ngủ mà thôi.”-Vô Tà đầy nghiêm túc nói-“Nên người ta mới đặt tên cho chứng bệnh này là bệnh lười.”-Một pha giải thích không thể chê vào đâu được, đến hần còn tưởng như mình đã tin lời giải thích này luôn ấy chứ.

-“Thôi bớt đi. Anh nói gì cũng không chệch không khỏi chuyện anh là tên lười biếng cả.”-Thanh Nhi lập tức đánh gãy lời Vô Tà trước khi hần chém gió thêm điều gì nữa.

-“Em đã rành như vậy thì anh không nói nữa vậy.”-Vô Tà nhún vai một cái, tiếng lòng hần đang gào thét hãy trả lại một Thanh Nhi ngây thơ đến cực điểm cho hần.

-“Vậy ra đúng như những gì Tuyệt tỷ nói.”-Thanh Nhi gật gật đầu vỗ vỗ bộ ngực bằng phẳng của mình, xem nữa thì nàng liền tin lời Vô Tà rồi-“Nếu không phải Tuyệt tỷ chỉ ta nói một câu như thế liền bị ngươi lừa rồi.”

-“Ra vậy.”-Vô Tà không cảm giác bị lừa mà cảm giác vui vẻ khi biết Thanh Nhi vẫn còn rất ư là ngây thơ. Sau khi biết sự thật Vô Tà bắt đầu chêu chọc tiểu nữ tử ngây thơ này thêm nữa, nhìn thấy cảnh này doanh binh cảm thấy những ngày trước cường giả tiện tay cho một Đẩu Linh thành tro bụi lại có thể cười giòn như một tiểu cô nương thế này.

...

...

-“Thanh cô nương sao còn chưa quay về kiểm tiền trả nợ đi?”-Vô Tà thấy Thanh Liên chặn lại đường liền cười hỏi.

-“Ta không thể kiếm đủ 1 ức.”-Thanh Liên suy nghĩ hai ngày nay rồi.

-“Ừm. Vậy tới trước Gia Mã đế đô, ta xong viện liền tới.”-Vô Tà gật gù nói, quả là Đẩu Hoàng quyết định quả nhiên nhanh, gặp hần thì chắc quyết định không nhanh thế đâu.

-“Được.”-Thanh Liên cũng không biết phải làm gì cả ngoài gật đầu, chuyến đi này chẳng được gì đã thế còn mất luôn cả tự do nữa, thở dài một hơi nàng

theo phương hướng Đông Bắc mà bay đi.

-“À, thăm dò tin tức của Nạp Lan gia tộc giúp ta.”-Vô Tà vội nói theo một câu.

-“Nạp Lan gia tộc, ở đó có mỹ nữ liên quan đến anh hả?”-Cư Diễm không biết nghĩ cái gì mà lại đi hỏi thứ này.

-“Có chút liên quan, nhưng không phải với ta mà với tên tiểu tử lần trước hai nàng gặp qua.”-Vô Tà không hiểu ý của Cư Diễm nhưng vẫn trả lời.

-“Nàng ta đẹp chứ?”

-“Có chút, tất nhiên là không đẹp bằng ba người rồi.”-Vô Tà nhân ngay cơ hội mà khen ba vị mỹ nữ-“Nàng là mỹ nữ nổi tiếng Gia Mã đế quốc nhưng ta xem ra nếu ba nàng hiện thân liên tục thì tập không thể so sánh, không thể so sánh.....”

Mỹ nữ nào được khen chả thích cơ chứ ba vị mỹ nhân liền một đường vui vẻ cười híp cả mắt quay về xà nhân tộc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vô Đề

-“Anh muốn thuê nàng ta sao không nói thẳng ra luôn mà lại dùng phương pháp này.”-Cư Diễm nhìn bóng Thanh Liên khuất nơi chân trời liền hỏi, Vô Tà mới đầu hấn động kịch quá tốt nàng chút nữa thì tưởng thật chỉ là sau khi suy nghĩ kỹ lại về tính cách của Vô Tà thì liền rõ được ý định thật sự của hắn.

-“Nếu ta nói thẳng nàng đồng ý sao? Chắc chắn là không, đường đường là một Đẩu Hoàng sao lại có thể nghe lời một tên Đẩu Sư yếu nhớt cơ chứ.”-Vô Tà bắt đầu nói.

-“Quả là thế thật.”-Cư Diễm gật đầu, nếu đặt nàng vào trường hợp này nói nàng làm việc cho một Đẩu Sư là không được.

-“Trương lai rồi lại nói.”-Vô Tà quay đầu lại tiếp tục hướng xà nhân tộc mà đi tới-“Nếu nàng ta cứ làm tốt thì tất nhiên ta cũng không bạc đãi nàng ta.”

-“Hừ, anh có gì mà trả công cho nàng kia chứ.”

-“Đồ của em cũng là đồ của anh và tất nhiên đồ của anh là đồ của anh rồi. Em cứ theo đó mà nghĩ xem anh lấy đồ ở đâu để trả công chi nàng ta bây giờ!”-Vô Tà nghĩ ngợi một chút rồi lại thờ ơ than dài nói-“Nếu nàng thấy ta quá đẹp trai nên muốn ta làm tiền công thì sao nhỉ? Đẹp trai nó khổ thế này cơ đấy, giá mà lão thiên sinh ra ta bớt đẹp trai một chút.”

-“Anh muốn bớt đẹp trai lại hả? Em có viên đan giúp anh hoàn thành ý nguyện.”-Cư Diễm thần bí lấy ra một viên đan dược.

-“Thật sao? Để ta xem nào.”-Vô Tà tỏ ra cực kỳ vui vẻ như ước nguyện đã thành nhanh tay lấy viên đan từ tay Cư Diễm-“Ra đây là viên đan giúp ta hoàn thành ước nguyện xấu trai đi của mình sao?”

-“Đúng là thế đó, chỉ cần một viên đan thế thôi đủ khiến anh xấu trai đi rất nhiều.”-Cư Diễm không ngờ Vô Tà phản ứng thế nhưng lỡ phóng lao phải theo lao thôi, viên đan đó thực ra là một viên đan bỏ mà thôi.

-“Ta ăn đây.”-Vô Tà tất nhiên là không biết Cư Diễm nghĩ gì rồi nhưng hắn chắc chắn rằng dù viên đan có là thật thì hắn cũng không sợ muốn tác dụng xấu đến hắn phải hỏi qua Vô Danh công pháp trước đi đã.

-“Ta xấu trai đi chưa vậy?”-Vô Tà tỏ ra đầy mong chờ nói, rồi nhìn nét mặt các vị mỹ nữ rồi tỏ ra đầy đau khổ-“Ta biết mà ông trời quả thật cứ bắt ta đẹp trai mãi ngay cả đan dược cũng không ăn thua, haizzzzz”

-“Được, em sẽ cố gắng tạo ra đan dược tốt hơn.”-Trong thâm tâm Cư Diễm hừ lạnh một tiếng, thậm chí nói chỉ là thuốc giả thôi có gì trang bức cơ chứ, cứ đợi đó.

-“Ta mong đợi hết cả vào em đó, cố gắng lên đừng để ta hy vọng thật nhiều rồi thất vọng.”-Vô Tà tỏ ra cực kỳ hy vọng. Chính vẻ mặt này đã nhắc lên trong lòng Cư Diễm một ngọn lửa quyết tâm.

Mãi về sau khi Cư Diễm biết được dù đan của nàng có tốt thế nào thì cũng chỉ như thuốc bỏ cho Vô Danh công pháp của tên vô si Vô Tà hấp thụ mà thôi, như muối bỏ biển. Sau đó nàng liền giận hắn mấy ngày liền không thèm nói chuyện nhưng đó là chuyện của mãi sau này chớ nên nhắc đến sớm làm gì.

...

...

...

Ở lại xà nhân tộc mấy ngày, Vô Tà liền lập tức từ giả Anna mà mang theo Thanh Nhi cùng Tiểu Y Tiên mà lên đường thẳng tới đế đô, dù sao cũng đã hứa trợ trận cho tên tiểu tử Tiêu Viêm kia nên quyết định đi tới thăm dò thoáng qua một chút. Mang theo Thanh Nhi là vì mẫu thân nàng gửi gắm còn về Tiểu Y Tiên hẳn đã có ý định để nàng lại ở xà nhân tộc nhưng cuối cùng lại nghĩ đến Cơ Diễm đã thu nàng làm đệ tử để nàng ở lại không cho Cơ Diễm chỉ dạy sao sau này thành công được nên rồi lại quyết định mang nàng đi theo. Về phần Thanh Vân ưng của Tiểu Y Tiên lúc trước mang đến xà nhân tộc thì nhận được một viên đan của Cơ Diễm liền có thể thu nhỏ lại cỡ bằng một tiểu điều mà thôi, có thể mang theo được. Nhìn qua đội hình gồm một tên đực rựa, năm vị mỹ nữ và một tiểu điều.

-“Sau chuyện của tên tiểu tử kia, anh tiếp tục tính đi tới đâu nữa?”-Cơ Diễm lên tiếng hỏi, theo nàng hiểu biết về Vô Tà thì nếu không hỏi đảm bảo tới lúc đó hẳn mới suy nghĩ tiếp.

-“À, tới Già Nam học viện, anh bói được ở đó có dị hỏa.”-Vô Tà sau khi học được bói toán liền tiêu tốn chục năm thọ nguyên bói ra được ở Già Nam học viện liền có một ngọn dị hỏa khá mạnh mẽ ở đó, cảm thấy lời của mình vừa nói giống như phùng trộm cấp ở đâu có đồ ngon liền tới nên Vô Tà liền thêm một câu nữa-“Anh tính tới đó ‘mượn’ tạm ngọn dị hỏa của họ chơi bồi.”

-“Chứ không phải tới lấy sao?”-Uyển Nhi chề môi khinh thường nói.

-“Ày, ai lại nói thế, ta là người lịch sự phải nói là ‘mượn’ chứ không được nói là ‘lấy’, hiểu chứ.”-Vô Tà đầy chính khí nói-“Chỉ là mượn mà không biết khi nào mới chán để trả lại thôi.”

-“Đúng như những gì Tà ca nói, ta không có lời nào có thể phản bác cả.”-Cơ Diễm tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, rồi bật cười khi lại thấy khuôn mặt thanh niên nghiêm túc của Vô Tà.

Thấy sự phụ mình như thế Tiểu Y Tiên liền lắc nhẹ đầu, lúc đầu sự phụ nàng còn tỏ ra nghiêm túc trước mặt nàng nhưng càng về sau khi trở nên quen thuộc liền lộ ra bản chất thật sự của mình không chút che giấu.

-“Sự phụ dù sao cũng là một luyện được sư tại sao tính cách khác với những vị luyện được sư khác vậy?”-Tiểu Y Tiên rốt cục cũng lên tiếng hỏi, như Đan Vương Cổ Hà một mực khiến người ta có cảm giác cao nhân nghe qua danh tự cũng đủ làm người ta kính nể rồi.

-“Tại sao ư?”-Cơ Diễm dừng lại cuộc tán nhảm với Vô Tà, chợt nhớ lại trước kia kẻ nào là luyện được sư mắt cũng cao quá trán cả-“Ta cũng chẳng biết nữa.”

-“Điều này rất ư là dễ hiểu thôi.”-Vô Tà ở một bên lên tiếng-“Lúc trước nàng chủ yếu luyện loại được gì nào?”

-“Chữa thương được, an thần được,...”-Cơ Diễm nghĩ nghĩ rồi liệt kê mấy loại đan được nàng hay luyện chế qua.

-“Tất cả chủ yếu nhằm vào những người bị thương, những người gặp bình cảnh,... Một chút vui vẻ cũng đủ khiến con đau giảm nhẹ, một chút cười đùa cũng đủ khiến tâm tình thoải mái hơn mà đột phá.”-Vô Tà chém đại, chứ cái này ở thế giới trước thì đúng đối với bác sĩ, không tin đi khám bệnh đang đau mà gặp ông bác sĩ vui vẻ đùa mấy câu cũng đủ để cơn đau giảm bớt chút nào đó. Còn về chuyện đột phá giống như đi thi đại học so sánh thế cho dễ, đi thi mà tâm trạng vui vẻ chẳng phải làm bài full hiệu suất sao.

-“Có lẽ đúng là như vậy.”-Cơ Diễm nhớ rằng lúc trước nếu gặp ai cầu đan đột phá nàng đều vui vẻ nói với họ mấy câu giúp tâm trạng của họ tự tin hơn.

-“Dần dần điều đó hình thành tính cách như bây giờ của Diễm Nhi.”-Vô Tà đưa ra kết luận một câu.

-“Còn mấy tên luyện được sư khác, đám người đó nghĩ họ là người cõi trên, là thiên tài, vạn người mới chọn được có một mình họ làm luyện được sư. Tên nào tên đó ánh mắt cao quá trán là vậy. Không chỉ luyện được sư mà ngay cả những tên gọi là thiên tài toàn kẻ kiêu ngạo mà thôi, hiếm, rất hiếm kẻ nào không kiêu ngạo.”

-“Ra là vậy.”-Tiểu Y Tiên hoàn toàn thông suốt.

-“Ta đây đẹp trai vậy chưa kiêu ngạo thôi, mấy tên thiên tài có gì để kiêu ngạo cơ chứ? Thật khó hiểu!”-Vô Tà tỏ ra đầy khó hiểu hất tóc một cái. Hành động này khiến Tiểu Y Tiên che miệng cười, mới đầu nàng có hơi không thích ứng nhưng ở mấy ngày liền quen thuộc cũng mặc kệ Vô Tà tự luyện mấy câu rồi thôi.

-“Haizzz.”-Thấy không ai chú ý Vô Tà cungz chỉ thờ dài một tiếng, hần mặt dày nhưng không dày đến mức không ai chú ý vẫn tự kỷ nói một mình-“Chỉ mong rằng Diễm Nhi, em không đào tạo ra một phiên bản thứ hai của em.”

-“Thế còn anh thì sao? Chớ có đào tạo ra một tên là bản sao của anh nhá.”-Cơ Diễm phòng má không vui nói.

-“Ta muốn truyền thừa y bát xuống lắm chứ nhưng căn bản là không được nha.”-Vô Tà tỏ ra đầy tiếc hận-“Muốn kiếm được người đẹp trai như ta thì khó lắm à nha. Chứ còn kiếm người phía trước là đồng bằng như em thì dễ lắm, Diễm Nhi.”

-“Phía trước? Đồng bằng?”-Cơ Diễm mới nghe thì không hiểu nhưng lại nhìn xuống dưới ngực mình, không hề có bất cứ thứ gì cản đi tầm nhìn của nàng cả cứ một đường hướng thẳng xuống dưới. Một góc nhìn thoải mái vậy lại không khiến chủ nhân của nó thoải mái mà trở nên nổi giận dưng dưng-“Đồ lưu manh, không thèm nói chuyện với anh nữa.”

Tiểu Y Tiên che miệng mà cười vui vẻ nhưng ngay lập tức đỏ mặt cười liên tục lại khi nghe Cơ Diễm nói-“ Hắn nói cả người nữa đấy, cười cái gì mà cười cơ chứ.”

Tiểu Y Tiên thì ngực cũng không đến nỗi phẳng quá như của Cơ Diễm, nhưng nói thế nào thì nói vẫn là đồng bằng chỉ có thêm một cái mô đất nhỏ. Bỗng một thanh kiếm xuất hiện trước ngực nàng chém một đường xuống và không hề có thứ nào đó cản lại, thứ gì ai cũng biết là thứ gì đó.

-“ Quả nhiên chém từ trên xuống không đổ một giọt máu.”- Vô Tà tiếc rẻ nói.

-“ Người đi chết đi!”-Tiểu Y Tiên đưa chân đạp tới nàng muốn đá tên chết bầm này khỏi phi kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ý Tưởng Xấu

Hậu sơn Già Nam học viện, một thiếu nữ mỹ lệ đứng yên lặng ánh mắt ngóng trông nhìn về phía đông.

-“Tiểu thư, thuộc hạ có lỗi, không thể truy tung được thiếu gia Tiêu Tà.”-Một hắc bào nhân đứng sau lưng nàng phục mệnh, người này là một cái Đầu Hoàng cường giả thế mà tại sau lưng một Đầu Sư như thế cũng đủ để hiểu thân phận của nàng không một chút nào bình thường cả.

-“Ừm, ta biết rồi, Lăng Phi thúc về gia tộc đi không cần cố theo Tà ca làm gì nữa.”-Thiếu nữ nhẹ nhàng nói, Vô Tà ở đây sẽ đảm bảo sẽ lại tự luyện nữa cho xem khi điều hắn dự đoán hoàn toàn chính xác, thân phận cô gái nhỏ Tiêu Huân Nhi không chút đơn giản.

...

...

...

Trong lúc Tiêu Huân Nhi đang đối thoại với Đầu Hoàng Lăng Phi thì Vô Tà cũng đang đối thoại với một Đầu Hoàng khác, Thanh Liên.

-“Tình hình gia tộc Nạp Lan thế nào?”

-“Tất cả đều có trong này.”- Thanh Liên đưa cho Vô Tà một quyển trục.

-“Cô nương làm tốt lắm.”- Vô Tà nhìn lướt qua một chút thứ viết trong quyển trục, cách sắp xếp thông tin của Thanh Liên quả thật rất tốt. Đại khái chỉ có một mục khiến Vô Tà chú ý Nạp Lan Kiệt gia gia của Nạp Lan Yêu Nhiên bị trúng Lạc độc mà hấp hối trên giường, đan vương Cổ Hà từng tới nhưng cũng lắc đầu bó tay không cách chữa được, mà chỉ nói chỉ có thể dùng dị hỏa mà khu trừ.

-“Lạc độc sao? Tốt!”- Vô Tà vui vẻ đứng bật dậy, tiện tay lấy ra một trục quyển ném cho Thanh Liên-“Thông tin rất đáng giá. Ở đây ta có bộ Địa cấp sơ giai võ kỹ phù hợp với cô.”

-“Cái này.”- Thanh Liên vạn sự ngạc nhiên không nghĩ tới chỉ một chút thông tin vậy mà lại đưa nàng một quyển Địa cấp. Tất nhiên cũng Vô Tà có ý để thu phục lòng người mà thôi, từ Uyển Nhi biết rằng Thanh Liên là chủ phủ của Thanh Xà phủ, vậy nên thu phục nàng tức là thu phục một cỗ thế lực luôn việc có lợi vậy sao lại bỏ qua cơ chứ.

-“Trước mắt không có việc cần cô nữa, cô đi đâu thì đi, lúc ta cần cô tự nhiên có thể cảm ứng được.”- Vô Tà phát tay nói, rồi đi nhanh vào trong-“Làm việc cho ta, ta ắt sẽ không bạc đãi cô nương.”

-“Được.”- Thanh Liên dù sao cũng là phủ chủ liền chột hiểu bộ võ kỹ này là để thu phục lòng người, nhưng với một người tùy tiện lấy ra một Địa cấp công pháp thì tất nhiên thân phận không nhỏ chút nào nếu Thanh Xà phủ có thể theo sau người này thì không cần lo lắng về việc cả ngày chém giết sinh tồn nơi Hắc Giáp vực nữa.

...

...

-“Có tin tốt cho cô đây, Tiểu Y Tiên.”- Vô Tà vui vẻ bước vào trong phòng trong.

-“Yên nào! Em đang thua đây.”- Tiểu Y Tiên nói một câu rồi tập chung vào bài của mình. Vô Tà có làm ra một bộ bài rồi chỉ các vị mỹ nữ cách chơi tiến lên, sau một thời gian thì hắn liền bị cho ra rìa vì các vị mỹ nữ đã đủ bốn tay rồi.

-“Bài đẹp vậy mà đang thua sao? Lúc này Uyển Nhi ra bài gì?”-Vô Tà ghé mắt nhìn vào bài trên tay Tiểu Y Tiên. Rồi ngồi xuống bắt đầu chỉ đạo cô nàng đánh bài, một tên cáo già như Vô Tà thì thắng mấy vị mỹ nữ mới chơi không lâu khá là dễ dàng.

-“Không thèm chơi nữa.”-Cơ Diễm ném mất lá bài trên tay xuống, lúc đầu trên tay nàng là còn ít lá nhất nhưng sau khi Vô Tà vào thì biến thành người về cuối cùng.

-“Diễm tỷ thua rồi đó, chớ mà chạy làng đó.”-Thanh Nhi che miệng cười nói, thua có hình phạt hèn gì Cơ Diễm giận dữ như thế.

-“Biết rồi.”-Cơ Diễm liếc xéo qua Vô Tà-“Cũng tại anh cả đó.”

-“Sao tại anh nhì? Bài có mấy lá tốt đánh ra hết để lại mấy lá rác thế không thắng là phải rồi.”-Vô Tà nhún vai nói, thế giới mạnh được yếu thua này dùng là dùng toàn lực đánh ra lá bài mạnh nhất nên Cơ Diễm đánh thế cũng là do nguyên nhân này-“Ừm, lát anh chỉ em đánh được chứ.”

-“Được.”-Cơ Diễm ngay lập tức đồng ý.

-“Giờ vào chuyện chính nào. Anh có tin tức của người trúng Lạc độc rồi.”-Vô Tà vui vẻ nói, Cơ Diễm có nói qua chuyện này. Lạc độc sau khi trúng vào người liền ăn sâu vào đầu khí của người đó mà hấp thu sức mạnh giống sinh vật ký sinh, cấp bậc người trúng càng cao thời gian áp ủ càng lâu thì Độc Hỏa của Tiểu Y Tiên hấp thụ liền tăng mạnh lên đáng kể, chưa kể có thêm công năng ký sinh của Lạc độc.

-“Cấp độ người trúng độc là cấp nào? Nếu Đại Đấu Sư trở xuống thì không có tác dụng.”

-“Là Đấu Vương cấp, nửa bước đạp Đấu Hoàng.”-Vô Tà cười đáp-“Thời gian trúng độc mấy năm có thừa.”

-“Quá tốt!”-Thông tin này khiến Cơ Diễm đầy vui vẻ, Lạc độc từ thời nàng đã là hàng hiếm rồi chưa kể muốn Đấu Vương trúng thì lại càng hiếm vì nếu cẩn thận Lạc độc khó mà ký sinh vào Đấu Vương được. Chưa kể lúc này Tiểu Y Tiên mới Đấu Giả cấp hấp thụ Lạc độc từ Đấu Vương cấp đảm bảo thực lực sẽ tăng mạnh.

-“Em tính toán thu lấy thế nào?”

-“Tất nhiên là để anh đi rồi. Dùng phương pháp cô động Đan Hòa mà cô động lại Lạc độc.”-Cơ Diễm chỉ Vô Tà phương pháp-“Coi dị hỏa của anh như một dòng nước cuốn hết chúng qua cơ thể rồi cô động. Phương pháp này khả năng không hòa phải tốt nên không để Thanh Nhi đi được còn về phần Y Tiên thì thực lực quá yếu bị Lạc độc cản trở thì mất nhiều hơn được.”

-“Đành vậy.”-Vô Tà nghĩ một chút, giống những gì Cơ Diễm nói thì người phù hợp nhất là hắn mà thôi khi hắn không hề sợ bất cứ thứ gì vào người mà cản trở lại được hắn.

...

...

...

Tờ mờ sáng, sương vẫn bao phủ mặt đất một thiếu niên mặc bạch y, nét mặt tuấn tú với nụ cười trên môi khiến cho người khác có cảm giác thân thiện không chút xa cách. Không cần nói cũng biết thiếu niên này chính là Vô Tà giả trang.

-“Đây là Nạp Lan gia tộc?”-Vô Tà tiến tới một gác cổng mà lên tiếng hỏi.

-“Đúng vậy, công tử có chuyện gì không?”-Gác cổng cũng không dám thất lễ, khí chất của Vô Tà khiến người cảm thấy địa vị không thấp.

-“Ta biết nói người cũng không tin. Khi lão gia nhà người đã hết cách sao không thử vận may để ta khu trừ độc. Địa chỉ nhà ta đây, lúc đó tùy các người có dám nắm chắc cộng cô cứu mạng này không?”-Vô Tà đưa cho cảnh vệ một tấm thẻ trên có vẽ lại bản đồ đến nhà hắn-“Lạc độc ta có thể khu trừ.”

Chỉ nói mấy lời như thế rồi Vô Tà quay người đi luôn, Cơ Diễm có nói qua cho dù người mang Lạc độc chết cũng có thể thu về Lạc độc từ xác người đó nên Vô Tà không chút vội vã.

Thấy bóng thiếu niên khuất xa trong làn sương mù dày đặc, người gác cổng liền vội vã chạy vào trong.

-“Vẫn là ca trực của người, người chạy vào đây làm gì đây.”-Một lão giả nhìn vào một bảng danh sách trên tay hơi ngẩng đầu lên nhìn người vừa chạy vào, bảng danh sách này là danh sách những luyện được sư có tiếng quanh đây, tất cả đều đến thử khu trừ độc mà không có kết quả.

-“Có một thiếu niên tới nói có thể khu trừ Lạc độc.”-Gác cổng cung kính nói.

-“Đăng cấp gì?”-Vị lão giả cũng nhàn nhạt nói, vì nhiều người đã nói thế nhưng rốt cục chưa có một người nào thành công cả chứ nói gì đến một thiếu niên.

-“Vị thiếu niên đó không đeo huy hiệu luyện được sư.”-Gác cổng nhớ lại nói, vị thiếu niên đó giống một công tử thế gia hơn là một luyện được sư.

-“Vậy lấy có từ chối đi thôi.”-Vị lão giả phất phất tay nói, nếu ai cũng như vị thiếu niên đó thì chẳng phải ngay cả tên khất cái cũng tới thử vận may sao.

-“Vị thiếu niên đó để lại địa chỉ rồi đi luôn không có chút chần chừ.”-Gác công vội nói-“Trước khi đi có nói nếu lão gia đã hết cách tại sao không thử vận may một chút để hấn trừ độc.”

-“Tôi lúc đó tỉnh.”-Vị lão giả cũng không quan tâm lắm chuyện này mà phất tay đuổi vị gác công kia ra ngoài.

Chuyện này đối với vị lão giả quản gia này cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ không đáng nhắc đến lão liền nhanh chóng vắt ra sau đầu không suy nghĩ tới nữa. Nhưng vị gác công kia vẫn một mực đề trong lòng chuyện này, sau này vì chuyện này mà hấn cảm thấy thật hạnh phúc về chuyện luôn đề đến chuyện này.

...

...

Sau khi để lại địa chỉ của mình Vô Tà liền rời đi, trời vẫn còn rất sớm trên đường không có nhiều bóng người qua lại. Vô Tà đẩy thành thoi đi dạo một vòng quanh đế đô, không hổ danh là đế đô độ rộng lớn và xa hoa hơn hẳn ở Ô Thần thành. Đi dạo một chút, Vô Tà mua mấy món đồ ăn vặt mang về, mấy cô nàng bắt đầu có dấu hiệu nghiền đánh bài rồi khiến hấn cảm thấy cực kỳ đau đầu chỉ ước trước đó đừng có chỉ cho họ các chơi. Cũng không trách được họ, ở thế giới nào đi chăng nữa thì cũng cần phải có hành động giải trí thôi, mà ở đây hoạt động giải trí hầu như chẳng có gì cả nên tiếp xúc với đánh bài thì bị nghiền cũng là điều dễ hiểu.

-“Ồ đây mở mấy cái lầu xanh, mấy cái sòng bài chắc kiếm kham.”-Vô Tà xuất hiện một ý nghĩ đen tối muốn đưa các thể loại ăn chơi du nhập vào thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ta Muốn Tỷ!

Năm tháng sau, kể từ ngày nhóm Vô Tà tới đế đô.

Trong đoạn thời gian thực lực Vô Tà vẫn chậm chạp không tiến mới chỉ tăng một cái tiểu giai lên Tứ Tinh Đấu Sư, nhưng khả năng luyện dược và khả năng khống hóa của hấn nâng lên tầng cao mới, tốc độ phát triển này khiến Cơ Diễm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên nâng lên lút bởi đường Tiểu Y Tiên nhưng cuối cùng cũng không cách nào lại tốc độ tăng trưởng của Vô Tà. Lúc đầu nàng không cam lòng chút nào nhưng về sau cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này mà thôi.

-“Với thực lực luyện dược như thế thì anh đạt cấp độ nào rồi?”-Vô Tà từ trong đỉnh lấy ra viên đan màu lục, phía trên có nhiều đường vân bao phủ khắp viên đan, mùi hương không quá tiết ra ngoài.

-“Viên đan anh vừa luyện thuộc hàng Tứ phẩm đan dược, xét về độ dày đặc của đan vân và đan hương thoát ra thì anh tạm có thể coi là một cái Tứ phẩm luyện dược sư mà thôi.”-Cơ Diễm cúi lại gần viên đan trên tay Vô Tà mà lấy kiến thức thời đại của mình mà đánh giá Vô Tà, chứ nếu vứt viên đan ở thời đại này đủ khiến người điên cuồng tranh giành nhau để sở hữu viên đan trên tay hấn.

-“Mà anh nghe nói đan dược phẩm chất càng cao đan hương càng nồng mà.”-Vô Tà thắc mắc điều này khá lâu rồi, mấy viên đan hấn mua ở tiệm cũng khá là thơm đó.

-“Không biết đám nhóc này truyền thừa luyện đan thuật xuống dưới kiểu gì nữa.”-Cơ Diễm thở dài nói, lúc gặp Vô Tà nàng từng nghĩ sau mười vạn năm tất cả đều phát triển mà không ngờ liền suy thoái xuống nhiều lắm so với thời đại của nàng-“Viên đan dược mà tỏa ra mùi thơm nồng nặc thì chứng tỏ việc cô động dược lực quá tệ hại, nói trắng ra là quá mức lãng phí, còn về lý do phẩm chất càng cao càng tỏa hương như hiện tại thì là do càng cao khả năng cô động càng khó khăn để hiểu thế thôi. Chưa kể đến việc viên đan đó rất nhanh sẽ khiến đan dược mất đi hiệu quả, một khi cô động đến mức cao nhất liền không có chút mùi hương nào, viên đan như thế thậm trí có thể để một vạn năm không hư tổn. Ừm, em mặc dù được gọi là Đan Đế nhưng vẫn chưa đạt tới cái cấp độ đó, mà với thiên phú năm tháng Tứ phẩm của anh chắc có thể đạt được.”

-“Có lẽ là do người chỉ dẫn giới.”-Vô Tà nói một câu, nhiều lần trước Cơ Diễm đều dùng câu này làm câu kết thúc cuối cùng khi nói chuyện với hấn.

-“Hahahaha, anh biết vậy là tốt.”-Cơ Diễm cười lớn cánh tay mảnh mai vỗ lên vai Vô Tà, nhưng chỉ là lấy lệ vì nàng là linh hồn thể mà thôi-“Em qua chỗ Y Tiên đây, anh còn một bước nhỏ mới có thể coi là Tứ phẩm chứ chưa hoàn toàn coi là Tứ phẩm đâu, thế nên cứ tập chung luyện Tứ phẩm đan dược chưa nên bắt đầu luyện Ngũ phẩm.”

-“Ừm.”-Vô Tà khẽ gật đầu một cái, nhìn Cơ Diễm đã bay khỏi phòng mà nở nụ cười sau lại lấy quyển ghi chép đan ký của lão nửa cái sư phụ truyền cho Vô Danh công pháp ra coi, nhờ quyển sách này, kiến thức kiếp trước hấn mới có thể tiến giai nhanh như thế, còn Tiểu Y Tiên cũng được Cơ Diễm xem qua sách rồi truyền thụ nhưng do vẫn còn quá trẻ nên nhiều chỗ vẫn còn lẩn cẩn không tiến giai nhanh được. Về câu hỏi của hấn thì quyển đan ký không hề nói qua lúc thành đan sẽ thế nào chỉ nói về các bước luyện đan mà thôi nên hấn mới thắc mắc mà hỏi Cơ Diễm.

-“Tà ca, có một vị mỹ nữ đến tìm anh.”-Dao Tuyết từ ngoài bay vào sau khi Cơ Diễm rời đi.

-“Ai nhi? Ta có quen vị mỹ nữ nào đâu.”-Vô Tà ở đó đây chỉ biết qua một vị mỹ nữ nhưng nàng là người của phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ, nói quen cũng không chính xác vì đơn thuần chỉ là trao đổi mua bán mà thôi, còn chuyện nàng đến nhà thì hẳn chưa từng nghĩ qua bao giờ.

-“Là người hay đón tiếp anh ở phòng đấu giá.”-Dao Tuyết lên tiếng, bình thường nàng cũng hay cùng hắn đi lòng vòng tham gia khắp nơi nên cũng biết những người mà hắn gặp qua.

-“Sao nàng lại tới đây nhi?”-Vô Tà thu lại đồ luyện đan vào nạp giới lại.

-“Ai biết được, nếu anh không muốn gặp em lại dùng tinh thần truyền âm đuổi nàng đi.”-Dao Tuyết lúc vừa rồi cũng dùng tinh thần truyền âm nói nữ tử kia ngồi đợi, cho dù cường giả ở đây cũng không thể tìm ra người truyền âm tới chỉ có quy cho một siêu cấp cường giả không muốn ra gặp mặt mà thôi.

-“Gặp chứ sao không? Để xem nàng ta tới đây có chuyện gì nào? Chín phần là một cuộc làm ăn đây, mà làm ăn có lời có sao lại từ chối không gặp cơ chứ.”-Vô Tà nhún vai tùy ý nói, hẳn không tin cô nàng mầu thương nhân đó lại tới nói chuyện tình cảm, thân ái quên ngay cái tác phẩm giả tưởng đó đi dùm cái.

Đôi hình dáng khuôn mặt thành khuôn mặt hay dùng để đến phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ.

-“Hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? Rõ ràng lại đến nhà tôm thế này.”-Vô Tà cười bước ra vào phòng khách.

-“Tỷ tỷ tới đây chơi không được sao, tiểu đệ đệ không muốn sao?”-Vị mỹ nữ đặt tách trà trên tay xuống mỉm cười nói.

-“Nhã Phi tỷ, thấy mặt ta có vẻ giống tin lắm không?”-Vô Tà chỉ vào mặt mình đang hiện rõ hai chữ ‘Không tin’, ngồi xuống cầm một tách trà khác lên đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

-“Quả thế thật.”-Nhã Phi cũng không trêu đùa nữa mà gật đầu như khẳng định tới lời dự đoán lúc nãy với Dao Tuyết của Vô Tà.

-“Sur phụ tiểu đệ đệ là một luyện được sư sở hữu dị hòa?”

-“Nhã Phi tỷ sao lại hỏi như thế?”

-“Tuy ta không phải luyện được sư nhưng cũng biết được viên đan này phải có dị hòa mới có thể luyện được thành công.”-Nhã Phi lấy ra một viên đan Tam phẩm mà Vô Tà từng luyện ra để mà bán, Nhị Sắc Linh Đan.

-“Quả thế, Nhã Phi tỷ nói không sai.”-Vô Tà cũng không chối làm gì.

-“Ta có một chuyện làm ăn muốn làm với sư phụ đệ.”-Nhã Phi vẻ mặt hiện lên vẻ vui vẻ.

-“Chuyện này, tỷ cứ nói ta nghe xem nào.”-Vô Tà giả vờ suy nghĩ một chút rồi nói-“Sư phụ ta không thích gặp người ngoài.”

-“Đệ ở đây một thời gian rồi không biết có nghe qua về Nạp Lan gia tộc?”-Nhã Phi lên tiếng hỏi,

-“Có nghe qua, gia tộc Nạp Lan cũng không nhỏ chút nào.”-Vô Tà gật nhẹ đầu.

-“Lão gia chủ của Nạp Lan gia tộc, Nạp Lan Kiệt không may trúng phải Lạc độc.”-Nhã Phi nói đến đoạn này Vô Tà liền đoán được nàng muốn cuộc làm ăn gì-“Đan vương Cô Hà có nói qua, cách chữa trị duy nhất là dùng dị hòa mà xua đuổi Lạc độc ra. Sư phụ đệ là một luyện đan sư sở hữu dị hòa nên ta muốn giới thiệu cuộc làm ăn này cho sư phụ đệ. Phần thưởng của Nạp Lan gia tộc cũng không phải nhỏ.”

-“Tỷ chưa nói tỷ đưa ra cái giá thế nào? Chuyện tiền công Nạp Lan gia tộc là ta biết.”-Vô Tà gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn neho mắt nhìn, từ ngón tay bắn ra một ngọn lửa thanh sắc-“Ta cũng có thể chữa được loại Lạc độc đó. Nhưng tại sao phải làm cuộc làm ăn này cơ chứ, dù có hay không chỉ cần ta chữa được cho lão Nạp Lan Kiệt thì vẫn từng ấy phần thưởng.”

-“Tất nhiên ta cũng ra một cái giá tốt cho đệ.”-Nhã Phi nghe mà hiểu được Vô Tà cũng không phải loại gà mờ-“Đệ cần thứ gì cứ nói, nếu trong khả năng chúng ta sẽ bắt đầu cuộc làm ăn này.”

-“Tỷ cứ nói trước, nếu thấy hài lòng ta sẽ chấp nhận.”-Vô Tà đẩy lại trái banh về phía Nhã Phi.

-“Chức khách khanh trưởng lão thế nào?”

-“Một luyện được sư Lục phẩm như lão sư ta liệu có cần cái chức đó không? Hay là phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ cần nó hơn.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Vậy ta cũng không biết cái giá nào có thể làm hài lòng tiểu đệ đệ đây.”

-“Ta muốn tỷ!”-Vô Tà ngắn gọn một câu, hẳn thật sự nhìn trúng khả năng kinh doanh dám đánh cược của Nhã Phi.

-“Chuyện này vậy không cần bàn nữa.”-Nhã Phi lập tức từ chối.

-“Tỷ nghe trước đã rồi hãy từ chối.”-Vô Tà nhìn là biết nàng hiểu nhầm lời hắn-“Thứ ta nhìn trúng ở tỷ khả năng kinh doanh cơ, nếu tỷ có thể thoát ly khỏi gia tộc, ta đảm bảo đủ tài lực để cho tỷ làm ăn.”

-“Chuyện này ta không muốn làm.”-Nhã Phi lắc nhẹ đầu, chuyện thoát ly gia tộc nàng chưa từng nghĩ qua bao giờ.

-“Ừm, tỷ cứ nói thật lòng là được.”-Vô Tà ném ra mấy lá cờ tạo thành một vòng tròn bao phủ lấy hai người-“Trong phòng này mọi âm thanh đều không lọt ra ngoài. Ta biết trong gia tộc tỷ đơn thuần chỉ là quân cờ chính trị mà thôi, đó là giá trị đích thực nhất mà gia tộc các trưởng lão nhìn thấy ở tỷ. Mặc dù tỷ phấn đấu cỡ nào cũng không thoát khỏi số phận đó.”

-“Ta không muốn phản lại gia tộc.”

-“Ta có bao giờ nói tỷ phản lại gia tộc cơ chứ. Gia Mã đế quốc quá nhỏ bé, không phải là điểm dừng chân của ta, ta muốn hướng tới nơi cao hơn.”-Vô Tà dùng cầm thuật viết ra một bản giao kèo bằng máu rồi điểm tự điểm chỉ vào, đây cũng là một loại cầm thuật tiêu hao thọ nguyên 1000 năm nên lúc đó ngay cả Cơ Diễm cũng không dám dùng qua-“Đây là bản giao kèo của chúng ta, tỷ cứ cầm lấy mà suy nghĩ, chỉ cần tỷ điểm chỉ vào thì giao kèo liền thực hiện, bản giao kèo sẽ bốc cháy vào hư vô.”

-“Ta sẽ suy nghĩ.”-Nhã Phi rơi vào trầm tư thu lấy bản giao kèo, chuyện Vô Tà nói không phải nói suông, số phận của nàng đã được định sẵn gả cho ai từ bé.

-“Đây là Thất phẩm đan dược có tác dụng tăng khả năng đột phá cho Đấu Hoàng lên tầng thứ cao hơn.”-Vô Tà từ trong nạp giới lấy ra một lọ đan dược-“Đây là thứ sư phụ ta luyện, vậy đủ chứng minh khả năng luyện đan của sư phụ ta rồi chứ. Thứ này đủ để trưởng lão Thước Đặc Nhĩ dùng tỷ để trao đổi.”

-“Đệ nói không sai.”-Nhã Phi dù không muốn nhưng cũng chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Nhã Phi cũng không nói nhiều thêm liền đứng dậy rời đi, tâm trí vẫn chìm trong suy nghĩ về cuộc nói chuyện vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Thấy bóng dáng Nhã Phi khuất ngoài cửa Vô Tà thở dài một tiếng, quả nhiên phụ nữ thế giới này số phận cũng giống ở địa cầu thời cổ đại, đều là một quân cờ cho hôn nhân chính trị nếu nàng sinh vào thời hiện đại ở địa cầu, Vô Tà dám đảm bảo không quá 40 tuổi nàng liền sở hữu một công ty cỡ lớn trong tay.

-“Nàng ta cũng đẹp đó chứ.”-Dao Tuyết tùy ý nói một câu.

-“Thì cũng đẹp nhưng đối với ta mà nói Tuyết Nhi đẹp hơn nàng ta nhiều, ừm, không thể so sánh được rồi quả là như trời với đất.”-Vô Tà câu này là thật lòng, ví dụ như Nhã Phi là ngàn dặm chọn một thì Dao Tuyết cũng phải mấy chục vạn dặm mới chỉ may ra, may ra thôi chứ chưa chắc đã chọn được.

-“Và tất nhiên nàng ta chắc chắn không đẹp trai bằng anh rồi.”

-“Sao anh lại nói điều tất nhiên thế nhỉ, nàng là con gái sao đẹp trai như anh được cơ chứ.”-Dao Tuyết chề môi nói-“Mà anh thích nàng ta thật hả?”

-“Đừng nói nghe hiểu lầm thế chứ. Như anh nói thứ anh nhìn trúng ở nàng là tài kinh doanh, chứ nhan sắc thì còn chưa đủ để so sánh với Thanh Nhi, Uyển Nhi nữa là, thậm chí còn thua cả cô nàng Vân Vận kia.”

-“Nếu nàng ta không đồng ý thì sao?”-Dao Tuyết đặt ra trường hợp.

-“Hai đối thủ, một yếu một mạnh, em đánh tên nào trước?”-Vô Tà không đáp mà hỏi ngược lại.

-“Tất nhiên là tên yếu trước rồi, lúc đó đầu khí còn đầy đủ thì nhanh chóng hạ đi tên yếu để tập chung đánh tên mạnh rồi, chứ nếu đánh tên mạnh tên yếu làm phân tâm thì sẽ thua thôi.”-Dao Tuyết lập tức trả lời dù không rõ Vô Tà hỏi điều này làm gì.

-“Thu phục một vị nữ tử cũng thế.”-Vô Tà đầy nghiêm túc nói-“Chiếm lấy trái tim của họ, lòng tin của họ là khó khăn. Nhưng chiếm lấy cơ thể họ là dễ, cứ tương tự đánh nhau dễ thì làm trước khó thì làm sau. Lúc đó anh sẽ mạnh mẽ chiếm lấy cơ thể nàng ta trước sau đó sẽ chậm rãi bồi dưỡng tình cảm sau, nhưng tốt hơn là tạo thành một tai nạn giả không có chủ ý như say rượu này.”

-“Còn vậy nữa. Ra là anh cùng Diễm tỷ có hợp mưu để thực hiện phương pháp dễ trước khó sau này với Thanh Nhi.”-Dao Tuyết gật gù nói, nàng nhớ đến chuyện mấy tháng trước khi Uyển Nhi bị Cơ Diễm lừa uống xuân dược.

-“ Khụ...khụ... Cái này là chủ ý của Diễm nhi, trong chuyện này ta vô tội.”-Vô Tà vừa bung tách trà lên uống nghe Dao Tuyết nói làm hấn bị sặc nước, hèn cho Dao Tuyết năng là linh hồn thể chứ nếu không đã bị Vô Tà phun trà ra làm ướt hết.

-“ Thế phương pháp này có đúng khi áp dụng với nam nhân không?”

-“ Không. Muốn bắt lấy trái tim đàn ông thì thứ nhất phải đẹp đã, điều kiện kiên quyết đó, nếu em không đẹp muốn sự quan tâm của họ rất khó, trừ khi đã cùng trải qua họa nạn.”-Vô Tà đây là tự suy diễn từ bản thân ra-“ Và sau khi đã gây ấn tượng thì con đường nhanh nhất đến với trái tim họ là thông qua bao tử.”

-“ Thông qua bao tử? Là sao?”-Dao Tuyết không hiểu chỗ này ý của Vô Tà muốn nói là gì.

-“ Là dùng đồ ăn chiếm lấy trái tim họ, đồ ăn hợp khẩu vị sẽ khiến trái tim họ dễ mở ra hơn.”-Vô Tà giải thích nghĩa cho Dao Tuyết.

-“ Ra là vậy.”-Dao Tuyết trong lòng hạ một mối quyết tâm cố gắng nấu ăn thật ngon hợp khẩu vị Vô Tà, một Đấu Sư như Vô Tà vẫn phải ăn uống đầy đủ cơ mới sống được, phải ăn uống cho đến khi vượt qua Đấu Tông cấp bậc mới có thể ích cốc hấp thụ linh khí mà sống được.

Tại một góc nào đó Cơ Diễm cùng Thanh Nhi nghe lén cuộc nói chuyện của Vô Tà với Dao Tuyết mà cũng đưa ra quyết tâm học nấu ăn cho thật tốt không thể để cho Dao Tuyết vượt mặt được. Sau hôm đó nhà bếp liền biến thành một bãi chiến trường không hồi kết.

...

...

...

Sau cuộc nói chuyện với Vô Tà, Nhã Phi về phòng riêng của mình mãi suy nghĩ về bản giao kèo kia. Vô Tà hấn nói không sai chút nào, kẻ mà nàng đã định phải gả cho là một tên đáng ghét đến cực điểm nếu ngược lại mà một người như Vô Tà thì nàng cũng đành chấp nhận số phận.

-“ Phi...phi, sao lại như hấn cơ chứ.”-Nghĩ đến đoạn này Nhã Phi liền lập tức lắc đầu, rồi đỏ mặt, không thể không công nhận những nam nhân nàng gặp trước đây chỉ có duy nhất Vô Tà khiến nàng có cảm giác lạ lẫm. Những tên nam tử tuy về ngoài đạo mạo nhưng ánh mắt nhìn nàng như sói đói, còn tên Vô Tà kia miệng có phần không tốt, ánh mắt thì đảo liên tục lên người nàng nhưng không hề có dâm ý hay che dấu, có lần nàng hỏi vu vơ một câu mà nghe Vô Tà đáp ngắn gọn rằng-“ Đẹp không để cho người khác ngắm chứ để làm gì?”

Tất nhiên điều đó cũng chưa đủ để khiến Nhã Phi thích Vô Tà, mà còn phải trải qua năm tháng tiếp xúc cảm giác đó mới le lói lên một chút. Phải nói đề nghị của Vô Tà khiến nàng rất động tâm nhưng mãi chưa thể quyết vì nàng còn muốn thử sức ở gia tộc Thước Đặc Nhĩ để khẳng định giá trị của bản thân. Bản giao kèo trên tay Nhã Phi bắt đầu đọc những điều khoản trên đó chủ yếu là nói về quyền lợi của nàng khi làm cho hấn và thứ duy nhất nàng phải thực hiện là không được phản bội lại hấn.

-“ Tiểu thư, đại trưởng lão cho gọi.”-Bên ngoài cửa tiếng hầu gái vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

-“ Được, ta ra ngoài ngay đây.”-Nhã Phi lên tiếng nói, nàng kẹp tờ giấy giao kèo dưới một quyển sách chứ không thu vào nhẫn trữ vật lại, chỉnh sửa lại quần áo rồi mới ra ngoài.

-“ Đại trưởng lão đang đợi trong phòng, tiểu thư nên lập tức tới đó.”-Hầu nữ lễ phép nói.

-“ Được.”-Nhã Phi có dự cảm không tốt lúc này. Nhưng không thể trái lệnh mà lập tức tới phòng làm việc của đại trưởng lão Thước Đặc Nhĩ gia tộc, Đăng Sơn.

...

...

-“ Đại trưởng lão cho gọi ta.”-Nhã Phi lễ phép nói.

-“ Người trước hết chuẩn bị giao quyền lại cho Cấp Đặc đi, tuần sau tiểu tử Mộc gia Mộc Chiến sẽ quay về lúc đó ta cùng Mộc gia sẽ cùng bàn đến hôn sự của người.”-Đăng Sơn ngồi ở bàn làm việc không ngừng đầu lên nói, nói xong liền phát tay ra hiệu để Nhã Phi lui xuống.

-“ Ta cáo lui.”-Nhã Phi trong lòng dậy sóng, nàng không ngờ chuyện này tới nhanh như vậy, mà cũng đúng thời nàng đã gần tới cái tuổi 20 rồi, thời gian để nàng chứng tỏ mình đã hết rồi.

Nhưng điều này lại khiến Nhã Phi có quyết tâm rời đi gia tộc, mà điểm chỉ vào bản giao kèo bằng máu mà Vô Tà viết cho nàng. Về tới phòng lấy bản giao kèo đặt thẳng lên bàn không còn chút do dự nào nữa nàng cắn mạnh đầu ngón tay khiến máu tươi chảy ra mà điểm mạnh lên bản giao kèo, sau khi đầu vân tay bằng máu được in lên, tờ giấy da liền bùng cháy trong nháy mắt liền biến thành hư vô không còn sót lại dù chỉ là mảnh vụn, nàng có cảm giác lúc này nàng liền có một liên kết gì đó mới được hình thành ở linh hồn.

...

...

...

Lúc Nhã Phi điểm chỉ vào bản giao kèo, Vô Tà liền cảm nhận được điều đó mà tiến đến phòng Thanh Nhi.

-“ Thanh Nhi, ta có việc muốn nhờ em một chút.”- Vô Tà gõ nhẹ lên cánh cửa gọi cho Thanh Nhi.

-“ Anh nói đi để em đi làm”- Thanh Nhi lập tức đồng ý dù chưa biết Vô Tà nhờ chuyện gì.

-“ Được, em giúp ta thế này.....”

...

...

...

Không lâu sau khi có cuộc gặp mặt của Nhã Phi và đại trưởng lão.

-“ Ai là quản lý của phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ?”- Một tiếng thanh thoát vang khắp phòng đấu giá, tiếng nói này phát ra từ một nữ tử đeo mạng che mặt không ai có thể nhìn xuyên qua mà thấy vẻ mặt của nàng.

-“ Là ta, không biết vị tiền bối này đến đây có chuyện gì?”- Đẳng Sơn không dám thất lễ, vị nữ tử này cho hắn cảm giác không thể chống lại, còn mạnh mẽ hơn nhiều so với Băng Hoàng Hải Ba Đồng.

-“ Ta đến chủ đích thu một cái đệ tử mà thôi.”- Nữ tử lập tức lên tiếng, rồi khẽ cau mày-“ Không muốn mời ta vào trong sao?”

-“ Là ta thất lễ, mời ngài vào trong.”- Đẳng Sơn biết mục đích của thần bí lão giả này liền hạ lòng xuống không những thế mà còn cảm giác đầy vui vẻ không cần biết dòng chính hay dòng phụ hậu nhân nhận được tiền bối này làm sư phụ Thước Đặc Nhĩ đều tốt cả.

-“ Gọi Nhã Phi tới đây đi.”- Nữ tử thần bí ngay lập tức đi vào vấn đề chính không chút tán nhảm ngay khi vào trong phòng.

Hầu nữ ngay cửa liền hiểu ý chạy ngay tới phòng Nhã Phi để gọi người. Không lâu sau hầu nữ đó quay về có cả Nhã Phi đi cùng, Nhã Phi đầy lễ phép chào hai người trong phòng.

-“ Ừm đúng là nàng ta.”- Nữ tử thần bí gật đầu rồi lấy ra một lọ đan dược-“ Một khi ta nhận nàng làm đệ tử, nàng liền thoát ly khỏi gia tộc không còn liên quan đến nữa. Ta cũng không lấy không người trong gia tộc của các ngươi, hai viên đan trong đây là Lục phẩm đan dược, Tam Thăng đan, tên như ý nghĩa giúp tăng ba cái tiểu giai vượt qua bình cảnh không để lại di chứng, như ngươi đạt Đấu Vương đỉnh sau khi phục dụng liền đạt Tam Tinh Đấu Hoàng.”

-“ Có loại đan thần kỳ như thế?”- Đẳng Sơn không nhịn được thốt lên.

-“ Ta sẽ để đây, địa chỉ của ta là ở căn nhà này, nếu ngươi không đồng ý liền mang đan đến còn đồng ý liền mang người đến.”- Nữ tử thần bí nói một câu liền biến mất khỏi phòng.

-“ Đại trưởng lão.”- Nhã Phi lên tiếng nhẹ giọng gọi.

-“ Chúc mừng ngươi được một cao nhân thu làm đồ đệ.”- Đẳng Sơn cảm thấy may mắn khi chưa gả nàng đi sớm, người nữ tử thần bí kia có lẽ là Đấu Tông thậm trí còn hơn, nhẹ nhàng xuất ra đan dược nếu có hiệu quả như nàng nói thì vượt xa so với Lục phẩm bình thường. Mà hắn nghĩ nàng cũng không nói dối làm gì khi thực lực của nàng ở bất cứ đâu trong đế quốc này muốn người nào liền đơn giản mang đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nhã Phi Đến Nhà

Ngay sau hôm Thanh Nhi tới Thước Đặc Nhĩ phòng đấu giá.

-“ Nhã Phi tỷ, ngươi cứ vào trong đi đừng khách khí”- Vô Tà ngồi ở phòng khách nhấp một ngụm trà nhỏ lên tiếng.

-“ Người hôm qua là sư phụ ngươi sao, tiểu đệ đệ?”- Nhã Phi cũng không khách khí tiến thẳng vào trong phòng khách, rồi chợt nhận ra người đang ngồi uống trà lại là một gương mặt xa lạ chưa từng gặp qua-“ Ngươi là tiểu đệ đệ đấy hả?”

-“Chứ trên đời có ai đẹp trai như ta sao? Đau...đau...”-Vô Tà đang chuẩn bị tự kỉ thì hai ngón tay ngọc của Nhã Phi néo lấy má hắn mà kéo mạnh ra.

-“Sao không có lớp hoá trang? Ta chả nhẽ nhìn không ra đâu là hoá trang sao nhỉ? Con mắt kém đi nhiều rồi.”-Nhã Phi đối với ánh mắt chuẩn xác của mình mà nghi ngờ.

-“Sao mà nhìn ra được cơ chứ.”-Vô Tà xoa xoa chỗ vừa bị néo, khuôn mặt thay đổi thành khuôn mặt hay dùng để đi ra ngoài.

-“Quả nhiên thần kỳ.”-Nhã Phi cũng đưa tay néo mạnh một cái như để khẳng định.

-“Có cần néo ta vậy không?”-Vô Tà cười khò nói, nếu ở đây không có Thanh Nhi hắn sẽ lập tức đè cô nàng Nhã Phi này ra mà đánh vào mông nàng rồi.

-“Cần chứ sao không.”-Nhã Phi khẳng định nói-“Mà đâu mới là khuôn mặt thật của ngươi vậy, tiểu đệ đệ?”

-“Là khuôn mặt này.”-Vô Tà đưa hình dạng khuôn mặt về hình dạng thật-“Đẹp trai chứ?”

-“Đúng là có chút tuần tú, làm một tiểu bạch kiểm cũng không tệ đâu.”-Nhã Phi đánh giá khuôn mặt của hắn một chút-“Chăm tạm 8 điểm thôi.”

-“Có thấp thế không? Ngươi đừng dối lòng làm gì, cứ thẳng thắn mà đánh giá thật đi, ta biết là trợn điểm rồi, trên trần đời này ai đẹp trai bằng ta cơ chứ.”-Vô Tà vươn tay tới.

-“Hừ, ngươi tự luyện thì tự luyện, đưa cái tay heo của ngươi tới cạnh ta làm gì.”-Nhã Phi đánh mạnh vào cái tay heo mà Vô Tà đang vươn tới.

-“Ta chỉ muốn kiểm tra xem tỷ có gầy đi không thôi, haizz, lòng tốt lại bị lấy oán mà trả lại.”-Vô Tà xoa xoa mu bàn tay, rồi chỉ vào ghế đối diện-“Ngồi xuống đi, đứng nhiều không thấy mệt sao?”

-“Tưởng ngươi còn không muốn mời ta ngồi xuống cơ đấy.”-Nhã Phi cười cười ngồi xuống dưới ghế, tự rót cho mình một tách trà, hôm qua nàng uống có một tách mà nhớ mãi vị ngon của nó.

-“Người hôm qua đến là sư phụ của ngươi?”-Nhã Phi đặt tách trà đã uống cạn xuống mà hỏi.

-“Không phải, ta không có sư phụ.”-Vô Tà thành thật đáp-“Nửa cái sư phụ thì có chứ không có nguyên cái.”

-“Vậy đan dược là do ai luyện, đừng nói là ngươi nhá, ta không tin đâu.”

-“Quả đúng là thế ta mới Tứ phẩm mà thôi, sao có thể luyện thành Lục phẩm đan dược cơ chứ.”-Vô Tà gật nhẹ đầu-“Ngươi điểm chỉ lên tờ giấy thì cũng chính là người một nhà, ta sẽ cho ngươi biết một số sự thật.”

-“Thẳng thắn vậy không sợ ta để lộ ra sao?”

-“Xử lý nữ nhân, nhất là một mỹ nữ như tỷ ta có hàng vạn cách à nha. Muốn nếm thử qua vài cách không, mỹ nữ? Đảm bảo chất lượng cực tốt, tất cả đều thuộc hàng thượng giai.”-Vô Tà cười gian đảo ánh mắt một vòng trên người Nhã Phi.

-“Không tin thì không dùng, đã dùng là phải tin.”-Đây là câu nói của Tào Tháo mà Vô Tà cũng thường dùng ở thế giới trước-“Nhã Phi tỷ sẽ không làm ta thất vọng chứ?”

-“Nếu ngươi đã nói thế thì ta cũng không còn gì để nói nữa.”-Nhã Phi cười nhẹ một tiếng-“Ta cũng không cần biết bí mật của tiểu đệ đệ ngươi làm gì cả, chẳng phải nhiệm vụ của ta chỉ là giúp ngươi kinh doanh sao?”

-“Đúng là thế thật. Nhưng trước hết phải giới thiệu qua một chút để cho ngươi đỡ bất ngờ.”-Vô Tà chậm rãi nói-“Nhớ cô gái hay đi cùng ta tới phòng đấu giá không?”

-“Là vị cô nương đó sao?”-Nhã Phi nhớ lại thường có một vị cô nương hay đi cùng Vô Tà tới phòng đấu giá, vị cô nương đó nhìn qua vạn phần ngây thơ và cũng là một người không tu luyện giống nàng.

-“Ừm, là vị cường giả hôm qua đến phòng đấu giá.”-Vô Tà ném một quả bom vào đầu Nhã Phi, khiến cô nàng đứng hình.

-“Cái gì? Là vị cường giả kia?”-Nhã Phi hoàn toàn không thể tin nổi vị muội muội nàng vẫn cười đùa cùng lại là một vị cường giả cao cao tại thượng mà ngay cả đại trưởng lão Đằng Sơn cũng đầy kiêng kị nói không thể xúc phạm.

-“Chuẩn đó, ngạc nhiên chưa?”-Vô Tà cảm thấy thích thú khi thấy vẻ mặt thất thố của Nhã Phi.

-“Nàng là luyện dược sư? Thất phẩm luyện dược sư?”

-“Không phải, người dạy ta luyện dược là một cái Cửu Phẩm cơ.”-Vô Tà lắc đầu nói, theo như Cơ Diễm từng nói nàng chỉ mà Cửu Phẩm mà thôi, muốn đột phá phải tới một thế giới khác mới có thể đột phá lên tầng cấp mới chứ ở đại lục này tài liệu luyện dược không đủ để đạt cấp độ cao hơn.

-“Cửu Phẩm, quả thật khó mà tin nổi. Danh sư gia nhiên xuất cao đồ, tiểu đệ đệ ngươi chưa tới 20 tuổi mà đã đạt Tứ phẩm rồi.”-Nhã Phi cảm thán nói,

mấy lần Vô Tà tới bán đan dược phẩm chất tăng dần theo thời gian nên nàng có thể đoán được là hần luyện tập.

“Quá khen, quá khen, quá khen, hahaha.” Vô Tà đầy khiêm tốn nói nhưng nét mặt để lộ rõ vẻ cứ khen nữa đi ta đang nghe đây.

“Ai khen ngươi đâu, ta khen là khen ngươi dạy dỗ người thôi.”-Nhã Phi quen với vẻ mặt muốn đánh của Vô Tà này rồi nên cũng không cảm thấy bài xích như lúc đầu nữa.

“Như nhau cả thôi, như nhau cả thôi.”-Vô Tà gãi gãi đầu cười nói.

“Mà ngươi nói chúng ta khi nào sẽ rời đi đây.”

“Chúng ta? Không là mình ngươi thôi.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu-“Qua hơn tuần nữa sẽ có người tới đưa ngươi đi, ta còn có việc ở Gia Mã nên chưa thể rời đi được.”

“Là chuyện gì vậy? Ta dù sao cũng là người ở đây, nếu có thể ta cũng có thể giúp được ngươi.”-Nhã Phi đề nghị, nàng dù sao cũng muốn ở lại đây thêm một thời gian nữa không muốn rời đi sớm.

“Ta là thuộc Tiêu gia Ô Thần thành.”-Vô Tà cũng không giấu diếm làm-“Tên thật là Tiêu Tà. Vô Tà chỉ là biệt danh mà thôi.”

“Tiêu Tà? Vị thiên tài đánh mặt Nạp Lan Yêu Nhiên khiến nàng ầm ức quay về.”

“Nói đánh mặt thì hơi quá ta chỉ giúp tên tiểu tử Tiêu Viêm kia khiến cô nhóc kia á khẩu không nói được gì thôi.”-Vô Tà cái này là nói thật chứ không phải cố tỏ ra khiêm tốn nữa, mà cái này nếu truyền ra ngoài hẳn bắt nạt một cô gái nhỏ thì còn đâu mà danh dự cơ chứ, tốt nhất cứ đổ cho tên Tiêu Viêm có gì tiếng xấu để hần gánh.

“Sao truyền ngôn đều là ngươi bắt nạt cô bé đó.”-Nhã Phi nhìn Vô Tà cười mà tựa như không cười nói.

“Oan, cái này là ta oan thật mà.”-Vô Tà đầy oan ức nói.

“Một thiếu niên như thế lại mà bắt nạt một cô gái nhỏ, quả là không thể nhìn dáng mà bắt hình doang được. Mặt mũi sáng sủa thế này lại đi bắt nạt một tiểu cô nương.”

“Ồ đây có một tiểu cô nương, ta có nên bắt nạt nàng không nhỉ.”-Vô Tà cười cười nhìn Nhã Phi.

“Tiểu đệ đệ đang nói ta sao? Muốn tỷ tỷ phục vụ cho một đêm không?”

“Thật chứ?”-Vô Tà đứng dậy đi đi rồi bất ngờ vươn tay tới kéo mạnh Nhã Phi vào lòng-“Một cô bé ngây thơ mà cứ tỏ ra từng trải, đùa với lửa có ngày lửa đốt đấy.”

“Công tử! Công tử có đây không?”-Một giọng nói gấp gáp vang vào khi Vô Tà chuẩn bị trừng phạt cô nàng ngây thơ chưa từng trải lại cố tỏ ra như người từng trải.

Nhã Phi vội đẩy mạnh Vô Tà ra ngồi lại chỗ ngồi.

“Vào đây đi!”-Vô Tà trở lại ghế ngồi lòng cảm thấy cực kỳ cảm ơn người tới vì cho hắn một bậc thang để xuống chứ trong nhà đâu chỉ có mình hắn.

“Ra mắt công tử.”-Một trung niên tiến vội vã vào trong cúi đầu chào, rồi phát hiện ra có cả Nhã Phi ngồi đó không chút thất lễ cúi đầu chào-“A, chào Nhã Phi tiểu thư.”

“Ngươi là ai nhỉ?”-Vô Tà không nhận ra vị trung niên này.

“Tiểu nhân là gác cổng năm tháng trước lúc công tử tới Nạp Lan gia, tiểu nhân là người đón tiếp. Tấm thẻ này cũng là công tử đưa.”-Vị trung niên nhân đưa tấm thẻ chỉ đường lên cho Vô Tà, nhìn qua cũng đủ thấy người này giữ tấm thẻ rất cẩn thận.

“À, nhớ ra rồi. Tìm ta có chuyện gì?”

“Cầu xin công tử cứu lấy lão gia nhà tiểu nhân.”-Trung niên nhân liền quỳ xuống.

“Ngươi chỉ là một gác cổng cho ta vào trong cửa được sao? Ta không có huy chương luyện được sư nha.”-Vô Tà đoán được là trung niên nhân này từ tìm tới chứ không có lệnh của ai cả.

“Chuyện này...chuyện này..”-Trung niên nhân nhớ tới chuyện này liền không biết làm sao cho phải, vị công tử nói chính xác hẳn dù sao cũng chỉ là gác cổng mà thôi.

“Ta giới thiệu, đưa giấy giới thiệu của ta ra ngươi sẽ đưa hắn vào trong được.”-Nhã Phi từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một tờ giấy đưa tới cho trung niên nhân.

“Đa tạ, đa tạ, tiểu nhân đa tạ Nhã Phi tiểu thư.”-Trung niên hạnh phúc nhận lấy tờ giấy giới thiệu của Nhã Phi, hắn biết Nhã Phi dù còn trẻ nhưng nàng

cũng có tiếng ở để đồ.

-“Được rồi, đã thế thì chúng ta đi thôi.”- Vô Tà đứng dậy quay qua Nhã Phi-“Ngươi đi chung luôn cho vui không?”

-“Được dù sao ta cũng không có việc gì cần làm cả.”-Nhã Phi cũng đứng dậy, nàng đang rảnh đi chung luôn, nàng muốn chứng kiến kỳ tích mà Vô Tà tạo ra với loại độc mà ngay cả đan vương Cổ Hà cũng bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Có Hối Thù Không Vậy?

-“ Công tử và Nhã Phi tiểu thư đứng đợi ở đây một chút, tiểu nhân vào thông báo với quản gia rồi dẫn hai vị vào ngay.”- Trung niên nhân nói rồi vội vã và trong trối.

-“ Quản gia, có luyện dược sư đến muốn thử chữa cho lão gia.”- Trung niên nhân thấy lão quản gia liền gấp gáp nói.

-“ Phẩm cấp gì?”-Lão quản gia không mặn không nhạt hỏi, cả gia tộc hầu như đã hết hy vọng có thể chữa được cho Nạp Lan Kiệt rồi.

-“ Không, không biết... nhưng có Nhã Phi tiểu thư giới thiệu.”- Trung niên nhân vội từ trong ngực áo lấy ra thư giới thiệu mà Nhã Phi đưa cho hắn.

-“ Nhã Phi, của phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ?”

-“ Dạ, đúng là nàng ta.”

-“ Vậy để hắn ta vào đi.”-Quản gia nghĩ một chút liền nói, nếu có thư giới thiệu thì không thể không nể mặt mũi rồi.

-“ Dạ...dạ...”-Thấy được quản gia gật đầu, trung niên nhân đầy vui vẻ chạy ra ngoài.

-“ Hai vị theo tiểu nhân vào trong, lão gia đã nguy cấp lắm rồi.”

-“ Ngươi nắm chắc mấy phần có thể chữa?”-Nhã Phi vừa đi vừa hỏi nhỏ Vô Tà.

-“ Ngươi có hối thù không nhỉ? Tim ngừng đập hai ngày ta vẫn có thể kéo cái mạng của lão ta về.”- Vô Tà đầy tự tin nói, Lạc độc hấp thụ đầu khí nên tim trong thời gian cuối cùng không còn sức để mà co bóp nữa như thể ngừng đập làm nhiều người lầm tưởng đã chết nhưng thực ra với sức sống của Đầu Vương thì ngừng đập hai ngày cũng có thể từ tay từ thần mà lấy lại cái mạng nhỏ.

-“ Ngươi không quá chém gió đó chứ?”- Với kiến thức thông thường của Nhã Phi thì tim ngừng đập là coi như đã thành xác chết rồi sao có thể khôi từ hồi sinh cơ chứ.

-“ Không hề nhá. Kiến thức hạn hẹp quá mỹ nữ à, đối với người bình thường tim ngừng đập nửa ngày cũng có thể cứu sống, mặc dù khá hy hữu chỉ một vạn người chắc chỉ được mấy người là cùng. Nhưng đối với đặc tính của Lạc độc và sức sống mạnh mẽ của Đầu Vương cấp thì chắc chắn sẽ xảy ra như thể không còn là hy hữu nữa.”

-“ Đặc tính của Lạc độc? Ta có biết qua sự nguy hiểm của nó nhưng chưa từng nghe về đặc tính.”-Nhã Phi đầy tò mò hỏi.

-“ Có thể gọi Lạc độc như một con ký sinh trùng cũng được.”- Vô Tà nói đầy ngắn gọn nhưng đối với người ở thế giới này lại không dễ hiểu.

-“ Ký sinh trùng? Là thứ gì vậy?”

-“ Ngươi không biết?”- Vô Tà ngạc nhiên hỏi lại, thấy Nhã Phi gật gật đầu đành phải giải thích-“ Ví dụ đơn giản thế này cho dễ hiểu, ví dụ ngươi là vật chủ, kim tệ tiền tài là đầu khí. Ta sống ăn bám ngươi dùng tiền của ngươi mà không làm bất cứ thứ gì giúp ngươi hoàn toàn có hại mà không có ích cho ngươi, đó là một ví dụ của ký sinh trùng.”

-“ Vậy Lạc độc sau khi dính phải liền cứ ở trong cơ thể người xui xẻo đó mà hấp thụ đi đầu khí khiến kẻ đó ngày một yếu đi và chết?”-Nhã Phi nghe Vô Tà giải thích liền hiểu được.

-“ Đúng là thế. Tại lúc cuối thì cơ thể bị hấp thụ đến mức tim không còn sức để mà đập nữa nhưng vẫn còn sống vẫn có thể cứu được.”

-“ Nhã Phi tiểu thư, ngài cũng đến sao?”- Một giọng nói già nua vang lên, một thân ảnh tuy đã có tuổi nhưng đầy nhanh nhẹn tiến đến.

-“ Quản gia!”- Trung niên nhân cúi đầu chào.

-“Ngô lão!”-Nhã Phi không thất lễ lên tiếng chào.

-“Vị công tử này là?”-Ngô lão quán gia hướng về phía Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Là luyện được sư ta đề cử tới chữa cho Nạp Lan lão.”

-“Ra vậy, thật thất lễ, hai vị mau vào trong.”-Ngô lão quán gia ra hiệu rồi tự mình dẫn hai người Nhã Phi và Vô Tà vào trong, thái độ đối với Vô Tà như một kẻ lừa gạt mà thôi. Vô Tà mặc kệ lão ta, dù sao cũng chỉ là một quán gia thôi mà.

Một đường tiến vào đại sảnh, do có Ngô lão quán gia dẫn đường nên bảo vệ cũng chỉ liếc mắt nhìn qua hai người một cái rồi lại tiếp tục công việc canh gác của mình. Bên trong đại sảnh có mấy luyện được sư ngồi trước bên trong trên ngực huy chương chứng minh thân phận luyện được sư Tam phẩm là thấp nhất thêm Vô Tà vào nữa thì thấp nhất là không có phẩm cấp.

-“Gia chủ, Nhã Phi tiểu thư giới thiệu một luyện được sư đến giải độc cho lão gia.”-Ngô lão hướng tới trung niên nhân đứng giữa đại sảnh mà nói.

-“Nạp Lan thúc khỏe!”-Nhã Phi lên tiếng chào.

-“Nhã Phi tốt.”-Nạp Lan Túc cũng lên tiếng chào lại.

-“Nhã Phi tỷ tốt!”-Bên cạnh Nạp Lan Túc một thiếu nữ đầy quen thuộc cũng lên tiếng chào Nhã Phi.

-“Yêu Nhiên muội hảo.”-Nhã Phi nói một tiếng rồi chỉ về phía Vô Tà-“Đây là Vô Tà, một luyện được sư ta muốn giới thiệu tới để chữa trị cho Nạp Lan lão gia chủ.”

-“Vô Tà tiên sinh hảo!”-Nạp Lan Túc cũng không dám thất lễ ôm quyền chào.

-“Ừm!”-Vô Tà chỉ nhẹ gật đầu một cái, rồi tự kiếm cho mình một chỗ ngồi mà an vị, tất nhiên không quên lấy một chiếc ghế khác cho Nhã Phi.

-“Nạp Lan thúc cứ tiếp tục nói đi, để mọi người trước thử khu độc cho Nạp Lan lão gia chủ sau lại để hần thử một phen.”-Nhã Phi cười cười rồi tiến lại chiếc ghế Vô Tà lấy cho nàng mà ngồi xuống.

-“Chư vị cũng minh bạch vấn đề của Nạp Lan gia tộc chúng ta. Gia phụ trước kia trúng phải thứ hung danh hiển hách Lạc độc. Hiện giờ độc tính bộc phát. Rốt cuộc thì không thể chống đỡ được. Cổ Hà đại sư đã tới một lần, nhưng vẫn như cũ thúc thủ vô sách. Mặc dù hần nói qua cần phải sử dụng dị hỏa. Mới có thể độc tố trong cơ thể lão gia tử trực xuất ra, bất quá luyện được sư có được dị hỏa thật sự là quá mức thừa thớt, muốn tìm kiếm thật sự là quá mức khó khăn. Cho nên chỉ có thể thử xem cách ấy. Chư vị cũng là một số luyện được đại sư trong hàng ngũ của Gia Mã đế quốc, riêng mỗi người cũng có bản lĩnh đặc biệt. Cho nên, tại hạ muốn mời chư vị hỗ trợ thử xem, nhìn xem một chút có thể hay không có biện pháp khác?”-Nạp Lan Túc nhìn quanh một vòng. Không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ cần chư vị có thể điều trị tốt cho lão gia tử, về phương diện thù lao. Tuyệt đối sẽ không làm cho các vị thất vọng! Lão gia tử ở bên trong. Vẫn thỉnh chư vị từng người thử xem.”

Nghe vậy, trong đại sảnh hơn mười vị luyện được sư nhìn nhau liếc mắt một cái, một lát sau, một vị lão già tóc hoa râm, cười híp mắt đứng dậy. Dẫn đầu tiến vào lối cửa, song sau khoảng một khắc liền lác đầu đi ra. Ngồi trở lại ghế, hướng tới Nạp Lan Túc cười khổ nói-“Xin lỗi, Nạp Lan tộc trưởng, lạc độc kia thật sự rất ngoan cố, ta phối chế hơn mười vị giải độc đan, tất cả đều không có hiệu quả.”

Nghe được lời này của lão già. Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Yên Nhiên ở bên cạnh đều tỏ vẻ thất vọng thờ dài một hơi. Sau lão nhân. mười vị luyện được sư đều liên tiếp tiến vào, bất quá hơn mười phần chung, đều xấu hổ đi ra. Hiển nhiên, đối với cái loại kịch độc mà ngay cả Cổ Hà đều thúc thủ vô sách. Bọn họ đương nhiên cũng không có cái loại năng lực này.

-“Người nói liệu có ai có thể chữa được không?”-Nhã Phi hỏi nhỏ Vô Tà một câu khi thấy các luyện được sư đi vào rồi lại lác đầu đi ra.

-“Không biết được, thiên hạ thiên tài dị nhân vô số không thể đếm hết.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu nói, hần không dám coi thường thiên hạ một chút nào cả.

Theo một đám luyện được sư về mặt xấu hổ đi ra. Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Yên Nhiên trên khuôn mặt về thất vọng càng ngày càng đậm. Ngay lúc vị luyện được sư cuối cùng từ đó đi ra, tâm tình rốt cuộc chậm rãi trầm xuống, ở một bên đôi mắt đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên cũng đã hơi có chút phốt hồng. Trong đại sảnh, mười vị tam phẩm luyện được sư đã không còn đặc ý cùng kiêu ngạo như lúc trước, mặt già xấu hổ. Vẫn duy trì trầm mặc.

Theo mọi người trầm mặc, trong đại sảnh bầu không khí cũng từ từ rơi vào tình trạng nặng nề, sau một lúc lâu. Nạp Lan Túc thờ dài một hơi, miễn cưỡng cười nói-“Đa tạ chư vị. Xem ra lão gia tử đích xác một kiếp này khó thoát khỏi số mệnh. Mặc dù thất bại. Bất quá tại hạ vẫn sẽ sai quán gia cấp chư vị một phần thù lao phong phú.”

-“Nạp Lan thúc quên mất còn một người ta đề cử sao?”-Nhã Phi không vui nói.

Nhìn người trẻ tuổi cạnh Nhã Phi, trong đại sảnh mọi người đều ngẩn người, vài vị tam phẩm luyện được sư vừa rồi thúc thủ vô sách, trên khuôn mặt liền xuất hiện tia chế nhạo. Nạp Lan Túc nhìn chằm chằm Vô Tà, do là cấp mặt mũi cho Nhã Phi nên cũng mời vào. Nói thật ra, nhìn tướng mạo. Bọn họ vẫn không có cái gì chờ đợi ở vị luyện được sư trẻ tuổi này.

-“Vị tiểu huynh đệ này, người...”-Đứng dậy, Nạp Lan Túc mặc dù trong lòng cũng không thể nào cho rằng người tuổi trẻ trước mặt có che dấu bản lĩnh. Chỉ vì thói quen cho phép-“Người có nắm chắc trị liệu được cho lão gia tử?”

-“Cái gì mà có được hay không? Có hỏi thừa không vậy? Một cái Lạc độc còn con mà thôi.”-Vô Tà đầy kiêu ngạo nói.

-“Vậy mời tiểu hữu ra tay khu độc giúp phụ thân.”-Nạp Lan Túc ôm quyền nói-“Tiểu hữu theo tại hạ vào trong”

-“Nhã Phi, ngươi có tính vào xem luôn hay không?”-Vô Tà quay qua Nhã Phi lên tiếng hỏi rồi truyền âm tới nàng-“Ngươi vào luôn rồi định giá, cho Nạp Lan gia xuất huyết một chút, tiền kinh doanh của ngươi sau này không đó.”

-“Được. Ta cũng muốn xem ngươi khu độc thế nào. Nạp Lan thúc không phiền chứ?”-Nhã Phi gật đầu, chuyện gì chứ liên quan đến tiền bạc là phải làm cho rõ ràng một chút.

-“Tất nhiên là không rồi, ngươi cứ vào theo luôn cũng không sao.”-Nạp Lan Túc nghe Nhã Phi hỏi mà lập tức lắc đầu nói.

-“Vậy làm phiền rồi.”-Nhã Phi cười nhẹ nhàng rồi cùng với Vô Tà mà theo Nạp Lan Túc và Nạp Lan Yên Nhiên đi vào trong phòng bệnh của Nạp Lan lão gia tử.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nàng Buổi Tối Gọi Ta Là Tà Ca

Chậm rãi tiến vào căn phòng. Ngọn đèn nhàn nhạt nhu hòa tỏa ra, gian phòng rộng lớn. Trên một chiếc giường lớn, một vị lão nhân khô héo hầu như chỉ còn da bọc xương đang nằm trên đó. Tại chung quanh giường, mấy thị nữ đang vội vàng chạy đi chạy lại. Nghe âm thanh cửa phòng. Các nàng ánh mắt đều hướng về phía cửa, sau đó lại tiếp tục chăm sóc lão gia đang hôn mê. Vô Tà chậm rãi bước đến ánh mắt quét một vòng đánh giá, vị lão nhân này đã nồng nặc từ khí, khí tức sinh mệnh lực đã suy yếu đến cực điểm có thể coi như đã bước một bước lên bàn thờ để ngắm gà khỏa thân rồi, nghiêm trọng hơn nghĩ một chút.

-“Loại Lạc độc này sợ rằng cho dù là một gã đầu hoàng cường giả, cũng không dám dễ dàng dính vào, lão gia tử có thể sống qua nhiều năm như vậy đã đạt đến cực hạn rồi.”-Theo sát phía sau Nạp Lan Túc thở dài lắc lắc đầu-“Tiểu huynh đệ xem còn có thể cứu được không?”

Một bên, Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, một đôi mắt đầy hy vọng nhìn vào thiếu niên đáng người cao gầy đang đứng cạnh giường.

-“Yên tâm, cho dù ta tới có trễ năm ngày thì vẫn có thể cứu chữa.”-Vô Tà đặt nhẹ tay lên người lão nhân gầy gò đang nằm trên giường.

-“Thật, thật sao?”-Nạp Lan Túc có chút hạnh phúc và tràn đầy hy vọng.

-“Hỏi mấy câu nghi ngờ đó là thừa lời.”-Vô Tà hừ một tiếng, tinh thần lực chạy một vòng trong người lão nhân kiểm tra. Sau khi biết được tình hình bên trong cơ thể Nạp Lan Kiệt, Vô Tà thu tay lại quay về phía Nạp Lan Túc-“Có hai cách chữa trị. Muốn ta chữa phần ngọn hay trị phần gốc đây?”

-“Chữa phần ngọn là sao? Còn trị phần gốc là thế nào? Mong tiểu hữu giải thích rõ.”

-“Chữa phần ngọn thì ta đảm bảo lão gia tử của ngươi sống 20 năm độc tố không chút phát tác.”-Vô Tà muốn Nạp Lan gia xuất huyết một chút nên cố gắng phát huy khả năng chém gió của mình, đây là gọi lấy của người giàu chia cho người nghèo (Là hần) nên hần không hề có chút vương bận về lương tâm

-“Chữa phần gốc, tuy phải mất mấy ngày nhưng đảm bảo hoàn toàn khu trừ Lạc độc khỏi người lão gia tử của ngươi. Ngươi lựa chọn một chút đi.”

-“Tất nhiên là muốn chữa phần gốc. Tiểu hữu cứ giúp lão gia tử khu trừ hoàn toàn độc, Nạp Lan gia chắc chắn sẽ không làm tiểu hữu thất vọng”

-“Được. Giúp ta chuẩn bị một chút dược liệu, cho chung hết vào nồi hầm hai canh giờ, lại cho lão gia tử uống, mỗi ngày một chén.”-Vô Tà lấy giấy bút ngoáy vài vị thuốc bỏ đưa cho một thị nữ đứng bên cạnh, nhận lấy tờ giấy thị nữ đó vội chạy ra ngoài.

Nhìn Vô Tà chuẩn bị động thủ. Nạp Lan Túc lùi kéo Nạp Lan Yên Nhiên và Nhã Phi lui lại mấy bước, đồng thời phát tay hướng thị nữ trong phòng, toàn bộ đuổi ra ngoài.

Đem Nạp Lan Kiệt dựng ngồi dậy trên giường. Vô Tà vỗ nhẹ lên vai lão dưới kính lực chiếc áo liền vờ tan. Nhanh chóng xuất ra một bộ kim châm, dưới điều khiển của đầu khí từng chiếc kim châm đâm chuẩn xác vào các huyệt đạo cần thiết để khu độc, bàn tay Vô Tà lại tiếp tục vỗ lên đỉnh đầu của Nạp Lan Kiệt. Tinh thần lực như một dòng nước chảy nhẹ khắp người Nạp Lan Kiệt đi một vòng rồi quay lại cơ thể Vô Tà lúc chảy qua cơ thể có mang theo Lạc độc về người Vô Tà, hần liên tục làm một vòng tuần hoàn như thế. Tất nhiên hần không sợ Lạc độc rồi, Lạc độc đi vào cơ thể hần liền bị Vô Danh công pháp cô lập lại mà bắt đầu quá trình luyện thành độc đan ngay trong cơ thể hần.

-“Ahhh!”-Nạp Lan Kiệt hai mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, từ trong miệng phát ra tiếng hô đau nhức.

-“Lão gia tử.”-Lão nhân đột nhiên mở mắt, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Nạp Lan Túc vội vàng hô.

-“Chớ vọng động, thả lỏng tinh thần chớ phản kháng. Ta đang tiến hành khu độc.”-Vô Tà vội nhắc nhở, dù sao lão nhân này cũng là Đẩu Vương một tia phản kháng cũng đủ hấn một mồi.

Nghe được thanh âm sau lưng, Nạp Lan Kiệt quay đầu nhìn khuôn mặt thanh niên đậm mạc, không khỏi sửng sốt, lập tức cắn răng cười nói-“Tiểu oa nhi. Là ngươi cứu ta?”

-“Nhận tiền tài giúp người tán trừ tai họa.”-Vô Tà lạnh lùng nói.

-“Ha ha, tiểu hữu đã thắng thần vậy thì chắc chắn Nạp Lan gia tộc không làm tiểu hữu thất vọng.”-Nạp Lan Kiệt cười nói.

-“Được rồi, lão nhân gia người, tạm im lặng một chút phản phê lại ta không sao nhưng nơi này bớt đi một người còn sống, nhiều hơn một cái xác chết.”

-“Ha ha, vậy ta không nói nữa.”-Nạp Lan Kiệt cũng hiểu mà chìm vào im lặng.

Trải qua mấy chục chu thiên, Nạp Lan Kiệt có phần chịu không nổi vì Vô Tà phát hiện Lạc độc bám khá sâu nên cứ chỉ dùng lực ôn hòa thì không thể cuốn theo được nên đã dùng lực mạnh mẽ hơn như vậy khiến Nạp Lan Kiệt có cảm giác xương đang bị nạo từng lớp cho dù lão là Đẩu Vương cường giả cũng ăn không tiêu nổi cảm giác này.

-“Nếu ngươi không chịu nổi thì hôm nay tạm ngưng vậy.”-Vô Tà đánh giá nét mặt Nạp Lan Kiệt mà hoàn thành chu thiên cuối rồi thu tay lại luôn-“Muốn khu trừ toàn bộ phải tốn mấy ngày thời gian. Ngày đầu thì đau đớn như vậy nhưng càng về sau thì càng dễ dàng hơn.”

-“Kia Lạc độc, thực có thể toàn bộ đuổi đi?”-Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt nhìn không được kinh hi nói. Tuy nhiên lão nhân sống như nhiều năm như vậy, cũng từ vong sinh tồn trong lúc đó. Nếu là có thể lựa chọn, người nào cũng đều lựa chọn cái thứ hai.

-“Lại hỏi thừa rồi, nếu chịu được, ta giúp khu trừ ngay luôn.”

-“Đề chậm rãi khu trừ cũng được.”-Nạp Lan Kiệt đưa tay lau mồ hôi trên trán, nếu làm nữa hấn lại không chịu nổi hét lên thì còn gì mặt mũi với con cháu cơ chứ-“Không nghĩ tới tiểu huynh đệ nhỏ tuổi, thế nhưng có được bản sự như vậy, thật không hiểu vị cao nhân lánh đời nào có thể bồi dưỡng ra loại đệ tử kiệt xuất này. Đúng rồi, tiểu huynh tên gì?”

-“Vô Tà.”-Vô Tà ngắn gọn đáp.

-“Vô Tà tiểu huynh đệ, như thế nào?”-Nhìn Vô Tà tựa hồ đình chỉ khu độc, nạp lan tức vội vàng tiến lên hỏi.

-“Hôm nay tạm dừng ở đây, không thể gấp được, không tới năm ngày thì khu độc hoàn toàn.”-Vô Tà tính toán một chút thời gian chữa trị.

-“Đa tạ tiểu huynh đệ. Chỉ cần ngài có thể đem lão gia tử chữa khỏi, phương diện thù lao, Nạp Lan gia tộc tuyệt đối sẽ không khiến người có bất kì thất vọng!”-Nhìn Nạp Lan Kiệt thoáng khuôn mặt già nua có chút hào quang, tảng đá đặt trong lòng Nạp Lan tức, rốt cục, cuối cùng cũng được gỡ bỏ, Nạp Lan Kiệt đối với Nạp Lan gia tộc tầm quan trọng. Mất đi trụ cột này, tuy nói Nạp Lan gia tộc không phải không gượng dậy nổi, chẳng qua cùng hai đại gia tộc chênh lệch.

-“Ta ngày mai tiếp tục tới. Hôm nay trước hết cáo từ.”-Tiêu Viêm quay về phía Nhã Phi-“Nhã Phi cô nương muốn về cùng không?”

-“Được, người quả nhiên không làm ta thất vọng mà.”-Nhã Phi thấy tài hoa của Vô Tà liền có cảm giác khác lạ trong lòng, thiếu niên mấy năm trước ở Ô Thần thành không mấy tiếng tăm đột nhiên trở thành một siêu cấp thiên tài.

-“Tiểu huynh đệ, ta xem ngươi dính không ít phiền toái. Không bằng ở lại Nạp Lan gia tộc đi?”Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt vội vàng nhiệt tình cười mời Vô Tà ở lại.

-“Không cần.”-Tiêu Viêm lắc nhẹ đầu tiến ra phía ngoài cửa, rồi chợt ra một chuyện quay đầu lại nói-“À, các người Nạp Lan có một gác cổng rất biết quan tâm gia tộc, nếu không có hấn tới cầu thì ta cũng chẳng tới.”

-“Ta hiểu rồi. Một khi đã như vậy, nha đầu, người đi tiễn tiểu huynh đệ và Nhã Phi tiểu chủ.”-Nạp Lan Kiệt quay qua Nạp Lan Yên Nhiên nói-“Gọi người gác cổng đã tới cầu tiểu huynh đệ tới đây luôn.”

-“Dạ.”-Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu một cái rồi rào bước ra ngoài đuổi theo hai người kia-“Đề ta tiễn hau người một đoạn.”

-“Vậy làm phiền rồi.”-Vô Tà chấp tay nói. Suốt quãng đường Vô Tà cũng Nhã Phi nói chuyện gần như quên luôn vị công chúa của Nạp Lan gia tộc.

Cùng Tiêu Viêm sóng vai, Nạp Lan Yên Nhiên ngẫu nhiên ánh mắt hướng trực tiếp vô thanh niên gần như mang mình quên đi, mặt cười mặc dù bình tĩnh, chẳng qua trong lòng thật sự có chút kinh ngạc cùng buồn bực nho nhỏ. Mặc dù cũng không quá để ý, nhưng bị đối đãi coi thường như vậy, nhưng nhiều năm như vậy qua cũng là lần đầu, nàng không tự chủ so sánh với Nhã Phi thì thân phận các thứ nàng đều thắng Nhã Phi mà không phục.

-“Vô Tà cùng Nhã Phi tỷ có quen biết?”

-“Có chút quen biết. Nhã Phi lớn hơn ta mấy tuổi, nên ban ngày thường gọi ta là Tà đệ, nhưng buổi tối đến lại gọi ta là Tà ca.”-Vô Tà nghĩ nghĩ một chút nói.

-“Là sao? Sao ban đêm lại gọi là Tà ca?”-Nạp Lan Yên Nhiên đầy không hiểu hỏi lại. Không chỉ nàng mà cả Nhã Phi cũng không hiểu, nàng có gọi thế đâu.

-“Chuyện này ngươi tương lai sẽ rõ.”-Vô Tà cười cười nói, rồi nghĩ lát nữa Nhã Phi cũng dò hỏi rồi về mặt của nàng khi biết mà bật cười.

-“Ngươi làm gì mà cười ghê vậy, có ý đồ gì xấu sao?”-Nhã Phi cảm thấy không tốt.

-“Ta thì có ý đồ gì xấu cơ chứ, Vô Tà có nghĩa là thánh thiện trong sáng, ta sống người như tên thì có ý đồ gì xấu cơ chứ.”-Vô Tà lắc đầu không thừa nhận.

Suốt dọc đường, Nạp Lan Yên Nhiên cũng có tham gia nói chuyện với hai người Vô Tà và Nhã Phi, qua khoảng thời gian này nàng cảm thấy Vô Tà kiêu ngạo là có vì hắn có tiền vốn để kiêu ngạo nhưng không hề xa cách mà rất dễ gần, nói chuyện với hắn nàng có cảm giác như nói chuyện với người bằng hữu lâu năm.

-“Sao ngươi không tham dự khảo hạch luyện được sư?”-Nạp Lan Yên Nhiên trước lúc tạm biệt liền nói ra thắc mắc trong lòng.

-“Thực lực ở đây chứ không phải ở tầm huy chương.”-Vô Tà cười cười-“Mà mấy ngày tới có luyện được sư đại hội, ta chắc Nạp Lan gia có thể cho ta một vé tham dự, được chứ? Nhưng tất nhiên không trên danh nghĩa Nạp Lan gia.”

-“Nếu ngươi muốn, ta sẽ nói với gia gia, ngày mai sẽ có kết quả.”

-“Nhớ một điều ta không phải là đại diện cho Nạp Lan gia.”-Vô Tà đặc biệt nhắc nhở.

-“Ta hiểu được.”-Nạp Lan Yên Nhiên nhìn về phía Nhã Phi mà hiểu được, nếu hắn muốn có thể đại diện cho Thước Đặc Nhĩ tham gia rồi, mà nàng tuyệt nhiên không biết Nhã Phi đã rời đi phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ta Không Có Ý Kiến

-“Này tiểu đệ đệ, khi nãy ngươi nói là sao? Ban đêm tại sao gọi là Tà ca?”-Nhã Phi đúng như Vô Tà dự đoán mà lên tiếng hỏi.

-“Chuyện này nói ra sớm mất linh, khi nào ngươi cũng tự biết mà thôi.”

-“Thần thần bí bí, ngươi không nói thì thôi, ta không thèm.”

-“Tương lai ngươi đảm bảo sẽ biết thôi, không lâu đâu.”-Vô Tà lên tiếng đầy bảo đảm.

-“Mà ngươi tham gia đại hội luyện được sư làm gì? Ta thực không nghĩ ra ngươi tính toán điều gì.”-Nhã Phi hỏi tới vấn đề Vô Tà đột nhiên muốn tham dự đại hội luyện được sư.

-“Do quá chán thôi, đơn thuần là không có gì làm nên muốn tham gia cho vui thôi ấy mà.”-Vô Tà nhún vai tùy ý nói.

-“Ngươi lúc này nếu tính ra là luyện được sư mấy phẩm?”-Nhã Phi nghĩ ngợi một chút liền hỏi-“Tên Liễu Linh đồ đệ của đan vương Cổ Hà đã là Tam phẩm ngươi có nắm chắc thắng được không?”

-“Ta có muốn chiếm cái hạng nhất đâu, chỉ tham gia cho vui mà thôi. Chứ bày thực lực thật mấy tên nhóc đó sao có thể qua mặt được ta cơ chứ.”-Đây không phải kiêu ngạo mà là sự thật, Vô Tà đã là Tứ phẩm rồi, mà đan tứ phẩm hắn luyện tương đương với đan ngũ phẩm hiện tại.

-“Ngươi chẳng phải lúc nãy bảo thiên hạ kỳ nhân vô số, không nên khinh thường sao?”

-“Nhưng ta đã là Tứ phẩm thi liệu trong Gia Mã đế quốc có tên nào dưới 30 mà hơn được, nếu có thì cái danh xưng Đan Vương kia chuẩn bị nên thay đổi chủ nhân khác là được rồi.”

-“Tứ phẩm!?”-Nhã Phi tròn mắt không thể tin được.

-“Chỉ là tứ phẩm mà thôi, tại khu vực quanh đây nghe có vẻ ghê gớm chứ tiến tới trung đại lục thì chẳng là gì cả.”-Vô Tà cái này là chém vì hắn cũng chỉ đoán mà thôi.

-“Đó là nơi chúng ta sẽ tới kinh doanh?”-Nhã Phi đầy mong chờ tới thế giới như thế.

-“Chưa phải lúc, phải đợi mấy năm bồi dưỡng ra một cỗ thể lực đã, chứ nếu không tới đó chẳng khác nào miếng mồi ngon mặc cho người khác xâu xé. Nhất là một mỹ nữ như ngươi nếu không hề có thể lực thì trong mắt chúng là điều tuyệt nhất.”

-“Bồi dưỡng một cỗ thể lực, phải mất bao nhiêu năm đây.”-Nhã Phi có phần nản trí.

-“Chưa chi đã nản trí rồi. Tất nhiên là có thể lực trước rồi, chỉ cần mất mấy năm là có một cỗ thể lực, đủ để san bằng cái đế quốc này.”-Vô Tà đây không là nói xuông, với công pháp võ kỹ của hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết cung cấp thì bồi dưỡng một siêu cấp thể lực không phải là khó khăn, chưa kể đến chất lượng đan dược cực tốt.

-“Ngươi coi thường một đế quốc quá rồi.”-Nhã Phi không coi lời đó là thật.

-“Lát về ngươi gặp mấy người là biết thôi.”-Vô Tà nhún vai nói, gặp người khác cũng giống Nhã Phi thôi lời nói vậy ai có thể tin cho được.

-“Được.”-Nhã Phi nghĩ nghĩ lại nếu đan dược đưa cho đại trưởng lão là thật thì có bao nhiêu Đẩu Vương nguyện đi theo Vô Tà đây, chỉ là điều kiện kiên quyết là phải có đủ đan dược.

...

...

...

Vô Tà dẫn Nhã Phi tiến thẳng vào bên trong nhà, hôm nay hẳn thấy ồn ào hơn mọi hôm, nhất là Cơ Diễm thường thường chỉ có tiếng bực dọc do thua bài nhưng hôm nay lại cười vui vẻ. Tiến vào trong phòng thì Vô Tà nhận ra một bóng người quen thuộc chỉ có điều bị phạt bôi nhọ nổi lên mặt đen xỉ khiến hẳn nhận không ra.

-“Ồ, anh về rồi sao. Nhận ra ai đây không?”-Cơ Diễm đầy vui vẻ chỉ nữ tử mặt đen nhem kia.

-“Là...là... Vân Vận phải không?”-Vô Tà cố gắng tìm kiếm điểm quen thuộc của nữ tử đang cố gắng dẩu mặt đi, rồi chợt vỗ tay cười lớn nói-“Quả là nàng thật, hahahahaha.”

-“Vân Vận, Vân tông chủ?”-Nhã Phi đứng hình.

-“Cứ thoải mái đi. Người một nhà cả.”-Vô Tà vỗ vai Nhã Phi một cái rồi tiến đến bàn, Dao Tuyết nhanh chóng lấy ra hai cái ghế cho hẳn và Nhã Phi. Hẳn cũng không hỏi lý do tại sao mà Cơ Diễm và Dao Tuyết lộ ra cho Vân Vận biết hai nàng tồn tại, mà lần lượt chỉ từng người giới thiệu-“Đây là Cơ Diễm, siêu cấp cường giả mấy vạn năm trước Đan Đế, Cửu Phẩm luyện được sư chi tiếu là nàng tìm kiếm cả đời cũng không tìm ra đan dược khiến ngực to hơn nên muốn hỏi nàng về đan dược tăng cường thể lực thì đừng nên.”

-“Đừng nghe hẳn ta nói, có ngực chỉ khiến khó hoạt động, vướng víu.”-Cơ Diễm lập tức phản bác lại.

-“Đó thường là lý luận của mấy người ngực nhỏ thôi.”-Vô Tà nhún vai bỏ qua Cơ Diễm tiếp tục giới thiệu-“Vị này là Dao Tuyết cường giả cùng thời với Cơ Diễm, nhìn nàng thể thôi chứ thật ra ngây thơ hơn cả ngươi đấy, Nhã Phi.”

-“Tiếp tục, lần lượt là Tiểu Y Tiên, đệ tử của Cơ Diễm và Vân Vận như ngươi đã biết là Vân Lam tông tông chủ.”-Vô Tà tiếp tục giới thiệu từng người với Nhã Phi-“Còn cuối cùng là Thanh Nhi nếu tóc nàng là thanh sắc và sẽ là Uyển Nhi nếu tóc nàng là bạch sắc.”

-“Là người hay đi cùng với ngươi đến phòng đấu giá. Cũng là siêu cấp cường giả kia.”-Nhã Phi cũng có gặp qua Thanh Nhi mấy lần chỉ là lúc đánh bài nàng là Uyển Nhi nên Nhã Phi không dám nhận nhầm do màu sắc tóc khác nhau.

-“Ừm, đừng nhầm hai nàng với nhau. À nàng là người gọi ta là ‘Ta ca’ vào ban đêm.”-Vô Tà gật đầu nói rồi cuối cùng chỉ vào Nhã Phi-“Đây là người ta nói đến, tương lai tiền sinh hoạt phụ của chúng là sẽ do nàng kiếm.”

-“Nhã Phi ra mắt Diễm tỷ, Tuyết tỷ, Uyển Nhi tỷ, Y Tiên muội, Vân....”-Nhã Phi lần lượt chào nhưng tới Vân Vận không biết xưng hô thế nào cho phải.

-“Cứ gọi ta là Vận tỷ được rồi.”-Vân Vận hiểu ý mà nhắc nhở.

-“Vận tỷ.”-Nhã Phi nghe cũng không khách khí nữa mà chào một tiếng.

-“Nhã Phi muội, lại đây ta chỉ cho cách chơi bài.”-Vân Vận mắt sáng lên như thấy một chú cừu non thể mạng thay nàng chịu phạt bôi nhọ nổi lên mặt.

-“Được.”-Nhã Phi cũng cảm thấy có vẻ vui nên không từ chối mà bắt đầu theo mấy cô gái học luật chơi. Vô Tà lại trở thành người thừa trong căn phòng này, mặc dù hẳn đã tiên đoán trước được số phận nhưng vẫn cảm thấy méo thế vui cho được, người soái ca nhất nhà này lại bị cho ra rìa.

Nhã Phi học luật chơi khá là nhanh chóng rồi bắt đầu, Dao Tuyết nhường chỗ cho nàng, lúc này bốn tay lần lượt là Cơ Diễm, Uyển Nhi, Nhã Phi và Vân Vận. Đặc biệt là Vân Vận với nụ cười không thể tươi hơn trên môi khi có một con gà mới chơi sẽ thay thế nàng bị bôi tro lên mặt.....

Thế nhưng, mọi chuyện đều vượt ngoài tầm Vân Vận dự đoán, nụ cười nhanh chóng vụt tắt như chưa từng có. Vì Nhã Phi có một thiên phú đánh bài khá

tốt, ngay ván đầu mặc dù bài của nàng không quá đẹp nhưng nàng vẫn có thể về nhất và người về cuối là Vân Vân.

-“Vận tử, thất lễ!”-Nhã Phi tuy nói miệng vậy nhưng lại nở một nụ cười vui vẻ quệt tay vào đáy nồi rồi bôi lên mặt Vân Vân, phần còn trắng trên mặt Vân Vân lại ít đi một chút.

-“Ta giúp Vân Vân được chứ.”-Vô Tà thấy tài đánh bài của Nhã Phi thì thấy ngửa tay.

-“Chấp luôn cả anh vào.”-Cơ Diễm đầy tự tin nói, nàng bắt nạt được Vân Vân nên trở nên cực kỳ tự tin có thể hành tiếp được Vô Tà.

...

...

Nửa canh giờ sau.

Trên bàn xuất hiện thêm bốn con ma nhọ nồi nữa, về phần Cơ Diễm không thể tác động trực tiếp tới nàng nhưng nếu thua nàng phải theo ý của người thắng mà tự đen đi chỗ ngón tay lướt qua.

-“Mấy người đến để đồ lúc nào sao không báo cho ta biết một tiếng vậy?”-Vân Vân lên tiếng trách, nếu không phải hôm qua nàng cảm nhận được khí tức của Thanh Nhi phát ra thì nàng cũng không biết được họ đã đến để đồ.

-“Chỉ là ta không muốn người khó xử mà thôi.”-Vô Tà thờ dãi nói.

-“Có gì mà khó xử cơ chứ?”

-“Vì ta họ Tiêu.”-Vô Tà đơn giản nói.

-“Tiêu gia Ô Thân thành?”-Vân Vân chợt nhớ ra điều gì đó-“Người là tên mà đưa nhóc Yêu Nhiên đến từ hôn?”

-“Không, tên nhóc đó là đường đệ của ta.”-Vô Tà lắc đầu-“Ta là Tiêu Tà.”

-“Quả nhiên không thể nhìn dáng mà bắt hình dong được. Nhìn thế mà lại đi bắt nạt một tiểu cô nương.”-Vân Vân cũng biết về lời đồn tên Tiêu Tà, một kẻ khiến Nạp Lan Yêu Nhiên uất ức ra về.

-“Lời đồn là bậy, ta một thân chính khí thế này bắt nạt ai cơ chứ.”-Vô Tà ngay lập tức phản bác.

-“Thật không có sao lại có lời đồn kia.”-Vân Vân vẻ mặt hiện rõ hai chữ ‘không tin’.

-“Chắc có lẽ có kẻ ghen ăn tức ở với vẻ soái ca của ta, nên đồn bậy bạ là điều dễ hiểu mà, chỉ trách tại ta quá soái ca mà thôi.”-Vô Tà hất tóc một cái nói.

-“Mà chuyện này người tính xử lý thế nào đây?”

-“Chỉ trách ta lúc đó đã đồng ý để đưa nhóc Yêu Nhiên đi Tiêu gia.”

-“Bỏ đi không nói đến chuyện đó nữa. Sư phụ người sao rồi?”

-“Lão sư sau khi nghe ta nói liền rời đi, chắc còn đang ở nơi nào đó lịch duyệt tìm cơ hội đột phát Đấu Tông, từ lúc đó ta không còn tin tức của lão sư nữa.”-Vân Vân lắc đầu nói-“Lần này là đa tạ người.”

-“Có tính dùng thân báo đáp không? Chứ cảm ơn suông như thế thì không vui chút nào cả.”

-“Nếu Thanh Nhi tỷ, Uyển Nhi tỷ đồng ý thì ta cũng không nói nhiều gì cả.”-Vân Vân tùy ý chỉ qua Uyển Nhi.

-“Chắc chứ, sẽ lấy thân báo đáp.”

-“Chắc chắn.”-Vân Vân không tin một Uyển Nhi đồng ý.

-“Ta không có ý kiến.”-Uyển Nhi ngay lập tức đánh nát niềm tin của Vân Vân.

-“Tối nay luôn cho tiện.”-Vô Tà cười cười hai bàn tay xoa vào nhau.

-“Ta...ta...ta có việc đi trước...”-Vân Vân đỏ mặt không chút chần chừ đi thẳng ra ngoài rồi mất dạng.

-“Nhớ lần sau đến chuẩn bị trước tinh thần lấy thân báo đáp đó.”-Vô Tà nói vọng theo rồi bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ta Tính Cả Rồi

Sáng sớm Vô Tà liền lên đường tới Nạp Lan gia, hôm nay Nhã Phi cũng không có đi cùng hấn mà có Dao Tuyết thay thế nàng cùng hấn.

-“Anh tính làm thế nào? Chuyện của tên tiểu tử Tiêu Viêm kia, em không tin anh để mặc chỉ đứng một bên nhìn.”-Dao Tuyết như tùy ý nói.

-“Sao em lại nói thế?”

-“Dựa vào mối quan hệ của anh và Vân Vân; Đặc biệt hơn Nạp Lan Yêu Nhiên kia cũng là một vị mỹ nữ.”-Dao Tuyết còn nhấn mạnh điều đặc biệt nữa chứ-“Mà một bên lại là đường đệ của anh nên em có suy nghĩ qua mà không nghĩ ra được nên làm thế nào. Em hôm qua có hỏi qua Diễm tỷ nhưng nàng chỉ nói anh đã tính toán cả rồi bảo em cứ yên tâm mà chờ đợi.”

-“Đúng là ta có tính toán riêng mình cả rồi. Đơn giản trực tiếp không làm Vân Vân khó xử cũng không làm tiểu tử Tiêu Viêm kia khó xử.”-Vô Tà gật đầu nói, hấn đã có tính toán cho lúc đó, bất cứ trường hợp nào xảy ra cũng không thể phá được cục hấn đã thành lập trước-“Do em ở cùng Diễm Nhi lâu ngày, mọi chuyện đều là nàng bày mưu tính kế giúp em nên chuyện này em không nghĩ ra thôi, chứ thực ra cục kỳ đơn giản.”

-“Quả nhiên anh đã có tính toán.”

-“Nếu anh không có tính toán thì em bày anh cho đứng bên người nào? Cô nàng Nạp Lan Yêu Nhiên kia sao?”

-“Em có nghe qua chuyện lúc trước, mặc dù Nạp Lan Yêu Nhiên kia có chút quá phận nhưng không trách được nàng tuổi trẻ bồng bột, lúc đó nàng còn chưa được 15 tuổi thì suy nghĩ không thấu triệt là điều dễ hiểu mà.”

-“Ta đồng ý với suy nghĩ này của em. Bản thân ta cũng nghĩ vậy nên ta lập trước hai kế hoạch trước khi tới đây. Kế hoạch đầu sẽ sử dụng để đánh thẳng mặt và đập tan ngạo khí của nàng ta, nếu nàng ta bản chất không thay đổi, không trưởng thành trong những năm qua. Nhưng ta đã gặp qua nàng, nàng đã thực trưởng thành đôi chút, kiêu ngạo thì vẫn có nhưng không coi cả thế giới vây quanh nàng như trước.”

Vô Tà dừng lại một chút nắm chặt nắm đấm gần dữ nói-“Chủ yếu là xóa đi cái xú danh bắt nạt tiểu cô nương mà tên nào đó ghen ăn tức ở với vẻ đẹp trai của ta mà đồn bậy đồn bạ.”

-“Rồi, rồi, em biết rồi.”-Dao Tuyết cười cười ngăn lại Vô Tà đang chuẩn bị lại tự luyện.

-“Tôi nơi rồi, em tạm thời về lại Tuyết kiểm đi.”-Vô Tà lên tiếng nhắc nhở.

-“Nàng ta là Nạp Lan Yêu Nhiên?”-Dao Tuyết thấy bóng dáng thiếu nữ mặc một bộ váy màu trắng đứng trước cổng như đang đợi ai mà hỏi, thấy Vô Tà khẽ gật đầu liền nhận xét nói-“Quả nhiên là một mỹ nữ. Cả sư-đồ đều là mỹ nữ thế này thật tiện nghi cho anh.”

-“Tiện nghi cái gì cơ chứ.”-Vô Tà mặc dù lòng cũng có suy nghĩ YY như thế, cũng từng mong ước sở hữu hậu cung hùng hậu, nhưng đó là suy nghĩ lúc còn trẻ mà thôi lúc lớn lên liền thấy thực tế quá khắc nghiệt mà bỏ qua suy nghĩ YY đó. Tính nói thêm nhưng Dao Tuyết liền trở về lại Tuyết kiểm đeo trên lưng hấn.

-“Vô Tà, người tới!”-Nạp Lan Yêu Nhiên thấy hấn liền tiếng tới đón.

-“Nạp Lan tiểu thư tốt.”-Vô Tà chào một tiếng.

-“Người không cần khách khí thế đâu, cứ gọi ta là Yêu Nhiên được rồi.”-Nạp Lan Yêu Nhiên cười nhẹ nói, cảm giác Vô Tà mang lại cho nàng khiến nàng không cảm thấy chút xa cách nào mà đầy thân thiện, nên nàng muốn hấn xưng hô với nàng bằng tên.

-“Nạp Lan lão gia từ thế nào rồi?”

-“Chúng ta vừa đi vừa nói.”-Nạp Lan Yêu Nhiên ra hiệu mời Vô Tà vào trong.

-“Được. Ta mang kiếm vào được chứ?”-Vô Tà gật đầu rồi đi theo nàng tiến vào trong.

-“Tất nhiên là được rồi.”-Nạp Lan Yêu Nhiên gật đầu nói, chỉ là nàng thắc mắc tại sao Vô Tà lại mang kiếm trên lưng mà không để vào nhẫn trữ vật cho tiện lợi. Nhưng Nạp Lan Yêu Nhiên cũng không hỏi điều đó mà nói qua về tình hình lúc này của Nạp Lan Kiệt-“Gia gia ta, bữa nay đã khỏe hơn rất nhiều rồi. Hiện tại đã có thể rời giường đi lại nhưng vẫn chưa thể vận dụng Đấu khí được.”

-“Không ngoài dự đoán, sau hôm nay chắc có lẽ có thể khôi phục lại năm phần thực lực.”-Vô Tà cười nói, hấn đã thấy một núi kim tệ ngay trước mặt rồi đây, chỉ cần ngày mai nữa là có thể thu lấy rồi.

-“Còn về chuyện người nhờ, kiếm lấy một vé tham dự đại hội luyện được sư phụ thân ta đã giúp một phen rồi, ngày mai chỉ cần cầm tấm thẻ này tới là

có thể tiến vào lòng sơ loại.”-Nạp Lan Yêu Nhiên lấy ra một tấm thẻ cỡ chừng bàn tay đưa cho Vô Tà, phía trên đánh một ký hiệu đan đỉnh.

-“Đa tạ.”-Vô Tà không khách khí nhận lấy.

-“Chuyện nhỏ mà thôi, không có gì khó khăn cả.”-Nạp Lan Yêu Nhiên lắc nhẹ đầu nói, dù sao Nạp Lan gia cũng là một trong tam đại gia tộc chuyện này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi-“Mà ngươi sao không đi khảo hạch lấy thân phận luyện được sư đi?”

-“Không cần thiết làm thế, thứ quan trọng là thực lực chứ đâu phải là tấm huy chương cài trên ngực đâu. Chỉ cần có thực lực khả năng thì cho dù đeo Nhất Phẩm luyện được sư cũng đủ khiến người ta tôn trọng, còn đeo cho dù Tứ phẩm mà luyện kho”-Vô Tà nhún vai thật lỏng nói, lúc trước hắn có muốn thử nhưng bị ngăn ngoài cửa lý do không có giấy giới thiệu của luyện được sư trong công hội, thế là từ đó hắn cũng bỏ việc khảo hạch luôn mặc dù nhờ Vân Vận có thể có được tấm giấy giới thiệu dễ dàng.

-“Yêu Nhiên!”-Một tên thiếu niên từ phía ngoài cổng đi nhanh vào bắt kịp Nạp Lan Yêu Nhiên và hoàn toàn bỏ qua Vô Tà đang đứng ngay bên cạnh nàng. Tên thiếu niên này tuổi chưa tới hai mươi, mặc một bộ trường bào đặc trưng của luyện được sư, khuôn mặt anh tuấn đường nét như đao sắc nhưng đầy vẻ âm nhu. Nhưng điểm đáng chú ý là luyện được sư huy chương được gắn trên lồng ngực của thanh niên kia, phía trên, ba đạo màu bạc gọn sóng điều này chứng minh rằng hắn đã trải qua khảo hạch mà tăng cấp lên Tam Phẩm luyện được sư ở tuổi không quá hai mươi này. Nói thẳng là Vô Tà dị ứng với mấy tên vẻ mặt âm nhu thế này, mười tên thì tám tên nhỏ mọn, hẹp hòi rồi, điểm âm nhu này nếu đặt trên một vị mỹ nhân lại trở thành nét đẹp lạnh lùng của nàng.

-“Liễu Linh ngươi tới đây làm gì?”-Nạp Lan Yêu Nhiên gật nhẹ đầu chào rồi lên tiếng hỏi.

-“Lão sư nghe nói có người chữa khỏi cho Nạp Lan lão nên phái ta tới để hỏi thăm sức khỏe.”-Liễu Linh cười nói, vẫn hoàn toàn bỏ qua Vô Tà.

Tất nhiên Vô Tà cũng không để ý đến Liễu Linh mà tiếp tục tiến vào trong.

-“Vô Tà tiên...”-Nạp Lan Yêu Nhiên quay qua muốn giới thiệu hai người với nhau thì phát hiện Vô Tà đã đi trước rồi, liền nhanh chân bước theo.

-“Người đó là ai vậy?”-Liễu Linh cũng bước nhanh song song với Nạp Lan Yêu Nhiên mà hỏi.

-“Là Vô Tà tiên sinh, người giúp lão gia tử khu trừ Lạc độc.”-Nạp Lan Yêu Nhiên do có người khác ở đây nên nàng không có gọi thẳng tên Vô Tà mà thêm ‘tiên sinh’

-“Vô Tà tiên sinh tốt.”-Liễu Linh lên tiếng chào Vô Tà một tiếng sau khi đã cùng Nạp Lan Yêu Nhiên bắt kịp.

-“Ừm”-Vô Tà tránh tiếp xúc với tên này, chứ không kim được lại cho vẻ mặt âm nhu như thái giám này mấy đám.

-“Vị này là Liễu Linh.”-Nạp Lan Yêu Nhiên nhẹ giọng giới thiệu Liễu Linh với Vô Tà.

-“Ừm, Liễu Linh người tốt!”-Vô Tà gật đầu nói một câu rồi tiếp tục đi tiếp không nói thêm câu nào.

-“Vô Tà tiểu huynh đệ ngươi tới rồi sao?”-Nạp Lan Kiệt từ phía trước tiến tới.

-“Nạp Lan lão tốt!”-Vô Tà cảm thấy Nạp Lan Kiệt xuất hiện khá đúng lúc-“Ngươi cảm thấy thế nào?”

-“Khỏe, rất khỏe. Lạc độc giảm đi phân nửa.”-Nạp Lan Kiệt cười lớn-“Hai người nói chuyện tiếp đi, ta bồi tiếp Vô Tà tiểu huynh đệ vào trong.”

-“Dạ, gia gia.”-Nạp Lan Yêu Nhiên gật đầu nói, nàng cũng cảm thấy Vô Tà và Liễu Linh không hợp nhau, khí chất hai người khác hẳn nhau tuy Liễu Linh cũng là người quen biết lâu nhưng lại cũng không cho nàng cảm giác thân thiết như Vô Tà.

-“Tiểu chất bá kiến lão nhân gia.”-Liễu Linh cười ôm quyền chào.

-“Ừm”-Dù sao Liễu Linh chỉ là tiểu bối nên Nạp Lan Kiệt chỉ ‘ừm’ một tiếng rồi cùng Vô Tà tiến vào trong.

-“Vô Tà tiểu huynh đệ, Liễu Linh là đồ đệ của Đan Vương Cổ Hà, nên có chút kiêu ngạo của mình.”-Nạp Lan Kiệt cảm thấy hai người không hợp nên mới ra mặt.

-“Đệ tử Cổ Hà sao? Quả nhiên có tiền vốn đệ kiêu ngạo.”

-“Vô Tà tiểu huynh đệ thấy cháu gái ta thế nào?”

-“Thấy cháu gái ngươi thế nào? Hahahah, không phải nghĩ ta do có tình cảm với nàng mà cảm thấy không hợp với Liễu Linh hả?”-Vô Tà bật cười lớn, rồi gạt gừ-“Quả nhiên nhìn từ ngoài vào là thế.”

-“Không phải thế?!”-Nạp Lan Kiệt kinh ngạc nghĩ chẳng lẽ lão đoán sai.

-“Tất nhiên là không phải rồi.”-Vô Tà gật đầu đầy chắc chắn-“Mà đừng nói lão nghĩ ta tới cứu lão vì nàng ta?”

-“Làm gì có.”-Nạp Lan Kiệt chột dạ nói, quả thật lão từng nghĩ thế khi hôm qua nghe hạ nhân nói nàng cũng vị thiếu niên tuấn tú đi bên cạnh nói chuyện

vui vẻ với nhau.

-“Quả nhiên là nghĩ như thế mà.”- Vô Tà nhìn là biết Nạp Lan Kiệt nghĩ như thế rồi.

-“Đâu phải là lỗi do ta. Đứa nhỏ đó lần đầu tiên tỏ thân thiết như thế với một thiếu niên tuổi tác không lớn hơn nàng bao nhiêu.”-Nạp Lan Kiệt nói-“Vậy sao ta thấy người và Liễu Linh tỏ ra không hợp nhau?”

-“Lão muốn nghe lời nói thật hay nói dối đây?”

-“Tất nhiên là lời nói thật rồi.”

-“Đầy âm khí, tám thành là kẻ nguy quân tử.”-Nếu Nạp Lan Kiệt đã muốn nghe lời nói thật thì Vô Tà nói thẳng thắn ra luôn-“Lão mà xuất hiện trễ thêm một chút nữa là ta thân ái tặng hân mây đám vào bản mặt hân rồi.”

-“Vậy ra lão già ta đã xuất hiện đúng lúc.”-Nạp Lan Kiệt không cho là Vô Tà nói chơi.

-“Quá đúng lúc đi đấy chứ.”-Vô Tà không phản bác điều hiển nhiên này, mà hân cũng phát hiện ra lão đứng ở một bên quan sát tại nơi không xa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tẩy Tủy Phạt Kinh

-“Tất cả lui ra ngoài!”-Vô Tà phát tay đuổi hết thị nữ ra ngoài-“Đóng cửa lại luôn! Không cho phép ai tiến lại gần!”

-“Làm theo lời hân đi.”-Nạp Lan Kiệt lên khi các thị nữ tỏ ra chần chừ.

-“Dạ, lão gia!”-Các nàng cúi người rồi lui nhanh ra ngoài đóng cửa lại. Sau khi tất cả đều lui ra, cửa cũng được đóng lại, Vô Tà từ nhẫn trữ vật xuất ra mười mấy tiểu kỳ tung lên không, tay tạo kết ấn. Những lá tiểu kỳ liền không rơi xuống đất mà lơ lửng trên không, bắt đầu xoay tròn chậm rãi.

-“Đây là?”-Nạp Lan Kiệt cảm thấy kiến thức Đẩu Vương của mình không đủ dùng khi nhìn thấy màn này vì hân không cảm thấy đầu khí ba động mà những tiểu kỳ như thể tự lơ lửng trên không trung.

-“Một võ kỹ cổ xưa.”-Vô Tà đơn giản trả lời-“Khu Độc Trận, giúp tăng khả năng khu độc.”

-“Ra vậy.”-Nạp Lan Kiệt ngạc nhiên, càng chắc chắn Vô Tà có một siêu cấp lão sư sau lưng.

-“Ngồi xếp bằng xuống dưới những tiểu kỳ đi, chuẩn bị bắt đầu khu độc.”-Vô Tà lên tiếng nhắc nhở, hân lấy tiểu kỳ ra đơn giản chỉ muốn xem thử uy lực của pháp trận mà thôi.

-“Được.”-Nạp Lan Kiệt nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống ngay giữa trận pháp.

-“Khởi!”-Vô Tà hét nhẹ một tiếng, mười mấy lá tiểu kỳ bắt đầu tăng tốc độ lên. Không bao lâu một luồng hắc khí từ cơ thể Nạp Lan Kiệt theo từng lỗ chân lông mà thoát lên bị trận pháp thu lại thành một hắc vụ hình cầu ngay phía trên đỉnh đầu Nạp Lan lão gia tử.

Chưa đến một khắc sau, Vô Tà cảm thấy quyết định này không phải ngu bình thường nữa mà là ngu vô cùng. Nếu dùng phương pháp truyền thống thì không sao lại đi dùng trận pháp, đã thế còn dùng trận pháp tứ cấp nữa trong khi đáng ra dùng nhất cấp là được rồi. Kết quả là Vô Tà không chịu nổi tiêu hao đầu khí nhưng nếu mà mạnh mẽ ngắt lại trận pháp chín thành là bị phản lại nhẹ thì trọng thương nặng thì hy vọng một lần tới thế giới khác, tất nhiên có ngu mới đi đánh cược mạng sống mình ở một thành ít ỏi kia, đặc biệt Vô Tà hân phải bày thành không sao đổ lên hân mới chịu đánh cược.

-“Chuyến này lỗ nặng rồi, nhất quyết phải để Nạp Lan gia xuất huyết nhiều một chút.”-Vô Tà cắn răng lấy ra một viên đan hòa, tất nhiên là hàng cùi bắp luyện chế từ từ hóa của Tử Tinh Dục Sư Vương rồi chứ hân đâu có ngu mà lấy ra viên hàng xịn luyện chế từ Thanh Liên Địa Tâm hòa cơ chứ. Mà nếu có ngu thế cũng lấy không ra, Cơ Diễm là người giữ hết mà.

Viên đan hòa bị Vô Tà bóp vụn, năng lượng mạnh mẽ thoát ra lập tức liền bị trận pháp hấp thu hết mà. Làn khói đen từ người Nạp Lan Kiệt thoát ra ít dần theo thời gian rồi không tới một khắc đồng hồ liền biết mất không còn sót lại một tia nào cả. Lạc độc đã bị khu trừ hoàn toàn nhưng năng lượng từ viên đan hòa vẫn chưa tiêu tán hết. Kết một thủ ấn phức tạp, những lá tiểu kỳ tốc độ bay liền chậm lại, làn hắc vụ được Vô Tà thu vào trong một bình ngọc nhỏ.

-“Xong rồi sao tiểu huynh đệ?”-Nạp Lan Kiệt mở mắt ra, cảm nhận được Lạc độc đã không còn sót lại bất cứ dấu vết nào trong người nữa.

-“Xong rồi.”-Vô Tà dừng lại một chút-“Lão có nghe qua về tẩy tủy phạt kinh bao giờ chưa?”

-“Ta từng nghe qua trong truyền thuyết có loại đan dược nghịch thiên giúp tẩy tủy phạt kinh, khiến cơ thể trở về trạng thái tiên thiên, tốc độ tu luyện trở nên nhanh hơn rất nhiều.”-Nạp Lan Kiệt nghĩ ngợi một chút nói.

-“Vậy có nhiều đáng quý nhi.”-Vô Tà như tùy ý nói.

-“Thật sự là vô giá không thể tính được. Tiểu huynh đệ hỏi điều này làm gì? Chẳng lẽ tiểu huynh đệ ngại có Tẩy Tủy đan trong truyền thuyết.”

-“Ta không có tẩy tủy đan, nhưng ta có phương pháp giúp người khác tẩy tủy phạt kinh.”-Vô Tà nói đoạn rồi lại lắc đầu-“Thôi bỏ đi!”

-“Nạp Lan gia sẽ ra cái giá khiến tiểu huynh đệ hài lòng.”-Nạp Lan Kiệt vội nói, nếu cháu gái lão được tẩy tủy phạt kinh như trong truyền thuyết thì có thể đạt tới mức độ nào đây.

-“Thứ quan trọng là nếu phương pháp của ta lộ ra ngoài.”

-“Ta chắc chắn sẽ không để bất cứ ai biết điều đó cả.”-Nạp Lan Kiệt hiểu chuyện này quan trọng thế nào.

-“Được, vậy ta tin tưởng vào Nạp Lan lão. Ta giúp lão tẩy tủy phạt kinh.....”-Vô Tà bắt đầu kết một thủ ấn.

-“Khoan đã tiểu huynh đệ.”-Nạp Lan Kiệt vội hấp tấp ngăn lại.

-“Có chuyện gì sao?”

-“Tiểu huynh đệ ngại có thể giúp mấy người tẩy tủy phạt kinh vậy?”

-“Một người mà thôi, lão nhìn phía trên đầu đi. Sau khi giúp lão khu độc năng lượng trong những lá tiểu kỳ đó không còn bao nhiêu cả, đủ để tẩy tủy một người mà thôi, mà ta từ một di tích thượng cổ lấy được chỉ một bộ mà thôi. Nếu hôm nay không phải là ngày cuối cùng mà tiểu kỳ tồn tại ta cũng không lấy ra dùng thế này đâu.”-Vô Tà thờ dãi nói-“Nhưng nếu chuyện tẩy tủy lộ ra ai lại tin ta chỉ có thể làm cho một người cơ chứ?”

-“Quả thế thật.”-Nạp Lan Kiệt dù sao sống cũng mấy chục năm rồi hiểu được đạo lý này, mà lão tin Vô Tà nói là thật vì những lá tiểu kỳ đầy cổ xưa chứng minh chúng từ thời xa xưa, và trên hết tất cả những lá tiểu kỳ cũng bằng mắt thường xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ càng chứng minh được lời Vô Tà nói không sai.

-“Tiểu huynh đệ thấy đấy, lão từ ta cũng đã già rồi, cần tẩy tủy phạt kinh làm gì kia chứ.”-Nạp Lan Kiệt cười-“Ta nhường lại cho cháu gái Nạp Lan Yêu Nhiên của ta được chứ?”

-“Là chuyện này sao? Để ta suy nghĩ một chút.”-Vô Tà rơi vào suy nghĩ một chút, hẳn là muốn thử nghiệm trận pháp nên mới tốt bụng như thế, nếu thành công thì mang về cho các cô gái dùng chứ.

-“Ừm, được rồi, nhưng ngươi phải bảo đảm nàng sẽ giữ bí mật.”-Vô Tà cuối cùng đưa ra quyết định, dù sao Nạp Lan Yêu Nhiên cũng là người ngoài với cả trận pháp khu độc tứ cấp cũng thành công thì cơ gì trận pháp tẩy tủy mới chỉ đạt nhị cấp lại không thành công cơ chứ.

-“Chắc chắn rồi. Ta sẽ ra ngoài gọi nàng vào.”-Nạp Lan Kiệt vội vã đứng dậy đi ra ngoài, lão sợ chậm một chút là Vô Tà lập tức đổi ý.

...

...

-“Yêu Nhiên đâu?”-Nạp Lan Kiệt thấy con trai của mình liên hồi luôn.

-“Đang ở ngoài kia với Liễu Linh tiểu tử.”-Nạp Lan Túc không chút chậm trễ đáp.

-“Mang nó vào đây nhanh.”-Nạp Lan Kiệt gấp gấp nói rồi sau lại nói-“Để ta qua mang nó lại.”

-“Có chuyện gì vậy phụ thân?”-Nạp Lan Túc đầy ngờ ngạc không hiểu chuyện gì vội đuổi theo Nạp Lan Kiệt mà lên tiếng hỏi. Trong lòng liên tục xuất hiện vô số trường hợp có thể xảy ra nào là tiểu tử Vô Tà kia yêu cầu lấy con gái mình làm tiền công, nào là phụ thân mình muốn lập tức gả cho tiểu tử đó.

-“Chuyện quan trọng, ta không thể nói ra được.”-Nạp Lan Kiệt đã hứa không tiết lộ nên ngay cả con trai mình cũng không nói cho biết.

-“Nếu là chuyện gả yêu nhiên cho Vô Tà tiểu huynh đệ thì phụ thân cứ.....”-Nạp Lan Túc đành nói một câu.

-“Chớ có suy đoán lung tung, chuyện này liên quan đến tương lai gia tộc.”-Nạp Lan Kiệt liền ngắt lời con trai mình-“Chuyện này ta đã hứa với Vô Tà tiểu huynh đệ rồi, ngươi đừng có hỏi.”

-“Dạ, phụ thân.”-Nạp Lan Túc nghe phụ thân mình nói vậy liền đáp, sự tò mò trong lòng cũng áp chế đi.

-“Yêu Nhiên!”-Thấy Nạp Lan Yêu Nhiên, Nạp Lan Kiệt liền lên tiếng gọi.

-“Gia gia gọi con có chuyện gì không?”-Thấy gia gia tỏ ra đầy gấp gáp, Nạp Lan Yêu Nhiên đang đứng dựa người vào cây cột trong đình nói chuyện vui vẻ với Liễu Linh liền đứng lại ngay ngắn.

-“Người đi theo ta, có chuyện quan trọng với người đây.”-Nạp Lan Kiệt hoàn toàn bỏ qua Liễu Linh và câu chuyện của hai người mà trực tiếp nói. Hắn lúc đi ra thấy mấy lá tiểu kỳ như muốn vỡ tới nơi rồi, nên trong lòng rất gấp gáp chỉ sợ nếu trễ mất mấy hơi thở cũng đủ để bỏ phí một sự việc đầy tốt đẹp liên quan đến tương lai của gia tộc thế này.

-“Dạ.”-Nạp Lan Yêu Nhiên không nhiều lời vội đi theo gia gia của mình tiến vào bên trong.

-“Liễu Linh tiểu chất thứ lỗi, Yêu Nhiên đứa nhỏ này có việc quan trọng nên không thể ở lại bồi tiếp cháu được.”-Nạp Lan Túc thấy phụ thân và con gái đi xa liền cười quay về phía Liễu Linh.

-“Nạp Lan Túc thúc không cần để ý nhiều đâu, ta cũng cáo từ mà về ngay bây giờ.”-Liễu Linh vẫn tỏ ra bình thường ôm quyền nói-“Mà Nạp Lan lão gia tử, liền được khu trừ Lạc độc, là thiếu niên kia trợ giúp?”

-“Đúng là vậy.”-Chuyện này chẳng có gì cần giấu cả.

-“Tuổi không lớn hơn ta mà có thể sở hữu dị hoá không biết truyền thừa từ vị luyện dược sư nào, Nạp Lan thúc biết chứ?”-Liễu Linh thăm dò hỏi.

-“Hắn cũng không nói về lão sư nên chúng ta cũng không biết nhưng đoán chắc vị này chín phần là một cao cấp luyện dược sư.”-Nạp Lan Túc lắc nhẹ đầu nói, hắn cũng muốn biết sư thừa của Vô Tà lắm chứ.

Dừng lại một chút, Nạp Lan Túc tiếp tục nói-“Còn về sở hữu dị hoá hay không, ta liền không biết, hắn dùng phương pháp khác mà không dùng phương pháp lấy dị hoá khu trừ như sư phụ người, Đan Vương Cô Hà nói.”

-“Thật sự là thế?”

-“Chính xác. Còn về cách gì thì người cũng đừng hỏi làm gì, chỉ có lão gia tử biết thôi.”-Nạp Lan Kiệt ngăn lại suy nghĩ muốn hỏi của Liễu Linh.

-“Ta trước cáo từ.”-Liễu Linh biết ở lại cũng không biết được gì liền ôm quyền cáo từ, được một hạ nhân tiễn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhất Niên Đan

-“Vô Tà tiểu huynh đệ, ta đưa Yêu Nhiên đến rồi đây.”-Nạp Lan Kiệt nhanh chóng cùng Nạp Lan Yêu Nhiên quay lại căn phòng.

-“Yêu Nhiên cô nương mời...”-Vô Tà ra hiệu mời nhưng chưa kịp nói hết câu Nạp Lan Yêu Nhiên liền ngắt lời hắn mà nói.

-“Gia gia, ta không cần tẩy tủy phạt kinh đâu.”

-“Tại sao vậy?”-Nạp Lan Kiệt hoảng hốt, chuyện này liên quan đến gia tộc đó-“Đây là cơ hội ngàn năm có một mà.”

-“Chuyện này...”-Nạp Lan Yêu Nhiên đỏ mặt ấp úng nhìn Vô Tà.

-“Là chuyện gì?”-Vô Tà cảm thấy cực kỳ khó hiểu, đang yên đang lành tự nhiên nhìn hắn đỏ mặt ấp úng.

-“Ta không muốn thoát ly phục.”-Nạp Lan Yêu Nhiên cắn răng nói với khuôn mặt đỏ như rạng nắng chiều.

-“Thoát ly y phục?”-Vô Tà nhớ là chưa từng nói thế bao giờ mà-“Là ai nói vậy? Lão gia tử người hả?”

-“Ta cũng không hề nói qua chuyện này vì ta có biết đâu mà nói cơ chứ.”-Nạp Lan Kiệt vội lắc đầu, rồi quay qua cháu gái mình-“Chuyện này là sao vậy Yêu Nhiên?”

-“Ta đọc trong một bí tịch của Vân Lam tông, việc giúp người khác tẩy tủy phạt kinh cần cả hai đều phải thoát ly y phục hoàn toàn nếu không sẽ phản phệ mà trọng thương.”-Nạp Lan Yêu Nhiên đáp lời gia gia của mình.

-“Là quyển sách nào nói thì về đốt đi.”-Vô Tà lên tiếng.

-“Vậy là nó không chính xác?”-Nạp Lan Yêu Nhiên cảm thấy xấu hổ khi không biết đã vội nói.

-“Yêu Nhiên cô nương chỉ cần ngồi xếp bằng dưới những tiểu kỳ kia là được, mọi chuyện cứ để ta.”-Vô Tà chỉ mấy lá tiểu kỳ đang lơ lửng trên

không-“Không cần thoát y hay gì cả.”

-“Xin lỗi là ta không biết.”-Nạp Lan Yêu Nhiên cúi đầu nói, chút nữa nàng lại đổ oan cho Vô Tà rồi.

-“Không sao cả.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu, chỉ hiểu nhầm chút vậy chưa sao cả. Rồi nhìn về phía Nạp Lan Kiệt mà nói-“Lão cho người hầu chuẩn bị một bồn nước nóng, lát nữa Yêu Nhiên tẩy tủy xong sẽ cần tẩy rửa cơ thể.”

-“Được.”-Nạp Lan Kiệt gật đầu rồi xoay người đi phân phó, cũng không quên đóng cửa phòng lại.

-“Thật sự chi cần ngồi dưới những tiểu kỳ này?”-Nạp Lan Yêu Nhiên hỏi lại lần nữa để chắc chắn.

-“Đúng thế.”-Vô Tà gật đầu chắc chắn, nhưng nếu nàng ta không đồng ý thì hẳn đành thôi vậy ra ngoài bỏ mấy kim tệ kiếm người khác thử nghiệm trước cũng được, nghĩ được đường khác cho mình Vô Tà liền đứng lên-“Nếu không thì thôi vậy.”

-“Khoan đã. Mọi chuyện nhờ cả vào người.”-Nạp Lan Yêu Nhiên nghe Vô Tà nói vậy liền lên tiếng, đúng như gia gia nói đây là cơ hội ngàn năm có một nếu bỏ lỡ thì không biết đời này có thể gặp lại được không nữa. Nàng liền ngồi xếp bằng ngay phía dưới những lá tiểu kỳ của Vô Tà.

-“Được, ta bắt đầu. Thả lỏng cơ thể đừng lo lắng gì cả.”-Vô Tà hai tay liên tục tạo ra vài thủ ấn, đơn giản hơn là khi dùng trận pháp Khu độc. Những tiểu kỳ không quay tròn mà lại xếp thành một hình dạng ngôi sao sáu cánh rơi thẳng xuống đất lấy Nạp Lan Yêu Nhiên làm chính giữa, rồi bắt đầu chậm rãi nâng dần lên. Một tầng kim quang phát ra từ những lá tiểu kỳ bắn ra nhập thẳng vào người Nạp Lan Yêu Nhiên.

Trong chốc lát từ các lỗ chân lông của Nạp Lan Yêu Nhiên thoát ra một lớp bùn đen cặn bã đầy hôi tanh, nàng khẽ nhíu mày nhưng theo như trong sách mà nàng đọc qua thì đây là thời điểm quan trọng còn lớp bùn đen kia là chất thải, chất độc của cơ thể nên không dám nhúc nhích cơ thể.

-“Xong!”-Vô Tà hô lên một tiếng, những tiểu kỳ theo tiếng hô vừa dứt liền vỡ thành vụn phần rơi là tả xuống dưới đất.

(Theo nguồn năng lượng cần thiết thì chắc một viên nhị phẩm thượng giai là có thể cung cấp cho một lần tẩy tủy. Tác dụng khá tốt về phải giúp mẫu thân tẩy tủy mới được, nàng còn trẻ vẫn còn có thể tu luyện.)-Vô Tà lập tức suy nghĩ ngay đến mẫu thân mình ở thế giới này.

-“Vô Tà, người tạm thời có thể ra ngoài được không?”-Nạp Lan Yêu Nhiên thấy Vô Tà chưa có dấu hiệu muốn rời đi liền lên tiếng mà lòng nàng thì gấp gáp quá rồi, ngay lúc vừa xong nàng liền cảm thấy đau bụng muốn đi ngoài, nhưng nàng là con gái cũng đâu có nói thẳng với một tên nam tử như Vô Tà được.

-“Là ta thất lễ.”-Vô Tà thấy vẻ mặt nhăn nhó gấp gáp của Nạp Lan Yêu Nhiên liền hiểu việc đẩy chất thải ra còn một đường khác nữa liền nhanh chóng đứng lên đi thẳng ra ngoài, không quên đóng cửa lại giúp Nạp Lan Yêu Nhiên.

...

...

...

-“Vô Tà tiểu huynh đệ, mọi việc xong rồi sao?”-Nạp Lan Kiệt đầy háo hức vừa thấy Vô Tà ra ngoài liền tiến tới hỏi thăm.

-“Tất nhiên rồi, ông cứ cho người để thùng nước trước cửa, Yêu Nhiên chưa thể gặp mặt ai được cả.”-Vô Tà nhắc nhở một tiếng chứ không lại có người lao vào trong thì mệt lắm.

-“Ta hiểu rồi.”-Nạp Lan Kiệt dù sao cũng sống chục năm thâm niên nên hiểu được mà gật đầu quay lại nói với các thị nữ-“Các người cũng nghe rõ rồi chứ, không có lệnh của tiểu thư không được vào.”

-“Dạ lão gia.”-Các thị nữ cung kính nói.

-“Chúng ta vừa đi vừa nói.”-Vô Tà biết hẳn không nên ở đây lâu liền ra hiệu nói.

-“Hahaha, tất nhiên rồi.”-Nạp Lan Kiệt cười hiểu ý rồi cùng Vô Tà đi ra bên ngoài khuôn viên.

-“Vô Tà tiểu huynh đệ đây là chút thành ý của Nạp Lan gia. Nếu tiểu huynh đệ chưa hài lòng, ta sẽ đưa thêm.”-Nạp Lan Kiệt lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật.

-“Như thế này là quá đủ rồi.”-Vô Tà nhận lấy, tinh thần lực lướt vào bên trong kiểm tra trong lòng thâm cảm thán quả nhiên là tam đại gia tộc, lượng tiền tài trong chiếc nhẫn trữ vật này cũng bằng tám phần tiền tài mà hắn thu được ở Mặc gia.

-“Nếu sau này tiểu huynh đệ có yêu cầu gì, nếu trong khả năng của Nạp Lan gia tộc ta chắc chắn sẽ đáp ứng.”

-“Chắc chắn rồi, nếu có chuyện gì ta sẽ nhờ đến Nạp Lan gia giúp một tay.”-Vô Tà gật đầu nói, đây là điểm mấu chốt cho kế hoạch của hắn trong buổi quyết chiến giữa tiểu tử Tiêu Viêm và Nạp Lan Yêu Nhiên.

-“Đúng rồi. Ngày mai ta sẽ tổ chức tiệc mừng khỏe mạnh, tiểu huynh đệ nhớ tới.”-Nạp Lan Kiệt lấy ra hai tấm thiệp được mạ bằng vàng đưa cho Vô

Tà.

-“Tại sao tới hai tấm?”- Vô Tà thắc mắc hỏi.

-“Ta muốn đưa cho cả Nhã Phi nữa, nhưng hạ nhân tới phòng đầu giá Thước Đặc Nhĩ thì người ở đó nói nàng đã rời đi rồi. Tiểu huynh đệ nếu gặp nàng xin hãy giúp ta đưa tấm thiệp mời cho nàng.”- Nạp Lan Kiệt giải thích.

-“Ừm, ta hiểu rồi, ta sẽ đưa cho nàng.”- Vô Tà gật đầu thu cả hai tấm thiệp mời vào nhẫn trữ vật.

...

...

Nói chuyện với Nạp Lan Kiệt khoảng nửa canh giờ thì Nạp Lan Yêu Nhiên xuất hiện trên người khoác một bộ bạch y, tóc vẫn còn ướt tiến tới, vẻ đẹp của nàng lúc này hơn hẳn lúc trước, mặc dù trước đó nàng đã là một vị mỹ nữ rồi. Vẻ đẹp càng thêm một chút gì đó băng thanh ngọc thiết, mềm mại thanh thoát.

-“Khụ!”- Nạp Lan Yêu Nhiên ho nhẹ một cái, khi ánh mắt của Vô Tà đầy không kiên kị đánh giá nàng.

-“Cảm sao? Cần chút đan dược chứ?”- Vô Tà biết tại sao Nạp Lan Yêu Nhiên ho một tiếng nhưng vẫn tỏ ra cực kỳ ngây thơ.

-“Cảm giác thế nào sau khi tẩy tủy phạt kinh?”- Vô Tà muốn biết hiệu quả thế nào- “Phiền lại đây một chút ta giúp kiểm tra.”

-“Ta cảm thấy toàn thân thoải mái hơn, tốc độ vận chuyển đầu khí tốt hơn rất nhiều.”- Nạp Lan Yêu Nhiên nhẹ nói, tiến lại gần Vô Tà, tùy ý để hân đặt tay lên bả vai mình mà tiến hành dùng tinh thần lực kiểm tra.

-“Tốt, không có bất cứ điều gì sai sót cả.”- Vô Tà thu tay lại khẽ lắc đầu nói- “Chỉ có điều chất cặn từ đan dược mà người từng ăn để mạnh mẽ tiến giai thì không thể đẩy ra được.”

-“Chất cặn khi dùng đan?”- Nạp Lan Yêu Nhiên chưa từng nghe qua về điều này.

-“Có lẽ giờ không còn ai chia theo kiểu đó nữa.”- Vô Tà cái này cũng kinh ngạc nha, vì theo Cơ Diễm nói thời nàng có phân chia theo kiểu này nữa.

-“Là thế nào, mong người giải thích giúp.”- Nạp Lan Yêu Nhiên đầy ham học nói, nói chuyện với người hiểu biết quả nhiên bằng mười năm đọc sách.

-“Lúc thành đan, đan dược thường mang theo một phần chất độc. Dựa theo độ tinh khiết có thể chia đan thành nhiều loại, nếu tinh khiết dưới ba thành thì là phế đan, từ ba thành tới năm thành là hạ cấp chứ nên phục dụng vì độc nhiều hơn cả thành phần tốt. Từ năm thành đồ lên tới tám thành là trung cấp, không nên dùng loại đan này thường xuyên dùng nhiều sẽ tích tụ độc tố trong cơ thể mà có hại cho tương lai. Trên tiếp cho đến chín thành chín là thượng phẩm, độc tố không quá nhiều nguy hại. Còn ở mức độ tinh khiết hoàn toàn thì không hề có tác dụng phụ nào cả, loại đan này nếu luyện thành có thể so sánh với đan dược cấp cao hơn.”

-“Điều đó là thật chứ?”- Nạp Lan Yêu Nhiên dù không phải luyện dược sư nhưng nàng cũng biết chút về luyện dược nhưng chuyện này là lần đầu nàng nghe được.

-“Đánh giá viên đan này đi.”- Vô Tà lấy ra một viên Nhất Niên đan- “Viên đan này là nhị phẩm đan dược tăng lên đầu khí bằng một năm khổ luyện.”

-“Tăng lên một năm tu vi?”- Cả Nạp Lan Yêu Nhiên và Nạp Lan Kiệt đều kinh ngạc.

-“Chỉ là một năm thôi mà, có gì đâu cơ chứ.”- Vô Tà nhún vai nói- “Viên này thuộc hàng thứ cực phẩm nên hiệu quả gấp ba tăng lên thành ba năm.”

-“Tăng gấp ba hiệu quả! Vậy nếu như là Tụ Khí đan đạt được cấp độ cực phẩm tăng lên bao nhiêu lần?”

-“Ta chưa từng luyện nhưng đoán chừng phải là ba lần là ít.”- Vô Tà ước đoán một chút.

-“Tiểu huynh đệ có ba viên đan này không?”- Nạp Lan Kiệt nhìn viên đan trên tay Vô Tà.

-“Viên này cực phẩm không thể bán được.”- Vô Tà cười cười thu lại viên đan lấy ra một viên khác đưa qua cho Nạp Lan Yêu Nhiên- “Nhưng ta có viên thượng cấp, với chín thành tinh khiết đủ để tăng một năm rưỡi tu vi. Tặng cho người.”

-“Đa tạ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nhất Niên Đan

“Vô Tà tiểu huynh đệ, ta đưa Yêu Nhiên đến rồi đây.”-Nạp Lan Kiệt nhanh chóng cùng Nạp Lan Yêu Nhiên quay lại căn phòng.

-“Yêu Nhiên cô nương mời...”-Vô Tà ra hiệu mời nhưng chưa kịp nói hết câu Nạp Lan Yêu Nhiên liền ngắt lời hắn mà nói.

-“Gia gia, ta không cần tẩy tủy phạt kinh đâu.”

-“Tại sao vậy?”-Nạp Lan Kiệt hoảng hốt, chuyện này liên quan đến gia tộc đó-“Đây là cơ hội ngàn năm có một mà.”

-“Chuyện này...”-Nạp Lan Yêu Nhiên đỏ mặt ấp úng nhìn Vô Tà.

-“Là chuyện gì?”-Vô Tà cảm thấy cực kỳ khó hiểu, đang yên đang lành tự nhiên nhìn hắn đỏ mặt ấp úng.

-“Ta không muốn thoát ly phục.”-Nạp Lan Yêu Nhiên cắn răng nói với khuôn mặt đỏ như rạng nắng chiều.

-“Thoát ly y phục?”-Vô Tà nhớ là chưa từng nói thế bao giờ mà-“Là ai nói vậy? Lão gia tử nguoi hả?”

-“Ta cũng không hề nói qua chuyện này vì ta có biết đâu mà nói cơ chứ.”-Nạp Lan Kiệt vội lắc đầu, rồi quay qua cháu gái mình-“Chuyện này là sao vậy Yêu Nhiên?”

-“Ta đọc trong một bí tịch của Vân Lam tông, việc giúp người khác tẩy tủy phạt kinh cần cả hai đều phải thoát ly y phục hoàn toàn nếu không sẽ phản phệ mà trọng thương.”-Nạp Lan Yêu Nhiên đáp lời gia gia của mình.

-“Là quyển sách nào nói thì về đốt đi.”-Vô Tà lên tiếng.

-“Vậy là nó không chính xác?”-Nạp Lan Yêu Nhiên cảm thấy xấu hổ khi không biết đã vội nói.

-“Yêu Nhiên cô nương chỉ cần ngồi xếp bằng dưới những tiểu kỳ kia là được, mọi chuyện cứ để ta.”-Vô Tà chỉ mấy lá tiểu kỳ đang lơ lửng trên không-“Không cần thoát y hay gì cả.”

-“Xin lỗi là ta không biết.”-Nạp Lan Yêu Nhiên cúi đầu nói, chút nữa nàng lại đổ oan cho Vô Tà rồi.

-“Không sao cả.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu, chỉ hiểu nhầm chút vậy chưa sao cả. Rồi nhìn về phía Nạp Lan Kiệt mà nói-“Lão cho người hầu chuẩn bị một bồn nước nóng, lát nữa Yêu Nhiên tẩy tủy xong sẽ cần tẩy rửa cơ thể.”

-“Được.”-Nạp Lan Kiệt gật đầu rồi xoay người đi phân phó, cũng không quên đóng cửa phòng lại.

-“Thật sự chỉ cần ngồi dưới những tiểu kỳ này?”-Nạp Lan Yêu Nhiên hỏi lại lần nữa để chắc chắn.

-“Đúng thế.”-Vô Tà gật đầu chắc chắn, nhưng nếu nàng ta không đồng ý thì hắn đành thôi vậy ra ngoài bỏ mấy kim tệ kiếm người khác thử nghiệm trước cũng được, nghĩ được đường khác cho mình Vô Tà liền đứng lên-“Nếu không thì thôi vậy.”

-“Khoan đã. Mọi chuyện nhờ cả vào nguoi.”-Nạp Lan Yêu Nhiên nghe Vô Tà nói vậy liền lên tiếng, đúng như gia gia nói đây là cơ hội ngàn năm có một nếu bỏ lỡ thì không biết đời này có thể gặp lại được không nữa. Nàng liền ngồi xếp bằng ngay phía dưới những lá tiểu kỳ của Vô Tà.

-“Được, ta bắt đầu. Thả lỏng cơ thể đừng lo lắng gì cả.”-Vô Tà hai tay liên tục tạo ra vài thủ ấn, đơn giản hơn là khi dùng trận pháp Khu độc. Những tiểu kỳ không quay tròn mà lại xếp thành một hình dạng ngôi sao sáu cánh rơi thẳng xuống đất lấy Nạp Lan Yêu Nhiên làm chính giữa, rồi bắt đầu chậm rãi nâng dần lên. Một tầng kim quang phát ra từ những lá tiểu kỳ bắn ra nhập thẳng vào người Nạp Lan Yêu Nhiên.

Trong chốc lát từ các lỗ chân lông của Nạp Lan Yêu Nhiên thoát ra một lớp bùn đen cặn bã đầy hôi tanh, nàng khẽ nhủu mày nhưng theo như trong sách mà nàng đọc qua thì đây là thời điểm quan trọng còn lớp bùn đen kia là chất thải, chất độc của cơ thể nên không dám nhúc nhích cơ thể.

-“Xong!”-Vô Tà hô lên một tiếng, những tiểu kỳ theo tiếng hô vừa dứt liền vỡ thành vụn phấn rơi là tả xuống dưới đất.

(Theo nguồn năng lượng cần thiết thì chắc một viên nhị phẩm thượng giai là có thể cung cấp cho một lần tẩy tủy. Tác dụng khá tốt về phải giúp mẫu thân tẩy tủy mới được, nàng còn trẻ vẫn còn có thể tu luyện.)-Vô Tà lập tức suy nghĩ ngay đến mẫu thân mình ở thế giới này.

-“Vô Tà, nguoi tạm thời có thể ra ngoài được không?”-Nạp Lan Yêu Nhiên thấy Vô Tà chưa có dấu hiệu muốn rời đi liền lên tiếng mà lòng nàng thì gấp gáp quá rồi, ngay lúc vừa xong nàng liền cảm thấy đau bụng muốn đi ngoài, nhưng nàng là con gái cũng đâu có nói thẳng với một tên nam tử như Vô Tà được.

-“Là ta thất lễ.”-Vô Tà thấy vẻ mặt nhăn nhó gấp gáp của Nạp Lan Yêu Nhiên liền hiểu việc đẩy chất thải ra còn một đường khác nữa liền nhanh chóng đứng lên đi thẳng ra ngoài, không quên đóng cửa lại giúp Nạp Lan Yêu Nhiên.

...

...

...

-“Vô Tà tiểu huynh đệ, mọi việc xong rồi sao?”-Nạp Lan Kiệt đầy hào hứng vừa thấy Vô Tà ra ngoài liền tiến tới hỏi thăm.

-“Tất nhiên rồi, ông cứ cho người để thùng nước trước cửa, Yêu Nhiên chưa thể gặp mặt ai được cả.”-Vô Tà nhắc nhở một tiếng chứ không lại có người lao vào trong thì mệt lắm.

-“Ta hiểu rồi.”-Nạp Lan Kiệt dù sao cũng sống chục năm thâm niên nên hiểu được mà gật đầu quay lại nói với các thị nữ-“Các người cũng nghe rõ rồi chứ, không có lệnh của tiểu thư không được vào.”

-“Dạ lão gia.”-Các thị nữ cung kính nói.

-“Chúng ta vừa đi vừa nói.”-Vô Tà biết hẳn không nên ở đây lâu liền ra hiệu nói.

-“Hahaha, tất nhiên rồi.”-Nạp Lan Kiệt cười hiểu ý rồi cùng Vô Tà đi ra bên ngoài khuôn viên.

-“Vô Tà tiểu huynh đệ đây là chút thành ý của Nạp Lan gia. Nếu tiểu huynh đệ chưa hài lòng, ta sẽ đưa thêm.”-Nạp Lan Kiệt lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật.

-“Như thế này là quá đủ rồi.”-Vô Tà nhận lấy, tinh thần lực lướt vào bên trong kiểm tra trong lòng thâm cảm thán quả nhiên là tam đại gia tộc, lượng tiền tài trong chiếc nhẫn trữ vật này cũng bằng tám phần tiền tài mà hắn thu được ở Mặc gia.

-“Nếu sau này tiểu huynh đệ có yêu cầu gì, nếu trong khả năng của Nạp Lan gia tộc ta chắc chắn sẽ đáp ứng.”

-“Chắc chắn rồi, nếu có chuyện gì ta sẽ nhờ đến Nạp Lan gia giúp một tay.”-Vô Tà gật đầu nói, đây là điểm mấu chốt cho kế hoạch của hắn trong buổi quyết chiến giữa tiểu tử Tiêu Viêm và Nạp Lan Yêu Nhiên.

-“Đúng rồi. Ngày mai ta sẽ tổ chức tiệc mừng khỏe mạnh, tiểu huynh đệ nhớ tới.”-Nạp Lan Kiệt lấy ra hai tấm thiệp được mạ bằng vàng đưa cho Vô Tà.

-“Tại sao tới hai tấm?”-Vô Tà thắc mắc hỏi.

-“Ta muốn đưa cho cả Nhã Phi nữa, nhưng hạ nhân tới phòng đầu giá Thước Đặc Nhĩ thì người ở đó nói nàng đã rời đi rồi. Tiểu huynh đệ nếu gặp nàng xin hãy giúp ta đưa tấm thiệp mời cho nàng.”-Nạp Lan Kiệt giải thích.

-“Ừm, ta hiểu rồi, ta sẽ đưa cho nàng.”-Vô Tà gật đầu thu cả hai tấm thiệp mời vào nhẫn trữ vật.

...

...

Nói chuyện với Nạp Lan Kiệt khoảng nửa canh giờ thì Nạp Lan Yêu Nhiên xuất hiện trên người khoác một bộ bạch y, tóc vẫn còn ướt tiến tới, vẻ đẹp của nàng lúc này hơn hẳn lúc trước, mặc dù trước đó nàng đã là một vị mỹ nữ rồi. Vẻ đẹp càng thêm một chút gì đó băng thanh ngọc thiết, mềm mại thanh thoát.

-“Khụ!”-Nạp Lan Yêu Nhiên ho nhẹ một cái, khi ánh mắt của Vô Tà đầy không kiêng kị đánh giá nàng.

-“Cảm sao? Cần chút đan dược chứ?”-Vô Tà biết tại sao Nạp Lan Yêu Nhiên ho một tiếng nhưng vẫn tỏ ra cực kỳ ngây thơ.

-“Cảm giác thế nào sau khi tẩy tẩy phạt kinh?”-Vô Tà muốn biết hiệu quả thế nào-“Phiền lại đây một chút ta giúp kiểm tra.”

-“Ta cảm thấy toàn thân thoải mái hơn, tốc độ vận chuyển đầu khí tốt hơn rất nhiều.”-Nạp Lan Yêu Nhiên nhẹ nói, tiến lại gần Vô Tà, tùy ý để hắn đặt tay lên bả vai mình mà tiến hành dùng tinh thần lực kiểm tra.

-“Tốt, không có bất cứ điều gì sai sót cả.”-Vô Tà thu tay lại khẽ lắc đầu nói-“Chỉ có điều chất cận tử đan dược mà người từng ăn để mạnh mẽ tiến giai thì không thể đẩy ra được.”

-“Chất cận khi dùng đan?”-Nạp Lan Yêu Nhiên chưa từng nghe qua về điều này.

-“Có lẽ giờ không còn ai chia theo kiểu đó nữa.”-Vô Tà cái này cũng kinh ngạc nha, vì theo Cơ Diễm nói thời nàng có phân chia theo kiểu này nữa.

-“Là thế nào, mong người giải thích giúp.”-Nạp Lan Yêu Nhiên đầy ham học nói, nói chuyện với người hiểu biết quả nhiên bằng mười năm đọc sách.

-“Lúc thành đan, đan dược thường mang theo một phần chất độc. Dựa theo độ tinh khiết có thể chia đan thành nhiều loại, nếu tinh khiết dưới ba thành thì là phế đan, từ ba thành tới năm thành là hạ cấp chớ nên phục dụng vì độc nhiều hơn cả thành phần tốt. Từ năm thành đồ lên tới tám thành là trung cấp, không nên dùng loại đan này thường xuyên dùng nhiều sẽ tích tụ độc tố trong cơ thể mà có hại cho tương lai. Trên tiếp cho đến chín thành chín là thượng

phẩm, độc tố không quá nhiều nguy hại. Còn ở mức độ tinh khiết hoàn toàn thì không hề có tác dụng phụ nào cả, loại đan này nếu luyện thành có thể so sánh với đan được cấp cao hơn.”

-“Điều đó là thật chứ?”-Nạp Lan Yêu Nhiên dù không phải luyện được sư nhưng nàng cũng biết chút về luyện được nhưng chuyện này là lần đầu nàng nghe được.

-“Đánh giá viên đan này đi.”-Vô Tà lấy ra một viên Nhất Niên đan-“Viên đan này là nhị phẩm đan được tăng lên đầu khí bằng một năm khổ luyện.”

-“Tăng lên một năm tu vi?!”-Cả Nạp Lan Yêu Nhiên và Nạp Lan Kiệt đều kinh ngạc.

-“Chỉ là một năm thôi mà, có gì đâu cơ chứ.”-Vô Tà nhún vai nói-“Viên này thuộc hàng thứ cực phẩm nên hiệu quả gấp ba tăng lên thành ba năm.”

-“Tăng gấp ba hiệu quả! Vậy nếu như là Tụ Khí đan đạt được cấp độ cực phẩm tăng lên bao nhiêu lần?”

-“Ta chưa từng luyện nhưng đoán chừng phải là ba lần là ít.”-Vô Tà ước đoán một chút.

-“Tiểu huynh đệ có bá viên đan này không?”-Nạp Lan Kiệt nhìn viên đan trên tay Vô Tà.

-“Viên này cực phẩm không thể bán được.”-Vô Tà cười cười thu lại viên đan lấy ra một viên khác đưa qua cho Nạp Lan Yêu Nhiên-“Nhưng ta có viên thượng cấp, với chín thành tinh khiết đủ để tăng một năm rưỡi tu vi. Tặng cho ngươi.”

-“Đa tạ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ta lấy nhân cách bảo đảm

-“Trở lại việc của Yêu Nhiên.”-Vô Tà chỉ qua Nạp Lan Yêu Nhiên bắt đầu nói-“Nàng phục dụng đan dược theo ta phỏng đoán chỉ có thể là trung cấp mà thôi, thế nên chất độc lưu lại trong cơ thể không ít chút nào, lúc này thực lực của nàng còn chưa cao nên chưa lộ rõ tác hại, nhưng càng tiến giai thì thiên phú không đủ để bù lại.”

-“Vô Tà tiểu huynh đệ có cách nào loại bỏ hết không?”-Nạp Lan Kiệt liền hỏi.

-“Không có cách nào cả.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu-“Chỉ có thể dùng luôn việc dùng đan dược để tiến giai để giảm bớt tác hại mà thôi. Nếu dùng chỉ dùng hàng thượng cấp trở lên.”

-“Đan dược là phục dụng là do Đan Vương Cổ Hà luyện chế, đan dược đó cũng chỉ là trung cấp thôi sao?”-Nạp Lan Yêu Nhiên lấy một viên đan ra đưa Vô Tà.

-“Độ tinh khiết sáu thành, khá thấp. Nhưng không trách được hẳn chắc không biết về độ tinh khiết mà chỉ chạy theo phẩm chất của đan dược.”-Vô Tà nhận lấy viên đan mà đánh giá.

-“Từ nay cứ ngừng phục dụng đan dược đi, tiến giai cứ dùng thiên phú là được rồi. Nhất là Yêu Nhiên, ngươi đã được tẩy tủy phạt kinh nên tốc độ tu luyện không chậm đâu. Nếu không sẽ giống như Nạp Lan lão gia tử đây, ta lúc khu độc cũng dùng tinh thần lực dò xét theo như thiên phú thì đã có thể đột phá Đầu Hoàng nhưng do thời trẻ phục dụng quá nhiều đan dược nên hiện tại dậm chân tại chỗ.”

-“Đa tạ ngươi chỉ giáo!”-Nạp Lan Yêu Nhiên ôm quyền nói.

-“Không có gì.”-Vô Tà phát tay nói rồi hướng hai người Nạp Lan Yêu Nhiên và Nạp Lan Kiệt ôm quyền chào-“Ta cũng không làm phiền hai người nữa.”

-“Yêu Nhiên tiễn Vô Tà tiểu huynh đệ.”-Nạp Lan Kiệt thấy Vô Tà có ý định về cũng không lên tiếng giữ lại-“Tiểu huynh đệ, ngày mai nhớ đến.”

-“Được.”-Vô Tà gật đầu, rồi cùng Nạp Lan Yêu Nhiên chậm bước ra phía ngoài.

-“Ngày mai nếu người cùng Nhã Phi tỷ có tới nhớ cẩn thận người tên Mộc Chiến.”-Nạp Lan Yêu Nhiên lên tiếng cảnh báo.

-“Mộc Chiến? Chưa nghe qua bao giờ?”-Vô Tà lắc đầu nói.

-“Hắn là người của Mộc gia, một trong tam đại gia tộc. Lúc trước theo đuổi Nhã Phi tỷ, lúc rời đi để đô có lớn tiếng cảnh cáo nếu ai dám chạm vào Nhã Phi tỷ sẽ làm thịt kẻ đó.”-Nạp Lan Yêu Nhiên giải thích nói.

-“Ra là một con chó điên mà thôi.”-Vô Tà tỏ ra không chút quan tâm

-“Hắn thực lực trước lúc đi là đấu sư, sau hai năm rèn luyện ngoài biên cương tăng lên tới mức nào ta cũng không biết. Ngươi nhớ cẩn thận.”

-“Được. Đa tạ ngươi nhắc nhở.”-Dù sao Nạp Lan Yêu Nhiên có ý tốt nhắc nhở nên Vô Tà cũng cảm ơn một tiếng.

-“Ta tiễn ngươi tới đây thôi.”-Nạp Lan Yêu Nhiên thấy hai người đã ra tới cổng liền nói.

-“Được. Cáo từ.”-Vô Tà chào một tiếng rồi tiêu sái dần tiến nhập vào dòng người.

...

...

...

-“Ngày mai tới dự tiệc với ta.”-Vô Tà đưa thiệp mời cho Nhã Phi.

-“Ta không đi.”-Nhã Phi lắc nhẹ đầu, nàng không muốn rắc rối cho Vô Tà vì nàng biết ngày mai tên Mộc Chiến sẽ quay lại để đô.

-“Là do tên Mộc Chiến kia sao?”

-“Ngươi biết rồi, vậy ta cũng không giải thích nữa.”-Nhã Phi cười khỏ nói-“Ta tiến về Ô Thản thành cũng là để tránh né hắn.”

-“Ngươi chán ghét hắn chứ?”-Vô Tà hỏi thẳng một câu.

-“Đúng vậy.”-Nhã Phi gật nhẹ đầu, nàng chán ghét tên Mộc Chiến kia chỉ hận không thể đánh hắn một trận chỉ tiếc là nàng không có thực lực này và hắn là dòng chính của Mộc gia còn nàng bất quá chỉ là dòng phụ mà thôi, nếu có xung đột thì nàng là người chẳng làm được gì.

-“Mai ta giúp ngươi tiễn hắn.”-Vô Tà tùy ý nói.

-“Không được, hắn hai năm trước thực lực là Đấu Sư. Chưa kể hắn là người của Mộc gia.”-Nhã Phi lên tiếng ngăn cản.

-“Một Đấu Sư nhỏ nhoi mà thôi, dưới cấp Đấu Linh ta xưng vô địch.”-Vô Tà đầy tự tin nói, mặc dù nửa năm thực lực hắn không tăng bao nhiêu nhưng bộc phát thì trong mấy hơi thở có thể bộc lộ ra thực lực Đấu Linh-“Còn về gia tộc của hắn hả, liệu Mộc gia vì một tiểu bối mà chống lại một Đấu Tông và một Đấu Hoàng cường giả sao?”

-“Đấu Hoàng cường giả?”-Nhã Phi có biết Thanh Nhi là Đấu Tông nhưng Vô Tà có nhắc đến còn một Đấu Hoàng nữa mà nàng không biết là ai, rồi chợt nhớ ra hôm nay có một người tới đây mà nói-“Là nàng ta?”

-“Đúng vậy.”-Vô Tà gật nhẹ đầu-“Thanh Liên, ngươi vào đây đi.”

-“Tà ca có gì phân phó?”-Thanh Liên nghe Vô Tà gọi liền tiếng tới.

-“Sao gọi ta là Tà ca?”-Vô Tà giật mình.

-“Ách...”-Thanh Liên chợt nhận ra điều đó, nàng nghe những cô gái ở đây gọi hắn như thế rồi nhĩm luôn.

-“Cứ gọi thế cũng được.”-Vô Tà không coi trọng cách xưng hô lắm-“Ngươi muốn Thanh Xà phủ của ngươi phát triển thoát ly Hắc vực?”

-“Đúng vậy, đó là ước nguyện bao đời tông chủ, chỉ có điều không thể thành công?”-Thanh Liên ánh mắt đầy lên tinh quang, nàng mong mỏi hắn hỏi câu này lâu rồi.

-“Muốn phát triển thế lực đầu tiên ngươi phải có tiền tài, đúng chứ?”

-“Đúng là vậy.”-Thanh Liên điều này cũng biết, ngoài thực lực còn cần tài lực phong phú nữa.

-“Mấy ngày nữa ngươi cùng nàng ta tới Thanh Xà phủ.”-Vô Tà quay qua nói với Nhã Phi, rồi hướng Thanh Liên nói-“Việc kinh doanh Thanh Xà phủ chuyển dời hết cho nàng.”

-“Chuyện này.”-Thanh Liên có phần không tin nổi.

-“Ngươi yên tâm, trong một năm nàng kinh doanh mà không đạt hiệu quả cao hơn các ngươi kinh doanh thì không cần giao cho nàng nữa.”-Vô Tà lập tức nói.

-“Ta hiểu rồi.”-Thanh Liên gật đầu, dù sao cũng chỉ là một năm mà thôi cho dù thế nào cũng không thể lay động được căn cơ Thanh Xà phủ.

-“Nhưng nếu có người chặn ngang chân nàng, không tuân theo nàng sắp xếp, nói vậy ngươi cũng hiểu rồi chứ?”-Vô Tà nheo mắt nhìn.

-“Ta hiểu rồi, nếu có ai như vậy đích thân ta sẽ xử lý người đó.”-Thanh Liên chắc chắn nói.

-“Tốt.”-Vô Tà gật đầu hài lòng trước câu trả lời của Thanh Liên.

-“Ra gọi mấy cô nàng kia vào đây luôn đi, ta có đồ tốt cho họ.”-Vô Tà vừa nói vừa lấy ra mấy bộ tiểu kỳ, hẳn muốn giúp mấy cô nàng tẩy tủy phạt kinh luôn dù sao cũng đã thử nghiệm thành công, tuy còn một số thứ chưa được như ý như việc không thể khử trừ hết mọi độc tố nhưng nếu dùng thêm một trận pháp khu độc nữa thì chuyện này là chuyện nhỏ mà thôi.

-“Dạ.”-Thanh Liên ‘dạ’ một tiếng rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng. Chỉ lát sau Vân Vận cười thật vui vẻ chạy vào trước.

-“Vận tỷ người chơi ăn gian.”-Tiểu Y Tiên tiến vào ngay sau Vân Vận giận dỗi nói.

-“Ta đã thua đâu.”-Vân Vận lập tức cười vui vẻ nói lại-“Lúc đó Thanh Nhi còn chưa về mà, sao nói ta thua được.”

-“Ngay sau khi Thanh Liên tỷ gọi, Thanh Nhi tỷ đã đặt quân bài cuối xuống rồi. Nhanh nhanh đưa mặt đây để ta về nào.”-Tiểu Y Tiên tiến lại trên tay lăm lăm một cây bút lông, mực do chính Cơ Diễm đặc chế không có một ngày sẽ không mờ đi.

-“Ta chưa thua mà.”-Vân Vận chạy ra núp sau Vô Tà, ngày mai nàng phải tới đại hội nên đã cố gắng quyết không chơi cuối cùng lại không kìm được lòng mà làm một tay-“Vô Tà người nói gì đó giúp ta đi. Mai ta phải đi gặp mọi người nữa.”

-“Được rồi.”-Vô Tà cười khỏ can hai cô nàng đang chạy lòng vòng quanh người hắn, hai cô nàng sau khi dính vào đánh bài tính cách liền thay đổi khác hẳn với lúc hắn mới gặp-“Vân Vận, người đề năng về có sao, dù sao ngày mai người cũng dùng mạng che mặt đi mà có ai thấy đâu.”

-“Nghe chưa đưa mặt ra đây!”-Tiểu Y Tiên thấy Vô Tà mở miệng cứ tưởng nói giúp Vân Vận ai ngờ nói giúp nàng nên cười vui vẻ tiến tới.

-“Một nét thôi đó.”-Vân Vận nghĩ ngợi thấy cũng đúng dù sao cũng dùng mạng che mặt thì ai thấy cơ chứ.

-“Tất nhiên rồi.”-Tiểu Y Tiên cười gian xảo vẽ một vòng tròn quanh mắt Vân Vận khiến nàng trở thành mắt gấu trúc, thế này thì mạng che nửa mặt của nàng cũng không che được.

-“A, thế này ta phải làm sao đây?”-Vân Vận nhìn vào trong gương thấy con mắt gấu trúc của mình mà hoảng hốt, rồi nhìn Vô Tà bằng đôi mắt đầy sát khí.

-“Ta biết sao được.”-Vô Tà nhún vai nói, hắn cũng chưa tính tới trường hợp này.

-“Bắt đền người, người làm sao thì làm mau xóa vết mực đi giúp ta, tại người cả.”-Vân Vận đổ lỗi cho Vô Tà.

-“Lát ta giúp tẩy đi, được chưa?”-Vô Tà cười nói, gì chứ chuyện này dễ dàng mà.

-“Chấp luôn anh.”-Cơ Diễm thấy Vô Tà mạnh miệng nói liền đầy thách thức cười một tiếng, mực do nàng chế tạo ra muốn tẩy đi thì mơ đi.

-“Cứ để đó, lát nữa ta hô biến cho thấy. Giờ thì mọi người ngồi xếp bằng xuống đi! Ta giúp mấy cô tẩy tủy phạt kinh.”-Vô Tà trở lại chuyên môn.

-“Thôi khỏi.”-Lập tức tất cả đều từ chối.

-“Tuyệt tỷ kể về vấn đề sau khi tẩy tủy cho bọn em nghe rồi.”-Thanh Nhi lập tức giải thích tại sao tất cả đều không đồng ý.

-“Yên tâm, ta lấy nhân cách mà đảm bảo không xảy ra như thế đâu, chất cận chỉ thoát ra ngoài theo lỗ chân lông thôi không còn theo đường nào khác cả.”-Vô Tà lập tức nói, lúc sáng là lần đầu nên không biết là phải thôi chứ giờ hắn đã để ý rồi thì thay đổi mấy hồi.

-“Thanh Liên trước hết nàng thử nghiệm đi.”-Vô Tà đành gọi một người không thể từ chối được lời hắn-“Ta đảm bảo nếu chất cận theo đường nào khác mà không phải là lỗ chân lông ta đưa nàng một địa cấp võ kỹ.

-“Được.”-Thanh Liên cắn răng nói, tuy xấu hổ chút nhưng so sánh với một Địa Cấp võ kỹ thì việc trao đổi này vẫn có lời.

-“Người vào trong đan đình đi.”-Vô Tà nghĩ ngợi một chút lấy ra một chiếc đan đình to, không gian bên trong đủ để mấy người ngồi xếp bằng.

-“Được.”-Tuy không hiểu nhưng Thanh Liên cũng nghe theo mà vào bên trong, nàng biết Vô Tà sẽ không hại nàng.

-“Thả lỏng kháng cự, ta bắt đầu đây.”-Vô Tà ném hơn chục lá tiểu kỳ lên trên phía trên đan đình, hai trận pháp nhanh chóng hình thành lơ lửng phía trên đình, một trận pháp là Tẩy Tủy Phạt Kinh trận, một trận là Khu Độc trận nhưng trận pháp khu độc này là trận pháp tam cấp tiêu hao năng lượng không lớn. Lấy ra một viên Đan Hòa-Tử Hòa mà bóp nát, năng lượng tỏa ra được phân cho hai trận pháp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đồ lưu manh!

-“Này Vô Tà, ngươi hứa giúp ta che giấu vết mực đi có quên không đó.”-Thấy hai người Vô Tà và Cơ Diễm nói chuyện không dứt ra được Vân Vận sốt ruột nhắc nhở.

-“Ngươi không nhắc là ta quên luôn rồi.”-Vô Tà gãi gãi đầu nói-“Đi theo ta về phòng, ta sẽ xóa đi giúp ngươi.”

-“Được.”-Vân Vận không nói nhiều liền đi với Vô Tà vào trong phòng.

Lát sau cả hai người liền đi ra, trên mặt Vân Vận không còn vết mực quanh mắt nữa.

-“Không thể nào!”-Cơ Diễm không thể nào chấp nhận được sự thật mực do nàng đặc chế lại có thể bị tẩy đi dễ dàng như thế được, Vô Tà còn dùng chưa tới một khắc nữa. Cả thế giới như sụp đổ, Cơ Diễm liền rớt xuống đáy vực của tuyệt vọng.

-“Ah.”-Vô Tà cảm thấy chột dạ vô cùng khi nhìn thấy Cơ Diễm không còn sức sống nữa liền vội vã giải thích-“Ta thật ra không có xóa đi. Chỉ là ta dùng một lớp phấn phủ che đi thôi.”

-“A, thật sao? Ta nói mà mực ta nghiên cứu nào có dễ xóa vậy.”-Cơ Diễm trở nên tràn đầy sức sống lại.

-“Vân Vận, ngươi nhớ là đừng rửa mặt đó, nếu rửa mặt lớp phấn phủ liền bị tẩy đi lúc đó vết mực không phai của Diễm nhi liền lại hiện ra đó.”-Vô Tà nhắc nhở lại Vân Vận, chứ không nhắc lại lỡ tay tẩy nó đi rồi cứ thế mang cái mặt với con mắt gấu trúc tới đại hội cho thiên hạ nhìn.

-“Quên thì ngươi làm lại cho ta mấy hồi.”-Vân Vận tỏ ra không quan tâm.

-“Mai ta tham dự đại hội luyện đan sư nên phải rời đi sớm.”

-“Ngươi tham dự?”

-“Chán quá không có gì làm liền tham gia biết đâu có trò gì vui thì sao?”-Vô Tà tùy ý nói.

-“Vậy ngươi bớt thể hiện chút, để cho luyện được sư khác có chút cơ hội biểu hiện.”-Vân Vận tuy không thấy Vô Tà luyện qua đan dược, nhưng nàng biết chắc thực lực của hắn không kém chút nào cả.

-“Được rồi. Ta không tranh giải quán quân là được rồi chứ gì.”-Vô Tà dù sao không quan tâm giải thưởng cho lắm, nói thẳng ra nhìn thấy hắn còn chường mặt, chỉ là một bản dược phương mà thôi.

-“Mà mai ta cũng tới, ngươi cứ đi cùng ta vào thẳng bên trong là được rồi không cần xếp hàng làm gì.”-Vân Vận lên tiếng nàng lấy thân phận khách quý dẫn người vào cũng chẳng ai dám nói gì cả-“Mai mọi người đi xem hắn thi đấu luôn không?”

-“Thôi khỏi, một cuộc thi nhỏ này ta không có hứng thú.”-Cơ Diễm lập tức trả lời, Dao Tuyết cũng gật đầu đồng ý với lời này của nàng.

-“Ta phải củng cố lại cảnh giới.”-Thanh Nhi và Thanh Liên cũng lắc đầu.

-“Y Tiên, ngươi đi mà theo dõi. Đẳng cấp của ngươi quan sát mấy giải đấu thế này có lợi với ngươi.”-Cơ Diễm lên tiếng nói với Tiểu Y Tiên.

-“Dạ, sư phụ.”-Tiểu Y Tiên cũng muốn quan sát giải đấu này.

-“Ta cũng đi nữa.”-Nhã Phi lên tiếng, nàng ở đây cũng không có việc gì, lúc trước nàng không muốn ra ngoài vì do tên Mộc Chiến chuẩn bị quay về nhưng sau khi nghe Vô Tà khẳng định sẽ giúp nàng nên nàng cũng muốn đi quan sát giải đấu.

-“Được. Mai ta sẽ đến, lúc đó sẽ mang các ngươi theo.”-Vân Vận gật đầu đáp.

-“Sao mai sẽ đến, chẳng phải hôm qua ngươi nói sẽ lấy thân báo đáp sao?”-Vô Tà cười gian lên tiếng nhắc nhở.

-“Ah, có hả? Sao ta không nhớ nhỉ?”-Lòng Vân Vận như chú thỏ nhảy loạn vội rào bước chạy ra ngoài.

-“Này, chưa lấy thân báo đáp mà.”-Vô Tà cười lớn nói vọng theo.

...

...

Một đêm song tu cùng Thanh Nhi, Uyển Nhi tinh thần Vô Tà đầy phấn chấn hắn có cảm giác lúc này hắn cân luôn cả Đầu Linh ấy chứ.

-“Sao Thanh Nhi tỷ cũng đi theo luôn vậy?”-Vân Vận nhớ hôm qua Thanh Nhi có nói sẽ không đi mà ở nhà cùng cố cảnh giới.

-“Đêm qua liền đã có thể vững chắc cùng cố cảnh giới rồi.”-Nhớ đến chuyện đêm qua chiến đấu với Vô Tà mà Thanh Nhi đỏ mặt nhưng không khẳng định nàng thu được lợi ích không nhỏ.

-“Quả là Đấu Tông cường giả, chỉ trong một đêm liền có thể cùng cố được cảnh giới.”-Vân Vận hâm mộ nói.

-“Ta được Vô Tà hấn giúp đỡ.”-Uỷ Nhi thay Thanh Nhi trả lời do Thanh Nhi ngại quá đã thay thế với nàng.

-“Vô Tà nguoi vậy là không công bằng, giúp Thanh Nhi tỷ mà không giúp ta.”-Vân Vận cảm thấy tên Vô tà này chơi không đẹp chút nào.

-“Hắn thật ra sẵn sàng muốn giúp đấy chứ, tại muội không chịu mà thôi.”-Cư Diễm lơ lửng hiện ra cạnh Vân Vận thì thầm vào tai nàng.

-“Hắn đã hỏi ta bao giờ đâu mà tỷ nói vậy?”-Vân Vận không nhớ là Vô Tà có hỏi qua chuyện đó, nếu vậy thì nàng từ chối cách nào cơ chứ.

-“Thì thầm...thì thầm...”-Cư Diễm ghé tai Vân Vận mà thì thầm to nhỏ, không biết nàng dùng cách nào mà người khác nghe chỉ là tiếng xì xầm không rõ âm không rõ tiếng.

-“A...”-Vân Vận nghe mà mặt đỏ bừng, vội lái qua chuyện khác-“Tối giờ rồi chúng ta mau đi.”

-“Đồ lưu manh!”-Không biết nghĩ ngợi kiểu gì, Vân Vận nhìn Vô Tà liền mắng một tiếng khiến hắn cười khò không thôi.

...

...

Cổng chính nơi diễn ra đại hội liền xếp một hàng dài chật kín cả đường đi. Nhờ có Vân Vận nhóm Vô Tà liền từ một đường khác mà vào trong quảng trường. Quảng trường thì đâu không lớn quá, nhìn qua sức chứa tối đa cũng chỉ vài chục ngàn người mà thôi. Đối với một tên người hiện đại như Vô Tà thì thấy quảng trường này còn quá nhỏ so với mấy sân vận động cấp thế giới kiếp trước mà hắn từng tới. Nhưng đối với Vô Tà là thế nhưng với Tiểu Y Tiên nàng liền choáng ngợp với mức độ rộng lớn của quảng trường.

Trong quảng trường liền phân thành một khu riêng biệt, theo thuật ngữ kiếp trước là khu VIP. Khu vực này liền không có quá nhiều chỗ ngồi, tại khu VIP này cũng chia thành nhiều cấp bậc, vị trí của Vân Vận là đại diện cho Vân Lam tông cấp bậc tương đương với vị trí của hoàng thất Gia Mã đế quốc và của luyện được sư công hội. Vị trí của hoàng thất là vị lão giả lần trước tới Mặc gia, một Đấu Hoàng cường giả cạnh hắn là hai thiếu nữ, một người khoác một bộ áo bào luyện được sư mà xanh nhạt trên ngực là huy chương Tam Phẩm luyện được sư, dung mạo tinh xảo, không hổ là người thuộc hoàng thất gia tộc, mơ hồ lộ ra một tia khí chất cao quý, tại vòng eo nhỏ tinh tế buộc một dải đai màu tím, càng làm cho vòng eo thon nhỏ, lộ ra sự nhuần nhuyễn vô cùng, tuổi tác của nàng tựa hồ cũng không quá lớn; Còn người thiếu nữ còn lại có nét giống nàng nhưng tuổi tác có phần lớn có thể là tỷ tỷ của thiếu nữ kia, mặc một bộ cẩm bào xa hoa, dáng người cao gầy và đặc biệt mặt lạnh như tiền, kèm chút cao quý khiến có một hương vị đặc biệt.

Tại khu vực thấp hơn là tam đại gia tộc và những hội trưởng luyện được sư công hội từng khu vực. Khu vực của nhóm hội trưởng có tên Tiêu Viêm, tuy rằng tiểu tử này có đeo mặt nạ da nhưng Vô Tà vẫn dễ dàng nhận ra, hắn cũng không tiến lên chào hỏi làm gì, ngay cả Uyển Nhi cũng dịch dung nên tiểu tử này cũng chẳng thể nhận ra, mái tóc biến thành một màu đen tuyền chỉ có một chòm duy nhất là màu trắng để phân biệt nàng với Thanh Nhi mà thôi. Ngoài ra còn một lão giả Đấu Hoàng ngồi gần tiểu tử Tiêu Viêm kia. Khu vực Nạp Lan gia tộc ngoài Nạp Lan Kiệt còn có Nạp Lan Yêu Nhiên, nàng thấy Vô Tà liền tiến tới chào hỏi.

-“Sư phụ hảo, Vô Tà tiên sinh hảo.”

-“Yêu Nhiên cô nương hảo.”-Vô Tà cũng không thất lễ

-“Hai người biết nhau sao?”-Nạp Lan Yêu Nhiên thắc mắc hỏi.

-“Sư phụ ta cùng với Vân Vận tông chủ có chút giao tình.”-Vô Tà chém gió không chớp mắt một cái, rồi chỉ qua phía những cô gái mà giới thiệu-“Nhã Phi lúc này là sư tỷ của ta, cạnh nàng là Tiểu Y Tiên có thể coi là sư muội của ta. Và đặc biệt đây là Tiêu Uyển Nhi, thê tử của ta.”

-“Nhã Phi tỷ, Uyển Nhi tỷ, Y Tiên muội hảo.”-Nạp Lan Yêu Nhiên thoáng đánh giá người gọi Tiêu Uyển Nhi kia thì phát hiện nàng chẳng thể nào so sánh được với nàng ta từ khí chất đến vẻ bề ngoài, thậm chí cả nơi này chẳng ai bằng nàng ta cho dù cả sư phụ Vân Vận của nàng.

Uyển Nhi đầy lạnh lùng chỉ ‘ừm’ một tiếng rồi không để ý đến Nạp Lan Yêu Nhiên nữa. Nạp Lan Kiệt nghr thê tử của Vô Tà mà đánh giá nàng một chút rồi cảm thấy lời hôm qua của lão tức cười cỡ nào, có một thê tử như thế sao có thể vì cháu gái lão nói chuyện với người khác mà ghen tỵ cơ chứ.

-“Vân tông chủ, một thời gian không gặp đã có thể tăng mạnh thực lực như thế quả nhiên khiến người khác hâm mộ.”-Gia Hình Viên đánh giá Vân Vận nói.

-“Gia lão quá khen, ta chỉ gặp một đại cơ duyên mà thôi.”-Vân Vận đáp lại, ánh mắt khẽ đảo qua Vô Tà-“Một vị cao nhân đã thoáng chỉ điểm cho ta nên thực lực mới có bước đột phá như thế.”

-“Không biết vị sư phụ của tiểu hữu này là vị nào?”-Gia Hình Viên nhận ra ánh mắt của Vân Vận liền hướng Vô Tà hỏi.

-“Lão sư không phải người của Gia Mã đế quốc, danh xưng ta cũng không biết qua nhưng sư phụ ta thường tự xưng là Đan Phong lão quái.”-Vô Tà chém đại ra một danh tự.

-“Quả thật ta cô vẫn quả lậu chưa nghe qua bao giờ?”-Gia Hình Viên nghĩ không ra người có danh xưng như vậy.

-“Sư phụ chưa từng lưu lại danh tiếng ở đâu nên Gia lão chưa nghe qua là chuyện bình thường mà thôi.”-Vô Tà cười thâm trong bụng, nghe qua mới là lạ đó, hẳn chém gió ra thì quái nào mà nghe qua cơ chứ.

-“Có lẽ là vậy.”-Gia Hình Viên thấy Vô Tà nói cũng có lý nên cũng không hỏi nữa. Lão cũng không quá coi trọng Vô Tà nên chỉ nói mấy câu rồi thôi.

-“Lão già ngồi tại vị trí luyện được sư công hội là vị nào vậy?”-Vô Tà truyền âm hỏi Vân Vận-“Đẳng cấp luyện được không tệ.”

-“Đó là người đứng đầu công hội luyện được sư của Gia Mã đế quốc, đạt Lục Phẩm luyện được sư từ lâu không biết đã tiến cấp chưa.”-Vân Vận truyền âm đáp lại-“Mà người biết đệ tử của ta?”

-“Tên này là tên giúp Nạp Lan Kiệt khu độc và là tên Nạp Lan gia tộc tiến cử vào thi đấu.”

-“Ra thế. Ta có nghe qua Nạp Lan gia tử được một thiếu niên giúp khu độc, không ngờ lại là người.”-Vân Vận nhớ lại cứ buổi sáng là Vô Tà lại đi đâu đó không có tại nhà, thì ra là đi khu độc giúp Nạp Lan Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Phải thể hiện sao?

-“Vô Tà tiên sinh, tiên sinh là người được Nạp Lan lão tiến cử vào thi đấu không qua vòng trắc nghiệm?”-Bỗng nhiên vị công chúa thành thực lên tiếng hỏi Vô Tà.

-“Chính ta, không biết vị công chúa này có chuyện gì không?”-Vô Tà gật nhẹ đầu.

-“Chuyện này quá không công bằng.”-Tên Liễu Linh đột nhiên xen vào-“Hội trưởng ta đề nghị cách đi quyền thi đấu của hắn để đảm bảo công bằng cho đại hội.”

Nghe Liễu Linh nói mà Nạp Lan Kiệt nheo mắt, lão nhớ lại câu nói hôm qua của Vô Tà, tên Liễu Linh này chín phần là kẻ nhỏ mọn. Nếu thực sự Vô Tà không được thi đấu thì chẳng khác nào vạ mặt lão cả.

-“Liễu Linh lui lại!”-Vân Vận quát một câu.

-“Dạ, Vân tông chủ.”-Liễu Linh không ngờ hắn bị Vân Vận quát lui.

-“Vòng trắc nghiệm chẳng qua chỉ là sàng lọc người có đủ thực lực mà thôi. Nếu có thực lực đủ thì không cần trắc nghiệm cũng được.”-Pháp Mã khẽ mở mắt đánh giá Vô Tà, rồi nhìn Liễu Linh nói-“Chẳng phải sư phụ Cổ Hà của ngươi cũng nói người có thể không cần thông qua trắc nghiệm rồi sao?”

-“Nghe theo hội trưởng.”-Vị đứng đầu tổ chức đại hội đã nói thế thì Liễu Linh còn có thể nói gì cơ chứ.

-“Tiểu huynh đệ này cố mà thể hiện đừng làm mất mặt Nạp Lan gia vì đã tiến cử.”-Pháp Mã nói rồi lại khép hờ mắt lại như ngủ.

-“Vô Tà tiên sinh, ta cũng không có ý kiến gì.”-Vị công chúa thành thực lên tiếng giải thích với Vô Tà-“Yêu Dạ chỉ thắc mắc tại sao tiên sinh không mặc áo bào của luyện được sư?”

-“Luật quy định qua phải mặc áo bào luyện được sư?”

-“Không có.”-Yêu Dạ không nhớ có luật này.

-“Vậy là được rồi.”-Vô Tà cảm thấy nàng không có ý gì khác cũng không bài xích mà nhẹ nhàng trả lời.

Yêu Dạ nhìn Vô Tà mà thầm đánh giá, một người trẻ tuổi có thể ở tại chỗ các đại nhân vật của đế quốc vẫn bảo trì bình tĩnh định lực không nhỏ chút nào, mặc dù ánh mắt đảo qua người nàng nhưng không hiểu sao nàng không cảm thấy ác cảm như ánh mắt của mấy tên đệ tử thế gia khác. Khẽ đánh giá mấy cô gái đang nói ngồi cạnh hắn không vị nào thua kém nàng cả, chưa kể đến vị nữ tử được giới thiệu là hôn thê hắn lại có khí chất khiến nàng chỉ có thể cam bái hạ phong. Một nam nhân đạt được như thế không thể bình thường được, một kiến thức thông thường ở đây, thực lực của một nam nhân được đánh giá qua số mỹ nữ muốn kề cận với hắn ta.

...

...

Theo thời gian từ từ trôi qua, thời gian đại hội khai mạc cũng đã tới.

-“Đương!”-Một đạo âm thanh thanh thúy vang lên, cũng là lúc âm thanh huyền ảo trên sân chấm dứt, tất cả đều yên lặng. Sau khi tất cả yên lặng, Pháp Mã đứng dậy, sau đó chậm rãi đi lên phía trước khu khách quý, ánh mắt đảo qua phía dưới nhìn một vòng hơn hai ngàn luyện được sư đang ngồi trên ghế đá, lúc này tất cả luyện được sư cũng ngước đầu lên, ánh mắt cùng kính hướng về vị lão nhân có danh vọng cao nhất trong giới luyện được sư của Gia Mã đế quốc với danh nghĩa người tổ chức mà lớn tiếng tuyên bố, tuy không nói quá lớn nhưng dùng linh hồn lực nên tất cả hơn vạn người từ khán giả đến thí sinh đều nghe rõ mồn một không lọt một từ-“Lấy danh nghĩa là luyện được sư công hội hội trưởng, ta tuyên bố đại hội luyện được sư lần thứ bảy, bắt đầu!”

Đám người đứng ngoài xem sôi trào, tiếng hoan hô, tiếng vui mừng hò vang lên toàn cảnh giống như thời điểm khai mạc thể vận hội Olympic chỉ có điều quy mô không bằng mà thôi.

-“Hiện tại mời tất cả thí sinh tiến vào vị trí của mình.”-Pháp Mã tiếp tục chậm rãi nói. Tại khu ghế VIP đứng lên không ít luyện được sư trẻ tuổi, không cần nói cũng biết những người này thuộc về cái gia tộc lớn tự mình bồi dưỡng, những người này liền theo cầu thang hai bên đại hội nối đuôi nhau mà chậm rãi đi xuống.

-“Liễu Linh, Tiểu Nhi, Dược Nham. Các người cũng nên tự mình đến vị trí đi. Bởi vì ba người các người trong thí nghiệm đạt thành tích kiệt xuất nên vị trí tại nơi đây chính là tâm điểm chú ý của mọi người.”-Pháp Mã đưa ngón tay chỉ về phía trung tâm của quảng trường nơi đó đúng chuẩn là nơi nổi bật nhất, nơi cao nhất, nơi gây sự chú ý nhất. Theo như Pháp Mã chỉ ba người được nhắc đến liền ba nét mặt, ánh mắt khác nhau hướng về, tên Liễu Linh là sự hưng phấn, vị Gia Nguyệt Nhi là sự mong chờ, còn tên Dược Nham (tiểu tử Tiểu Viêm) có chút khó chịu không muốn thử loại cảm giác vạn chúng chú mục này.

-“Cả người nữa, Vô Tà, người cũng tại đó đi.”-Bỗng nhiên Pháp Mã nhìn về phía Vô Tà đang chuẩn bị đi xuống liền nói.

-“Bỏ đi, ta dù sao cũng không qua khảo thí, tới vị trí được đề cử là được rồi.”-Vô Tà lắc đầu nhún vai từ chối nói, hần tham dự chơi bởi thôi chẳng cần nổi bật làm gì.

-“Nếu người đã không muốn vậy thôi vậy.”-Pháp Mã nhìn ra không thể ép được Vô Tà nên cười nhẹ một tiếng nói.

-“Các vị ta đi trước!”-Liễu Linh lên tiếng, nhẹ chân điểm một cái trực tiếp nhảy xuống quảng trường bên dưới, rõ ràng chính là muốn thể hiện, muốn danh tiếng chứ nhọc công đi làm thế. Thân thể rất nhanh rơi xuống, khi sắp chạm đất, từ hai chân phóng ra hai đạo khí trụ mà mất thường cũng có thể thấy được. Mượn đầu khí trụ tá lực, bản thân hần không hề có một chút hao tổn nào, hạ xuống quảng trường. Sau đó, trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người trên quảng trường, mỉm cười nhảy lên vị trí trung tâm của quảng trường.

-“Người này thật đúng là màu mè. Chẳng qua tưởng rằng chỉ có hần có thể nhảy.”-Nhìn thấy một màn biểu diễn của Liễu Linh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Gia Nguyệt Nhi Nguyệt Nhi liền bĩu môi, thân thể mềm mại tung lên, trực tiếp nhảy khỏi đài cao. Thân thể giống như một chiếc lá, nhẹ nhàng rơi xuống. Vừa phiêu diêu nhẹ nhàng vừa tao nhã hạ xuống, tư thế quả thật xinh đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm.

Ở đâu cũng thế mỹ nữ sẽ làm vạn chúng chú mục hơn, tiếng hoan hô còn lớn hơn cả lúc tên Liễu Linh nhảy xuống.

-“Gia Hình Viên nhân! Không nghĩ tới người ngay cả thân pháp "Phi Như" của chính mình cũng truyền dạy cho tiểu cô nương đó. Ta trước kia có nói quá, thân pháp đấu kỹ của người quả thực rất thích hợp cho nữ nhân”-Nhìn Gia Nguyệt Nhi thân hình như không có trọng lực, nhẹ nhàng rơi xuống, Pháp Mã không khỏi quay đầu nhìn Gia Hình Viên cười nói.

-“Thân pháp đấu kỹ này tiểu nha đầu mới chỉ học được về bề ngoài. Chỉ được cái đẹp mắt, nếu là lúc đối địch chỉ có thể là bia ngắm cho địch nhân thôi.”-Gia Hình Viên lắc đầu cười. Song mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ ra hỷ ý. Rõ ràng đối với biểu hiện của Gia Nguyệt Nhi là rất hài lòng.

-“Hắc. Tiểu tử kia, người cũng trực tiếp nhảy xuống đi. Ngay cả biểu hiện ban đầu này cũng không thể bại bởi bọn họ.”-Lão nhân Đầu Hoàng cạnh tiểu tử Tiểu Viêm cũng lên tiếng thúc.

-“Ta vẫn là đi xuống thôi.”-Tiểu Viêm lắc đầu, xoay người muốn theo hướng cầu thang đi xuống. Đột nhiên lão nhân liền vung mạnh tay lên, một cỗ kinh khí vô hình phát động, đem thân hình vốn không được phòng bị của Tiểu Viêm ném ra ngoài đài.

-“Người đừng làm cho ta mất mặt. Đi xuống đi!”

-“Ta... Người.. lão hồn dân...”-Trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, Tiểu Viêm bàn tay cấp tốc hoa lên, vừa mới mắng được một câu, thân thể đã rất nhanh rơi xuống quảng trường. Tiểu Viêm bắt đầu đi thờ dài, hai tay không nhúc nhích, tùy ý để thân thể thẳng tắp lao xuống. Trên quảng trường, vô số đạo ánh mắt nhìn khoảng cách của hần với mặt đất càng ngày càng gần. Nhưng Tiểu Viêm vẫn như cũ không hề có chút phản ứng. Một vài cô gái nhát gan đã vội dùng hai tay che mắt, sợ nhìn thấy một cảnh máu tanh sắp diễn ra. Bỗng nhiên, hai tay vốn bất động của Tiểu Viêm đột nhiên chuyển động, nhắm mắt sấn quảng trường đánh tới. Một cỗ kinh khí hung hãn bạo dũng bắn ra, hung hãn nện lên bề mặt tảng đá cứng rắn, nhất thời một vết nứt hiện ra trên mặt đá rồi từ từ lan rộng. Mượn phản lực đẩy ngược lại, tốc độ rơi xuống của Tiểu Viêm trở nên chậm rãi nhiều. Thân hình trong không trung giống như một chiếc đỉnh ốc không ngừng xoay tròn, càng ngày càng nhanh dần. Tại mỗi khi khí lưu như sắp biến mất thì bàn tay Tiểu Viêm đều tùy ý nắm được, mượn lực kinh khí tạo nên khí lưu quanh thân khiến cho thân thể cân bằng, triệt tiêu lực hạ xuống. Trong ánh mắt tất cả mọi người xung quanh quảng trường đều không khỏi toát ra nét kinh dị.

-“Sách sách. Thật tình diệu. Thao túng khí lưu trong tay. Tuổi trẻ như vậy mà có thể không dùng hai cánh di động trong không trung, đến ngay cả một số đầu vương cường giả cũng không làm được chuyện này.”-Nhìn một màn biểu hiện vừa rồi, Gia Hình Viên cùng với Pháp Mã trên khuôn mặt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, than thở nói.

-“Người này thật đúng là luôn làm ra những điều không tưởng. Vốn tưởng hắn sẽ sử dụng phi hành đầu kỹ, không nghĩ tới hắn còn có chiêu thức này”- Lão nhân Đầu Hoàng đồng dạng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thân thể dưới ánh mắt kinh ngạc, há hốc mồm của mấy ngàn thí sinh tham gia thi đấu nhanh chóng tới vị trí trung ương, tốc độ xoay tròn từ từ giảm bớt, cước điểm nhẹ hư không, thân hình lảo đảo không quay cuồng sau đó giống như chiếc bình lộn ngược, do nắm tay chống đỡ an ổn hạ xuống. Vô nhẹ trên bàn tay đầy bụi, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn những người đến xem đông nghịt không thấy cuối. Không khí thoáng có chút an tĩnh rồi sau đó như vỡ oà bởi những tiếng hoan hô, tiếng hét chói tai vang vọng cả trường. Đại hội còn chưa chính thức bắt đầu nhưng những người tuổi trẻ này đã khiến mọi người đại khai nhãn giới.

-“Tà ca, huynh là muốn tự mình nhảy xuống hay ta ném xuống.”- Thanh Nhi cũng không muốn phụ quân của mình cứ thế mà đi bộ xuống, sau khi mấy tiểu tử kia nhảy nhót thể hiện.

-“Thật sự là phải thể hiện sao?”- Vô Tà cười khở đáp lại.

-“Đúng thế.”- Thanh Nhi giọng nói không chút nhân nhượng.

-“Đúng là một mối mả.”- Vô Tà gãi gãi đầu tùy ý bước khỏi bậc thang rồi như bước đi trên bậc thang mỗi bước chân hắn đều tạo ra âm thanh như đi trên đất bằng, hai tay chấp sau lưng chậm rãi bước xuống quảng trường đây là dùng công pháp Thiên cấp Quý Ảnh bộ. Toàn trường đều há hốc miệng không thể tin được, Thanh Nhi thấy mả gãi đầu, nam nhân của nàng phải như thế mới được chứ. Toàn trường hết thấy sôi trào, còn hơn cả lúc tiểu tử Tiêu Viêm kia lần nhảy xuống nữa. Trừ một hai tên đó là Liễu Linh và một thanh niên ngồi cạnh vị trí gia chủ Mộc gia, hai người này nhìn Vô Tà bằng ánh mắt đầy sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Cách hắn luyện được?

Màn biểu diễn của Vô Tà khiến toàn trường trào sôi lên tới cực điểm, đánh vỡ lý thuyết vượt Đẩu Hoàng cấp mới có thể tự mình ngự không phi hành.

-“Vây được chưa, Thanh Nhi?”- Vô Tà sau khi chạm đất liền quay người lại hỏi.

-“Còn tạm được.”- Thanh Nhi liếc thấy toàn trường tất cả đều chú mục vào Vô Tà thì hài lòng gật đầu, nam nhân nàng phải thế chứ.

-“Haizzzz, làm người phải biết khiêm tốn chứ.”- Vô Tà thờ dãi một câu theo số thứ tự mà nhảy lên trên đài của mình. Trên đài liền có một bàn đá, phía trên đặt ngay ngắn nhiều loại dược liệu và một tờ giấy mỏng. Mặt khác, trên bàn vẫn khảm một ngọc kính toả ra ánh sáng hồng phấn yếu ớt.

Tờ giấy mỏng liền là ghi chép dược liệu để luyện chế một khoá nhị phẩm đan dược tên Sinh Cốt đan, một loại đan chữa thương. Một tờ đan phương không hề có phương pháp luyện chế, chỉ cần luyện chế sai sót cũng đủ thất bại.

-“Chẳng có tính khiêu chiến.”- Vô Tà nhìn lướt qua rồi đặt xuống lại, một đan phương đơn giản thế này chẳng thể làm khó dễ hắn được.

Trên quảng trường cực lớn, tất cả thí sinh tham dự thi đấu đang cảm thấy, cẩn thận đọc sau đó các loại vẻ mặt hiện ra, nhất thời cả trường lạnh ngắt. Không khí an tĩnh kéo dài thêm ít phút, chợt một âm thanh thanh thúy vang vọng trên quảng trường. Tiếng chuông báo hiệu. Khi tiếng chuông vang lên, tất cả các thí sinh đều không hẹn mà cùng buông vật đang cầm trong tay xuống, sau đó vung tay lên, chỉ một thoáng hơn ngàn lô đỉnh màu sắc và hình thái khác nhau đột ngột xuất hiện trên các bàn đá.

Theo tiếng chuông vang lên, đôi mắt vốn khép hờ của Pháp Mã cũng mở ra. Ánh mắt đảo qua bên dưới, một thanh âm nhẹ nhàng, vang vọng đến tai mỗi cá nhân-“Như vậy là các ngươi cũng đã nhận biết được những thứ trên bàn. Đây chính là vòng khảo hạch thứ nhất. Theo đó, các ngươi cần tự mình theo phương thuốc không đầy đủ đó mà luyện chế ra thành phẩm đan dược. Các ngươi có hai lần cơ hội. Sau hai lần đan dược chưa luyện chế thành công thì ngọc kính trên bàn đá của các ngươi sẽ tự động phát ra hồng quang. Hồng quang chớp động chính là lúc các ngươi đi ra khỏi khu vực thi đấu. Tại trên vách tường đối diện có một đồng hồ cát lớn, đó chính là thời gian của khảo hạch. Khi cát trong đồng hồ đổ xuống hết vẫn chưa luyện chế được đan dược cũng đồng dạng là thất bại..... Các ngươi đã rõ rồi chứ?”

-“Rõ!”- Phía dưới quảng trường âm thanh như sấm rền vang lên.

-“Đã như vậy, vòng thi đấu thứ nhất hiện tại liền bắt đầu!”- Chậm rãi giơ tay lên, Pháp Mã mỉm cười, đột nhiên hạ xuống. Giờ khắc này, trên quảng trường hơn một ngàn đóa hoa diễm đột nhiên hiện ra.

Vô Tà rơi vào suy nghĩ nên dùng loại hỏa diễm bình thường để tránh tai mắt hay dùng dị sắc hỏa diễm, còn về phần màu sắc gì tất nhiên là tử sắc cộng với thanh sắc tạo thành một màu xanh đậm. Nghĩ ngợi một hồi thấy dùng màu bình thường là tốt nhất. Liếc qua liền thấy tiểu tử Tiêu Viêm kia chưa bắt đầu luyện chế mà chậm rãi nghiên cứu được phương kia.

-“Y Tiên tỷ, sao hắn đứng yên mà không làm gì vậy?”-Nạp Lan Yêu Nhiên quay qua Tiểu Y Tiên mà lên tiếng hỏi, nếu thật hắn luyện không được thì hẳn nàng cảm thấy rất hối hận khi nhận lời hắn.

-“Hắn hả? Đang nghĩ là dùng loại hỏa diễm nào thôi chứ chẳng có gì đâu.”-Tiểu Y Tiên liền ở với Vô Tà một đoạn thời gian không ngắn nên đoán được một chút.

...

...

Lúc này, thời gian khảo hạch đã qua hơn mười phút. Trong thời gian ngắn mười phút này, trên quảng trường rộng lớn thỉnh thoảng lại xuất hiện hồng quang loé lên. Hồng quang loé lên tiêu biểu cho một thí sinh đã thất bại. Các luyện dược sư thất bại cũng chỉ có thể đỏ mặt, tinh thần sa sút rời khỏi đài.

-“Oa? Tử sắc hỏa diễm?”-Bởi đang đứng tại vị trí mà toàn trường đều có thể nhìn thấy, khi thấy hắn dùng là tử sắc hỏa diễm, lập tức từng trận kinh hô vang lên.

-“Tử sắc hỏa diễm?”-Nhìn đoàn tử sắc hỏa diễm trên tay của Tiêu Viêm, Pháp Mã hơi ngẩn người, chột khe cười nói-“Tiểu gia hỏa này quả nhiên là có bản sự. Mà tiểu tử Vô Tà kia quả cầu thả đi.”

Pháp Mã thấy ánh mắt mình đều sai khi đánh giá cao Vô Tà, mà lúc này hắn chỉ đơn giản ném hết dược liệu vào đan đỉnh mà bắt đầu dùng lửa thiêu đốt.

-“Pháp Mã hội trưởng đó là cách mà hắn luyện đan.”-Vân Vân cũng từng thấy Cơ Diễm luyện đan như thế này, lúc đầu nàng đoán chắc sẽ thất bại mà không ngờ hiệu quả còn muốn tốt hơn.

-“Cách hắn luyện dược?”-Pháp Mã căn bản không tin khi Vô Tà tùy ý cho dược liệu.

-“Pháp Mã hội trưởng cứ để xem hết rồi nói chưa muộn.”-Vân Vân cũng không giải thích nhiều làm gì.

-“Được.”

...

...

-“Rầm!”-Tại nơi không xa vang lên tiếng nổ. Lô đỉnh nổ, khuôn mặt cháy đen, luyện dược sư ngây ngốc nhìn hồng quang sáng lên, sau một lúc lâu mới hùng hổ xuống đài, nghiêng răng nghiêng lợi trước vô số ánh mắt nhìn, hướng bên ngoài quảng trường bước đi.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, trên quảng trường lớn, hồng quang không ngừng loé sáng, những luyện dược sư sắc mặt hoặc xanh mét hoặc đỏ bừng bất đắc dĩ rời khỏi bàn khảo hạch, dưới vô vàn những ánh mắt tiếc hặn trên khán đài, hậm hực rời khỏi đấu trường nơi làm cho bọn họ thương tâm không ít.

Còn về phía Vô Tà thì hắn đã hoàn thành luyện xong đan dược từ nãy rồi, nếu luyện viên đan đơn giản này mà hắn còn để sai sót thì thà rằng kiếm miếng đậu hũ mà đập đầu vào mà chết quách đi cho xong. Nhưng hắn chưa xuất đan mà vẫn ủ ấp trong đan đỉnh là vì không biết chấm điểm đan dược như thế nào để mà luyện thành như thế, dựa trên tiêu chuẩn nào mà phân thứ hạng.

-“Đang!”-Mỗi một khắc, âm thanh thanh thúy khi mở nắp dược đỉnh lại vang lên trên quảng trường.

Liễu Linh là người đầu tiên mở nắp dược đỉnh, khi nắp dược đỉnh mở ra, một hoàn đan dược bắn lên, Liễu Linh tung mình nhảy theo, bắt lấy đan dược, trên khuôn mặt sự đặc ý không thể che dấu hiện lên.

-“Đang!”-Lại một âm thanh vang lên, Tiểu công chúa cánh tay cũng vung lên thu lấy đan dược bay ra khỏi lô đỉnh.

Sau đó trên quảng trường lớn, như có phản ứng dây chuyền, một loạt nắp lô đỉnh bật ra, rồi vài trăm viên đan dược hình thù không đồng nhất bắn vào không trung, sau đó đều được chủ nhân của chúng hưng phấn thu hồi.

-(Ra là dùng chất lượng mà đánh giá. Được rồi cứ thế đi.)-Vô Tà phát hiện ra bộ cơ quan dưới bàn đá nhờ tinh thần lực liên hiểu được, bộ máy ẩn phía dưới giúp trải nghiệm chất lượng đan, chất lượng càng tốt càng sáng, tuy theo hắn biết thì chỉ có thể xét tới cấp bảy là cao nhất hơn nữa là nhìn không ra.. Biết được sẽ chấm điểm như thế nào, Vô Tà luyện thêm một chút rồi vỗ nhẹ vào đan đỉnh, viên đan dưới tác cú vỗ nhẹ liền bay ra rồi nhanh chóng được Vô Tà thu lại.

Những hạt cát cuối cùng trong đồng hồ cũng đổ xuống, nhất thời trên quảng trường hơn một trăm đạo hồng quang bùng lên, những luyện dược sư chưa luyện chế xong đan dược thì quang kính trên mặt bàn đá bùng phát ánh sáng. Thất vọng nhìn quang mang màu hồng loé lên, những luyện dược sư này đành cười khổ lắc đầu, sau đó mỗi người thu hồi dược đỉnh, về mặt buồn bã hướng ngoài quảng trường đi ra.

Pháp Mã đứng ở vị trí tiếp tân, từ trên nhìn xuống bao quát cả quảng trường lớn, ánh mắt hơi động đã thấy được hơn một phần ba thí sinh thi đấu đã bị loại. Cười khẽ rồi gật đầu, hai tay hơi đưa lên, huyền não nhất thời từ từ an tĩnh xuống-“Chúc mừng những người còn ở lại quảng trường thành công thông qua vòng khảo hạch thứ nhất. Bất quá, khảo hạch vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt.”-Pháp Mã mỉm cười nói tiếp-“Mọi người cũng biết, có một vài tiểu tử giao hoạt, đưa ra một chút đồ vật không thể giải thích được. Bọn họ có lẽ luyện chế thành công ra hình một viên đan dược nhưng loại đan dược này lại không có tác dụng chữa thương. Trên cơ bản, cũng có thể cùng với hai chữ đan dược hoàn toàn không có chút liên quan. . . Cho nên, kế tiếp chúng ta cần trải nghiệm những Sinh Cốt đan mà các người luyện chế ra, để xem đến cuối cùng có đạt tới yêu cầu của phương thuốc hay không.”

Thanh âm hơi có chút khàn khàn của Pháp Mã, chậm rãi vang lên bên tai mỗi cá nhân-“Hiện tại, thỉnh chư vị tham gia thi đấu tìm cái nút màu xanh bên trái của bàn đá của mình, sau đó ấn xuống!”

Nghe vậy, Vô Tà quét qua bên trái của bàn đá, cuối cùng dừng lại tại một góc khuất khiến người khác ít chú ý. Ở chỗ này nguyên có bố trí mấy cái nút màu sắc khác nhau, ngón tay theo lời dừng lại trên nút màu xanh biếc, nhẹ nhàng đè xuống. Khi cái nút bị đè xuống, cả bàn đá tròn bóng đột nhiên rung động nhẹ, trên mặt thạch bàn một cái thạch bàn nhỏ chậm rãi hiện ra, rồi nâng lên cao chừng nửa thước, trên đó có một lỗ nhỏ.

-“Đây là một bàn trải nghiệm cơ, đem Sinh cốt đan mà các người luyện chế bỏ vào trong lỗ đó, nếu là đạt yêu cầu thì ngọc kính trên bàn hiện lên lục quang, còn nếu không đạt thì hiện lên hồng quang. Mặt khác, lục quang càng thịnh thì chứng tỏ người luyện chế ra Sinh Cốt đan càng phù hợp với phương thuốc đặc hiệu đã đề ra, ngược lại hồng quang càng thịnh chứng tỏ người luyện chế ra căn bản không phải Sinh cốt đan mà là một loại thuốc không có nửa điểm công dụng, đương nhiên nếu như nó có khả năng chống đối thì cũng vẫn là có công dụng khác.”

Nghe được lời nói hài hước này, trên quảng trường cũng như trên khán đài khách quý vang lên một trận tiếng cười, nhưng trong quảng trường lại có không ít luyện dược sư sắc mặt đột nhiên biến đổi.

-“Tốt lắm, chư vị, bắt đầu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hai vị cứ tiếp tục đi!

Lúc này đã bắt đầu có luyện dược sư đem vật cảm trong tay bỏ vào lỗ trải nghiệm. Không lâu sau, trên quảng trường lớn bất ngờ hiện lên sắc thái rực rỡ của hai màu xanh, đồ lúc thịnh lúc nhạt đan xen vào nhau rất hợp với những âm thanh mừng rỡ hoặc âm trầm.

-“Mẹ kiếp trải nghiệm cơ.”-Một nhị phẩm luyện dược sư sắc mặt âm trầm, cảm tức nhìn ánh sáng màu hồng xuất hiện báo hiệu chúc mừng chú bị loại. Nắm tay hung hăng nện vào mặt bàn đá, tên luyện dược sư thu lấy đan đỉnh vào nạp giới, sau đó dưới vô số ánh mắt kỳ lạ hùng hổ xuống đài, mặt tái xanh nghiêng răng nghiêng lợi đi ra ngoài quảng trường.

Theo vòng trải nghiệm vừa rồi có ít nhất gần trăm tên luyện dược sư mặt xanh, mặt đỏ rời khỏi quảng trường.

Dạ Nguyệt Nhi Dạ Nguyệt Nhi quay qua hai người Tiêu Viêm và Liễu Linh lên tiếng đề nghị ba người họ cùng bỏ đan dược vào.

Theo đan dược ba người tiến vào, nhất thời vô số đạo ánh mắt đều hướng đến vị trí khiến mọi người phải chú ý này, tất cả mọi người đều muốn biết, cả ba người được tính là hạt giống này, ai luyện chế ra được đan dược ai hơn ai kém. Ngọc kính trải nghiệm hơi yên tĩnh, trong nháy mắt rất nhanh vang động, ba đạo quang mang xanh biếc chói mắt dừng mảnh bùng lên. Cả ba đạo quang mang về độ dày so với những người trong quảng trường đều đậm hơn nhiều.

Ba đạo lục quang, trái có hơi mờ, phải có chút đậm hơn nhưng mà cột ở giữa chính là một đạo quang trụ xanh biếc như phi thủy, cực kỳ mê người.

-“Nham Kiều tiên sinh quả nhiên đã tính trước, mặc dù thời gian tiêu hao lâu nhất, nhưng đan dược lại đặc hiệu, là tốt nhất, Nguyệt Nhi cam bái hạ phong!”-Đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn cột sáng phi thủy trước mặt Tiêu Viêm, Dạ Nguyệt Nhi lắc đầu thờ dài nói.

-“May mắn mà thôi”-Tiêu Viêm tùy ý cười cười.

Liễu Linh khoe miệng khẽ nhếch, hít một hơi, quay đầu sang, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào ngọc kính đang loé quang mang, trong lòng xuất hiện cảm giác muốn đập vỡ. Rồi chợt nhớ đến một đối thủ khác liên chuyển cảm thù qua Vô Tà chưa bỏ đan dược vào trải nghiệm.

-“Vô Tà tiên sinh còn không bỏ đan dược vào trải nghiệm đi.”-Liễu Linh cười lạnh nói.

Đột nhiên có một cột sáng xanh biếc với cường độ mạnh như vậy đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người, thấy cột sáng đó xuất hiện tại một góc khuất như vậy khiến mọi người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Cột sáng còn đậm hơn của tiểu tử Tiêu Viêm. Đường như nhận ra ánh mắt của mọi người phóng tới, người mặc áo bào xám hơi ngước đầu lên, lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt, non nớt, dưới chiếc mũ che, quang mang từ đôi mắt màu lam nhạt lóe lên mang theo khí tức lạnh như băng, thần nhiên nhìn về phía trước.

-“Người này là ai?”-Ngạc nhiên nhìn đối thủ mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, Dạ Nguyệt Nhi cùng Liễu Linh đều lộ vẻ kinh ngạc, cùng liếc nhìn nhau một

cái, về mặt mờ mịt.

Trước khi Pháp Mã kinh ngạc nói, Thiết Nhi Tây đã nhận ra có điểm không đúng, nhanh chóng xác định vị trí của người mặc áo bào xám, sau đó từ nạp giới lấy ra một kiện điệp văn, rất nhanh lăm nhảm, sau một lúc, từ từ đình chỉ, một tờ giấy mỏng ghi chép tư liệu hiện ra, phía trên có một bức họa, đó chính là thân bí nhân mặc áo bào xám. Chỉ bất quá, người mặc áo bào lộ hết toàn bộ khuôn mặt, đó là một thiếu niên có vẻ mặt tái nhợt, đôi mắt màu lam nhạt lạnh như băng, nhìn qua tuổi tác tựa hồ chỉ mười sáu, mười bảy, toàn bộ có chút quý dị. Chiếc mũ trùm đầu chợt hóa băng rồi vỡ vụn hiện ra khuôn mặt của thanh niên mặc áo choàng có phần non trẻ.

“Thú vị đây, một lão già mà đi tranh chấp với đám trẻ.”-Vô Tà thì thầm nói một câu, lén lút chỉnh chút chất lượng của đan dược hẩn luyện ra tới cấp độ của Tiêu Viêm mà thôi. Tên Liễu Linh thấy Vô Tà thả đan vào ngọc liên chuyển sự chú ý qua Vô Tà, rồi ánh mắt trở nên lạnh lùng khi thấy ánh sáng của Vô Tà còn sáng hơn cả hắn.

“Tên kia là người Xuất Vân đế quốc?”-Dạ Nguyệt Nhi sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn vào huy chương mà thiếu niên đeo trên ngực, trên huy chương một vòng diệu nhật bên trên bình nguyên, chính là dấu hiệu của Xuất Vân đế quốc.

“Không ngờ là người của Xuất Vân đế quốc? Như vậy là cuộc chơi thú vị.”-Liễu Linh đồng dạng ngẩn ra, chợt lăm bảm nói, thân là đệ tử của Đan Vương, hẳn tự nhiên hiểu được những liên hệ giữa Gia Mã đế quốc và Xuất Vân đế quốc. Liễu Linh nhìn về phía Tiêu Viêm cùng Dạ Nguyệt Nhi, trầm giọng nói-“Nhất định không thể để cho hắn lấy được vị trí quán quân!”

Trên khu Vip, Pháp Mã chậm rãi thở một hơi, con mắt đục ngầu mang theo hàn ý, chăm chăm nhìn xuống quảng trường nơi thiếu niên áo bào xám đang đứng, một lát sau âm thanh bình thản lại vang khắp quảng trường.

“Tốt lắm, nếu tất cả mọi người đã hoàn thành trắc nghiệm, vậy thì khảo hạch lần thứ hai tiếp tục... Các ngươi hãy ấn tay vào chiếc nút màu đỏ ở bên trái thạch bàn.”

Theo chiếc nút ấn xuống, bàn đá lớn có một chút động đậy, trắc nghiệm cơ lúc trước cũng rút trở về, trên thạch bàn một đồng lớn được liệu cùng phương thuốc chậm rãi được đưa ra.

“Đây chính là phương thuốc chính thống. Công hội chúng ta đã hao tổn mất mấy tháng thời gian, dốc hết nhân lực mới có thể có được. Lần khảo hạch thứ hai này, các ngươi dựa vào phương thuốc luyện chế đan dược. Quy cũ vẫn như cũ, dược liệu đủ để các ngươi tiến hành luyện chế hai lần. Hao tổn hết dược liệu cũng đồng dạng các ngươi thất bại. Phong Hành đan, tam phẩm đan dược, hiệu quả: có thể khiến cho người dùng trong khoảng thời gian ngắn cảm ứng đối với phong thuộc tính trong thiên địa tăng lên, có thể tăng tốc độ di chuyển.”-Pháp Mã chậm rãi nói.

Vô Tà liếc nhìn một cái, nắm được đan phương Vô Tà liền hừ mũi một cái, đơn giản nhìn ra điểm sai sót trong đan phương. Đại hội luyện dược sư độ khó hơi vượt lên hẳn dự đoán một chút.

Vô Tà ngay lập tức bắt tay vào luyện chế. Một viên tam phẩm mà thôi.

Không bao lâu tiếng bạo lộ lần lượt vang lên liên tục hiển nhiên chứng minh rằng rất nhiều người không nhìn ra được điểm sai sót của dược phương.

“Đúng là một đám tài trí tầm thường.”-Trên sân đang an tĩnh bỗng một đạo âm thanh châm chích nhẹ nhàng vang lên kèm theo một tiếng cười khiến mọi người trợn mắt.

Thiếu niên mặc áo bào xám vẫn không để ý tới những ánh mắt tức giận đang nhìn hắn, khoé miệng lộ ra một vẻ cười nhạt. Bỗng nhiên đem toàn bộ phần dược liệu trên bàn cho hết vào đan đỉnh. Cười nhạt một tiếng, thanh âm vang vọng trong quảng trường-“Xem qua một vòng, ta tựa hồ đã lĩnh giáo, luyện dược sư của Gia Mã đế quốc cũng không có gì hay.”

Trong lúc thiếu niên áo bào xám nói, tốc độ thao tác của hắn vẫn không giảm nửa điểm, một góc dược liệu đỏ trong hoà diễm cấp tốc bị luyện hoá. Tựa hồ đã nắm được vấn đề dẫn đến thất bại trong quá trình luyện chế.

Nhiều mày nhìn về cuồng vọng không giấu diếm của thiếu niên áo bào xám, Tiêu Viêm bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, thanh âm bình thản vang lên trên quảng trường-“Cũng không nhất định như vậy.”

Nghe được thanh âm đó, thiếu niên áo bào xám bỗng nhiên ngừng tay, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu lam nhạt băng lãnh nhìn về phía Tiêu Viêm, trên khoé mắt nhất thời lộ vẻ trào phúng.

Không để ý đến ánh mắt của thiếu niên áo bào xám, Tiêu Viêm bỗng nhiên xoay người, bàn tay vung lên, tất cả dược liệu còn trên bàn bị hắn toàn bộ cho vào đan đỉnh. Hữu chương chậm rãi đưa lên, một thoáng yên lặng, một đạo thanh sắc hoà diễm phiêu dật xuất trần, dưới vô số ánh mắt chấn động, chậm rãi bốc lên. Là dị hỏa Thanh Liên Địa Tâm hỏa Vô Tà đưa hắn. Bàn tay rất nhanh vung lên bàn đá, tám loại dược liệu bị hắn toàn bộ cho vào trong đan đỉnh, bất quá loại dược liệu cuối cùng ghi trên phương thuốc là Hậu thổ chi bị hắn để bên ngoài. Theo cảm giác của lần luyện chế thất bại trước đây, Tiêu Viêm đã hoàn toàn hiểu được vấn đề bên trong khảo hạch đã khiến cho toàn bộ luyện dược sư thất bại khi ngưng tụ đan dược, vấn đề hoàn toàn là do dược liệu Hậu thổ chi, căn bản đây chính là dược liệu thừa, không có trong thành phần đan dược. Thấy hành động này Vô Tà khẽ gật đầu, tiểu tử này cũng nhận ra được rồi.

Trên quảng trường lớn, chỉ có hai đan đỉnh hoà diễm đang bốc cao, tất cả mọi ánh mắt trên sân đều dồn vào đó. Tiêu Viêm cùng với thiếu niên áo bào xám đang tập trung tinh thần, giành giật từng giây để tinh luyện vài loại dược tài còn lại. Bàn tay của Tiêu Viêm lúc này đã hoàn toàn thoát ly đan dược, cách đan dược hơn một thước. Mười ngón tay thon dài như đang khiêu vũ, linh hoạt uyển chuyển, bằng vào năng lực khống chế Thanh liên địa tâm hỏa, hắn có thể đạt tới trình độ cách không khống chế nhiệt độ. Nếu trong quá trình luyện chế có khâu chấm điểm cho ai có động tác tao nhã hơn, tràn đầy mị

lực, thì không thể nghỉ ngơi lúc này Tiêu Viêm đang làm rất tốt.

-“Nhanh lên một chút, mau một chút.”-Ánh mắt quét qua tốc độ luyện chế của hai bên, Dạ Nguyệt Nhi trong lòng hướng đến Tiêu Viêm không ngừng thúc giục. Thân là người trong hoàng thất, nàng tự nhiên không hy vọng một người ngoại quốc tại Gia Mã đế quốc lấy được thành tích cao nhất, nếu quả thực như vậy thì Gia Mã đế quốc lần này tại đại hội luyện dược sư, bị một cái tát khá nặng.

Tiêu Viêm hai người giờ phút này không thể nghỉ ngơi đã thành tiêu điểm của mọi người. Theo bàn tay vỗ xuống bàn đá của thiếu niên áo bào xám, một nụ cười lạnh xuất hiện trên môi, bàn tay cuộn lại, tám màu sắc bất đồng gồm cả bột phấn và chất lỏng từ trong đan đỉnh bắn ra, chính tề rót vào bên trong bình ngọc.

Lợi dụng thời khắc làm lạnh dược liệu sau khi tinh luyện, Tiêu Viêm quay đầu hướng thiếu niên áo bào xám nhìn tới.

Cảm ứng được ánh mắt của Tiêu Viêm, thiếu niên áo bào xám ngẩng mặt, lộ ra nụ cười châm chọc, lạnh lùng-“Hắc! Ngươi chậm. Có hoá điểm tốt. Còn có năng lực gì nữa không?”

Mặt không chút thay đổi, thu hồi tầm mắt, Tiêu Viêm không biểu lộ cảm xúc gì, thoáng một chút yên lặng, tay áo một lần nữa huy động, tám bình ngọc trước mặt đột nhiên bắn lên, tất cả tài liệu tinh luyện một lần nữa bắn lên không trung, sau đó tiến vào trong đan đỉnh, nhất thời thanh sắc hoá điểm đột nhiên bốc lên, quá trình cuối cùng đã bắt đầu, dung hợp được tài.

Lúc Tiêu Viêm tiến hành thì thiếu niên áo bào xám đã trước một bước, đổ hết dược tài tinh luyện vào bên trong dược đỉnh. Hóa điểm trong hai cái đỉnh lộ bốc lên, tám loại dược liệu ở bên trong hoá điểm chậm rãi dung hợp, đợi phút cuối cùng thành đan. Trên quảng trường, Tiêu Viêm hai người đều chăm chú nhìn vào lô đỉnh, hai ngọn lửa mang màu sắc khác nhau khiến cho hai khuôn mặt cũng biến thành xanh, vàng hai màu.

-“Mau một chút, mau một chút, cô lên, cô lên.”-Ngọc thủ xoắn vào nhau, Dạ Nguyệt Nhi mắt không ngừng đảo qua hai người, với nhãn lực của mình, nàng có thể nhìn thấy trong lô đỉnh, đan dược đang chậm rãi thành hình.

-“Ây zà, thật có lỗi nha.”-Bỗng một giọng nói lười biếng vang lên-“Tại hạ sớm thành đan một bước, hai vị cứ tiếp tục đi.”

Tất cả mọi người trong quảng giết mình nhìn lại, Vô Tà lúc này đã tùy ý cầm viên đan thả vào bình ngọc, rồi đầy ngậy thơ cười một tiếng-“Hừ sao không tiếp tục đi, sắp bạo lô giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Không lâu sau Tiêu Viêm và tên mặc áo bào màu xám kia liền kết thúc luyện chế gần như cùng lúc. Tiểu tử Tiêu Viêm kia ánh mắt đầy nghi hoặc và kiêng kỵ nhìn về phía Vô Tà.

-“Ngươi may mắn mà thôi. Vòng sau đừng hòng.”-Thanh niên áo bào xám liền lạnh lùng nói, đầy căm thù Vô Tà phá vỡ kế hoạch của hắn.

-“Ngươi còn muốn vào vòng sau sao, lão già?”-Vô Tà lạnh lùng nói, rồi hướng khu khách VIP lớn tiếng hô-“Không biết trên đài có vị nào có giải độc đan Tam Phẩm trở lên, ta muốn vạch khu mặt thật của vị nữa bước vào mô giả trang thiếu niên đi thi này.”

-“Hừ, ta là một lão già sao chứng minh đi.”-Tên thiếu niên hừ lạnh một tiếng, hắn (lão) không tin đan dược của hắn lại bị một vie giải độc đan hóa giải.

-“Ta có.”-Pháp Mã lên tiếng đưa cho người bên cạnh một bình ngọc-“Là đan dược giải độc Tứ phẩm.”

-“Mời các vị luyện dược sư giúp tại hạ kiểm tra qua một lần.”-Vô Tà cười nói trước khi vị luyện dược sư kia đưa xuống cho hắn-“Không phải tại hạ không tin mà là có sợ có kẻ nói tại hạ đánh tráo đan dược. Sau khi kiểm tra xong liền đưa xuống cho hắn ta.”

Lần lượt các vị luyện dược sư liền kiểm tra gạt đầu khẳng định là đan dược giải độc tứ phẩm. Rồi một người liền đưa xuống cho tên thiếu niên mặc áo bào luyện dược sư màu xám kia. Nhận lấy viên đan mà thiếu niên thần bí đó trong lòng cười lạnh, hắn đúng là giả trang đi thi đấu mục đích là muốn đánh mặt Gia Mã đế quốc, viên đan hắn phục dụng để thay đổi hình dạng tiêu tốn rất nhiều tài nguyên dược liệu tỉ lệ thành công không quá 2 thành mới có thể luyện ra, thuốc để giải cũng là một loại khó luyện đan dược.

-“Được vì chứng minh thân phận ta uống.”-Thiếu niên thần bí áo xám không hề để tâm đến giải độc đan tứ phẩm trong tay mà cho vào miệng một ngụm nuốt xuống, căn bản hắn không tin viên đan này khiến hắn bại lộ thân phận.

Ngay sau khi thiếu niên áo bào xám nuốt xuống tứ phẩm giải độc đan, một làn khói lục sắc nhanh chóng bị đẩy ra ngoài, khuôn mặt thiếu niên cũng theo đó là thay đổi, mái tóc đen nhánh lúc ban đầu dần chuyển thành bạc trắng như cước, làn da khỏe mạnh của thiếu niên dần dần trở nên nhăn nhoe cằn cỗi. Biết tình hình không ổn thiếu niên (lão già) liền nhanh chóng dùng đầu khí áp chế dược lực của giải độc đan nhưng đan tứ phẩm tất nhiên không phải chuyện đùa với thực lực Đấu Linh của lão là không thể áp chế lại được.

-“Là Viêm Lợi!”-Một luyện được sư trên đài khách quý bỗng hồ lên, nhanh chóng nhận ra thân phận lão già già trang chải trộn vào đại hội luyện được sư.

-“Viên đan thay đổi hình dạng của người luyện chế quá cùi bắp, một viên nhị phẩm là có thể lật mặt nhưng lấy thực lực Đấu Linh của người dễ dàng áp chế được lực đan nhị phẩm!”- Vô Tà chậm rãi nói.

-“Người đáng chết!”- Viêm Lợi gầm lên nói, tên tiểu oắt con này lại dễ dàng như thế phá hoại kế hoạch đã kích công hội luyện được sư của Gia Mã đế quốc của hắn. Biết không thể sống sót rời khỏi đây, lão từ trong nhẫn trữ vật lấy ra mấy bình ngọc ném mạnh ra xung quanh, giữa không trung liền nổ tung làn khói lục sắc thoát ra muốn phủ lấy toàn bộ quảng trường-“Hahaha, ít nhất ta kéo theo mấy cái tên đi theo.”

Bốn Đấu Hoàng cường giả trên khu khách quý liền động, dùng chính đấu khí mạnh mẽ của mình bao phủ lấy khói độc mà áp chế lại, thực lực Đấu Hoàng không phải chuyện đùa nhưng hành động quá đột ngột nên vẫn có những luyện được sư, khán giả và vệ binh khu vực gần đó liền bị trúng độc mà ngã xuống lăn lộn dưới đất đau đớn. Những vị luyện được sư vội hành động tiến tới cứu chữa những người bị trúng độc. Còn về lão già Viêm Lợi kia liền bị vị cường giả Đấu Hoàng nồng nặc khí tức hàn băng kia biến thành một băng điều.

-“Luyện được sư đại hội xảy ra chuyện đáng tiếc thế này, ta cũng không thoát khỏi liên quan.”-Pháp Mã lên tiếng hướng mọi người trong quảng trường nói-“Đa tạ Vô Tà tiểu hữu đã giúp công hội phát hiện ra kẻ gian, công hội ắt sẽ trả lại ân này.”

-“Trả ơn ư? Không cần, đại hội cứ thế tiếp tục bắt đầu đi. À cứ cấp thêm cho các thí sinh khác thêm một phần dược liệu đi, chuyện hỗn loạn vừa rồi khiến nhiều thí sinh bị nổ lò mà không phục.”- Vô Tà cười nói rồi rời khỏi bàn thạch của mình mà hướng đến khu khách quý đài mà đi đến-“Kẻ gian đã được lật mặt, cuộc thi này ta cũng không cần tham gia nữa. Vân tông chủ ta hoàn thành lời hứa rồi đó.”- Vô Tà nói đến lời hứa ở đây là không tranh giành quán quân, nhưng cố tình nói thế để đưa hết công lao của Vân Vận.

-“Đa tạ.”-Vân Vận cũng hiểu ý Vô Tà mà ôm quyền nói, nàng nói hắn không tranh quán quân vị trí cũng là khiến hắn khó xử khi trình độ luyện đan của hắn vượt xa những thí sinh ở đây, nên cứ thế này để hắn thuận tiện rút lui là tốt nhất.

-“Không có gì.”-Vô Tà về lại chỗ ngồi giữa những đóa hoa tuyệt đẹp của mình.

-“Đa tạ Vô Tà tiên sinh, nếu không có tiên sinh đại hội liền trở thành trò cười mất rồi.”-Dạ Yêu Dạ lên tiếng cảm tạ, nàng là người quản lý tổ chức đại hội nếu có kẻ lọt vào đại hội như tên Viêm Lợi vừa rồi mà không phát hiện liền danh tiếng của nàng, danh tiếng của Gia Mã liền hạ thấp rất nhiều.

-“Cảm ơn làm gì cơ chứ, Yêu Dạ công chúa không bằng hôn ta một cái coi.....”-Vô Tà cười cười đầy ngả ngón chỉ lên má của mình nhưng chưa nói hết câu liền nhăn mặt, hai ngón tay ngọc của Thanh Nhi đang nhẹ nhàng bắt lấy phần thịt mềm bên hông hắn mà quay ‘nhẹ’ một vòng-“Đau...đau...đau... Ta chỉ đùa thôi mà Thanh Nhi. Một nam tử đây chính khí như ta có sao lại yêu cầu như thế cơ chứ. Với lại hôn một người đẹp trai như ta gọi là phần thưởng chứ đâu thể gọi là trả nợ cơ chứ.”

Vô Tà đầy chính khí nói, rồi chợt phát hiện vô số cặp mắt đầy khó tin nhìn chăm chú vào hắn. Vội ho mấy tiếng lần nữa tỏ ra vẻ nghiêm trang, cái tính nét xấu chọc mỷ nữ này thật khó bỏ nha.

-“Khụ, khụ. Chúng ta tiếp tục quan sát trận đấu đi, tại hạ biết tại hạ soái ca rồi, các vị không cần nhìn thế đâu.”

-“Tà ca quả nhiên cảnh giới mặt dày lại tiến giai rồi.”- Thanh Nhi tỏ ra đầy thần phục nói.

-“Hahaha, Thanh Nhi muội quá khen, quá khen, quá khen.”-Dù sao cũng đã lộ ra bản chất, Vô Tà cũng không giấu nữa-“Chắc ba tiếng quá khen đủ để thể hiện độ khiêm tốn của ta rồi.”

-“Khúc khích, khúc khích.”-Dạ Yêu Dạ liền không kìm nổi che miệng cười, nụ cười như muôn hoa đua nở thu hút ánh mắt khán giả nam nhân còn hơn cả cuộc thi đấu luyện được sư dưới quảng trường.

-“Vô Tà tiên sinh thật khác người.”-Dạ Yêu Dạ cảm thán nói, những luyện được sư nàng gặp qua đều cao ngạo cổ tồ về chứ chẳng ai lại như Vô Tà chẳng ra dáng một luyện được sư chút nào.

-“Tất nhiên rồi, nếu ta chẳng có điểm đặc biệt đã chẳng lười được một mỹ nhân như Uyển Nhi tới tay cơ chứ.”-Vô Tà không quên việc khen Thanh Nhi, Uyển Nhi một câu.

-“Quả thế thật.”-Dạ Yêu Dạ gật nhẹ đầu, nàng cũng trở nên hiếu kỳ Vô Tà là người thế nào, khí chất của Vô Tà tiếp xúc thoáng qua thì chẳng khác nào nhân vật quần chúng nhưng khi tiếp xúc một thời gian liền phát hiện khí chất của hắn rất đặc biệt.

-“Hahaha, mà chớ có thích ta đó, ta chỉ là truyền thuyết mà thôi.”-Vô Tà đầy tự luyến cười nói, bỗng Thanh Nhi lại thân ái nhéo hông của hắn một cái-“Đau...đau...đau... Ta chỉ cảnh báo thôi mà.”-Vô Tà đau đến chảy cả nước mắt, cô nàng Thanh Nhi này còn dùng cả đấu khí Đấu Tông mà lưu lại vết thương khiến hắn không hóa giải cơn đau được.

...

Vô Tà bỏ qua cuộc thi đấu mà ngồi chém gió với mấy vị mỹ nữ, cách nói chuyện hài hước của hắn khiến ngay cả vị công chúa Dạ Yêu Dạ kia cũng cười vui vẻ một cách thật lòng mà không giả tạo như lúc đầu gặp mặt, cũng hiểu được ám chỉ về việc Vô Tà sẽ không tham dự vào bất cứ cỗ thế lực nào mà sẽ nhanh chóng rời đi.

...

...

Trên khán đài đầy ánh mắt ghen tị hâm mộ chiếu về phía Vô Tà khi một mình hắn chiếm tới ba bông hoa đẹp nhất, tôn quý nhất trong bảng thập đại mỹ nữ được lưu truyền trong đám công tử của đế đô.

Đặc biệt là ánh mắt đầy sát khí từ Mộc gia Mộc Chiến khi chứng kiến người tình trong mộng, vị lão bà như nắm chắc trong tay Nhã Phi lại cười nói vui vẻ với một nam nhân khác, hôn ước đáng lẽ đã được thành lập cũng bị mạnh mẽ xé bỏ khiến hắn nhịn không được cơn tức này, nếu không phải ở đây có phụ thân hắn và mấy vị tộc trưởng tam đại gia tộc hắn đã tiến lên đánh tên luyện được sư đang nói chuyện vui vẻ với đám mỹ nữ kia rằng rơi đầy đất. Trong lúc này hắn chỉ có một ước nguyện lúc quay về Vân Vận không đi cùng với tên Vô Tà kia để hắn có thể ra tay đến lúc đó cùng lắm hắn chỉ bị phát một chút mà thôi.

...

...

Cảm nhận được ánh mắt của tên Mộc Chiến, Vô Tà cười lạnh trong lòng, hắn biết chắc mong ước trong lòng tên Mộc Chiến kia nên quyết định sẽ biết ước mơ của tên kia thành sự thật rồi mạnh mẽ biến nó thành ác mộng nhớ đời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Phế một tay đi

Ngày thi đấu liên kết thúc sau khi quá trình đánh giá chất lượng Tật Phong đan hoàn tất. Tiểu tử Tiểu Viêm đứng nhất chỉ dùng hai lần được liệu để luyện chế, lúc hỗn loạn thì hắn đã luyện hoàn tất rồi nên chẳng có gì đáng nói, tiếp đến là tên nhỏ mọn Liễu Linh dùng ba phần được liệu, lúc hỗn loạn liên không không chế tốt mà bị nổ lò, tiểu công chúa Dạ Nguyệt Nhi cũng thế dùng ba phần tài liệu.

“Vô Tà tiên sinh, tối nay liền có tổ chức tiệc, không biết tiên sinh có thể bớt chút thời gian được không?”-Dạ Yêu Dạ lúc kết thúc ngày thi đấu đầu tiên liền lên tiếng mời Vô Tà.

“Tối nay ta còn có việc, thật khó mà tới được.”-Vô Tà lập tức từ chối, nghĩ gì vậy tối nay hắn còn phải bắt Thanh Nhi trả giá vì dám uy hiếp hắn ở quảng trường. Có thể giữa hắn và Thanh Nhi, Uyển Nhi sẽ phải chiến đấu một hồi vào tối nay, thế thì thời gian đâu mà đi tham gia bữa tiệc cơ chứ.

“Nạp Lan lão gia tử, tối nay ta có chuyện bận rồi sẽ không tới đâu.”-Vô Tà hướng Nạp Lan Kiệt mà lớn tiếng nói.

“Nếu tiểu hữu có việc vậy ta cũng không ép.”-Nạp Lan Kiệt nét mặt thoáng qua có chút thất vọng mà thôi, cơ hội tốt để tiếp xúc lôi kéo mà thôi, nhưng cũng đoán trước khi nghe Vô Tà từ chối công chúa nên cũng không quá thất vọng về chuyện này.

“Ừm, tại hạ cáo từ về trước.”-Vô Tà cười đứng dậy ôm quyền nói-“Vân tông chủ không cần tiễn đâu, tại hạ có thể tự về được.”

“Được.”-Vân Vận gật nhẹ đầu.

“Uyển Nhi, Y Tiên, Nhã Phi chúng ta về thôi.”-Vô Tà nói rồi dẫn đầu từ khu khách quý đi xuống, tinh thần lực đảo qua nhìn tên Mộc Chiến kia, thấy hắn đang cười lạnh mà biết con cá đã cắn câu rồi, Vô Tà chắc chắn hôm nay sẽ phế hắn.

...

...

Để đảm bảo con cá này cắn câu, Vô Tà cố ý dùng tay ôm lấy eo của Nhã Phi kéo sát vào lòng. Giữa đường liền cảm nhận được sát khí nhắm thẳng vào người, mang theo Nhã Phi nhảy thoát khỏi vị trí cũ, một bóng người từ sau đánh thẳng vào vị trí mà Vô Tà vừa đứng. Không phải là ai khác mà là tên Mộc Chiến với khuôn mặt tràn đầy sát khí, không nói hai lời hắn tiếp tục lao đến tấn công.

“Ta không muốn đánh nhau.”-Vô Tà tỏ ra đầy thành ý nói, đẩy Nhã Phi qua cho Thanh Nhi rồi né đi đòn tấn công của Mộc Chiến.

Mộc Chiến nghe lời Vô Tà mà cười lạnh tiếp tục tiến công, hắn muốn giết gà dọa khỉ, dọa mấy tên khác chớ đến gần Nhã Phi.

“Ta lặp lại lần cuối, ta không muốn đánh nhau.”-Vô Tà lui lại phía sau mấy bước nói, hắn cảm nhận được nhiều người đang đứng quan sát tại một góc kín, có cả tên Liễu Linh và gia chủ Mộc gia nhưng không hề tiến tới khuyên can. Mộc Chiến lại lần nữa truy đuổi không tha.

-“Thanh Nhi tỷ sao không giúp Vô Tà đi?”-Nhã Phi thấy Vô Tà bị truy sát liền lo lắng.

-“Một con kiến Tà ca dư sức bóp nát nhưng hán không muốn ta cũng không hiểu lý do tại sao hán không đánh.”-Thanh Nhi khó hiểu nói.

-“Ta đã nói qua ta không muốn đánh nhau, như vậy thì đừng trách ta.”-Vô Tà cười lạnh một tiếng, bắt đầu phản công. Dùng đòn vật mà chụp lấy tay tên Mộc Chiến ném xuống đất. Mộc Chiến ngã xuống đất nhưng nhanh chóng bật dậy, hán chỉ nghĩ là do hán bất cẩn mà thôi lại lần nữa lao đến. Nhưng góc nhìn của hán liền quay cuồng, ánh nhìn liền hướng lên trời một cách khó hiểu, giật mình tỉnh ngộ hán lại lần nữa bị Vô Tà đánh ngã.

-“Rắc!”-Tiếng xương vỡ vụn vang lên giòn giã, Mộc Chiến sắc mặt tái xanh kêu lên một tiếng đau đớn tay phải hán bị Vô Tà đập gãy, xương cốt vỡ vụn hoàn toàn là bị phế đi.

-“Ah! Người..người..người.”-Mộc Chiến không ngờ hán lại là người ăn hành chứ không phải Vô Tà, chưa nói hết câu liền lại bị thêm một đập vào tay trái, lại thêm một tiếng giòn tan vang lên khiến người xung quanh nổi da gà thành từng mảng, không ai ngờ được rằng vị thiếu niên nhìn qua có vẻ hiền lành tươi cười lại có thể ra tay quyết đoán như thế.

-“Tiểu hữu dừng tay!”-Mộc gia gia chủ Mộc Thần thấy tình hình không ổn vội lao đến.

-“Hừ!”-Vô Tà hừ lạnh một tiếng, vung chân đá bay tên Mộc Chiến về phía Mộc Thần đang lao đến, vị trí tiếp xúc giữa chân Vô Tà và cơ thể của tên Mộc Chiến để đá bay đi là bộ phận sản sinh đời sau.

-“Tiểu hữu sao có thể ra tay độc ác vậy.”-Mộc Thần ánh mắt bất thiện nhìn Vô Tà, sau khi lão đánh giá thương thế của Mộc Chiến hai tay liền bị phế ngay cả mệnh căn cũng bị phế muốn chữa được là điều không thể.

-“Hừ!”-Vô Tà hừ lạnh một tiếng-“Ta ba lần nhắc nhở, tự làm tự chịu. Người đứng một bên mà nhìn không lên tiếng. Còn về độc ác sao? Khiêu khích một luyện được sư chỉ đơn giản phế hai tay thế sao? Nếu đã nói ta độc ác thì ta độc ác vậy, người tự phế một tay tội không biết dạy con cháu, nếu không ta không ngại để Gia Mã thiếu đi một đại gia tộc.”

-“Người đừng quá quát, đây là khiêu khích Gia Mã đế quốc sao?”-Mộc Thần lạnh lùng nói, hán không ngờ thiếu niên luyện được sư kia kiêu ngạo như thế.

-“Tự phế một tay đi, nếu không vận dụng toàn lực Vân Lam tông và Gia Mã đế quốc cũng không cứu được Mộc gia.”-Vân Vận lạnh lùng từ phía sau tiến lên, nàng không ngờ Vô Tà về trước là vì lý do chứ nếu biết nàng đã đi theo để tránh việc này xảy ra.

-“Vân tông chủ.”-Mộc Chiến không ngờ Vân Vận nói như thế, ánh mắt đánh giá vị thiếu niên trước mắt không ngờ có năng lực mà ngay cả Vân Lam tông cũng chống không được. Đành cắn răng vung tay lên tự chặt đứt một cánh tay không cau mày một cái rồi ôm theo Mộc Chiến quay người đi.

-“Vô Tà, anh thật là...”-Vân Vận không biết phải nói thế nào, nếu không phải đệ tử nàng nói thì nàng cũng không đuổi theo đến lúc đó Gia Mã thật mất đi một đại gia tộc trong tam đại gia tộc.

-“Thật là soái ca sao? Ta biết điều đó mà không cần lại khen đâu.”

-“Không nói chuyện với người nữa.”-Vân Vận á khẩu không biết nói thêm gì nữa, gây chuyện như vậy rồi lại tỏ ra không liên quan chớ làm phiền như thế thật hết nói nổi.

-“Thôi, bọn ta về trước đây.”-Vô Tà vươn tay kéo Thanh Nhi vào lòng nói nhỏ-“Chuyện này coi như xong đi, coi như nể mặt Vân Vận đừng diệt tộc.”

Vô Tà chút nữa thì quên mất Thanh Nhi ở gần đây, lúc này nàng động sát ý với lão gia chủ Mộc gia Vô Tà mới nhớ ra nên mở miệng trừng phạt lão ta luôn chứ nếu không để Thanh Nhi ra tay thì lão ta chết chắc.

-“Chuyện này anh nói em làm gì.”-Thanh Nhi tỏ ra vô tội, lúc trước phát ra sát ý không phải là nàng.

-“Rồi chuyện này tới đây thôi. Tưởng đại hội có chút vui vẻ, ai ngờ cũng quá là chán đi chứ, chẳng có tính cạnh tranh chút nào cả.”-Vô Tà thở dài nói, hán có thể đơn giản lấy cái quán quân mà chẳng cần bỏ nhiều tinh lực vào trong.

-“Do người có một cái người dạy tốt chứ sao.”-Nhã Phi không phục nói, có một cái Đan Đế làm người dạy luyện được không muốn giỏi cũng khó nha.

-“Thật ra Diễm tỷ cũng không chỉ Vô Tà luyện đan nhiều.”-Tiểu Y Tiên lên tiếng nói, chuyện về thiên phú của Vô Tà cũng làm cho Cơ Diễm ghen tỵ. Về chuyện nâng gọi Cơ Diễm là Diễm tỷ chứ không phải lão sư là vì Cơ Diễm yêu cầu nâng như thế.

-“Nhã Phi, người nói cũng không sai nhưng ai bảo ta may mắn gặp được Cơ Diễm cơ chứ. May mắn cũng là một loại thực lực mà.”-Vô Tà nhún vai nói, đâu cũng thế thôi ‘Luck to Win’, chứ nếu không phải do số phận lúc này hán vẫn là một tên đại ca của hắc xã hội, vẫn chém chém giết giết, đi dạo khu đèn đỏ chứ đâu có được mấy vị mỹ nhân kè vai như lúc này, phải nói được như thế này cũng là do một phần vận khí.

-“May mắn cũng là một loại thực lực?”-Thanh Nhi suy nghĩ lời Vô Tà nói một lúc rồi gật đầu-“Lời này quả không sai.”

-“Ta nói câu nào chuẩn câu đấy, sai thế nào được cơ chứ.”

Nhóm Vô Tà đi đến đâu liền thu hút ánh mắt người nhìn, chủ yếu là ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ của đám nam nhân khi cạnh Vô Tà ba vị mỹ nữ vị nào cũng thuộc loại xuất chúng gặp qua là không thể quên được.

Vô Tà cảm nhận ánh mắt ghen tỵ càng trở nên tràn đầy sự đắc ý, kiếp trước hắn cũng có một mỹ nữ đi cạnh cũng không khiến hắn đắc ý như lúc này vì à mỹ nữ đó chẳng qua là nằm vùng tìm cơ hội đâm hấn một dao như thế thì đắc ý cái gì cơ chứ.

Đoạn đường quay về Vô Tà dẫn mấy vị mỹ nữ đi lòng vòng, nên quãng đường gấp mấy lần quãng đường ngắn nhất từ quảng trường tới nhà hắn. Cái này là hắn cố ý mấy vị mỹ nữ cũng biết nhưng để mặc kệ hắn, Thanh Nhi thì đặc biệt cảm thấy hứng thú khi đi xung quanh tham quan để đô do đại hội luyện được sự quy tụ rất nhiều người nên các rạp hàng mọc lên như nấm sau cơn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chuẩn bị đột phá

-“Vân tông chủ này, rốt cục Vô Tà tiểu hữu kia có thân phận thế nào vậy?”-Gia Hình Viên thấy bóng dáng Vô Tà khuất xa liền lên tiếng hỏi Vân Vận, tất cả những đầu xỏ của Gia Mã đế quốc đều đồng tai lên lắng nghe.

-“Ta cũng không rõ nhưng thực lực họ thế nào thì hỏi qua Thước Đặc Nhĩ gia chủ thì biết?”-Vân Vận lắc đầu, nàng cũng không biết thân phận thật sự của Vô Tà là thế nào trừ việc hắn là người Tiêu gia ở Ở Thần thành.

-“Đằng Sơn chuyện này là thế nào?”-Gia Hình Viên liền nhìn qua Đằng Sơn.

-“Nhã Phi đã rời Thước Đặc Nhĩ gia tộc và người đón nàng đi là nhóm của Vô Tà tiểu hữu. Họ đưa ra hai viên đan giúp Đẩu Vương tăng lên ba cấp, Đẩu Vương đỉnh có thể lên được tới Nhị tinh Đẩu Hoàng.”-Đằng Sơn chậm rãi nói, rồi nói ra suy nghĩ của mình-“Nếu một thể lực liên tục có nguồn cung cấp đan dược này thì sẽ có bao nhiêu vị Đẩu Hoàng cường giả đây. Và người tới đưa Nhã Phi đi là một Đẩu Tông cường giả.”

-“Quả nhiên là sâu không lường được.”-Gia Hình Viên gật đầu, rồi trầm ngâm nói một câu khiến tất cả đều suy nghĩ-“Không biết loại đan dược nghịch thiên kia liệu Vô Tà tiểu hữu có bán không? Vân tông chủ có thể hỏi giúp được không?”

-“Ta sẽ hỏi thử hắn ta.”-Vân Vận cũng không từ chối, nếu chỉ hỏi thôi thì nàng cũng không từ chối làm gì.

-“Đa tạ Vân tông chủ.”

-“Không có gì chỉ là hỏi thôi, không có gì quan trọng cả.”-Vân Vận nhẹ lắc đầu một cái.

...

...

-“Yêu Dạ, cháu thấy Vô Tà thế nào?”-Gia Hình Viên trên đường quay về hoàng cung lên tiếng hỏi Gia Yêu Dạ, vì đứa cháu gái này cũng tiếp xúc qua Vô Tà một đoạn thời gian và có nói chuyện qua.

-“Vô Tà? Đây thần bí, không thể đoán được.”-Gia Yêu Dạ lắc nhẹ đầu nói, nàng đế vương thuật không phải là gà mờ nhưng hoàn toàn không thể nhìn ra được Vô Tà là người thế nào, không chính không tà.

-“Nếu mời chào hắn dùng cho hoàng thất thì sẽ có mấy phần là thành công?”-Gia Hình Viên suy nghĩ một chút lại hỏi.

-“Không tới hai thành là thành công mời chào?”-Gia Yêu Dạ tính toán một chút liền nói.

-“Dùng hôn nhân thì thế nào?”-Gia Hình Viên vào thẳng vấn đề, nếu có thể dùng mỹ nhân mà kéo một thiên tài, một thể lực mạnh mẽ thì dùng cả hai vị công chúa mời chào cũng không lỗ.

-“Ta không biết.”-Gia Yêu Dạ lắc nhẹ đầu một cái, nàng cũng đã nghĩ qua, nhìn qua Vô Tà hắn là một kẻ háo sắc nhưng lại không phải như thế, nếu kẻ háo sắc nhìn nàng ánh mắt sẽ đầy vẻ chiếm đoạt nhưng Vô Tà thì khác, ánh mắt nhìn nàng như thể chiêm ngưỡng một tác phẩm đẹp mà thôi.

Mà Gia Yêu Dạ thấy thắc mắc khi thái gia gia mình hỏi như thế, câu hỏi này chứng tỏ thái gia gia nàng sẽ không tiếc dùng nàng như một công cụ để lôi kéo Vô Tà, lúc vừa rồi nàng phải lo chuyện ở quảng trường nên không biết chuyện gì đã xảy ra. Thấy vẻ mặt thắc mắc nhưng nhanh chóng che giấu đo của cháu mình, Gia Hình Viên chậm rãi nói-“Vô Tà đáng để dùng bất cứ cái giá nào để lôi kéo, ngay cả khi cả hai người trở thành người lôi kéo. Một cỗ thể lực khổng lồ không thể tưởng tượng nổi, sở hữu đan dược nghịch thiên giúp Đẩu Vương ngay lập đột phá đến Đẩu Hoàng cấp bậc. Một Đẩu Tông cường giả đến Thước Đặc Nhĩ gia tộc thu Nhã Phi làm đồ đệ tiền hai viên đan như thế, hiện tại gia tộc đó liền có ba Đẩu Hoàng cường giả trấn tọa, nếu tính cả lão già Hải Ba Đông kia. Mà hiện tại Nhã Phi liền đi cạnh Vô Tà đủ hiểu vị Đẩu Tông cường giả nọ xuất phát từ đâu.”

-“Chuyện này quả là nghịch thiên, nếu Vô Tà sử dụng cho hoàng thất thì hoàng thất phát triển đến trình độ nào.”-Gia Nguyệt Nhi dù sao cũng là luyện được sư nên biết đan dược giúp tiến giai nghịch thiên và hiếm cỡ nào nhất là đan dược mà giúp Đấu Vương tiến giai lên Đấu Hoàng.

-“Đề ta sau khi đại hội luyện được sư kết thúc liền tới chỗ hần.”-Gia Yêu Dạ quyết định nói, nàng biết tỉ lệ thành công rất ít nhưng vẫn muốn thử một lần, chưa kể đến Nhã Phi so ra thua với nàng mà vẫn có thể đi bên cạnh Vô Tà chắc gì nàng không được.

-“Được.”-Gia Hình Viên cũng không phản đối chuyện này mà có phần hy vọng cháu gái mình sẽ thành công chiếm một vị trí bên cạnh Vô Tà.

...

...

...

Ngày tiếp theo, Vô Tà dự tính ở nhà luyện mấy viên đan để cần, chứ hần cảm giác việc xúc áp không đột phá đã lên đến đỉnh điểm rồi, hần muốn lúc trước lúc không thể khống chế liền cần đan dược để xúc áp ngay lúc đó liền đạt một mức độ cao hơn có thể lúc bùng nổ sẽ mạnh mẽ hơn.

-“Anh làm thế có hơi thừa không?”-Cư Diễm không tin vào cái thuyết của Vô Tà, nghe vô lý quá đi ấy chứ đã đạt cực hạn để nổ rồi thì sao có thể nhồi thêm vào được.

-“Em nói xem đề viên tử tinh thạch này bao lâu thì vỡ?”-Vô Tà lấy thực tế để Cư Diễm hiểu.

-“Nếu cứ đề thế này sao mà nổ được cơ chứ?”

-“Thế này thì bao lâu?”-Vô Tà từ từ đưa đầu khí vào trong, viên tử tinh thạch ngày càng sáng lên.

-“Ngay lúc này!”-Cư Diễm quan sát một hồi liền nói.

-“Thật sao?”-Vô Tà vận dụng đầu khí bao phủ lại rồi điên cuồng đưa đầu khí qua, viên tử tinh thạch đạt tới ngưỡng nhưng bị đầu khí bao phủ nên vẫn cứ thế xúc áp vào mà chưa nổ ngay, cảm thấy không ổn nữa Vô Tà vội lấy ra một đan đỉnh mà cho viên tử tinh thạch vào.

-“Rầm!”-Không có đầu khí duy trì, viên tử tinh thạch liền nổ tung bên trong đan đỉnh nhưng chất lượng đan đỉnh chẳng chê vào đâu được nên chỉ rung nhẹ một cái mà thôi.

-“Thế nào?”-Vô Tà đầy đắc ý nói.

-“Nhưng anh lấy thứ gì để duy trì đây? Chưa kể theo như anh nói nó quá nguy hiểm nếu không khống chế chính xác thì anh nổ tung đó biết không?”-Cư Diễm không đồng ý với phương pháp này của Vô Tà.

-“Ở nhà có một Đấu Tông, hai Đấu Hoàng chẳng lẽ còn không đủ sao?”-Vô Tà tính toán cả rồi, mặc dù có phần nguy hiểm nhưng tỉ lệ thành công trên năm thành nên hần muốn thử.

-“Anh đừng coi thường như thế, cho dù Đấu Tông muốn dùng đầu khí để bao phủ lấy kinh mạch anh và định hướng cho đầu khí chạy đúng hướng cũng là khó, nếu dùng quá sức thì mất nhiều hơn được.”

-“Anh có nói qua là đề ba người họ làm đầu, mà là anh mượn trận pháp mà dùng đầu khí của ba người chính mình hành động.”-Vô Tà chỉ qua trận pháp gần đó mà hần đã mất một thời gian để bày trước đợi tới lúc là đột phá luôn.

-“Chuyện này còn nguy hiểm hơn.....”-Cư Diễm tiếp tục phản đối, nàng không đồng ý với phương pháp này của Vô Tà, mặc dù nếu thành công thì con đường Vô Tà sẽ đi trải dài hơn rất nhiều.

-“Ta biết em lo lắng nhưng tỉ lệ thành công trên năm thành ta rất muốn thử một lần.”-Vô Tà ngăn Cư Diễm lại, rồi chợt thấy đầu khí trong người muốn bùng nổ.

-“Đến lúc rồi, em gọi ba người kia vào đây giúp anh rồi nhờ Nhã Phi và Tiểu Y Tiên thủ hộ ở ngoài không để ai tiến vào.”

-“Được rồi, anh nhớ cẩn thận.”-Thấy khuyên không được Vô Tà nữa Cư Diễm liền thở dài một tiếng-“ Anh nói thật tỉ lệ thành công của anh là nhiều phần?”

-“Bảy thành sẽ thành công. Một khi thất bại liền trọng thương không nguy hiểm đến tính mạng song tu với Thanh Nhi khoảng trăm lần là long sinh hồ hoạt lại. Đừng lo lắng làm gì.”-Vô Tà cười một tiếng ăn nói thật nói, nếu hần nói dưới năm thành đảm bảo Cư Diễm sẽ phá rồi khiến hần lập tức đột phá.

-“Vậy được.”-Cư Diễm nghe Vô Tà nói liền nhẹ nhàng gật đầu, chuyện này không thể đùa được, trước kia việc áp chế không đột phá đến cực đại tỉ lệ sống sót cũng chỉ là một-một ngàn mà thôi, vì việc này ảnh hưởng rất lớn đến kinh mạch nếu không phải sau khi nàng nói đến tỉ lệ thất bại mà Vô Tà vẫn muốn thực hiện thì nàng cũng không yêu cầu hần áp chế, người phụ nữ nào chẳng muốn nam nhân của mình đỉnh thiên lập địa cơ chứ.

...

...

-“Diễm tử, sao tử không ngăn Vô Tà lại? Chuyện áp chế đã đủ nguy hiểm rồi, tử lúc đó cũng không áp chế mạnh mẽ như Tà ca.”-Dao Tuyết lên tiếng trách-“Chưa kể chuyện Tà ca muốn thử liên khó khăn hơn nữa.”

-“Tỉ lệ thành công là bảy thành, ta khuyên cũng không được nữa.”-Cờ Diễm lắc đầu nói-“Còn chuyện áp chế ta không ngờ nghị lực và khả năng hấp thu đầu khí của Tà ca lại lớn như thế, tốc độ hấp thu đầu khí lớn hơn so với cả ta lúc đó, đến lúc biết rồi thì Tà ca đã hơn cả mức lão bất tử kia tính toán ra.”

-“Ta cũng không ngờ chuyện này.”-Dao Tuyết cũng không nghĩ đến chuyện này, lúc trước cùng thời với các nàng có một người tính toán rằng việc áp chế liên đưa đến một mức độ cao nhất sau này, mức cao nhất lão ta tính ra là Đầu Đê đỉnh phong mà Vô Tà liền đột phá siêu việt cái mức độ đó rồi, đã thế lại còn muốn cắn thêm đan được để mà tăng cái mức độ đó lên nữa, nếu vậy theo như tỉ lệ tính toán ra thì thành công chưa tới một phần vạn.

-“Chỉ có thể cầu cho Tà ca may mắn hoàn thành việc đột phá thôi, chẳng phải Tà ca vẫn nói May Mắn để Chiến Thắng sao.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đột phá thành công

Quá trình đột phá diễn ra theo đúng kế hoạch đã định trước không có gì sai sót. Lúc đầu Vô Tà liền phục dụng Ngũ Niên đan rồi giảm dần xuống đến lúc hiện tại hẳn chỉ dám dùng Nhất Niên đan để cung cấp đầu khí. Cho dù có dùng đầu khí để duy trì cũng có một giới hạn nhất định, nếu căn không chuẩn lúc tháo đi ‘công’ xúc áp đầu khí ở đan điền lượng đầu khí tuôn ra liền phá hủy hết thủy kinh mạch biến hẳn thành một phế nhân.

-“Khởi!”-Vô Tà hô một tiếng bắt đầu gỡ đi xúc áp để mặc cho đầu khí từ đan điền bắt đầu tuôn trào theo kinh mạch bắt đầu vận chuyển quanh cơ thể. Bớt đi lượng đầu khí bảo vệ đan điền nên Vô Tà có thêm một chút thể bảo hiểm để bảo vệ kinh mạch. Vô Danh công pháp điên cuồng vận chuyển ép cho đầu khí đi theo đúng lộ tuyến, kinh mạch Vô Tà căng phồng lên như muốn vỡ bất cứ lúc nào nhưng nhờ đầu khí bảo vệ nên có duy trì được.

Ba người Thanh Nhi một bên cung cấp đầu khí cho trận pháp thấy một màn đó liền đổ cả mồ hôi lạnh đầy lo lắng cho Vô Tà, các nàng thử đặt mình vào trường hợp này rồi liền lắc đầu không chắc mình sẽ chịu đựng nổi chuyện này. Tuy Vô Tà không rên một tiếng nào nhưng khuôn mặt nhăn nhó tái xanh của hắn cũng đủ hiểu điều này đau đớn thế nào. Kinh mạch liền bị một luồng năng lượng cuồng bạo thoát cương điên cuồng vận chuyển bên trong con đau đớn này đủ để khiến bao người ngất lịm đi nhưng Vô Tà vẫn phải duy trì tỉnh táo đón nhận từng cơn đau vì lúc này hắn không thể ngất đi được, một khi không có hắn kiểm soát luồng năng lượng điên cuồng kia chắc chắn sẽ tàn phá từng đoạn kinh mạch của hắn.

Kinh mạch vận chuyển đầu khí với một lượng to lớn nên dần trở nên quen thuộc. Thấy cảnh này Vô Tà chợt hiểu lý do xúc áp càng lâu càng có lợi cho tu luyện là gì, kinh mạch một khi quen với điều này liền tốc độ hấp thụ đầu khí và tốc độ vận chuyển đầu khí cũng tăng lên nói cách khác đây là phương pháp tăng lên tư chất của một người. Nhưng có một điểm khiến hắn không biết nên vui hay nên buồn nữa đó là đan điền cũng nhờ việc xúc áp quá độ mà khả năng tích trữ đầu khí cũng nhiều lên vài lần.

Với tâm trạng như thế Vô Tà từ từ mở mắt thấy ba vị mỹ nữ đang nhìn hắn đầy lo lắng, thấy khuôn mặt lo lắng của họ mà Vô Tà cảm thấy ấm lòng. Chợt hắn nghĩ ra một kế hoạch đây đen tối.

-“Hai..hai người ra ngoài..để Thanh..Thanh Nhi ở lại là...được rồi.”-Vô Tà tỏ ra đầy yếu ớt nói.

-“Ah được.”-Vân Vân và Thanh Liên không biết chuyện gì nhưng thấy Vô Tà phun ra từng ngụm máu liền phán đoán đây thời khắc quan trọng muốn dùng bí thuật mà chỉ hai người Vô Tà và Thanh Nhi biết để chữa thương.

-“Ta...ta bị phản phệ.”-Vô Tà thấy hai người kia đã đi ra đúng theo kế hoạch liền nói.

-“Có cách nào chữa trị không?”-Thanh Nhi gấp gấp hỏi, ánh mắt tràn ngập sự lo lắng.

-“Phải dùng đến bí thuật Âm Dương Giao Hoà mới được.”

-“Âm Dương Giao Hoà? Ta phải làm thế nào?”

-“Là một công pháp song tu.”-Vô Tà cố ý phun ra mấy ngụm máu nữa.

-“Được, được.”-Thanh Nhi đỏ mặt nhưng vì Vô Tà đã yếu ớt đến cực điểm liền đồng ý, nhanh chóng tiến tới muốn đỡ hắn tới giường.

Bỗng nhiên Thanh Nhi khựng lại, nàng cảm thấy có gì đó sai sai ở đây, đúng rồi là ánh mắt của Vô Tà không hề có chút yếu ớt mà đầy sự gian manh khi mưu kế thành công.

-“Dám lừa em hả?”-“Rằm!”-Thanh Nhi không khách khí cho Vô Tà một quyền, thổi bay hắn ra phía ngoài.

...

...

-“Tà ca hắn bị phản phệ mà trọng thương? Sao có thể!”-Cư Diễm nghe mà thót lên.

-“Diễm tỷ cứ bình tĩnh có Thanh Nhi tỷ bên trong giúp chữa trị rồi.”-Vân Vận vội vàng nói, nằng sợ Cư Diễm xúc động xông vào trong.

-“Ta nói này, tên đó khí tức ổn định bị trọng thương thế nào cơ chứ. Hắn cố ý đuổi hai người ra là để song tu với Thanh Nhi.”-Cư Diễm lên tiếng giải thích-“Chỉ mà hắn thực sự trọng thương hắn sẽ tỏ ra cái kiểu "Anh đây ra tay sao có sai sót được" rồi đuổi tất cả ra ngoài.”

-“Đúng là như thế.”-Dao Tuyết gật đầu, nếu thật trọng thương thì Vô Tà sẽ tỏ ra mạnh mẽ khỏe mạnh để không ai phải lo lắng.

-“Rằm!”-Cánh cửa vỡ nát, một bóng người theo đó bay thẳng ra ngoài cây một đường trên mặt đất mấy trượng mới dừng lại. Bóng người không phải ai xa lạ là Vô Tà.

-“Sao có thể?”-Vô Tà cảm thấy khó hiểu khi mà Thanh Nhi có thể nhận ra được hắn đang giả trang.

-“Hừ, đôi mắt không biết lừa dối.”-Thanh Nhi hừ một tiếng nói, nếu không phải nàng để ý đến đôi mắt hắn liền ngoan ngoãn bị hắn ăn rồi.

-“Đm”-Vô Tà đây là tự chửi mình ngu, bê đá ghé chân mình, tự nhiên lúc trước cao hứng có nói qua nếu không hôm nay liền lừa được Thanh Nhi rồi.

-“Đáng đời.”-Chẳng ai thêm tới đỡ Vô Tà cả, đây là tự làm tự chịu thôi.

-“Diễm tỷ, có hai vị công chúa đến muốn gặp Vô Tà, hắn đột phá thành công chưa?”-Nhã Phi từ bên ngoài đi vào hỏi.

-“Rồi, cũng đã xuất quan.”-Cư Diễm gật đầu nói.

-“Vậy có gặp các nàng không?”

-“Hỏi thử hắn đi.”-Cư Diễm chỉ xuống dưới chân Nhã Phi.

-“Một phong cảnh đẹp nha.”-Vô Tà sờ sờ cằm, Nhã Phi đứng ngay trên hắn, những gì dưới váy liền lộ ra ngay trước mắt.

-“Ah”-Nhã Phi thất thanh kêu một tiếng gót ngọc nhằm thẳng mặt hắn đập mấy cái rồi lui lại.

-“Nhã Phi a, là người bước lên mặt ta có sao lại đập ta mấy cái thế này.”-Vô Tà cười khở ngồi dậy trên mặt mấy vết dấu chân.

-“Là tại người cả, người nếu gặp hai vị công chúa thì ra ngoài họ đang đợi.”-Nói xong Nhã Phi lập tức đi ra ngoài.

-“Này này gây án xong rồi chạy là thế nào?”-Vô Tà gọi với theo nhưng Nhã Phi đã mất bóng dáng.

-“Thôi kệ, thấy một khung cảnh đẹp thế ăn mấy đập cũng có lợi.”-Vô Tà tặc lưỡi một cái đứng bật dậy. Khuôn mặt liền thay đổi thành khuôn mặt mà hắn thường dùng khi ra ngoài, ở nhà mấy cô gái bắt hắn phải dùng khuôn mặt thật.

-“Hai vị công chúa? Họ tới đây làm gì?”-Dao Tuyết thắc mắc hỏi.

-“Chắc tới là muốn gả cho anh đây mà.”-Cô Tà nhún vai nói, trong khi lấy một chiếc áo bào khác khoác lên người rồi đi ra ngoài.

-“Tà ca lại tự luyến nữa rồi.”-Thanh Nhi hiển nhiên không tin, hai người mới gặp nhau có một ngày mà thôi.

-“Tà ca nói đúng đó.”-Cư Diễm lắc đầu nói-“Hoàng thất nhìn ra giá trị và thế lực của Tà ca. Họ muốn lôi kéo Tà ca nên chín phần sẽ dùng đến hôn nhân chính trị, ngay cả gả cả hai vị công chúa đi mà có được Tà ca họ cũng chấp nhận.”

-“Diễm tỷ nói đúng là vậy, không riêng gì hoàng thất mà tất cả các cổ thế lực đều muốn sở hữu Tà ca.”-Vân Vận gật đầu ngay cả các trưởng lão có tới muốn bàn với nàng về chuyện này nhưng nàng gạt phắt đi, nàng không muốn lợi dụng mối quan hệ giữa nàng và Vô Tà để mang đến lợi ích cho Vân Lam tông.

-“Đừng nói ba cái chuyện này nữa, Tà ca quyết định hết ta chẳng muốn quản. Vào đánh bài thôi, nhân lúc không có Y Tiên còn cô hưởng thụ cảm giác thắng đã chứ.”-Cư Diễm xua xua tay nói rồi đi vào trong, nếu có Tiểu Y Tiên hiếm khi có dịp họ được dùng mực quẹt vào mặt người khác.

-“Đúng à.”-Thanh Nhi cũng đồng ý với ý kiến này, có một con gà Thanh Liên ở đây cần phải tận dụng cơ hội mà trải nghiệm cảm giác hành gà chứ.

...

...

-“Thật thất lễ, ta có việc để các vị phải ngồi đợi.”-Vô Tà vẫn tỏ ra thái độ bình thường tiến vào phòng khách.

-“Bọn ta là không mời mà đến, không biết có làm phiền Vô Tà tiên sinh không?”-Gia Yêu Dạ cười nói.

-“Ta cũng đang rảnh rồi đây.”-Vô Tà lắc nhẹ đầu-“Không biết hai vị công chúa và Nạp Lan cô nương tự thân đến nhà ta không biết có chuyện gì chẳng.”

-“Ta thấy hôm nay tiên sinh không tới đại hội liền nghĩ tiên sinh bị chuyện gì đó nên tới hỏi thăm.”-Gia Yêu Dạ nhẹ nhàng đáp không tỏ ra chút dấu vết gì về việc nàng tới để mời chào Vô Tà tham gia vào hoàng thất.

-“Tại hạ luyện đan tới thời khắc quan trọng nên không thể tới được, thật tiếc nuối lắm sao.”-Vô Tà tỏ ra thật đáng tiếc khi không tới đại hội luyện được sư được-“Là ai được giải quán quân vậy?”

-“Là Liễu Linh tiên sinh, phần thi thứ ba là luyện một loại đan được tùy ý ai đạt cấp độ cao hơn sẽ chiến thắng.”-Gia Yêu Dạ đáp-“Được Nham tiên sinh tuy thực lực khiến nhiều người hâm mộ nhưng được liệu có phần không đủ nên đan được luyện thành dù tốt cũng không đủ chiến thắng Liễu Nham tiên sinh.”

-“Ra là vậy, thật đáng tiếc nhỉ.”-Vô Tà gật đầu nói, vòng này càng nói lên thế lực đằng sau cũng là một loại thực lực, những luyện được sư không có thể lực phía sau liền không đủ được liệu tốt để luyện đan liền thua.

-“Vô Tà tiên sinh với thực lực của tiên sinh chắc cảm được giải quán quân?”-Gia Yêu Dạ tùy ý hỏi.

-“Tại hạ, tham gia là do Vân tông chủ nhờ vả, còn tranh giải quán quân tại hạ thật không nghĩ đến điều đó nhưng nếu một viên ngũ phẩm đan được có thể thắng thì tại hạ liền đạt quán quân.”

-“Nói như vậy tiên sinh đã là ngũ phẩm luyện được sư.”-Hai vị công chúa và Nạp Lan Yêu Nhiên kinh ngạc.

-“Chỉ là tứ phẩm mà thôi, ngũ phẩm đan được luyện ra được nhưng phẩm cấp không cao.”-Vô Tà cười nói-“Mà Nạp Lan cô nương tới đây cũng là lý do giống với hai vị công chúa sao?”

-“Đúng là vậy.”-Nạp Lan Yêu Nhiên gật đầu nói-“Mà sư phụ ta có ở đây không?”

-“Nàng chắc đang hỗ trợ sư phụ của ta luyện đan trong kia. Yên tâm lão sư của ta cũng là nữ giới nên không mất đi danh tiếng của Vân tông chủ.”

-“Ra vậy.”-Nạp Lan Yêu Nhiên không hiểu cảm thấy nhẹ lòng đi một chút, nàng không thể tưởng tượng nếu sư phụ nàng lấy một người khác nàng sẽ có cảm giác thế nào đây. Chỉ là nàng không biết tên đàn ông có mối quan hệ khác thường với sư phụ nàng là tên ngồi ngay trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hắc long chiến thể quyết

Cuộc thi diễn ra mấy canh giờ rồi còn nghi thức bế mạc nghi thức trao giải nên đến chiều tà mới hoàn tất, hai vị công chúa và Nạp Lan Yêu Nhiên ngồi một lúc thì sắc trời cũng đã tối nên đành phải chào mà ra về.

-“Muội và Nạp Lan tiểu thư ra ngoài trước đi, ta có việc muốn nói với Vô Tà tiên sinh.”-Gia Yêu Dạ hướng muội muội của mình và Nạp Lan Yêu Nhiên mà nói.

-“Ừm, Vô Tà tiên sinh, Nhã Phu tỷ, Y Tiên tỷ tạm biệt.”-Nạp Lan Yêu Nhiên cũng chào một tiếng rồi tự mình ra ngoài trước, tiểu công chúa cũng chào một tiếng rồi ra ngoài.

-“Y Tiên, Nhã Phi hai người vào trong trước đi.”-Vô Tà hướng hai người kia nói. Hai người cũng không hỏi nhiều mà đi vào trong.

-“Vô Tà tiên sinh thật đào hoa nha, bên người có nhiều vị mỹ nữ như thế.”-Gia Yêu Dạ che miệng cười nói.

-“Chỉ trách ta quá đẹp trai mà thôi.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Ta...ta thích người.”-Bỗng Gia Yêu Dạ đỏ mặt hướng Vô Tà bày tỏ tình cảm.

-“Công chúa nếu lời này theo tiếng mạch bảo của trái tim thì ta có lẽ đã cảm động rồi, nhưng lời này lại phát ra theo lý trí.”-Vô Tà chậm rãi nói-“Cũng trễ rồi công chúa cũng về đi thôi, ngày mai công chúa nếu có ý định đến thì không nên đến làm gì, ngày mai ta liền rời đi.”

-“Ngày mai liền rời đi?”

-“Đúng vậy, ta ở đây chủ yếu có hai việc, nay đã hoàn thành liền rời đi thôi.”-Vô Tà gật đầu đáp.

-“Vậy người đi mạnh khỏe.”-Gia Yêu Dạ có chút mắt mắt không hiểu tại sao, có lẽ là vì Vô Tà từ chối nàng, cũng có lẽ là vì Vô Tà hẳn nói ngày mai liền đi.

-“Đa tạ cát ngôn của công chúa.”-Vô Tà cười đáp.

...

...

...

-“Nàng đẹp thế mà anh còn từ chối.”-Thanh Nhi thấy Vô Tà đi vào liền nói, nàng có cảm giác khác

-“Chịu thôi, nếu đẹp bằng em thì anh chắc sẽ đồng ý rồi.”-Vô Tà không quên nịnh Thanh Nhi một câu.

-“Em vào phòng ta có chuyện muốn nhờ em.”-Vô Tà đi vào phòng cùng với Thanh Nhi, hẳn gọi thêm Cơ Diễm vào nữa.

-“Diễm Nhi, em có cách nào dịch dung cho Thanh Nhi thành Vô Tà được không?”-Vô Tà lên tiếng hỏi, nếu không được thì hẳn phải dùng phương án hai.

-“Được, nhưng không có cách nào kéo dài lâu được, chỉ có thể kéo dài tối đa một ngày mà thôi.”-Cơ Diễm lập tức trả lời.

-“Một ngày liền tốt rồi, ngày mai ta sẽ tới quan sát trận đấu của tiểu tử Tiêu Viêm kia.”-Vô Tà cảm thấy hai canh giờ cũng là được rồi mà Cơ Diễm có thể làm tới một ngày vậy là quá tốt rồi.

-“Thanh Nhi đây là lời kịch bản em sẽ nói vào ngày mai, nếu có gì ngoài dự đoán em liền tùy cơ ứng biến là được rồi.”

-“Mà Diễm nhi này, hiện tại đan điền ta có thể chứa đấu khí nhiều hơn mấy lần, điều này là tốt hay xấu vậy?”-Vô Tà chợt nhớ đến điều này mà hỏi, dù sao Cơ Diễm cũng sống lâu gặp nhiều trường hợp rồi.

-“Cái gì đan điền hấp thụ đấu khí nhiều gấp mấy lần?!”-Cơ Diễm kinh ngạc-“Quá tốt nữa là đằng khác, tuy tốc độ tiến giai có phần chậm lại nhưng cùng giai anh có thể xưng bá, nếu cộng thêm khả năng vận chuyển đấu khí gấp mấy lần của kinh mạch anh nữa thì anh có thể dễ dàng vượt cấp khiêu chiến. Gấp bao nhiêu lần?”

-“Là năm lần.”

-“Mười lần. Chuyện này, chuyện này, lấy ví dụ thế này cho dễ hiểu đi nếu trở về thời điểm của em anh đạt được cấp độ Đấu Đế đỉnh phong liền có thể đánh ngang tay thậm chí còn mạnh hơn tên kia, tên ác ma mà bọn em tập chung lại đánh cũng không lại.”

-“Mạnh như thế, vậy với thực lực Ngũ Tinh Đấu Sư lúc này của anh có thể chiến với cấp bậc nào?”

-“Chuyện này em không rõ nhưng với thủ đoạn và đóng cảm thuật mà anh sở hữu thì Đấu Linh anh cũng có thể đánh một trận.”-Cơ Diễm tính toán một chút liền nói.

-“Đấu Linh sao?”-Vô Tà chìm vào suy tư, hẳn cũng chưa hài lòng lắm với thực lực như thế, cảm thuật có thể coi là con bài tẩy của hắn ít sử dụng thì hơn.

-“Em có môn công pháp luyện thể nào không?”

-“Luyện thể? Chuyện này em thấy hơi thừa thãi khi mỗi lần tiến giai đấu khí tự thôi luyện nhục thân rồi.”-Cơ Diễm lên tiếng khuyên, nàng không muốn Vô Tà lại đi đường vòng.

-“Cái này em sai rồi, nếu đấu khí của ta có thể tương đương với Đấu Linh đi chăng nữa lúc va chạm chiến đấu nhục thể Đấu Sư của ta chỉ cần dính một chiêu liền thua, thế thì cũng như không.”-Vô Tà không đồng ý với việc Cơ Diễm nói-“Ví dụ như em đánh ta một quyền ta liền thua nhưng luyện thể em phải đánh ta ba quyền, vậy chẳng phải tỷ lệ thắng sẽ cao hơn sao?”

-“Chưa có ai nghĩ đến điều này cả.”-Cơ Diễm ngạc nhiên trước suy nghĩ của Vô Tà, ngay lập tức liền chìm vào trong Diễm Kiếm mà tìm kiếm. Chỉ lát sau trên tay nàng nhiều hơn một trọc quyền màu tím.

-“Mảnh đại lục này cũng có một số công pháp bổ trợ tu luyện nhục thân, nhưng tất cả đẳng cấp quá thấp. Còn quyền công pháp này là ở trong Diễm kiếm lúc ban đầu, nhưng lúc đó em nghĩ công pháp luyện thể chỉ là chuyện thừa nên để nó ra sau đầu luôn nếu anh không nói đến chắc nó còn phủ bụi mãi.”

-“Hắc Long Chiến Thể quyết.”-Vô Tà nhận lấy quyền trọc, hẳn có cảm giác thân thuộc với nó-“Hắc Long, sinh vật có khả năng phòng ngự cao nhất,

tương truyền rằng hắc long trưởng thành có thể đi ngang qua không gian đồ vờ mà không xây xát, dùng ngàn vạn giọt chân huyết của hắc long mới có thể luyện thành một giọt hồn huyết. Chỉ có truyền nhân tu luyện qua Vô Danh công pháp mới có thể nhìn thấy dòng này vậy nên với một người khác thì không thể tu luyện đến đỉnh phong nhưng cũng là một công pháp luyện thể hiếm có coi như là cho người hữu duyên. Về phần ta không truyền cùng Vô Danh công pháp là vì phải có giọt hồn huyết mới phát huy hết được khả năng, tại biểu tượng ngay phía đầu liền là trận pháp ẩn chứa giọt hồn huyết đó.”

-“Ta ca có chuyện gì vậy?”-Cơ Diễm thấy Vô Tà đứng đắn ra liền hỏi.

-“Là của lão sư ta để lại, nếu không tu luyện qua công pháp ta đang luyện thì không thể đạt đến đỉnh phong của công pháp luyện thể này được.”-Vô Tà chạm nhẹ tay vào biểu tượng rồi vận chuyển Vô Danh công pháp, như có thứ gì bắn thẳng vào linh hồn hắc mà bắt đầu tan ra trải rộng cả linh hồn, không hề có cảm giác đau đớn hay khó chịu mà tràn ngập cảm giác thoải mái đến từng đốt xương.

-“Vậy ra còn phải luyện qua công pháp của anh nữa.”-Cơ Diễm không có thắc mắc lời của Vô Tà vì nàng biết song kiếm mà nàng và Dao Tuyết đang trú ngụ tiền thân là của sư phụ Vô Tà nên công pháp luyện thể này phải có luyện qua công pháp mà Vô Tà đang tu luyện mới có thể luyện thành.

...

...

...

Ngày quyết đấu cuối cùng cũng đến, Vô Tà và Thanh Nhi lúc này đã dịch dung thành bề vè bề ngoài hắc dùng để gặp người khác ở đế đô, ngồi trên phi kiếm tại một vị trí mà góc nhìn đây thuận lợi về phía sân đấu dùng một trận pháp ẩn thân che giấu đi thân ảnh và khí tức. Hắc có thể cảm nhận xung quanh có không ít cường giả tới muốn theo dõi trận đấu.

-“Ta ca này liệu tên tiểu tử đó có đến không vậy?”-Thanh Nhi nhảm chán hỏi, trận đấu cấp bậc thấp nàng không cảm thấy chút hứng thú nào cả, nếu không vì Vô Tà nàng đã chẳng ở đây rồi.

-“Còn nhớ tiểu tử dùng dị hoá ở đại hội chứ? Là tiểu tử Tiêu Viêm đó.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Hèn gì em thấy ngọn lửa quen quen thì ra hắc là Tiêu Viêm đó hả.”-Thanh Nhi biết Vô Tà để lại cho Tiêu Viêm một viên đan hoá lúc ở Thạch Mạc thành.

-“Hắc là dịch dung nên lát nữa tới là khuôn mặt khác. ừm, tiểu tử Tiêu Viêm tới kia rồi.”-Vô Tà thấy nơi xa một thiếu niên mặc hắc bào trên lưng đeo một thanh trọng thương từng bước lên bậc thang tiến đến khu vực thi đấu.

-“Cây thương đó có vẻ là hàng tốt đó.”-Vô Tà cảm thấy thanh trọng thương không phải là dạng vừa.

-“Quá sức thô.”-Cơ Diễm lập tức nói-“Cây quạt lần trước anh lấy đâu rồi.”

-“Ta thấy nó nặng quá nên không có dùng, quên mất chưa trả lại em.”-Vô Tà lấy cây quạt ra tay cầm quạt liền trĩu xuống.

-“Tài liệu làm ra cây quạt này là dùng huyền thiết thạch làm, cùng nguyên liệu với thanh thương kia nhưng lượng tài liệu dùng là nhiều gấp đôi nên khả năng cũng gấp đôi luôn.”-Cơ Diễm giới thiệu.

-“Cái gì? Gấp đôi tài liệu? Nếu thật vậy thì cây trọng thương quá thô đi.”-Vô Tà vạn phần kinh ngạc-“Mà khả năng của nó là gì?”

-“Áp chế tốc độ vận chuyển đấu khí xuống còn năm thành, rất có lợi cho việc tu luyện.”-Cơ Diễm liền nói-“Lúc trước anh đang áp chế tại đan điền nên em cũng không có nói qua, giờ anh dùng nó mà tu luyện đi.”

-“Được, ta hiểu rồi. Hiện tại ta cũng đang luyện thể điều này thì phù hợp đây.”-Áp chế còn một nửa tốc độ vận chuyển thì lúc rời tay khả năng liền bùng nổ, điều này giống với đeo cát vào chân mà tập chạy khi quen với việc đó rồi bỏ ra tốc độ liền nhanh hơn nhiều.

-“Nặng hơn?”-Vô Tà đang liên tưởng đến đeo cát tập luyện liền chợt nghĩ đến việc nếu tu luyện dưới trọng lực nặng hơn thì luyện thể sẽ tốt hơn, hơn nữa khi bỏ đi trọng lực đó sức mạnh liền bùng nổ. Nghĩ là làm liền, Vô Tà lấy ra một lọ ngọc máu của thượng cổ yêu thú Thánh cấp mà Cơ Diễm có trong Diễm kiếm nàng cũng không nhớ là yêu thú gì nhưng chắc chắn là thánh cấp vì chỉ có máu thánh cấp trở lên nàng mới thu hoạch thôi.

-“Tuyệt Nhi em giúp ta khắc mấy cái trận pháp trọng lực lên chiến nhẫn này đi, dùng máu yêu thú này mà khắc.”-Vô Tà đưa qua cho Dao Tuyết vì chiến nhẫn vị trí có thể khắc rộng chưa tới nửa phân nên để Dao Tuyết khắc là tốt nhất.

-“Anh cần mấy cái? Loại nào?”

-“Bốn cái loại tăng một lần trọng lực đi.”-Vô Tà suy nghĩ giây lát liền trả lời, thêm bốn lần vậy là gấp năm lần trọng lực bình thường điều này là quá đủ rồi, còn việc dùng loại tăng một lần trọng lực thì đây là đơn giản, giới hạn một người đeo nó là ảnh hưởng và năng lượng cần thiết duy để duy trì thấp mấy giọt máu yêu thú Đầu Thánh kia liền đủ gần như là vĩnh viễn rồi.

-“Được.”-Dao Tuyết gật đầu, rất nhanh bốn trận pháp mini được khắc lên.

-“Em làm thật tốt.”-Vô Tà khen một tiếng rồi nhận lấy đeo lên ngón tay, ngay lập tức cả người hắc nặng chịch xém chút ngã từ phi kiếm xuống, cảm

thêm chiếc quạt huyền thiết kia hẳn muốn không đi nổi luôn.

Vô Tà liền cho mình một lý do để thu chiếc nhẫn và chiếc quạt vào trong giới chi-“ Ta giữ sức cho lát nữa, sau đó mới bắt đầu.”

-“Được.”-Cơ Diễm cũng không phản đối điều này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bắt đầu đi!

-“Ồ Thần Thành, Tiêu gia, Tiêu Viêm”-Tiêu Viêm đạp bước đứng vững trên sân đấu, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Nạp Lan Yên Nhiên đứng đối diện.

-“Ta Vân Lam tông tông chủ Vân Vận.”-Vân Vận đứng dậy chậm rãi nói-“Hôm nay ước hẹn giữa ngươi và đồ đệ ta, ta không can thiệp nhưng điểm đến là dừng.”

-“Sống chết do trời định.”-Tiêu Viêm lạnh lùng cắt ngang lời của Vân Vận.

-“Vậy tùy ngươi đi.”-Vân Vận phát tay nói, Vô Tà có nói qua nàng là để mặc kệ hẳn có tính toán cả rồi.

Tiêu Viêm vươn tay chậm rãi nắm chuỗi thước, đột nhiên mạnh mẽ rút ra, Huyền Trọng thước mang theo một cỗ phong thanh áp bức, chỉ xéo lên mặt đất, kinh phong từ thân thước đem bụi bặm trên mặt đất thổi dựng lên. Nhân nhạ Thanh sắc Đâu khí lượn lờ tại bên ngoài thân thể, Tiêu Viêm chăm chăm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên thoát-“Ba năm chi ước, ta tới đúng hẹn. Hôm nay, giải quyết mọi ân oán trong quá khứ đi, năm đó ngươi cấp cho Tiêu Gia điều si nhục. Hôm nay ta trả lại.”

Ngọc thủ vươn ra, phía trên ngón tay một cái Nạp giới màu ngọc bích hào quang chớp động, một thanh trường kiếm thon dài màu xanh nhạt, trong nháy mắt xuất hiện, mũi kiếm nghiêng nghiêng. Ánh mặt trời tỏa chiếu vào phản xạ phát ra một mảnh lạnh lẽo. Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt đẹp nhìn đối diện với cặp mắt đen nhánh kia, thoáng có chút tiếc hận thở dài một tiếng, thần nhiên nói-“Chuyện hôn nhân đại sự, phải tự mình ta làm chủ cho dù bây giờ ba năm đã trôi qua nhưng đối với ngươi ta không thừa nhận năm đó đã làm gì sai cả. Ta có quyền lựa chọn số phận của chính mình có lẽ tại trong lúc lựa chọn, bởi vì một số cách cư xử không đúng. Nhưng nếu thời gian có quay ngược trở lại, ta nghĩ, ta vẫn như cũ hải lòng với lựa chọn như vậy.”

-“Cư xử không thỏa đáng.”-Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng-“Một câu nói nhẹ nhàng thoải mái cư xử không thỏa đáng là muốn trốn tránh thái độ ngang như cua vậy sao?”

-“Bắt đầu đi!”

Cảm nhận được cường hãn đấu khí từ thân thể Tiêu Viêm bốc dựng lên. Nạp Lan Yên Nhiên giữa con ngươi hiện lên từng điều một rất ngạc nhiên. Ngọc thủ nắm chặt trường kiếm màu xanh nhạt. Thanh sắc nhân nhạ Tiểu Phong Quyền ở trên thân kiếm quay cuồng phiêu đảng. Bên trong phong quyền. Phong nhận sắc bén co duỗi phun hiện. Ngẫu nhiên mãnh liệt mà đột ngột phát ra, tại trên phiến đá màu xanh cứng rắn, tạo thành một vết cắt không cạn không sâu. Thân kiếm từng bước di chuyển lên, trở về hướng Tiêu Viêm nơi xa xa. Kiếm phong sắc bén do ánh dương quang phản chiếu.

Theo khí thể bốc lên phía trên thân thể hai người. Bầu không khí trên quảng trường to lớn, trong nháy mắt bắt đầu trở nên ngưng kết. Xung quanh lại lần nữa trở nên yên tĩnh. Tất cả ánh mắt. Đều tập chung ở thân mình hai người. Rất nhiều người đều muốn biết, trải qua ba năm tu luyện. Năm đó tên phế vật thiếu niên ấy, rốt cuộc tài năng đã đạt đến mức nào?

Đứng giữa sân. Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại. Trong chốc lát thở ra một hơi thật dài, đột nhiên mở to mắt ra. Giữa con ngươi đen kịt. Thanh Sắc Hóa Diễm xuất hiện một cách đột ngột. Đâu khí phía trên thân thể hẳn. Cũng tại thời khắc này lại lần nữa biến đổi trở nên thâm thúy hơn rất nhiều-“Chiến đi! Nạp Lan Yên Nhiên! Ba năm kết thúc đi!”

Hắc ảnh bên trên quảng trường dưới ánh mắt của mọi người. Cũng như một đầu ma thú phần nộ giống nhau. Huyền Trọng Xích nhẹ nhàng dán sát trên mặt đất. Dọc theo một đường thẳng phía trên những tảng đá màu xanh. Sinh ra một đường kẻ hoa lửa thật dài cùng với vết tích thật sâu. Nạp Lan Yên Nhiên khuôn mặt bình tĩnh nhìn thẳng về thân ảnh đang xông tới. Tại lúc Tiêu Viêm sẽ ngay lập tức tiếp cận phạm vi mười thước, Nạp Lan Yên Nhiên cuối cùng xuất hiện động tác. Mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất. Thân thể giống như một loại cuồng phong lạc điệp phiêu đảng lập lờ. Trong nháy mắt liền cùng dữ dội xông đến bóng người màu đen rồi đan vào nhau.

Đan vào nhau chốc lát. Trường kiếm trong tay Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ tự nhiên chém ngang ra. Nhờ vào thân pháp trợ giúp trùng kích. Vài đạo phong nhận thật nhỏ. Đã thuận theo từ thanh kiếm xuất ra. Nhắm vào ngay cổ Tiêu Viêm mà bổ xuống một nhát.

Tốc độ trùng kích vào thân hình đột nhiên bị ngừng lại. Hắc thước cự đại hơi hơi hất nảy lên. Theo tiếng leng keng cùng với một ít hoa lửa thật nhỏ. Vài đạo phong nhận kia. Từ đầu đến cuối ngay cả nửa điểm công kích Tiêu Viêm thậm chí chưa từng bị ngăn trở, cũng liền hoàn toàn tiêu tán. Không dừng ở đó, Tiêu Viêm vùng huyền thiết trọng thước chẻ ngang một đòn. Tuy đòn đánh nhìn qua có vẻ tùy ý nhưng Nạp Lan Yên Nhiên không dám kinh thường chút nào. Trường kiếm trong tay liền đánh tới chặn lại thanh trọng thước đang nhắm thẳng eo nàng.

-“Đỉnh!”- Thanh trường kiếm trong tay nàng liền bị uốn cong đi lúc va chạm, điều đó đủ thấy lực đạo của cú chẻ này không phải là chuyện vừa. Mặc dù trường kiếm tuy rằng uốn lượn biến thành cung độ nguy hiểm như vậy, nhưng vẫn trước sau chính chỗ ấy không hề bị bẻ gãy. Bàn chân phía sau khê đậm trên mặt đất. Phía trên trường kiếm thanh mang tăng vọt. Lực lượng cũng đột nhiên tăng vọt đem trọng thước đánh bung ra. Nhờ vào lực đàn hồi của song phương. Nạp Lan Yên Nhiên nhảy vọt lên lướt qua giữa không trung.

-“Phong Linh Phân Hình Kiếm.”- Trường kiếm trong tay run lên, tạo thành sáu cái đạo ảnh đánh tới Tiêu Viêm. Không hề có hành động đỡ lấy đòn đánh hướng tới của Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm đem bàn chân thông thả trên mặt đất xoay nửa vòng đập thật mạnh. Cùng với tiếng nổ vang, Tiêu Viêm nhờ vào phản lực, Thân thể đột nhiên nhả vào Nạp Lan Yên Nhiên ở giữa không trung mà hung bạo xông lên, ở trên Huyền Trọng Xích, thanh sắc Đẩu khí cuộn trào mãnh liệt vượt ra ngoài. Nhẹ nhàng ngọn lửa quý dị quần quanh ở thân thước. Liếc qua bản thân Tiêu Viêm từ phía dưới dữ dội bắn đến. Nạp Lan Yên Nhiên đôi hàng mi xanh sẫm chớp nhẹ. Trường kiếm trong tay di động lại không vì vậy mà đình chỉ. Bàn chân khê đậm tại hư không. Thanh sắc Đẩu khí màu xanh nhạt từ bàn chân phụt ra.

Bởi nguyên do vì lực đẩy. Họ Tiêu thân hình hung bạo xông lên cũng là hơi hơi bị trì hoãn. Tiêu Viêm lại lần nữa ở giữa không trung khéo léo mượn một chút năng lượng chuẩn bị ngăn cản Nạp Lan Yên Nhiên Đẩu kỹ ngưng tụ thành công.

-“Phong Linh Kiếm!”- Tiếng quát vừa hạ xuống, trường kiếm trong tay rộng mở trở về hướng Tiêu Viêm ở bên dưới, Nạp Lan Yên Nhiên mũi chân điểm nhẹ lên hư không, một cỗ gió nhẹ lơ lửng nảy sinh dưới chân, nhờ vào cỗ gió nhẹ này Nạp Lan Yên Nhiên cấp tốc lui về phía sau né tránh. Mà giữa không trung năm đạo năng lượng tàn kiếm hư ảo còn lại ở đằng sau nối đuôi nhau thẳng tiến Tiêu Viêm mà đâm tới. Tiêu Viêm giữa không trung không có điểm tựa để tránh né, bàn tay liền đánh tới tạo một lực đẩy mà đưa bản thân lệch qua vị trí khác né đi sáu đạo kiếm ảnh đang đâm tới.

Nạp Lan Yên Nhiên không hề ngừng lại tiếp tục đánh tới vài đường kiếm. Lần này không thể lại né tránh được, Tiêu Viêm liền vùng trọng thước mà cản phá. Thanh sắc Hỏa điểm trong nháy mắt phát ra, trọng thước huy động mang theo kinh khí hùng hồn. Hai luồng đòn đánh va chạm vào nhau mà tạo thành một vụ nổ nhỏ. Nạp Lan Yên Nhiên yên tĩnh đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Thanh quang chói sáng kia tựa hồ đối với nàng vẫn chưa tạo thành cái gì trở ngại.

Phía trên bầu trời, thanh quang dần dần tiêu tan. Một thân ảnh bất ngờ nhả vào Nạp Lan Yên Nhiên đứng ở trên mặt đất mà bắn đến. Nàng sắc mặt không đổi nhún nhẹ chân lui về phía sau vài bước.

-“Oanh!”- Thân ảnh nặng nề nện vào chỗ Nạp Lan Yên Nhiên đặt chân lúc trước. Nhất thời. Cát bụi bay lên mù mịt che lấp cả tầm nhìn, rồi Tiêu Viêm không chút động tác thừa tiếp tục bay về phía Nạp Lan Yên Nhiên, lúc này trên tay hắn không cầm huyền trọng thước áp chế nên tốc độ tăng vọt lên. Thoáng kinh ngạc trước tốc độ tăng lên đột ngột của Tiêu Viêm. Tiêu Viêm áp sát từ sau lưng nàng, hai tay nắm thành quyền mà oanh tới-“Bát Cực Băng.”

Chợt Nạp Lan Yên Nhiên nghiêng người như một phiến lá thuận theo kinh lực hướng tới mà đơn giản né đi song quyền đang đánh tới. Trong lòng thoáng lên kinh ngạc, nếu sự phụ nàng tại mấy tháng trước không chỉ đạo qua nàng thì có lẽ cú đâm đã đánh trúng nàng.

-“Có lẽ ta cũng dùng thực lực thật sự của mình.”- Nạp Lan Yên Nhiên sau khi nhẹ nhàng né đi cú đâm của Tiêu Viêm liền phiêu miểu di chuyển tới vị trí khác.

-“Rốt cuộc cũng đem thực lực ra rồi chứ?”- Tiêu Viêm hừ nhẹ một tiếng.

Nạp Lan Yên Nhiên tiêu sái, một thân y phục cùng mái tóc đen dài không có gió mà nhẹ nhàng tung bay, đầu khí xung quanh tỏa ra xung quanh.

Nhìn cỗ khí thế đối diện trầm lại, Tiêu Viêm nhếch miệng lạnh-“Quả nhiên là Tam tinh Đại Đấu Sư, không uống là có sự tài bồi của các cao thủ Vân Lam tông.”

Tiêu Viêm thờ nhẹ ra một hơi, bàn tay đang nắm chặt huyền trọng xích chợt mạnh mẽ cảm xuống đài. Cùng lúc đầu khí màu xanh như một ngọn lửa bình thường đột nhiên bạo dũng bốc lên sau đó một lúc mới tiêu tán lộ rõ một chiếc áo giáp. Từ điểm có thể thấy được sự chênh lệch thực lực giữa Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên không phải quá lớn.

Ngọc thủ nắm chặt trường kiếm, Nạp Lan Yên Nhiên không nói lời vô nghĩa. Trường kiếm run lên, thanh thủy kiếm minh vang lên, theo kiếm minh vang lên, màu xanh nhạt đầu khí phía trên thân thể Nạp Lan Yên Nhiên cũng đột nhiên tăng vọt, nháy mắt lúc sau, đầu khí biến mất, một bộ mảnh khảnh màu xanh nhạt đầu khí áo giáp, bao trùm ở phía trên thân thể cảm xúc là lướt mềm mại. Nạp Lan Yên Nhiên triệu hồi áo giáp đầu khí so với áo giáp đầy khí chất cổ xưa của Tiêu Viêm thì lại có vẻ tao nhã hơn rất nhiều.

Áo giáp của hai người tuy nhìn từ bên ngoài vào thì có chút giống nhau nhưng về bề ngoài mà xét thì của Nạp Lan Yên Nhiên tinh xảo rất nhiều, mà của Tiêu Viêm thì lại có vẻ thô ráp một ít, bởi vậy cũng có thể nhìn ra, hai người tuy cùng là đẳng cấp Đại Đấu Sư nhưng xét về thực lực thì vẫn có một chút chênh lệch. Đầu khí ở kinh mạch chảy cuộn cuộn như con sông bình thường, Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt khê mở thân thể thoáng chậm lại, chợt mũi chân đột nhiên điểm mặt đất, thân thể hóa thành một đạo ánh sáng. Ở trước mặt mọi người bắt đầu triển khai cuộc chiến với Tiêu Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Nộ khí xung thiên

-“Anh không quan sát trận đấu sao?”-Cơ Diễm cười hỏi khi Vô Tà đang nhàm chán nằm dài trên phi kiếm vắt chân chữ ngũ mà không theo dõi trận đấu phía trên đài.

-“Theo dõi làm gì chứ? Tiểu tử kia dùng hết những lá bài tẩy đánh cũng không lại.”-Vô Tà tùy ý đáp.

-“Anh đủ tin để nói thế luôn sao?”-Cơ Diễm cũng nhìn ra điều đó, cho dù Tiêu Viêm có dùng Địa cấp công pháp, bí thuật tiền mấy cái tiểu giai đánh cũng không lại được Nạp Lan Yên Nhiên.

-“Tà ca, hần nói là thật chứ? Sao em nhìn không ra được?”-Thanh Nhi lên tiếng hỏi, nàng dù là Đấu Tông nhìn cũng không ra được ai là người chiến thắng vì cả hai đều có lá bài tẩy mạnh mẽ cả, nhất là tiểu tử Tiêu Viêm kia theo như Cơ Diễm nói có một siêu cấp cường giả dẫn đạo nên lá bài tẩy càng mạnh mẽ hơn nữa.

-“Ừm, tiểu tử tên Tiêu Viêm kia thực lực đã phát huy đầy đủ nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong, mặc dù hần sở hữu tới hai loại dị hỏa nhưng cô nhóc Nạp Lan Yên Nhiên cũng sở hữu phong chi áo nghĩa nên so ra Nạp Lan Yên Nhiên nhỉnh hơn một chút.”

-“Phong chi áo nghĩa!? Chuyện này sao có thể?”-Thanh Nhi vạn sự ngạc nhiên, cụm từ này là nàng biết đến qua lời giảng của Vô Tà, Vân Vận cũng có biết qua nàng chắc có truyền dạy qua cho đệ tử của nàng nhưng không thể nhanh như thế chứ. Còn mấy cái áo nghĩa là Vô Tà qua kiến thức ‘tu’ truyện kiếp trước kết hợp với lý giải từ trí nhớ của sư phụ hần mà suy luận ra.

-“Nàng có lẽ là một thiên tài đi.”-Cơ Diễm nhún vai giống như Vô Tà thường làm nói.

-“Thực chất nàng chỉ là linh ngộ chút da lông mà thôi nhưng thế là đủ rồi khi kinh mạch được tẩy tủy công thêm phục dụng viên nhất niên đan nữa sức chiến đấu không chỉ có như nàng thể hiện, nàng chưa đánh hết sức.”-Vô Tà lên tiếng nói.

...

...

-“Diễm Phân Phệ Lãnh thước!”-Tiêu Viêm gầm nhẹ một tiếng, Huyền Thiết trọng thước trong tay bao phủ bởi đấu khí mà chém tới, đây là quân bài đáy hòm của hần. Do cảm nhận được muốn thắng không dễ dàng nên đành chấp nhận lấy lá bài này ra mà tấn công.

-“Phong Chi Vĩn Sát!”-Nạp Lan Yên Nhiên thấy Vô Tà chiêu thức mạnh mẽ cũng không dám coi thường mà tung ra võ kỹ mạnh nhất mà nàng sở hữu luôn.

-“Tăng cường phòng ngự trái!”-Đại trưởng lão Vân Lam tông thấy tình hình không ổn vội vã ra lệnh.

-“Ồ là địa cấp võ kỹ sao?”-Cơ Diễm nhận ngay ra môn võ kỹ mà Tiêu Viêm sử dụng là thuộc về đẳng cấp nào.

-“Thanh Nhi tới lượt em lên đài rồi đó.”-Vô Tà ngồi dậy quay qua phía Thanh Nhi mà nói-“Nhớ cẩn thận.”

-“Được.”-Thanh Nhi gật nhẹ đầu, thân hình lóe lên rồi biến mất, nàng xuất hiện giữa trận đấu trong hình dáng bên ngoài là ‘Vô Tà’.

...

...

...

Bóng đen xuất hiện bất ngờ giữa sân khiến tất cả đều ngạc nhiên, Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên cũng không kịp dừng lại mà tiếp tục đánh tới.

-“Rầm!”-Bụi cát bay lên mù mịt, sàn đấu xuất hiện một vết nứt chỉ chít như mạng nhện. Bụi đất dần tan đi, ba bóng người dần hiện ra trong mắt người khác.

-“Vô Tà!”-Nạp Lan Yên Nhiên kinh ngạc thốt lên khi nhận ra người ở giữa là ai, người mà dùng hai ngón kẹp lại trường kiếm của nàng đồng thời dùng một ngón tay trái để dừng lại cú bổ từ huyền thiết trọng thước. Thấy cảnh này Vô Tà trên không cười khò không thôi, Thanh Nhi quá thể hiện rồi, đòn đánh mạnh nhất mà chỉ dùng ngón tay để chặn lại mà thôi.

-“Trận đấu nên dừng ở đây là được rồi!”-Thanh Nhi búng nhẹ ngón tay đẩy hai người Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên lui lại mấy bước.

-“Người là ai?”-Tiêu Viêm không ngờ có người tiến lên ngăn lại trận đấu của hần.

-“Một người được người khác nhờ ngăn cản trận đấu mà thôi.”-Thanh Nhi nhún vai nói bất trước giọng điệu của Vô Tà nói lời nói trong kịch bản mà hần soạn trước cho nàng.

-“Là ta!”-Vô Tà chậm rãi bước lên sân đấu, mặc kệ phòng hộ tráo bảo vệ-“Xin tự giới thiệu ta là Tiêu Tà, Ô Thần Thành, Tiêu gia. Kể trong lời đồn là

bắt nạt tiểu nha đầu Yên Nhiên.”

Những trưởng lão muốn lên ngăn lại kẻ quấy rối kia nhưng lại bị Vân Vận đưa tay cản lại.

-“Trận thí tử này đã đạt được mục đích rồi thì đâu cần phải tiếp tục cơ chứ.”- Vô Tà tiếp tục chậm rãi nói-“Chuyện hôm nay chính một tay ta thúc đẩy, ta chính là người viết ra cái kịch bản lời cuốn, từ việc từ hôn đến việc hẹn ước chiến đấu hôm nay.”

-“Tại sao vậy? Tại sao có thể thế chứ?”- Tiêu Viêm không dám tin lời Vô Tà vừa nói.

-“Tại sao ư? Còn không phải vì ngươi sao? Không có cho ngươi một áp lực, không có cho ngươi một mục tiêu, liệu ngươi có mạnh mẽ như bây giờ không? Liệu ngươi có can đảm, chịu đau nuốt đắng mà phát triển thế này không?”- Vô Tà không trả lời mà hỏi ngược lại, những câu hỏi này có thể thay cho câu trả lời của hắn rồi.

-“Chuyện này...”- Tiêu Viêm thoáng nghĩ lại, thật đúng là không có việc si nhục ngày hôm đó thì hắn có lẽ chẳng cố gắng đến mức độ này.

-“Chứ ngươi nghĩ nếu không có ngươi sau màn thì một tiểu nha đầu có thể được Vân tông chủ gạt đầu tới Tiêu gia sao?”- Vô Tà chỉ về phía Vân Vận đang ngồi lắng nghe.

-“Ta có thể cùng Vân tông chủ là nhờ hai lý do, một là mối quan hệ với Vô Tà, cái thứ hai là vì tiểu nha đầu Nạp Lan Yên Nhiên.”

-“Chuyện này sao có quan hệ với ta?”- Nạp Lan Yên Nhiên đang suy nghĩ bỗng nhiên bị nhắc đến.

-“Còn không phải do sự kiêu căng không coi ai ra gì của cô sao? Thiên tài cũng có cái ngạo của thiên tài nhưng không phải là không coi ai ra gì? Cô thấy sự phụ cô tuy cường giả Đấu Hoàng trẻ tuổi nhưng đề ý cách đối nhân xử thế của nàng thế nào?”- Vô Tà tiếp tục chém gips đại pháp, kịch bản này quá ư là chuẩn xác mặc dù hắn đều chém gió, nhưng có Vân Vận cái gì cũng gạt đầu thì ai lại có thể phát hiện ra hắn chém gió cơ chứ. Phía trên đài, Vân Vận cảm thấy có ngày hôm nay thật đúng như lời Vô Tà đã nói chẳng có hại điều gì cả, việc này hắn xử lý đơn giản nhưng trăm lợi mà vô hại.

-“Ta hiểu rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở.”- Nạp Lan Yên Nhiên liền ngấm lại thái độ của mình trước đây liền cúi đầu nhận sai.

-“Ừm, nếu hai ngươi đã hiểu mục đích của trận đấu vậy...”- Vô Tà đang thoải mái nói, bỗng nhiên lòng hắn nhói lên đau đớn, một cảm giác đau đớn từ tận sâu trong tâm can. Đầu óc hắn vội xoay chuyển tìm cái nguyên nhân của sự đau đớn đầy khó hiểu này.

-“Cảm giác này là người quan trọng với mình gặp nạn, người quan trọng? Mẫu thân!”- Vô Tà trong đầu chợt hiện ra hình ảnh người phụ nữ một thân một mình cực khổ nuôi hắn trưởng thành.

Người xung quanh chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng ngay cả cường giả Đấu Hoàng như Vân Vận và thậm chí cả Đấu Tông như Thanh Nhi đều cảm thấy lạnh cả người như thể nhìn thấy một biển máu tanh, thấy chất từng đông. Cơ Diễm và Dao Tuyết liền ngạc nhiên khi biết nguồn sát khí này là do Vô Tà và không thể hình dung ra được tại sao hắn có thể sở hữu một luồng sát khí kinh khủng như thế.

-“Đi!”- Vô Tà lạnh lùng nói rồi tung người lên không, Tuyết kiếm từ trên lưng hạ xuống ngay dưới chân hắn rồi như lưu tinh bay vút về phía đông. Thanh Nhi thấy Vô Tà đi cũng vội vã bay theo cả hai người nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Trên đài quan sát của sân đấu, Vân Vận cũng nhanh chóng bay theo, vì nàng biết hướng đó là nhà của Vô Tà, Ô Thần thành, nàng liền lập tức đoán ra được nguyên nhân hắn giận dữ chín phần là có người đụng đến người nhà của hắn đụng tới người quan trọng của hắn. Không nghĩ ngợi nhiều nàng lập tức hướng về phương hướng đó mà bay đi, cặp cánh đấu khí sau lưng vẫy liên tục không ngừng.

Cơ Diễm không có đuổi theo luôn mà hướng đến Diễm kiếm

-“Thanh Liên mạng mọi người đi trước!”

-“Ta ca là có chuyện gì? Sát khí thật khủng bố.”- Thanh Liên lớn lên ở vùng đất hỗn loạn cũng chưa từng thấy sát khí xung thiên như thế.

-“Không biết.”- Cơ Diễm lắc đầu, liền nhập vào Diễm kiếm rồi bay vút về hướng Vô Tà rồi đi.

-“Có chuyện gì khiến hắn nổi giận đến mức độ này cơ chứ?”- Tiểu Y Tiên khuôn mặt vẫn còn trắng bệch nhìn phương hướng Vô Tà rồi đi thấp giọng nói, nàng hầu như chưa từng thấy Vô Tà nổi giận lúc ở chung với nhau đoạn thời gian qua. Nàng không ngờ một người lúc bình thường nhìn như vô hại có phần ngả ngớn lại có lúc nộ khí xung thiên như thế.

...

...

Suốt dọc đường, Vô Tà liên tục dùng tốc độ nhanh nhất mà bay về Ô Thần thành, ngay cả bí pháp tổn thương kinh mạch cũng được dùng ngay cả đan được tăng lên sức mạnh cũng bị hắn điên cuồng cắn nuốt mà không thèm lo lắng đến hậu quả sau này, thậm trí của Thanh Nhi cũng bị hắn rút cạn mấy lần nhưng hắn vẫn còn lý trí mà không đợi đến khi nàng chịu không nổi liền dừng lại tiếp tục cắn đan. Ba người Cơ Diễm, Dao Tuyết và Thanh Nhi vạn phần lo lắng cho hắn nhưng biết lúc này bất cứ ai nói cũng không nghe nên không lên tiếng cứ một đường theo hắn mà thôi, còn về Vân Vận thì đã bị bỏ xa vì ngay cả Thanh Nhi cũng khó lòng mà theo kịp.

...

...

-“Vận muội, nàng biết là do chuyện gì không?”-Thanh Liên biết không thể bắt kịp hai người kia liền bay song song cùng Vân Vận.

-“Cố lẽ là người thân của Tà ca gặp nguy hiểm.”-Vân Vận cũng chỉ phỏng đoán mà thôi-“Hướng đó là nhà của hấn.

-“Liệu khi chúng ta gặp nguy hiểm hấn có vậy không?”-Thanh Liên hỏi nhỏ một câu, mặc dù mối quan hệ giữa Vô Tà và nàng là mối quan hệ chủ-tớ và thực lực hấn không bằng nàng nhưng nàng vẫn hy vọng hấn sẽ tới cứu nàng khi nàng gặp khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Về Tiêu Gia

Đại viện Tiêu gia.

-“Tám vạn kim tệ, ta muốn mua lại phường thị của Tiêu gia, hahaha.”-Gia Liệt gia gia chủ Gia Liệt Tất cười lớn nói, hôm qua một thần bí cường giả nói Tiêu gia gia chủ Tiêu Chiến đã chết nên hai gia tộc Gia Liệt và Áo Ba liền liên hợp đánh tới Tiêu gia ép cho Tiêu gia bị thương nghiêm trọng, nay việc đến mua lại cả khu phường thị với giá rẻ chính là cố ý đánh mặt để trả thù việc Tiêu gia độc chiếm kinh doanh hai năm nay.

-“Các ngươi đây là ăn cướp, hừ, đừng hòng.”-Tiêu gia đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

-“Áo Ba huynh nói nhiều làm gì cơ chứ, bọn chúng đã không lĩnh tình thì cứ trực tiếp động thủ đi.”-Gia Liệt Tất một bên cười nói, võ sĩ đằng sau hấn liền rút chiến đao khỏi vỏ chỉ cần một câu ra lệnh liền lập tức lao đến.

-“Ai rời khỏi phạm vi Tiêu gia liền chết.”-Một giọng nói đầy sát khí vang vọng cả Ô Thần thành-“Không phân địch ta!”

Rất nhanh một bóng người tràn đầy sát khí hạ xuống giữa đại sảnh, nam tử này tuy tuổi không lớn nhưng áp lực toà ra khiến tất cả hít thở không thông. Tiêu gia liền nhận ra thanh niên này là ai nhưng không một ai đủ can đảm đề lên tiếng.

-“Mẫu thân ta đâu?”-Vô Tà lạnh lùng nói, giọng nói đầy lạnh lẽo không chút tình cảm.

-“Nàng ở...ở tại nhà.”-Đại trưởng lão giọng nói có hơi run lên nhưng rất nhanh liền bình tĩnh.

-“Được.”-Vô Tà lập tức hướng đến nhà hấn mà đi tới, coi tất cả mọi người trong đại sảnh đều như không khí.

-“Thanh Nhi!”-Đang rảo bước Vô Tà bỗng nhiên dừng lại.

-“Có chuyện gì sao?”

-“Xem ta còn toà ra sát khí không?”-Vô Tà lo lắng hỏi.

-“Không, không còn sát khí toát ra nữa.”-Thanh Nhi lập tức trả lời, trong lòng giật mình vì Vô Tà có thể lập tức thu lại sát khí và nộ khí của mình trở lại vẻ vô hại.

-“Vậy là tốt rồi.”-Vô Tà gật nhẹ đầu rồi nhẹ nhàng tiến về khu nhà của hấn.

Theo sau Vô Tà, ba vị mỹ nữ đều cảm giác có chút ngượng ngùng có chút sợ sệt không hiểu tại sao, đặc biệt là Thanh Nhi đưa tay chỉnh lại mái tóc, chỉnh lại quần áo mình mấy lần. Vô Tà để ý thấy dáng vẻ này của Thanh Nhi liền tinh thần thoải mái hơn đôi chút.

-“Uyển Nhi người ra đi.”-Càng đi Thanh Nhi càng gấp gấp, cuối cùng đành mạnh mẽ đẩy Uyển Nhi ra thay thế mình.

-“Có gì đâu cơ chứ chỉ là đi gặp người khác mà thôi.”-Uyển Nhi hừ một tiếng nhưng giọng nói không che giấu được sự lo lắng, Vô Tà đang nhìn chăm chú vào nàng liền thẹn quá hoá giận-“Nhìn gì mà nhìn, bộ trên mặt ta có gì sao?”

-“Đúng vậy nha.”-Vô Tà gật gù nói.

-“A.”-Uyển Nhi nghe vậy liền lo lắng đưa tay lau mặt nhưng chợt thấy khuôn mặt cười đều của Vô Tà liền hiểu nàng bị hấn lừa.

-“Chúng ta đi tiếp nào, đã đẹp lắm rồi còn muốn chỉnh trang lại cho đẹp hơn thật là không để cho người khác sống mà.”-Trước khi Uyển Nhi bộc phát, Vô Tà khen nàng một câu để dập tắt ngọn nộ hỏa đang chuẩn bị bùng cháy của nàng.

-“Hừ, cái miệng dẻo quẹo.”-Tuy nói thế nhưng Uyển Nhi về mặt có phần vui mừng khi được khen.

-“Tiểu Thanh đó hả?”-Mẫu thân của Vô Tà, Trương Ngọc yếu ớt nằm trên giường nghe tiếng bước chân liền lên tiếng hỏi, bình thường Tiểu Thanh vẫn đến chăm sóc nàng, dù đó chỉ là một cô bé mà thôi.

-“Không phải Tiểu Thanh là Tiểu Soái ca.”-Vô Tà cười nói bước vào trong nhà, thấy người nằm trên giường mà hần cảm thấy đau đớn, mẫu thân hần đã từng tràn đầy sức sống mà bây giờ lại yếu ớt nằm trên giường theo hần thấy nàng còn sống đến bây giờ là một kỳ tích.

-“Tiểu tử nguoi thật là hai năm qua không bỏ được cái tính đó là sao.”-Trương Ngọc ngay lập tức nhận ra được Vô Tà mà lên tiếng mắng-“Nguoi nhận mình soái ca thế có lừa được vị mỹ nữ nào chưa? Nguoi chưa thì đừng trách ta không khách khí.”

-“Mẫu thân không thấy mỹ nữ đứng cạnh con...”-Vô Tà quay sang liền không thấy Uyển Nhi đứng cạnh, khiến hần cười khở-“Uyển Nhi này, đã tới nơi em còn ngại gì nữa cơ chứ.”

-“Dạ...dạ...con chào bá mẫu.”-Uyển Nhi ngại ngùng giọng nói có chút run rẩy, nàng cảm thấy còn khó khăn hơn khi đối chiến với cường giả các nước nữa.

-“Nguoi xấu trai vậy mà lừa được một tiểu mỹ nữ như thế? Nguoi không dùng thuốc với nàng ta đó chứ.”-Trương Ngọc nghi ngờ hỏi nhưng cũng không giấu được vẻ vui mừng, Uyển Nhi nghe đến từ dùng thuốc liền đỏ mặt, vì nàng là tự uống chứ không phải do Vô Tà.

-“Uyển Nhi phải không? Con lại đây ngồi nào.”-Trương Ngọc lên tiếng gọi Uyển Nhi tiến lại.

-“Dạ.”-Uyển Nhi gạt đầu đầy nhu thuận ngồi xuống cạnh giường.

-“Tiểu tử nguoi còn không cắt ra ngoài để ta nói chuyện với Uyển Nhi.”-Trương Ngọc lờm Vô Tà một cái mắng.

-“Rồi, rồi, có con dâu cái quen luôn con trai.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Tại nguoi xấu trai còn Uyển Nhi thì đẹp.”-Trương Ngọc cười nói rồi nhìn Uyển Nhi-“Mặc kệ tiểu tử đó đi.”

...

...

-“Diễm Nhi, nàng thấy mẫu thân ta liệu có nguy hiểm?”-Tuy vẫn cười nói nhưng Vô Tà biết tình trạng của mẫu thân mình không mấy khả quan.

-“Có điều gì đó nàng chưa làm được nên nàng vẫn còn có thể cầm cự đến lúc này. Nhưng thời gian của nàng cũng sắp hết rồi, cơ thể và tâm trí đã đến giới hạn chịu đựng rồi, sinh cơ đã cạn kiệt. Nàng có thể coi như là một người chết rồi.”-Cơ Diễm nói thật tình trạng của Trương Ngọc cho Vô Tà nghe-“Đan dược cũng không làm gì được trong trường hợp này.”

-“Có cách cứu chữa không?”-Vô Tà đoán được tình trạng của mẫu thân hần nên không có phản ứng trước lời nói của Cơ Diễm.

-“Có, thế nhưng em không dám chắc có thành công hay không?”-Cơ Diễm lập tức trả lời.

-“Em nói qua ta nghe xem thế nào.”-Cho dù có chưa tới một thành hần cũng hy vọng vì một thành còn đỡ hơn là để mẫu thân hần qua đời.

-“Anh cũng đừng quá hy vọng.”-Cơ Diễm nhắc nhở trước một câu rồi bắt đầu nói về phương pháp của nàng-“Cơ thể con nguoi hay ma thú đều có một nhiệt độ nhất định, khi nhiệt độ này hạ thấp tới mức nào đó liền khiến cơ thể không hoạt động được, nhưng không hề chết đi mà chỉ giống như ngu say trong một thời gian dài.”

-“Phương pháp này được. Nhưng em làm cách nào để đưa nhiệt độ cơ thể thấp xuống cơ chứ?”-Vô Tà không ngờ ngay cả ngu đông Cơ Diễm cũng có thể suy nghĩ ra.

-“Em có một viên đan dược, lúc đó sau khi luyện thành chưa có qua thử nghiệm nên em không chắc nó sẽ hoạt động đúng như tính toán.”-Cơ Diễm lấy ra một viên đan dược trong suốt như thủy tinh.

-“Nhưng ngu đông rồi để làm gì?”

-“Khi đó anh chỉ cần cố tìm được hậu nhân của Thần Nông Đế là được rồi.”-Cơ Diễm dừng lại một chút-“Chỉ có đầu khí của họ mới có thể giúp cho mẫu thân anh.”

-“Đầu khí của họ rất đặc biệt?”

-“Họ sinh ra liền có sở hữu một loại đầu khí ẩn của huyết mạch. Đầu khí ẩn này khi kích phát có thể sinh ra Sinh Mệnh Hoả, cũng là một loại nhân hoá luôn ngọn lửa này giúp tăng cường sinh cơ. Khi đó chỉ cần linh hồn của mẫu thân anh được tăng đến mức độ thích hợp em có thể đưa linh hồn bà ấy sang một thân xác khác mà sống lại. Còn bây giờ chỉ cần bà ấy vừa mất đi, linh hồn liền tan biến nên không cách nào phục sinh được.”

-“Điều em nói là thật? Không có lừa ta đó chứ?”-Vô Tà đầy chắc chắn hỏi lại.

-“Tất nhiên rồi. Anh nghĩ em là ai cơ chứ là Đan Đế đó.”-Cơ Diễm vỗ ngực nói.

-“Dù sao lúc này đó là cơ hội cuối cùng rồi, ta cũng không còn cách nào khác nữa rồi.”-Vô Tà bỗng nhiên thấy nét mặt của Dao Tuyết có chút buồn bã nhưng bất gặp ánh mắt của hấn liền bình thường như không có điều gì xảy ra.

-“Tuyết Nhi em có chuyện gì sao?”-Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Không có gì đâu, hai người cứ bàn chuyện tiếp đi.”-Dao Tuyết liền lắc đầu nói.

-“Tuyết nhi, em lại đây.”-Vô Tà khẽ ngoắc tay một cái.

-“Có chuyện gì không anh?”-Dao Tuyết nhu thuận tiến tới.

-“Có phải em nghĩ đến em không giúp gì được cho anh phải không?”-Vô Tà hỏi thẳng.

-“Dạ, em xin lỗi, anh gặp chuyện mà em không giúp gì được cho anh chỉ có thể đứng một bên xem.”-Dao Tuyết cúi đầu xuống.

-“Sao lại thế? Chẳng phải em biết khắc trận pháp sao? Không như ai đó học hoài không xong.”-Vô Tà cố ý liếc qua trước ngực Cơ Diễm-“Thế nên không phải em không giúp được gì mà hiện tại mấy việc nhỏ không cần em giúp, cần người nhỏ giúp là được rồi.”

-“Hừ đi chết đi!”-Cơ Diễm lập tức đánh về phía Vô Tà, ánh mắt của hấn đã nói cho nàng biết người nhỏ ở đây có nghĩ là người có ngực nhỏ chính xác là nói nàng chứ ai vào đây nữa.

-“Ta có nói gì em đâu.”-Vô Tà nghiêng người né đi Diễm kiếm đang đâm tới, né ngang né dọc né ngược né xuôi.

Một bên Dao Tuyết thấy cảnh tượng này liền che miệng cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Xử lý

-“Tà ca, bá mẫu gọi anh vào trong có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”-Uyển Nhi bước ra ngoài, chính xác là Thanh Nhi, lên tiếng gọi Vô Tà.

-“Được.”-Vô Tà đứng dậy nhìn vào viên đan trong tay rồi nắm chặt lại, đây là cơ hội cứu mạng mẫu thân hấn. Mặc dù lúc này hấn đang cố tỏ ra đầy bình tĩnh nhưng một khi mẫu thân hấn qua đời, chín phần hấn sẽ nhập vào ma đạo, sát sinh đạo.

-“Tiểu tử ngươi còn đứng đó làm gì, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi đây. Trước khi ta qua đời có những chuyện ngươi cũng cần biết.”-Trương Ngọc có thể cảm nhận được mình không còn bao nhiêu thời gian nữa, nàng muốn nói cho Vô Tà thân phận thật của hấn.

-“Để con nói trước được không?”-Vô Tà lên tiếng ngăn mẫu thân hấn lại.

-“Tiểu tử ngươi có gì nói nhanh đi.”-Trương Ngọc nàng cũng muốn nghe Vô Tà hấn muốn nói điều gì trước vì câu nói của nàng chỉ vón vẹn mấy chữ nói sau cũng được.

-“Chuyện mà nương muốn nói cho ta biết chính là thân phận thật của ta phải không? Ta không phải là con ruột của nương.”-Vô Tà chậm rãi nói, hấn biết tất cả vì ngay lúc hấn mới chào đời liền có ký ức nên mọi thứ diễn ra xung quanh hấn đều biết được.

-“Sao ngươi biết? Từ lúc nào?”-Trương Ngọc ngạc nhiên đây là chuyện nàng chôn giấu tận sâu trong lòng chưa từng nói qua cho ai biết.

-“Chuyện này con biết từ lâu rồi.”-Vô Tà cười nhẹ nói.

-“Ta xin lỗi vì đã để con sống với một người xa lạ bao lâu nay, ta thật lòng không muốn con biết cái sự thật này.”-Trương Ngọc không dám nhìn thẳng vào Vô Tà.

-“Nương có gì mà phải xin lỗi cơ chứ. Tuy nương không có công sinh thành nhưng nương có công dưỡng dục, nếu không có nương thì con một là chết đói hai nữa là làm điểm tâm cho ma thú trong rừng rồi.”-Vô Tà tuy có trí nhớ có ký ức nhưng nếu mẫu thân hấn không nhặt hấn về thì lực bất tòng tâm cả thôi.

-“Nghe được lời này của con là ta vui rồi, nếu có kiếp sau ta muốn thật sự làm mẹ của con chứ không phải là người lượm con về nuôi.”-Trương Ngọc tầm nhìn dần mờ đi, nàng đã nói ra điều trong lòng nàng không còn vương bận nào nữa.

-“Hài tử của ta đừng khóc!”

-“Con không muốn thứ gì mơ hồ như kiếp sau.”- Vô Tà nhét viên Hàn đan vào miệng Trương Ngọc.

-“Đứa nhóc này, ta cũng muốn vậy lắm chứ, nhưng không được nữa rồi!”- Trương Ngọc cảm thấy hơi thở băng giá của tử vong, tử ngữ muốn nói trong cổ họng liền không thể thốt lên chìm vào trong vô thức.

Nhìn mẫu thân dần biến thành một băng điêu, Vô Tà trong lòng đầy lo lắng khi không còn cảm nhận được mẫu thân hẳn liền trở nên như một vật không có ý thức.

-“Thành công rồi.”-Cơ Diễm đánh vỡ suy nghĩ miên man của hắn.

-“Tại sao ta không thể cảm nhận được khí tức sinh mệnh từ nàng nữa?”- Vô Tà thắc mắc nhưng hắn biết Cơ Diễm chuyện này sẽ không nói đùa.

-“Nếu còn cảm nhận tức là thất bại rồi. Trạng thái này liền đẩy linh hồn vào ngủ say, còn thân xác giống như nạp hồn thạch, một vật chứa đựng linh hồn mà thôi.”-Cơ Diễm lên tiếng giải thích nghi vấn trong lòng hắn. Vô Tà cái này hẳn cũng không rõ vì ngủ đông kiếp trước hắn cũng chỉ nghe qua mà thôi chưa thấy qua hay thử nghiệm qua.

-“Vậy chi cần tìm được hậu duệ của Thần Nông để là có thể chữa lành cho nàng?”

-“Đúng vậy. Trong thời gian này anh có thể dùng dược dịch để tăng cường thể chất, tư chất đồng thời chữa trị cơ thể của mẫu thân anh.”-Cơ Diễm vừa nói vừa lấy ra dược liệu dự trữ trong Diễm Kiếm bắt đầu luyện chế. Thấy Cơ Diễm bắt đầu luyện dược, Vô Tà cũng không rảnh rồi bắt đầu lấy tiểu kỳ ra bày trận, hẳn muốn giúp mẫu thân hắn tẩy tủy phạt kinh.

...

...

...

Bận rộn hơn nửa ngày, Vô Tà mới hoàn thành việc đưa mẫu thân hắn tẩy tủy và ngâm nàng vào trong dược dịch mà Cơ Diễm chuẩn bị trước. Trong khoảng thời gian này Thanh Nhi cũng không quên lời của Vô Tà nói lúc trước mà luôn quan sát phạm vi Tiêu gia, bất cứ ai bước ra ngoài chỉ nửa bước không kể địch ta liền bị nàng ngay lập tức đánh chết, mà không có ai thuộc gia tộc Tiêu gia trong số họ cả. Sau khi giết vài người liều lĩnh thử ra ngoài, tất cả đều bị trấn nhiếp không còn một ai dám thử nữa, nhất là người hai gia tộc Gia Liệt và Áo Ba, họ không ngờ rằng Tiêu gia lại còn một nhân vật kinh khủng như thế.

-“Ra ngoài đại sảnh, ta muốn xem những tên không có mắt dám động thủ với Tiêu gia.”- Vô Tà thu thủy tinh quan chứa mẫu thân hắn vào Tuyệt Kiếm rồi bước ra ngoài, hẳn không dám thu vào nhẫn trữ vật vì nhẫn trữ vật có thể bị hủy hay bị mất còn Tuyệt Kiếm thì không thể bị phá hoại hay bị đánh cắp đi.

Tiến vào đại sảnh ba vị trưởng lão nhanh chóng đứng lên nhường vị trí chủ tọa lại cho Vô Tà, lúc này Tiêu gia như quần long vô thủ nên Vô Tà mạnh mẽ trở về lập tức trở thành người dẫn đầu.

-“Hai gia tộc các ngươi đã đi tới với ý đồ xấu vậy có chuẩn bị tinh thần diệt tộc chưa?”- Vô Tà nheo mắt hỏi.

-“Người trẻ tuổi làm người nên để một đường lui.”- Gia Liệt Tất run lên nhưng vẫn cắn răng nói.

-“Đúng là thế mà nhi. Nên diệt chó gà không tha để khỏi có người căm thù đi, đa tạ nhắc nhở.”- Vô Tà cười cười ôm quyền nói. Người hai gia tộc run lên khi nghe Vô Tà nói thế.

-“Hahaha, ta chỉ đùa chút thôi đừng coi là thật, sát nghiệp quá lớn không tốt đâu.”- Vô Tà nhìn biểu hiện tất cả liền bật cười. Nghe Vô Tà nói tất cả liền thờ phào.

-“Đại trưởng lão dẫn người đi hai gia tộc họ, dòng chính diệt hết những người khác phát cho hai kim tệ rồi đuổi khỏi Ô Thần thành cho họ tự sinh tự diệt.”- Vô Tà quay lại nói với đại trưởng lão Tiêu gia, nghĩ một chút rồi nói với Thanh Nhi- “Em đi theo, kẻ nào phản kháng thì cứ tiến hẳn lên đường là được rồi.”

-“Được.”- Thanh Nhi gật nhẹ đầu đáp.

-“Còn người trong đại sảnh này, gia chủ thì giết đi, người khác thì phết một tay ném ra khỏi thành.”- Vô Tà phất tay nói rồi đứng lên đi vào trong, hai gia chủ Gia Liệt Tất và Áo Ba Ba nghe nói sẽ bị giết liền phản kháng đánh về phía Vô Tà để tìm đường sống trong chỗ chết nhưng lập tức bị Thanh Nhi đánh nát xương cốt vô tồn. Tất cả chứng kiến liền run lên, không ngờ thiếu nữ nhìn như mới 17, 18 tuổi mà thực lực lại mạnh mẽ đến như vậy, người Tiêu gia thì vui mừng nhưng hai gia tộc kia thì hết ý muốn liều lĩnh phản kháng tất cả đều bị thực lực của Thanh Nhi trấn nhiếp.

-“Tà ca, là mấy người Vân Vạn, Thanh Liên tới.”- Cơ Diễm nhỏ giọng nói với Vô Tà.

-“Ừm”- Vô Tà đang hướng vào trong nghe Cơ Diễm nhắc nhở liền quay người ngồi lại xuống. Người trong đại sảnh không hiểu tại sao Vô Tà lại quay lại.

-“Cứ hành động đi, nhìn ta làm gì cơ chứ.”-Thấy không ai làm gì, Vô Tà liền nói-“À kéo hết ra ngoài đi, ta còn tiếp khách nữa.”

-“Dạ”-Tiêu gia tộc nhân ‘dạ’ một tiếng nhanh chóng kéo hết ra ngoài, chỉ lát sau tiếng hét đau đớn do bị đập gãy một tay vang lên.

Vô Tà ngồi đợi một lát, phía chân trời liền xuất hiện mấy bóng người đang hướng tới, hẳn có thể nhìn ra được đó là Vân Vận và Thanh Nhi đang mang theo Tiêu Y Tiên và Nhã Phi nhằm thẳng Tiêu gia mà bay tới.

-“Chuyện ở đây xử lý xong hết rồi sao?”-Thanh Liên hạ xuống nhìn khắp Tiêu gia một lượt lên tiếng hỏi.

-“Xong cả rồi.”-Vô Tà gật nhẹ đầu nói.

-“Người thân của anh có sao không?”-Vân Vận quan tâm hỏi, nàng đoán được hẳn vì người thân mà nổi giận.

-“Mẫu thân ta hiện tại đã không nguy hiểm đến tính mạng. Có một Đan Đế ở bên cạnh thì có chuyện gì được cơ chứ.”-Vô Tà chỉ qua Cơ Diễm.

-“Mà Vân Vận ngại đến chậm quá, đến sớm chút là có thể coi như là ra mắt mẹ chồng rồi.”

-“Ngươi, ngươi. Ai ra mắt mẹ chồng cơ chứ?”-Vân Vận đỏ mặt nói.

-“Ai nhi, ta đang nói ai đấy nhi.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Ta...ta là đi theo Thanh Liên tỷ tới.”-Vân Vận quay qua Thanh Liên nói đồng thời truyền âm cho Thanh Liên-“Tỷ đừng để ta nói cho Tà ca biết lời nói lầm nhảm một mình của tỷ khi đó.”

-“Lời nào cơ?”-Thanh Liên tỏ ra không sợ.

-“Cái gì mà ước gì hẳn có thể tới.”-Vân Vận truyền âm lại, nghe được lời này Thanh Liên lập tức run lên nàng không ngờ nàng nói nhỏ vậy cũng bị nghe thấy vội cười cười.

-“Đúng vậy đấy, là ta nói Vân muội đi theo tới.”

-“Hai người nghĩ cái gì mà truyền âm trước mặt ta vậy nhỉ?”-Cơ Diễm cười gian nói, cả hai người kia liền giật mình.

-“Diễm tỷ a, đừng nói, khi nào tỷ về chót ta chịu thay tí quẹt mặt một lần, được không?”-Thanh Liên vội vã hỏi lộ Cơ Diễm.

-“Năm lần, chắc giá.”-Cơ Diễm đưa bàn tay ra chắc chắn nói.

-“Được.”-Thanh Liên nghĩ một chút rồi cắn răng đáp, cùng lắm nàng ra ngoài đeo mạng che mặt thôi chứ để Vô Tà biết lời nói kia liền ngượng chết đi được.

-“Có chuyện gì bí bí mật mật thế.”-Vô Tà tò mò hỏi.

-“Chuyện phụ nữ, biết làm cái gì cơ chứ. Đàn ông con trai gì mà tò mò quen đi.”-Cả ba người đều hừ một tiếng nói cùng lúc.

-“Mặc kệ hẳn đi, vào trong đánh bài, ta không sợ thua nữa rồi.”-Cơ Diễm vui vẻ dẫn đầu đi vào trong, nàng đi một lần rồi nên nhớ đường nhanh chóng dẫn mọi người về gian nhà của Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đối chiến đấu linh

-“Tiểu Tà, ngươi là phải đi rồi sao?”-Đại trưởng lão thấy Vô Tà về một đêm rồi lại muốn đi liền hỏi.

-“Giờ Ô Thần thành là duy nhất một Tiêu gia, đã không còn kẻ thù thì ta ở lại làm gì cơ chứ. Mà tiểu tử Tiêu Viêm cũng đang trên đường về đây, hẳn là thiếu tộc chủ cứ để hẳn quyết định là được rồi.”-Vô Tà nhún vai nói, nếu mẫu thân hẳn không tại thì hẳn chẳng còn lý do ở lại, từ nhỏ đến lớn tiền và gian nhà hiện tại là do hắn đích thân kiếm được nhờ săn ma thú gia tộc cũng chẳng giúp gì nên tình cảm hẳn với gia tộc không quá sâu đậm.

-“Ngươi đã muốn đi vậy bọn ta cũng không giữ nữa, ngươi một đường thuận lợi.”-Đại trưởng lão biết không thể giữ Vô Tà lại nên cũng không nói thêm nữa.

-“Được rồi, ba vị trưởng lão cũng quay về xử lý tộc vụ đi, mới tiếp nhận hai gia tộc Gia Liệt và Áo Bá có không ít việc phải xử lý đâu.”-Vô Tà nói rồi đập phi kiếm mà bay vút lên, mục tiêu tiếp theo của hắn là Già Nam học viện, chính xác hơn là ngọn dị hỏa ở đó. Với lại Vô Tà thử bói qua một quẻ nơi

đâu tìm thấy hậu nhân của Thần Nông Đế thì cũng phải hướng tới Già Nam học viện luôn.

-“ Các ngươi không ở thêm mấy ngày nữa sao?”-Vân Vận cảm thấy buồn bã nói.

-“ Sao ngươi không đi theo cơ chứ? Gia Mã đế quốc quá nhỏ bé.”-Vô Tà hỏi ngược lại.

-“ Ta còn phải quản lý Vân Lam tông, dù sao ta cũng là tông chủ không thể cứ thế mà đi được.”-Vân Vận lắc nhẹ đầu nói.

-“Đại lục rộng lớn, ngươi nên một lần đi thăm quan xem sao. Bọn ta đi.”-Vô Tà nói rồi điều khiển phi kiếm thẳng phương hướng Già Nam học viện mà bay đi, mục đích của chuyến đi lần này là chiếm được dị hỏa và tìm được hậu nhân của Thần Nông Đế, trong đó mục đích sau là quan trọng hơn.

...

...

...

Phi hành liên tục nửa tháng liền có thể thấy những dãy núi dài liên miên nơi cuối chân trời, bao phủ bởi một bình nguyên tràn ngập khí tức hắc ám. Trong khoảng thời gian này Thanh Liên liền đột phá lên Đẩu Tông, hiện tại trên phi kiếm liền có hai cường giả Đẩu Tông chỉ không biết có tên nào không có mất đánh tới không. Còn về Vô Tà mấy ngày nay một mực chữa thương, hậu quả của việc cắn đan dược liên tục lúc trước liền khiến kinh mạch gân cốt đều bị trọng thương, nếu gặp kiếp trước tương đương với việc biến thành tàn phế rồi nhưng ở đại lục tu luyện này chỉ cần phục dụng đan chữa thương tứ phẩm trở lên liền có thể chậm rãi khôi phục.

Theo như Thanh Liên giới thiệu qua, Hắc Giác vực đúng chuẩn là một vùng đất mạnh được yếu thua, một vùng đất chỉ có một luật duy nhất là nắm đầm ai to người đó là luật. Sinh ra tại Hắc Giác vực đối với phụ nữ là một điều tồi tệ, nhất là đối với những người có chút tư sắc, nếu không có bối cảnh liền trở thành mặt hàng bị buôn bán một cách công khai. Thanh Xà phủ của Thanh Liên là nơi thu nhận và bảo vệ nữ nhân trong Hắc Giác vực, bản thân Thanh Liên cũng ban đầu cũng là một mặt hàng để bán cuối cùng được chủ phủ đòi trước thu nhận làm nghĩa nữ. Thanh Xà phủ liền do một cường giả từ trung châu bị đuổi khỏi gia tộc đến Hắc Giác vực mà thành lập một thế lực tại nơi đây, mục đích là tạo một thế lực mạnh mẽ rồi trở về trung châu. Nên dù nàng đã mất lâu rồi nhưng Thanh Xà phủ các đời chủ phủ đều lấy việc mạnh mẽ tiến về trung châu làm mục đích và rồi đi nơi hắc ám này.

-“Này, này, đừng có kẻ khờ ra như thế, tập chung vào việc giới thiệu Hắc Giác vực tiếp đi.”-Vô Tà cười khở ngắt lời Thanh Liên khi nàng đang tích cực kẻ khờ với hắn.

-“Ta muốn vào trong Già Nam học viện thì làm thế nào đây?”

-“Muốn thành đạo sư ở Già Nam học viện vậy là....”-Thanh Liên lập tức trả lời.

-“Đạo sư cái gì mà đạo sư, ta muốn tới đó tu luyện học tập, không thấy ta mới Đẩu Sư thôi sao?”-Vô Tà lại lần nữa ngắt lời Thanh Liên.

-“A, Tà ca, ngươi còn học cái gì ở đó nữa? Kiến thức ngươi còn hơn cả một Đẩu Tông thì học cái gì? Bên cạnh còn có hai vị Đẩu Đế.”-Thanh Liên ngạc nhiên nói, nàng không nghĩ tới Vô Tà là muốn vào đó học tập và tu luyện-“Nếu muốn vào đó, ta có thể đề cử vào kiểm tra, mặc dù ta thế lực ở Hắc Giác vực nhưng vẫn có chút giao tình với Già Nam học viện.”

-“Là vào đó mượn dị hỏa dùng tạm mấy bữa, được không?”-Vô Tà cũng không giấu diếm mục đích với Thanh Liên làm gì, dù sao nàng cũng không dám bán đứng hắn.

-“Ra là vậy.”-Thanh Liên chợt tỉnh ngộ ở đó có mỗi dị hỏa mới đủ khiến Vô Tà động tâm, chứ nói hắn muốn tiến vào với mục đích là học tập thì đánh chết nàng cũng không tin.

-“ Ngươi có giao tình sao? Không chém gió đó chứ?”

-“Đệ tử của Già Nam học viện rèn luyện Thanh Xà phủ ta cũng có giúp qua, đệ tử của phủ có nhiều người đến học tập tại đó.”-Thanh Liên liền giải thích nói.

-“Vậy nhờ cả vào ngươi.”

-“Vậy là có mấy người sẽ tiến vào học viện?”

-“Một mình ta thôi, tất nhiên Diễm nhi và Tuyết nhi là đi theo ta vào trong đó rồi.”-Vô Tà liền đáp, một mình hắn thì dễ dàng hành động hơn. Nhất là mạng ý đồ xấu đột nhập.

-“Được. Vậy thì dễ dàng rồi.”-Thanh Liên gật đầu, vì nếu để Thanh Nhi vào trong thì hơi khó khăn nha, nàng dù sao cũng quá tuổi chiêu sinh rồi.

-“Chúng ta vào phạm vi Hắc Giác vực rồi.”

-“Xuống dưới đi bộ.”-Vô Tà hạ phi kiếm xuống dưới đất.

-“Sao không bay thẳng vào trong luôn?”-Cư Diễm thắc mắc hỏi.

-“ Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là tham quan rồi, ở trong nhiều thứ bên ngoài không có bán nha.”- Vô Tà nói rồi nhìn một lượt mấy vị mỹ nữ-“ Với lại đang chán dùng mấy vị mỹ nữ chơi câu cá.”

...

...

-“ Đây thái điều muốn vào thành 500 kim tệ một người.”- Một tên gác cổng ngăn nhóm Vô Tà lại.

-“ Thanh Liên, giết hắn đi!”- Vô Tà lạnh lùng nói, không chút tình cảm.

-“ Hahahah, giết ta?”- Tên gác cổng bật cười nhưng đang cười thì thấy khung cảnh liền thay đổi, hắn thấy được cơ thể của hắn rồi ý thức tan biến đi.

-“ Còn không mở cổng?”- Thanh Liên lạnh lùng nói, mấy tên này chủ yếu là bắt nạt thái điều mà thôi, gặp cường giả liền một kim tệ cũng không dám thu.

-“ Dạ..dạ..”- Biết đã trúng thiết bả, mấy tên khác vội vã mở rộng cổng thành để nhóm Vô Tà đi vào.

-“ Giờ tới Thanh Xà phủ trước rồi sau đó tới học viện.”- Thanh Liên đề nghị.

-“ Được.”- Vô Tà cũng không có ý kiến, hắn cảm thấy may mắn là thu được Thanh Liên chứ nếu không lúc vào học viện phải hỏi thân phận nữa, khi đó thì mệt mỏi lắm.

Trên đường liền có mấy con cá bị sắc đẹp của mấy vị mỹ nữ bên cạnh hắn câu tới, trong đó có một tên Bát Tinh Đại Đấu Sư, tên này trải qua chém giết sinh tử nhiều lần nên thực lực không hề thấp rất phù hợp để Vô Tà luyện tập, đánh một hồi liền bị Vô Tà cho một Huyền Thiết phiến thẳng vào đầu mà tặng hắn một vé miễn phí đến tuổi vàng. Sau khi sinh sinh chém giết vượt cấp một tên Đại Đấu Sư thì những tên dưới cấp Đấu Linh liền biết khó mà lui.

-“ Một tên Đại Đấu Sư mà thôi, thái điều ta muốn mua mấy nữ nhân cạnh người ra giá đi.”- Một tên Nhị Tinh Đấu Linh tiến tới chỉ vào Thanh Nhi mấy người mà nhỏ cả dãi.

-“ Một tên Đấu Linh mà thôi, có cần hô báo vậy không nhỉ?”- Vô Tà cười đầy khiêu khích, lúc trước Đấu Linh hắn còn không nắm chắc chiến một trận nhưng sau khi tháo xúc áp thực lực điên cuồng tăng bốn cái tiểu giai đạt Lục Tinh Đấu Sư hắn liền muốn thử một phen.

-“ Để ta cho người thấy Đấu Linh mạnh mẽ thế nào!”- Tên Đấu Linh cười gằn một tiếng lao đến.

-“ Tới đi!”- Vô Tà hai tay nắm chặt Diêm kiếm và Tuyết kiếm với chiến ý cao ngút.

Tên Đấu Linh ngay mở màn liền dùng hết sức, quyền ảnh ngập trời nhằm thẳng Vô Tà mà vung xuống. Vô Tà muốn thử cứng đối cứng xem sức mạnh của hắn đến mức độ nào, hai kiếm trong tay đâm tới, mỗi kiếm ảnh liền va chạm với một quyền ảnh, tất nhiên không giống ở thế giới hắn mà tay kia liền bị kiếm đâm thủng mà tại thế giới này quyền liền được bao bọc bởi đầu khí giống như quyền sắt.

-“ Rầm!”- Quyền ảnh và kiếm ảnh chạm nhau tạo thành từng đợt sóng xung kích tỏa ra, Vô Tà bị đẩy lùi lại ba bước mới dừng lại, khiến những người vây quanh xem mà ngạc nhiên, một Đấu Sư lại có thể trước tấn công của Đấu Linh cường giả chỉ lùi ba bước, chuyện này trước nay chưa từng nghe nói qua, hơn một đại cảnh giới là đủ nghiền ép rồi chứ đừng nói thua tới hai đại cảnh giới.

-“ Thực lực Đấu Linh chỉ có thể thôi sao?”- Vô Tà cười khẩy một tiếng, hắn thu lại song kiếm, đòn vừa rồi chỉ là thăm dò mà thôi, chứ hắn chưa muốn dùng tới thực lực mạnh nhất.

-“ Chết đi! Toái Sơn quyền!”- Tên Đấu Linh liền vận dụng đấu kỹ để chiến.

-“ Nhị Trọng kinh!”- Vô Tà dùng võ thuật kiếp trước mà dùng quyền đối quyền.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Hòa Bình Trấn

Võ thuật và chiêu thức kiếp trước nếu dùng đầu khí mà vận chuyển liền trở thành một loại đấu kỹ, cái này Vô Tà hắn cũng vừa mới phát hiện không lâu nên trận đánh này chính là lấy ra để kiểm chứng. Mặc dù thực lực của Vô Tà không thể mạnh mẽ như Đấu Linh cấp bậc nhưng nhờ khả năng hồi phục nhanh như cỏ bùa xanh dưới chân của Vô Danh công pháp, nên hắn liên tục dùng chiêu thức mà không sợ hết đầu khí.

-“ Người là cố tình!”- Tên Đấu Linh lui lại vài bước giận dữ nói, hắn chợt nhận ra Vô Tà là cố ý cứng đối cứng hắn như thể sĩ nhục hắn Đấu Linh cường giả lại bị một tên Đấu Sư cứng đối cứng.

-“Rõ ràng là thế rồi, giờ người mới nhận ra sao? Một Đấu Linh cứng đối cứng không thắng được một Đấu Sư như ta thật là mất mặt, sao không tìm đồng phân nào đập mặt vào mà tự tử đi.”

-“Tao giết mày, thằng chó!”-Tên Đấu Linh gầm lên lao đến đầy phần nộ.

-“Làm được hãy nói.”-Vô Tà cười một tiếng, tiếp tục vùng quyền đón đỡ.

Phần nộ khiến tên Đấu Linh nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, bị Vô Tà ép gắt gao một đầu. Cảm thấy cũng nên kết thúc, Vô Tà lập tức bùng nổ sức mạnh, tốc độ tăng vọt lên nhiều lần. Trước đó tên Đấu Linh kia liền quen với tốc độ của Vô Tà, nhưng bất chợt tốc độ đó liền tăng lên nhiều lần khiến hắn phản ứng không kịp, giống như tăng đột ngột độ khó lên mấy lần nếu phản ứng không nhanh đều là Game Over. Tên Đấu Linh cũng thế, hắn không kịp phản ứng lại nên chỉ trong giây lát liền bị Vô Tà một đám tiên xuống dưới cừu tuyến.

-“Anh có kỹ năng như thế sao không kết thúc sớm đi? Để bọn em phải đợi này giờ.”-Thanh Nhi lên tiếng trách.

-“Ta cũng vừa mới nghĩ ra ấy chứ.”-Vô Tà cười khỏ nói-“Vội lại trong khoảng khắc đó đấu khí liền tiêu hao quá nhiều, có thể coi như là bài tẩy vậy. Mà mấy em ra tay đi, chứ thực lực đám còn lại ta ăn không tiêu.”

-“Được.”-Thanh Nhi gật đầu bắt đầu động, Đấu Linh gì tất cả đều chỉ một đòn liền chết thảm, không kịp phản kháng thậm chí còn không kịp kêu một tiếng liền chết. Sát phạt và sức mạnh áp đảo của nhóm Vô Tà làm đám vây quanh như bầy ong vỡ tổ bay tứ tán, chỉ sợ chỉ chậm một giây cũng đủ lên bảng đếm số rồi.

-“Đó vậy có phải nhanh không?”-Thanh Nhi phui phui tay nói.

-“Ta là kiểm nghiệm thực lực thế nào thôi.”

-“Tên Đấu Linh anh giết vừa rồi, thực lực liền chỉ thuộc hàng cuối cùng mà thôi nên anh cũng đừng quá kiêu ngạo.”-Cơ Diễm nhắc nhở nói.

-“Là vậy sao? Nhưng ta cũng đã dùng đến cấm thuật đâu.”-Vô Tà không rõ thực lực tên đó giống như lời Cơ Diễm nói không vì hắn cũng chỉ mới đối chiến qua một Đấu Linh duy nhất mà thôi, còn về Đại Đấu Sư hắn cũng chưa đối chiến qua nhiều.

-“Cấm thuật? Chẳng phải thứ đó tiêu hao thọ nguyên, anh không nên dùng thì hơn.”-Thanh Liên nghe thấy từ cấm thuật liền nhắc nhở.

-“Chuyện này từ từ ta sẽ giải thích.”-Vô Tà không có nói bí mật của hắn ra, chuyện này ít người biết thì tốt hơn. Thấy Vô Tà không muốn nói, Thanh Liên liền chôn xuống tò mò trong lòng không hỏi nữa.

...

...

...

Hòa Bình trấn.

Đây là cái trấn nhỏ đầu tiên từ Hắc Giáp vực tiến vào Già Nam học viện. Ngay phía ngoài công trấn có một đại thụ hắc sắc đầy hơi thở chết chóc, phía trên tán là liền có vài bộ thi thể đã phơi khô cùng với vài bộ thi thể máu mới chỉ đông lại.

-“Tương truyền rằng lúc lâu rồi, Già Nam học viện và Hắc Giáp vực xảy ra huyết chiến, hai thi thể Đấu Vương cùng một thi thể Đấu Hoàng liền bị treo ở trên Tử Linh thụ, liền là đại thụ kia.”-Thanh Liên chậm rãi giới thiệu-“Mà nói thì nói thế thôi chứ chủ yếu là lời đồn không có thật. Chứ treo thi thể Đấu Linh trở xuống thì không sao, nhưng một khi Đấu Vương, Đấu Hoàng liền chính thức đánh mất Hắc Giáp vực, cường giả không chỉ ở mặt ngoài như thế mà còn ẩn chứa rất nhiều tồn tại cường đại ở trong tu luyện. Trước đây liền có một Dược Hoàng ở trong tu luyện, ta cũng từng gặp qua nhưng giờ thì không thấy nữa.”

-“Ra vậy.”-Vô Tà gật gù nói-“Vậy cường giả cỡ cô mà đánh thì thi thể sẽ bị Già Nam học viện xử lý thế nào?”

-“Một là thiêu hủy, hai là trả lại cho thể lực của họ với cái giá không rẻ.”-Thanh Liên lập tức trả lời.

Nàng tiếp tục giới thiệu qua một chút về học viện và đệ tử của phủ đang theo học bên trong, đang nói thì vài bóng người nhảy trên các mái nhà mà hướng tới công trấn. Theo Thanh Liên nói cứ mỗi ngày tại thời điểm này đều có người tới để kiểm tra thân phận, hoàn thành khâu này mới được vào trong Hòa Bình trấn.

Trung niên dẫn đội nhân nhạ nói-“Phàm là người tiến vào Hòa Bình trấn, phải khai báo ra thân phận, danh tính, nếu không sẽ trực tiếp bị đuổi ra ngoài.”

Ánh mắt đảo qua thấy Thanh Liên liền tiến lại gần, chứng tỏ nàng trước không có chém gió là nàng có giao tình với Già Nam học viện.

-“Thanh phủ chủ hảo. Hôm nay là đến Già Nam học viện có việc cần sao? Sao ngài không trực tiếp vào trong.”-Trung niên nhân chào rồi lên tiếng hỏi.

-“Ta là muốn đưa người tới kiểm tra nhập học.”-Thanh Liên chỉ qua Vô Tà-“Ta bảo đảm thân phận hắn không có vấn đề.”

-“Mặc dù Thanh phủ chủ đề cử nhưng muốn nhập học cũng vẫn còn cần phải kiểm tra tư chất một chút, Thanh phủ chủ thông cảm.”- Trung niên nhân cũng thường kiểm tra những con cháu thế gia tới gia nhập mà không thông qua các đạo sư ra ngoài chiêu sinh về. Trung niên nhân dẫn hai người Thanh Liên và Vô Tà vào một căn phòng làm việc.

-“Quy định dưới hai mươi liền có thể kiểm tra, Bát Đoạn Đẩu Khí, tiềm lực giá trị thuộc về cấp F, đây là tiêu chuẩn của Già Nam Học Viện. Cửu Đoạn Đẩu Khí, tiềm lực giá trị thuộc về cấp E, Nhất Tinh Đẩu Giả, cấp D, Nhị Tinh Đẩu Giả cấp C, như thế tính lên đến cấp cao nhất. Còn lại là Ngũ Tinh Đẩu Giả thuộc về cấp S.”

-“Thanh Liên này, tiêu chuẩn chỉ thấp vậy thôi sao?”- Vô Tà van phần kinh ngạc truyền âm hỏi.

-“Đây là tiêu chuẩn chiêu sinh từ bên ngoài vào, chứ thực lực những học viên là người bên trong cao hơn cái mức đó.”- Thanh Liên truyền âm trả lời hần.

-“Hạ Lăng, 19 tuổi, Nhất Tinh Đẩu Sư.”- Vô Tà tùy ý đáp.

-“Ngươi khai man tuổi, không sợ bị phát hiện sao?”- Thanh Liên truyền âm nhắc nhở-“Bên trong có đạo cụ có thể cảm ứng được tuổi của ngươi.”

-“Đây cũng là một bí mật, ta căn bản là không sợ bị phát hiện.”

-“Đánh giá thực lực cấp S.”- Trung niên nhân càng chắc Vô Tà là con cháu thế gia từ trung châu. Hần nhanh chóng lấy giấy bút ghi một chút lời khai của Vô Tà rồi đưa cho Vô Tà mảnh giấy đó cùng với một khối huy chương xanh thẫm.

-“Ta gọi là Hoắc Đức, là phó đội trưởng Già Nam học viện chấp pháp tiểu đội hai, cũng là một gã hoàng giai đạo sư của học viện. Cảm theo nó, tới phòng chiêu sinh đưa cho đạo sư ở đó, người liền chính thức trở thành đệ tử của học viện. Bất quá ở bên ngoài Già Nam học viện còn có một mảng rừng rậm nguyên thủy rất lớn, nơi đó có đồng đảo cao giai ma thú. Ngươi muốn tự mình tiến tới học viện hay ta dùng sư thụ đưa tới?”

-“Nếu vậy làm phiền Hoắc Đức đạo sư rồi.”- Vô Tà muốn ghé vào rừng kiểm tài liệu, nhưng hần mới Đẩu Sư nên tỏ ra đúng với thực lực của mình chứ.

-“Không có gì.”- Hoắc Đức vẫy tay gọi hai đội viên tới chuẩn bị sư thụ, rồi đặc biệt dặn dò Vô Tà-“Trong học viện yêu nghiệt cũng không thiếu, thực lực hơn ngươi cũng không ít, nhớ cẩn thận một chút đừng để ăn thiệt thòi.”

-“Đa tạ đạo sư đã nhắc nhở.”- Vô Tà ôm quyền nói, vị này đã có tâm nhắc nhở hần thì hần cũng cảm tạ cho phải.

Xoay người bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn thấy ở ngã tư đường đối diện đã có một con sư thụ to lớn xuất hiện ở đó, lúc này, một nam một nữ ở trên lưng sư thụ hướng về phía Hạ Lăng cười nói-“Hạ Lăng học đệ, lên đây đi, chúng ta sẽ hộ tống ngươi đến Già Nam thành.”

-“Đa tạ hai vị.”- Vô Tà nhìn người nhảy lên sư thụ, cơ thể nhẹ nhàng như nhảy lên đất bằng. Nhìn thấy Vô Tà thân hình không hề lắc lư, hai người ở trên lưng sư thụ khuôn mặt hiện lên một chút kinh ngạc, phải biết rằng, lông của sư thụ ẩm ướt một cách kỳ dị, một số người lần đầu tiên cười lên nó, chỉ có thể ngồi vào vị trí do con người tạo ra, mới có thể ổn định được thân hình, mà Vô Tà, lại hoàn toàn dựa vào bản thân, đem thân thể bảo trì thăng bằng, một chiêu đó cho dù là hai người bọn hần cũng không có khả năng thực hiện một cách nhẹ nhàng như vậy. Hướng về phía đám người Hoắc Đức vừa đi ra khỏi phòng ốc vẫy vẫy tay, sau đó trong miệng kêu nhẹ một tiếng, nhất thời, sư thụ đang phủ phục trên mặt đất đôi cánh rung lên, thân thể thật lớn lượn vòng bay lên.

-“Ta ngủ một chút, đến nơi nhờ hai vị đánh thức dậy.”- Vô Tà ngáp dài một tiếng, từ trong nạp giới lấy ra một chiếc gối rồi ngã lưng nằm xuống. Thấy Vô Tà đây tùy ý như thế mà cơ thể mặc kệ sư thụ phi hành vẫn nằm yên vị không lắc lư như dính vào sư thụ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thiên Hạ Đệ Nhất Lăng Tử

-“Hạ Lăng học đệ, chúng ta liền tới nơi. Bọn ta cũng không thể đưa ngươi vào học viện được, chấp pháp đội không thể rời Hòa Bình trấn lâu được.”- Một trong hai người đưa Vô Tà tới liền khẽ lay đánh thức hần dậy mà nói.

-“Đa tạ hai vị học trưởng.”- Vô Tà từ nhẫn trừ vật lấy ra hai bình đan-“Đây là Hồi Khí đan, đệ tự luyện chế cũng không có gì quý giá, hai vị vất vả.”

-“Không cần khách sáo. Đây là nhiệm vụ của ta.”- Nam nhân viên lại lần nữa phát ra một tiếng kêu khẽ, sư thụ nhất thời gầm nhẹ một tiếng, đôi cánh chấn động, hướng thành thị khổng lồ kia đáp xuống.

-“Học tỷ cảm giúp học trưởng giúp ta luôn, chứ hai vị không cảm ta cũng ngại, làm phiền hai vị mấy canh giờ.”- Vô Tà đưa cho nữ chấp pháp đội.

-“Được, nếu học đệ đã nói vậy thì ta xin nhận.”- Vị nữ tử liền nhận lấy hai bình đan được mà Vô Tà đưa nàng.

Già Nam thành, tại nơi sư thứ đáp xuống, Hạ Lăng ngẩng đầu nhìn sư thứ đang chậm rãi bay lên bầu trời, thở ra một hơi, xoay người bước đi. Rời khỏi bãi đáp, đường phố rộng rãi tràn ngập cửa hàng xuất hiện trong tầm mắt của Vô Tà, dòng người đa phần thiếu niên nhân.

Vô Tà theo lộ tuyến mà hai người chấp pháp kia chỉ dẫn mà phe phẩy huyền trọng phiến chậm rãi đi về phía Già Nam học viện ở trung tâm của thành thị. Chậm rãi hành tẩu, cảnh tượng xung quanh khiến hắn nhớ lại những ngày tháng sống tại làng đại học, xung quanh toàn là người trẻ tuổi, tràn đầy sức sống. Bỗng xuất hiện dưới ánh mắt hắn một nam nhân đang theo đuổi một nữ tử, một nữ tử mà hắn quen thuộc trong quá khứ Tiêu Mị.

“Tiêu Mị học muội, ta là thật lòng thích muội mà.”-Nam nhân vừa đi theo vừa nói, nhưng trong mắt hắn Vô Tà nhìn được tên này chủ yếu thân xác chứ không phải vì yêu.

“Tur Mã học trưởng, ta đã nói rồi ta không thích ngươi.”-Tiêu Mị tỏ ra chán ghét nói.

“Vị huynh đài này, người ta đã không thích ngươi rồi còn theo đuổi như vậy thật không đúng.”-Vô Tà chần ngang nói, dù sao Tiêu Mị từng theo hắn gọi Tà ca ca, hắn không bỏ mặc được nha.

“Tiểu tử ngươi là ai dám ngăn cản đường ta hả?”-Tur Mã giận dữ nói.

“Là ai sao? Là người sẽ đập ngươi một trận!”-Vô Tà chẳng nhiều lời hung hãn thiết phiến đập xuống, nhìn qua rất là tùy ý.

“Ngươi!”-Tur Mã không ngờ Vô Tà không nói hai lời liền trực tiếp động thủ, thấy chiến quật hạ xuống và cảm nhận được thực lực của Vô Tà chỉ mới bước vào Đấu Sư nên vạn phần khinh thường.

“Rầm!”-Một đập tùy ý đó lại đánh bay Tur Mã đi vài thước.

“Ngươi...”-Tur Mã kêu một tiếng rồi ngất. Thấy thế bốn bóng người tỏa ra vây lấy Vô Tà.

“Tiểu tử ngươi muốn chết!”-Một tên chỉ vào Vô Tà.

“Nói nhiều giống đàn bà vậy? Lên đi!”-Vô Tà ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

“Lên!”-Một tên hét lớn ra hiệu.

Tuy Vô Tà cảm huyền thiết phiến và đeo nhẫn gấp năm trọng lực nhưng mấy tên Đấu Sư với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ trong chớp lát liền thêm bốn người bị Vô Tà cho nằm đo đất.

“Đa tạ tiên sinh.”-Tiêu Mị ôn quyền cảm ơn.

“Không có gì. Tiểu thư có rảnh không? Tại hạ vừa tới muốn tới phòng ghi danh để đăng kí nhập học.”

“Được, ta cũng đang trên đường tới đó.”-Tiêu Mị gật đầu nói.

“Đa tạ tiểu thư.”-Vô Tà cảm tạ rồi cùng Tiêu Mị một đường đến phòng ghi danh.

Dọc đường Vô Tà đại khái hiểu được một chút về học viện. Già Nam học viện liền chia làm hai khu, ngoại học viện và nội học viện, ngoại học viện là khi đệ tử được chiêu sinh về liền ở đây, còn nội học viện là phải qua ngoại viện thi mới có thể tiến vào. Bên trong chỉ cần không giết người là được, còn về đấu đá học viện cũng mất nhăm nhăm mở để kích thích đệ tử phấn đấu. Ngoại viện thi liền sẽ bắt đầu sau một tháng nữa.

“Ta nhớ học viện chiêu sinh mấy ngày trước liền về đến nơi sao bây giờ ngươi mới tới?”-Tiêu Mị thắc mắc hỏi, mặc dù nàng không trực tiếp đi nhưng thời gian chiêu sinh nàng cũng biết.

“Tại hạ trong người có chuyện nên không tham dự được cuộc chiêu sinh nên đến bây giờ mới được trưởng bối dẫn đến để gia nhập học viện.”-Vô Tà trả lời không chệ vào đâu được.

“Ra là vậy.”-Tiêu Mị gật nhẹ đầu, nàng biết cũng có nhiều người giống trường hợp của Vô Tà đây bên trong học viện, những người như vậy thân phận thường không tầm thường chút nào cả, bởi vì có thể đưa người qua được Hắc Giác vực thì vị trưởng bối đó thực lực không yếu chút nào cả.

“Đi chết đi!”-Một tiếng hét từ phía sau lưng vang lên, một mũi kiếm theo tiếng hét mà đâm thẳng tới Vô Tà.

“Hử? Ta mới tới sao đã có kẻ thù rồi ta?”-Vô Tà mở rộng huyền thiết phiến đưa ra sau lưng mà đỡ lấy đường kiếm, rồi lợi dụng lực đâm mà tiến tới mấy bước thoát đi tầm tấn công. Không dừng ở đó, nữ tử lại tiếp tục lao đến, dụng đấu kỹ mà đánh Vô Tà, hắn nhận ra vị nữ tử này là cười khổ không thôi, vì hắn biết nàng ta đánh hắn vì lý do gì.

“A, Ngọc tỷ hắn không phải là tên Tur Mã kia. Hắn vừa giúp ta đuổi tên Tur Mã đi rồi.”-Tiêu Mị vội vã ngăn người vừa tới, biểu tỷ của nàng Tiêu Ngọc lại.

“Hử, còn không phải bọn chúng đồng kích sao?”-Tiêu Ngọc ánh mắt không thiện nhìn Vô Tà.

“Hắn là người vừa mới tới để nhập học sao có thể cùng tên Tur Mã kia cùng một bọn được.”

-“Thật sự?”-Tiêu Ngọc hơi thả xuống sự đề phòng với Vô Tà.

-“Xem đi rồi biết!”- Vô Tà ném một mảnh giấy về phía Tiêu Ngọc.

-“Ta xin lỗi!”-Tiêu Ngọc đọc qua mảnh giấy liền cúi đầu xin lỗi Vô Tà.

-“Xin lỗi là xong sao?”- Vô Tà tỏ ra lạnh lùng nói-“Nếu xin lỗi là xong thì chẳng cần chấp pháp đội làm gì?”

-“Vậy ngươi muốn gì?”-Tiêu Ngọc cắn răng nói, người sai là nàng.

-“Hừ, nếu đã vậy thì...”- Vô Tà lao nhanh tới, Tiêu Ngọc tưởng hẳn muốn trả thù liền chuẩn bị tinh thần đón đỡ. Bỗng nhiên vượt ngoài suy đoán của tất cả, Vô Tà lấy ra một quyển sổ nhỏ.

-“Được rồi, muốn xin lỗi thì cho ta biết tên, tuổi, thích cái gì, có người yêu hay chưa?”

-“Ngươi...”-Tiêu Ngọc đơ người ra trong giây lát-“Ngươi nằm mơ!”

-“Nàng là Tiêu Ngọc, hai mươi một tuổi, sở thích là mấy thứ dễ thương chưa có hôn phối hay bạn trai.”-Một thiếu nữ từ xa đi tới thay Tiêu Ngọc trả lời tất cả thông tin, hẳn lập tức nhận ra ngay đó là Tiêu Huân Nhi.

-“Hào a.”- Vô Tà đưa ngón tay cái với Tiêu Huân Nhi.

-“Ừm, ta và anh đã gặp nhau bao giờ chưa?”-Tiêu Huân Nhi nghiêng đầu thắc mắc, nàng có cảm giác Vô Tà quen thuộc nên chính vì thế mới nói ra thông tin của Tiêu Ngọc.

-“Chưa từng gặp qua.”- Vô Tà đúng là chưa từng gặp qua Tiêu Huân Nhi khi ở hình dáng này.

-“Vậy có lẽ ta nhìn nhầm.”-Tiêu Huân Nhi vẫn đầy nghi hoặc nói.

-“Còn gì nữa không?”

-“Ý anh là sao?”-Tiêu Huân Nhi không hiểu khi Vô Tà hỏi vậy.

-“Ày zà, thật không đúng kịch bản chút nào cả.”- Vô Tà thờ dãi lắc đầu nói.

-“Kịch bản gì cơ?”-Không chỉ Tiêu Huân Nhi mà cả Tiêu Ngọc và Tiêu Mị đều cảm thấy khó hiểu.

-“Đề ta làm mẫu cho thấy.”- Vô Tà quay qua Tiêu Ngọc-“Tiểu thư chúng ta gặp nhau qua bao giờ chưa?”

-“Chưa từng!”-Tiêu Ngọc lập tức trả lời.

-“Vậy ra tại hạ nhận nhầm sao. Thật xin lỗi tiểu thư, tại tiểu thư thật giống với người quen của tại hạ.”- Vô Tà tiếp tục nói-“Thật xin lỗi đã làm phiền tiểu thư, tại hạ là Hạ Lăng không biết tiểu thư có phiền không khi cho tại hạ biết tên.”

-“Hừ, ngươi chẳng phải đã biết rồi sao?”-Tiêu Ngọc hừ một tiếng.

-“Tuy đã biết nhưng trí nhớ tại hạ không được tốt phải nhắc đi nhắc lại mới được, nhất là tên của tiểu thư, tại hạ muốn lúc quên đi tất cả nhưng không thể quên tên tiểu thư.”- Vô Tà đẩy chân thành nói.

-“Ngươi...ngươi.”-Tiêu Ngọc đỏ mặt không biết nên phản ứng thế nào..

-“Hiểu chưa tiểu cô nương?”- Vô Tà cười cười nhìn về phía Tiêu Huân Nhi-“Kịch bản là như thế, nào chúng ta bắt đầu lại?”

Phong cách tán gái này nếu đặt ở thời hiện đại liền trở thành phong cách cổ lỗ sĩ, nhưng đặt ở thế giới này thời điểm hiện đại liền trở thành phong cách mới lạ. Khi Vô Tà rời khỏi học viện nhiều năm sau đó, liền có một câu nói lưu truyền từ đời này sang đời khác- ‘Già Nam học viện là cái nôi của tán gái thuật’-Khiến các bị giáo sư liên đầu đầu về chuyện này khi có rất nhiều người muốn vào chỉ để học tán gái.

-“Hi hi hi...”-Tiêu Huân Nhi che miệng cười, nàng liền biết nam tử trước mắt cho nàng cảm giác giống ai, giống chính là vị ca ca mấy năm nay chưa từng liên lạc Tiêu Tà kia, đều vui tính và một loại khí chất khiến người khác dễ chịu.

-“Ta họ Tiêu, tên Huân Nhi.”

-“Hạ Lăng, Hạ trong thiên hạ, Lăng trong lăng tũ. Hạ Lăng liền có nghĩa Thiên Hạ Đệ Nhất Lăng.”

-“Thế chữ đệ nhất ở đâu?”-Tiêu Mị phì cười nói.

-“Ta mới thêm vào không được sao? Tên của ta mà, ta muốn thêm là chuyện nhỏ thôi.”- Vô Tà đưa ngón cái quẹt ngang mũi một cái nói.

-“Được mà, có ai nói không được đâu. Mà đệ nhất lãg tử này, nguoi là nhập học sau bọn ta, nên gọi bọn ta là học tỷ đi chứ.”-Tiêu Huân Nhi cười nói.

-“Thật ra ta có một câu nói rất thích, chỉ mong mình được nói một lần.”-Vô Tà không trả lời vấn đề Tiêu Huân Nhi vừa nói mà chậm rãi nói một câu.

-“Câu gì?”-Cả ba người đều tỏ ra tò mò, đối với nam nhân hải hươc thì không cách nào có thể bài xích ngay cả một thiếu nữ lạnh lùng cũng thế.

-“Chị ơi, anh yêu em. Chị ở đây là học tỷ được không ta?”-Vô Tà bật cười nói. Một câu nói khiến ba người mỹ nữ đều đỏ mặt, vội vàng bỏ qua vấn đề này.

Đọc đường đi mà nói, số lượng mỹ nữ bên cạnh Vô Tà ngày càng tăng, nam nhân ở đây đều chỉ biết tu luyện khiến các nàng thấy mà chán, nay lại xuất hiện một thành phần nói chuyện hải hươc thực lực không tệ, theo như Tiêu Huân Nhi nói nàng đánh cũng không lại khi được Tiêu Ngọc dò hỏi nàng thấy thực lực hần thế nào. Vô Tà rất nhanh trở thành công địch của tất cả nam giới tại học viện này, cái tên Hạ Lãg nhiều năm sau liền trở thành một truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Truyền thuyết thần của gái

-“Nguoi là học viên mới?”-Nhược Lâm ngược lên đánh giá Vô Tà.

-“Đúng vậy. Không có vấn đề gì chứ?”

-“Không. Từ nay nguoi sẽ là một thành viên của Hoàng Giai nhất bang, cố gắng tu luyện sớm ngày được vào trong nội viện.”-Nhược Lâm lấy bút sừng để điền tên Hạ Lãg vào danh sách.

-“Ta tham dự tí đâu ngoại viện luôn sẽ không có vấn đề gì chứ?”-Vô Tà lên tiếng hỏi, hần không có thời gian để đợi thêm năm nữa đâu.

-“Nguoi muốn tham dự? Thực lực nguoi mới chỉ là Nhất Tinh Đầu Sư mà thôi.”-Nhược Lâm ngạc nhiên, sau đó lên tiếng nhắc nhở hần thực lực vẫn còn quá yếu để tham dự.

-“Ta tất nhiên là biết thực lực của mình nhưng cũng phải thử qua để biết thiên hạ thiên tài mạnh mẽ cỡ nào.”-Vô Tà đẩy chân thành nói.

-“Được, không có luật nào cấm nguoi tham dự cả.”-Nhược Lâm thấy cũng đúng nên đồng ý nói, một tân sinh có lòng muốn thử qua thực lực để còn bớt đi ngạo khí mà chuyên tâm tu luyện cũng khá tốt.

-“Đa tạ đạo sư.”-Vô Tà cười ôm quyền cảm tạ.

-“Nhược Lâm đạo sư, năm nay ngài lại tiếp tục nghỉ tên Tiêu Viêm ca ca vào tham dự giải đấu đi.”-Thấy Vô Tà đã xong việc, Tiêu Huân Nhi liền tiến lên nói với Nhược Lâm.

-“Tiểu tử đó năm ngoái làm ta thật mất mặt, không ghi.”-Nhược Lâm hừ một tiếng nói, nhưng về mặt hay lời nói thậm chí cả ánh mắt đều không mang chút nào giận dữ.

-“Nhược Lâm đạo sư lần này nữa thôi, nếu không ta cũng...”-Tiêu Huân Nhi vẫn nhẹ nhàng nói.

-“Được, được, ta ghi là được chứ gì.”-Nhược Lâm liền biết Tiêu Huân Nhi nếu nàng nói không liền từ bỏ không tham dự nữa đến lúc đó Hoàng Ban của nàng chỉ hy vọng mỗi Tiêu Huân Nhi được thứ hạng cao để bù lại liền mất hết hy vọng luôn, như vậy ban của nàng không có bao nhiêu người vào nội viện chủ nhiệm như nàng liền bị khiển trách.

-“Này, tiểu tử Huân Nhi là có người trong lòng rồi, người đừng hòng có hy vọng gì cả.”-Tiêu Ngọc nói nhỏ với Vô Tà với dáng vẻ đầy đắc ý mong chờ hần thất vọng.

-“Ta ấy hả? Hahaha, có nói đùa không vậy?”-Vô Tà bật cười-“Nếu ta theo đuổi thì người đó sẽ là nguoi đó, Tiêu Ngọc. Nhìn Tiêu Huân Nhi xem, dáng người quá sức hẻo, ngực sợ còn thua ta đây này. Khuôn mặt đẹp thì đẹp thật đấy nhưng có mỗi khuôn mặt sao đủ sức kéo cái dáng người lên. Thật sự đám con trai ngoài kia thiếu não hết rồi, đang yên đang lành nâng cấp nàng thành nữ thần.”

-“Nguoi nói vậy không sợ thành công địch của toàn học viện?”-Tiêu Ngọc không ngờ có người lại đi chê Tiêu Huân Nhi, theo nàng được biết đây là nam nhân thứ hai chê nàng, tên đầu là tên khốn khiếp ở Tiêu gia nay không rõ tung tích.

-“Cho dù chống lại cả thế giới, ta vẫn bảo vệ quan điểm của mình.”-Vô Tà hừ mũi nói, Thanh Nhi hay Cơ Diễm đều hơn cả Tiêu Huân Nhi là hiểu rồi chứ gì, chứ nếu hai người kia mà thua thì hần cũng không dám nói như thế.

-“Mà như Nhược Lâm đạo sư là đẹp nhất.”-Vô Tà sờ sờ cảm đánh giá mỹ nữ đạo sư-“Hoa cười, ngọc thốt, đoan trang-Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da.”-Thật ra hẳn muốn dùng tả Thúy Kiều để nói nhưng như vậy chẳng khác gì trù ẻo Nhược Lâm nên dùng hai câu miêu tả Thúy Vân.

Các vị mỹ nữ đều trở mắt ngạc nhiên, ở đại lục này thơ liền không có nên một đoạn ngâm của Vô Tà khiến các nàng chìm đắm trong si mê. Thấy những ánh mắt đó, Vô Tà liền tự trách không học mấy bài thơ tuyệt phẩm về đây chém gió, chứ nếu không đâu chỉ có hai câu thơ kia.

Được khen vị mỹ nữ nào mà không thích cơ chứ, Nhược Lâm che miệng cười khẽ.

-“Cười dần lắng đi, tiếng dần nhỏ -- Vô tình khiến khách đa tình khổ.”-Vô Tà tiếp tục ngâm hai câu khi thấy nụ cười của Nhược Lâm, điều này càng khiến các vị thiếu nữ ngây thơ đứng gần mà kinh ngạc, các nàng chỉ tiếc rằng những câu từ tuyệt mỹ đó không dành cho các nàng.

-“Tiểu tử nguoi không biết thực lực thế nào, nhưng ta bảo đảm cái miệng ngọt lịm của nguoi nói thứ hai không ai dám xưng thứ nhất cả.”-Nhược Lâm ho một tiếng, lấy bình tĩnh mà nói.

-“Đa tạ, Nhược Lâm đạo sư đã quá khen.”-Vô Tà tỏ ra vô cùng lịch sự, nhưng đã lỡ chém gió rồi Vô Tà tới luôn-“Vạn mỹ ngôn chỉ mong một lần thấy giai nhân cười.”

-“Nguoi đã không còn việc thì ra ngoài đi!”-Nhược Lâm có phần chịu không nổi, lên tiếng đuổi thẳng cổ Vô Tà ra ngoài.

-“Em bảo anh: ‘Đi đi’!”

Sao anh không đứng lại?

Em bảo anh: ‘Đừng đợi’!”

Sao anh lại vội về!

Lời nói thoáng gió bay,

Đôi mắt huyền đắm lẹ.

Sao mà anh ngốc thế!

Không nhìn vào mắt em.”-Vô Tà vừa đi ra vừa thì thầm khẽ đọc, nhưng phải biết một điều, ở đây đều là người tu luyện đọc nhỏ thì nhỏ chứ nhưng tất cả đều có thể nghe thấy rõ ràng từng chữ từng từ mà Vô Tà nói.

-“Thật không nói nổi.”-Nhược Lâm cảm thấy đau đầu, nàng liền thấy một tương lai học viện Già Nam liền gà bay cho chạy ngay trước mắt.

-“À, Nhược Lâm đạo sư này.”-Vô Tà lộ đầu vào lên tiếng.

-“Nguoi còn chuyện gì?”

-“Ta mới tới không biết sẽ ở đâu?”-Vô Tà gãi đầu hỏi, hẳn quên mất chuyện này.

-“Đây là phòng của nguoi, nếu muốn phòng tốt hơn tự đi thuê.”-Nhược Lâm đạo sư ném một mảnh thẻ kim loại về phía Vô Tà rồi nàng chột giật mình khi nàng trong lúc nóng giận liền dùng thực lực Ngũ Tinh Đại Đấu Sư của mình-“Cẩn thận!”

-“Đạo sư nói gì cơ?”-Vô Tà nhẹ nhàng đón lấy không chút khó khăn, đầy khó hiểu hỏi.

-“A, không có gì? Nguoi đi được rồi!”-Nhược Lâm kinh ngạc trước thực lực của Vô Tà, mới chỉ Đấu Sư liền đỡ được một vật Đại Đấu Sư ném ra cách dễ dàng.

-“Đạo sư nếu rảnh ta muốn mời đạo sư một bữa, hahahaha.”-Vô Tà cười nói bước ra ngoài, cảm giác ở học viện khiến hẳn nổi hứng lên muốn phá phách mà chứng minh câu Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò.

...

Sau khi Vô Tà rời đi.

-“Lần đầu ta thấy Nhược Lâm đạo sư nổi nóng như thế đấy.”-Tiêu Ngọc không thể tin được nói.

-“Không biết anh ta là thần thánh phương nào có thể làm được vậy.”-Một thiếu nữ nhìn về phía Vô Tà khuất bóng mà nói-“Nhưng nếu anh ta, nói những lời tuyệt mỹ như vừa rồi với ta chắc ta đồ luôn quá.”

-“Đúng là vậy đó.”-Những thiếu nữ khác gật đầu kêu phải.

-“Một tên hoa tâm mà thôi chẳng có gì.”-Tiêu Ngọc hừ mũi nói.

Không lâu sau, ừm, chỉ là hết ngày hôm đó thôi. Những câu thơ của Vô Tà liền lan rộng khắp ngoại viện, thậm chí cả ở nội viện cũng biết khi một số thành viên nội viện ra ngoài rèn luyện trở về ngang qua ngoại viện mà nghe được. Sau đó Vô Tà nghiêm nhiên trở nên cực kỳ nổi tiếng và dần trở thành truyền thuyết không lâu sau đó.

...

...

...

-“Hahaha, em về nói lại với Thanh Nhi.”-Cơ Diễm lượn lờ cạnh Vô Tà cười nói.

-“Cứ việc a, thấy trên mặt anh có vẻ giống đang sợ hãi không?”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Có nàng Thanh Nhi muội không quan tâm đến việc anh có bao nhiêu nữ nhân bên cạnh, nhưng Uyển Nhi lại rất quan tâm anh nói những lời tuyệt mỹ đó với người khác trước cả nàng nha.”

-“Chuyện này...”-Vô Tà chợt nhớ đến Uyển Nhi, cô nàng này rất dễ tâm à nha mặc dù vẻ ngoài vẫn tỏ ra lạnh lùng.

-“Diễm tử, chuyện này...”-Vô Tà giọng đầy nịnh nọt nói.

-“Em muốn về lên mặt Nhà Phil?”-Cơ Diễm ngay lập tức ra giá.

-“Được thành giao!”-Vô Tà không chần chừ nói, chuyện nhỏ mà thôi.

-“Cả em nữa!”-Dao Tuyết cũng cười gian nói-“Em muốn nghe anh nói mấy lời tuyệt mỹ như lúc vừa rồi.”

-“Được, cả hai em đều được.”-Vô Tà không quan tâm, liền viết tặng hai người vai bài thơ hay để kết thúc chuyện này cách hoàn mỹ.

...

...

...

Một tháng sau, ngày đại hội ti thí ngoại viện liền bắt đầu. Trong một tháng này Vô Tà đều đặn ngủ sớm dậy muộn, mặt trời chưa lặn liền đi ngủ, lúc dậy liền đã quá trưa. Tất nhiên không phải do hắn lười biếng bỏ bê tập luyện mà là hắn tập luyện đến mức cạn kiệt đầu khí bằng mấy lần mức tối đa của bản thân hắn, liên tục tập dưới áp lực khủng bố, lúc hắn ngủ cũng không hề bỏ đi cái áp lực nặng nề đó, nên mấy đêm đầu gân cốt hắn liền như muốn vỡ ra, phải cần đan dược để giảm đau.

-“Hạ Lăng, ngươi không tính tham dự đại hội sao?”-Tiếng Nhược Lâm vang lên ngoài cửa phòng hắn.

-“Sao lại không cơ chứ?”-Vô Tà lúc này đã chuẩn bị xong đầu vào đây, mái tóc dài được buộc đuôi ngựa, một thân y phục trắng kết hợp với cơ thể không chút vạm vỡ mà có phần cao gầy yếu ớt khiến hắn ra dáng một thư sinh chưa từng tập luyện qua hơn là một người tu luyện đầu khí.

-“Nhược Lâm đạo sư, thấy ta đẹp trai quá không thốt lên lời hả?”

-“Hừ, ảo tưởng. Ngươi từ lúc tới liền ngủ sớm dậy muộn không chịu khổ tâm tu luyện, để xem ngươi ti thí thế nào? Kết quả quá tệ liền đừng có trách ta độc ác.”

-“Thế còn lọt vào top cao thì sao đây?”-Vô Tà cười gian nói với giọng đầy dụ dỗ-“Thập cường, đạo sư liền hôn ta một cái, thế nào?”

-“Không cá cược với ngươi.”-Nhược Lâm thật ra biết tên trước mặt khổ luyện thế nào, vì có lần nàng nghe hắn lười biếng liền đến quan sát, đến nơi thì thấy hắn nằm dưới đất người đầy mồ hôi. Lúc đó nàng đầy lo lắng đến đỡ dậy, thấy xung quanh hắn để một số chiếc nhẫn muốn cầm lên thu vào phòng giúp nhưng khi cầm lên liền cảm giác cơ thể nặng hơn gấp nhiều lần, sau thử nghiệm liền biết cứ một đồ án nhỏ liền nặng thêm một lần mà trên bàn tay Vô Tà liền đeo vài chiếc với đồ án nhỏ không dưới năm cái trên một chiếc. Sau đó nàng ngày nào cũng canh thời điểm Vô Tà ngất mà tới đưa hắn vào trong phòng.

-“Đạo sư nghĩ gì mà thất thần thế?”-Vô Tà hoàn toàn không biết chuyện mà Nhược Lâm đưa hắn vào trong phòng vì Cơ Diễm và Dao Tuyết không nói còn hắn thì một ngất cả đi thì sao mà biết cơ chứ, lần nào cũng thấy mình ngủ trong phòng liền tưởng tự mình bá đạo trong con mê đi vào theo thói quen.

-“Không có gì. Đi mau lên.”-Nhược Lâm lắc đầu nói, ánh mắt lướt qua chiếc nhẫn trên ngón cái của Vô Tà thăm đếm số lượng đồ án, năm đồ án, vậy là áp lực trên người liền nhiều thêm năm lần-“Ngươi được đệ nhất chắc ta có thể suy nghĩ hôn ngươi một cái.”

-“Một lời đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đại hội bắt đầu

Vô Tà sánh vai cùng Nhựt Lâm mà đến quanh trường tổ chức đại hội, không chỉ có học viên Già Nam học viện mà còn nhiều người khác tới quan sát nên không ít người chùn bước. Do đi cùng Nhựt Lâm nên Vô Tà có thể dễ dàng vào bên trong mà không phải chen lấn để vào trong. Tại khu vực mà Nhựt Lâm dẫn hân vào đã có mấy thiếu nữ ở đó trước, ngoài ra còn có cả tiểu tử Tiêu Viêm thành ra giữa rừng hoa thế này liền có hai tên nam nhân sở hướng nếu tính cả Vô Tà vừa tới. Tiêu Viêm thấy Vô Tà tiến tới cũng không có lãnh đạm mà đứng lên chào-“Nhựt Lâm đạo sư, Hạ Lăng hảo!”

-“Tiêu Viêm người hảo!”-Vô Tà cũng ôm quyền chào, còn Nhựt Lâm chỉ khẽ gật đầu một cái mà thôi, dù sao nàng cũng là đạo sư của hân, có mỗi tên cạnh nàng là không phân lớn nhỏ với nàng mà thôi.

-“Hạ Lăng, ta tưởng ngươi ngủ luôn không đến tham dự chứ.”-Tiêu Ngọc hừ mũi nói, mặc dù đại hội chưa bắt đầu nhưng lúc này mới đến thì chỉ có mình tên Vô Tà mà thôi.

-“Trước sau thì có sao? Cái vị trí đệ nhất đâu có chân mà chạy thoát khỏi ta cơ chứ.”-Vô Tà lười biếng nói, Cơ Diễm nói qua thực lực mạnh nhất nơi đây chính là cô nhóc Tiêu Huân Nhi, ngay cả tiểu tử Tiêu Viêm cũng không mạnh bằng nàng.

-“Hừ mạnh miệng, một tên mới có Nhựt Tinh Đẩu Sư mà dám mạnh miệng như vậy không sợ người khác nghe được liền cười vào mặt ngươi sao.”-Tiêu Ngọc ôm bụng cười.

-“Thế giờ cá cược thế nào đây?”-Vô Tà cười gian nói.

-“Hừ, ngươi mà được đệ nhất ta đáp ứng một yêu cầu của ngươi, bất cứ yêu cầu gì cũng được.”-Tiêu Ngọc đầy tự tin nói, nàng chắc chắn không tin được Vô Tà có thể được đệ nhất, chuyện cười thực lực của người có hy vọng nhất đã là Thất Tinh Đại Đẩu Sư rồi.

-“Lúc đó đừng hối hận.”-Vô Tà nhắc nhở trước.

-“Tất nhiên rồi. Mà ngươi không được đệ nhất thì sao?”

-“Tùy ngươi luôn, bất cứ thứ gì cũng được.”-Vô Tà ăn chắc vì hân còn một đồng cấm thuật, nếu thấy không ổn liền lấy ra sử dụng không thắng cũng khó nha.

Vô Tà tới không lâu, phó viện trưởng quản lý ngoại viện liền có đôi lời phát biểu, nói là đôi lời nhưng mất cả một khắc thời gian rồi mới tuyên bố đại hội bắt đầu.

-“Hoàng Ban năm nhất Hạ Lăng đối chiến Huyền Ban năm ba Từ Thiên.”-Trọng tài lớn tiếng hô.

-“Ta là người đầu tiên ra sân sao?”-Vô Tà ngạc nhiên khi hân là người được gọi tên đánh trận đầu tiên khai mạc đại hội.

-“Ngươi cẩn thận một chút, tên Từ Thiên đã là Nhất Tinh Đại Đẩu Sư.”-Nhựt Lâm nhắc nhở Vô Tà một tiếng.

-“Chỉ là một cái Nhất Tinh Đại Đẩu Sư mà thôi, không có gì mà cần phải cẩn thận cả.”-Vô Tà nhún người nhảy xuống võ đài.

-“Hoàng Ban năm nhất, Hạ Lăng xin chỉ giáo!”

-“Một tên Đẩu Sư mà dám lên đài sao? Thật không biết trời cao đất rộng thế nào.”-Từ Thiên nhảy lên đài nhìn qua Vô Tà ánh mắt đầy khinh thường-“Một chiêu ta sẽ đánh ngươi rơi đài.”

-“Một chiêu sao? Tại hạ rất chờ mong.”-Vô Tà vẫn nhẹ nhàng cười. Mấy cô gái lúc trước nghe Tiêu Huân Nhi nói qua nàng cũng không phải đối thủ nên rất mong chờ Vô Tà thể hiện thế nào.

-“Trận đấu bắt đầu!”-Trọng tài lớn tiếng hô.

Theo tiếng hô Từ Thiên lao nhanh tới, một quyền hướng thẳng vào ngực Vô Tà mà oanh tới. Vô Tà không hề tỏ ra là có hành động đỡ lại quyền đầu đang gào thét lao tới như thế. Người quan sát đều thờ dài, tưởng thế nào liền sợ quá đứng cả hình.

-“Oanh!”-Từ Thiên mạnh mẽ đâm vào ngực Vô Tà nhưng hân cảm thấy như đâm vào đại thạch vậy.

-“Sáng nay, học trưởng ăn cơm chưa vậy. Một quyền này chẳng có chút lực lượng nào cả.”-Vô Tà nhìn xuống nắm đấm vừa đâm lên ngực hân đầy quan tâm nói-“Hay học trưởng hôm nay liền không được khỏe.”

Lời nói như có vẻ quan tâm nhưng vào tai Từ Thiên liền vô cùng chói tai như thể vào ba cái bạt tai vào mặt hân, còn đối với người quan sát liền bật cười,

một Đại Đầu Sư một quyền đâm không nhúc nhích được một Đầu Sư quả là quá mất mặt. Nhưng cười thì cười nhưng ai cũng hiểu không phải do Từ Thiên yếu mà là Vô Tà mạnh vượt quá cái mức độ Đầu Sư, một cái siêu cấp quái thai đánh bại mọi hiểu biết.

-“Ngươi.”- Từ Thiên bị si nhục đầy phần nộ, lần nữa tung ra một quyền, lần này liền là đầu kỹ mạnh nhất của hắn, một quyền toàn lực.

Vô Tà cũng ra lại một quyền đánh trả khoảng khắc trước khi hai đầu quyền va chạm Vô Tà ngay lập tức thu nhận trọng lực vào trong nạp giới, nên sức mạnh lên tăng lên đáng kể. Từ Thiên sinh sinh bị đâm bay khỏi đài, cánh tay phải của hắn nếu không kịp thời chữa trị liền phế luôn.

-“Hạ Lăng chiến thắng.”- Trọng tài lên tiếng hô.

-“Đa tạ đã chỉ giáo!”- Vô Tà ôm quyền hướng Từ Thiên đang đau đớn ôm lấy cánh tay phải của mình mà nhảy lên khán đài vị trí của Nhưộc Lâm.

-“Dù sao cũng là đồng học, sao ngươi nặng tay vậy?”- Nhưộc Lâm liền trách móc.

-“Đạo sư a, ta là nhẹ tay rồi đó, quyền đó chỉ gây trọng thương mà thôi ta cũng không lưu lại ám kinh, cánh tay cùng đoạn tục đan Nhị phẩm là sau một tháng liền có thể liền lại như cũ.”- Vô Tà nhún vai nói, hắn đánh là có chừng mực cả không hề có chút quá nặng tay.

-“Ừm, vậy thì được.”- Nhưộc Lâm nghe Vô Tà nói chắc chắn như vậy liền gật đầu, nếu chỉ đúng như hắn nói thì là không quá mức.

-“Hôm nay ta liền xong rồi đúng chứ?”- Vô Tà ngáp dài một tiếng hỏi.

-“Đúng vậy. Nhưng dù sao đại hội vẫn ngày hôm nay vẫn chưa kết thúc, ngươi vẫn nên ở lại thì hơn.”- Nhưộc Lâm khề gật đầu.

-“Không được rồi đi sao? Vậy cũng được, lúc kết thúc liền gọi ta dậy.”- Vô Tà dựa lưng vào ghế, dần dần chìm vào giấc ngủ, mấy trận chiến cấp bậc này không lọt vào nổi pháp nhãn của hắn.

-“Ngươi cứ thế mà ngủ sao?”- Tiêu Ngọc muốn đánh thức Vô Tà dậy nhưng liền bị Nhưộc Lâm ngăn lại.

-“Ngọc nhi để hắn ngủ cũng có sao đâu, trận tỉ thí hôm nay của hắn kết thúc rồi còn gì.”- Nhưộc Lâm đầy nhẹ nhàng nói-“Cái ngươi quan tâm là lúc hắn đệ nhất sẽ yêu cầu điều gì.”

-“Hắn mà đệ nhất được sao?”- Tiêu Ngọc xì một tiếng, thắng được Từ Thiên thì đã sao cơ chứ hắn ta mới là Nhất Tinh Đại Đầu Sư mà thôi, muốn đệ nhất còn xa lắm.

-“Đề rồi coi, ta không nghĩ Hạ Lăng hắn mạnh miệng đâu.”- Nhưộc Lâm bỗng nhớ đến lời hứa với hắn mà đỏ mặt.

-“AA, Nhưộc Lâm đạo sư ngươi đỏ mặt.”- Tiêu Ngọc ngay lập tức bắt lấy-“Đừng nói là đạo sư này giờ nói giúp tên hoa tâm này là do lọt vào bẫy của hắn rồi nhá.”

-“Cái gì, Nhưộc Lâm đạo sư tâm liền bị Hạ Lăng bắt lấy?”- Những vị thiếu nữ đứng cạnh nghe được lời của Tiêu Ngọc liền dồn dập hỏi.

-“Ngươi thấy không, khi nói về Hạ Lăng, đạo sư liền đỏ mặt luôn kìa.”- Một thiếu nữ cười nói với đồng bạn rồi cả hai đều đồng thanh-“Chắc chắn có gian tình ở đây.”

-“Thật không ngờ, mỹ nữ đạo sư bao nhiêu người theo đuổi đề rồi cuối cùng tâm liền trao cho Hạ Lăng, không biết có bao nhiêu tên sẽ khiêu chiến với hắn đây.”- Đám thiếu nữ tích cực bàn luận với nhau.

Hắn là muốn yên tĩnh ngủ liền dùng đầu gối bít lỗ tai lại, nếu có nguy hiểm liền có Cơ Diễm và Dao Tuyệt đánh thức hắn dậy rồi nên hắn mới yên tâm làm thế. Nhưng chính nguyên nhân làm hắn chẳng hay biết điều gì đang diễn xung quanh lúc hắn đang ngủ cả.

Tốc độ lan truyền tin tức phải nói là cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong chốc lát tin tức Nhưộc Lâm đạo sư tâm bị Hạ Lăng bắt lấy liền lan truyền khắp quán trường. Mặc cho Nhưộc Lâm cố sức ngăn cản nhưng lực bắt tông tâm khiến tâm tình nàng trở nên gấp gáp không biết làm thế nào. Chuyện này trở nên "hot" hơn cả trận đấu dưới đài, tất cả đều chụm đầu vào bàn tán sơn sao, có kẻ tiếc rẻ khi người tình trong mộng liền thành của người khác, có kẻ thì ghen tị vì kẻ may mắn không phải là hắn mà là một tên nhóc năm nhất.

-“Hạ Lăng!”- Nhưộc Lâm gấp gáp lay mạnh Vô Tà dậy.

-“Hử? Kết thúc rồi hả?”- Vô Tà mơ màng tỉnh lại ngái ngủ hỏi.

-“Ngươi mau làm gì đi.”

-“Làm gì là làm gì?”- Vô Tà ngơ ngác không hiểu chút mô tê gì cả.

-“Người ta đang đồn ta với ngươi thành một cặp kìa.”- Nhưộc Lâm gấp gáp nói, dù sao đây cũng là lần đầu nàng đối mặt với chuyện như thế này.

-“Có chuyện thế này mà cũng cuống lên gọi ta dậy được cơ chứ.”- Vô Tà cười khở nói.

-“Ngươi mau làm gì đi, không thì đừng trách ta.”- Nhưộc Lâm thấy Vô Tà lại muốn ngủ liền "đe dọa" nói.

-“Tiêu Ngọc!”- Vô Tà ngoắc tay Tiêu Ngọc lại.

-“Gọi ta có chuyện gì, tin... tin đồn không phải do ta nha.”- Tiêu Ngọc run lên nhìn qua liền biết chính nàng tạo ra cái tin đồn này.

-“Đa tạ ngươì đã giúp ta tạo thành tin đồn, lát nữa về ta trả công như đã hứa cho không quýt nợ đâu.”- Vô Tà giả vờ cười nói "nhỏ" với Tiêu Ngọc, đủ để mấy người thực lực Đại Đấu Sư xung quanh nghe mà thôi.

-“Có tin đồn rồi, thì việc ta bắt lấy tâm Nhưộc Lâm đạo sư hoàn thành thêm một bước nha. Từ tin đồn dẫn đến người người đều nhận thức ta và Nhưộc Lâm đạo sư là một cặp, lúc đó liền dễ dàng hơn rất nhiều nha.”

-“Chúc mừng ngươì nha, vậy là có cơ hội thành công hơn bảy phần rồi.”- Tiêu Huân Nhi lập tức hiểu ý mặc cho Tiêu Ngọc vẫn còn ngờ ngác chưa hiểu điều gì.

-“Giờ ta ngủ đây, đừng có đánh thức, rất nhanh tin đồn liền được cải chính thôi.”- Vô Tà lấy ra một tấm bị mắt đeo lên mặt dựa lưng vào ghế tiếp tục ngủ.

Quả như hấn nói rất nhanh tin đồn liền được cải chính thành việc hấn cố ý dùng tin đồn để nâng cao tỉ lệ thu được mỹ nhân tâm, một diệu kế tán gái.

-“Sao dễ dàng vậy?”- Tiêu Ngọc kinh ngạc, Vô Tà tỉnh dậy nói có mấy câu liền cải biến được lời đồn.

-“Cái này là dùng lời đồn để khiến người khác cảm giác như đang bị lợi dụng để giúp hấn, nên rất nhanh lời đồn liền bị cải biến.”- Nhưộc Lâm ngay lập tức liền hiểu được vô đầu nói, nàng thật cũng không ngờ chuyện này giải quyết dễ như vậy, nhưng nàng lại có một cảm giác mất mát liếc nhìn nam nhân đang ngủ một cái khi mà lời đồn triệt để được cải chính.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

-“Hạ Lăng dậy, chuẩn bị về trận cuối rồi.”- Nhưộc Lâm lay Vô Tà tỉnh dậy, khi trận đấu cuối cùng của ngày thi đấu đầu tiên bắt đầu.

-“Trận cuối rồi sao?”- Vô Tà mơ màng tỉnh dậy nhìn về phía sân đấu, hai người trên sân thực lực không cao lắm.

-“Mà sao ta cảm thấy ta liền trở thành kẻ thù chung của mọi người vậy.”- Vô Tà để ý tới ánh mắt nhìn hấn của mọi người tràn ngập địch ý.

-“Ngươi không nhớ chuyện khi nãy sao?”

-“Chuyện gì nhỉ.”- Vô Tà chìm vào suy nghĩ rồi chợt vỗ đầu nhớ lại chuyện lúc đầu Nhưộc Lâm đánh thức hấn, rồi vỗ trán trách móc-“Ra là chuyện đó. Sao ta lại ngu như thế cơ chứ, đang ở thế có lợi tự nhiên đi phé đi cái lợi thế này.”

-“Ý ngươì là sao?”

-“Là đang ở thế chuẩn bị tán đổ được đạo sư, tự nhiên lại mơ màng ngủ mà phá đi cái thế này.”- Vô Tà cái này là nói thật lòng, lúc nãy hấn mơ màng ngủ nên mới xóa đi cái tin đồn hấn và Nhưộc Lâm là đạo侶.

-“Ngươi còn trẻ không lo tu luyện cho đàng hoàng đi.”- Nhưộc Lâm lập tức lên tiếng dạy dỗ.

-“Tuổi trẻ chỉ có vài năm ngắn ngủi sao không một lần điên cuồng đi chứ. Còn việc tu luyện cả đời tha hồ tu luyện.”- Vô Tà lập tức phản bác, rồi giọng có lòn hèn-“Khi trưởng thành, khi mà không còn vô ưu vô lo của tuổi trẻ, thứ kỉ niệm im sâu trong lòng khiến chúng ta tụ tập bằng hữu cũ mà nói tới không phải là những lần đột phá mà là những kỉ niệm phá phách, ngông cuồng thời trẻ. Bùng cháy đi tuổi trẻ!”- Cái này giống thế giới trước của hấn thôi thứ để lúc lớn tuổi nhớ lại không phải là những lần điểm cao mà chính là những lần phá phách, cúp học, tán gái với đám bằng hữu.

Lời nói của Vô Tà khiến tất cả đều chìm vào suy tư, những trung niên đạo sư ngồi nghe được mà cảm thấy đầy hối tiếc khi lúc trẻ không có suy nghĩ như Vô Tà, mà chỉ chăm chăm vào tu luyện. Một lần nữa Vô Tà lại trở thành tâm điểm hơn cả trận đấu dưới sân.

-“Tu luyện quên chơi đánh rơi tuổi trẻ, chơi quên tu đánh đổi cả cuộc đời. Thế nên ta không nói mọi người bỏ bê việc tu luyện chỉ có chơi bời mà hãy kết hợp chúng lại với nhau.”- Vô Tà tiếp tục nói, chứ không để đám nhóc này chơi mà bỏ bê chuyện tu luyện hấn liền có đại tội nha.

-“Ngươi nói giống như từng trải vậy.”- Nhưộc Lâm kinh ngạc trước lời của Vô Tà, nàng cũng không nói được những lời như thế.

-“Ta làm sao có thể nói được như thế, là lão sư ta nói thế. Đến học viện cũng là lão nhân gia yêu cầu để tận hưởng chút cái tuổi trẻ trước khi cảm thấy hối hận giống hấn, lúc nào cũng chỉ lui thủi một mình không bằng hữu không thú vui.”- Vô Tà nhún vai nói.

-“Ra là vậy.”-Nhược Lâm chấp nhận được cái thuyết pháp này.

Ngày thi đấu đầu tiên nhanh chóng đến hồi kết. Cả ngày thi đấu không có bất kỳ trận đấu nào nổi bật hơn những câu nói của Vô Tà liên tục đi vào lòng người và trận đấu một chiêu miểu sát vượt cấp của hắn ngay lúc đầu liền mấy trận miểu sát phía sau liền không bằng.

Nhược Lâm tránh né Vô Tà mà đi một mạch về nhà của mình trước, Vô Tà nhìn theo bóng lưng của nàng rồi đi mà cảm thấy thành công, không phải đang yên đang lành hắn nói mấy lời như thế mà chủ yếu là tạo ấn tượng trong lòng Nhược Lâm. Một lần nữa cái tên Hạ Lăng lại lan truyền khắp nơi trong học viện.

...

...

...

Ngày tiếp theo Vô Tà tưởng Nhược Lâm sẽ không đến đón hắn mà không ngờ lại không đúng, nàng vẫn đến gọi hắn đi tham dự đại hội.

-“Đối thủ của ngươi hôm nay là mộ Tứ Tinh Đại Đấu Sư, ngươi nên cẩn thận.”-Nhược Lâm nhắc nhở để Vô Tà chuẩn bị trước.

-“Suy cho cùng cũng chỉ là Đại Đấu Sư mà thôi. Dưới Đấu Linh ta tự tin vô địch.”-Vô Tà nói vừa đủ Nhược Lâm nghe mà thôi.

-“Ngươi cứ kiêu ngạo, ngươi gặp tiểu yêu nữ đi rồi lúc đó hãy mạnh miệng.”

-“Đạo sư không tin thì thôi, nhưng hy vọng đạo sư nhớ lời hôm qua nói, ta mà đạt đệ nhất liền hôn ta một cái đó.”

-“Ta chỉ nói sẽ suy nghĩ chứ có nói hôn ngươi sao?”-Nhược Lâm đỏ mặt nói, chuyện tình cảm nàng là con số không nên không thể đùa lại được với Vô Tà, một tên đã trải qua một đời, tính tuổi ra nàng liền không bằng được hắn.

-“Vậy ra là nói đùa.”-Vô Tà tỏ ra suy sụp-“Vậy thôi, ta quay về đây.”

-“Ngươi...ngươi đạt đệ nhất ta hôn ngươi một cái là được chứ gì.”-Nhược Lâm thấy Vô Tà quay người rồi đi liền nói, bản tính lương thiện của nàng liền là điểm yếu để Vô Tà hắn dùng đòn tâm lý.

-“Hahaha, được, ta sẽ cố gắng.”-Vô Tà quay lại cười vui vẻ không còn chút suy sụp nữa.

-“Ngươi lừa ta.”-Nhược Lâm lương thiện chứ không phải người ngốc nên lập tức hiểu được vẻ suy sụp kia hoàn toàn là Vô Tà cố ý đóng kịch.

-“Chúc mừng đạo sư đã nói trúng. Đạo sư có muốn ta hôn một cái coi như phần thưởng đáp trúng không?”

-“Ngươi đi chết đi!”-Nhược Lâm số lần nổi giận tháng này bằng hơn cả số lần nổi giận trong quá khứ.

-“Ta chết sợ lại có người buồn, không thể được đâu nha.”

-“Ngươi chết thì cứ việc chết đi đừng mong ta buồn.”

-“Ta có nói đạo sư đâu nhỉ, ày ra là có tật nên giật mình..... Đạo sư đừng đi nhanh như thế chứ.”-Vô Tà đang nói thì bất chợt thấy Nhược Lâm đã đi xa.

-“Ngươi đuổi theo ta làm gì cơ chứ.”-Nhược Lâm hừ một tiếng.

-“Cùng đạo sư đi vào đồ phải chen lấn lại được vị trí tốt nữa chứ.”-Vô Tà là ăn ngay nói thật.

-“Đừng hòng.”-Nhược Lâm trước đó có hy vọng nghe Vô Tà nói ngọt mấy lời rồi nàng sẽ làm ra vẻ thôi thì ta đồng ý, nhưng để cuối cùng Vô Tà liền đánh vỡ suy đoán của nàng.

-“Hahah, biểu hiện này là gì nhỉ, chắc đạo sư hy vọng ta nói mấy lời như ôi đi cạnh một mỹ nhân như Nhược Lâm đạo sư thật hạnh phúc chứ gì.”-Vô Tà sờ sờ cằm cười nói.

-“Ngươi mau đi chết luôn đi cho đỡ chật đất.”-Nhược Lâm bị nói trúng tim đen liền đánh về phía Vô Tà.

-“Hahaha, bị nói trúng tim đen rồi chứ gì.”-Vô Tà lùi lại né đi nắm đấm của Nhược Lâm-“Mà đạo sư này, chúng ta đang đi trên đường đó.”

-“Ah.”-Nhược Lâm chợt nhận ra điều đó liền đỏ mặt cúi đầu đi thẳng không dám nhìn ai cả. Vô Tà mặt dày quen rồi nên thấy người khác nhìn cũng tỏ ra đầy bình thường cười đáp rồi nhanh chân bước theo Nhược Lâm đi phía trước.

...

...

...

-“Nhược Lâm đạo sư sao người lại đi cùng hần ta nữa?”- Tiêu Ngọc ngạc nhiên khi thấy hôm nay Nhược Lâm vẫn cùng Vô Tà sánh vai nhau mà tới.

-“Do hần cứ đi theo, đuổi không đi.”- Nhược Lâm cười khổ nói, nhưng rõ ràng là nàng qua gọi hần liền ngay lập tức biến thành nguyên nhân tất cả đều do hần.

-“Cái này thì không sai vào đâu được.”- Vô Tà lập tức gạt đầu nói.

-“Được rồi, đừng để ý đến hần nữa, đại hội chuẩn bị bắt đầu rồi kìa.”- Nhược Lâm biết mặt dày của Vô Tà không thể công phá nên cũng không muốn tốn sức nữa.

Vô Tà thấy Nhược Lâm không để ý hần nữa cũng không tiếp tục mặt dày xum xeo lại mà gia nhập vào nhóm thiếu nữ học viên cạnh đó mà chém gió. Những thiếu nữ này không hề có chút đề kháng nào trước những câu chuyện hài hước mà Vô Tà kể mà cười suốt không thôi, oanh oanh yển yển xung quanh hần ngày càng nhiều thiếu nữ tới nghe chuyện cười.

-“Hoàng Ban năm nhất Hạ Lăng đối chiến với Huyền Ban năm ba Dương Kha.”- Trọng tài lớn tiếng hô.

-“Các vị mỹ nữ nhường ra một lối hẹp để tại hạ xuống đánh một trận với.”- Vô Tà đứng lên.

-“Ngươi nhớ nhanh nhanh trở lại kể chuyện tiếp.”- Một thiếu nữ liền tách ra một đường để nhường hần đi xuống dưới sân đấu. Đối thủ của hần là một thiếu niên cao lớn, chất phát.

-“Ta Dương Kha, mong Hạ Lăng học đệ chỉ giáo.”- Dương Kha không có chút kiêu ngạo khinh thường Vô Tà như Từ Thiên hôm qua.

-“Không dám, học đệ mong Dương Kha học trưởng chỉ giáo.”- Vô Tà cũng không thất lễ ôm quyền nói.

-“Được rồi trận đấu bắt đầu!”- Trọng tài lớn giọng nói.

-“Ta tới đây, học đệ cẩn thận.”- Dương Kha như xe tăng chiến đấu lao đến, nắm đấm bằng cả hai lần nắm đấm của Vô Tà mà đấm xuống.

-“Được.”- Vô Tà không hề nao núng, dắt chiếc quạt vào đai lưng mà đáp trả.

-“Bành!”- Hai nắm đấm va chạm nổ mạnh, Vô Tà và Dương Kha đồng thời lui về sau mấy bước.

-“Học đệ, khí lực thật mạnh, ta cũng không giữ lại nữa, cẩn thận.”- Dương Kha đầu quyền run run.

-“Được, học trưởng cũng cẩn thận.”- Vô Tà lần này là chủ động tiến công. Dương Kha tuy thân hình cao lớn nhưng không hề chậm chạp, mà nhanh nhẹn cực kỳ. Vô Tà không hề khinh địch chiếc nhẫn trọng lực đã được hần thu lại ngay từ đầu, mặc dù hần có thể ngay lập tức chiến thắng Dương Kha nhưng hần không hề làm thế, đối với người chất phát không kiêu ngạo như Dương Kha hần không muốn mấy chiêu liền miểu sát. Vô Tà dùng lấy nhu đả cương mà đối chiến, một kiểu chiến đấu này khiến Dương Kha ngày càng tay chân càng luống cuống không cách nào chạm vào Vô Tà được.

-“Rầm!”- Dương Kha tầm mắt liền bị đảo lộn, hần bị Vô Tà quạt ngã xuống đất.

-“Chiến thắng là của ta rồi chứ học trưởng?”- Vô Tà kẻ tay vào cổ Dương Kha.

-“Đúng là vậy, học đệ ngươi chiến thắng.”- Dương Kha cũng không phải thuộc loại thua không nổi, mà thua liền nói là thua.

-“Hoàng Ban năm nhất Hạ Lăng chiến thắng.”- Trọng tài nghe Dương Kha nhận thua liền hô lên.

-“Đa tạ học trưởng chỉ giáo!”- Vô Tà kéo Dương Kha đứng dậy, quay người muốn đi về chỗ của mình.

-“Hạ Lăng học đệ này, ta có chuyện muốn nhờ học đệ, học đệ bớt chút thời gian được chứ?”- Dương Kha vội đuổi theo sau lưng Vô Tà lên tiếng gọi.

-“Được chứ.”- Vô Tà cũng từ chối làm gì, nhưng ngược lại với hần là các vị thiếu nữ mong chờ hần quay lại kể nốt câu chuyện liền nhìn Dương Kha đầy hận thù.

-“Vậy mời học đệ theo ta, chỗ này nói không tiện.”- Dương Kha tỏ ra cực kỳ vui vẻ.

-“Được thôi, học trưởng dẫn đường đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

-“ Chuyện của ta thật khó nói.”-Đương Kha ngập ngừng nói, tỏ dáng vẻ đầy ngại ngùng. Vô Tà thấy mà lạnh cả sống lưng, da gà nổi đầy bắp tay, may mà mặc áo dài tay nên không có để lộ ra trước mặt Dương Kha.

-“ Thật ra ta thích một vị học muội, muốn nhờ người giúp ta tán đồ nàng.”

Vô Tà nghe được mấy từ "Thật ra ta thích." đầu óc liền hiện nay ra câu, rồi buộc miệng nói luôn-“ Thật xin lỗi, không được rồi.”

Rồi chợt nhận ra mình miệng nhanh hơn não, rõ ràng Dương Kha nhờ hắn giúp bày mưu tính kế ôm mỹ nhân vào lòng mà hắn lại suy nghĩ bậy bạ.

-“ Không được sao?”-Đương Kha tỏ ra đầy chán nản nói.

-“ Đúng vậy.”-Vô Tà lập tức nói, hắn chớp tay sau lưng chậm rãi nói-“ Học trưởng nếu không sửa đổi liền có không thể ôm được mỹ nhân vào lòng, thứ cho ta tài năng không đủ để giúp.”

-“ Là thứ gì? Ta nhất định sẽ kiếm được.”-Nghe Vô Tà nói, Dương Kha lập tức hỏi lại.

-“ Thứ này không thể cứ kiếm là được mà phải luyện tập thường xuyên. Nói đơn giản là phải mất dầy.”

-“ Mất dầy?”

-“ Muốn tán gái thì phải nói phải thể hiện, nếu quá nhút nhát mất không đủ dầy thì chẳng thể nào tán đồ.”-Vô Tà lấy ra một chiếc ghế bắt đầu ngồi xuống phe phẩy quạt nói-“ Học trưởng dám nói chuyện với người trong lòng giống như lúc ta nói chuyện với Nhược Lâm đạo sư không?”

-“ Chuyện này...chuyện này thật khó, ta...ta không làm được.”-Đương Kha gãi đầu suy nghĩ rồi lập tức lắc đầu.

-“ Đó là do mặt học trưởng chưa đủ dầy, nói chuyện là phải tự tin, trong mắt phụ nữ một người tự tin thường có nhiều điểm cộng hơn là một người ăn nói ngập ngừng.”

-“ Vậy...vậy ta cần luyện tập thế nào?”-Đương Kha thấy lời Vô Tà nói không sai.

-“ Nói dễ thì cũng dễ, nói khó thì cũng khó.”-Vô Tà phạch một tiếng gấp chiếc quạt lại.

-“ Lúc người nói chuyện với nàng ta trong lòng niệm một câu thế này: Sau lưng ta là tình thánh, tự tin lên ta ơi.”

-“ Chỉ cần niệm như thế?”-Đương Kha không ngờ chỉ đơn giản như thế.

-“ Đúng vậy, tình thánh ta đứng sau lưng thì sẽ thành công thôi.”-Vô Tà đẩy tự tin vỗ ngực nói, binh pháp tán gái tam thập lục kế hắn đều thông thạo cả, gái hiện đại thì khó nói nhưng ở thế giới này Vô Tà tràn đầy tự tin tán được bất cứ nàng nào là hoa vô chủ.

-“ Được ta sẽ cố gắng.”-Đương Kha gật mạnh đầu nói.

-“ Một tháng sau liền vào nội viện, nên không thể kéo dài được, trong vòng năm ngày liền không đạt yêu cầu thì đừng có cố gắng nữa.”-Vô Tà thu lại chiếc ghế xoay người bỏ đi.

-“ Mà này, vị mỹ nữ đó tên gì nào?”

-“ Linh Thi, huyền ban năm hai.”-Đương Kha lập tức trả lời.

-“ Người nhớ cố gắng, ta giúp người thu thập tin tức về nàng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

...

...

...

Vô Tà quay về chỗ còn chưa kịp đặt mông ngồi xuống đã bị mấy vị mỹ nữ lôi kéo muốn tiếp tục câu chuyện hắn kể khi nãy.

-“ Mấy vị mỹ nữ à, cũng phải để ta nghỉ một chút đã chứ.”-Vô Tà cười khổ nói, tay phe phẩy chiếc quạt ra sức quạt mát-“ Vận động nhiều thật nóng nha.”

-“Đưa ta quạt giúp cho, rồi nhanh chóng kể tiếp đi.”-Một thiếu nữ vươn tay tới chiếc quạt muốn nhận lấy giúp Vô Tà quạt mát.

-“Ấy, không được.”-Vô Tà vội thu lại-“Chiếc quạt này không phải ai cũng có thể cầm được.”

-“Cầm tí có gì mà căng thế.”-Vị thiếu nữ tỏ ra cực kỳ không vui, nàng chỉ muốn quạt giúp Vô Tà để hân thoải mái mà nhanh nhanh kể nốt câu chuyện mà thôi.

-“Thật ra cũng không phải ta không muốn mà là không phải ai cũng có thể tùy ý cầm nó được.”-Vô Tà đưa nó về phía Nhục Lâm đạo sư-“Đạo sư cầm nó thử đi.”

Bí mật cây quạt hân cũng không muốn giấu diếm làm gì cả.

-“Cầm thử?”-Nhục Lâm tuy thắc mắc không hiểu Vô Tà muốn diễn đạt gì mà đưa tay nhận lấy. Ngay khi Vô Tà thả tay hoàn toàn đưa cho nàng thì lập tức nàng cảm thấy đầu khí trong người trĩu lại hơn nhiều, không những thế chiếc quạt còn nặng tới mức đáng kinh ngạc nên lập tức theo bản năng nàng vươn cánh tay còn lại mà giữ lấy.

-“Thật nặng! Ngươi thế mà có thể cầm phe phẩy như thế.”-Nhục Lâm từ dùng một tay mà dùng động tác liên tục kỳ cứng nhắc không chút thuận tiện như Vô Tà.

-“Nặng vậy sao?”-Các vị thiếu nữ kinh ngạc rồi chợt hiểu, câu nói không phải ai cũng có thể cầm dễ dàng được, vì Nhục Lâm đạo sư thực lực mạnh nhất liền dùng hai tay để cầm thì các nàng muốn cầm liền khó khăn.

-“Thật xin lỗi ta hiểu sai học đệ.”-Vị thiếu nữ kia liền cúi đầu nhận sai.

-“Không sao cả.”-Vô Tà nhận lại chiếc quạt cười nói-“Được rồi, chúng ta lại tiếp tục câu chuyện khi nãy nào.”

Vô Tà lại chậm rãi kể tiếp từ tình tiết lúc vừa rồi, nốt nhạc nhỏ vừa rồi liền nhanh chóng bị lãng quên bởi câu chuyện tiểu lâm của Vô Tà đang kể. Những mỹ nữ thì vui vẻ trái ngược với vô số ánh mắt hình viên đạn đầy ghen tị của đám nam học viên khi thấy Vô Tà có điểm phúc mà ngồi giữa một cánh rừng hoa đang liên tục đua nhau nở nụ cười vui vẻ, đầy xinh tươi sức sống. Trận đấu dưới sân thì chỉ còn khoảng một phần khán giả chú ý mà thôi, một đại hội với ít người quan tâm chú ý nhất trong lịch sử học viện.

...

...

Đại hội thời gian liền ngắn bằng nửa ngày hôm qua tất nhiên là do thí sinh tham dự đã bị loại một nửa rồi chứ còn gì nữa.

-“Các vị mỹ nữ học tỷ, hôm nay liền đến đây thôi, ngày mai lại tiếp tục.”-Vô Tà cười nói.

-“Được.”-Biết không thể giữ Vô Tà lại tiếp tục cho các nàng kể chuyện nên rất nhanh trả lời.

-“Chúng ta về thôi, Nhục Lâm đạo sư.”-Vô Tà quay qua Nhục Lâm nói.

-“Được.”-Nhục Lâm lên tiếng trả lời theo bản năng rồi chợt giật mình nàng vừa đồng ý về cùng hân, như thế chẳng khác nào thừa nhận nàng với hân có tình cảm nên về cùng nhau.

-“Ai về cùng với ngươi cơ chứ.”-Nhục Lâm ngay lập tức muốn sửa sai, nhưng nàng liền không biết đã quá trễ để thoát khỏi bẫy của Vô Tà.

-“Các mỹ nữ học tỷ, đây là tại các ngươi đấy, đông quá làm Nhục Lâm đạo sư ngại kìa.”-Vô Tà xua xua tay nói.

-“Nhục Lâm đạo sư không cần ngại đâu, bọn ta không nghe thấy gì cả, cứ coi bọn ta như không khí là được.”-Một thiếu nữ bắt chước lời một nhân vật trong chuyện Vô Tà kể mà che miệng cười nói.

-“Đã không có ai nghe thấy thì đạo sư không cần ngại đâu, chúng ta về nào.”-Vô Tà tiến lại gần Nhục Lâm.

-“Ngươi...ngươi... được rồi về thôi.”-Nhục Lâm thật sự không biết nói thế nào, nếu không đồng ý nàng chắc rằng Vô Tà chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế, thôi thì tất cả mọi người đều nghĩ nàng với hân là một đôi thì cứ về cùng hân luôn cũng không có gì thay đổi cả. Bỗng nhiên nàng cảm thấy sai sai, như kiểu có ai đó điều khiển nàng nghĩ như vậy liền giật mình nhìn Vô Tà thấy khuôn mặt đang cười đầy đáng ghét của hân liền hiểu nàng nghĩ thế đều là do hân bày trò. Cái này thật sự không có oan, Vô Tà là dùng truyền âm vào đầu cộng với giả giọng Nhục Lâm dẫn dắt suy nghĩ. Nàng lập tức dừng dừng nổi giận đi nhanh ra ngoài.

-“Các vị mỹ nữ học tỷ, mai gặp lại.”-Vô Tà cười cười bước nhanh chân theo Nhục Lâm, binh pháp tán gái, gặp gái liền lành dịu dàng chọc nàng giận là cách khiến nàng bắt đầu chú ý đến ngươi nhưng không được để tích tụ nộ khí quá nhiều mà khiến công sức đổ bể.

Suốt dọc đường Vô Tà cũng không bắt chuyện với Nhục Lâm, nhưng rồi nàng chợt bắt chuyện trước.

-“Ngươi thực lực đã hơn Đấu Sư rất nhiều rồi, tại sao không đột phá lên đi?”

-“Đạo sư người biết có tổng cộng bao nhiêu cấp bậc đầu khí tất cả không?”

-“Ta không biết.”-Nhược Lâm không biết liền nói không biết, nàng không ngại học hỏi để có thêm kiến thức-“Ta chỉ biết trên Đẩu Tông là Đẩu Tôn, nghe nói viện trưởng là cường giả cấp bậc này, loại cường giả này liền như quần lông kiến thủ bất kiến vĩ.”

-“Mười cấp bậc không tính Đẩu Chi Khí, vì đó là nhập môn không thể coi là một cấp được.”

-“Vậy là trên Đẩu Tôn còn hai cấp bậc nữa.”

-“Đúng vậy.”

-“Là sư phụ người nói cho người biết sao?”-Nhược Lâm cảm thấy lão sư của Vô Tà làm vậy liền không tốt cho việc phát triển của Vô Tà.

-“Nàng đang nghĩ nếu để ta biết được mình quá nhỏ bé liền nhụt trí sao?”-Vô Tà đoán được suy nghĩ của Nhược Lâm-“Đối với ta mà nói khi biết mình còn quá nhỏ bé điều đó lại càng kích thích ta phát triển cố gắng vươn đến đỉnh cao. Nếu không có một mục tiêu xác định thì giống như cuộc hành trình không có điểm đến mãi mãi lang thang chẳng đâu vào đâu, mục tiêu dù có xa vời thật đấy nhưng với mục tiêu rõ ràng sức chịu đựng liền mãnh liệt hơn rất nhiều, nản lòng thoái trí khi nhìn thấy con đường qua xa xôi cũng là có nên người đi trước không nói về các cấp bậc cao là vậy. Nhưng họ không biết rằng khi chia đường thành nhiều đoạn nhỏ để khiến người ta kiên ngoa mỗi khi kết thúc quãng đường nhỏ bé ấy.”

-“Ta hiểu rồi.”-Nhược Lâm gật đầu về tiếp thu gật đầu.

-“Quay về vấn đề ban đầu nàng hỏi ta. Mười cấp độ chia làm ba giai đoạn chính. Bốn cấp Đẩu Giả đến Đẩu Lin liền là tạo gốc, một khi chiếc gốc này càng rắn chắc, càng tốt thì cây liền phát triển tốt. Ta cố gắng kiềm hãm đột phá liền là đang cố tạo thành một gốc cây mạnh mẽ. Giả như đạo sư cấp bậc này vẫn còn có thể, nếu cố gắng kiềm hãm tới mức nào đó Đẩu Tôn là chuyện có thể.”

-“Thật chứ?”-Nhược Lâm cũng hy vọng một ngày nào đó nàng đủ thực lực để đi khắp nơi trên đại lục, từ nhỏ nàng liền muốn khám phá đại lục rộng lớn nhưng khi lớn liền biết thực lực của mình quá nhỏ bé để mà đi dạo quanh đại lục rộng lớn này, nên dần ý nghĩ đó liền bị trôn sâu trong lòng, nay lại nghe có thể thực hiện lại nên hai mắt liền sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngộ đạo?!

-“Thật chứ?”-Nhược Lâm giọng nói đầy mong chờ.

-“Chỉ là Nhược Lâm đạo sư tuổi đã quá 25 nên có phần khó khăn. Khó khăn hơn nhiều người trẻ tuổi.”-Vô Tà giải thích nói, ngay cả hần chưa tới 20 mà đã phải có ý trí lắm mới có thể thừa nhận được.

-“Ta cũng muốn thử.”-Nhược Lâm thật lòng muốn thử một phen, nàng biết muốn thành cường giả tất nhiên là phải khó khăn rồi, chuyện đó không thể tránh khỏi-“Nhưng thiên phú của ta thật sự tệ, liệu có được không?”

-“Được chứ sao không. Chỉ là khó thôi chứ không phải không thể.”-Vô Tà nhún vai một cái-“Cần cố gắng là được rồi.”

-“Vậy ta bây giờ cần làm gì.”

-“Trở về cứ thế mà tu luyện thôi đừng quan tâm đến chuyện đột phá, cứ tích lũy đầu khí xuống là được. Theo ta thấy nàng chuẩn bị đột phá bình cảnh, cứ để đấy đừng đột phá, đến khi không thể tích lũy nổi nữa thì đến gặp ta.”

-“Được.”-Nhược Lâm nếu không có cuộc nói chuyện này liền tối nay tính sẽ đột phá.

-“Mang theo chiếc nhẫn này tốc độ tu luyện càng nhanh thêm một phần, chỉ là cho mượn thôi.”-Vô Tà nghĩ một chút lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Nhược Lâm, không phải nhẫn trọng lực mà một chiếc nhẫn có tụ linh trận nhỏ được khắc phía trên.

-“Không phải nhẫn trọng lực đó chứ?”-Nhược Lâm nghi ngờ hỏi rồi lại chợt thấy mình nói lỗ miệng.

-“Nhẫn trọng lực?”-Vô Tà nhanh chóng xoay chuyển, những ngày hần luyện tập ngủ quên luôn ngoài sân lại có thể vào được trong phòng thì ra không phải hần bá đạo trong con mê mà đi vào mà là có một mỹ nữ đưa hần vào à nha.

-“Nhẫn này là tụ linh trận đơn giản giúp linh khí xung quanh sung túc hơn.”

-“Lợi hại như vậy!”-Nhược Lâm thấy Vô Tà không nhắc đến chuyện nhẫn trọng lực tại sao nàng biết liền thở phào trong lòng rồi kinh ngạc chiếc nhẫn nhỏ liền có tác dụng tốt vậy, phải biết nồng độ linh khí cũng giúp tăng cao tốc độ tu luyện.

-“Một trận pháp đơn giản mà thôi, mà đừng nói cho ai biết.”- Vô Tà dặn dò nói, hắn không muốn rắc rối nha, còn tại sao hắn cứ đơn giản mà đưa cho Nhưộc Lâm là do hắn tin tưởng nàng là một, muốn tán nàng là hai, cái thứ hai thì chủ yếu hơn coi như đó là một bí mật giữa hai người (đây cũng là một kỹ năng tán gái, tạo bí mật để kết nối hai tâm hồn)

-“Ta hứa sẽ không nói cho ai biết cả.”-Nhưộc Lâm mạnh mẽ nói, trong lòng nàng thề rằng sẽ giữ bí mật mãi đến chết thôi.

-“Đừng thề trong lòng, chỉ là ta không muốn nàng gặp rắc rối, chiếc nhẫn đủ khiến cường giả thèm muốn chỉ là nàng không có thực lực bảo vệ nên không lộ ra thì tốt nhất cho nàng.”- Vô Tà thấy vẻ mặt của Nhưộc Lâm liền nói.

Nghe Vô Tà nói mà Nhưộc Lâm liền thấy cảm động trong lòng-“Vật quý giá thế mà ngươi cứ đơn giản lấy cho ta thế sao?”

-“Còn hỏi nữa sao, mỹ nữ? Chỉ vạn kim mong một lần mỹ nhân cười.”-Vô Tà cười nhẹ một tiếng nói.

-“Ngươi thật dẻo miệng.”-Nhưộc Lâm khẽ cười một tiếng vui vẻ, không phải vì chiếc nhẫn mà là vì nàng thật lòng vui vẻ khi nghe Vô Tà nói thế.

-“Quả thật quá đẹp.”-Vô Tà hơi ngẩn người một chút, hắn không ngờ nụ cười của Nhưộc Lâm lại đẹp đến thế, một vẻ đẹp thánh khiết tự nhiên, đây mới là nụ cười thực thụ của nàng chứ không phải những nụ cười nhẹ nhàng trước đó đối với mọi người. Ngay cả hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết với vẻ đẹp đỉnh phong cũng không thể cười đẹp như Nhưộc Lâm-“Nhất tiểu khuynh thành -- Nhị tiểu khuynh quốc -- Quân tử dừng bước -- Thần hồn ngất ngậy.”

-“Đồ dẻo miệng.”-Nhưộc Lâm liền đỏ mặt thu lại nụ cười trên môi.

-“E hèm, nàng cũng đeo tụ linh nhẫn vào luôn đi.”- Vô Tà lấy lại tinh thần nói, lòng hắn ngọn lửa quyết tâm lúc này thật sự liên bùng cháy, hắn liền hiểu cảm giác của một số nhân vật trong truyện kiếp trước hắn từng đọc, chống lại cả thế giới để bảo vệ một nụ cười, lúc đó hắn chỉ nghĩ chỉ có trong chuyện mà thôi mà không ngờ hắn cũng có ngày dấy lên một quyết tâm như thế.

Không biết do số trời sắp đặt hay không mà ngón tay đeo vừa chiếc nhẫn duy nhất của Nhưộc Lâm chính là ngón áp út của tay trái, chỉ là ở thế giới này hiện tại liền không có tục lệ đó nên chỉ Vô Tà cảm thấy vui vẻ chứ Nhưộc Lâm hoàn toàn ngây thơ cho đến mãi về sau tục lệ đeo nhẫn vào ngón áp út trong lễ cưới liền được Vô Tà lan rộng khắp đại lục.

...

...

...

Chia tay với Nhưộc Lâm, Vô Tà liền quay về phòng mình, lúc này hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết liền hiện ra.

-“Nàng ta cười thật đẹp!”-Cơ Diễm đầy cảm thán nói, nụ cười của Nhưộc Lâm cũng gây sát thương tới mỹ nữ đỉnh cấp như nàng.

-“Đúng vậy đó, em cả đời chưa từng gặp nụ cười nào như thế. Chỉ mong nụ cười đó không bị thời gian thay đổi.”-Cả Dao Tuyết của mê say nói.

-“Hừ, khí tức của Tà ca càng ngày càng mạnh mẽ hơn, trở nên sâu không lường được.”-Dao Tuyết bỗng cảm nhận được Vô Tà trở nên khác thường.

-“Ngộ đạo?!”-Cơ Diễm nhận ra đây là cảm giác đột phá lên Thánh cấp toát ra.

-“Bây trận!”-Dao Tuyết vội vã ném ra mấy trăm lá tiểu kỳ bao phủ khắp phòng tạo thành một trận pháp bao phủ khí tức tránh thoát ra ngoài.

-“Ta đi gọi Nhưộc Lâm đến.”-Cơ Diễm vội bay ra ngoài, nàng đã không coi Nhưộc Lâm như người ngoài nữa rồi vì nàng biết Nhưộc Lâm tâm đã cho Vô Tà luôn rồi, cùng là phụ nữ nàng thấy được điều đó, chuyện ngộ đạo chỉ có một lần mà thôi nếu không gọi đến sau này nữ nhân của Vô Tà quá yếu liền không tốt. Nàng muốn đánh cược Nhưộc Lâm là người như nàng nghĩ, trước nay nàng nhìn người chưa từng có sai lầm.

-“Tiếc là mấy người kia không có tại nơi này.”-Dao Tuyết nhìn Vô Tà đứng như tượng đá trong phòng liền cảm thấy đáng tiếc cho Thanh Nhi, Uyển Nhi các nàng không có mặt ở đây lúc Vô Tà ngộ đạo.

...

...

...

-“Nhưộc Lâm!”

-“Ai?”-Nhưộc Lâm bỗng nhiên nghe thấy ai đó gọi tên mình lập tức cảnh giác.

-“Bình tĩnh đi, nhanh tới phòng Hạ Lăng.”

-“Cái gì? Hắn ta bị sao hả?”-Nhưộc Lâm lo lắng đứng bật dậy.

-“Tôi gõ cửa ba tiếng sẽ có người mở cửa cho người vào.”

-“Được.”-Nhược Lâm tràn đầy lo lắng ra ngoài, rào bước đến phòng của Vô Tà. Nàng làm như lời giọng nói kia gõ lên cửa ba tiếng, canh cửa bật mở nhưng không có ai đang đứng đó mở cửa, Vô Tà thì đứng im như tượng giữa phòng, cả người không hơi thở sự sống, đây là do lớp kết giới mà Dao Tuyệt tạo ra.

-“Vào đi, nhẹ nhàng một chút.”

-“Hắn là bị làm sao?”-Nhược Lâm không lo lắng có bấy mà bước vào trong, nàng trong lòng đã cực kỳ loạn khi không cảm nhận được Vô Tà còn sống.

Nhưng ngay khi bước vào Vô Tà lập tức phát ra một loại khí tức mà nàng cảm thấy sâu không lường được, nàng thấy mình thật nhỏ bé trước khí thế đó. Nàng quên luôn chuyện tiến lại kiểm tra Vô Tà bị sao.

-“Nhanh tới gần hắn mà tu luyện, rất tốt cho tương lai.”-Giọng nói lạ kia lần nữa vang lên nhắc nhở.

-“Tu luyện?”-Nhược Lâm ngạc nhiên vô cùng nhưng cũng nhanh tới tiến lại mà ngồi xuống tu luyện, nàng cảm thấy giọng nói không hề có ác ý mà tràn đầy hồi thúc sợ nàng bỏ lỡ cơ hội này càng giống với cảm giác trường bối quan tâm hậu bối. Ngồi xuống cảm tu luyện Nhược Lâm liền tiến vào một cảm giác huyền diệu khó tả.

...

...

Lúc này ở ngoài liền thấy Nhược Lâm từ trong phòng Vô Tà mà đi ra ngoài, tính toán thời gian liền chưa được một khắc. Nàng đi thẳng về nơi ở của mình mà đóng cửa nói sẽ tu luyện đừng làm phiền. Nhược Lâm này chính là do Cơ Diễm biến thành, chỉ cần không ai chạm vào người nàng liền không thể biết được nàng là linh hồn thể. Nàng và Dao Tuyệt bàn nhau làm như thế để tránh thiên hạ đồn thổi lung tung, các nàng là không biết Vô Tà tính toán thế nào nên cứ để thành bình thường là tốt nhất.

Thế nhưng vẫn rất nhiều lời đồn liền mọc lên như nấm sau cơn mưa, nào là Nhược Lâm đạo sư qua đêm ở phòng Vô Tà làm những chuyện không thể ai biết, nhưng nhiều nhất vẫn là Vô Tà yếu sinh lý liền chỉ được một chung trà nên Nhược Lâm giận dữ dùng dùng bỏ đi nói từ nay sẽ không quan hệ nữa. Cứ thế lời giang hồ đồn ngày càng nhiều, càng lúc càng nhiều dị bản.

...

...

Sáng sớm hôm sau.

-“HoH!”-Vô Tà hét dài một tiếng tỉnh lại, thoát khỏi trạng thái ngộ đạo, thực lực hắn tuy không tăng lên nhưng lại khiến cho người khác lại cảm thấy sâu không lường được, lại có phần tĩnh lặng yên ả như nước mùa thu.

-“Hử? Sao Nhược Lâm cũng ở đây ta?”-Vô Tà chợt nhận ra trong phòng còn có một vị mỹ nữ nữa, liền thoáng có phần kinh ngạc.

-“Là bọn em gọi nàng tới.”-Dao Tuyệt lên tiếng giải thích nghi hoặc trong lòng Vô Tà.

-“Lý do?”

-“Anh lúc hôm qua liền vào trạng thái ngộ đạo mà đẳng cấp Đấu Đế mới có thể đạt được. Lúc đó tu luyện cạnh anh liền có thể làm ý công to. Một người đắc đạo gả cho thiên thần.”

-“Ngộ đạo? Nghe có vẻ kêu nhĩ. Nhưng các em có phần liều lĩnh lắm.”

-“Em xin lỗi là lỗi của em.”-Cơ Diễm đứng ra nhận lỗi.

-“Không là do em.”-Dao Tuyệt cũng đứng ra gần như cùng lúc.

-“Thế tội của hai em là gì nào?”

-“Đã để nàng biết bí mật của anh.”-Hai lời cùng nói.

-“Sai rồi. Ta không nói các em liều lĩnh chuyện này, mà là nếu ta là ngộ sát đạo gọi Nhược Lâm đến là hại nàng, nàng quá lương thiện nếu để gần người ngộ sát đạo liền tẩu hỏa nhập ma. Nặng thì ném đi cái mạng nhỏ, nhẹ thì điên luôn.”-Vô Tà liền giải thích-“Cũng may ta ngộ là thiện đạo.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vết thương tái phát

-“Vậy ra bọn em nếu không phải do may mắn liền đã hại Nhược Lâm”-Cơ Diễm run lên một cái-“Vậy may là không có Thanh Nhi, Uyển Nhi các nàng ở đây, nếu không liền nguy hiểm cho các nàng rồi.”

-“Cũng có thể coi là như thế. Nhưng cũng đừng tự trách bản thân làm gì, các em cũng là lần đầu gặp qua không biết thì dễ hiểu mà thôi. Mà chẳng phải Nhược Lâm không có gì xấu xảy ra sao, đừng quan tâm lần sau nhớ đề ý là được rồi.”-Cái loại kiến thức này là Vô Tà lấy từ kiến thức của sư phụ hần mà nói ra.

-“Bọn em hiểu rồi.”-Cơ Diễm và Dao Tuyết cùng gật đầu.

-“Mà sao anh lại đạt được trạng thái ngộ đạo vậy? Em đề ý là sau khi thấy nụ cười của Nhược Lâm, anh liền có gì đó thay đổi.”

-“Chính xác là nhờ nụ cười của nàng, nụ cười ấy giúp anh xóa bỏ đi sát khí của mình. Lúc trước anh chỉ luôn che giấu mà thôi, còn bây giờ nàng liền xóa bỏ đi, nên nhập đạo luôn.”-Vô Tà giải thích một chút-“Còn về ngộ đạo không phải Đẩu Đế mới có thể mà thậm chí cả một người thường cũng có thể làm được điều đó, chỉ là khó mà thôi.”

-“Xi, ý anh nói anh là thiên tài chứ gì.”-Cơ Diễm xì một tiếng.

-“Chứ còn gì nữa.”-Vô Tà hất tóc một cái.

-“Rồi rồi biết anh giỏi rồi. Cơ mà sau khi ngộ đạo anh liền được điều gì cơ chứ, ngoại trừ thực lực anh sâu thêm thì em không thấy thay đổi gì quá.”

-“Thiện đạo ngộ thành liền có thể mượn dùng tự nhiên chi lực.”-Vô Tà theo như kiến thức của lão sư mà nói-“Mà ta mới chỉ ngộ thôi, chưa thử qua phải thử qua mới biết được.”

-“Cơ mà sắp đến thời điểm diễn ra thi đấu rồi đó.”-Dao Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

-“Nhược Lâm đạo sư này, người còn giả vờ đến khi nào nữa.”-Vô Tà quay về phía Nhược Lâm mà nói, câu nói của hần khiến ba cô gái đều giật mình.

-“Hả, nàng ta đã tỉnh lại?”-Cơ Diễm kinh ngạc, nàng không thể cảm ứng được.

-“Có thể coi là một kỹ năng nhỏ của thiện đạo. Hoà mình vào môi trường.”-Vô Tà giải thích-“Nếu hai em không nhận ra tức là có thể che giấu cường giả Đẩu Tôn.”

-“Tại sao?”-Nhược Lâm bỗng lên tiếng hỏi.

-“Tại sao ta lại để nàng biết nhiều bí mật vậy hả?”-Vô Tà chỉ về phía Cơ Diễm và Dao Tuyết-“Hay là giúp nàng nhiều việc?”

-“Cả hai.”

-“Việc thứ nhất là vì ta tin nàng, người có thể dưới việc ngộ đạo của ta lại có thể ngộ ra hơn ta một bậc thì chẳng lý nào không giữ bí mật cả. Còn về việc thứ hai, chẳng phải ta nói trước đó rồi sao, ta thích nàng, đơn giản về dễ hiểu thế thôi.”

-“Cho ta một thời gian.”-Nhược Lâm suy nghĩ một chút liền nói, lòng nàng mặc dù đã có hần nhưng nàng vẫn chưa thể đón nhận hần vì vừa nãy nàng nghe nữ nhân kia có nhắc đến bên cạnh hần còn nhiều phụ nữ khác, nàng không chấp nhận điều này được, mặc dù ở thế giới này nam nhân tài hoa hơn người bên cạnh không thể chỉ có duy nhất một nữ nhân.

-“Được rồi đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”-Vô Tà vỗ vỗ tay ngắt dòng suy nghĩ của Nhược Lâm lại-“Giới thiệu với nàng một chút, mỹ nữ này là Cơ Diễm còn mỹ nữ xà nhân bên cạnh là Dao Tuyết. Một tháng sau, khi ta vào nội viện các nàng sẽ thường xuyên đến giúp nàng tu luyện, mỗi lần cảm thấy mệt thì khi gặp lại ta hãy nở một nụ cười, ta yêu cầu đơn giản thế thôi.”

-“Diễm tỷ, Tuyết tỷ.”-Nhược Lâm cúi đầu chào hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết-“Mà ta nghe Diễm tỷ gọi người là Tà ca là thế nào?”

-“Ô Thần thành Tiêu gia, Tiêu Tà, biệt danh Vô Tà, tức chân thiện mỹ, ngày thơ trong sáng.”-Vô Tà ưỡn ngực giới thiệu.

-“Ô Thần thành Tiêu gia, vậy sao người không nói cho Huân Nhi mấy đứa biết?”

-“Ta không muốn để lộ thân phận với họ, nếu không đâu cần đổi danh tự thành Hạ Lăng.”-Vô Tà nhún vai nói-“Mà nàng gọi Cơ Diễm và Dao Tuyết lần lượt là Diễm tỷ và Tuyết tỷ, mà hai người họ gọi ta là Tà ca vậy nàng cũng nên gọi ta là Tà ca luôn cho đúng chuẩn.”

-“Tà.....Tà Đệ.”-Nhược Lâm kéo dài chữ Tà khiến Vô Tà cảm giác thành công rồi nhấn mạnh chữ đệ ở cuối khiến hần như cảm giác lọt hố.

-“Ồ đúng ý ta rồi, ta nhớ từng nói qua, tha thích thể loại Chị ơi, anh yêu em. Hiểu ý ta lắm!”-Vô Tà gặp biến không loạn, biến bất lợi thành lợi khí của

gái.

-“Hạ Lăng, ngươi còn không chịu dậy! Ta vào đây!”-Cánh cửa bỗng mở tung ra.

-“Ừa sao...sao?”-Nhược Lâm kinh ngạc khi người bước vào cũng chính là nàng, từ giọng nói đến dáng vẻ.

-“Là Diễm tỷ, hôm qua là để tránh người ta nói này nói nọ nên tỷ ấy biến thành muội để trở về, rồi hôm nay liền biến thành để tới gọi.”-Dao Tuyết liền giải thích.

-“Cả ơn hai vị tỷ tỷ.”-Nhược Lâm vui vẻ cúi đầu cảm ơn.

-“Hai em làm chuyện thừa thãi rồi, ta không tin cách đó tốt nhất. Ta khá là chắc kèo bây giờ vô số lời đồn về việc Nhược Lâm đến đây, và nhiều nhất chính là lời đồn ta bị yếu nên Nhược Lâm nổi giận bỏ về.”-Vô Tà nhún vai nói trong khi quay người đi vào phòng vệ sinh, cũng không quá trễ để có thể tắm rửa thay đồ.

...

...

...

Quả đúng như Vô Tà dự đoán, dọc đường đi hần và Nhược Lâm nghe được vô số lời đồn thổi nhiều lời đồn hần không thể đoán ra được.

-“Này lời đồn về tới hôm qua ngươi và Nhược Lâm đạo sư có là thật không?”-Các vị thiếu nữ bu lại quanh Vô Tà để nghe chuyện cũng tò mò hỏi.

-“Đúng là đạo sư có đến nhưng lời đồn quá là sai. Nhất là cái lời đồn ta không nổi kia là cực kỳ bậy bạ, tên nào mà đưa ra cái lời đồn đó nếu là nam nhân ngon đưa em gái hần ra thử còn nếu là nữ nhân có ngon tự đến thử nghiệm, ta chuyện gì chứ chuyện đó nếu dám nói đệ nhị chẳng ai dám xưng đệ nhất.”-Vô Tà tỏ ra đầy giận dữ nói.

-“Thật không đó?”-Mấy vị thiếu nữ che miệng cười-“Ta nhớ có câu chuyện nào đó ngươi kể ai mà càng mạnh miệng liền càng yếu.”

-“Ha ha.”-Vô Tà chợt nhận ra hần có từng kể qua câu chuyện có câu đó-“Các ngươi không tin, đêm nay liền tới thử, tới bao nhiêu ta tiếp đón bấy nhiêu.”

-“Khụ..khụ..”-Nhược Lâm nghe chịu không nổi che miệng ho mấy tiếng.

-“E hèm, này giờ ta đùa thôi đừng tưởng thật.”-Vô Tà giả vờ nghiêm trang nói-“Thật ra hôm qua là Nhược Lâm đến phòng ta mua đan dược chữa thương.

-“Nhược Lâm đạo sư bị thương? Đạo sư ngươi có sao không?”-Mấy vị thiếu nữ nghe liền lo lắng cho Nhược Lâm.

-“Không sao cả, là đan dược của hần tốt.”-Nhược Lâm cười nói.

-“Mà Nhược Lâm đạo sư là bị thương thế nào?”-Bỗng một vị thiếu nữ lên tiếng hỏi-“Sao không đến đan hệ mua đan chẳng phải tốt hơn sao?”

-“Đây là vết thương cũ tái phát, đan hệ trị không hết.”-Vô Tà lên tiếng thay cho Nhược Lâm.

-“Các ngươi cũng chẳng phải mỗi tháng liền tái phát sao?”

-“Sao bọn ta mỗi tháng liền tái phát cơ chứ?”

-“Là vết thương dưới rốn 20 phân, nằm giữa hai chân, mỗi tháng liền chảy máu một lần gây khó chịu bức bối.”-Vô Tà đưa hai ngón tai úm chừng độ dài-“Vết thương chắc dài chừng này.”

-“Là sao?”-Tất cả đều cảm thấy khó hiểu.

-“A, đồ lưu manh, đồ sắc lang.”-Bỗng một thiếu nữ đỏ mặt tới mang tai hét lớn đánh về phía Vô Tà, nàng nghĩ nhanh ra vậy là do hôm nay chính là ngày tới tháng của nàng. Nghe tiếng hét của nàng tất cả dần dần hiểu ra, ngọc thủ rơi xuống người Vô Tà như mưa khiến hần bị đánh xụi lơ nhiều chỗ tím.

-“Các vị mỹ nữ đừng đánh nữa, đánh nữa là cái mạng nhỏ của ta cũng thăng luôn đó.”-Vô Tà cười khò dùng hai tay ôm đầu.

-“Tạm tha.”-Mấy vị thiếu nữ đánh mà cảm thấy đã tay.

-“Đa tạ, đa tạ. Tiểu đệ xin hiến cho các vị mỗi người một viên, phục dụng liền giảm nửa cơn đau.”-Vô Tà hai tay dâng lên bình ngọc chứa đan dược, đây là hần luyện chế để bán do lúc trước bận tu luyện, nay có dịp liền quảng cáo luôn.

-“Ngươi nói là thật chứ?”-Vị thiếu nữ đầu tiên nhận ra liền hỏi lại.

-“Khoan đã, vị học tử có thể đưa cổ tay ra được không?”-Vô Tà nhìn qua thiếu nữ đó rồi nói.

-“Làm gì?”-Thiếu nữ tuy hỏi thế nhưng vẫn đưa tay ra.

-“Một kỹ năng học được của những người không tu luyện mà thôi.”-Vô Tà cười đáp đưa tay tới nắm nhẹ cổ tay thiếu nữ bắt mạch, hần cũng rành đông y vì lúc đánh nhau không thể ngay lập tức có thuốc nhưng đông y thì ngay lập tức có thể châm cứu cầm máu và sơ cứu được.

-“Học tử mỗi lần đều đau hơn lần trước?”-Vô Tà sắc mặt nghiêm trọng hỏi-“Hiện tại phải dùng đến đan dược để giảm đi đau đớn.”

-“Đúng...đúng vậy.”-Thiếu nữ gật đầu, nàng có hỏi qua không ai đau đớn như nàng cả.

-“Tỷ còn một năm nữa.”-Vô Tà buông tay ra nói-“Sau một năm con đau liền không thể không chế nữa, cái chết cực kỳ đau đớn.”

-“Ngươi có cần nói thẳng vậy không?”-Nhược Lâm lên tiếng trách, nàng kéo thiếu nữ kia ánh mắt đã dời ra vào lòng nhẹ nhàng an ủi.

-“Cần chứ, ta muốn các nàng biết sự nguy hiểm của nó để nhanh chóng chữa trị.”-Vô Tà nghiêm túc nói.

-“Nếu có thể chữa ta đã chẳng đề đến lúc này.”-Thiếu nữ kia không trách Vô Tà mà chỉ nhẹ lắc đầu.

-“Lát nữa đại hội kết thúc ta liền chữa cho học tử, tạm thời học tử dùng đan dược này xoa dịu cơn đau.”

-“Ngươi có thể chữa?”

-“Tất nhiên chuyện nhỏ mà thôi.”

-“Vậy ngươi còn hù ta.”-Thiếu nữ trách oán nói, làm nàng một hồi lo lắng.

-“Ai bảo nhận ra vết thương tái phát là gì để ta bị ăn đòn cơ chứ.”

-“Đồ nhỏ mọn.”-Tất cả đều chế môi nói.

-“Quá khen, quá khen, quá khen..... Ba lần nói quá khen vậy đủ khiêm tốn chưa ta.”-Vô Tà cười nói.

-“Đáng đánh!”-Con mưa ngọc thủ lại một lần nữa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Hồn chiến

Thời điểm đã đến, tiếng chuông thanh thúy rớt cuộc vang lên, tiếng động lớn làm cả quảng trường thoáng chút im lặng, vô số ánh mắt theo tiếng chuông nhìn về phía khoảng sân cực kỳ rộng lớn trên quảng trường.

Tất cả các ánh mắt hội tụ về phía trung tâm quảng trường, phó viện trưởng Hồ Kiền chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn bốn phía chung quanh, thanh âm hùng hồn giống như sấm rền tại vang vọng-“Cuộc thi tuyển ngày hôm qua, Nội viện chọn ra 50 vị, bọn họ đều có đủ tư cách đi vào nội viện, bất quá trong nội viện thứ bậc cũng được xác định phân minh, mà muốn ở bên trong Nội Viện có điều kiện tốt để tu hành, đó chính là phải tận dụng khả năng tại đây đạt được thành tích cuối cùng tốt nhất, mỗi một thứ bậc cao đều mang lại cho các người trợ giúp lớn, cho nên, hãy dốc toàn lực để có thể có được điều kiện tu hành cao nhất!”

Hồ Kiền dừng lại một chút rồi lại tiếp tục nói-“Cuộc thi tuyển năm vừa rồi, đều là lựa chọn đấu theo hiệp, nhưng năm nay, qua hội nghị học viện thảo luận, hình thức trận đấu vòng cuối có một chút cải biến. Hiện tại mời toàn bộ 50 đệ tử được chọn ngày hôm qua tiến vào sân đấu.”

Vô Tà mang theo khuôn mặt gấu trúc nhảy xuống sân đấu, một thiếu nữ ngồi cạnh hắn cũng nhảy theo xuống. Tiếp đến mặc dù rất nhiều người đối với Hồ Kiền có chút khó hiểu, thế nhưng khi hắn vừa dứt lời, toàn trường nhìn lên đài, hàng loạt nhân ảnh không ngừng xuất hiện trong quảng trường. BóngBóng người xuất hiện trên khán đài càng ngày càng đông, không khí trên khán đài cũng bị hâm nóng lên.

Thấy các thí sinh đều đã xuống dưới sân đấu, Hồ Kiền tiếp tục nói-“Năm nay chúng ta không cần các hiệp đấu, mà là một tràng hồn chiến mãnh liệt và giàu nhiệt huyết, ai có thể ở nơi này kiên trì càng lâu, thứ tự sẽ càng cao và ngược lại cũng vậy. Ở trong nội trường này, bất luận các người sử dụng loại thủ đoạn nào, thậm chí cùng người khác liên thủ tạo thành một đội cũng không sao. Chỉ cần các người đem hết khả năng ở trong tràng hồn chiến này bảo toàn, như vậy có thể coi là đạt được thắng lợi.”

Hồ Kiền vừa dứt lời, ngay lập tức một ít tiếng nghị luận trong quảng trường khe khẽ vang lên, hiển nhiên, hình thức chiến đấu năm nay không giống so với năm ngoái, làm cho bọn họ có chút trở tay không kịp.

-“Sau khi trận đấu bắt đầu, người rút ra ngoài, xem như thua, chúng ta có người chuyên môn đếm hết, bởi vậy chỉ cần người có thể kiên trì một hồi tại trong loạn chiến, nói không chừng, thứ tự của người sẽ lên cao, cho nên kiên trì là thắng lợi.”

-“Hạ Lăng học đệ chúng ta liên thủ, học đệ thấy thế nào?”-Thiếu nữ khi nãy xuống cùng hắn lên tiếng đề nghị, Vô Tà nhớ thiếu nữ liền tên Ninh Mộng.

-“Ninh Mộng học tỷ đã nói vậy tiểu đệ ta cũng không từ chối.”

-“Đề ta gọi thêm mấy vị bằng hữu nữa. Loại hình thức trận đấu này đối với Bạch Sơn, Hồ Gia thậm chí Ngô Hạo đều có ưu đãi rất lớn, bọn họ tại học viện có danh vọng không nhỏ, ta nhìn qua có không ít người trong sân đấu này ngày thường cũng hay cùng ba người cùng xuất hiện, cho nên đợi khi hỗn chiến mở ra, nói không chừng bọn họ sẽ có thể liên hợp không ít người. Học đệ người thực lực tuy mạnh nhưng song quyền nan đánh tứ thủ, cứ liên hợp với bọn ta.”

-“Cứ theo học tỷ quyết định đi. Mà sao học tỷ không liên hợp với nàng ta.”-Vô Tà chỉ vị mỹ nữ mà xung quanh nàng liền tập chung nhiều thiếu nữ khác.

-“Ta có thể nhưng học đệ không thể, nàng không thích nam nhân.”-Ninh Mộng cười nhẹ nói, nàng là quan tâm Vô Tà không có người liên thủ sẽ sớm bị loại.

-“Đa tạ học tỷ quan tâm.”-Vô Tà thật sự cảm động ôm quyền nói.

-“Không có gì, ta mấy ngày nay nghe đệ kể chuyện nếu không giúp đệ ta thật không được nha.”-Ninh Mộng cười nói.

Lát sau, nàng gọi thêm ba vị thiếu nữ tới liên hợp nữa lần lượt là một vị thiếu nữ nhỏ nhắn nhìn qua có phần ngây thơ Song Nhi, một mỹ nữ nhìn có vẻ nhút nhát Yêu Lê, người còn lại là một thiếu nữ nhìn đầy hoạt bát Tinh Thiên.

-“Gặp qua ba vị học tỷ.”-Vô Tà ôm quyền chào.

-“Hạ Lăng học đệ, hảo!”-Ba nữ cũng chào Vô Tà một tiếng.

-“Thực lực bọn ta không mạnh học đệ đừng ghét bỏ.”-Tinh Thiên nhẹ giọng nói.

-“Các vị học tỷ yên tâm, cứ tin tưởng ở ta, ở song đấu ta không nói được nhưng ở trận này ta nắm chắc chiến thắng.”-Vô Tà vỗ ngực tự tin nói.

-“Học đệ có thôi quá không đó.”-Song Nhi che miệng cười.

-“Lát nữa bốn vị học tỷ cứ theo ta là được.”-Vô Tà chắc chắn nói.

-“Được.”-Ninh Mộng lựa chọn tin Vô Tà.

-“Đã vậy bọn ta đồng ý, học đệ có kế hoạch gì sao?”

-“Để lát nữa mấy vị học tỷ sẽ biết.”-Vô Tà thần bí nói.

-“Các người hiểu quy tắc trận đấu chứ?”-Hồ Kiên lớn tiếng hỏi lại một câu.

Nghe câu hỏi của Hồ Kiên, tất cả học viên bên trong trường đấu nhất thời chỉnh tề ứng thanh hô-“Hiểu!”

Hồ Kiên bàn tay chậm rãi giơ lên, trước vô số ánh mắt nhìn chăm chú, từ từ nói-“Tốt, nếu tất cả đều hiểu được, vậy ta tuyên bố: Vòng đấu loại cuối cùng chọn lựa vào nội viện. Bắt đầu!”

Theo Hồ Kiên bàn tay hạ xuống, trường đấu vốn đang im lặng bỗng ầm một tiếng, mấy chục đạo đấu khí không đồng nhất về màu sắc trong giây lát bộc phát khiến người ta hoa cả mắt. Theo từng đạo từng đạo âm thanh trầm đục truyền ra, bóng người ở giữa sân nhanh chóng bay đi. Đại đa số mọi người đều thối lui bay về bên cạnh quảng trường, bởi vì bọn họ đều hiểu tại đây nếu đứng ở giữa sân thì sẽ trở thành địch nhân của tất cả mọi người và sẽ bị âm thầm loại ra khỏi tràng chiến.

-“Theo ta!”-Vô Tà chậm rãi dẫn tứ nữ tới giữa sân đấu trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả.

Từ nữ thấy hắn đi ra trung tâm tuy không muốn nhưng nãy đã nói theo hắn nên thoáng chần chừ rồi bước theo ra trung tâm. Dưới vô vàn ánh mắt Vô Tà lấy ra một bộ bàn ghế và một viên cầu đặt giữa bàn.

-“Học đệ có kế hoạch gì sao?”-Ninh Mộng không kìm được hỏi.

-“Ừm, hiện tại bao quanh chúng ta là một lớp kết giới chịu được năm kích toàn lực của cường giả Đấu Hoàng.”-Vô Tà cười nói, viên cầu này là của Cơ Diễm, nàng không coi là vật gì tốt cả, chưa kể tốc độ bao phủ lâu không thể di chuyển nên bị vất một xó.

-“Cái gì! Học đệ người nói thật chứ?”-Tinh Thiên không tin nổi.

-“Này các đồng học, ta thân ái cảnh báo một câu, trong vòng một khắc tất cả đều bị cường ép rời khỏi sân đấu khi kết giới hoàn toàn bao phủ sân đấu.

Cố gắng lên, học đệ ta rất mong chờ.”-Vô Tà lớn tiếng nói.

-“Ngông cuồng!”-Một thiếu niên đánh về phía Vô Tà liền bị một lớp tường vô hình ngăn lại.

-“Cố gắng làm gì uống công. Khi nào lực công kích bằng Đẩu Hoàng thì lúc đó nói tiếp nhá.”-Vô Tà cười cười lấy bánh trái và nước bày lên trên bàn.

-“Các vị học tử ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước. Trong một khắc thời gian đủ để kể mấy chuyện.”-Vô Tà cười cười ra hiệu mời.

-“Được.”-Tứ nữ khẽ lắc đầu, các nàng không ngờ Vô Tà có cách bá đạo thế này.

-“Các vị học tử đã tin ta thì sao ta có thể cho các vị học tử thất vọng được. Mà các vị học tử nên lấy thập cường thôi, thực lực bốn vị không cao nếu lấy ngũ cường liền rước đến thù hận.”

-“Bọn ta hiểu được.”-Tứ nữ gật đầu nói.

-“Thế Hạ Lăng học trưởng thì sao?”-Song Nhi bỗng gọi hắn là học trưởng, khiến tất cả đều nhìn nàng-“Vào trong nội viện thì Hạ Lăng đâu còn là học đệ nữa, sớm gọi cho quen.”

-“Cũng đúng mà nhỉ.”-Yêu Lệ gật đầu nói.

-“Ta phải lấy đệ nhất, có ai đó thưởng ta một nụ hôn khi đạt đệ nhất.”-Vô Tà cười cười.

-“Là Nhược Lâm đạo sư phải không?”-Tinh Thiên lập tức hỏi.

-“Đúng thế nha.”

-“Mà ta nghe lời đồn không tốt về học trưởng.”-Yêu Lệ nhỏ giọng nói, sợ hắn giận.

-“Có phải lời đồn, ta dùng chiêu trò không tốt để tán gái đúng không?”-Vô Tà cũng nghe qua chứ đâu phải không-“Chuyện này cứ để kệ đi, nếu các người là nam nhân ta ắt sẽ nói nhưng khổ nỗi các người là nữ nhân nếu nói ra chẳng khác tự bẽ mặt đập chân mình.”

-“Mà học trưởng này, ta thích một tên đầu gối kia ta nên làm thế nào đây.”-Tinh Thiên bỗng nhỏ giọng vừa đủ nghe hỏi.

-“Vậy người là muốn để hắn nhận ra tình cảm của người sao?”-Vô Tà hỏi lại.

-“Đúng vậy.”-Tinh Thiên lập tức gật đầu.

-“Đội ta đặt một kết giới kết âm đã.”-Vô Tà lấy ra một viên cầu khác đặt lên bàn.

-“Ba vị còn lại có muốn nghe luôn không?”

-“Có chứ sao không.”-Ba nữ còn lại lập tức gật đầu nói, các nàng cũng tò mò xem Vô Tà sẽ giúp Tinh Thiên giải quyết thế nào, và lại trong lòng các nàng cũng có người mà các nàng thầm mến, biết đâu nghe được liền có thể vận dụng mà cùng người đó thành đạo lứa đôi thì sao.

-“Được, ta sẽ chậm rãi nói qua. Có đồng minh giúp đỡ liền dễ dàng thành công hơn nhiều.”-Vô Tà cười cười, uống một ngụm trà nhỏ để lấy không khí bắt đầu dạy dỗ nữ nhân tán trai, khởi đầu của việc nữ nhân bắt đầu chủ động tổng việc tình cảm chứ không còn ngồi ở thế bị động đợi nam nhân tới bày tỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Xuất thủ

-“Trước tiên muốn tán ai đó cần xét về hai cái yếu tố quan trọng là thiên thời và nhân hoà. Thiên thời cơ tốt để nói chuyện, mà thiên không tạo thời thì tự mình tạo thời thay thiên, nghiên cứu cách sinh hoạt của chàng mà giả như vô tình gặp chàng nơi ngã tư đường, nơi mua đồ quen thuộc của chàng, vân vân và vân vân, tất cả hãy tỏ ra đầu là vô tình gặp.”-Vô Tà bắt đầu chém gió.

-“Thế nhân hoà là gì?”-Ninh Mộng nghe đầy hợp lý, mà tiếp tục hỏi.

-“Đây này, cái này mới quan trọng đây. Thứ nhất là bản thân một chút quan tâm, một chút lo lắng và một chút thời gian nói chuyện về sở thích của chàng là đủ.”-Vô Tà liếc qua tứ nữ-“Thứ hai thì cả bốn người đều đã có vẻ ngoài đẹp sẵn rồi không quan tâm nữa. Còn điều cuối cùng...”

-“Là gì, nhanh nói đi.”-Thấy Vô Tà dừng lại, Tinh Thiên vội lên tiếng hỏi thúc.

-“Là người cạnh hấn ta bằng hữu, huynh đệ. Thông qua họ mà nói tốt cho mình, từ xấu hoá tốt, khiến hấn ta nếu mà không nhanh đi tò tình kết đạo lữ liền vụt mất cơ hội. Để được như thế bản thân cần phải khiến hấn ta như giữ trong tay cũng lại như muốn vụt mất, hấn tiến ta lùi, hấn lùi ta tiến. Đến khi nào mà đang ở chung đột nhiên nhìn hấn thấy đôi mắt hấn liếc đi chỗ khác liền tu thành chánh quả. Một câu ẩn ý làm dấu hiệu.”-Vô Tà hơi dừng lại-“Nên nhớ tình cảm giống như cát vậy, nắm càng chặt càng giữ được ít.”

-“Ta hiểu rồi, lần này vào trong nội viện ta quyết không để tên đầu gối đó thoát khỏi bàn tay.”-Ninh Mộng nắm chặt tay nói.

-“Chúc học tỷ nhanh chóng thành công.”-Vô Tà chúc may mắn một câu, này giờ nói có mấy câu mà bên ngoài cũng chỉ còn vài người mà thôi, nhưng vẫn trên năm người nên hấn và tứ nữ tiếp tục nói chuyện để giết thời gian.

...

...

-“Phó viện trưởng, ngài tính nhầm rồi kìa.”-Một lão giả tiến lại gần Hồ Kiền chỉ năm người đang ngồi trong lòng vui vẻ nói chuyện mà nói.

-“Sao ta biết được, không ngờ đám đó lại có bảo bối như thế.”-Hồ Kiền thật sự cũng không biết phải làm sao, hấn đã lên muốn công phá chiếc lồng đó nhưng nếu mạnh tay quá liền bị phát hiện mà muốn không bị phát hiện liền không đủ lực để phá vỡ nên cũng đành chịu, ai bảo lão có nói là dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được cơ chứ.

Về phía Nhục Lâm, lòng nàng cũng đã nhảy loạn, nàng nhớ là đã hứa hôn hấn một cái nếu hấn được đệ nhất, nếu cứ theo tình hình này thì tới phút cuối những cô gái kia đảm bảo sẽ nhường hấn mà nếu không đương đánh cũng không lại được.

...

...

Trên sân rốt cục còn lại mười người lần lượt là nhóm của Vô Tà, tiểu tử Tiêu Viêm, cô nhóc Tiêu Huân Nhi và ba người bản xứ lớn lên ở học viện Bạch Sơn, một tỉnh địch của Tiêu Viêm, tên này nhìn qua đậm chất của một tên sống lỗi kẻ tiểu nhân; tiếp đến cũng là một tỉnh địch của Tiêu Viêm nhưng nàng là nữ, đúng thế không lầm đâu nàng là nữ nhân đã thế còn là mỹ nữ cháu của phó viện trưởng, Hồ Gia; Còn người cuối là Ngô Hạo, một thành viên chấp pháp đội, sát khí nồng nặc nhìn là đủ biết trải qua chém giết mà trưởng thành. Thực lực của tất cả cũng không đạt tới mức Vô Tà cần lo lắng quá nhiều.

-“Bốn người xuống đài đi!”-Vô Tà cười cười giải khai kết giới, lấy ta một trường thương hắc sắc từ giới chỉ, thanh trường thương lấy ra liền phả ra một khí tức cổ xưa khiến người khác chú ý.

-“Được, người cẩn thận đó thực lực họ không yếu đâu.”-Tứ nữ nhắc nhở một câu rồi quay người rời khỏi sân đấu.

-“Tên tiểu tử nhà ngươi cuối cùng cũng ra khỏi cái mai rùi.”-Hồ Gia thấy kết giới giải khai liền hừ lạnh một tiếng, chiếc roi trong tay như giao long đánh về phía Vô Tà.

-“Ta nhỏ chỗ nào nhì?”-Vô Tà tùy ý đưa hai ngón tay kẹp lấy sợi roi đang quất tới-“Cả lão nhị của ta cũng rất lớn à nha.”

-“Hừ!”-Thấy roi bị kẹp lại, Hồ Gia hất mạnh tay một cái, một luồng kinh khí theo chiếc roi đánh về phía Vô Tà.

-“Ầy zà, nặng tay vậy tiểu mỹ nữ.”-Vô Tà cười cười đầu khi cũng bạo phóng đánh trả, tuy yếu hơn nhưng nhờ thuần thục điều khiển nên có thể coi là ngang tay, hấn trước giờ nhìn như cứng đối cứng nhưng tất cả đều vận dụng kỹ xảo để chống đỡ.

Buông chiếc roi ra, Vô Tà nắm trường thương mà lao về phía Hồ Gia, mũi thương đâm nhanh tới.

-“Thật nhanh!”-Hồ Gia thoáng kinh ngạc nhưng không loạn, cổ tay khẽ động muốn điều khiển roi mà ngăn cản rồi chợt phát hiện lúc ném ngọn roi xuống Vô Tà đã dùng một thanh đinh mà găm xuống đất. Mặc dù nàng có thể dùng sức nhẹ nhàng kéo ra nhưng một khi như vậy nàng liền ăn một thương của Vô Tà. Vội buông tay khỏi chuôi roi, Hồ Gia nhảy về sau mấy bước.

-“Tiểu mỹ nữ phản ứng nhanh đấy, chỉ tiếc là ta đây còn nhanh hơn một bước thôi.”-Vô Tà liên tục tiến đến đâm ra vài thương ép lui Hồ Gia.

-“Dễ dàng thế sao? Nộ Phong chương!”-Hồ Gia tung ra một chương, đây là Huyền giai vũ kỹ dùng tay không duy nhất của nàng, nàng thường dùng roi nên cũng không quá thông thạo chỉ có thể tạm thời vận dụng mà thôi. Chương ảnh mang như một con lốc đánh về phía Vô Tà. Hấn không hề có chút coi thường mà xoay ngọn thương một vòng cản lại cú chương đang đánh tới.

-“Không đùa nữa.”-Vô Tà lui lại mấy bước, vung chân đá chiếc roi về phía Hồ Gia, mũi thương chỉ về phía Ngô Hạo-“Ngươi cũng lên luôn đi, ta muốn kết thúc về sớm đây.”

-“Ngông cuồng, một mình ta là đủ rồi.”-Hồ Gia thấy Vô Tà không coi nàng vào đâu liền giận dữ vung roi đánh tới.

-“Thật chứ?”-Vô Tà nhếch miệng cười, bắt đầu thi triển thực lực thật của hấn, không hề đùa giỡn nữa.

...

...

-“Thực lực tiểu tử đó thật mạnh, đã thế Đại Đầu Sư còn chưa đạt tới.”-Hỗ Kiền nhìn trận đấu của cháu mình và Vô Tà liền nhận xét-“Vận dụng đấu khí liền quá thuần thực, không ít không nhiều tất cả đều vừa đủ. Tin tình báo của tên nhóc đó thế nào? Có tốt không? Nếu được liền tập chung bồi dưỡng.”

-“Hầu như không có thông tin gì cả ngoài truyện được Thanh Xà phủ chủ phủ dẫn đến gia nhập, tiểu tử từng nói qua hẳn đến không phải mục đích chính là tu luyện mà để tận hưởng tuổi trẻ đã có sư phụ, có thể dự đoán là người từ trung châu đến.”-Ngay lập tức một người tiến lên giới thiệu qua Vô Tà với Hỗ Kiền.

-“Phó viện trưởng có cần tìm hiểu tin tức của tiểu tử đó không?”

-“Liền không cần đi, trước mắt cứ theo dõi đi đã, đợi một thời gian liền nói sau, nếu đúng như lời hẳn nói tới học viện chủ yếu là tận hưởng tuổi trẻ liền để xem hẳn tận hưởng nó thế nào bên trong nội viện đây.”-Hỗ Kiền đưa tay vuốt cằm râu chậm rãi nói.

-“Được, cứ theo phó viện trưởng đi!”

-“Ừm, thời gian gần đây hẳn sinh hoạt thế nào?”-Hỗ Kiền muốn thông qua sinh hoạt của Vô Tà mà đánh giá hẳn.

-“Ngủ sớm, dậy muộn. Lười biếng tập luyện, lúc tập thì đầy yếu ớt vô lực. Chiếc quạt trên tay làm bằng chất liệu không rõ cực nặng và có khả năng áp chế vận chuyển đấu khí.”-Trung niên nhân báo cáo hết những gì mà Vô Tà được đồn đãi khắp nơi trong học viện.

-“Ngoài ra tuy học viện khác không biết đến nhưng Nhược Lâm đạo sư sau khi hẳn tới mấy ngày liền ngày nào cũng lén lút tới khu nhà hẳn mua, chưa tới một khắc liền quay về, ngày nào cũng thế. Nên có lời đồn hẳn bị yếu sinh lý, hẳn đã phản bác không biết thực hư thế nào. Ngoài ra chưa có ai tiếp xúc nhiều với hẳn cả.”

-“Chút thông tin đó vẫn chưa thể quyết định được điều gì, để hẳn vào trong nội viện tiếp tục để người trong đó quan sát tiếp.”-Hỗ Kiền lắc đầu nói.

-“Được.”-Tất cả đều đồng ý với ý kiến này của Hỗ Kiền mà gật đầu. Sau đó lại dời ánh mắt xuống quan sát trận đấu. Lúc này Ngô Hạo đã tham gia chiến đấu, hẳn cùng với Hồ Gia chiến với Vô Tà. Dù thế Vô Tà vẫn chiếm ở thế thượng phong do phong cách đánh và thân pháp quỷ dị của hẳn, lúc tấn công thì bộc phát mạnh mẽ, lúc thủ thì mềm mại như nước, di chuyển thì nhẹ nhàng như con gió cực kỳ khó đoán, trường thương trên tay như giao long mạnh mẽ lại như độc xà hiểm hóc nhanh nhẹn.

-“Trận đấu cũng nhanh kết thúc rồi đây.”-Hỗ Kiền nhìn tình hình mà nói, hẳn hy vọng trận đấu này sẽ mài bớt sự kiêu ngạo của cháu gái hẳn đồng thời giúp nâng đôi tính, nàng không phải mới sinh liền thích nữ nhân nhưng là do không có nam nhân nào đồng trang lứa khiến nàng thật sự phục nên dần mới hình thành sở thích như lúc này.

Không bao lâu sau khi Hỗ Kiền lên tiếng nhận xét, trận đấu liền kết thúc, mặc dù hai người Hồ Gia và Ngô Hạo đều thực lực ở Ngũ Tinh Đại Đầu Sư có phần mạnh mẽ hơn cả Dương Kha mà Vô Tà đối chiến lúc trước cũng bị hẳn đánh bay khỏi sân đấu. Về bên phía Tiêu Viêm đối chiến Bạch Sơn cũng liền kết thúc, tên Bạch Sơn kia liền bị tiểu tử Tiêu Viêm đánh bay. Lúc này trên sân đấu liền còn ba người Vô Tà, Tiêu Viêm và Tiêu Huân Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trấn Thiên Quyền

-“Như Hồ Gia và Ngô Hạo vừa rồi, hai người các ngươi cùng lên đi.”-Vô Tà thu lại thanh trường thương mà lấy ra Diễm Kiếm và Tuyệt Kiếm, hẳn không dám khinh thường hai người này, nhất là cô nhóc Tiêu Huân Nhi thực lực khiến hẳn cảm thấy nguy hiểm.

-“Ngươi quá cuồng vọng!”-Tiêu Viêm hừ lạnh nói, hẳn trước giờ đối chiến vượt cấp đều có thể thắng nay lại bị một Đầu Sư khinh thường muốn chiến cả hẳn lẫn Tiêu Huân Nhi.

-“Đây là tự tin. Nếu ngươi là Đấu Linh mới có tư cách cùng ta đối chiến, chỉ tiếc ngươi mới là Đại Đầu Sư.”-Vô Tà quay về phía Tiêu Huân Nhi-“Sao cô bé muốn liên thủ hay là nghe lời hẳn mà rút lui?”

-“Mặc dù Tiêu Viêm ca ca không thể thắng, nhưng ta vẫn rút lui để hẳn có nhất chiến với ngươi.”-Tiêu Huân Nhi nhẹ nhàng nói rồi tung mình nhảy khỏi sân đấu. Lúc Vô Tà cảm thương nàng cảm nhận được có thể đánh ngang hẳn nhưng ngay khi thanh trường thương được thay thế bằng một cặp song kiếm cảm giác nàng liền cho biết nàng không thể thắng được cho dù có liên thủ với Tiêu Viêm thì cũng không có thể thay đổi được kết quả này.

-“Nếu đã vậy thì ta dùng tay không vậy.”-Vô Tà nhún vai thu lại song kiếm.

-“Tiêu Viêm ca ca cẩn thận một chút!”-Tiêu Huân Nhi nhẹ nói rồi hướng khán đài tung người nhảy lên về vị trí ban đầu nàng ngồi.

-“Huân Nhi này thực lực tiểu tử Hạ Lăng thật sự mạnh như thế sao?”-Tiêu Ngọc thắc mắc hỏi, mặc dù nàng không biết thực lực của Tiêu Viêm thế nào nhưng Tiêu Huân Nhi thì nàng biết mạnh hơn Bạch Sơn rất nhiều.

-“Ta không nắm chắc, nhưng lúc hấn cầm hai thanh kiếm một hắc một bạch kia ta liền không thể chiến thắng, nếu là sinh tử chém giết cũng như thế.”-Tiêu Huân Nhi ánh mắt đánh giá nhìn Vô Tà, hấn là người duy nhất cùng trang lứa mà nàng nhìn không thấu được.

-“Mấy năm qua Tiêu Viêm tiểu tử kia mạnh lên không ít, hấn so với Hạ Lăng thì thế nào?”

-“Vẫn còn khoảng cách quá xa không thể so sánh.”-Tiêu Huân Nhi thật lòng nói.

-“Cứ để xem trước đã.”-Tiêu Ngọc nói một câu rồi dời ánh mắt xuống phía dưới sân đấu.

...

...

Tiêu Viêm ánh mắt chiếu thẳng vào Vô Tà mà đánh giá, nói thật lòng hấn không thể nhìn ra được Vô Tà mạnh tới cỡ nào mà để Tiêu Huân Nhi nói hấn chắc chắn sẽ thua, không những thế còn thua trên một Đấu Sư cấp bậc. Hấn muốn chứng minh với nàng hấn sẽ không thua, ít nhất thì không thua một Đấu Sư.

-“Người liền đỡ một đòn của ta.”-Tiêu Viêm đung khê vào chiếc hắc sắc giới chỉ đeo ở cổ, một luồng hỏa diễm bạch sắc theo đó tràn xuống dưới tay hấn, ngọn lửa cho người ta cảm giác yêu dị, giữa cực nóng lại mang hơi thở cực hàn. Tiêu Viêm muốn ngay lập tức liền dùng tới đòn mạnh nhất của hấn Phật Nộ Hỏa Liên để phủ đầu.

-“Cứ tới đi!”-Vô Tà để Tiêu Viêm liền cứ thế mà chuẩn bị, hai ngọn dị hỏa kết hợp với nhau mà dẫn đến phát nổ, lực công phá đảm bảo không thể yếu được. Cơ Diễm lúc trước có dùng qua chiêu này, nàng ổn định được giống như một viên đạn bằng long nhãn mà thôi chứ không phải hình bông hoa như Tiêu Viêm đang tạo thành, kỹ năng này thật ra có một cái điểm yếu và một cái cách chống đỡ. Điểm yếu là chỉ cần trước khi nó đánh tới liền đánh một tia đấu khí nhỏ chuẩn xác là đủ phá vỡ cân bằng phá nổ sớm, còn về cách chống đỡ thì chỉ cần tạo thành một lớp kính phong là đủ ngăn chặn ảnh hưởng đến bản thân, nếu đủ mạnh liền thổi luôn vụ nổ ngược lại... Vô Tà đạp mạnh bước lên sân đấu, bước chân của hấn khiến mặt đá nứt vỡ in xuống một hình dấu chân. Vô Tà liền tục đạp thêm năm sáu bước như vậy nữa, trong võ thuật khi bộ pháp càng uy lực thì đòn đánh bộc phát càng mạnh mẽ.

-“Người đoán xem ai sẽ chiến thắng.”-Một lão giả lên tiếng hỏi,

-“Tiểu tử Tiên Viêm kia chắc sẽ thắng, nếu kỹ năng của hấn thành công liền mang một sức hủy diệt mạnh mẽ.”-Một lão giả trước ngực đeo huy chương luyện được sư lên tiếng nhận xét, lão biết hai ngọn dị hỏa kết hợp với nhau sẽ sinh ra năng lượng cuồng loạn thế nào.

-“Ta không nghĩ thế.”-Hồ Kiên lắc đầu nói-“Tiểu tử Hạ Lăng tuy ta không biết hấn đang làm gì nhưng hấn cho ta cảm giác nguy hiểm thậm chí còn hơn cả tiểu tử Tiêu Viêm kia.”

Lúc này Vô Tà đã đạp chọn vẹn mười cước lên sân đấu, khoảng cách giữa các bước liền có một khoảng thời gian nhất định nên, đạp đầy đủ mười bước thì Tiêu Viêm cũng hoàn thành kỹ năng của hấn.

-“Phật Nộ Hỏa Liên!”-Tiêu Viêm hét khê một tiếng, bông hoa hỏa diễm trong lòng bàn tay hấn nổ rộ đánh về phía Vô Tà.

-“Trần Thiên Quyền!”-Vô Tà trong lúc đạp bộ pháp liền nghĩ ra cái tên nghe cực kỳ kêu này, cái tên thật ngẫu mới thể hiện độ bá khí.

Đóa hỏa liền nổ tung giữa không trung, quyền phong liền mạnh mẽ đánh tới như một bức tường vô hình ngăn lại vụ nổ đang mạnh mẽ phát tán. Rồi dưới ánh mắt của tất cả mọi người không ngờ vụ nổ liền bị thổi ngược lại về phía Tiêu Viêm.

-“Rầm!”-Tiếng nổ vang đánh thẳng vào màng nhĩ mọi người, bụi đất theo vụ nổ mà bay lên mù mịt, cả sân hầu như biến thành một đồng đồ nát nhưng đồng đồ nát này liền về phía Tiêu Viêm còn về phía Vô Tà liền thành một vệt hình vòng cung ngăn cách hấn với đồng đồ nát.

Trước vô số ánh mắt đang nhìn gần như đại ra, bụi mù tràn ngập khắp quảng trường đang chậm rãi tiêu tán, xuất hiện trong tầm mắt mọi người là đồng hồ độn đầy đá vụn, trên đài vang lên từng trận âm thanh lạnh lẽo. Lúc này, tảng đá lớn cứng rắn ở quảng trường đã hoàn toàn biến thành đá vụn, một cái hố sâu và lớn xuất hiện giữa bãi đá vụn, bên cạnh cái hố, ai cũng không nghĩ tới, Tiêu Viêm cùng Vô Tà hai người đối chiến lại tạo thành lực phá hoại khủng bố như vậy.

Từ đồng đồ nát đi ra, Tiêu Viêm quần áo như muốn rách nát cả, toàn thân tàn tạ chống trọng thương mà đứng dậy, trong lòng hấn run lên không ngờ rằng Vô Tà có thể mạnh mẽ thổi ngược lại vụ nổ về phía hấn, đây là hấn còn không biết Vô Tà có thể kích nổ ngay lúc đóa hỏa liền đang còn trên tay hấn chưa ném ra.

-“Người chưa đủ.”-Vô Tà đầy phiên đặt đứng chấp hai tay sau lưng nhàn nhạt nói.

-“Ta chịu thua.”-Tiêu Viêm cũng không phải là thua không nổi, hấn là biết uy lực của Phật Nộ Hỏa Liên mạnh thế nào nhưng lại bị Vô Tà dễ dàng thổi ngược lại, thì hấn đánh cũng không thắng được nữa. Chưa kể lúc này sau khi ăn ngược lại một Hỏa Liên hấn cũng không còn sức đối chiến nữa.

-“Nội viện thi tuyển lần năm nay, đến đây là kết thúc. Năm người đứng đầu sau một hồi kịch liệt chiến đấu cũng đã chọn lựa ra. Bọn họ là Hạ Lăng, Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi, Ngô Hạo, Hồ Gia!”-Một gã trọng tài tuổi hơi cao chút, ánh mắt nhìn chung quanh quảng trường, chột lớn tiếng tuyên bố.

Thanh âm của hắn vừa mới hạ xuống, trên quảng trường, đột nhiên âm thanh ửng hộ vang lên như bài son đảo hải. Dưới một loại giống như tiếng sóng âm động đất, toàn bộ quảng trường như muốn run lên. Vô số người từ trên khán đài đứng dậy. Nhìn vào giữa sân một thanh niên mặc y bào bạch sắc đứng phiêu dật trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ cùng kính sợ, không chỉ khả năng tán gái mà thực lực của hắn liền quá mạnh mẽ. Còn cần phải nói, tất cả đều là tạo nên dựa trên thực lực cùng với nắm đấm. Tại cái thế giới cường giả vi tôn này, đây mới là cách tốt nhất làm cho người ta tin phục.

Ngô Hạo và Hồ Gia lần này liền cảm thấy thực lực của Vô Tà lại kéo thêm một khoảng với họ, nếu hắn dùng thực lực này ngay từ đầu liền có thể đơn giản miếu sát họ trong những chiêu đầu tiên. Nam nhân trên đài cùng nàng tuổi căn bản còn không có khác biệt mấy, điều này làm cho người lòng mang kiêu ngạo như nàng, thật sự là có chút khó có thể thừa nhận.

-“Hạ Lăng người rất mạnh, bất quá ta tin tưởng, ta sẽ siêu việt hơn ngươi!”-Ngô Hạo đầy chiến ý nói.

-“Cố gắng lên, tất nhiên ta cũng cố gắng, con đường phía trước thật dài nên cơ hội vượt mặt ta có vô số.”-Vô Tà cười nói đầy khuyến khích.

-“Được, chúng ta sẽ sớm đối chiến với nhau.”-Ngô Hạo đưa nắm đấm về phía Vô Tà.

-“Nhất định như thế.”-Vô Tà tung người đi về phía khán đài.

-“Hạ Lăng, tốt lắm, bằng vào thủ đoạn này, Dương Kha ta thật sự phục ngươi rồi.”-Dương Kha thấy Vô Tà liền tiến tới vỗ vai hắn nói.

-“Thế trước không phục sao? Hay chúng ta lại làm một trận thế nào?”-Vô Tà bật cười nói.

-“Ta tuy hiểu chiến nhưng không phải tự ngược, ngươi quá mạnh rồi đánh với ngươi chẳng khác nào tự ngược cả.”-Dương Kha cười ha hả nói.

-“Biết thế là tốt. Mà này ngươi thấy ai đang đợi ta ở kia không?”-Vô Tà cười cười chỉ tới chỗ Nhược Lâm.

-“Ách, được rồi ta không làm phiền ngươi nữa, mà bước tiếp theo ta cần làm thế nào?”

-“Ây chà sao không nói sớm, ngươi có tiềm chất thành tinh thánh đó.”-Vô Tà không ngờ chỉ trong một ngày Dương Kha liền thành công. Vô Tà nhìn xung quanh tìm kiếm Tinh Thiên-“Tinh Thiên học tỷ tới đây ta nhờ chút việc đi!”

-“Học trưởng là gọi ta có chuyện gì sao?”-Tinh Thiên cũng không lãnh đạm tiến tới.

-“Vị Dương Kha học trưởng này ngươi biết chứ?”-Vô Tà chỉ qua Dương Kha.

-“Tất nhiên rồi.”

-“Ngươi giúp ta thổi hắn với Linh Thi thì thế nào?”-Vô Tà cười vui vẻ truyền âm-“Đừng sợ đây là một loại võ kỹ của ta.

-“Được, cứ giao ở ta.”-Tinh Thiên cười đưa ngón cái về phía hai người.

-“Đa tạ.”

-“Không có gì, thành công nhớ là khao ta đấy.”

-“Tất nhiên rồi.”-Vô Tà vẫy vẫy tay tạm biệt Tinh Thiên.

-“Tiếp đến ngươi cần thể hiện sự quan tâm tới Linh Thi, nhưng không được tỏ ra ngươi cần nàng, nếu thế ngươi liền thất bại. Nàng tiến ngươi lùi, nàng lùi ngươi tiến. Đợi thời điểm thích hợp ta liền nói.”-Vô Tà truyền âm nói với Dương Kha.

-“Là thế nào?”-Dương Kha thật sự không hiểu.

-“Quan tâm nhưng không tỏ ra quá quan tâm, lúc nàng cần liền có mặt, xong việc liền rời đi. Không cố gắng kéo dài cuộc nói chuyện mà thấy xong việc liền kết thúc, mặc kệ nàng có kéo lại.”

-“Được ta hiểu rồi.”-Dương Kha gật đầu, giải thích thế này hắn liền hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trạng thái hiền nhân

-“Chúc mừng ngươi đạt đệ nhất.”-Nhược Lâm tiến lại lên tiếng chúc mừng Vô Tà thể nhưng ánh mắt lại tránh né hắn.

-“Tối nay ta đợi nhớ đến.”-Vô Tà cười gian truyền âm cho Nhưộc Lâm.

-“Đợi. . .đợi gì cơ?”-Nhưộc Lâm tuy biết hắn nói về điều gì nhưng vẫn tỏ ra không biết-“Ngươi biết sao?”

...

...Đây là cuộc đối thoại trong tâm trí...

Trường hợp 1:

-“Ta cũng không biết.”-Vô Tà trả lời.

-“Ngươi không biết ta cũng không biết, vậy bỏ đi nha.”-Nói đoạn Nhưộc Lâm xoay người bỏ đi.

...

...

Trường hợp 2:

-“Tất nhiên ta biết rồi.”-Vô Tà vỗ ngực trả lời.

-“Nhưng mà ta không biết, lỡ ngươi nói xạo thì sao thế bỏ đi đừng nhắc nữa, đợi ta nhớ rồi nói tiếp.”

...

...

Vô Tà nhanh chóng xoay chuyển nhiều tình thế, cuối cùng hắn đưa ra một quyết định đầy dứt khoát. Hắn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, kéo mạnh Nhưộc Lâm vào lòng rồi đánh bất ngờ lên đôi môi ngọt ngào của nàng. Tất cả đều ồ lên, mấy tên đực thì hò hét vỗ tay huyết sáo rầm trời, nữ tử thì vội dùng hai tay che mắt không dám nhìn nhưng những ngón tay tách ra một khoảng nhỏ lên quan sát hành động liêu lĩnh của Vô Tà.

Nhưộc Lâm đẩy mạnh Vô Tà ra, khuôn mặt trở nên nóng bừng, lòng nàng như có hàng vạn chú nai chạy loạn, đầu óc liên choáng váng, chỉ ngón tay ngọc vào Vô Tà chỉ thốt lên được mỗi chữ-“Ngươi...ngươi...ngươi...x

-“Đa tạ phần thưởng của nàng, Nhưộc Lâm đạo sư.”-Vô Tà cười ha hả, hắn khề liếm môi một cái, vị ngọt ngào của đôi môi ướt át kia vẫn lưu lại trên môi hắn.

-“Ngươi đồ lưu manh, sắc lang, xấu xa.”-Nhưộc Lâm lên tiếng mắng, là hắn trước mặt bao nhiêu người lấy đi nụ hôn đầu của nàng, sau này nàng sao dám đối mặt người khác.

-“Quá khen, quá khen, quá khen.”-Vô Tà tỏ thái độ giống vẻ khiêm tốn trước những lời khen, rồi xoa cằm nói-“Ta là nói quá khen ba lần vậy đã đủ khiêm tốn chưa nhỉ?”

Thấy dáng vẻ này của Vô Tà tất cả đều tỏ ra khinh bỉ trừ Tiêu Huân Nhi, nàng nhận ra dáng vẻ quen thuộc này của hắn che miệng khẽ cười, không một ai thấy được nàng cười kể cả tiểu tử Tiêu Viêm. Tiêu Huân Nhi lúc này liên chắc chắn thân phận của Vô Tà, hèn gì nàng cảm giác được hắn cho nàng cảm giác quen thuộc vô cùng, ngay cả trước khi bắt đầu trận đấu hắn cũng nói thế nhưng nàng không nghĩ ra là ai, nhưng hiện tại liền biết.

-“Ách, cô gái nhỏ này nhận ra rồi sao?”-Vô Tà tuy không chú ý nhưng Tiêu Huân Nhi là đứng ngay sau lưng Nhưộc Lâm lúc này nên hắn mới thấy được, trong lòng thầm trách bản thân quá bất cẩn.

-“À đúng rồi.”-Vô Tà chợt vỗ đầu nhớ ra khi thấy thiếu nữ đang lo lắng bồn chồn nhìn hắn.

-“Vị học tỷ này cùng ta tới nhà Nhưộc Lâm đạo sư luôn đi, chứ ở nhà ta không tiện.”-Vô Tà lập tức tiến tới trước mặt thiếu nữ này mà nói.

-“A, được.”-Nữ tử thấy Vô Tà tiến lại hơi giật mình, rồi nghe hắn đề nghị liền gật đầu.

-“Nhưộc Lâm đạo sư chúng ta cũng về thôi, để lâu liền nguy hiểm.”-Vô Tà tỏ ra nghiêm túc đề cổ đánh lạc hướng Nhưộc Lâm đi, với bản chất thiện lương của nàng hiển nhiên sẽ bỏ qua chuyện hắn đánh bất ngờ rồi.

-“Đừng hòng ta quên chuyện vừa rồi.”-Nhưộc Lâm lúc đến cạnh hắn liền gần từng tiếng nói.

-“Hahaha... Nhưộc Lâm, nàng mà nhớ là ta thành công rồi.”-Vô Tà lập tức nói đáp trả không cần suy nghĩ.

-“Ngươi, ngươi nhớ đấy.”-Nhưộc Lâm không biết nói gì thêm, một câu nói vừa rồi liền ngăn chặn mọi đường của nàng.

-“Nhớ chứ sao không được.”-Vô Tà gật đầu chắc chắn.

-“Ngươi cũng đừng tán tỉnh Nhược Lâm đạo sư nữa lo cho Nguyệt Nhi đi.”-Tiêu Ngọc tiến tới vỗ vào đầu Vô Tà một cái.

-“Rồi, rồi.”-Cái này sai là do Vô Tà nên hẳn cũng không có ý kiến gì cả.

...

...

...

Vô Tà, Nhược Lâm cùng với Trầm Nguyệt tiến đến nhà của Nhược Lâm, hẳn là không muốn chữa ở nhà hẳn là vì hẳn sợ lời đồn này nọ, tất nhiên hẳn là không sợ nhưng là hẳn lo cho Trầm Nguyệt vì dù sao hẳn cũng không có ý định tán nàng ta.

-“Nhược Lâm đạo sư giúp ta vén áo nàng lên để lộ ra tiểu phúc. Rồi để nàng nằm lên giường.”-Vô Tà trong khi lấy đồ nghề ra liền nói với Nhược Lâm.

-“Ah, để làm gì?”-Không chỉ Nhược Lâm mà ngay cả Trầm Nguyệt đều ngạc nhiên, nhất là Trầm Nguyệt nghe vậy liền đỏ mặt.

-“Không vén áo lên có được không?”-Trầm Nguyệt ngượng ngùng hỏi.

-“Tks.”-Vô Tà tặc lưỡi một cái, có lộ được méo gì đâu mà còn tỏ ra bị hẳn bắt lột sạch không bằng-“Cái mạng nhỏ quan trọng hay là bị thấy tiểu phúc quan trọng đây? Nếu không muốn ta liền luyện cho mấy viên đan dược, ít ra cũng kéo dài hơn một năm.”

-“Ngươi sao tự nhiên cộc tính vậy?”-Nhược Lâm không ngờ Vô Tà còn có mặt này nữa, bình thường hẳn nhảy nhót chưa từng nói nặng như vậy.

-“Liên quan đến mạng người, tất nhiên phải nghiêm túc.”-Vô Tà tùy ý nói trong lúc lấy ra bộ kim châm làm bằng hàn băng, bộ kim châm này mới đầu liền là ám khí nhưng bây giờ liền bị hẳn chưng dụng làm kim châm.

-“Được.”-Trầm Nguyệt cắn răng quyết định vén áo lên để lộ ra tiểu phúc của mình, con đau đã hành hạ nhiều năm nay đây là cơ hội để chữa trị nàng không muốn đánh mất cơ hội này.

-“Tốt! Quyết định nhanh thế có phải tốt không?”-Vô Tà tiến tới, mười mấy năm nay hẳn chưa từng đụng qua kim châm nên hẳn có phần ngượng tay một chút. Nhưng không hề sai sót Vô Tà liên tục châm chính xác vào huyệt đạo của Trầm Nguyệt. Hẳn dùng đầu khí hòa hệ của hẳn mà đưa ra, gấp kiếp trước phải mấy lần mới thành công nhưng tại thể giới này liền có thể dùng đầu khí để tăng cường nên hẳn đoán chỉ cần một lần rồi kê đơn uống liền có thể khỏi hẳn.

-“Xong rồi!”-Vô Tà thu lại kim châm cho lại vào nhẫn trữ vật rồi lấy giấy bút ngoáy tên vài tên dược thảo.

-“Xong? Đơn giản như thế?”-Nhược Lâm đứng một bên quan sát liền kinh ngạc Vô Tà chữa trị liền dễ dàng và nhanh chóng như thế, chỉ châm vài châm liền kết thúc.

-“Tất nhiên, nhưng phải biết cách.”-Vô Tà kiểm tra lại đồng dược liệu ghi trên giấy-“Biết nấu cháo không?”

-“Biết.”-Trầm Nguyệt gật đầu, nàng dù sao cũng không phải tiểu thư nhà giàu nên nấu cháo là chuyện dễ dàng với nàng.

-“Về bỏ dược liệu này vào nấu cùng với cháo, tới đến liền ăn như thế, bảy ngày tới đây ta kiểm tra lại.”-Vô Tà đưa tờ dược liệu cho Trầm Nguyệt-“Dược liệu trên tờ giấy cũng là loại thông thường mà thôi, có khả năng mua chứ?”

-“Những loại dược liệu này, đan hệ liền có bán.”-Trầm Nguyệt đọc qua cái dược liệu rồi nói.

-“Thế là tốt rồi, nếu thiếu loại nào liền nói ta, ta giúp mua cho.”

-“Đa tạ, học trưởng”-Trầm Nguyệt sau khi được châm xong liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều nên thật lòng cảm tạ Vô Tà.

-“Không có gì.”-Vô Tà khẽ lắc đầu, rồi háng giọng liếc qua Nhược Lâm-“E.hèm... Bệnh cũng đã chữa...”

-“Học trưởng, Nhược Lâm đạo sư, ta cáo từ trước.”-Trầm Nguyệt liền hiểu ngay ý của Vô Tà mà đứng dậy cáo từ rồi mở cửa đi nhanh ra ngoài.

Nhược Lâm cũng muốn đứng lên đi ra ngoài nhưng khựng lại khi giọng Vô Tà vang lên sau lưng.

-“Nhược Lâm, đây chẳng phải nhà nàng sao? Còn muốn đi đâu cơ chứ?”

-“Ừ nhì.”-Nhược Lâm vỗ trán nói-“Ngươi đã chữa trị xong cho người ta liền rời đi thôi.”

-“Lạnh lùng vậy ỡ...”-Vô Tà đang nói liền nôn ra một ngụm máu tươi.

-“Ngươi có sao không?”-Nhược Lâm thấy Vô Tà nôn ra máu liền lo lắng tiến lại, nàng thà bị lừa còn hơn không tin.

-“Lúc đối chiến với tiểu tử Tiêu Viêm dùng sức hơi quá, một nửa như vậy liền có thể mà đỡ dùng nhiều quá.”-Vô Tà dùng dị hỏa của hân mà đốt chỗ máu hân vừa nôn ra thành hư vô, cước bộ càng mạnh thì bộc pháp càng mạnh nhưng mỗi cước như vậy liền gấp áp lực lớn lên bản thân, giới hạn của hân kiếp trước liền là năm bước chân mà thôi rồi năm liệt cả tháng. Lúc này liền mười bước khiến hân liền trọng thương đã thể còn dùng đấu khí chữa trị cho Trầm Nguyệt nữa.

-“Vậy sao ngươi còn chữa trị cho Trầm Nguyệt làm gì?”-Nhược Lâm lo lắng đỡ hân nằm lên giường.

-“Không thể để ngày mai được, viên thuốc ta đưa nàng áp chế tạm thời con đau của nàng mà thôi. Một khi hết tác dụng liền đau đớn gấp bội. Nhược Lâm, nàng nghĩ nàng ta sẽ chịu nổi chứ.”-Vô Tà cười khổ nói.

-“Có cần ta đi gọi dược hệ đến đây không?”

-“Không cần. Nàng còn nhớ cảm giác nhập đạo chứ?”-Vô Tà lắc đầu, sau lại hỏi.

-“Còn nhớ, liền có thể tiến nhập nhưng thời gian không lâu.”

-“Tiến nhập vào trạng thái đó rồi dùng đấu khí giúp ta chữa trị, đó là cách tốt nhất.”-Vô Tà liền nói.

-“Được.”-Nhược Lâm không chút nghi ngờ bắt đầu làm theo lời Vô Tà, hiện diện của nàng dần hòa vào với môi trường, ánh mắt nàng trở nên xa xăm. Ngọc thủ mang theo đấu khí nhu hòa dần tiến nhập vào cơ thể Vô Tà, chỗ đấu khí của nàng đi qua liền nhanh chóng phục hồi lại với tốc độ hơn mấy lần.

Vô Tà cũng không để mặc cho Nhược Lâm chữa trị mà cũng tiến nhập vào trạng thái nhập đạo mà dùng đấu khí kết hợp với Nhược Lâm chảy dọc trong cơ thể hân mà liên tục chữa thương. Một mình Nhược Lâm tốc độ đã nhanh, nay thêm Vô Tà tốc độ liền không phải một cộng một thành hai mà là gấp bội lên. Cứ thế cơ thể tàn tạ của hân bằng mất thường có thể đỡ dần lên.

Nhưng trạng thái của hai người liền duy trì không lâu, một khắc đồng hồ liền kết thúc, nội thương của Vô Tà mười phần liền lành đủ trọn vẹn năm phần. Kế tiếp hân sẽ tự chữa thương thôi, nếu theo tốc độ của mình hân thì có lẽ mấy lần nữa tương đương với mấy ngày.

-“Ta đã cố hết sức.”-Nhược Lâm cảm thấy mình có lỗi khi không thể duy trì lâu hơn.

-“Không sao. Mỗi ngày liền luyện tập tiến nhập và duy trì trạng thái đó có lợi cho tu luyện và lúc chiến đấu liền tăng mạnh chiến lực.”-Vô Tà cười nói-“Cái này theo lão sư ta nói liền là trạng thái Hiền Nhân, cứ gọi như thế cho tiện.”

-“Được, ta sẽ cố gắng.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thanh Nhi tới!

Với trạng thái Hiền Nhân, chỉ cần mấy ngày thời gian Vô Tà liền khôi phục được trạng thái mạnh nhất của hân.

-“Dao Tuyệt!”-Vô Tà đang ngồi tu luyện liền đứng bật dậy hô một tiếng.

-“Được.”-Biết hân chuẩn bị phóng xuất trạng thái nhập đạo nên Dao Tuyệt lập tức giúp hân lập trận ngăn cản khí tức.

-“Hiền Nhân trạng thái khai mở!”-Vô Tà hô nhẹ một câu, khí tức hân dần dung nhập với tự nhiên mà trở nên to lớn, ánh mắt chuyển thành màu vàng kim.

-“Vẫn còn miễn cưỡng lắm!”-Vô Tà quan sát dòng chảy đấu khí trong người liền nói, hôm trước lúc Nhược Lâm chữa thương hân cũng từng nhập vào trạng thái hoàn hảo nhưng đây là do đấu khí và trạng thái của nàng dần dất mới có thể-“Nhưng mới mấy ngày mà được thế này liền quá tốt rồi. Thui!”

-“Ồ trạng thái đó anh có năng lực gì?”-Cơ Diễm thấy Vô Tà trở về trạng thái bình thường liền tiến tới hỏi.

-“Ta cũng không biết nhiều. Trước hết chỉ biết là có thể mượn dùng đấu khí trong tự nhiên mà sử dụng, tăng phúc đấu khí, sức mạnh và khả năng hồi phục. Cơ bản và dễ hiểu hơn anh liền là giống như dạng cao cấp của Tự Nhiên áo nghĩa.”-Vô Tà trước mắt chỉ có thể biết như thế, trong trí nhớ kiến thức này cũng bị dẫu đi, hân đoán là mỗi người nhập đạo liền có khả năng khác nhau, không biết Nhược Lâm có năng lực gì.

-“Vậy đạo liền cao cấp hơn cả áo nghĩa sao?”-Cơ Diễm tiếp tục hỏi xuống.

-“Cái này ta liền không rõ, nên không thể nói được.”-Vô Tà lắc đầu nói.

-“Một người có thể sở hữu bao nhiêu đạo? Liệu có giống áo nghĩa một người liền sở hữu nhiều giống như anh vậy?”

-“Đạo có lẽ cũng thế.”-Vô Tà suy nghĩ một chút liền nói, rồi xếp bằng xuống-“Để ta thử nghiệm xem sao.”

-“Khoan đã!”-Cư Diễm và Dao Tuyết đồng thời lên tiếng ngăn cản.

-“Có chuyện gì sao?”-Vô Tà liền dừng lại.

-“Anh tính ngộ đạo nào?”-Dao Tuyết liền hỏi.

-“Có lẽ là sát đạo.”-Vô Tà lập tức trả lời, hẳn có thể dùng trí nhớ mà ngưng tụ ra sát khí, trong trạng thái Hiện Nhân mà xuất hiện sát khí có thể tiến nhập vào sát đạo. Thiện-Ác như hai mặt đồng xu rất gần nhau chỉ cần kích thích liền có thể thay đổi qua lại chỉ là có phần hơi nguy hiểm một chút.

-“Quá nguy hiểm, hai cái liền trái ngược nhau anh không sợ bị phản phệ mà đi đòi nhà ma sao.”-Cư Diễm lập tức nói, tuy nàng mới tiếp xúc nhưng điều này là căn bản.

-“Đâu có quá nguy hiểm đâu, anh chuẩn bị cả rồi.”-Vô Tà cười nói lấy ra một thủy tinh cầu.

-“Đây là?”-Dao Tuyết tò mò hỏi nàng muốn biết cái bảo đảm của Vô Tà là gì.

-“Ta có lưu hình ảnh nụ cười của Nhưộc Lâm trong này, nếu cảm thấy nguy hiểm liền có thể lấy ra xem mà xua tan sát khí đi.”-Vô Tà cười nói, hẳn chỉ tính lưu lại để có gì lâu lâu lấy ra ngắm cho thỏa lòng mà thôi, không ngờ lại có tác dụng vào lúc này, tác dụng lớn nữa là đằng khác.

-“Liệu có được chứ? Hay để em gọi Nhưộc Lâm tới đây.”-Cư Diễm vẫn cảm thấy có chút không an toàn khi để Vô Tà thử nghiệm.

-“Để ta nghĩ đã.”-Vô Tà rơi vào trầm ngâm hẳn là cũng không mấy tin tưởng có thể thành công được, tỉ lệ thật sự cũng chỉ có một thành mà thôi.

-“Hạ Lăng học trưởng!”-Có tiếng gõ cửa vang lên kéo hẳn khỏi trầm tư suy nghĩ, Vô Tà đứng dậy thu lấy viên ngọc lưu trữ hình ảnh nụ cười Nhưộc Lâm lại vào nhẫn trữ vật rồi bước về phía cửa.

-“Ai vậy?”-Vô Tà tiến tới mở cửa, bên ngoài liền là một thiếu niên hẳn chưa từng gặp qua bao giờ.

-“Ta thuộc chấp pháp đội, có người gửi đồ cho học trưởng, đúng lúc ta quay về học viện nên mang đến cho học trưởng luôn.”-Vị thiếu niên liền đưa hẳn một gói đồ.

-“Đa tạ.”-Vô Tà nhận lấy gói đồ, hẳn cảm nhận được bên trong có gì mà cười khò một tiếng trong lòng.

-“Không có gì, vật cũng đã đưa tận tay học trưởng rồi, ta có việc phải đi.”-Thiếu niên lắc đầu cười nói rồi xoay người đi.

Vô Tà cũng xoay người đóng cửa nhà lại, hẳn nhanh tay gỡ gói đồ ra, rồi từ trong lấy ra một tiểu xà, toàn thân màu tím than chỉ duy có một vòng lục sắc quanh cổ.

-“Thanh Nhi a, đây là ý kiến của em hay là của Uyển Nhi vậy?”-Vô Tà lúc này mới chính thức cười khò ra mặt khi nhẹ nhàng đặt tiểu xà lên bàn.

-“Em tới anh không vui sao?”-Thanh Nhi chán nản nói.

-“Không phải không vui khi em tới mà là anh không vui khi em dùng phương pháp này, nếu em muốn tới chỉ cần nhấn một tiếng anh tới đưa em vào.”

-“Nhưng em sợ anh gặp rắc rối nên phương pháp này là tốt nhất, ừm, Thanh Liên nói sùng vật có thể vào mà không có ai nói gì.”-Thanh Nhi giải thích với Vô Tà về lý do nàng tới đây trong gói đồ.

-“Vậy để em phải ủy khuất.”-Vô Tà không có cách nào để Thanh Nhi dùng hình dạng nhân loại mà ở chung với hẳn được, rắc rối sẽ kéo đến nếu hẳn làm như thế.

-“Không sao đâu.”-Thanh Nhi lắc nhẹ đầu.

-“Được rồi, giờ đi gặp người tương lai sẽ là chị em tốt của em nào.”-Vô Tà đặt Thanh Nhi lên đầu, hẳn muốn giới thiệu các nàng với nhau.

-“Chị em tốt? Được, không biết nàng ta thế nào?”-Thanh Nhi không hề có chút ghen tị nào trong giọng nói cả.

-“Ái da!”-Một tiếng kêu nhẹ nhàng vang lên, Vô Tà lúc mở cửa ra liền không để ý mà đụng phải một bóng người.

-“Nhưộc Lâm đạo sư có sao không?”-Vô Tà vươn tay tới, người mà hẳn đụng ngã chính là Nhưộc Lâm.

-“Không sao cả.”-Nhưộc Lâm nắm lấy tay hẳn để hẳn kéo nàng đứng dậy.

-“Thật trùng hợp, ta đang tính đi tìm đạo sư. Mời vào nhà, rồi chúng ta nói tiếp.”

-“Diễm tỷ nói người tính làm điều gì đó nguy hiểm, nên ta tới để giúp đỡ người.”-Nhưộc Lâm theo Vô Tà vào bên trong nhà vừa đi vừa nói.

-“Chứ không phải ngăn ta?”-Vô Tà thắc mắc tại sao lại là giúp mà không phải ngăn.

-“Ta biết ngươi đã quyết định thì không cách nào ngăn được, chỉ có thể giúp mà tăng tỉ lệ thành công mà thôi.”-Nhược Lâm chậm rãi nói, đang nói thì Thanh Nhi từ trên đầu Vô Tà tung người nhảy vào lòng nàng-“A, tiểu xà thật đáng yêu!”

Nhược Lâm thấy Thanh Nhi không hề hốt hoảng hay sợ hãi mà thập phần yêu thích dáng vẻ khả ái của Thanh Nhi trong hình dạng tiểu xà.

-“Nàng là Thanh Nhi.”-Vô Tà giới thiệu với Nhược Lâm-“Vòng màu lục sắc là Thanh Nhi, còn lúc vòng này chuyển thành bạch sắc là Uyển Nhi. Nàng là ta lão bà.”

-“Lão bà của ngươi?”-Nhược Lâm kinh hô nói, cũng may là có kết giới nên cũng không truyền ra ngoài.

-“Thanh Nhi em về dạng nhân loại chào hỏi nàng đi. Nàng là Nhược Lâm.”-Vô Tà lên tiếng.

-“Nàng là tỷ muội tốt tương lai của em đấy hả?”-Thanh Nhi nhảy xuống đất biến thành hình dáng nhân loại, một thân váy trắng tuyệt mỹ khiến Nhược Lâm cũng hơi mê mẩn.

-“Ngươi có lão bà như thế còn muốn ta làm gì?”-Nhược Lâm nhìn chòng chọc Vô Tà hỏi.

-“Mới đầu là vì vui vẻ mà thôi, nhưng sau liền là thật lòng.”-Vô Tà trả lời thật lòng, chuyện này nên thành thật là tốt nhất bởi vì tất cả lời nói dối đều trở nên vô dụng trong tình huống này.a

-“Thanh Nhi tỷ đúng không?”-Nhược Lâm nhìn về phía Thanh Nhi.

-“Đúng.”

-“Tỷ là một cường giả, ta có thể cảm nhận tỷ hơn cả một Đấu Hoàng, tỷ chấp nhận chia sẻ tình cảm với người khác sao?”-Nhược Lâm không dám tin, vì dù thế nào Vô Tà cũng chỉ là Đấu Sư mà thôi.

-“Tất nhiên, chỉ cần trong tim hần có ta thế là đủ.”-Thanh Nhi nhẹ nhàng nói-“Hần sẽ vượt qua ta tiến đến đỉnh cao sớm thôi, một nam nhân như hần liệu sẽ có bao nhiêu người thích đây?”

-“Ta không muốn nghe nữa, đừng tìm ta nữa.”-Nhược Lâm đẩy cửa chạy ra ngoài, nàng mặc dù dần chấp nhận nhưng khi gặp trực tiếp liền không thể đơn giản chấp nhận ngay được.

-“Em xin lỗi, em không biết Thanh Nhi đến.”-Cư Diễm cảm thấy có lỗi khi vội vã gọi Nhược Lâm đến.

-“Vẫn trong kế hoạch, mặc dù bước đi này hơi có phần mạo hiểm một chút.”-Vô Tà vẫn bình tĩnh nói, để cho Nhược Lâm thấy một cường giả cũng có thể chia sẻ tình cảm thì nàng lúc này sẽ dễ chấp nhận hơn-“Em theo Nhược Lâm đi, đừng để nàng làm gì đại đột. Tuyết Nhi cũng theo nàng đi.”

-“Dạ.”-Cư Diễm và Dao Tuyết cùng gật đầu nói.

-“Lạ thật chẳng phải Vân Vận cũng có phản ứng gì đâu. Thanh Liên hay Nhã Phi cũng thế mà.”-Thanh Nhi nghiêng đầu tự nói.

-“Tùy mỗi người thôi. Mà các nàng đi rồi, ta cũng bắt đầu tu luyện thôi.”

-“Anh lại tính hành động nguy hiểm như trong lời các nàng nói sao? Em không đồng ý.”-Uyển Nhi thay thế Thanh Nhi đầy cứng rắn nói.

-“Ta cũng không dám liều lĩnh chuyện này, mặc dù có em ở đây nhưng tỉ lệ vẫn quá thấp.”-Vô Tà lắc đầu nói, có mặt Nhược Lâm hần mới dám liều lĩnh thử ngộ sát đạo, lúc đó có gì tẩu hoả nhập ma liền có thể mượn nhờ thiện đạo của Nhược Lâm mà ổn định lại tình hình, Thanh Nhi và Uyển Nhi chỉ có thể ngăn lại hần về thể xác chứ tinh thần thì không cách nào tác động đến được nên sẽ không làm gì được khi hần nhập luân ma đạo mà trở nên khát máu chỉ muốn chém giết.

-“Anh nói là không liều lĩnh rồi đó.”-Thanh Nhi lại thay thế Uyển Nhi.

-“Ta sẽ giữ lời mà, đừng có làm như ta suốt ngày đâm đầu vào nguy hiểm không bằng đấy.”-Vô Tà cười khở nói, hần là tỉ lệ thành công trên bảy thành mới liều nha.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ngộ Sát Đạo!

Tại nhà Nhực Lâm.

-“Hắn bên cạnh có người như Thanh Nhi tại sao phải dây dưa với ta làm gì cơ chứ?”-Nhực Lâm lúc này liền không còn chút điểm tỉnh nào nữa.

-“Hắn là nói thật, lúc đầu là đùa giỡn sau là thật lòng.”-Cơ Diễm nhắc lại lời Vô Tà.

-“Vậy nếu không phải thật lòng hắn liền lấy tình cảm ra đùa giỡn vậy sao?”-Nhực Lâm gắt lên.

-“Lúc đầu liền là lần đầu gặp, hắn do đùa dờn mà nói mấy câu.”-Cơ Diễm biết Nhực Lâm hiểu sai lúc đầu là thế nào-“Sau đó chẳng phải hắn không đã động đến nữa sao? Chẳng phải là muội đã phải lòng hắn trước sao?”

-“Ta phải lòng hắn trước? Không thể nào!”-Nhực Lâm lập tức lắc đầu.

-“Nhớ lại đi, lần nào cũng là muội quan sát hắn, trong thời gian đó hắn chưa từng có ý định gặp qua muội chứ đừng nói là tán.”-Cơ Diễm nhắc lại một tháng đầu tiên mà Vô Tà tới học viện.

-“Chuyện này...chuyện này...”-Nhực Lâm liền nhớ lại khoảng thời gian đó. Nhưng nàng không chấp nhận sự thật đó-“Hắn có gì tốt cơ chứ?”

-“Hãy hỏi ngược lại, Tà ca có điểm gì xấu?”

-“Hắn...hắn...hắn quá đào hoa.”-Nhực Lâm nghĩ mãi cũng chỉ có duy nhất điểm này mà thôi.

-“Càng nhiều nữ nhân thích hắn chẳng phải càng chứng tỏ hắn thực lực sao?”-Cơ Diễm không đồng ý với điểm này-“Ồ thế giới thực lực vì tôn này điều đó chẳng phải là rất bình thường sao?”

-“Chuyện này, chuyện này...”-Nhực Lâm không biết phải nói sao.

-“Ta chỉ nhắc nhở muội một câu. Hắn là kẻ không chế cảm tình rất tốt, nếu thật sự muội muốn rời xa hắn thì hắn sẽ chẳng níu kéo, ngay cả ta hay Dao Tuyết cũng vậy, mặc dù lúc này liền là người thân cận của hắn nhưng tương lai nếu bọn ta muốn rời đi hắn liền không níu kéo.”-Cơ Diễm chậm rãi nói, qua chuyện Vô Tà có thể điều khiển tâm tình khi biết mẫu thân hắn có thể còn được chữa lành, điều này liền cho thấy khả năng không chế tâm tình của hắn là cực tốt, gặp người khác liền giận cá chém thớt mà đồ sạch hai cái gia tộc kia.

-“Nhưng một khi đã rời đi cho dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể quay lại được.”-Dao Tuyết nói thêm vào.

-“Đề ta một mình!”-Nhực Lâm yếu ớt lên tiếng, chuyện cạnh Vô Tà có nhiều người nàng liền có thể đoán được nhưng nàng trong thâm tâm vẫn chưa thể tiếp nhận được.

-“Hắn có điểm gì tốt thì muội tự nghĩ đi.”-Cơ Diễm quay người bay ra ngoài.

-“Thời gian của muội không nhiều đâu.”-Dao Tuyết nhẹ nhàng nhắc nhở một câu-“Sắp tới liền tập hợp ngũ cường nên hắn chưa bể quan chuyên sâu, một khi xong việc Tà cả sẽ bắt đầu bể quan thẳng tới lúc vào nội viện.”

-“Ta biết.”-Nhực Lâm yếu ớt gật đầu.

Lúc hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết rời đi, nàng liền bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian ở cùng Vô Tà. Ấn tượng ban đầu của nàng về Vô Tà liền là một tên nhị thể tổ, dẻo miệng ham chơi mà thôi. Tiếp đến ấn tượng của nàng tiếp tục thay đổi khi biết được sự siêng năng tu luyện của hắn. Và cuối cùng chứng kiến thực lực mạnh mẽ của hắn trên sân đấu nàng liền đi đến kết luận Vô Tà là một người tuy thực lực mạnh mẽ nhưng vẫn không cho người khác cảm giác cao cao tại thượng không thể với tới, mà đem lại cho người tiếp xúc với hắn một cảm giác gần gũi thân thiện vô cùng. Ở cạnh hắn, Nhực Lâm liền có cảm giác ấm áp, an toàn và tinh thần liền sản sinh ra ý muốn ý lại vào hắn.

-“Mẫu thân con phải làm thế nào đây?”-Nhực Lâm từ trước ngực lấy ra một mặt dây chuyền mà nắm chặt trong lòng bàn tay, đây là di vật của mẫu thân nàng trước lúc qua đời. Mãi một lúc sau nàng liền quyết định, mặt dây chuyền được mở ra, bên trong chứa một viên đan dược huyết sắc, viên đan này theo như mẫu thân nàng nói liền có tác dụng hỷ dung, mẫu thân nàng năm đó cũng nhờ viên đan này mà chọn được người nam nhân cho mình. Và thể chất của nàng và mẫu thân nàng liền chỉ yêu có một lần trong đời hãy chọn đúng người mà yêu.

...

...

...

Ngày hôm sau.

Nhực Lâm liền tới trước cửa nhà Vô Tà với khuôn mặt xù xì đầy xấu xí. Nàng đắn đo một chút rồi gõ lên cánh cửa, thời khắc này liền tới.

-“Xin hỏi vị tỷ...”-Vô Tà mới thấy nàng không nhận ra ngay nhưng cũng không hề ghét bỏ vẻ xấu xí của nàng. Nói được nửa chừng Vô Tà lập tức nhận ra nữ nhân xấu xí này chính là Nhực Lâm liền đầy lo lắng-“Nhực Lâm đạo sư nàng là bị sao vậy? Mau vào nhà đi! Diễm Nhi chuẩn bị lò luyện đan.”

-“Ta đã xấu xí thế này ngươi còn thích ta sao?”-Nhược Lâm không nhìn ra được vẻ ghét bỏ của Vô Tà đối với nàng.

-“Có lẽ nếu lần đầu gặp liền sẽ như thế, nam nhân là yêu bằng mắt mà.”-Vô Tà sờ sờ cằm nói-“Nhưng ta đã thấy tâm hồn tuyệt đẹp thì thứ đôi mắt thấy liền không quan trọng nữa.”

-“Độc này không thể chữa được.”-Cơ Diễm sau khi quan sát liền đau khổ nói, nàng quay về phía Vô Tà trách mắng-“Nàng dùng một viên đan để huy dung nhưng ta quan sát liền bảo quản không kỹ và do thời gian liền trở thành một viên độc đan. Thời gian còn lại của nàng là hết ngày hôm nay.”

-“Cái gì?!”-Vô Tà tiến tới dùng tinh thần lực kiểm tra liền thấy độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng của Nhược Lâm.

-“Vậy cũng tốt, ta liền sớm một bước gặp được mẫu thân.”-Nhược Lâm nghe thế nhưng không sợ hãi chút nào, nàng liền biết dù nàng xấu xí Vô Tà cũng không chán ghét nàng-“Trước khi chết, Vô Tà hãy để ta thành phụ nữ của ngươi.”

-“Ngu ngốc!”-Vô Tà lớn tiếng mắng một tiếng, rồi gấp gấp nói-“Tuyệt Nhi lập trận, ta muốn ngộ đạo.”

-“Dạ.”-Dao Tuyệt biết hắn đã quyết liền không chậm trễ chút nào, lúc này dù ai khuyên đi chẳng nữa cũng không được.

-“Thanh Nhi, chế định Nhược Lâm lại!”-Vô Tà chỉ qua Nhược Lâm nói, rồi ngẫm nghĩ một chút-“Hỏi ba câu, nếu không trả lời được phé!”

Vô Tà nói thế tức là hắn nếu không trả lời được ba câu hỏi của Thanh Nhi, nàng liền phải phé hắn, vì hắn lúc đó đã nhập ma.

-“Dạ.”-Thanh Nhi gật nhẹ đầu đầy khó khăn. Nàng biết lần này Vô Tà chính là mạo hiểm vô cùng.

Vô Tà không nói gì thêm nữa mà bắt đầu tiến nhập trạng thái Hiến Nhân, đôi mắt ánh vàng kim bỗng chuyển thành huyết sắc như ác ma từ địa ngục lên. Vô Tà nhiên gầm lên-“Giết! Giết.....”

Từng tiếng liền tràn ngập sát khí.

-“A.....”-Vô Tà đôi mắt liền xuất hiện chút ánh kim khi nhìn thấy tứ nữ. Hắn gào lên đầy thống khổ, trông mắt như muốn nứt ra, da thịt liền bị chính Vô Tà cào rách, máu tươi vung vẩy khắp nơi.

-“Hắn...hắn là làm sao?”-Nhược Lâm trong run lên, không phải nàng sợ mà là nàng cực độ thương tâm.

-“Ngộ sát đạo, trái ngược với thiện đạo. Hắn là đang dùng ý trí để chống đỡ. Về ba câu hỏi liền là hỏi hắn, nếu không trả lời được hắn liền không phải là Vô Tà mà chúng ta biết nữa, hắn muốn Thanh Nhi muội phé hắn.”-Cơ Diễm cũng tỏ ra đầy đau lòng nói, nhưng nàng không hề có hành động gì ngăn cản.

-“Đã nguy hiểm thế sao hắn còn thực hiện.”-Nhược Lâm như muốn bật khóc nàng trách bản thân đã quá ích kỷ, nếu không phải do nàng thì Vô Tà cũng không liều lĩnh như thế mà đi ngộ sát đạo. Nhìn Vô Tà đau đớn cực độ dưới đất mà lòng nàng như muốn xé rách, nếu không có Thanh Nhi giữ nàng lại thì nàng đã lao đến chỗ hắn rồi. Lúc này trong tâm trí nàng chỉ có một điều duy nhất là mong muốn Vô Tà bình an.

...

...

...

Trải qua một canh giờ.

Vô Tà cũng đã bình tĩnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, đôi mắt nhắm chặt không ai biết hắn đã thành công hay thất bại, là thiện hay là ác. Hắn bỗng mở bừng mắt ra, trông mắt hắn là huyết sắc tuy nhiên vẫn còn vẻ trầm tĩnh chứ không còn vẻ dã tính như lúc đầu tiên nữa.

-“Ngươi là ai?”-Thanh Nhi lên tiếng hỏi.

-“Tiêu Tà, biệt hiệu Vô Tà, chân thiện mỹ, ngây thơ và trong sáng.”-Vô Tà chậm rãi trả lời-“Có vẻ cuối cùng ta là người chiến thắng.”

-“Tại sao lần đầu giữa ta và ngươi xảy ra?”-Thanh Nhi mặc kệ tiếp tục hỏi.

-“Còn không phải do nàng đánh thuốc ta sao? Ta hoàn toàn là người bị hại nha.”-Vô Tà nhún vai trả lời. Nghe câu trả lời của hắn Nhược Lâm quay qua nhìn Thanh Nhi với ánh mắt như muốn nói ‘Thật luôn hả trời!!!’

-“Hai gia tộc hại mẹ ngươi xử lý thế nào?”-Thanh Nhi đỏ mặt nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

-“Tha rồi chứ sao, không đáng giết. Tất nhiên kẻ chủ mưu thì không thể tha thứ dễ dàng tha thứ như thế.”-Vô Tà vẫn đầy chậm rãi nói.

-“Tốt vậy là hắn thành công vượt qua được kiếp nạn lần này.”-Thanh Nhi thờ dãi thả Nhược Lâm ra. Nhược Lâm được thả tự do liền lao thẳng vào lòng Vô Tà không chút do dự.

-“Xin lỗi, tại ta quá ích kỷ.”-Nhược Lâm nhào vào lòng hấn mà bắt đầu khóc-“Ta...ta chấp nhận sống cùng các ti muội khác.”

-“Ngoan nào, ngoan nào. Là ta tự nguyện mà.”-Vô Tà nhẹ nhàng vỗ về Nhược Lâm, trong lúc đó hấn lên nháy mắt với Cơ Diễm sau lưng nàng. Hành động này khiến Dao Tuyết và Thanh Nhi tròn mắt nhìn Cơ Diễm, lúc này Dao Tuyết mới giải khai nghi hoặc trong lòng tại sao Vô Tà không dùng Khu Độ Trộn mà giải độc cho Nhược Lâm, thì ra tất cả đều là hấn tính toán cả rồi. Và người dự mưu với hấn chính là Cơ Diễm, thế mà nàng không hề hay biết.

-“Vậy thế lúc Tà ca thất bại thì sao?”-Thanh Nhi thắc mắc hỏi.

-“Đề Nhược Lâm vào trạng thái Hiện Nhân giúp hấn thoát khỏi sát đạo thôi.”-Cơ Diễm đơn giản nói.

-“Không biết em có thể ngộ thành một đạo cho mình không nhi.”-Thanh Nhi thăm nói.

-“Theo hấn nói là được, chỉ là Thiện và Sát liên quá khó khăn. Thiện đạo là toàn thân không nhiễm sát khí, Sát đạo liên là phải sát khí ngập trời, nghe thì dễ nhưng ngộ liên khó. Đại đạo vô số, đạt được mức nào đó liên có thể tiến hành cảm nhận thiên đạo mà tự ngộ ra một đạo cho riêng mình. Hấn là mượn nhờ Nhược Lâm ngộ thiện đạo, sau lại dùng trạng thái Nhập Đạo mà phóng xuất sát khí ngộ Sát đạo. Việc hấn làm khá là mạo hiểm nhưng với lượng kiến thức hấn thì có vẻ dễ dàng hơn.”-Nhược Lâm giải thích cho Thanh Nhi một chút-“Muội cũng đừng cố gắng thử ngộ đạo làm gì.”

-“Ta biết điều đó.”-Thanh Nhi gật nhẹ đầu, nàng cũng không phải thấy Vô Tà ngộ đạo mà ghen tị xung động muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thể chất của nhược lâm

Khóc một hồi, Nhược Lâm cũng dần nguôi ngoa. Vô Tà thấy thế liền lên tiếng-“Nhược Lâm, ta chuẩn bị khu độ, nàng yên tĩnh ngồi một chút.”

-“Được.”-Nhược Lâm trở nên đầy nhu thuận, yên tĩnh ngồi xuống, ánh mắt nhìn Vô Tà đầy vẻ yêu thương. Điều này khiến hấn cảm thấy khá nhột vì hấn dùng kế để thu được mỹ nhân tâm.

-“Ta bắt đầu đây.”-Vô Tà nói một câu ra hiệu, tiểu kỳ từ trong tay hấn vung ra kết thành trận pháp, tứ phẩm trận pháp Khu Độ trộn.

Quá trình diễn ra cũng không quá lâu, độc trong người Nhược Lâm liền dễ dàng bị bức ra thu vào trong một bình ngọc được Vô Tà cất giữ, loại độc này nếu dùng để nuôi độc hỏa trong người Tiểu Y Tiên liền rất tốt nên cần được lưu giữ lại.

-“Này Vô Tà, sao ta thấy đâu có đả động gì đến năng lực của đạo đâu?”-Nhược Lâm cảm thấy có gì đó sai sai ở đây, nàng tuy lương thiện nhưng đâu có đến nỗi quá ngốc.

-“Ồ thế à, ta vẫn nhập đạo đó chứ.”-Vô Tà quay mặt đi.

-“Nói dối, rõ ràng mắt anh không có đồ lên.”-Nhược Lâm truy đến cùng-“Khoan đã, đừng nói là đây là trong kế hoạch của anh đấy nhá. Anh là không thể tin tưởng được.”

-“Thế nếu trong kế hoạch của ta thì sao nào?”-Vô Tà mạnh mẽ ôm Nhược Lâm vào lòng.

-“Còn sao nữa, dù sao em đã nói thật lòng ra rồi. Chỉ mong đoạn thời gian cuối này liền thật tốt?”-Nhược Lâm tuy hơi ngại ngùng nhưng vẫn không gãy khỏi người hấn.

-“Đoạn thời gian cuối cùng?”

-“Không thể nói cho anh biết được, nhưng thời gian của em không còn nhiều.”-Nhược Lâm nháy mắt một cái nói.

-“Em không nói cũng được.”-Vô Tà cũng không ép Nhược Lâm phải nói ra.

-“Đêm nay em ở đây được chứ? Thanh Nhi tỷ, Diễm tỷ và Tuyết tỷ không phiền chứ?”-Nhược Lâm quay về phía ba cô gái kia mà nói.

-“Tất nhiên là được rồi.”-Các nàng cũng không có bất cứ ý kiến gì mà cùng lúc gật đầu như thể đã bàn bạc với nhau trước đó.

-“Các em nói chuyện với nhau đi, ta đi củng cố lại sát đạo của mình.”-Vô Tà buông Nhược Lâm trong lòng ra tiến vào phòng riêng của hấn, Sát đạo là mới ngộ hấn muốn kiểm soát được, hôm nay là nhờ các cô gái đứng đó hấn mới có thể mạnh mẽ khống chế lại ý muốn giết chóc nhưng nếu vậy là chưa đủ vì không phải lúc nào các cô gái cũng ở cạnh hấn nên hấn muốn nhờ vào ký ức liền có thể khống chế sát niệm.

...

...

...

Đêm đến.

Vô Tà mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, đang say giấc liền cảm nhận được có người leo lên hân. Hai người có khả năng là Thanh Nhi và Nhựt Lâm, nhưng mùi hương liền không phải là Thanh Nhi nên hân cũng không dám tin điều hân kết luận, người leo lên người hân chính là Nhựt Lâm. Vô Tà không dám tin vì tình tiết diễn ra quá nhanh đi, chưa gì đã đến bước cuối cùng này rồi. Vô Tà muốn bật dậy nhưng cơ thể liền nặng như đeo trĩ, toàn thân không thể động đậy.

“Là Nhựt Lâm áp chế mình!”-Vô Tà nghĩ ngay đến việc Nhựt Lâm dùng Huyền Nhân trạng thái để áp chế hân, đây có lẽ là một loại năng lực của nàng.

-“Em không muốn ký ức tươi đẹp này mất đi theo thời gian khi mà anh không còn yêu em nữa.”-Nhựt Lâm thì thầm nói nhỏ bên tai Vô Tà-“Xin lỗi vì em quá gấp gáp!”

Vô Tà không ngờ hai cái lần đầu tiên của hai cô gái đều là hân bị đẩy ngược, hân muốn khóc trong lòng luôn, muốn gì nữa là trong lòng hân rỉ máu luôn rồi, đường đường là nam nhân lại bị đẩy ngược.

Ánh mắt của hân bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, lúc này hân liền hiểu tại sao Nhựt Lâm từng nói qua nàng không còn bao nhiêu thời gian, thọ mệnh đầu khí của nàng đang điên cuồng chảy qua người Vô Tà. Nhựt Lâm yếu dần đi nên áp chế trên người Vô Tà cũng dần biến mất.

-“Không muốn tách ra!”-Nhựt Lâm ôm chặt hân không muốn tách rời.

-“Yên tâm ta biết, chỉ là ta không muốn thụ động trong lần đầu tiên của nàng thôi.”-Vô Tà bật ngược lại về thể chủ động-“Nếu chỉ là chuyện này thì ta dễ dàng giải quyết, mạnh mẽ ta rồi lại muốn chạy trốn là không được đâu.”

Theo mẫu thân nàng kể năm đó do phụ thân nàng thực lực mạnh mẽ nên có thể nghịch thiên cải biến dòng chảy nhưng thứ đổi lại chính là thọ mệnh của hân, mất tất cả thọ mệnh mới chỉ đổi lại mười mấy năm ngắn ngủi cho mẫu thân nàng mà thôi. Nhựt Lâm không ngờ Vô Tà thực lực mới chỉ Đầu Sư liền có khả năng nghịch thiên như thế, nhưng một Đầu Sư liền có bao nhiêu thọ mệnh cơ chứ, nàng không muốn hân cứ thế mà già yếu chết đi.

-“Không muốn! Anh mau buông ra em không muốn anh chết!”-Nhựt Lâm hét lên nhưng Vô Tà vẫn mặc kệ, ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào đôi mắt đầm nước của nàng.

-“Đứa ngọc này, sống chết gì ở đây cơ chứ.”-Vô Tà gõ nhẹ lên đầu của Nhựt Lâm-“Cứ yên tĩnh mà tận hưởng, sáng mai ta sẽ cùng em thức dậy, ta hứa!”

Hân cảm nhận được thọ mệnh đang điên cuồng chảy lại người Nhựt Lâm, nhưng mất đi thọ mệnh đối với người thọ mệnh đạt vô hạn như hân là điều quá vô nghĩa.

...

...

...

Nhựt Lâm bật dậy cảnh tượng điên cuồng hôm qua chạy qua đầu nàng khiến nàng đỏ bừng mặt, nàng không ngờ mình lại điên cuồng như thế, chợt nhớ đến người nằm cạnh mình, nàng vội vã vén chiếc chăn lên. Khuôn mặt thiếu niên yên tĩnh ngủ, còn chảy cả nước miếng khiến nàng yên lòng, thì ra Vô Tà không hề lừa nàng, hân và nàng đều không sao cả, nàng còn có cảm giác mình trẻ ra thêm mấy tuổi nữa.

Nàng nổi lên một ý nghĩ nghịch ngợm mà lấy đuôi tóc mình quẹt qua quẹt lại mũi của Vô Tà. Cảm thấy ngứa mũi, theo bản năng Vô Tà vung tay muốn phui đi, nhưng phui mãi không hết khiến hân mơ màng tỉnh dậy. Bất ngờ được tận mắt, Nhựt Lâm mặt đầy tiểu dung đang lấy lông tóc mà trêu chọc hân.

-“Đây là nàng đánh thức một con dã thú đó!”-Vô Tà chồm dậy đè Nhựt Lâm xuống giường.

-“Đừng mà, hôm qua vẫn còn đau!”-Nhựt Lâm lập tức nói, hôm qua nàng dù sao cũng là lần đầu mà.

-“Chán vậy.”-Vô Tà chán nản nói, tiểu đệ đệ tuy không muốn nhưng cũng đành phải xiu xuống.

-“Nếu chỉ một lần thì được mà.”-Nhựt Lâm không nỡ làm Vô Tà thất vọng.

-“Thôi bỏ đi.”-Vô Tà cũng không ép Nhựt Lâm, thời gian còn nhiều mà, hân cũng đâu phải dạng tình tròng thượng não, nghĩ đến đây hân bỗng thấy mình chính là dạng này gặp mỹ nữ giống liền tán tỉnh.

-“Mà thể chất của em là chuyện gì vậy? Nếu ta là người bình thường liền chết trẻ rồi.”-Vô Tà không nghĩ nữa mà tập chung vào vấn đề của Nhựt Lâm.

-“Là do thể chất của em. Theo mẫu thân em kể lại nữ tử thuộc gia tộc em đều mang thể chất này, nếu là nam tử thì tốc độ tu luyện nhanh chóng, ngược lại nếu là nữ tử liền là lô đỉnh sau lần đầu tiên liền bị hút hết thọ nguyên lẫn đầu khí.”-Nhược Lâm ánh mắt đầy xót thương cho số phận gia tộc, thoáng thương cảm một chút Nhược Lâm lại tiếp tục-“Lão tổ trong một lần đột nhập vào động phủ cường giả cổ, lúc trở về thọ nguyên liền tiêu hao hết chỉ kịp nói hai câu cuối thể này liền tọa hóa ‘Gia tộc ta liền diệt vong! Ta là có lỗi!’ kể từ đó hậu nhân không thể hạ sinh một nam tử nào mà tất cả đều là nữ nhân. Mẫu thân em là nhờ lang quân của nàng mạnh mẽ nghịch chuyển nhưng sau như anh biết, cái giá đánh đổi là thọ nguyên của hân để mẫu thân em sống thêm mười mấy năm”

-“Thử làm thêm nháy xem thể chất em còn không, chứ nếu cứ thế này thực lực của em liền không thể thăng tiến.”-Vô Tà trầm ngâm nói, nếu mỗi lần hân đều hút hết đầu khí của Nhược Lâm thể này liền không tốt.

-“Dạ.”-Nhược Lâm đỏ mặt, giấu khuôn mặt vào ngực Vô Tà.

...

...

-“Vậy là thể chất của em liền chỉ có tác dụng một lần rồi kết thúc.”-Vô Tà không cảm nhận thấy thể chất của Nhược Lâm được kích hoạt.

-“Vậy thì tốt quá.”-Nhược Lâm dù sao cũng không muốn bản thân yếu đuối khi ở cạnh Vô Tà.

-“Em nghỉ ngơi đi, ta kiểm chút được liệu luyện em vài loại đan dược để hồi phục thực lực lại.”-Vô Tà rời giường vươn vai mấy cái, ăn mặc lại đàng hoàng vì hân tính ra bên ngoài mua đồ.

Lúc Vô Tà rời khỏi phòng, Nhược Lâm kéo chăn che mặt lại khuôn mặt nàng lúc này liền đỏ bừng, lúc vừa rời có hân trong phòng nên nàng cố che giấu nhưng bây giờ chỉ có mình nàng liền cảm giác vô cùng xấu hổ, nàng không ngờ mình có cái gan leo lên giường Vô Tà rồi còn chủ động nữa chứ.

-“Hân có nghĩ mình là đồ phụ nữ không biết xấu hổ không ta?”-Nhược Lâm lẩm bẩm nói một mình.

-“Không đâu.”-Một giọng nói trả lời nàng.

-“A, thật sao?”-Nhược Lâm nghe vậy liền nhẹ lòng rồi phát hiện ra Cơ Diễm đang đứng trước mặt cười cười-“A, sao Diễm tỷ vào đây được, cửa không có mở mà.”

-“Ta là linh hồn mà.”-Cơ Diễm nhún vai nói.

-“Sao tỷ biết Vô Tà hân không nghĩ vậy?”

-“Biết chứ sao không, ở chung nhiều liền biết tính hân thôi. Lúc này hân chỉ có một suy nghĩ mà thôi.”

-“Là gì?”

-“Lần sau nhất quyết không để bị đè ngược như vậy, nam nhân là phải đè lần đầu chứ không thể để bị đè.”-Cơ Diễm cười nói-“Thanh Nhi cũng là đè hân lần đầu, điều đó khiến hân đau lòng không thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

-“Vị học muội này cho hỏi, Nhược Lâm đạo sư có nhà không?”-Tiêu Ngọc tới tìm Nhược Lâm, nhưng thấy người ra đón nàng là một thiếu nữ nhìn có phần quen thuộc lại đây xa lạ.

-“Đứa nhóc này, còn trên ta nữa.”-Nhược Lâm bật cười tưởng Tiêu Ngọc là chộc nàng để nàng vui vì nàng không soi gương nhưng vẫn biết được tuổi thọ của nàng giảm đi nên nhìn lớn tuổi hơn nhiều so với lúc trước.

-“Học muội thật sự là Nhược Lâm đạo sư?”-Tiêu Ngọc là kinh ngạc thật sự.

-“Ta là biết ta nhìn già đi rồi, tiểu Ngọc người không cần trên ta đâu.”-Nhược Lâm phát phát tay nói.

-“Già đi?”-Tiêu Ngọc lấy ra một tấm gương đưa về phía Nhược Lâm-“Đạo sư mà nhìn già đi chắc ta thành bà cụ rồi.”

-“A!”-Thấy khuôn mặt mình qua gương, Nhược Lâm giật mình hô lên một tiếng kinh ngạc khi thấy khuôn mặt mới khoảng mười tám của mình qua

gương, Tiêu Ngọc đang cầm chiếc gương bị tiếng hô làm giật mình đánh rớt xuống dưới đất. Tiêu Ngọc không ngờ rằng Nhượng Lâm cũng có lúc thất thố như thế.

–“Nhượng Lâm đạo sư ngươi là làm thế nào vậy?”-Tiêu Ngọc áp sát lại hỏi, phụ nữ ai chẳng thích trẻ hơn cơ chứ mặc dù nàng mới 21 tuổi mà thôi.

–“Chuyện này.... Không nói cho ngươi được.”-Nhượng Lâm nhớ lại chuyện tối qua liền đỏ mặt lập tức lắc đầu, trong lòng thầm trách mấy người Vô Tà không nhắc nhở nàng để nàng bất ngờ không biết ứng xử thế nào cho phải.

...

...

–“Chắc chắn có gian tình gì đây.”-Tiêu Ngọc nghĩ thầm trong đầu-“Từ phản ứng ban đầu liền có thể thấy Nhượng Lâm đạo sư hoàn toàn không biết là nàng nhìn trẻ ra mà nghĩ mình già đi sau khi làm việc gì đó không muốn để ai biết. Không chỉ thế, còn đỏ mặt khi nhắc đến nữa chứ. Chắc là liên quan đến tên lưu manh Vô Tà kia, đúng thế không thể sai đi được.”

–“Nhượng Lâm đạo sư, ta có việc phải về rồi.”-Tiêu Ngọc đứng lên, nàng biết có hỏi nữa cũng vô dụng nên nhanh chóng đưa ra quyết định theo dõi sẽ là tốt hơn.

–“Ừm”-Nhượng Lâm gật nhẹ đầu, nhưng nàng biết tính cách của Tiêu Ngọc nên cố nén cảm giác muốn tới nhà Vô Tà. Nàng đứng lên tiễn Tiêu Ngọc ra tới tận cửa chính.

Hai nàng vừa ra liền gặp Vô Tà đi tới, trên vai hắn là một tiểu xà đầy khả ái xinh đẹp.

–“Hạ Lăng, Nhượng Lâm đạo sư trẻ ra là do ngươi đúng không?”-Tiêu Ngọc lập tức tiến lại lên tiếng hỏi.

–“Có thể nói là như thế.”-Vô Tà gật nhẹ đầu đáp.

–“Ngươi có thể giúp ta nhìn trẻ ra không?”-Tiêu Ngọc ánh mắt đầy mong chờ.

–“Chị gái à bớt giùm em cái.”-Vô Tà nghe mà bó tay luôn-“Mới 21 mà làm như mình già lắm rồi hay sao mà còn muốn trẻ lại không biết nữa.”

–“Thế ngươi có giúp hay không?”-Tiêu Ngọc giậm giậm chân.

–“Tất nhiên là không rồi. 30 tuổi quay lại may ra ta còn đồng ý.”-Vô Tà đầy chắc chắn nói.

–“Thế sao Nhượng Lâm cũng mới 25 chứ mấy sao ngươi giúp nàng nhìn trẻ lại.”-Tiêu Ngọc chỉ qua Nhượng Lâm, rõ ràng là thiên vị mà.

–“Vậy nên ta mới đang đau đầu đây này.”-Vô Tà cười khổ nói.

–“Nhượng Lâm đạo sư trẻ ra ngươi không vui?”-Tiêu Ngọc kinh ngạc, thường thì bạn gái nhìn trẻ hơn liền là điều đáng mừng chứ.

–“Tất nhiên rồi.”

–“Tuổi đôi mươi liền là cái tuổi đẹp nhất thế mà ngươi không thích, không hiểu ngươi nghĩ gì nữa.”-Tiêu Ngọc nhìn Vô Tà bằng con mắt khác lạ như muốn nói không phải ngươi thích người già đó chứ.

–“Ngươi thì biết cái gì cơ chứ.”-Vô Tà lập tức phản đối-“Để ta nói cho mà biết. Khi ở cái tuổi 18, con gái liền như nụ hoa mới nở tràn đầy sức sống khiến người ta có cảm giác thoải mái, vẫn còn ngây thơ. Nhưng đó không phải là lúc con gái đẹp nhất, cái tuổi đẹp nhất là phải vào khoảng 25, cái tuổi ở đoạn gần cuối của tuổi thanh xuân, lúc này vẻ ngây thơ đã mất dần mà thay bằng sự trưởng thành. Không còn có thể gọi là hồn nhiên ngây thơ, nhưng cũng chẳng đủ để gọi là trưởng thành chín chắn. Cái nét đẹp xen lẫn ngây thơ và trưởng thành ở cái độ tuổi 25 này liền rất quyến rũ. Nếu so sánh thiếu nữ tuổi 18 như một bông hoa đẹp tràn đầy hơi thở thanh xuân khiến người khác yêu thích muộ che chở. Thì phụ nữ ở cái tuổi 25 như một hũ rượu ngon được ủ kỹ, làm say đắm lòng người, hương vị làm ta nhớ mãi không quên.”

–“Ngươi là nói thật chứ?”-Tiêu Ngọc tỏ ra không tin-“Ta vẫn là nghe nói tuổi đôi mươi là cái khoảng thời gian đẹp nhất của con gái.”

–“Đẹp nhất vì ở cái tuổi đó vô âu vô lo, chứ có nói là tuổi mà con gái đẹp nhất đâu. Rồi, hiểu hay chưa hiểu liền ra chỗ khác chơi đi, ta có chuyện nói với Nhượng Lâm đây.”-Vô Tà phát phát tay nói, hắn muốn ngay lập tức đưa Nhượng Lâm về cái tuổi khi trước.

–“Hử!”-Tiêu Ngọc hứ một tiếng rồi quay người đi, nàng suy nghĩ về câu nói của Vô Tà, đúng là nàng chỉ nghe khoảng thời gian đẹp nhất của con gái chứ chưa nghe qua về đẹp nhất vào lúc đó.

...

...

–“Thanh Nhi tỷ, sao tỷ không nhắc nhở về bề ngoài của ta trước đó?”-Nhượng Lâm lên tiếng hỏi, không ai nhắc nhở làm nàng không chuẩn bị để phản ứng trước khi có ai hỏi về chuyện này.

-“Ta có nói, lúc đó muội chẳng phải là có nói qua ‘thật tốt quá!’ sao?”

-“Có sao?”-Nhược Lâm bắt đầu rơi vào hồi tưởng, sau đó rất nhanh khuôn mặt nàng liền đỏ bừng, nàng cảm thấy chuyện đó quá điên cuồng.

Lúc đó sau khi đánh đêm với Vô Tà, nàng chìm đắm trong sự mệt mỏi và hạnh phúc nên nàng không mấy để ý Thanh Nhi cũng vào trong phòng. Thanh Nhi quả thật có nói qua về bề ngoài của nàng thay đổi nhưng lúc đó nàng chưa quá tỉnh táo nên cảm thấy điều đó là tốt mà không suy nghĩ thêm điều gì nữa.

-“Thanh Nhi tỷ, vậy là...vậy là hai người chúng ta cùng ngủ với Vô Tà.”-Nhược Lâm ngượng ngùng chỉ qua Vô Tà, nàng vẫn chưa gọi hắn là Tà ca giống mấy cô gái khác được.

-“Là ba người chứ.”-Thanh Nhi đáp lại một câu.

-“Là ai nữa?”-Nhược Lâm lập tức giật dử nhìn qua Vô Tà. Cơ Diễm và Dao Tuyết là linh hồn thể không tính, vậy tức là ngoài nàng hắn còn có một người ở học viện nữa.

-“Đừng nhìn ta thế, chẳng phải lúc đầu gặp Thanh Nhi ta đã giới thiệu rồi sao? Vết màu quanh cổ nàng nếu đổi qua màu trắng, hay ở nhân dạng nàng có mái tóc trắng thì đó là Uyển Nhi, tính thêm Uyển Nhi nữa chẳng phải là ba người sao. Nhưng tất nhiên Thanh Nhi và Uyển Nhi cùng cơ thể nên nói là hai người cũng được.”-Vô Tà hiểu Nhược Lâm suy nghĩ điều gì liền lên tiếng giải thích.

-“Ra là vậy.”-Nhược Lâm chợt nhớ đến chuyện lúc đầu gặp, chỉ là nàng do thương tâm quá mà tạm thời quên đi chuyện đó, còn về vấn đề của Thanh Nhi thì Nhược Lâm không ngạc nhiên lắm vì đó là sự việc cạnh Vô Tà mà.

-“Được rồi, trở về chuyện chính, ta là muốn đưa nàng về lại như lúc trước, nhưng quan trọng là ở nàng nếu nàng không muốn thì ta cũng không ép.”

-“Em thế nào thì anh thích hơn?”-Nhược Lâm nhìn thẳng vào mắt Vô Tà.

-“Khi em vẫn là chính em.”-Vô Tà đủ dữ liệu để xử lý câu hỏi này.

-“Em muốn về dáng vẻ ban đầu ở tuổi 25 của mình.”-Nhược Lâm cũng hy vọng mình về lại như lúc trước.

-“Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi cho nóng.”-Vô Tà lấy ra một đan đỉnh đặt giữa phòng-“Nhược Lâm nàng vào trong chiếc đan đỉnh đi!”

-“Dạ.”-Nhược Lâm tin Vô Tà không hại nàng mặc dù việc hắn nói nàng vào đan đỉnh là chuyện khó hiểu vô cùng.

-“Thanh Nhi giúp ta hộ pháp.”-Vô Tà bắt đầu kích hoạt trận pháp, là trận pháp Tẩy Tủy và trận pháp Tăng Tốc. Trận pháp tăng tốc khiến thời gian bên trong trôi qua nhanh hơn khi ở bên ngoài, thọ nguyên là thứ gì đó thật khó nói, lúc hắn lỡ đưa qua Nhược Lâm nhiều quá muốn hút lại liền không được. Cẩm thuật của xà nhân tộc chỉ có trao đi mà không có hút lại được, mớ cẩm thuật của Cơ Diễm và Dao Tuyết cũng không có cẩm thuật giúp hút lại.

-“Anh là thích phụ nữ lớn tuổi?”-Thanh Nhi bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

-“Cũng tùy người thôi.”-Vô Tà nhún vai nói-“Nếu là Thanh Nhi nàng thì ta vẫn muốn nàng mãi mang dáng vẻ đôi mươi thế này, tính cách của em nàng liền dùng lại từ lúc đó nên bây giờ vẫn là tuổi đôi mươi. Nhưng Uyển Nhi thì ta hy vọng nàng ấy nhìn lớn tuổi hơn, tính cách của nàng trưởng thành hơn chút.”

-“Mà em lần này tới là do Uyển Nhi đúng không?”-Vô Tà hơi dừng tay lại một chút, hắn có cảm giác Uyển Nhi đang giấu hắn điều gì.

-“Đúng vậy. Mặc dù nàng dặn ta không nói ra nhưng ta không muốn giữ bí mật này. Thời gian ngủ say của nàng càng lúc càng nhiều, ta có cảm giác không bao lâu nữa nàng liền hoàn toàn ngủ say rồi biến mất. Nàng xuất hiện là do ta lúc này lại vì ta mà dần biến mất, ta thật không phải.”-Thanh Nhi nói đến đây liền như muốn bật khóc.

-“Chuyện này ta đã tính trước. Không ngờ ngày đó tới sớm như thế.”-Vô Tà thở dài nói-“Với tính cách của nàng, đợi em dần quen với thế giới liền tự xóa đi tồn tại của nàng để hoàn toàn nhường lại cơ thể cho em”

-“Anh đã tính trước?”-Thanh Nhi mừng rỡ hỏi, nếu Vô Tà nói hắn đã tính trước mà hắn không có khuyên can vậy hắn đã có phương pháp xử lý vấn đề này rồi. Điều đó làm nàng tràn đầy hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nỗi niềm vô tà

-“Đúng thế, ta đã tính trước được chuyện này rồi.”-Vô Tà gật đầu khẳng định lại lời mình, hẳn không đi làm bác sĩ tâm lý thôi chứ nếu không liên hốt khảm rồi, đoán tâm lý như thần luôn nà.

-“Vậy em yên tâm rồi.”-Thanh Nhi vỗ nhẹ bộ ngực nhỏ của mình-“Vậy sao anh không nói gì hết?”

-“Cần phải linh hồn Uyển Nhi rơi vào ngủ say mới có thể làm được.”-Vô Tà giải thích, rồi thở phào nói-“Em không nói sớm cho ta làm ta từ sáng giờ tốn bao nhiêu thời giờ suy nghĩ hai em có vấn đề gì cơ chứ.”

-“Thế anh nghĩ bọn em có vấn đề gì được.”-Thanh Nhi lên tiếng hỏi.

-“Mang thai.”-Vô Tà trả lời ngắn gọn-“Đây là điều khó xử lý nhất.”

-“Tại sao? Anh không thích bọn em nữa sao?”-Thanh Nhi đau lòng nói, con cái là kết tinh của tình yêu, mà Vô Tà lại không muốn có con điều này chứng minh hẳn không muốn bị ràng buộc và không còn thích nàng và Uyển Nhi nữa.

-“Thấy ta giống vậy lắm sao?”-Vô Tà chạt nhẹ lên đầu Thanh Nhi một cái-“Cái này là giả thiết thôi. Khi một cơ thể hình thành trong cơ thể nàng, một trong người các nàng sẽ vô thức bám lên cơ thể đó chiết tiêu đi sinh mệnh yếu ớt đang hình thành. Vậy con của ta và nàng chính là Uyển Nhi, hoặc nếu không phải vậy thì nàng chính là con của ta và Uyển Nhi.”

-“Chuyện này sẽ thật chứ?”-Thanh Nhi nghĩ đến chuyện giả thiết của Vô Tà thì run lên, chuyện này còn đáng sợ hơn cả việc biến mất, người yêu liền trở thành phụ thân đây là điều khó khăn đối với cả hai người-“Vậy chúng ta dừng việc quan hệ lại đi, em không muốn điều đó xảy ra.”

-“A.”-Vô Tà mới giật mình nhận ra điều đó, dù cẩn thận phòng tránh nhưng không gì không thể xảy ra nếu cứ như thế này, chỉ có thể dừng lại hoàn toàn đánh đêm mới có thể chắc chắn được-“Thật sự phải dừng lại việc đó sao?”

-“Cần phải như vậy rồi.”-Thanh Nhi đau lòng nói-“Dù em không muốn chút nào nhưng em không muốn điều như anh nói xảy ra. Em chắc là nên quay lại với nhóm Vân Vạn các nàng thôi.”

-“Vân Vạn? Nàng ở chung với các em sao?”-Vô Tà ngạc nhiên.

-“À, em quên nói, nàng cùng với Yêu Nhiên tới Hắc Giáp vực rèn luyện, mà em thấy cả hai nàng đi tìm anh thì đúng hơn đó.”-Thanh Nhi bắt trước hành động khi gặp điều khó xử của Vô Tà mà bóp trán-“Yêu Nhiên mãi chưa thể thay đổi cách xưng hô với Vân muội được, điều này thật khó khi hai nàng rất nhanh liền trở thành tì muội của nhau.”

Vô Tà nghe mà có phần không tin vào mị lực của hẳn, nếu thực mị lực hẳn tốt như vậy thì đã chẳng FA, phải dùng tạm người nằm vùng để giải tỏa tâm lý muốn có gấu của mình.

-“Anh đang nghĩ gì mà cười thấy ghê vậy?”-Thanh Nhi vung tay trước mặt hẳn để xem hẳn còn ý thức không.

-“Chuyện không đâu thôi ấy mà.”-Vô Tà đưa tay lau nước dãi nơi khóe miệng đi.

-“Chuyện không đâu? Sao em thấy đêm qua lúc em vào phòng anh cũng cười như thế?”-Thanh Nhi truy đến cùng.

-“Có sao?”-Vô Tà giật mình, hẳn lúc đó chỉ ảo tưởng n.P trong truyền thuyết nên cười, nhưng chỉ thoáng chốc thôi mà, thế mà Thanh Nhi cũng nhìn thấy được điều đó.

-“Có, chắc chắn luôn.”-Thanh Nhi khẳng định nói.

-“Chắc em nhìn nhầm đó.”-Vô Tà trông mắt khê đảo lập tức lái sang chuyện khác-“Em khi nào thì tính quay về?”

-“Chắc hôm nay liền rời đi luôn.”-Thanh Nhi quả nhiên bị Vô Tà bẻ lái khỏi con đường ban đầu.

-“Em mang theo Tuyết Nhi cùng đi luôn?”

-“Tại sao? Kế hoạch của anh chẳng phải cần tới Tuyết tỷ sao?”

-“Ấy chà, ta đã nghĩ nhiều vấn đề này rồi, nếu tạo một thế lực vậy thì cần phải có tinh anh chứ. Ta muốn Tuyết Nhi kiến tạo một trận pháp tùy cấp một ở Thanh Xà phủ, lúc đó tuy không tốt bằng trận pháp mà anh dùng với các em nhưng tốt hơn nhiều so với bình thường chưa kể lại còn tăng mức độ trung thành nữa.”-Vô Tà giải thích một chút, lúc trước hẳn có nghĩ vấn đề này nhưng để Tuyết Nhi đi một mình thì không ổn chút nào nếu chẳng may có ai nhìn thấy thì rắc rối to, giờ có Thanh Nhi đi về giao cho nàng liền tốt-“Lúc đưa nàng vào đây dùng phương pháp như của em cũng được vậy thì tiện hơn, nàng có thể vào trong nhẫn trữ vật được.”

-“Dạ, em hiểu rồi. Mà chuyện khi nãy anh vẫn chưa giải thích xong đâu đấy.”-Thanh Nhi cười nhẹ nói, cái này là Thanh Liên chỉ nàng, giả vờ như bị lái sang chuyện khác rồi cuối cùng chốt lại câu như thế.

-“Chuyện gì nhỉ? Sao ta không nhớ nhỉ?”-Chỉ tiếc Vô Tà mặt quá dày không thể áp dụng được mà thôi-“Ấy za, giả cả trí nhớ lẫn lộn cả rồi. A, chuyện của Nhục Lâm cũng xem quên đây này.”

-“Hử!”-Biết không còn cách nào truy hỏi nụ cười kia nữa Thanh Nhi hứ một tiếng, nàng quyết định sẽ hỏi lại Diễm tỷ, người nắm rõ Vô Tà nhất trong số các nàng.

...

...

...

-“Ta thật sự xin lỗi.”-Vô Tà cảm thấy tinh thần hần cực kỳ xa xút khi mà Nhược Lâm vẫn mang cái vẻ ngoài 16 cho dù hần dùng cả trận pháp tăng tốc cao cấp.

-“Thôi không sao đâu anh.”-Nhược Lâm nhẹ nhàng an ủi hần-“Anh đã cố gắng hết sức rồi còn gì nữa. Anh không cần khổ sở thế đâu.”

-“Không sao cả.”-Vô Tà chán nản đứng dậy.

-“Đúng rồi hôm nay là anh tập chung đây, cũng sắp đến giờ rồi đó.”-Cơ Diễm lên tiếng nhắc nhở, vì nàng cảm thấy Vô Tà hần thực sự quên mất luôn rồi và đồng thời nàng muốn tạm dời suy nghĩ của Vô Tà đi.

-“Nàng không nhắc ta quên mất.”-Vô Tà vỗ nhẹ trán một cái, thật sự hần đau lòng quá mà quên bống đi luôn rồi. Vô Tà cũng không trần chừ nữa mà vội vã bắn nhanh đi, hần có cảm giác phần thưởng lần này là một vật vô cùng quan trọng, ấy thế mà hần lại xem quên đi mất. Một đường chạy như bay hần tháo bỏ hết áp lực trên bản thân mà tiến tới nơi tập chung Ngũ cường.

Thấy thân ảnh Vô Tà biến mất khỏi tầm mắt, Nhược Lâm hướng về phía Cơ Diễm mà nói-“Diễm tỷ, tỷ khuyên hần đừng để hần đau lòng vì chuyện của ta nữa được không? Ta thấy chỉ có tỷ nói hần mới nghe thôi.”

-“Muội vẫn chưa biết về hần rồi.”-Cơ Diễm lắc đầu nói, ánh mắt nhìn xa xăm.

-“Tỷ cũng không nói được hần sao?”

-“Không phải.”-Cơ Diễm khẽ lắc đầu-“Thứ hần đau lòng không phải là vì muội, như hần nói chỉ cần muội chính là muội không thay đổi thì hần sẽ chẳng đau lòng gì cả. Thứ khiến hần đau lòng là hần dùng hai viên Thanh Liên Địa Tâm Đan hoá mà không thu được kết quả như ý muốn.”

-“Thanh Liên Địa Tâm Đan Hoá?”-Nhược Lâm nghe thấy có phần xa lạ-“Thanh Liên Địa Tâm hoá, dị hoá bảng xếp hạng thứ 19 ta đã nghe qua nhưng chưa nghe qua đan hoá. Hai thứ này liên quan đến nhau sao?”

-“Chỉ cần phục dụng một viên đan hoá, sau đó luyện hoá liền có thể sở hữu Thanh Liên Địa Tâm hoá, độ nguy hiểm rất thấp tỉ lệ thành công thì cực cao. Ta hỏi muội vậy có bao nhiêu là quý giá cơ chứ? Ta cũng đau lòng gần chết đây này.”-Cơ Diễm càng nói càng đau lòng, trước đây lúc là Đan Đế dị hoá nàng đúng là không thiếu nhưng giờ nàng là kiếm linh nghèo rớt mồng tơi thì mặc dù dị hoá thứ 19 trên bảng cũng khiến nàng thấy đau lòng.

Nhược Lâm tuy không phải luyện được sư nhưng kiến thức cơ bản thì vẫn biết, không chỉ luyện được sư mà còn nhiều cường giả dung nhập dị hoá để tăng thực lực của bản thân lên. Nhưng dị hoá rất quý hiếm, một ngọn dị hoá chỉ có thể dung hợp với một người mà thôi, chưa kể đến quá trình dung nhập đầy nguy hiểm và đánh cược mạng sống nên nhiều người chùn bước không dám thử nghiệm qua. Mà đây theo như Cơ Diễm nói một viên đan hoá tương đương với hai ngọn dị hã đã thế lại còn tỉ lệ thành công cực cao, nếu có thứ tốt như thế liền vô số cường giả tranh đoạt vỡ đầu chảy máu. Vô Tà liền hướng nàng dùng tới hai viên. Nhược Lâm trong lòng cảm giác lẫn lộn cả lên, có chút hạnh phúc vì Vô Tà dùng hai viên đan hoá cho nàng, có chút cảm thấy phí phạm tiền của phá gia chi tử, lại có chút giận dữ vì hần đau lòng vì của chứ không phải vì nàng.

...

...

...

-“Xin lỗi. Ta đến trễ!”-Vô Tà xin lỗi khi mà hần tới thì tất cả bốn người khác trong ngũ cường đã có mặt chỉ thiếu mỗi hần mà thôi.

-“Không sao cả, cũng chưa chính thức tới thời điểm mà.”-Hồ Kiên cười chậm rãi nói-“Được rồi, các người đã tới đông đủ thì đi theo ta thôi. chắc các người cũng đã biết ngũ cường liền có cơ hội tiến nhập Tầng Thứ Các thử vận khí. Nếu đủ vận khí thì các người có thể bắt được vật phẩm giúp các người có vị trí tu luyện tốt trong học viện. Nên nhớ chỉ cần nắm đảm đủ lớn liền có thể chiếm được tài nguyên tốt nhất. Mọi mối quan hệ đều vô dụng.”-Câu cuối lão đặc biệt hướng tới cháu gái mình là Hồ Gia, cô nàng chỉ hứ một tiếng không thêm đề ý

Lão tới bên một bức vách gỗ nhẹ lên mấy cái một thanh âm trầm thấp vang lên. Chợt một thông đạo tối đen xuất hiện trước mặt năm người Vô Tà-“Đi theo ta!”-Hướng năm người ra lệnh, Hồ Kiên dẫn đầu đi vào thông đạo tối đen, sau đó Hồ Gia với vẻ mặt tò mò cũng không chút do dự đi theo, theo đó là Ngô Hạo và hai người Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi và cuối cùng là Vô Tà lười biếng cất bước đi theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tàng thư các

Trên vách tường thông đạo khảm một hạt dạ minh châu cực lớn. Ánh sáng chiếu xạ nhàn nhạt làm thông đạo trở nên có vẻ mờ ảo. Đối với thực lực của những người bên trong thì như thế là đủ rồi, một chút ánh sáng yếu ớt thì Đẩu Sư cũng có thể nhìn rõ hướng chỉ Đại Đẩu Sư cơ chứ.

Trong thông đạo an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân vang lên, à chính xác hơn là nhiều hơn tiếng bánh xe lăn trên mặt đất, Vô Tà lấy từ trong nạp giới ra một chiếc xe nhỏ vận hành bằng pháp trận. Trên xe chỉ có hắn và cô nàng Hồ Gia không phải vì hắn ích kỷ này nọ mà chỉ vì có mỗi cô nàng này leo lên xe hắn mà thôi. Hành tẩu trong thông đạo khoảng hai khắc đồng hồ, một chút ánh sáng rất cực thì xuất hiện tại cuối thông đạo. Chỉ một lát đoàn người liền đến điểm cuối đó. Ánh sáng chói mắt từ phía chân trời rơi xuống, Vô Tà cảm thấy trong lòng một tiếng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nơi đây là một cốc rãnh rộng lớn, tuy là cốc rãnh nhưng lại tràn ngập ánh sáng mà không hề có chút tối tăm âm u. Vách tường kia một đường hướng về phía trên kéo dài ra. Cuối cùng cho đến cuối tầm mắt. Tại bên trong ba mặt vách đá có khu đất trống rộng rãi, chính giữa là một tòa lầu các khổng lồ mang đậm phong cách cổ xưa. Chiếc bảng tên tuy cũ kỹ nhưng lại phả ra một hơi thở đầy thần bí, bá đạo.

Hồ Kiên mang theo năm người chậm rãi đi hướng Tàng Thư Các. Khi đi vào khoảng cách hai mươi thước, đột nhiên dừng lại, hướng phía Tàng Thư Các ôm quyền nói: “Lần này năm người đứng đầu cuộc thi tuyển của Nội Viện đã có kết quả. Dựa theo quy củ, ta dẫn họ tới chỗ này. Mời chư lão mở cửa!”

Lời nói của Hồ Kiên mang theo dấu khí không ngừng bồi hồi trong khe núi thật lâu không tiêu tan.

Trước cửa liền xuất hiện hai người mặc áo bào tro ngồi yên lặng không nhúc nhích. Vô Tà tặc lưỡi trong lòng một cái: ‘Cứ về thần bí.’-Hai lão giả này là tu luyện một loại thủ pháp đặc thù có thể ẩn mình vào không gian cấm chế của Tàng Thư Các nên lúc đầu không ai thấy là điều dễ hiểu nhưng sau đó liền dùng loại thủ pháp đó loại bỏ đi che giấu làm ra vẻ cực kỳ thần bí, Vô Tà đoán chừng là một cách làm việc của Già Nam học viện để nâng lên sự thần bí và kích thích ý trí của học viên.

Âm thanh Hồ Kiên chậm rãi tiêu tán trong sơn cốc, hai vị áo bào tro lại không có chút động tĩnh nào. Giống như không hề nghe thấy. Nhận thấy lời của mình nói không có phản hồi, Hồ Kiên cũng không lên tiếng lần nữa, vẫn duy trì tư thế ôm quyền, im lặng chờ đợi.

Không khí yên tĩnh ở trong sơn cốc bảo trì trong vòng gần một khắc, hai lão giả áo bào tro ngồi xếp bằng ở nơi cửa chính lầu các lúc này mới có chút động đậy, đôi mắt thần nhiên theo thứ tự nhàn nhạt đảo qua ở trên người Hồ Kiên, cuối cùng bỗng nhiên dừng tại trên người Tiêu Viêm, áo bào có chút run lên, tiếng khàn khàn kinh dị rất nhỏ lặng yên truyền ra: “Dị Hóa?”

“Không biết tục danh của vị tiểu hữu này?”-Một vị áo bào tro, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong thanh âm khàn khàn, cũng là lộ ra vài phần tang thương của năm tháng.

Nghe vị áo bào tro lại bỏ qua Hồ Kiên mà hướng Tiêu Viêm đặt câu hỏi, mấy người trong cốc đều là ngẩn ra chợt quay đầu đem ánh mắt khác thường ném về phía Tiêu Viêm, trước thái độ tôn kính mà Hồ Kiên đối đãi với hai vị áo bào tro, rõ ràng hai người này tại Già Nam Học Viện có địa vị phi phàm, mà Tiêu Viêm có thể làm cho hai người này đối với hắn sinh ra một chút hứng thú, loại đãi ngộ này, làm cho Hồ Gia và Ngô Hạo cảm thấy ghen tị, tất nhiên là méo có Vô Tà rồi, một Đẩu Tông mà thôi bên cạnh hắn có tới hai Đẩu Đế lận.

Đối với câu hỏi của vị áo bào tro Tiêu Viêm đồng dạng ngẩn ra, vội ôm quyền cung thanh nói: “Tiểu tử Tiêu Viêm ra mắt Nhị lão.”

“Hóa thiên thanh. Hóa liên như núi lửa. Nếu lão phu nói không lầm, người điều khiển chính là Dị Hóa, bài danh thứ mười chín Thanh Liên Địa Tâm Hóa.”-Âm thanh già nua bồi hồi bên tai Tiêu Viêm

Thấy cảnh này Vô Tà lại chất lưỡi một lần nữa trong lòng, truyền âm cái thủ đoạn này quá ư là đơn giản đi còn tỏ ra thần thần bí bí cơ chứ. Đối với Tiêu Viêm là truyền âm riêng một câu còn đối với những người khác lại truyền âm khác.

Nghe được lời này của vị áo bào tro. Hồ Kiên thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Một khi đã như vậy. Vậy liền thỉnh Nhị lão giải bỏ không gian cấm chế.”

“Không gian cấm chế?”-Danh tự xa lạ, làm cho đám người Tiêu Viêm sửng sốt, cô nhóc Tiêu Huân Nhi thân phận thần bí nên không hề tỏ ra điều gì còn Vô Tà thì khỏi nói rồi, Cơ Diễm có truyền âm nói chỉ là một cái cấm chế đơn giản năng chỉ cần dùng thực lực Đẩu Giả liền có thể phá tan.

Không gian trước mặt Hồ Kiên nửa thước xuất hiện một ít sóng gọn cực nhẹ, sóng gọn đó giấu ở bên trong không gian, rất khó bị phát hiện, ánh mắt dõi theo sóng gọn di động như ẩn như hiện, cuối cùng hắn phát hiện rõ ràng, mảnh không gian gọn sóng dường như tạo thành một cái vách tường, đem toàn bộ Tàng Thư Các chặn tại phía sau nó.

“Kết giới không gian cấm chế, chỉ có cường giả Đẩu Tôn tuyệt mạnh mới có năng lực bố trí, không gian cấm chế này là do một vị tiền bối trong học viện lưu lại mấy trăm năm trước, nếu như bên trong không có Nhị lão dùng thủ pháp đặc thù mở ra, cho dù là Đẩu Tông cường giả, cũng không thể xông vào được.”-Hồ Kiên giải thích.

Trên lầu, hai đôi bàn tay gầy guộc của hai vị áo bào tro chậm rãi lộ ra từ trong tay áo, chợt ngón tay chậm rãi vung ra tạo thành thủ ấn, mà theo thủ ấn của bọn họ, hai cổ dao động vô hình cực kỳ hùng hồn, đang ở từ bên trong bàn tay bọn họ truyền ra như sóng cuộn. Dao động vô hình dần dần khuếch tán, cuối cùng thì cùng những sóng gọn không gian tiếp xúc cùng một chỗ, hai dao động vừa tiếp xúc, một lát sau, gọn sóng đình chỉ, hình thành một cánh cửa, như bị bàn tay vô hình chậm rãi xé rách mà mở toang ra.

-“Đi thôi.”-Nhìn thấy cánh cửa không gian, Hồ Kiên phát phát tay dẫn đầu đi vào rồi quay lại hướng hai lão già-“Làm phiền hai vị!”

-“Nhiệm vụ mà thôi.”-Thanh âm khàn khàn nhậm chậm rãi vang lên, thân thể hai vị lão nhân thần bí ngay cả một chút rung động cũng không có.

-“Hiện tại các ngươi tự mình đi vào tầng các đi, nhớ kỹ, mặc kệ các ngươi muốn cái gì, cũng không được cưỡng cầu, bởi vì các vật bên trong đều được tăng thêm tầng năng lượng bảo hộ, nếu tay của ngươi có thể xuyên qua tầng năng lượng bảo hộ mà không hề trở ngại, như vậy chính là ngươi có thể lấy đi đồ vật bên trong, đương nhiên, mặc kệ ngươi có thể cầm lấy bao nhiêu, đều có thể mang ra Tầng Thứ Các, chỉ có một điều nhắc nhở, ngàn vạn không nên có lòng tham, nếu không kết quả là sẽ chỉ là công dã tràng. Mà nếu các ngươi không thể xuyên thấu tầng năng lượng bảo hộ, vậy liền buông tha đi, chỉ bằng thực lực của các ngươi, vẫn chưa thể phá được chúng, mấy năm nay hàng năm đều có người đi vào Tầng Thứ Các, mà cuối cùng tay không trở về cũng không phải là số ít, cho nên, hết thảy chỉ có thể tùy duyên, không chiếm được, cũng không được cưỡng cầu.”-Ngón tay hướng Tầng Thứ Các, Hồ Kiên chậm rãi nói.

-“Vậy là không giới hạn vật phẩm lấy được?”-Vô Tà lên tiếng hỏi.

-“Như ta đã nói, tùy duyên mà thôi. Nhưng chớ tham lam cưỡng cầu.”

-“Tất nhiên ta hiểu.”-Vô Tà nhún vai nói, tùy duyên cái méo gì cơ chứ, lão tử vào mà còn là tùy duyên sao.

Sự im lặng bao trùm, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Vô Tà cùng nhóm ngũ cường xuyên qua bãi cỏ trước mặt thứ các, cuối cùng bước lên chiếc thang đá gồ ghề mang dấu vết tàn phá của năm tháng. TrênThang đá phủ kín rêu xanh, bàn chân giẫm lên có chút trơn trượt. Đi tới Tầng Thứ Các trước mặt, ngẩng đầu nhìn tám biển cô xưa, một cô cảm giác hoang vắng, từ bên trong tám biển lan tràn ra, đọng lại ở trong lòng mọi người, thật lâu không tiêu tan.

-“Khụ.”-Vô Tà ho nhẹ một tiếng đánh thức mấy con người đang ngơ ngác này. Tiếng ho của Vô Tà giúp bốn người kia từ bên trong trạng thái thất thần bừng tỉnh, năm người đều là sững sốt, nhanh chóng chuyển dời tầm mắt khỏi tám biển.

-“Vào đi thôi, cánh cửa chỉ có thể mở ra 1 giờ, một giờ sau, mặc kệ có đạt được vật cần thiết hay không, các ngươi đều cũng phải đi ra.”-Tại bên trái năm người, một vị áo bào tro, áo bào như bị gió nhẹ phát động, một tiếng kéo kẹt chột phát ra từ đại môn đang đóng chặt, cửa từ từ mở ra, lộ ra một thông đạo tối đen.

Năm người Vô Tà dần khuất vào hành lang bên trong, một lão già áo bào tro thì thầm-“Một thiếu niên nhìn không thấu!”

-“Đúng thế!”-Lão già còn lại khẽ gật đầu rồi cả hai đều rơi vào im lặng. Hồ Kiên một bên nghe liền đoán được người nhị lão nói đến là Vô Tà, mà thâm ngạc nhiên ngay cả hai người còn nhìn không ra.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Toái Ngọc

Thông đạo quanh co uốn khúc hơn trăm mét. Cuối thông đạo là một gian phòng cực lớn, trên bốn vách tường có gần mười cái năng lượng trảo đang tỏa ánh sáng lấp lánh, làm cho căn phòng được chiếu sáng như ban ngày.

Hồ Gia tiến lại gần Tiêu Huân Nhi mà nói-“Huân Nhi, về sau khi tiến vào nội viện, chúng ta nên liên kết thành một nhóm nga, mà cho dù không thể tiến vào Nội Viện, nhưng ông nội của ta có nói qua, ở đâu cũng vậy, muốn đạt được điều kiện tốt nhất để tu luyện, đều phải xem nắm đầm của ai cứng hơn, cho nên, nếu mà phân tán ra, chúng ta lúc này chỉ là người mới, khẳng định sẽ không tránh khỏi bị áp bức khi dễ. Cả các ngươi nữa nghĩ thế nào?”

-“Ta không nói trước được, tới lúc đó tính.”-Tiêu Viêm lên tiếng trả lời, Tiêu Huân Nhi liếc mắt qua hắn rồi im lặng chứng minh nàng câu trả lời liền giống hắn.

-“Còn hai người thì sao, Hạ Lăng, Bạch Sơn?”-Hồ Gia không tỏ ra thất vọng khi bị từ chối tiếp tục quay qua hai người còn lại.

-“Ta thích một mình hơn.”-Vô Tà nhún vai nói-“Mà ta khuyên người đẹp chuẩn bị sẵn sàng mà bắt lấy bảo bối thì hơn, chuyện vào học viện là hơn nửa tháng sau mà. Từ những năng lượng trảo kia sẽ bay ra đồ vật.”

Vô Tà vừa dứt lời từ một trong những năng lượng trảo bay ra một đạo tử quang hướng về phía năm người mà tới. Viên cầu trắng hướng Tiêu Huân Nhi mà bay tới, năng phản ứng nhanh chóng đưa ngọc thủ ra mà bắt lấy. Dưới ánh mắt nhìn chăm chọc của ba người khác trong phòng, ngọc thủ mềm mại nhắc lên đem từ quang thu vào lòng bàn tay. Sau đó, tử quang chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hiện ra một quyển trục bao phủ trong một tầng năng lượng màu tím.

-“Huyền giai cao cấp công pháp, Tử lôi quyết?”-Nắm lấy quyển trục màu tím, bàn tay Huân Nhi nhẹ nhàng tiến tới, hoàn toàn là không gặp bất kì ngăn trở xuyên qua tầng năng lượng này, liếc nhìn hàng chữ bên ngoài quyển trục, nhẹ giọng thốt.

-“Các ngươi cứ từ từ mà bắt lấy đi.”-Vô Tà đi tới một vị trí khác mà lấy ghế bô nằm xuống không quan tâm những chuyện xảy ra nữa. Tất cả đều ngạc nhiên vì hành động này của hắn, không phải là buông tha đó chứ. Nhưng chỉ một lát sau liền hiểu khi mà những quang cầu phát ra ánh sáng mạnh nhất đều bay về phía Vô Tà mà lượn lờ xung quanh đầy quần quít với hắn.

-“Chuyện này là sao?”-Tất cả đều kinh ngạc.

-“Các ngươi tới tự lựa cho mình đi.”-Vô Tà lên tiếng nói đánh thức mấy người đang ngơ ngác kia. Hắn không quan tâm những món ở đây lắm bắt kể công pháp hay đấu kỹ thậm trí cả vũ khí hay đồ phòng ngự.

-“Được, ta không khách khí.”-Hỗ Gia không từ chối mà tiến tới đưa tay bắt lấy một quang cầu, tuy nhiên bay nàng không thể xuyên qua được lớp quang mang nên đành phải thả lại lấy một quang cầu khác.

Vô Tà ngáp dài một cái rồi nhắm mắt lại tiếng ngáy nhẹ vang lên.

...

...

...

Nửa canh giờ sau.

Vô Tà đang nhắm mắt chợt mở bừng mắt ra, cơ thể hắn bắn lên không hướng một quang cầu mà đánh tới, quang cầu đó như cảm nhận được có người đang muốn chiếm lấy nó liền lần tránh qua một bên né đi bàn tay đang vươn tới của Vô Tà với tốc độ cực kỳ mau chóng. Bốn người kia thấy hành động của Vô Tà thì giật mình sau đó thì kinh ngạc trước tốc độ của hắn và kinh ngạc là vì mục tiêu của hắn liền phát ra ánh sáng yếu ớt mà thôi.

-“Được, để xem ngươi né nhanh hay ta bắt nhanh đây.”-Vô Tà hạ xuống đất tay kết một thủ ấn phức tạp, rồi cơ thể hắn lóe lên biến mất, quang cầu trên không kia cũng biến mất.

-“Tốc độ thật nhanh!”-Tiêu Viêm kinh ngạc nói, nếu Vô Tà dùng tốc độ này đối chiến với hắn thì hắn đã sớm thua rồi.

-“Ta ca còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật nữa đây.”-Tiêu Huân Nhi thấp giọng nói một mình, nàng nhận ra thân phận hắn nhưng thể hiện ra như không biết là vì không muốn phá hỏng chuyện hắn dự tính làm.

...

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã được một khắc đồng hồ kể từ lúc Vô Tà truy đuổi viên cầu kia mà vẫn không thể chiếm được. Trong thời gian một khắc này thân ảnh hắn cũng xuất hiện ở vị trí cũ mấy lần để thu hút các quang cầu khác tiến lại gần cho đám người Tiêu Huân Nhi lựa chọn.

-“Mẹ nó cuối cùng cũng bắt được, ngươi thật là cứng đầu mà.”-Vô Tà mở miệng nắc một câu, trong tay hắn quang cầu biến mất để lộ ra một viên ngọc ‘bình thường’ không chút dao động đầu khí, đã thể còn mẻ một miếng nữa.

-“Ngươi bỏ công sức ra để bắt lấy một miếng toái ngọc này?”-Hỗ Gia lắc đầu nói, ngay từ đầu quang cầu đã sáng mờ nhạt rồi thì vật phẩm bên trong cũng tầm thường mà thôi.

-“Chịu thôi, ta có cảm giác nó đối với ta là cần thiết.”-Vô Tà cũng không biết tác dụng của miếng toái ngọc này thế nào, hắn tùy ý bỏ vào trong ngực áo-“Bỏ đi, mất công bắt được chả lẽ vứt lại. Cả ngươi cần là thứ gì ta giúp các ngươi bắt tới, sắp hết giờ rồi.”

-“Ngươi kiếm tới ta một bộ đấu kỹ đi.”-Hỗ Gia không chút khách khí nói.

-“Dùng trường tiên đúng không?”-Vô Tà vươn tay ra bắt lấy một quang cầu gần đấy, bóp nhẹ nắm tay quang mang liền vỡ vụn trong tay hắn xuất hiện một quyển trục lục sắc, Vô Tà không để ý ném qua cho Hỗ Gia.

-“Địa cấp đấu kỹ?!”-Hỗ Gia kinh ngạc, một quyển địa cấp liền cứ đơn giản ném cho nàng như vậy.

-“Ngô Hạo phân ngươi đây!”-Vô Tà cũng ném cho Ngô Hạo một quyển đấu kỹ. Còn về hai người Tiêu Viêm và Tiêu Huân nhi hắn không chọn cho họ thứ gì, vì nếu có họ cũng không nhận lấy.

-“Huân Nhi sao không lấy một quyển đi.”-Hỗ Gia lên tiếng hỏi.

-“Ta tạm thời không cần đến.”-Tiêu Huân Nhi nhẹ nhàng lắc đầu nói.

-“Các ngươi cũng đừng lựa chọn thêm làm gì, đấu kỹ thì một môn làm át bài chủ là được rồi, Chớ nên ôm quá nhiều mà phân tâm.”

-“Sao ngươi không lấy thứ gì?”-Ngô Hạo thấy Vô Tà không lấy thêm thứ gì ngoài viên ngọc vỡ kia liền hỏi.

-“Đấu kỹ và công pháp của hần cần lựa thêm sao?”-Hổ Gia chề môi nói.

-“Ta có công pháp phù hợp với bản thân rồi.”-Vô Tà tùy ý nói-“Không có môn công pháp mạnh nhất chỉ có môn công pháp thích hợp nhất mà thôi, chỉ cần công pháp đó phù hợp với bản thân thì Hoàng cấp đều mạnh mẽ.”

-“Ngươi nói vậy không sợ bị người khác cười sao? Cái gì mà thích hợp cơ chứ.”-Hổ Gia bật cười.

-“Thế này là cấp nào đây?”-Vô Tà phóng xuất đấu khí, màu sắc cực kỳ mờ nhạt.

-“Hoàng cấp?! Ngươi nói là thật?”-Ngô Hạo đầy kinh ngạc, hần lúc vừa rồi tuy không cười nhưng trong lòng là không tin, lúc này thấy Vô Tà tu luyện chỉ là Hoàng cấp liền mạnh mẽ như thế như chứng minh lời hần nói là thật.

-“Sao mà già được.”-Vô Tà thu lại đấu khí.

-“Ra ngoài ta tới thỉnh giáo tu luyện được chứ?”-Ngô Hạo nghĩ một chút rồi nói.

-“Tất nhiên là được, nhưng...”-Vô Tà gật đầu nói rồi hơi dừng lại một chút.

-“Nhưng gì cơ? Không được nói ai hã, ta biết rồi.”

-“Không phải. Mà là buổi chiều liền không được, ta còn phải dành thời gian cho Nhược Lâm đạo sư nha.”-Vô Tà cười nói.

-“A, thì ra là thế.”-Tất cả đều gật gù nói.

-“Vậy ta sẽ đến buổi sáng.”

-“Ta đến được luôn chứ?”-Hổ Gia cũng mong muốn mình mạnh lên.

-“Ai đến cũng được hết.”-Vô Tà tùy ý nói, tất nhiên không phải hần rảnh rồi mà đi giúp người khác tu luyện nhưng là vì đó cũng là phương pháp học tốt nhất, nhiều người nhiều vấn đề nhiều cách nghĩ.

...

...

Thêm một khắc thời gian nữa thì thời gian lựa chọn bảo vật cũng kết thúc, các quang cầu dần biến vào các quang tráo, Vô Tà thu thêm mấy loại được liệu rồi phát tay tất cả những quang cầu xung quanh hần đều trở về tiến nhập vào quang tráo.

-“Người chẳng phải bảo lấy sao?”-Ngô Hạo nhớ lúc đầu Vô Tà nói, giờ hần không coi Vô Tà là nói đùa nữa mà thật sự có khả năng đó.

-“Làm vậy thì lựa sau còn bảo bối đầu nữa cơ chứ.”-Vô Tà nhún vai đáp, thu lấy mấy chục cây được liệu vào nạp giới.

-“Ngươi mà cũng nói thế khi thu cả đồng được liệu như thế sao?”-Hổ Gia chề môi nói.

-“Ta để lại cũng nhiều mà, như vậy là quá tốt bụng rồi còn. Được rồi đừng nói nữa, tới thời điểm phải ra ngoài rồi.”

Sau khi năm người rời khỏi, những năng lượng tráo đang trong tình trạng xoay vòng trong căn phòng kích cỡ vĩ đại bắt đầu nhỏ lại. Chốc lát sau, năng lượng tráo biến thành một điểm nhỏ, rồi một tiếng răng rắc nhỏ vang lên, hoàn toàn biến mất.

Cổ lão đại môn bị đóng chặt đột nhiên nhẹ nhàng bị mở ra. Ánh nắng ấm áp nghiêng nghiêng tràn qua khe cửa. Trong thông đạo tối tăm chợt hiện lên một vệt quang ngân thật dài, rồi kéo theo từng vệt làm sáng bừng thông đạo. Đại môn đã mở, năm người bọn Tiêu Viêm lục tục bước ra.

Nghe được tiếng mở cửa, một gã áo bào tro đột nhiên nhúc nhích tay áo bào. Đám người Tiêu Viêm bắt chợt cảm giác được một cỗ năng lượng bàng bạc, vô hình quét ngang người họ. Năng lượng vô hình tựa hồ chỉ có tác dụng quét qua người cả bọn, do đó chỉ kéo dài chưa đến mười giây, rồi lại như thủy triều thoái lui cho đến khi hoàn toàn tiêu thất.

-“Đã hết giờ rồi, đi cả đi, nhớ, việc xảy ra tại đây hôm nay, bao gồm cả tin tức bên trong Tàng Thư Các, các người không được tiết lộ nữa lời cho kẻ khác.”-Âm thanh khàn khàn có vẻ già nua chậm rãi vang lên tại khu vực cửa chính.

-“Ha ha, đều ra hết rồi sao?”-Nhìn năm người vừa bước ra, Hổ Kiên lúc trước đứng như tòa lâu các chợt cười nói-“Chắc không tay không mà về chứ?”

“Vậy là tốt, không cần biết vật trong tay có hợp ý hay không, ít nhất cũng coi như có thu hoạch.”-Thấy năm người nhẹ gật đầu, Hổ Kiên cười cười, hơi khom người trước hai gã áo bào tro trông như hai lão tăng đang đứng hai bên cửa, nói-“Mấy tiểu gia hỏa này cũng đã ra hết rồi, vậy ta cũng không làm phiền hai vị tiếp tục khổ tu. Cáo từ”

Hai gã áo bào tro vẫn không có phản ứng trước những lời nói của Hổ Kiên, mà Hổ Kiên cũng không để ý phát tay nói-“Theo ta đi thôi!”

Ánh mắt Hồ Kiền quét qua năm người, sau khi nhận thấy họ đều không có thương tổn gì liền lần nữa ôm quyền hướng về hai vị áo bào tro. Xoay người hướng về chỗ khung cửa ản hình bị đang vô hình đại thủ vạch ra mà đi-“Theo sát ta, không được chạm đến những nếp gấp không gian đó, bằng không ta cũng không cứu được các ngươi.”-Lúc chuẩn bị xuyên qua khung cửa ản hình, Hồ Kiền nghiêng đầu nhắc nhở một tiếng. Sau đó, nửa người trên duy trì bất động, cước bộ đang ra, một bước từ bên trong cánh cửa bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thế giới trong toái ngọc

Bên trong thư phòng rộng rãi, Hồ Kiền nhìn bức tường thư phòng chậm chậm khép lại, sau đó mới xoay người về phía năm người bọn Tiêu Viêm đang đứng trong phòng, cười nói-“Được rồi, phần thưởng của các người cũng coi như đã đạt tới tay. Kế tiếp hãy nghỉ ngơi hai ngày đi. Hai ngày sau cũng là lúc các ngươi phải vào nội viện. Đến lúc đó, các ngươi sẽ ngấm đặng thỏa thích. Đúng rồi, lại nhắc nhở các ngươi một lần, lúc người mới vừa vào nội viện, muốn không bị đám học viên cũ hiếp đáp trừ phi quyền đầu của người cứng hơn họ. Đương nhiên, những học sinh có thể tiến nhập nội viện cơ bản đều là những thành phần ưu tú của ngoại viện. Thiên phú tu luyện của họ không tệ, lại thêm phương thức tu luyện đặc thù của nội viện, người mới các ngươi muốn bắt kịp tiến độ của họ e rằng sẽ có chút khó khăn.”-Ánh mắt Hồ Kiền quét qua năm người nói-“Do đó, xin khuyên các ngươi, tận lực vượt qua mọi trở ngại, hợp tác với nhau, nếu không, hậu quả chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào.”

-“Chẳng lẽ còn có thể bị những tên đó phé tay phé chân rồi thù tiêu sao?”-Hồ Gia không tin tà.

-“Không đến mức như thế, nơi này của chúng ta là học viện, không phải chiến trường. Nhưng cái cảm giác bị người ta dùng thực lực chà đạp chắc sẽ không dễ chịu lắm đâu nhỉ? Mấy tên các ngươi, kẻ nào không phải tràn ngập ngạo khí hả?”-Hồ Kiền lắc lắc đầu cười nói-“Được rồi, nếu không có gì thì về trước đi. Hai ngày sau tập trung ở đây để báo danh. Lúc đó sẽ đưa các người vào nội viện.”

-“Khoan đã, không phải là một tháng sao?”-Vô Tà lập tức nói, hẩn nghe đồn là một tháng mà.

-“Một tháng là bắt đầu tính từ lúc chính thức ghi danh chứ không phải là sau khi kết thúc thi tuyển.”-Hồ Kiền lên tiếng giải thích.

-“Không vui rồi, ta đi trước cáo từ.”-Vô Tà chào một tiếng rồi đi nhanh ra ngoài, hẩn tưởng một tháng làm hứa qua với Dương Kha cảm được mỹ nữ vào lòng nên chậm chạp mà tiến, nhưng bây giờ thời gian hai ngày là quá gấp cần phải tung ra quân bài bí mật để kết thúc nhanh gọn lẹ không thì hẩn thành tên thất hứa mất.

-“Hẩn ta có chuyện gì mà gấp gấp thế nhỉ?”-Hồ Gia thắc mắc hỏi.

-“Không biết nữa, nếu hẩn bận thì hai ngày tới tạm thời đừng tìm hẩn thì hơn.”-Ngô Hạo lắc đầu nói.

...

...

...

Phía hậu sơn của học viện.

-“Hạ Lăng sư phụ, ta là hát như vậy được chưa?”-Một nam nhân to con khuôn mặt nhuộm vẻ mệt mỏi, hẩn đã một ngày một đêm theo lời Vô Tà tập đi tập lại một bài hát. Nam tử này không ai khác chính là Dương Kha, Vô Tà là muốn dùng vũ khí bí mật nên đã lôi hẩn tới hậu sơn mà dạy hát một bài trong lúc tỏ tình.

-“Tạm ổn. Tiếp tục đi, ngươi cũng chẳng nói cho ta một tháng là tính từ lúc đăng kí nên gấp gấp là do ngươi chuốc lấy chứ đừng than vãn.”

-“Cái này còn khó hơn cả đánh nhau nữa.”-Dương Kha cực khổ nói, bảo hẩn đi đánh nhau còn nhàn hơn là nói hẩn tập hát thế này.

-“Ngươi cố gắng đi, ngươi có chất giọng tốt, ta lúc đó là phải tập mấy năm mới được như ngươi bây giờ.”-Vô Tà đẩy khích lệ nói-“Ta tạm thời bước vào trạng thái tu luyện chuyên sâu, sáng mai liền gọi ta tỉnh lại lúc đó là thời điểm ngươi chuẩn bị bắt lấy mỹ nhân tâm.”

-“Được, thưa sư phụ.”-Dương Kha nghe khích lệ liền cố gắng hơn rất nhiều.

...

...

...

-“Một không gian trong viên ngọc ư?”-Vô Tà thấp giọng nói, hần nhập hồn vào viên ngọc thì thấy bản thân xuất hiện trong một không gian bao la, mấy lần hần đánh bạo thử tiến nhập sâu hơn nhưng lại sợ quá thời gian nhập nội viện liền rút lui. Sau nhiều lần thử nghiệm liền phát hiện mặc dù linh hồn hần tiến nhập không gian trôi qua bao lâu đi chăng nữa thì thời gian bên ngoài cũng chỉ vừa trôi qua một cái chớp mắt mà thôi. Nên lần này hần quyết tìm ra bí mật của viên ngọc vỡ mà hần bắt được trong Tầng Thư Các của Già Nam học viện.

-“Cuối cùng ngươi cũng tới, ta đã đợi ngươi cả mấy vạn năm rồi.”-Một bóng người lơ lửng xuất hiện trước mặt Vô Tà khi hần tiến sâu vào bên trong.

-“Ngươi là ai?”-Vô Tà đẩy cảnh giác nói, hần cảm thấy khí tức quen thuộc từ bóng người trước mặt.

-“Ta là kết tinh của tiểu vũ trụ này, đã từng theo sư phụ của ngươi chiến đấu trước kia.”-Nhân ảnh trước mắt Vô Tà tỏ ra tràn ngập mùi vị tang thương.

-“Thật sao? Thật tốt quá!”-Vô Tà đầy mừng rỡ nói-“Sư phụ có bảo qua ở vị diện này có một chiến hữu của người, cần tìm người đó để được giúp đỡ.”

-“Hần còn sống?!”-Nhân ảnh ngạc nhiên, sau lại tỏ ra mừng rỡ.

-“Không hần đã hoàn toàn biến mất.”-Vô Tà nhắm mắt tưởng niệm lại.

-“Cuối cùng cát bụi vẫn phải trở về cát bụi.”-Nhân ảnh liền thở dài một hơi.

-“Linh hồn ngài chắc trải qua năm tháng mà hao tổn rất nhiều?”-Vô Tà lo lắng hỏi.

-“Đúng thế.”-Nhân ảnh lập tức gật đầu.

-“Có cách nào hồi phục lại không? Lão sư lúc biến mất không có kịp nói qua.”

-“Ngươi thả lỏng phòng ngự linh hồn ra, ta muốn tiến nhập vào, một khi giao ước với chủ nhân mới ta liền có thể chậm rãi mượn nhờ giao ước mà phục hồi. Chuyện này có phần làm khó ngươi một chút, nếu ngươi không đồng ý cũng được.”-Nhân ảnh tỏ ra không cưỡng ép Vô Tà phải đồng ý-“Tiểu vũ trụ này vẫn thuộc về ngươi, dù sao ngươi cũng là đệ tử của hần mà.”

-“Không, không, ta nào có đề phòng với tiền bối cơ chứ.”-Vô Tà lập tức mở rộng phòng ngự linh hồn mình ra-“Tiền bối mau kí giao ước nếu không ngài biến mất thì ta thật sự rất đau lòng.”

-“Làm khó ngươi rồi.”-Nhân ảnh lóe lên tiến nhanh vào người Vô Tà, tiến thẳng vào đan điền của hần.

-“Tà ca sao anh lại để linh hồn khác tiến nhập vào ký sinh cơ chứ?”-Cơ Diễm lập tức hiện ra trách mắng, lúc trước nàng bị một lực nào đó cầm cố không thể ra được nay liền mất đi mà lập tức lao ra-“Một khi thả lỏng linh hồn phòng ngự liền.....”

-“Hahahah, đã quá trễ rồi, tên nhóc ngu ngốc này cứ thế mà dâng cơ thể lên cho ta.”-Vô Tà bật cười quái dị.

-“Ngươi.”-Cơ Diễm biết lúc này trách mắng liền không được gì, cơ thể như một đạo lưu tinh cũng muốn nhân lúc phòng ngự linh hồn chưa đóng hoàn toàn mà tiến nhập.

-“Đùa em chút thôi.”-Vô Tà cười nói-“Em cũng tiến vào xem kịch vui luôn đi chứ ở ngoài liền buồn bã lắm.”

-“Kịch vui?”-Cơ Diễm không biết người nói là Vô Tà hay là nhân ảnh kia nhưng vì an nguy của Vô Tà nàng không chút chần chừ tiến vào.

...

...

...

Trong thế giới tinh thần của Vô Tà.

-“Thằng nhóc ngu ngốc, khặc khặc khặc, ta cuối cùng cũng có một khối cơ thể rồi.”-Nhân ảnh dần ngưng tụ thành một trung niên nhân, đầy rõ ràng.

-“Thật sao chút mừng, chúc mừng!”-Vô Tà đập bước tiến tới vỗ tay đầy vẻ chúc mừng.

-“Sao ngươi vẫn còn tỉnh?”-Trung niên nhân kia ngạc nhiên khi thấy linh hồn Vô Tà vẫn chưa rơi vào ngũ say.

-“Do ngươi quá ngu thôi.”-Vô Tà bật cười nói-“Đang nghĩ cách đào cái hố để ngươi tiến vào mà không ngờ ngươi cứ thế mà vào, thật khâm phục độ dũng cảm của ngươi.”

-“Ngươi, ngươi phát hiện ra ta.”-Trung niên nhân liền ngạc nhiên, hèn gì hần cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá dễ dàng.

-“Do ngươi ngu quá mà.”-Vô Tà lập lại lời mắng tên đó ngu lần nữa-“Thứ nhất viên ngọc liền vỡ phân nửa, mà giọng ngươi vẫn khỏe mạnh, chứng tỏ ngươi mới hình thành không lâu mà thôi. Thứ hai nghe tin sư phụ ta còn sống ngươi khẽ giật mình một cái, động kịch quá dở, sau đó giọng nói lại có phần vui vẻ khi nghe ta xác nhận đã chết. Thứ ba, cái này là cái ngu nhất trên đời của ngươi đây.”

-“Là gì?”

-“Công pháp ta tu luyện là hấp thụ, bất cứ thứ gì vào trong cơ thể ta đều chỉ cần một ý niệm của ta liền biến thành năng lượng cho ta. Ta đang suy nghĩ xem lừa người vào bằng cách nào mà không ngờ người tự đào hố rồi tự nhảy luôn mới hay chứ. Điều thể tin được trên trần đời có người ngu như thế. Cái này gọi là ngu hết phần thiên hạ này.”-Vô Tà lắc lắc đầu nói.

-“Ta là chiến hữu của lão sư người.”-Trung niên nhân gấp gấp nói khi cảm thấy linh hồn mình càng lúc càng yếu đi.

-“Cho dù là hấn cũng một số phận giống người mà thôi.”-Vô Tà cười khẩy nói.

-“Đừng, đừng, đừng ta sẽ dâng tiểu vũ trụ này lên cho người.”-Trung niên nhân bắt đầu cầu xin.

-“Người lại thể hiện độ ngu của người ra rồi, ta giết người xong nó chẳng phải là của ta sao? Từ ký ức của người ta liền biết nên làm thế nào không cần người chỉ đạo.”-Vô Tà nhún vai nói rồi quay qua Cơ Diễm-“Kịch hay không người đẹp.”

-“Anh làm em lo muốn chết. Là anh giam cầm em sao?”

-“Đúng thế nha.”-Vô Tà gật đầu, hấn là cố tình chứ không tên kia nhìn ra được điều gì liền khó khăn, vì hấn là kết tinh của tiểu vũ trụ này một khi để hấn ta chạy liền không cách nào bắt lại được.

-“Mà sư phụ anh là người nào? Em thật sự không thể tưởng tượng được mức độ cường đại của ông ấy.”-Cơ Diễm thắc mắc hỏi.

-“Ta cũng không rõ, lão ta chỉ truyền cho ta chút kiến thức tu luyện, bộ công pháp rồi biến mất.”-Vô Tà nhún vai nói, hấn tiếp nhận ký ức của linh hồn kia cũng không có nhiều thông tin vì linh hồn đó là mới hình thành hơn vạn năm trước, cái này hấn liền không hiểu, một vạn năm ở đây là thời gian này thì hai khoảng thời gian trong ngoài trôi qua như nhau. Trong khi đó hấn ở trong này bao lâu cũng chỉ như cái chớp mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Vô Hạn Giới

Vô Tà sau khi hấp thụ được linh hồn quần chúng tự nhận là kết tinh của vũ trụ này, hấn có thể dùng ý niệm mà di chuyển khắp nơi trong tiểu vũ trụ này. Mà Vô Tà không ngờ tiểu vũ trụ này diện tích cũng chỉ bằng một dải ngân hà nhỏ mà thôi, điều này làm hấn nghi ngờ thuyết vũ trụ rộng lớn vô cùng vô tận. Tạm bỏ qua mấy cái lý thuyết đó Vô Tà bắt đầu nhắm mắt cảm nhận sự sống ở tiểu vũ trụ này, dù độ rộng tính cả trăm nghìn năm ánh sáng nhưng để quét một vòng liền không tới một khắc đồng hồ. Rất nhanh Vô Tà cảm nhận được hơi thở ở tại vị trí trung tâm tiểu vũ trụ.

-“Tôi đó xem sao đã.”-Với một ý niệm Vô Tà liền xuất hiện tại mảnh đất trung tâm, đúng vậy là một mảnh đất như hòn đảo bay lơ lửng giữa vũ trụ, mà không phải là một hành tinh. Nhẹ nhàng đặt chân xuống mảnh đất này, Vô Tà hít nhẹ một hơi, hơi thở tự nhiên trong lành khiến hấn cảm giác tinh thần thanh thản hơn rất nhiều. Khung cảnh chứ như vườn Địa Đàng trong truyền thuyết vậy.

-“Chàng trai trẻ thấy nơi đây thế nào?”-Một giọng nói già nua vang lên phía sau lưng Vô Tà, giọng nói đầy hiền lành đủ khiến người đa nghi nhất cũng không sinh ra được cảnh giác.

-“Thật tuyệt!”-Vô Tà chỉ nhẹ nhàng nói hai từ để diễn tả cảm xúc trong lòng mà thôi. Quay lưng lại hấn thấy một lão già râu tóc bạc trắng như cước, đang cười hiền lành đánh giá hấn như gia gia đánh giá cháu trai của mình.

-“Hohoh.”-Lão già quay người đi về phía một căn nhà nhỏ không biết từ đâu xuất hiện-“Chàng trai trẻ mau vào đây chúng ta chậm rãi nói chuyện. Ừm, tiểu nữ oa cũng vào thôi.”

Lão già vỗ tay một cái, Diễm kiếm trên lưng Vô Tà tự thoát ly khỏi lưng hấn mà biến thành hình dạng của Cơ Diễm. Điều này khiến Vô Tà ngạc nhiên, hấn cảm nhận được người này có quan hệ không nhỏ với lão sư của hấn.

-“Diễm nhi, chúng ta cùng vào thôi.”-Vô Tà vươn tay thử ôm lấy Cơ Diễm, rồi hấn cảm thấy vui vẻ vì có thể chạm vào được nàng ta như thế này.

-“A!”-Cảm nhận được hơi ấm từ Vô Tà, Cơ Diễm khẽ giật mình, rồi như chú chim nhỏ nép vào lòng hấn.

-“Tuổi trẻ thật tốt.”-Lão già cười nói.

-“Ta không từ chối quan điểm này.”-Vô Tà cười ha hả, mang theo lão già đi vào trong căn nhà nhỏ. Bên trong đồ đạc cực kỳ đơn sơ với chỉ một chiếc bàn tròn thấp làm từ gỗ mà thôi, không biết từ đây lão già lấy ra một bộ ấm trà tự động thủ rót cho hai người Vô Tà.

-“Xin lỗi, ta không uống trà.”-Vô Tà lên tiếng từ chối.

-“Thế uống bia chứ.”-Lão giả gõ nhẹ vào ly trà, trong nháy mắt liền biến thành một cốc bia.

-“Tất nhiên.”-Lần này Vô Tà cũng không từ chối.

-“Linh kiếm có trong tay ngươi luôn chứ?”-Lão giả từ tốn hỏi.

-“Linh kiếm đã không còn. Tuyệt kiếm ta đã nhờ nàng đi làm việc khác, tạm thời không có ở đây.”

-“Là nữ sao? Ngươi chắc là có tu luyện qua Trường Sinh quyết.”

-“Tiền bối cũng biết đến Trường Sinh quyết sao?”

-“Tất nhiên rồi, sư phụ ngươi cũng tu luyện qua mà.”-Lão giả nhấp nhỹ ly trà trong tay nói.

-“Mà sao tiền bối nghe Tuyệt kiếm là nữ mới xác định được.”-Vô Tà thắc mắc hỏi.

-“Ngươi không biết gì về nó sao? Lão kia làm ăn kiểu gì vậy?”

-“Lão ta lừa ta tu luyện môn quyết pháp đó, đơn giản nói qua số mệnh ta liền trở nên trắc trở.”-Vô Tà nhìn ly bia trong tay tự đầy lại mà hơi ngạc nhiên.

-“Dù sao tiểu tử ngươi cũng tu luyện rồi vậy ta giải thích cho ngươi cũng được.”-Lão giả vỗ tay nhẹ một cái, từng viên cầu như bong bóng xà phòng hiện lên lơ lửng trên không trung.

-“Coi mỗi vị diện như một quả bong bóng đi, khi một linh hồn xuyên qua dù vô tình hay cố ý thì liền tan vỡ và biến mất.”-Lão giả chạm nhẹ tay vào một bong bóng trước mặt khiến nó tan vỡ-“Người tu luyện Trường Sinh quyết coa đặc thù xuyên qua lớp màn mỏng manh đó mà không gây ảnh.”

-“Thế sao ta lại ở đây cơ chứ?”

-“Trận chiến năm đó, lớp màn mỏng liền xuất hiện vết nứt, sư phụ của ngươi đã chiến thắng và dùng chút sức mạnh còn sót lại để vá lại các vết nứt đó. Biết mình khó mà qua khỏi nên đã dùng giải hồn mà đưa truyền thừa đi khắp các vị diện.”-Lão giả chậm chậm nói, hình ảnh giữa không trung mô phỏng lại trận chiến năm đó và các lão sư Vô Tà vá lại vết nứt.

-“Tuy nhiên vá thì vá nhưng trong thời gian nứt vỡ có nhiều linh hồn lọt vào các vị diện, tốt xấu lẫn lộn nhưng rất có thể sẽ dẫn đến mất cân bằng mà phá hủy luôn cả vị diện đó. Thế nên cần người thừa kế để mà giải quyết vấn đề đó.”

-“Ta từ chối được chứ?”-Vô Tà lập tức nói-“Ta không phải thánh nhân đi cứu vớt người khác, chưa kể còn nữ nhân ta ở vị diện này.”

-“Không thể được.”-Lão giả chậm rãi lắc đầu-“Tuy không muốn đặt trách nhiệm lên vai kẻ khác nhưng lúc này ta bất lực không thể làm gì được. Về nữ nhân ngươi không cần lo lắng về chuyện đó, vào thời khắc ngươi chuyển giao vị diện liền giống như ngươi vào đây vậy chỉ là cái chớp mắt cho dù ngươi đi bao lâu cũng vậy. Đến khi các vị diện ổn định ngươi có thể qua lại các thế giới chỉ bằng một ý niệm, hoặc đưa tất cả vào Vô Hận giới này mà cùng chung sống.”

-“Vô Hận giới, ta rõ ràng là thấy biên giới mà.”

-“Thế giới này sẽ rộng ra khi ngươi mạnh lên.”

-“Ra vậy, nếu không thể từ chối vậy ta chắc chỉ còn chấp nhận mà thôi, qua các vị diện khác nhau ta được mang đi những gì?”-Vô Tà dễ dàng chấp nhận nhiệm vụ còn hơn phản kháng rồi cũng phải chấp nhận.

-“Ngươi lúc đó tự tìm hiểu chứ liệt kê liền khó khăn. Tuy nhiên sức mạnh là thứ chắc chắn không thể mang theo, tới mỗi thế giới ngươi lại phải tu luyện lại từ con số 0.”

-“Thế các nàng thì sao?”-Vô Tà chỉ qua Cơ Diễm.

-“Các nàng thì được, vì các nàng trở thành kiếm linh, như vậy liền coi như là vũ khí của ngươi rồi. Chỉ khi nào ngươi ruồng bỏ các nàng thì các nàng mới không theo được thôi.”

-“Thế các nàng ruồng bỏ ta thì sao?”

-“Làm gì có chuyện đó cơ chứ, à, ta quên không giải thích chi tiết này.”-Lão giả cười vỗ đầu nói-“Ngươi không cảm thấy mình khá đào hoa sao? Đó là do Trường Sinh quyết phát ra một loại khí chất thu hút người khác giới, có thể nói ngươi tán đổ ai đó thì trên năm thành là nhờ quyết pháp rồi.”

-“Sau khi ngươi có được tâm của các nàng thì trừ khi ngươi ruồng bỏ các nàng chứ các nàng thì không phản bội ngươi, thế nên chuyện một tác hậu cung một tác máu. Nhất là các nữ nhân đã cùng ngươi ngủ qua liền rất dễ phát sinh tình cảm với ngươi.”

-“Nghe cứ như trong tiểu thuyết nhi.”-Vô Tà bật cười nói-“Ngươi ngủ nàng, nàng liền đổ ngươi.”

-“Ta có nói chắc chắn là thế đâu, ngươi còn phải thể hiện bản lĩnh tán gái của mình nữa. Mà ta nhắc nhở ngươi một chuyện, khi ngươi đã vô tình hay cố ý khiến một người yêu ngươi mà ngươi lại từ chối nàng điều đó còn đau khổ gấp nhiều lần bình thường, nên ta khuyên ngươi một là bỏ qua định kiến dùng nắm đấm mà đánh ra một dân hậu cung hoặc ngươi cẩn thận.”

-“Ta hiểu rồi, từ trước đến nay ta cũng chỉ làm những gì ta thích, không quan tâm định kiến xã hội lắm.”- Vô Tà nhún vai nói.

-“Ngươi còn điều gì muốn hỏi không?”

-“Lão sư ta thật sự đã biến mất?”

-“Đúng thế, và bây giờ ta cũng phải đi.”-Lão giả nhẹ nhàng vuốt chòm râu, thân ảnh mờ dần đi.

-“Ly bia này có thể tạo ra bao nhiêu tùy thích?”- Vô Tà lại nốc hết ly bia.

-“Đúng thế, coi như ta tặng ngươi món quà cuối đi. Tạm biệt.”-Nói xong câu cuối lão giả liền tan biến vào trong hư vô.

-“Anh không buồn sao?”-Cư Diễm thắc mắc hỏi.

-“Buồn mớ gì? Lão ta nói đi chứ có nói chết đâu.”- Vô Tà nhún vai nói-“Đến lúc phải ra ngoài rồi. Trong này có linh khí nhưng không thể tu luyện được. Trước mắt em ở trong xem thời gian trong và ngoài với nhau là thế nào?”

-“Cũng được.”-Cư Diễm gật nhẹ đầu một cái thể hiện nàng không phản đối điều đó.

Vô Tà mạnh mẽ hôn lên môi nàng một cái, tuy là Diễm kiếm biến thành nhưng đôi môi nàng vẫn mềm mại, ngọt ngào và ướt át như thể thân thể thật vậy.

-“Um...um.”-Cư Diễm bị khóa môi bất ngờ không kịp phản ứng, hơi dầy dụa một cái rồi nàng trở nên yên lặng đón nhận nụ hôn của Vô Tà.

-“Anh thật là.”-Cư Diễm đôi mắt oán trách nhìn Vô Tà.

-“Thật là đẹp trai đúng không? Ta biết điều đó mà.”- Vô Tà hất tóc một cái nói-“Ta cấp quyền quản lý Vô Hạng giới này cho em rồi, em có thể điều khiển và đến bất cứ đâu mà em thích. Nhưng hạn chế điều khiển các hành tinh, tất cả đã vào quỹ đạo khép kín rồi, nếu không cẩn thận liền dẫn đến sự phá hủy.”

-“Em biết rồi, em sẽ cẩn thận.”-Cư Diễm gật đầu đáp.

-“Sau khi vào nội viện ta sẽ lập tức vào đây. Tùy thời gian trong trí nhớ của tên mà ta hấp thụ là 1:1 nhưng ta không chắc điều đó có đúng không nên có thể vài tháng thậm chí lên tới hàng chục năm, anh mới xuất hiện.”

-“Anh không cần lo cho em đâu, dù trăm năm đi chăng nữa đối với em cũng chỉ như cái chớp mắt mà thôi.”-Cư Diễm lắc nhẹ đầu.

-“Ta đi đây.”- Vô Tà ôm lấy Cư Diễm một cái rồi thoát ly Vô Hạng giới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tổ tình và chuẩn bị tiến vào nội viện

Vô Tà rời khỏi Vô Hạng giới, thi viên toái ngọc trên tay liền biến mất, linh hồn hần nhiều hơn một ký tự vô hạn được khắc lên. Có vẻ như sau khi thành chủ nhân của Vô Hạng giới thì nó liền nhập luôn vào linh hồn Vô Tà. Thời gian cũng chỉ là một cái chớp mắt nên hiện tại hần liền rảnh rồi mà chuẩn bị sẵn đạo cụ và sân khấu cho ngày tổ tình bằng phương pháp hiện đại đầu tiên của thế giới này là dấu mốc làm nên truyền thuyết của Già Nam học viện.

...

...

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, tại khu vườn phía sau học viện, học viên tập chung lại xếp thành vòng tròn tò mò nhìn bóng hình cao lớn của Dương Kha đang đứng phía giữa hình trái tim được tạo bởi những bông hoa. Dương Kha đầy lo lắng, nôn nóng chờ đợi, miệng liên tục lẩm bẩm câu thần chú của Vô Tà dạy hần để lấy lại bình tĩnh.

Một lát sau nhân vật chính, Linh Thi liền đến với khuôn mặt ngơ ngác khi tất cả ánh mắt đều đổ dồn về nàng, rất nhanh nàng thấy được bóng dáng Dương Kha, lúc đầu nàng không thể nói là thích Dương Kha nhưng đoạn thời gian vừa rồi sự thể hiện và lời đóng góp từ bằng hữu của nàng thì tình cảm với

Dương Kha liền được áp ú trong lòng nàng. Lúc này trước đám đông nàng vội tiến lại gần Dương Kha chỉ có cạnh hân nàng mới có cảm giác an toàn khi bị nhiều ánh mắt nhìn.

–“Mưa từng giọt thấm ướt trên vạt áo. Như lòng anh đang nhớ em dạt dào. Nhớ lần đầu gặp nhau, vẫn vương làm sao. Nhớ nụ cười quá ngọt ngào.

Em từ đâu bước đến như làn gió. Mơ cùng nhau ta nắm tay hẹn hò. Lỡ yêu nụ cười đó, chẳng ngại âu lo. Hạnh phúc đâu thể đoán đo. Ngày em đến thế gian ngọt ngào Khiến lòng này xuyên xao. Anh chỉ muốn nói câu xin chào. Mà sao con tim nôn nao.

Muốn cho cả thế giới được nhìn thấy em, thấy mình bên nhau Muốn ta sẽ mãi mãi cùng đi đến nơi ngấm muôn vì sao. Anh nghĩ duyên đã cho ta tìm thấy nhau. Thế nhưng bấy lâu, em ở đâu?

Ước cho tình yêu sẽ vĩnh viễn mãi như biển rộng sông sâu. Ước ta sẽ vĩnh viễn cùng nhau sống trong giấc mơ dài lâu. Anh ước, yêu mãi em đến tận kiếp sau. Mỗi giây chúng ta cũng đều có nhau.”-Giọng hát trầm ấm có phần ngọt ngào của Dương Kha vang lên ngay khi Linh Thi tiến đến gần hân. Từng bước chân chậm chạp tiến đến vị thiếu nữ đang đắm chìm trong tiếng nhạc. Nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Dương Kha quỳ một gối trước mặt nàng mà đưa về phía nàng một bó hoa-“ Cao hơn những đồi núi, sâu hơn đáy đại dương, sáng hơn cả mặt trăng, ấm hơn cả mặt trời, đến tận cùng bầu trời là tình yêu anh dành cho em. Em đồng ý làm vợ anh nhé.”

–“ Em.. Đồng ý.”-Linh Thi khuôn mặt đỏ bừng hạnh phúc nhận lấy bó hoa từ tay Dương Kha. Rồi trong đám đông một tiếng hô của ai đó vang lên.

–“ Hôn đi! Hôn đi!”-Tiếng hô liền được tất cả học viên hưởng ứng mà bắt đầu vang vọng cả bầu trời.

Do đã chuẩn bị tinh thần trước nên Dương Kha không hề quẩn quít mà ôm nhẹ Linh Thi vào lòng mà hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng. Do cảm giác quá ngọt ngào hạnh phúc trong lòng mà nàng quên luôn cả hai người đang đứng trước đám đông mà đáp lại nụ hôn của Dương Kha.

Nhiều thiếu nữ tràn đầy hâm mộ nhìn về phía Linh Thi mong ước có người tỏ tình mình giống như thế, còn nam học viên cảm thấy hối tiếc khi lúc đầu nghe Dương Kha thỉnh giáo Hạ Lăng mà khinh thường giờ thấy người mình khinh thường ôm về mỹ nữ cách nhẹ nhàng.

...

...

Nghe tin nhiều học viên tập chung lại phía sau học viện nên các giáo viên phải đến kiểm soát sợ sẽ xảy ra vấn đề không tốt, tới nơi thì thấy cảnh tượng này. Nhiều đạo sư trẻ tuổi lòng đầy nhiệt huyết tham gia chung với đám đông mà ủng hộ hết mình.

Trên một ngọn cây không xa, Hồ Kiên khẽ lắc đầu-“ Chắc lại là do tiểu tử Hạ Lăng bày trò đây. Không biết hân vào nội viện sẽ thế nào đây. Thật không nghĩ ra ai có thể dạy hân thành ra như thế.”

...

...

...

Tối hôm đó thì Dao Tuyết cũng quay lại, là nàng tự quay lại chứ không qua phương pháp giống như của Thanh Nhi vì nàng tạo thành một trận pháp che giấu đi bản thân rồi tiến vào nên không ai phát hiện được cả.

–“ Tà ca, Thanh Nhi muội là muốn vào đưa cho anh mấy món đồ, rồi cuối cùng quên luôn.”-Dao Tuyết lấy ra một chiếc nệm giới mà đưa cho Vô Tà.

–“ Là gì vậy?”-Vô Tà thắc mắc nhận lấy đưa tinh thần vào xem bên trong có vật gì. Trong không gian rộng lớn của nệm giới chỉ có bốn vật mà thôi.

–“ Các nàng ở đâu giả hội cướp về, quyền địa giai công pháp đã được Thanh Nhi chép lại nên mang đến cho anh luôn.”-Dao Tuyết giải thích-“ Công pháp em không rành phải đợi Diễm tỷ giải quyết, mà Diễm tỷ đâu rồi?”

–“ Nàng hiện tại ở không gian khác.”-Vô Tà thật lòng muốn vào đưa Cơ Diễm ra ngay nhưng mà dần lòng xuống đợi đủ ba ngày thì tính toán thời gian tốt hơn là đứng chỉ một ngày-“ Em vào với nàng đi.”

–“ Dạ.”-Dao Tuyết cũng nhìn ra Vô Tà không nỡ để Cơ Diễm một mình bên trong nên nhanh chóng đáp ứng. Thấy Dao Tuyết gật đầu Vô Tà liền đưa nàng vào trong Vô Hạn giới luôn, hân biết Cơ Diễm chắc chắn sẽ cảm nhận được nên không vào cùng.

...

...

Khi Nhược Lâm kéo Vô Tà đến trước thư phòng của phó viện trưởng Hồ Kiên, chỉ thấy trên khu đất trống phía trước cửa sớm đã đứng đầy không ít người, những người này phân tán vào những nhóm lớn nhỏ, thấp giọng cười nói với nhau, mà trong số những nhóm này, lại đều tự lấy Bạch Sơn, Ngô Hạo, Hồ Gia vây thành ba cái vòng tròn lớn nhất. Khi thấy Vô Tà đến bốn thiếu nữ lúc đại hôn chiến cùng nhóm với hân liền tiến tới chào hỏi.

–“ Bốn vị học tỷ chuyện hôm qua thật cảm tạ bốn vị.”-Vô Tà cười nói, xuất ra mấy viên đan dược-“ Chút đan dược coi như là lòng thành của ta.”

-“Ta không khách khí đâu.”-Yêu Lệ che miệng cười nhận lấy một bình phần mình.

-“Ta cũng không giúp được gì, cứ đưa phần ta cho Yêu Lệ được rồi, nàng giúp nhiều nhất.”-Song Nhi lắc đầu không nhận.

-“Đan dược này tuy không giúp mấy vị học tử trẻ như Nhược Lâm đạo sư nhưng có thể kéo dài về bề ngoài lâu gấp năm lần.”-Vô Tà giới thiệu một chút.

-“Là sao?”-Ninh Mộng chưa hiểu Vô Tà nói điều gì.

-“Là năm thời gian, về bề ngoài của mấy vị học tử chỉ như mới qua một năm mà thôi. Đồng thời giúp đa mấy vị học tử mịn màng hơn nhiều lắm.”

-“Thật sao? Song Nhi không lấy vậy...”-Yêu Lệ vươn tay tới nhưng Song Nhi người vừa nói nhường nàng đã bắt lấy phần mình rồi.

-“Ai nói ta không lấy cơ chứ.”-Con gái ai mà chẳng thích đẹp cơ chứ.

-“Thế còn phần ta đâu?”-Hồ Gia tiến lại vừa lúc nghe được Vô Tà giải thích tác dụng.

-“Già trẻ không gạt một vạn kim tệ chắc giá.”-Vô Tà chém đinh chặt sắt nói, rồi lại nở nụ cười kinh doanh-“Hồ Gia cô nương xinh đẹp thế mà phục dụng là đẹp hơn tới 4 thành lần đấy.”

-“Mua!”-Hồ Gia không chút suy nghĩ nói.

-“Thành giao.”-Vô Tà cười lấy ra đưa cho Hồ Gia một bình ngọc, hẳn là muốn vào nội viện kinh doanh nên luyện khá nhiều đan dược.

-“Mà ngươi bận việc là đi giúp tên kia?”-Hồ Gia giao tiền cho Vô Tà cách thoải mái.

-“Lỡ hứa rồi phải chịu thôi, lời hứa nặng như núi mà.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Nếu nàng ta không đồng ý tên đó thì sao?”

-“Biết đây là đan gì không?”-Vô Tà lấy ra một viên đan màu hồng phấn.

-“Ta có cảm giác không ổn về nó.”-Ninh Mộng quan sát viên đan mà nói.

-“Tinh dược. Dưới Đâu Hoàng cấp không thể tự giải được.”-Vô Tà đầy tự hào nói-“Tiền nhân có dạy qua thứ gì dễ làm trước. Chiếm lấy trái tim một thiếu nữ là khó, nhưng chiếm lấy thân xác họ thì dễ. Cứ làm điều dễ trước là được.”

-“Ngươi sắc lang.”-Mấy thiếu nữ ở đây liền đỏ mặt.

-“Hahah, đùa thôi. Tình thánh ta đây ra tay cỡ nào mà không được cơ chứ.”-Vô Tà vỗ ngực nói.

Đang chém gió hăng thì phó viện trưởng Hồ Kiên cùng vài lão giả chậm rãi đi ra, mà khi nhìn thấy bọn họ xuất hiện, toàn bộ những tiếng nói nhỏ khe khẽ trên khoảng đất trống liền dần dần yên lặng, một lát sau, thì hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

-“E.hèm!”-Hồ Kiên ho nhẹ một tiếng, lão tính là đợi thêm một chút nhưng thấy cháu gái mình đang đứng cạnh tên sát gái mà nói chuyện nên mới xuất hiện sớm-“Các học viên, hôm nay làm thời điểm các người đi vào nội viện, ở chỗ này ta phải chúc mừng các người một chút vì sau một thời gian dài cố gắng rất cuộc các người đã đạt được hồi báo xứng đáng. Sau khi vào nội viện, các người có lẽ sẽ không thích ứng ngay được với phương thức tu luyện ở nơi đó. Thế nhưng có một điểm ta chắc chắn đó chính là, các người có thể ở nơi đó, kích phát tiềm lực của mình ở trình độ cao nhất. Cũng không phải là ta nói mạnh miệng, chỉ cần ở bên trong nội viện đợi hơn một năm thì sẽ có được biến hóa giống như thoát thai hoán cốt, trong số các người có lẽ cũng có người biết đệ tử bên trong nội viện bởi vì dù sao bọn họ ngẫu nhiên cũng sẽ có ngày từ nội viện đi ra. Các người hẳn là biết rõ đệ tử trước khi đi vào với đệ tử sau khi đi ra có chênh lệch lớn cỡ nào.”

-“Nội viện, là hạt hạch tâm của Già Nam học viện, bởi vì tính chất bảo mật của nó, do đó đại đa số đệ tử ngoại viện kể cả đạo sư, cũng không biết phương vị chính xác của nó. Cho nên, chúng ta sẽ đem nhóm các người đưa đến một nơi nào đó.”-Hồ Kiên cười cười, ngẩng đầu nhìn xa xa bầu trời. Ở nơi đó, mười bóng đen đang bay vút đến. Sau một lát, bóng đen dần dần trở nên to lớn, đó rõ ràng là mười đầu sư thú rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Ta cảm thấy không ổn!

Mười sư thú mang theo bóng đen thật lớn xẹt qua học viện. Hồ Kiên phát phát tay về phía sư thú trên bầu trời. Chợt, các bóng đen cùng hạ xuống,

cuối cùng trong lúc cuồng phong quét qua, mười đầu sư thú dừng lại trên mặt đất trống cách đó không xa. Ánh mắt mọi người đảo qua, lại phát hiện ở trên lưng sư thú, tương ứng có hai người điều khiển chúng nó.

-“Tốt rồi! Đã đến giờ, các vị đồng học lên đi, năm người một tổ.”

Nghe Hồ Kiên nói, các học viên trên khu đất trống này nhất thời xoay người, chột như ong vỡ tổ lướt đến khu đất trống, sau đó giống như loài bọ chét nhảy, chỉ nghe tiếng vang toa toa, những gia hỏa này khó dẫn nổi sự vội vàng liền leo lên phía sau lưng to lớn của sư thú. Nhưng mà đội hai chân bọn họ vừa đặt lên lưng thì vũ mao của sư thú hơi có chút tron nhẵn, nhất thời làm cho bọn họ ăn phải đau khổ, một ít người chân đứng không vững, chân vừa trượt liền trực tiếp lăn xuống. Thân thể rơi vào trên phiến đá vang lên thành tích, liên tiếp không ngừng mà vang lên.

-“Ha ha, các tiểu tử đừng cậy mạnh, trên sư thú có trang bị tọa y, không cần vọng tưởng đứng ở trên lưng nó.”-Hồ Kiên cười to một tiếng, rồi quay đầu về phía Nhược Lâm-“Nhược Lâm đạo sư nếu đã quyết định thì thân phận đạo sư liền thu hồi.”

-“Ta đã quyết định rồi.”-Nhược Lâm chắc chắn nói.

-“Vậy được. Ngươi chung tổ với hắn ra luôn đi.”-Hồ Kiên chỉ qua nhóm lúc loạn đầu của Vô Tà.

-“Đa tạ phó viện trưởng.”-Nhược Lâm cảm tạ nói.

-“Các ngươi chung một nhóm.”-Hồ Kiên quay qua chỉ năm người có thứ hạng ngay sau Vô Tà thành một nhóm.

Nghe vậy, năm người thoáng chân chờ một chút cũng gật đầu đồng thời lướt lên. Năm người đều không hề mượn ngoại vật gì khác mà có thể đứng thẳng tắp ở trên lưng sư thú.

Tất cả nhìn qua Vô Tà xem đệ nhất sẽ thế nào thì thập phần thất vọng khi hắn giống người khờ mà leo lên vị trí được sắp xếp sẵn. Hồ Kiên cùng với mấy vị lão giả ánh mắt nhìn chung quanh một vòng trên đất trống, khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đi lên sau sư thú, mới liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu, rồi vung tay lên, Hồ Kiên cùng ba già lão giả thân hình khẽ động, liền lóe lên chột hiện giữa không trung, bả vai chấn động, bốn đôi cánh đầu khí hoa mỹ, bắt đầu từ sau lưng kéo dài ra, hai cánh hơi hơi chấn động, thân hình trôi nổi bất động dưới ánh mắt hâm mộ của đông đảo học viên trên mặt đất.

-“Đoạn đường này, chúng ta sẽ đích thân hộ tống các ngươi.”-Trên cao nhìn xuống phía dưới khu đất trống, Hồ Kiên cười cười, vung tay lên, phía dưới người điều khiển sư thú liền thổi một tiếng tiêu sắc nhọn, nhất thời, hai cánh sư thú đột nhiên chấn động, thân hình thật lớn liền lưu lại trên mặt đất cái bóng, chậm rãi bay lên.

Theo sự chấn động của hai cánh sư thú, bóng người phía dưới càng ngày càng nhỏ, tới cuối cùng, cơ hồ giống như con kiến, mà ở trên trời cao như vậy nhìn xuống toàn bộ Già Nam học viện, dường như là có thể đem tất cả vị trí thu được vào trong mắt. Phía trên bầu trời xanh lam, mười đầu sư thú to lớn vỗ cánh hướng phía hậu sơn kéo dài như vô chừng của học viện mà bay vút qua. Ở phía ngoài sư thú, Hồ Kiên cùng với ba lão giả, hình thành một tứ giác, vây toàn bộ đội hình sư thú vào trong đó. Đầu khí mạnh mẽ hiện lên ở bên ngoài cơ thể bọn họ, mặc cho cuồng phong hay bất kì cái gì trút giận tàn phá, cũng không làm thân hình bọn họ động đậy nửa điểm.

-“Sao nàng cũng đi theo vậy?”-Vô Tà lên tiếng hỏi Nhược Lâm.

-“Trở thành đạo sư ngoại viện nếu đủ công hiến và trước 30 tuổi đều có cơ hội tiến vào nội viện.”-Nhược Lâm nhẹ nhàng giải thích.

-“Ta cũng có nghe qua, mà ta nghĩ Nhược Lâm đạo sư vào chủ yếu là vì hắn ta đúng không?”-Yêu Lệ che miệng cười nói.

-“Ta hết là đạo sư rồi, cứ gọi ta là Nhược Lâm là được.”

-“Vậy gọi Nhược Lâm tỷ đi, dù sao y cũng lớn nhất ở đây.”-Ninh Mộng lên tiếng.

-“Vậy cũng được.”-Tất cả đều không có phản đối chuyện đó.

-“Mà bỏ qua chuyện đó đi đã. Ta có cảm giác muốn tiến vào nội viện liền không cứ như thế này đơn giản.”-Vô Tà lấy ra mấy ngọc giản đưa cho các cô gái.

-“Ý ngươi là sao?”-Nhược Lâm nhận lấy ngọc giản lên tiếng hỏi.

-“Tất cả đều là thiên tài, đều có kiêu ngạo của mình nên ta đoán chín phần sẽ có một phần tiết mục để mài đi cái kiêu ngạo đấy.”-Vô Tà nói không nhỏ, nhưng người khác thì không biết có nghe hay không như Hồ Kiên và ba vị lão giả kia nghe rõ mồn một mà thậm chí gật đầu trước suy đoán của hắn.

-“Vậy ngọc giản này là?”-Song Nhi lên tiếng hỏi.

-“Một loại đấu kỹ hợp kích.”-Vô Tà nói tới đây liếc nhìn mấy lão giả đang bay xung quanh-“Chỉ cần mấy lão giả xung quanh nghe được giữ trong lòng chúng ta liền đổi vai trong cái tiết mục này.”

-“Nhưng chỉ một thời gian ngắn sao có thể luyện thành được?”-Ninh Mộng cười khổ nói.

-“Yên tâm, thực chiến nhiều sẽ tiến bộ nhanh thôi, có ta lược trận mà.”- Vô Tà cười nói-“Nếu ta đoán đúng thì đội nội viện sẽ xuất hiện thì yếu đến mạnh. Với lại chuyện gì chứ, chuyện úp sọt ta rành nhất.”

-“Úp sọt?”- Song Nhi không hiểu nghiêng đầu thắc mắc.

-“Giải thích dễ hiểu là mai phục dụ con mồi vào bẫy rồi sỏ ra. Khắc, khắc...”- Vô Tà cười nham hiểm nói.

-“Ngươi cười thật ghê.”

-“E.hèm, các ngươi bắt đầu nghiên cứu đấu kỹ đi, thời gian không nhiều đâu.”- Vô Tà ho một tiếng, nghĩ đến cảnh úp sọt người khác hẳn không kìm được.

Hồ Kiên và ba lão già kia nghe mà thầm thấy tội nghiệp cho học viên nội viện tham gia cuộc săn hỏa năng năm nay.

...

...

Rừng rậm rạp mờ mịt trải rộng với đủ loại ma thú. Cứ cách một đoạn thời gian là lại có khí tức hung hãn của ma thú tràn ngập từ bên trong cánh rừng bạo xuất rồi hướng về phía đội hình được tạo bởi những con Sư Thử trên bầu trời này mà phát ra những tiếng rống đầy giận dữ. Ngẫu nhiên còn có thể có một ít ma thú phi hành theo dấu mà đến, nhưng khi tiếp cận đội hình khoảng cách trăm mét liền bị khí thế đáng sợ từ cơ thể bốn người Hồ Kiên mạnh mẽ trào ra làm cho sợ hãi mà bỏ chạy.

Bất quá điều này cũng không phải là hoàn toàn, bên trong đại sơn mờ mịt, vô tận này; ma thú trải rộng dày đặc, tự nhiên sẽ không thiếu một ít ma thú thực lực khủng bố. Bởi vậy, sau nửa giờ phi hành bắt đầu có không ít ma thú thực lực cường hoành không để ý đến khí thế áp bách của bốn người Hồ Kiên mà mạnh mẽ đánh sâu vào đội hình. Mà lúc này, từ Hồ Kiên cho đến ba lão già, bốn người phía sau bắt đầu biểu hiện ra thực lực làm người ta rung động không thôi. Chỉ một lần phát tay, năng lượng hùng hồn như lời đinh xẹt qua phía chân trời rồi bọn người Tiêu Viêm chỉ nghe thấy một âm thanh trầm muộn và thể là bên kia đã có vài ma thú khổng lồ bị nổ tung, máu tươi bay đầy trời.

Một đường phi hành với đủ loại ma thú hung lệ xông tới nhưng vẫn tuyệt nhiên không có một đầu ma thú nào có thể xuyên qua vòng phong tỏa của bọn Hồ Kiên bốn người. Tại khoảng cách ước chừng trăm bước lại một lần nữa huyết vụ nổ tung.

Loại va chạm mãnh liệt như vậy kéo dài hơn một giờ sau, tốc độ phi hành của đội hình Sư Thử rốt cục dần chậm lại. Cảm nhận được tốc độ chậm lại, tất cả học viên nhìn xuống dưới ngoại trừ có khe núi sâu không thấy đáy, địa phương khác vẫn là rừng cây vô tận, đừng nói cái gì Nội Viện, một bóng người cũng không thấy.

-“Hạ Lăng hẳn đoán không sai chút nào rồi.”- Ninh Mộng nhìn qua thanh niên đang cặm cụi làm gì mà thầm nói, khả năng suy đoán của hắn thật đáng ngạc nhiên.

Ánh mắt sắc bén dần biến mất, mà khí thế mạnh mẽ trong cơ thể Hồ Kiên dâng lên lúc trước cũng lặng yên lùi về trong cơ thể. Hắn từng cười phát phát tay, mười đầu Sư Thử liền động cánh, chậm rãi hạ xuống khe núi phía đối diện ở dưới mà đi. Sư Thử như một bóng mờ mang theo cuồng phong yên ổn dừng trên mặt đất.

-“Đây là đâu? Chẳng lẽ Nội Viện là ở chỗ này?”- Hồ Gia rơi xuống sau, không nhận được trước hết hướng Hồ Kiên hỏi, mà những người khác nghe được cũng đem ánh mắt toàn bộ hướng về phía Hồ Kiên, đương nhiên bọn họ cũng muốn biết được đáp án.

-“Nội Viện không phải là cứ như vậy tiến vào.”- Hồ Kiên nhàn nhạt cười cười, chậm rãi tiến về phía trước mười bước, sau đó cước bộ dừng lại, bàn tay vung lên, một đạo năng lượng từ đó bạo xuất, cuối cùng vọt tới không gian trước mặt, chỉ thấy tại thời điểm năng lượng kia bắn qua một chỗ không gian trống rỗng mang theo từng giọt nước gợn sóng, từng đợt này cấp tốc dao động, cuối cùng một cái đại môn đậm màu cao lớn chừng 8 trượng hiện lên. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đại môn màu bạc phát theo tiếng vang thanh thúy, từ từ mở ra, sau đại môn cũng là một sâm lâm rậm rạp. Nhìn cảnh vật trước mắt tựa hồ không có gì khác nhau mà đều là rừng rậm.

-“Đi theo ta!”- Phát phát tay, Hồ Kiên liền dẫn đầu bước vào bên trong đại môn. Sau đó, mấy chục học viên tò mò theo sát mà đi. Lúc sau, mọi người kể cả mười đầu Sư Thử đều đã đi vào đại môn màu bạc, lúc này đại môn mới chậm rãi đóng lại, cuối cùng một vòng năng lượng gợn sóng khuếch tán ra, đại môn dần dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Bây giờ, khu vực này lại biến thành một sâm lâm cực kỳ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Cái gọi là úp sọt!

Cảnh tượng trước mặt vẫn là rừng rậm cùng lúc trước giống nhau, chẳng qua lúc này, tại lối vào rừng rậm không biết khi nào đã xuất hiện hai lão già cho đến vài tên trung niên đại hán, mặt khác tại phía sau họ còn đứng gần khoảng 20 người trẻ tuổi, Tiêu Viêm tâm mắt đảo qua trên người bọn họ, chỗ ngực

đều đeo huy hiệu khắc giống như tháp trạng đồ văn.

-“Haha, Hồ lão nhân, người mỗi lần đều đúng giờ như vậy. Để người hộ tống tân sinh quả là rất yên tâm. Năm nay tân sinh thế nào?”-Lúc này một vị trong hai lão giả nhìn tới nhóm người, cười tùm tùm hướng phía Hồ Kiên cười nói.

-“Cũng không tệ lắm, So với năm trước còn tốt hơn một chút.”-Hồ Kiên cười cười nói, ánh mắt liếc về Vô Tà rồi lại rời đi-“Không nghĩ rằng năm nay tới phiên hai lão đầu các người thường trực, xem ra cũng mệt mỏi.”

-“Không có biện pháp.”-Hai lão giả bất đắc dĩ lắc đầu.

-“Năm người các người lại đây.”-Hồ Kiên xoay người nhìn nhóm đi vào phía sau rồi hướng phía năm người Tiêu Viêm vẫy vẫy tay, chỉ vào hai lão đạo-“Đây là hai vị Nội Viện trưởng lão. Vị này chính là Tô trưởng lão, và vị này là Khánh trưởng lão. Các người về sau ở bên trong viện, có việc gì thì cứ tìm họ. Ha ha! Năm tiêu tử này là năm người qua thi đấu tuyển ra đệ nhị đến đệ lục. Thực lực cũng không tệ.”

-“Thế đệ nhất thì sao?”-Tô trưởng lão thắc mắc.

-“Lát nói về hắn sau, hắn thuộc loại đặc biệt một chút.”-Hồ Kiên tùy ý nói.

-“Được.”-Nghe vậy, vị trưởng lão không tiếp tục truy cứu tới mà ánh mắt đảo qua năm người hơi kinh ngạc, cuối cùng khẽ gật đầu-“Như vậy, tiềm lực đích thực là so với lần trước tốt hơn rất nhiều.”

-“Yêu, nữ hài tử xinh đẹp, xem ra mỹ nữ Nội Viện lại nhiều hơn hai người nữa rồi.”-Lúc năm người Tiêu Viêm đi ra, phía sau vài tên trung niên nhất thời nhân tính sáng lên, huyết sắc cười nói.

-“Câm miệng cho ta. Ai mà tiếp tục nhiều lời, khẩu trừ năm ngày tháp tu!”-Tô trưởng lão xoay người hét lên khiển trách, mấy người trẻ tuổi bên kia đang cọt nhả lợi mã liền ngừng lại, hiển nhiên việc khẩu trừ cái gọi là thời gian tháp tu làm cho bọn họ cực kỳ kiêng kỵ.

Đem đám người trẻ tuổi lầm miệng kia khiển trách, lúc này Tô trưởng lão mới quay đầu đối với Tiêu Viêm chậm rãi nói-“Các người đều là mới tới, ta hy vọng các người có thể tận lực thích ứng nơi này, nói vậy, các người đã đạt được ưu đãi rất lớn, nhìn xem những tên hỗn đản này, năm rồi mặc dù bọn họ thông qua cuộc thi tuyển ngoại viện, nhưng là bài danh cuối cùng, mà nay vẹn vẹn một năm thời gian, ta dám nói thực lực của bọn họ, khi người nhóm trong lúc đó tuyệt đối có thể đi vào thập cường.”

-“Tốt lắm, cũng không nói nhầm nữa, mặc dù các người đã thông qua cuộc thi tuyển, đạt được tư cách đi vào Nội Viện, nhưng mà như vậy là vẫn chưa xong.”-Tô trưởng lão cười cười, bàn tay giương lên, một bó to tinh phiến màu tối đen xuất hiện trong tay, hắn tùy tay nhất trích, tinh phiến bạo xuất, chọt giống như có mắt, trôi nổi trước mặt mọi người. Tinh phiến vào tay, nhất thời cảm giác được một cỗ nhiệt lượng kỳ dị từ giữa thâm thấu mà ra, ngay lúc đó bọn họ cúi xuống tinh tế đánh giá, tại phía trên tinh phiến có một cái mặt kính trong suốt, trên mặt kính ẩn một con số màu đỏ thật to-“Năm”

-“Bởi vì có giải thích cũng khá là phiền toái, mà về sau các người sẽ tự hiểu được. Nhưng, bây giờ các người chỉ cần biết là đem tinh phiến trong tay các người bảo quản cho tốt, rồi chờ các người đi vào Nội Viện, sẽ hiểu nó có tầm quan trọng như thế nào đối với các người! Đương nhiên, các người nhìn ánh mắt đám người kia có lẽ sẽ hiểu một chút.”-Đến câu cuối cùng, ngón tay Tô trưởng lão chỉ đám người trẻ tuổi kia cười nói.

-“Kế tiếp các người phải đi vào rừng rậm, sau đó tới điểm cuối của rừng rậm là thành công đến Nội Viện.”-Tô trưởng lão ngón tay vẫn như cũ dừng lại ở đám người trẻ tuổi thân nhiên mà nói-“Mà khi các người xuyên qua mảnh rừng rậm này thì phải cẩn thận bọn họ. Chiều theo quy củ của Nội Viện, ở mảnh rừng này họ có thể tùy tiện xuất thủ. Nói cách khác bọn họ có thể công kích các người. Nhớ kỹ, cái con số mặt trên tinh phiến trong tay các người, đối với bọn họ có sức dự hoặc rất lớn, cho nên bọn họ ngoại trừ giết người ra, bọn họ có thể dùng hết mọi thủ đoạn để lấy được ‘Hỏa năng’ trên mặt của tinh phiến trong tay các người. Cái từ ‘Hỏa năng’ này, về sau các người sẽ thấy rất quen thuộc và rất đáng yêu, nhưng bây giờ các người phải tránh thoát bọn họ hoặc đánh bại họ, chỉ cần không bị họ bắt lấy, thuận lợi tới Nội Viện, như vậy các người sẽ có thưởng. Càng tới sớm, phần thưởng càng phong phú.”

Ngón tay Tô trưởng lão đột nhiên dời về phía rừng rậm tối đen phía sau-“Đối với việc cướp đoạt trong rừng rậm, Nội Viện chúng ta đem nó xưng là ‘Cuộc săn Hỏa Năng’. Giờ ta tuyên bố, cuộc săn Hỏa Năng lần này chính thức bắt đầu. Các học trò, bắt đầu chạy trốn chết đi!”

Khi tất cả đều rời đi hai trưởng lão mới lên tiếng hỏi Hồ Kiên-“Đệ nhất có gì đặc biệt?”

-“Hai người các người đề ý tới tên thực lực mới Đầu Sư không?”-Hồ Kiên đáp lại bằng một câu hỏi.

-“Hắn không phải cháu người đó chứ? Cuộc thi tuyển phải công bằng mà.”

-“Hai người các người cứ chậm rãi quan sát hắn đi. Đội săn hỏa năng năm nay ta dám đánh cược chúng ăn khổ dưới tay đệ nhất đó. Hắn đoán được chuyện gì xảy ra đã tính toán trước chuẩn bị. Thực lực có vẻ dưới Đầu Linh hắn xưng vương.”

-“Người không nói quá đó chứ?”

-“Các người cứ từ từ mà xem. Gặp ta chưa biết qua hắn thì ta cũng không tin đâu.”

...

...

...

Trong khu rừng rậm rạp. Ánh mặt trời len lỏi từ khe hở lá cây chiếu xuống. Chiếu xạ thành nhiều điểm sáng lên trên đám lá khô đang phủ kín cả mặt đất. Làm cho toàn bộ khu rừng hiện lên vô vẻ mộng ảo.

Trong khu rừng tĩnh lặng, nhóm Nhược Lâm gấp gáp sai bước, Vô Tà hiện không có mặt ở đây.

-“Các vị mỹ nữ dừng bước.”-Năm người xuất hiện trước mặt họ.

-“Các người đến đây là để cướp cái gọi là Hòa Năng?”-Nhược Lâm lớn nhất nên ra dáng đại tỷ che chở cho nhóm phía sau.

-“Thông minh.”-Trên nhánh cây, một người thanh niên có vết sẹo uốn éo trên mặt, chột cười mím nói-“Các mỹ nữ đã biết mục đích của chúng ta, vậy thì cũng không cần nhiều lời, giao ra Hòa Năng, miễn cho da thịt chịu khổ, các người thấy thế nào? Dù sao ta không tính đánh nữ nhân.”

-“Chạy!”-Nhược Lâm lập tức hô lên.

-“Truy!”-Thấy nhóm Nhược Lâm lập tức chạy tên đội trưởng liền phát tay nói, rồi cười thầm-“Đúng là không trải qua chiến bao giờ, đi tụ tập mà chạy.”

Nhưng một khắc sau hán liền cười không nổi. Tiểu đội của hán bị dính bẫy của các nàng Nhược Lâm, bọn hán liền lọt vào một trận pháp thần kỳ không thể thoát ra như ba ba trong rọ. Càng tức giận hơn là năm thiếu nữ tướng chừng yếu ớt trong mắt họ lại coi họ như đồ vật để tu luyện đấu kỹ.

-“Hahaha, các người khôn ngoan một chút mà giao ra tất cả hòa năng trên người.”-Một thanh niên phe phẩy chiếc quạt xuất hiện trước năm người họ.

-“Hừ đừng hòng.”-Tên đội trưởng nhận ra Vô Tà là chỉ huy nên muốn cầm gác tiên cầm vương, nhưng lại nhẹ nhàng bị đánh bay đi.

-“Ta có món này gọi là tinh cầu lưu trữ.”-Vô Tà lấy ra năm thủy tinh cầu-“Có năng lực duy nhất là lưu lại hình ảnh, giờ ta lột sạch các người lưu lại lúc vào học viện liền bán đi, ta dám chắc sẽ rất đắt hàng đó. A, có một vị mỹ nhân ở đây nữa, ta coi như trúng mánh rồi.”

-“Ta..ta giao!”-Nữ tử kia xanh mặt lập tức giao ra tinh tạp của mình không chút chần chừ khi thấy được nụ cười của Vô Tà.

-“Tốt, ném về phía trước rồi đứng qua một bên, để ta hành sự.”-Vô Tà cười nói.

-“Ta giao.”-Có một người giao, tất cả cũng không dám chần chừ mà giao ra tinh tạp của mình.

-“Dùng sao?”-Vô Tà nhận lấy lên tiếng hỏi.

-“Đặt sát lại, chà sát lên nhau nghĩ số lần chà sát là số hòa năng cướp đi.”-Nữ tử lập tức trả lời, nàng sợ tên ma vương này đổi ý.

-“Các người cướp cũng được nhiều đó.”-Vô Tà cười cười thu hết hòa năng vào tinh tạp của hán, không phải hán chiếm thành của riêng mà là hán tạm giữ để phân phát lại, mà việc lấy vẫn còn phải chờ lại cho mấy ma cũ 7 hòa năng.

-“Lão sinh tham gia cuộc săn, tổng cộng là có bao nhiêu người?”

-“Có 50 người, 5 người 1 tổ, tổng cộng 10 tổ.”-Thiếu nữ lập tức trả lời.

-“Thực lực như thế nào? Điều cùng các người thực lực không sai biệt lắm chứ?”

-“Có 8 chi đội ngũ thực lực tương đương, chúng ta đều là năm trước đi vào nội viện, còn lại hai đội đều là lão sinh khóa trên, bọn họ thời gian ở trong nội viện so với chúng ta lâu hơn, cho nên thực lực cũng mạnh hơn, ta nghĩ là cùng người không sai biệt lắm. Hai đội kia rất dễ phân biệt, một đội mặc trang phục màu đen, một đội toàn màu trắng, cuộc săn hàng năm đều có hai đội có thực lực cường hãn tham gia, bên trong nội viện gọi hai đội ngũ này là Hắc Bạch quan sát, mười năm gần đây chưa nghe qua có đội ngũ tân sinh nào vượt qua sự ngăn cản của bọn họ.”-Thiếu nữ trả lời chi tiết hơn cả câu hỏi của Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tác dụng của hỏa năng

-“Cái gọi là "Hỏa Năng" kia, trong nội viện có tác dụng gì? Tại sao các người lại điên cuồng với nó như vậy?”

-“Hỏa Năng là thứ trọng yếu nhất trong nội viện, cũng là bởi vì nó là nguyên nhân mà tất cả tân sinh sau khi đi vào nội viện tu luyện, thực lực liên tăng mạnh. Ở bên trong nội viện có một tòa "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" ở sâu dưới lòng đất, ở bên trong tháp tu luyện, hiệu quả tu luyện sẽ tăng lên hơn

nửa, hơn nửa càng đi xuống dưới tu luyện, tốc độ tu luyện càng mau, đương nhiên phí dụng cũng cao hơn nhiều. Mà muốn đi vào "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" cần phải có "Hỏa Năng" bên trong Hỏa Tinh Tụ làm chi phí, Hỏa Năng trong Hỏa Tinh Tụ của các người đủ để tu luyện 5 ngày trong tháp, mà năm ngày qua đi các người cũng chỉ có thể chính mình đi kiếm "Hỏa Năng", đương nhiên tại ngày đầu tiên của mỗi tháng, nội viện cũng phát cho mỗi người 7 ngày "Hỏa Năng", cứ cho đó là sinh hoạt phí đi."

-“Đề lại người nhiều hơn bảy hỏa năng coi như tiền công trả lời câu hỏi của ta.”

-“Trời lại!”-Vô Tà lên tiếng, năm cô gái đã chuẩn bị trước lập tức xuất hiện đánh lén đánh ngất tất cả.

-“Người đã cướp hết của họ rồi sao còn trời họ lại?”-Nhược Lâm tâm tính lương thiện nhất lên tiếng hỏi.

-“Thà họ, họ lại đi săn các tân sinh khác.”-Vô Tà lắc đầu nói, nhưng thật ra hẳn là sợ mấy người này đi thông báo nhưng học viên cũ khác.

-“Đúng đó, Nhược Lâm tỷ.”-Yêu Lệ cười nói.

-“Ta hiểu rồi.”-Nhược Lâm nghe vậy liền gật đầu-“Nhưng để họ ở đây không sợ họ gặp nguy hiểm sao?”

-“Tất nhiên là không rồi. Hai vị trưởng lão có chó có chơi ăn gian mà còi trời cho họ đó. Sợ dây của ta Đầu Linh mới có thể phá, nên hai vị đừng có mà phá luật.”-Vô Tà lên tiếng nói.

Hai bóng người đang ẩn thân gần đó liền cười khò khi thấy Vô Tà đoán được tất cả.

-“Tên đệ nhất này quả nhiên yêu nghiệt như lời Hồ lão gia hỏa nói. Cách hắn bắt lão sinh ngoan ngoan giao ra hỏa năng thật bá đạo, không biết đối mặt với Hắc-Bạch quan sát hắn sẽ làm thế nào đây.

-“Cuộc đi săn bắt đầu!”-Vô Tà cười lớn, phát tay dẫn đội con mồi đi săn thợ săn.

...

...

...

Năm ngày sau.

Nhóm Vô Tà liền hạ được thêm ba tiểu đội thợ săn còn dư hai lại bốn đội liền bị tiểu tử Tiêu Viêm tụ tập tân sinh lại mà hạ hết. Tuy nhiên nhóm của Vô Tà vẫn là bí mật với cả lão sinh và cả nhóm tân sinh không hề ai hay biết năm đội thợ săn khác đã âm thầm bị hạ.

-“Hai nhóm mạnh nhất bây giờ chả cũng xuất phát rồi. Nhóm tên Tiêu Viêm kia liền là mục tiêu lớn bị nhắm tới. Họ quá gấp gáp mà đánh với cả ba tiểu đội lão sinh nên chỉ cần một đội Hắc hoặc Bạch liền có thể hạ được họ.”-Vô Tà bao phủ nhóm của hắn bằng trận pháp che giấu khí tức nên không ai nhóm Tiêu Viêm liền không ai có thể nhận ra.

-“Vậy người tính làm thế nào?”-Nhược Lâm tuy muốn giúp nhưng lời của Vô Tà nàng tôn trọng hơn.

-“Tiến tới, đánh đội cuối cùng tại trạm gác cuối cùng.”-Vô Tà nghĩ một chút rồi nói.

-“Người không tính giúp họ?”-Ninh Mộng lên tiếng hỏi.

-“Tên Tiêu Viêm kia là luyện dược sư nên ta nghĩ họ sẽ không thua đâu. Nếu họ chỉ có hai hoặc ba nhóm thì không nói nhưng tất cả sinh viên hầu như ở đó thì cần kéo dài thời gian tân sinh sẽ thắng khi có đan dược sung túc được cung cấp từ tiểu tử Tiêu Viêm.”-Vô Tà đặt mình vào tình huống nhóm Tiêu Viêm mà nói.

-“Được theo người.”-Tất cả nghe Vô Tà nói liền gật đầu.

-“Trận chiến cuối các người cẩn thận, đội cuối cùng liền khó chơi hơn rất nhiều.”

-“Bọn ta sẽ cẩn thận.”.

...

...

...

Nơi này là một giải đất trống trải được che kín bởi loạn thạch, rừng rậm trải dài đến vành đai của bãi loạn thạch thì dừng lại, bởi vậy, khi dương quang trên bầu trời rơi xuống, không chịu chút trở ngại nào liền chiếu xiên trên mặt đất, nắng ấm làm cho người ta cảm thấy cả người ấm áp dào dạt. Cách giải đất không xa, nổi lên một sườn núi, trên sườn núi này cũng nằm rải rác một ít núi đá không đồng nhất, mà lúc này, trên mặt những núi đá này đều có không ít người hoặc đứng hoặc ngồi, những người này tuổi cũng không lớn, ước chừng vào khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm, bất quá tuy rằng áo bào

của bọn họ không giống nhau, nhưng nơi ngực bọn họ đều đeo một quả huy chương hình dạng không khác biệt lắm, hiển nhiên, những học viên này chắc hẳn đều là học viên cũ của Nội viện.

Năm bóng người này đều ngồi xếp bằng ở trên loạn thạch, hô hấp kéo dài bình ổn nhưng bởi vì mấy thanh âm khê khê vang lên bên tai kia mà có chút rung động, năm người này đều mặc một bộ quần áo màu trắng, giống như khí chất lạnh lùng băng lãnh kia của bọn họ.

Trong năm người này, gã thanh niên sắc mặt trắng nõn ở vị trí trung ương là có cường độ hơi thở mạnh nhất, gã thanh niên trắng nõn trong năm người này vẫn như trước duy trì trạng thái nhắm mắt ngồi xếp bằng trên loạn thạch. Thân thể giống như một khối băng điều bình thường, hàn khí nhân nhạ lượn lờ xung quanh, vậy mà cũng khiến cho một ít cỏ xanh bên cạnh loạn thạch bị bao trùm một tầng sương trắng.

Mặt trời theo thời gian chậm rãi trôi qua trên đỉnh đầu, ngay khi mấy tên đệ tử bên kia nghĩ rằng hôm nay lại chờ đợi uống công nữa rồi thì bỗng có tiếng bước chân từ rừng rậm u ám vang lên, nhất thời có người tỉnh thần rung lên, ánh mắt không hẹn mà cùng quét về phía con đường ra khỏi rừng rậm, những tiếng nói chuyện khe khẽ vốn đang huyền ảo cũng đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Sáu thân ảnh chậm rãi bước ra. Thiếu niên cầm đầu tiến đến trước ôm quyền nói-“Phía trước là Bạch Sát đội?”

-“Bạch Sát đội, đội trưởng La Hưu.”-Ánh mắt thanh niên mặt trắng từ từ đảo qua sáu người chậm rãi nói.

-“Tân sinh, thiên hạ đệ nhất lăng tử, Hạ Lăng.”-Vô Tà cười đáp.

-“Ngươi không phải Tiêu Viêm?”

-“Đội ngũ tân sinh đó chắc đang chiến với Hắc sát đội, ta cũng không muốn ngồi nhìn nên muốn đến trước một bước chiến nốt đội Bạch Sát. Kết thúc truyền thuyết không thể vượt qua của Hắc-Bạch quan sát.”

-“Chỉ bằng đám người các người?”-La Hưu hừ lạnh một tiếng, hần chi chú ý duy nhất một thiếu nữ cấp bậc Lục tinh Đại Đấu Sư mà thôi.

-“Thế là đủ rồi.”-Vô Tà nhún vai nói, lấy ra một trường thương từ trong nhẫn trữ vật, tất cả nhẫn trọng lực trên tay đều tháo gỡ, đồng thời nhập luôn cả vào sát đạo. Khí thế Vô Tà tỏa ra liền khiến La Hưu cảm thấy nguy hiểm.

-“Khí thế thật mạnh! Lên!”-La Hưu vừa dứt lời cảm thấy từ thân đang thì thầm bên trái, trong tay xuất hiện một thiết côn đưa lên cản lại. Lúc này một thân ảnh xuất hiện bên trái hần, trường thương trong tay vụt mạnh xuống.

-“Keng!”-La Hưu bị cú vụt đẩy khỏi vị trí cũ mấy bước, các lão sinh khác nhìn mà ngạc nhiên, đặt mình vào tình huống đó liền đơn giản bị hạ.

-“Không hổ là Đấu Linh, đáng để ta đánh một trận.”-Vô Tà cười vui vẻ. Không dừng ở đó Vô Tà tiếp tục vụt trường thương tới.

-“Hạ nhóm kia đi!”-La Hưu lên tiếng ra lệnh, bàn tay siết chặt thanh thiết côn trong tay, cú đập vừa rồi vẫn khiến tay hần rung lên.

La Hưu đứng bất động ở giữa sân kia, rốt cuộc đã có hành động, chỉ thấy song chưởng nắm chặt hàn thiết côn, một luồng hàn khí giống như sương mù từ trên thân thiết côn lượn lờ bay ra, một tiếng quát lạnh trầm thấp vang lên.

-“Hồn Viêm Toàn Côn!”-Theo thanh âm La Hưu hạ xuống, chỉ thấy đám sương mù hàn khí lượn lờ phía trên hàn thiết côn nhất thời bốc lên, thiết côn xoay tròn tạo nên một đường cong huyền ảo, trong lúc hàn khí trên thiết côn cấp tốc xoay tròn, dường như là hình thành một thuẫn băng hình tròn, đem thân thể La Hưu hoàn toàn bao bọc lại. Chiếc băng thuẫn liền ngăn cản được cú vụt thứ hai của Vô Tà.

-“Cút!”-Thân thể thoáng gap lại, La Hưu quát lạnh một tiếng, hàn thiết côn đang xoay tròn với tốc độ cao đột nhiên ngưng tụ, chọt mũi côn cấp tốc điểm ra, lại hóa thành cơn ánh đầy trời lần nữa.

-“Bách Thương Định Hải!”-Vô Tà tìm ra cái tên nghe thật kêu mà đâm ra trầm thương, mũi mũi thương đều được hần vận dụng nhị trọng kinh trong đó. Mũi côn và mũi thương va chạm mà tóe lửa, cả hai đều đồng thời lui lại ba bước.

La Hưu đáp một bước thân thể lăng không quay cuồng một vòng, chọt hai chân dừng ở trên một tảng đá. Vô Tà thăm cảm thán thực lực của La Hưu, mấy đòn vừa rồi hần liền dùng toàn lực không hề giữ lại mà La Hưu vẫn có thể đỡ được.

Về phía các nàng Nhược Lâm tuy có thể chống đỡ nhưng chưa đủ lửa. Chênh lệch giữa cấp bậc là lớn nên dù đấu kỹ hợp kích của Vô Tà tuy quý dị nhưng vẫn không thể bù đắp được. Vừa mới bắt đầu chiến đấu, cục diện đã bắt đầu có thiên hướng lệch về một phía.

Cách đó không xa những đội đã được người giám sát đưa về mà nhìn trận chiến thăm cảm thán, một Đấu Sư liền có thực lực đẩy lui Đấu Linh, khó trách Vô Tà có thể hạ được họ.

-“Trận chiến này, không thể dây dưa, dây dưa càng lâu, đối với Hạ Lăng bọn họ càng thêm bất lợi, xem biểu hiện của năm nữ nhân kia, căn bản là không có khả năng đem Bạch Sát đội vây khốn, ngược lại cứ tiếp tục như thế rất nhanh họ sẽ thua thôi, một khi toàn bộ thành viên Bạch Sát đội ra tay, lúc đó liền kết thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 81: Ma Vương Hạ Lăng!

Khi mấy lão sinh đàm luận về hoàn cảnh xấu nhất mà đám người Vô Tà sẽ gặp phải, thì Vô Tà tất nhiên cũng phát hiện ra điểm này.

-“Tuy ta muốn chậm rãi đánh nhưng mấy vị mỹ nữ kia liền khó ngăn cản nên ta đành phải kết thúc nhanh người thôi.”

-“Mạnh miệng.”-La Hầu hừ một tiếng bắt đầu phản công.

-“Để xem là mạnh miệng hay không đây.”-Vô Tà bắt đầu đạp bước, dùng chiêu thức đã thổi bay hỏa liên của tiểu tử Tiêu Viêm, tất nhiên lần này liền mạnh mẽ hơn rất nhiều khi hấn vào trạng thái Hiền Nhân lẫn Sát Thần luân. Thân ảnh hấn lóe lên biến mất tại vị trí cũ, huyền ảnh lập tức tạo ra khắp nơi xung quanh với thân pháp Quỷ Bộ.

-“Trò mèo!”-La Hầu hét lớn một tiếng, thiết côn trong tay quay tròn thổi tan mấy huyền ảnh gần đó nhưng vẫn còn hơn mười huyền ảnh. Càng lâu La Hầu càng cảm giác nguy hiểm đến tột cùng, nhưng thân pháp quá quý dị nên trong thời gian ngắn hấn không thể tìm ra được Vô Tà ở đâu.

Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão ở giữa thạch thai, lúc này cũng thoáng cảm thấy kinh ngạc, mảy mai nhú lại, cảm thấy khí tức của Vô Tà càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

-“Kết thúc thôi. Tô trưởng lão giúp La học trưởng đỡ nửa lực đi, không sẽ có án mạng đó.”-Vô Tà xuất hiện đối diện La Hầu mà thanh trường thương lại lần nữa vụt xuống.

Cảm thụ được năng lượng hủy diệt kia mãnh liệt ập đến, trong lòng La Hầu kinh hãi, một cảm giác vô lực kháng cự nổi lên trong lòng, cái loại lực lượng này thực sự là quá khổng lồ, hấn thậm chí cảm nhận được một loại cảm giác mơ hồ, cú đập này nhìn qua đơn giản nhưng nếu hấn đón đỡ liền trọn vẹn mất nửa cái mạng.

Hầm răng gắt gao cắn môi, một dòng máu từ bên môi chảy xuống, cảm giác đau đớn đã làm cho La Hầu từ trạng thái vô lực khôi phục lại một chút thanh tỉnh, hai tay nắm thật chặt Hàn thiết côn, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hoá hỏa liên càng ngày càng gần, tốc độ như tia chớp bắn tới, làm cho hấn có muốn tránh cũng vô lực.

Hít một hơi thật sâu, La Hầu hai tay nắm thật chặt Hàn thiết côn. Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy vào mắt mang theo cảm giác chua xót trong lòng, làm cho La Hầu có một chút tức giận. Đường đường là một Đấu Linh cường giả, thế nhưng lại bị công kích của một gã Đấu Sư hù cho run sợ-“Đền đây đi! Ta muốn nhìn xem, Hạ Lăng người đến tột cùng là mạnh đến mức độ nào?!”

Một tiếng hô trầm thấp vang vọng trong lòng, cánh tay La Hầu vung lên, nhất thời dọc theo chiều dài của Hàn thiết côn liền xuất ra vài đạo côn ảnh, đấu khí trong cơ thể điên cuồng khởi động, cuối cùng cuộn cuộn không ngừng rót vào Hàn thiết côn phát ra.

Trong cơ thể đấu khí nhanh chóng tiêu hao, băng sương trên Hàn thiết côn cũng là càng ngày càng đậm, trong vài cái nháy mắt công phu. Nguyên bản độ dày của thanh Hàn thiết côn chỉ bằng cánh tay người lớn cũng tăng thêm những nửa thước nữa, lúc này nhìn giống như là một khối băng trụ thật lớn. Song chưởng cầm Hàn thiết côn lúc này đã hoá thành khối băng dày, sắc mặt La Hầu đang tái nhợt cũng thoáng hồng nhuận trở lại, một tiếng quát chói tai từ trong miệng bạo rống phát ra, băng trụ trên tay phải chuyển thành chưởng đao, chợt âm âm giần dữ chém ra.

Băng trụ ẩn chứa kinh khí cực kỳ mạnh mẽ, bên trong cự ly ngắn, không khí liên miên không ngừng phát ra tiếng bạo chấn trầm thấp, theo tiếng bạo chấn từ băng trụ phát ra lan trong không khí, lúc này, khối băng cách mặt đất mấy thước, hội tụ trên toàn thân lực lượng của La Hầu xuyên qua không khí, làm cho từng mảng nham thạch trên mặt đất chấn liệt ra thành vô số đường nứt, bởi vậy có thể thấy được, lần công kích này của La Hầu là liều mạng đánh cược, cũng là một kích quyết thắng bại.

Trường thương vẫn chậm rãi hạ xuống không quan tâm nhiều lắm. Tiếng nổ lôi đình vang lên, Hàn thiết côn gãy đôi thanh trường thương tiếp tục vụt xuống.

-“Cuối cùng cái này là đấu kỹ cấp bậc gì? Sao có thể có năng lượng cường đại đến thế này?”-Trong lòng kinh hãi rất nhiều, căn bản không có thời gian tránh né, La Hầu đành cắn răng một cái, vội vàng điều động số lượng đấu khí còn sót lại trong cơ thể vốn không còn nhiều lắm, sau đó tại bên ngoài toàn thân ngưng tụ thành hộ thể đấu khí áo giáp đơn bạc, xem bộ dáng của hấn là tính chuẩn bị trực tiếp nghênh kháng.

Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão lúc nghe Vô Tà hét lên đồng thời biến sắc, Tô trưởng lão thoáng cái đã đứng dậy, thân hình run lên, chợt thân hình liền quý dị biến mất ở tại bên trong bãi đá. Nham thạch cứng rắn liền bị chém đôi như xẻ miếng đậu hũ. Xung quanh thì bị trấn thành bụi phấn.

-“Này... đây là do Tiêu Viêm tạo thành?”-Ánh mắt vẫn mang theo vài phần ngây dại nhìn đồng loạn thạch bị biến thành hình dáng hoang tàn như vậy vài lão sinh thật sự run lên.

-“Người này thực sự là cấp bậc Đấu Sư sao? Loại lực phá hoại này, ít nhất cũng phải là lực tinh, thất tinh cường giả của cấp bậc Đấu Linh.”

Nghe vậy, nhóm lão sinh tràn đầy cảm khái gật gật đầu.

-“Đúng rồi, La Hầu đâu rồi?”-Đột nhiên có một đạo thanh âm ở trên sườn núi vang lên. Chợt tất cả ánh mắt đột nhiên đều nhìn về hướng màn sương trắng vẫn như cũ lượn lờ hỗn loạn ở mảnh đất khu vực giữa sân. Nhìn thấy La Hầu không có chút gì thương tổn.

Nhưng mà, ngay lúc trong lòng một số người còn đang tràn đầy nghi hoặc, màn sương trắng cũng hoàn toàn tiêu tán hết, theo sương trắng tan đi, chỉ thấy một thân ảnh già nua đã đứng phía trước La Hầu từ khi nào, đang đỡ lấy trường thương của Vô Tà.

-“Tô... Trường lão?”-nhìn thân ảnh già nua kia, nhất thời trên sườn núi truyền đến từng tiếng kinh hô. Thân ảnh già nua kia chính là Tô trường lão, cánh tay thẳng băng nắm lấy trường thương, đôi chân hơi lún xuống đất. Thân hình Tô trường lão giống như cây cột gỗ đứng vững, một lúc sau, trên khuôn mặt lạnh nhạt khẽ động, thủ chương đưa ra cũng chậm rãi thu hồi, bàn tay thu về cũng lập tức thu vào trong tay áo bào.

Tô trường lão ngẩng đầu, ánh mắt quét nhìn Vô Tà vừa lui lại vài bước kia-“Tiểu tử kia, coi như ngươi đã thắng Bạch Sát đội, các ngươi cũng là người về đầu tiên, giờ đội đội tân sinh kia liền kết thúc.”

-“Đa tạ trường lão.”-Vô Tà thu thanh trường thương lại, ngồi phịch xuống đất.

-“Tô trường lão, chúng ta còn không có thua!”-Đột nhiên có một đạo âm thanh mang theo tâm trạng không cam lòng vang lên, mọi người đều quay đầu nhìn lại, hóa ra là do La Hầu đang ngồi ở dưới đất phát ra, người này bây giờ khuôn mặt đang bị bao phủ bởi một màu đỏ bừng, hiển nhiên, hẳn bởi vì bị thua trên tay một đại đấu sư, cho nên tâm trạng buồn bực uất ức mà phát ra.

-“Đúng, chúng ta còn không có thua, chúng ta đều còn có thể tiếp tục chiến đấu.”-Nghe được đội trưởng lên tiếng, bốn gã thành viên Bạch Sát đội còn lại đều lên tiếng phụ họa, lấy chiến đấu lúc trước mà xem, chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, năm thiếu nữ liền thua, cho nên, bọn họ bây giờ đều là không muốn thừa nhận kết cục thất bại như lời vị trường lão vừa tuyên bố.

-“Tất cả im miệng cho ta!”-Tô trường lão mặt hơi trầm xuống, lạnh lùng quát.

-“Không sao cả. Nhưng La Hầu thì đã bị loại nên không được tham chiến nữa chứ?”-Vô Tà cười khẩy một tiếng chỉ qua La Hầu.

-“Tiểu tử ngươi đã nói vậy tiếp tục đi, La Hầu đã coi như bị loại.”

-“Nhờ trường giúp ta lấy hỏa năng của hắn.”-Vô Tà đứng bật dậy, bật cười lớn chỉ về bốn người còn lại-“Bọn ngu này, cuối cùng cũng lọt hố, Tô trường lão đã coi như đặc cách cho ngươi không mất hỏa năng mà các ngươi không chịu, không uống công ta giả vờ mất hết lực lượng.”

-“Tiểu tử ngươi.”-Tô trường cười khò nhưng vẫn lấy hỏa năng từ La Hầu ném cho Vô Tà, La Hầu muốn nói gì nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của Tô trường lão liền ngoan ngoãn giao ra tinh tạp.

-“Nhược Lâm dùng thực lực thật sự luôn đi. Ta tới giúp lược trận.”-Vô Tà cười ha hả, trong tay xuất hiện nhiều hơn một quả bóng, những lửa sinh thấy viên cầu liền cười méo xệch.

-“Ngươi cũng bị?”-Một lão sinh lên tiếng hỏi đồng bọn bên cạnh.

-“Đúng vậy.”-Lão sinh kia cười khổ một tiếng.

-“Là sao?”-Mấy lão sinh bị nhóm Tiêu Viêm hạ liền không hiểu.

-“Các ngươi cứ xem đi. Tên ma vương kia chuẩn bị bắt đầu rồi đó.”-Một nữ tử cảm thấy tiếc thương cho bốn thành viên của Bạch Sát đội.

Rất nhanh tất cả đều hiểu được. Nhược Lâm dùng trạng thái Hiện Nhân cộng thêm thực lực Ngũ Tinh Đại Đấu Sư của mình mà bắt đầu lấy lại thế cân bằng. Như thế tất cả trước kia đều là đóng kịch.

-“Tất cả tiến lên.”-Vô Tà ném ra viên cầu trong tay. Những lão sinh thả lỏng phòng ngự hơn khi nghe tiến lên vì ở đây có đồng bọn của Vô Tà nên yên tâm hơn. Nhưng rất nhanh tất cả đều phản ứng không kịp khi năm nữ nhân chỉ tiến hai bước rồi lui lại như thủy triều rút. Viên cầu vỡ ra thành một làn khói trắng bao phủ tất cả. Tới cũng nhanh tan cũng nhanh, làn khói chỉ chưa tới nửa phút liền tan ra, bốn người trong đó đã ngã xuống đất. Việc tiếp đến như thể ngựa quen đường cũ, hai thành viên nữ được tách ra riêng và hai thành viên nam cũng được tách ra, sau đó một màn chắn được dựng lên che chắn họ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Kiếp Hồng Nhan!

Một khắc sau.

Vô Tà cười vui vẻ đi ra với hai thủy tinh cầu trong tay, nhóm Nhược Lâm ra sớm và thủy tinh cầu lưu trữ hình ảnh nóng bỏng của nữ sinh thì hẳn chưa

chạm ngón tay nào qua.

-“Đó là gì vậy?”-Lão sinh lúc này thắc mắc lại càng khó hiểu khi nụ cười của mấy người vừa rồi trở nên nham hiểm hơn.

-“Cứ từ từ rồi biết.”

-“Này các người nhanh nhanh một chút, muốn ta phá màn chắn sao?”-Vô Tà không kiên nhẫn nói.

-“Người.....”-Bốn người từ màn chắn lục tục đi ra, quần áo có chút xộc xệch.

-“20 ngày thập tu, ta phá hủy thủy tinh cầu, nếu không sau một tháng ta sẽ tung hình ảnh trong thủy tinh cầu ra.”

-“Người cắt cổ.”-Một nam tử nổi giận nói.

-“Không sao, không sao. Riêng người sau mười ngày không giao đủ liên giữa bầu trời nội viện sẽ trình chiếu hình ảnh này.”-Vô Tà tùy ý nói, rồi ôm quyền đầy cảm kích-“Cảm tạ mấy vị học trưởng, học tỷ đã không chịu thua.”

-“Người..”-Bốn người như muốn học máu.

Cái vụ này là Yêu Lệ bày cho hắn để giữ bí mật và kiếm được ngày thập tu mà không cần phải phí một sợi dây để trói lại.

-“À, Nhược Lâm phá hủy cho các vị học tỷ đi.”

-“Dạ.”-Nhược Lâm nhu thuận gật đầu. Gần mười thủy tinh cầu xuất hiện trong tay nàng vỡ vụn.

-“Đa tạ học đệ.”-Một nữ lão sinh ôm quyền nói, tất cả lần lượt ôm quyền hướng Vô Tà.

-“Thế bọn ta thì sao?”-Nam lão sinh vội nói.

-“Trả tiền.”-Vô Tà phun ra hai chữ, thân thể khẽ lão đảo. Nhược Lâm vội xuất hiện cạnh hắn mà đỡ lấy hắn.

-“Người quá dễ mũi lòng trước phụ nữ, điều đó là không tốt. Có ngày người liền chết dưới gót chân phụ nữ.”-Tô trưởng lão lên tiếng nhắc nhở.

-“Đa tạ trưởng lão đã nhắc nhở, ta cũng tùy người mà dễ dàng tha thứ.”-Vô Tà cũng không lạnh lùng lễ phép đáp-“Nhưng nói ta dễ mũi lòng là sai. Số phận nữ nhi liền khổ hơn nhiều so với nam nhi bọn ta, số phận còn không công bằng vậy ta lại công bằng liền chẳng phải không tốt sao?”

-“Không công bằng là sao? Ta thấy họ có gì khổ hơn nam nhân đâu, nhiều người còn hạnh phúc hơn cả.”-Một nam lão sinh lên tiếng phản bác-“Như ta trách nhiệm gia tộc liền đặt nặng hơn các nữ nhân khác cùng lứa.”

-“Nói vậy là học trưởng từ một gia tộc nào đó?”-Vô Tà hướng mắt về phía nam lão sinh đó.

-“Đúng vậy.”

-“Vậy học trưởng tính xem có bao nhiêu tỷ muội trong gia tộc học trưởng được lấy người các nàng yêu? Hay thành một quân cờ chính trị để phát triển gia tộc?”-Vô Tà vẫn chậm rãi nói.

-“Chuyện này....”-Nam lão sinh đó không nói được gì.

-“Nếu các vị tỷ muội đó gặp người tốt thì không sao? Nhưng gặp người vũ phu, một tên nhị thế tử thì sao, cuộc sống các nàng liền biến thành địa ngục. Tiễn nhập địa ngục từ lúc còn trong quãng thời gian đẹp nhất của cuộc đời. Ừm, nếu có cơ hội học trưởng nên sống ở Hắc Giáp vực một thời gian, ở đó học trưởng sẽ thấy phụ nữ nhất là phụ nữ có chút tư sắc liền bị đối xử như một mặt hàng để buôn bán.”

Vô Tà nhắm mắt lại, hít vào một hơi giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng đầy tiếc thương của hắn vang lên, tuy nhỏ nhưng tất cả đều như tiếng sấm bên tai:

-“Trời sinh em kiếp má hồng

Vu quy em bước theo chồng rui may

Ô hay cái nợ cái duyên

Ngờ rằng có bến con thuyền ngừng trôi

Hỡi ôi bến chẳng được trong

Thế nên trăm mối tơ lòng em mang

Buông thì bia miệng thế gian

Tam tông hai chữ hồng nhan gánh gồng

Tình giờ còn chỉ bằng không

Niu chân chữ nghĩa mệnh mông côi lòng

Sống trong một kiếp đoạ đầy

Con tim khô héo thân gầy lao đao

Thôi nào cam chịu phận thôi

Mặc đời xô đẩy số rồi biết sao

Biết bao nước mắt tuôn rơi

Mỗi khi đêm đến ông trời thấu chăng”

Đây là khởi đầu của việc hình thành hội liên hiệp phụ nữ sau này tại thế giới Đẩu Khí đại lục này dưới cái tên Nữ Nhi Quốc, hội trưởng đầu tiên, cũng là linh hồn, là vị thần của hội liên là một nam nhân; Và biểu tượng của hiệp hội là một cây quạt, nhưng đây là chuyện của sau này.

-“Chuyện này....”-Tất cả đều rơi và trầm tư suy nghĩ, những lời Vô Tà nói đều là sự thật không thể chối cãi được.

-“Đây là lý do ta luôn đối tốt với nữ nhân hơn là nam nhân.”-Vô Tà nhún vai nói từ trong nạp giới lấy ra một chiếc ghế mà nằm xuống chờ đợi nhóm tân sinh chiến thắng Hắc Sát đội mà tiến đến đích cuối cùng nơi đây.

-“Này tiểu tử, ngươi nghĩ ai sẽ thắng đây?”-Tô trưởng lão lên tiếng hỏi Vô Tà-“Tân sinh hay Hắc Sát đội?”

-“Nếu một canh giờ nữa mà Hắc Sát đội chưa trở về tức họ đã thua rồi.”-Vô Tà ngáp dài một tiếng nói.

-“Tiểu tử dựa vào đâu mà nói thế?”-Khách trưởng lão, hẳn cũng không thể đoán trước được.

-“Tiểu tử Tiêu Viêm kia là luyện dược sư. Đan dược là thứ hắn không thiếu nhất, vậy hai trưởng lão nghĩ kéo dài thời gian thì bên nào có lợi.”-Vô Tà tùy ý đáp.

-“Sao ngươi không tham gia cùng bọn chúng?”

-“Ta chắc hai trưởng lão cũng biết rồi chứ. Cảm giác đóng vai con mồi rồi chợt chuyển mình thành kẻ mai phục thợ săn, cảm giác rất phấn khích nha, chưa kể lợi thế nhóm ta có tới 5 nữ nhân thực lực không quá mạnh, một miếng mồi cực kỳ thơm, mà tiểu đội chỉ có 5 người nên không ai có thể đoán được một người xấu như ta mai phục. Ta nếu là thợ săn chắc chắn cũng dính bẫy.”-Vô Tà bật cười, cảm giác đó thật thoải mái nha.

-“Ngươi cũng biết ngươi là người xấu sa?”-Nhược Lâm che miệng cười khẽ.

-“Không chỉ xấu mà còn vô số tật xấu nha lưỡi biếng này, tham lam này, háo sắc này,...”-Vô Tà bắt đầu liệt kê.

-“Có cần ta lập danh sách không?”-Yêu Lệ bật cười.

-“Thật tốt quá nhanh nhanh lấy giấy bút ta chuẩn bị liệt kê lại, chứ mười ngón tay của ta thật sự đếm không xuể.”

-“Ahiihihi.”-Mấy thiếu nữ nội viện bật cười rồi chợt nhớ lại Vô Tà là kẻ thù liền im lặng không cười nữa.

-“Mấy vị học tỷ đâu cần thù địch ta như thế làm gì cơ chứ, làm ta thật đau lòng a.”

-“Kệ ngươi, nếu không ngươi trả lại hết hỏa năng cho bọn ta đi.”-Một thiếu nữ hừ một tiếng nói.

-“Làm sao có chuyện đó cơ chứ, vị học tỷ này cũng quá vui tính đi chứ.”-Vô Tà cười đáp.

-“Nếu vậy ngươi làm thứ gì đền bù lại cho bọn ta đi.”-Thiếu nữ đó tiếp tục nói.

-“Học tỷ nói thử nghe xem nào? Nếu không ảnh hưởng đến quyền lợi có thể ta sẽ đồng ý.”-Vô Tà cũng không từ chối, hẳn rất khó từ chối trước lời nhờ của mỹ nữ mà.

-“Ngươi có thể chỉ bọn ta phương thức tu luyện chứ?”-Thiếu nữ lên tiếng hỏi, nhưng nàng không quá hy vọng Vô Tà sẽ chỉ nàng, vì đó là bí mật của từng người mà.

-“Là chuyện này sao?”-Vô Tà gãi gãi đầu suy nghĩ.

-“Nếu ngươi thấy khó xử thì thôi vậy.”-Thiếu nữ đoán trước nên không mấy thất vọng mặc dù nàng rất tò mò tại sao một Đẩu Sư có thể mạnh mẽ như

thể.

-“Học tỷ vậy là hiểu sai ý của ta rồi. Không phải ta cảm thấy khó xử khi chỉ học tỷ mà là ta chưa biết nên dùng phương pháp nào để truyền đạt.”- Vô Tà cười khò nói, hẳn lúc trước người hỏi hẳn toàn là thực lực cấp Đẩu Hoàng trở lên nên điều đó dễ dàng khi chỉ cần một câu nói những cô nàng đó có thể suy diễn ra được, còn lúc này người hỏi hẳn mới chỉ là Đại Đẩu Sư nên chỉ dạy bằng lời nói là hoàn toàn không thực tế.

-“Vậy ngươi không từ chối?!”- Thiếu nữ đó không tin hỏi lại.

-“Đúng là thế, tại sao ta phải từ chối cơ chứ? Chia sẻ và nhận lại là phương pháp tiến bộ nhanh nhất, nhiều người nhiều cách nghĩ nhiều cách giải quyết vấn đề.”- Vô Tà tùy ý đáp.

-“Thời gian trước khi kết thúc chắc còn một canh giờ hơn. Chờ đợi không cũng chán, ta nói về một số vấn đề đơn giản trước đi, mấy học tỷ, học trưởng nếu không khinh thường ta nhỏ tuổi hơn thì có thể nghe cũng được.”- Vô Tà rời khỏi chiếc ghế dài, mặc kệ có ai quan tâm không mà chậm rãi nói-“Thực chất thực lực của ta rất yếu, nếu cứng đối cứng với bất cứ ai trong số mọi người, ta đều thua cả. Nghĩ sao một Đẩu Sư có thể thắng được cơ chứ.”

-“Nhưng ngươi lúc đó cứng rắn đối cứng với ta mà.”- Một lão sinh bị Vô Tà quyền đối quyền đánh bay lập tức nói.

-“Có thể các vị không để ý nhưng mỗi khi đánh ra một đòn lên đầu đó thì cơ thể liền nhận lại một lực tương đương với đòn đó nên việc phân tán lực lượng đó là cần thiết.”

-“Khoan đã chuyện này ta chưa hiểu.”- Yêu Lệ lên tiếng.

-“Học tỷ có thể đâm nát viên đá này chứ?”- Vô Tà nhặt lên một viên đá nhỏ dưới chân.

-“Có thể.”- Yêu Lệ quan sát viên đá mà gật đầu.

-“Học tỷ đưa tay về phía trước, không cần dùng lực chỉ cần giữ yên thôi. Nhớ lấy đầu khí bao phủ.”

-“Để làm gì cơ?”- Yêu Lệ thắc mắc hỏi, nhưng nàng vẫn thực hiện, vừa hoàn tất thì Vô Tà ném thẳng viên đá và nắm đấm Yêu Lệ, viên đá va chạm đầu quyền rồi vỡ vụn.

-“Tỷ chỉ giữ yên tay sao tảng đá đập vào lại vỡ? Chuyện này mọi người giải thích được chứ?”- Vô Tà nhìn xung quanh hỏi.

-“A, ta hiểu học đệ muốn nói gì rồi.”- Một lão sinh vỗ đùi nói-“Khi viên đá va chạm thì lực lượng phản lại khiến tảng đá vỡ ra mà không cần học muội này làm điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Khen thưởng!

-“Đơn giản là thế. Mọi người có xu hướng gồng mình lên khi đấu, điều đó khiến đầu khí tiêu hao gấp đôi khi mà ngay khi tiếp xúc liền rút tay về. Nếu không tin mọi người có thể thử, xung quang rất nhiều nam thách để thử. Việc rút tay về cũng để giảm thiểu phản chấn, cứ coi xương cốt như viên đá vừa rồi nếu cứ mạnh mẽ va chạm liền vỡ ra.”- Vô Tà đâm về phía một tảng đá, rồi lập tức rút tay về để làm mẫu.

-“Sao chân trái học đệ khi rút tay về liền khẽ cong xuống?”- Một người để ý tới điều đó.

-“Đây là một kỹ thuật cao cấp hơn. Khi rút tay về nếu thu lại nhiều quá liền mất một nhịp nên ta đưa lực lượng đó thông qua chân trụ, tức chân trái để đưa xuống đất. Nhưng tạm thời các vị cứ tập luyện từ việc thu tay lại đi, gồng mình lên lúc va chạm và lập tức giãn ra sau khi va chạm.”- Vô Tà vỗ vỗ tay-“Các vị trước mắt chứ tập đi, hôm nay liền đến đây thôi nếu có dịp rảnh ta lại tiếp tục.”

Mỗi ngày hẳn chỉ nói một chút thế thôi vậy là đủ họ tiêu hóa cả tuần rồi, với lại lúc đầu hẳn không trông mong nhận được kiến thức gì từ họ cả. Mà nghe có vẻ hơi ngược đời khi dùng kiến thức võ thuật chỉ đạo thể giới thực lực vì tôn nhưng thực tế hoàn toàn là hợp lý khi mà tại thể giới một kiến thức thông thường nhất là thực lực đầu khí càng cao tức càng mạnh, đầu kỹ cấp bậc càng cao càng mạnh mẽ mà không ai đi nghiên cứu kỹ xảo chiến đấu. Mà nếu có cũng không nghịch thiên như tên Vô Tà mà dùng Đẩu Sư thực lực đi đối chiến với Đẩu Linh.

Khi những tia sáng đầu tiên xuất hiện phía cuối chân trời, những nhánh cây trong rừng rậm cấp tốc rung động, chợt từng đạo nhân ảnh cấp tốc từ trong rừng rậm lướt ra, cuối cùng dừng lại dưới ánh mặt trời, bóng người nhân số đông đảo, cẩn thận đếm qua, không dưới 40 người, không chỉ có trên sườn núi chung quanh vang lên từng trận huyền não kinh ngạc. Nhưng những người ngạc nhiên hẳn khi thấy lão sinh chỉ hơi liếc qua đám bọn họ rồi lại tiếp tục tập luyện thứ gì đó mà liên tục đâm lên những tảng đá cứng rắn, nổi bật nhất liền là một thiếu niên đang ngủ ngon lành trên một chiếc ghế dài.

-“Chuyện này là sao?”- Ngay cả những lão sinh vừa thua nhóm tân sinh của Tiêu Viêm cũng ngạc nhiên không hiểu.

-“Năm nay, nhóm tân sinh là người chiến thắng.”-Tô trưởng lão xuất hiện mà lớn tiếng nói, đúng như Vô Tà dự đoán nhóm chiến thắng là đoàn đội tân sinh.

-“Chuyện này là sao, Bạch sát đội không chiến?”-Cầm đầu Hắc sát đội tiến lên hỏi.

-“Bạch sát đội? Bị tên tiểu tử kia thắng rồi.”-Tô trưởng lão chỉ thiếu niên đang nằm thoải mái trên ghế.

-“Thực lực hẳn mạnh như vậy.”-Ngô Hạo kinh ngạc nói, chỉ một Hắc sát đội mà khiến trên 40 người họ bị chặt vật rồi, mà đây nhóm 6 người của Vô Tà liền hạ được Bạch Sát đội.

-“Vậy những đội lão sinh khác là bị nhóm của hắn hạ gục chứ không phải họ hết thời gian?”-Hổ Gia lên tiếng hỏi.

-“Đúng thế.”-Tô trưởng lão nhẹ gạt đầu, liếc nhìn đám tân sinh mà nói-“Trở thành người chiến thắng trong ‘cuộc săn hỏa năng’ lần này, tất cả tân sinh ở đây sẽ có được 20 ngày hỏa năng, mà Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi, Hổ Gia, Ngô Hạo, Nhưộc Lâm, Yêu Lệ, Ninh Mộng, Song Nhi và Tinh Thiên tất được thưởng thêm ‘Thanh hỏa tinh tạp’ cộng thêm 30 ngày hỏa năng. Tiểu tử Hạ Lăng cũng là Thanh Hỏa tinh tạp nhưng người chỉ cần mất 100 để lên Xích Hỏa tinh tạp.”

-“Thanh hỏa tinh tạp?!”-Nghe được lời nói cuối cùng của Tô trưởng lão phát ra. Trên sườn núi không khỏi có chút ồ lên, từng đạo ánh mắt hâm mộ quét về những người nhận được Thanh Hỏa tinh tạp và nhiều hơn là Vô Tà chỉ cần 100 hỏa năng là lên được Xích Hỏa.

-“Ồ tại bên trong nội viện, hỏa tinh tạp phân biệt từ thấp đến cao, chia làm hắc, lam, thanh, xích, từ 5 loại màu sắc, hắc sắc tinh tạp trong tay các người là tinh tạp cấp thấp nhất, loại tinh tạp này, chỉ có thể ở ‘Thiên Phần Luyện Khí Tháp’ tầng thứ nhất và tầng thứ hai tu luyện, mà lam sắc tinh tạp là ở tầng thứ ba và tầng thứ tư, cứ như vậy mà tính tới. Muốn thăng cấp cho tinh tạp, tại bên trong nội viện thì cần phải đem ‘Hỏa năng’ đổi lấy, lấy một cái thí dụ, nếu muốn từ hắc sắc tinh tạp đổi thành lam sắc tinh tạp, cần phải nạp 100 ngày Hỏa năng, mà từ lam sắc tinh tạp đổi thành thanh sắc tinh tạp, tất cần phải nạp 200 ngày Hỏa năng, lên Xích hỏa cần 400.”-Tô trưởng lão giải thích.

Tô trưởng lão sau khi giải thích xong, tay nhào lên một cái, 10 cái thanh sắc tinh tạp liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Búng tay bắn ra, tinh tạp liền bay về phía đám người Vô Tà cuối cùng là dừng lại ở tại khoảng không trước mặt họ.

-“Phần thưởng đã ở bên trong, các người đem hắc sắc tinh tạp lấy ra mà thay đổi, sau đó giao nó trả lại cho ta.”

Nghe vậy Nhưộc Lâm hơi lay Vô Tà dậy. Rồi mặc kệ hắn đang mơ màng mà giúp hắn lấy tinh tạp từ nạp giới ra mà đưa cho Tô trưởng lão. Quan sát hắc sắc tinh tạp, Tô trưởng lão khẽ gạt đầu-“Tốt lắm, các người cũng đã thông qua ‘Hỏa năng cuộc săn’. Như vậy đi theo ta đi vào nội viện đi thôi.”

Dứt lời, hắn là dẫn đầu xoay người, hướng một chỗ cầu thang đầy đá vụn trên sườn núi chậm rãi bước vào.

-“Cuối cùng cũng kết thúc.”-Vô Tà vươn vai một cái cho tỉnh ngủ mà nói.

-“Rốt cục thực lực Tà ca tới mức nào rồi không biết.”-Tiêu Huân Nhi nhìn bóng lưng lưng lưng của Vô Tà thầm nói trong lòng.

...

...

Cầu thang này cũng không coi là cao, vùn vùn 1, 2 phút, đám người Vô Tà đã lên đến tầng cuối cùng, sau đó thân thể nhích tới đứng ở trên sườn núi, ánh mắt hướng phía trước vừa nhìn, cảnh tượng xuất hiện trong tầm mắt, làm cho bọn họ chậm rãi hít vào một hơi lạnh khí. Phía sau sườn núi, chính là một cái bồn địa bị lõm xuống có diện tích cực lớn, hình dạng của bồn địa này, liền giống như là bị một tảng thiên thạch thật lớn từ trên trời rơi xuống trực tiếp tạo thành.

Bên trong bồn địa, những kiến trúc cao lớn được dựng lên trong đó, từ trên nhìn xuống, có thể nhìn thấy từng đạo bóng đen bất tận không ngừng từ vật kiến trúc phía trên thiểm lược mà qua, trải rộng về phía trước, nhưng cũng là phát hiện ra được, diện tích của bồn địa rộng lớn tới nỗi có một chút thần kỳ, tầm mắt nhìn tới cuối, vẫn là như cũ chỉ có thể thấy được những kiến trúc cao ngất cùng với một màu cây xanh biếc. Khó mà có thể tưởng tượng ra được, tại vô tận núi non ở phía sau của Già Nam học viện, cư nhiên lại có thể ẩn dấu được một khu vực thần kỳ đến như vậy.

-“Ha ha, các tiểu tử, hoan nghênh các người đi vào khu vực trọng yếu của Già Nam học viện: Nội Viện!”-Mỉm cười nhìn thấy vẻ mặt rung động hiện lên trên khuôn mặt của tất cả tân học viên, Tô trưởng lão vỗ vỗ đôi tay, cười nói-“Tốt lắm, nếu cuộc săn cũng đã kết thúc, như vậy tất cả tân học viên cũng theo ta tiến vào nội viện đi, trước hết cần phải thu xếp ổn thỏa cho các người, các người giờ đã trở thành một trong những thành viên của nội viện, tin ta đi, chỉ cần các người có thể ở trong này kiên trì đến cùng, đợi đến lúc các người đi ra ngoài, lúc đó các người sẽ cảm thấy tất cả nỗ lực của mình đều có cái giá xứng đáng của nó.”

-“Đi! Tất cả mọi người đều theo ta mau!”-Vung tay lên, Khách trưởng lão chợt hóa thành một đạo thân ảnh mờ ảo lao vút về phía bồn địa, ngay lập tức tất cả tân học viên cũng đều chuyển động thân hình, cảnh tượng lúc này giống như đàn châu chấu bay theo, từ trên sườn núi đáp xuống, trong lúc nhất thời, từng đạo âm thanh hưng phấn không ngừng vang vọng trên bầu trời thật lâu, mãi không tiêu tán.

...

...

-“Hạ Lăng, từ giờ trở đi nơi ở của các ngươi chính là nơi này.”

-“Thế này không ổn đâu trưởng lão, ta thanh niên máu nóng ở chung với năm vị mỹ nữ không ổn đâu.”-Vô Tà cười khổ nói.

-“Phân theo tổ đội, ngươi không thích thì về ngoại viện ý kiến với Hồ lão đầu kia.”-Tô trưởng lão cười nói-“Mà chẳng phải quá tốt với ngươi sao?”

-“Cái này chắc tương lai ta liền chết vì tình vẫn người vong quá.”-Vô Tà thờ dãi nói-“Này, này các mỹ nữ, ta là trai đã có chủ chớ có tấn công ta đó.”

Quả thật ở đây chẳng ai có thể theo kịp suy nghĩ của Vô Tà cả.

-“Thật sao? Trai đã có chủ không biết ngon hơn không?”-Yêu Lệ cười nói, chiếc lưỡi nhỏ khẽ liếm môi nhìn Vô Tà.

-“Đừng đừng, cướp tiền chớ cướp sắc. Đại nữ vương đừng động thủ.”

-“E.hèm!”-Tô trưởng lão hắng giọng một tiếng, lão muốn nhanh giải thích rồi về-“Về sau các ngươi bốn người, đều là người của nội viện, nhắc nhở các ngươi một chút, ở bên trong nội viện này, trừ phi các ngươi thực lực cực kỳ mạnh mẽ, bằng không chỉ bằng một người thôi mà nói, thật sự không nên quá náo động. Bởi vì hoàn cảnh cho phép, cho nên bên trong nội viện các cựu học viên đều có thể lực và địa bàn riêng của chính mình, việc này, dù không nói ra thì cũng chẳng bao lâu các ngươi cũng có thể thấy được.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nữ Nhi Quốc!

-“Trong Nội Viện còn có mấy chuyện này sao? Các vị cũng không có cảm?”-Nhược Lâm lên tiếng hỏi, dù nàng là đạo sư ngoại viện nhưng nàng vẫn không biết gì về nội viện cả.

-“Ha hã, tại sao phải cảm? Loại cạnh tranh này, chính là thứ nội viện chúng ta cần có, muốn không bị người khi dễ, như vậy liền chỉ có thể đề cao thực lực của bản thân mình, nếu không, tất cả đều không phải bàn nữa. Cường giả vi tôn, vĩnh viễn đều là chủ đạo tại thế giới này. Chúng ta cũng không muốn để cho nội viện chỉ trở thành một cái tháp ngà voi vô tư vô lự, bởi vì với hoàn cảnh như vậy, không thể xuất ra cường giả chân chính.”-Tô trưởng lão thần nhiên nói-“Cho nên, cho các ngươi ở cùng một chỗ, kỳ thật là muốn các ngươi hình thành một đoàn đội, lúc ở trong cuộc săn, các ngươi chắc là đã biết được một cái đoàn đội có khả năng sản sinh ra lực chiến đấu mạnh mẽ như thế nào? Mà từ hôm nay trở đi, ta hy vọng sáu người các ngươi, đều là cùng chung đối diện với mọi khó khăn, hơn nữa phải là một cái đoàn đội không đối không rời, nếu các ngươi có thể làm được điều này, cuộc sống của các ngươi trong nội viện cũng sẽ thoải mái rất nhiều. Lực lượng của một người, bất luận như thế nào so ra cũng vẫn kém với một đoàn đội?”

-“Trưởng lão nói sai rồi, thực lực bọn ta hợp sức sao bằng cá nhân hần. Chỉ kéo chân hần mà thôi.”-Tinh Thiên lên tiếng nói, cảm giác này thật sự khiến nàng không vui.

-“Trưởng lão, nếu xong việc liền có thể về được rồi.”-Vô Tà lên tiếng nói.

-“Ừm”-Tô trưởng lão gật nhẹ đầu, thân ảnh lóe lên rồi biến mất. Thực lực Vô Tà quá mạnh mẽ so với cùng lứa, đủ để đánh nát mọi cố gắng của người khác, nên việc suy sụp khi ở chung nhóm với hần là chuyện dễ hiểu lão cũng không nói gì được, chuyện này phải để chính Vô Tà giải quyết.

-“Tinh Thiên, tỷ nói đúng, tỷ rất kéo chân ta trong đoàn đội.”-Vô Tà thẳng thắn nghiêm túc nói.

-“Hạ Lăng!”-Ninh Mộng không ngờ Vô Tà nói thế nên lập tức lên tiếng.

-“Không chỉ nàng, mà mọi người cũng thế, tất cả đều kéo chân ta lại.”-Vô Tà nhìn lướt qua một lượt.

-“Hạ Lăng, anh cũng đâu cần nói như vậy.”-Nhược Lâm nhìn phản ứng của các cô gái mà nhẹ giọng nói với Vô Tà.

-“Cần chứ.”-Vô Tà phản bác lời Nhược Lâm ngay lập tức-“Sự thật thường mất lòng và khó nghe. Nhưng có một sự thật khiến các nàng khó chấp nhận hơn ở ngay trước mắt. Các vị nghĩ xem mình còn bao nhiêu năm cơ hội để phấn đấu trước khi thành quân cờ của gia tộc?”

Không một ai có thể trả lời được câu hỏi này của Vô Tà.

-“Một năm, hai năm hay năm năm đây khi mà tuổi của các tỷ đã đến lúc để gả đi.”-Vô Tà vẫn lạnh lùng nói-“Nhưng cần đạt thực lực thế nào mới coi như là đủ? Quá mơ hồ! Nếu đã vậy sao không lấy một mục tiêu rõ ràng hơn, lấy việc không níu kéo chân ta làm mục tiêu mà phấn đấu cơ chứ. Một mục tiêu rõ ràng và ngay ở trước mắt là thứ rất tốt để người ta phấn đấu cố gắng không nản trí.”

Vô Tà im lặng một chút, rồi vỗ vỗ tay nói-“Được rồi, mấy phút thất vọng thế là đủ rồi, đòi lại thêm một sắc thái rồi. Hãy biến thất vọng thành nỗ lực. Nhưng tất cả hãy nhớ một điều quan trọng.”

-“Là gì?”-Tất cả đều ngược mặt lên hỏi.

-“Hâm mộ thì hâm mộ, thần tượng cũng có thể nhưng đừng thích ta đó. Bên cạnh ta có không ít hồng nhan tri kỉ đâu.”-Vô Tà cười nói.

-“Hừ, ai thèm thích người cơ chứ. Mặc kệ hần đi các tỷ muội.”-Yêu Lệ hừ một tiếng nói.

-“Cách anh an ủi người khác thật khác thường.”-Nhược Lâm tiến đến bên cạnh hần nhẹ nhàng nói.

-“Ta cũng từng như thế. Thất vọng về bản thân, chán nản buông xuôi, rồi ta gặp lão sư của mình không an ủi không khuyên nhủ.”-Đây là Vô Tà nói về lão sư kiếp trước của hần-“Chỉ một câu ‘Đừng vì một viên đá nhỏ trên đường mà dừng lại’. Ta mất ba ngày để vực dậy. Ninh Mộng các nàng làm tốt hơn ta rất nhiều, tương lai các nàng sẽ không thể đoán trước được.”

-“Mà này, các vị học tỷ tới đây mà không tiếng hủ chết ta thì sao đây?”-Vô Tà hướng phía ngoài lên tiếng.

-“Ngươi là Hạ Lăng.”-Một thiếu nữ thay mặt nhóm tiến lên hỏi.

-“Không phải. Là thiên hạ đệ nhất lăng tử, Hạ Lăng.”-Vô Tà cười đáp.

-“Học đệ quả nhiên thú vị như lời đồn.”

-“Quá khen quá khen. Các vị học tỷ nếu có chuyện vào trong rồi nói, tuy hàn xá chưa dọn dẹp nhưng chưa được dọn dẹp, nếu không chê.”-Vô Tà ra hiệu mời vào.

-“Đa tạ học đệ. Ta là Diệp An.”-Nhóm thiếu nữ cúi đầu cảm tạ rồi theo Vô Tà vào trong.

-“Các vị học tỷ tới là có chuyện gì nhờ sao?”-Vô Tà từ nhẫn trữ vật lấy ra một bộ bàn trà-“Uống trà chứ?”

-“Đa tạ!”-Chỉ có Diệp An mới ngồi xuống, những người còn lại thì đứng sau nàng ta. Yêu Lệ các nàng cũng bắt chước mà đứng sau lưng Vô Tà.

-“Mọi người cứ ngồi đi, đừng đứng vậy. Ta dù sao cũng là học đệ.”-Vô Tà phát tay, lấy ra ghế từ nhẫn trữ vật đủ số với người ở trong nhà.

-“Học đệ có biết về bang hội trong nội viện chứ?”

-“Tất nhiên rồi, tuy chưa tìm hiểu nhưng chắc chắn có với chính sách mà nội viện đang thực hiện.”-Vô Tà gật đầu.

-“Học đệ đoán đúng. Bọn ta tới đây có chuyện muốn nhờ, hy vọng học đệ không từ chối.”

-“Học tỷ cứ nói, ta không hứa trước bất cứ thứ gì khi chưa nghe về nó. Vì sức ta có hạn.”

-“Học đệ có thể tạo một thế lực mà thu nhận bọn ta được chứ?”-Ánh mắt những thiếu nữ phía sau ánh lên mong chờ.

-“Trong nội viện không có bang hội chỉ có nữ nhân thôi sao?”-Vô Tà ngạc nhiên-“Ta chắc là phải có chứ.”

-“Đúng là có, nhưng đối với những người thiên phú yếu ớt như bọn ta liền không có khả năng gia nhập và cũng không muốn phải bám theo một tên nam nhân nào đó. Tuy sau đó ta có thành lập một bang hội cho những nữ sinh giống thế, nhưng thực lực ta không đủ như học đệ thấy đấy ta mới chỉ là Tam Tinh Đại Đấu Sư mà thôi.”

-“Khoan đã, ta cũng là nam nhân, chưa kể đến việc ta cực kỳ xấu xa háo sắc.”-Vô Tà cười khổ nói.

-“Tuy có vẻ học đệ xấu thật nhưng học đệ đối xử với nữ nhân bọn ta khác với những nam nhân khác. Mới đầu ta chỉ nghe một thành viên về nói lại, chưa đủ tin tưởng nên đã tới đây quan sát. Sau khi nghe học đệ nói những câu đánh động vào thực tế của nữ nhân bọn ta, ta hiểu ta có thể tin được.”-Diệp An thật sự mong chờ Vô Tà sẽ đồng ý.

-“Thật sự, có mình ta nam nhân trong cái hội toàn nữ nhân, mặt ta dày nhưng không chịu nổi nha.”-Vô Tà lắc đầu cười nói-“Ta rất tiếc phải nói từ chối.”

-“Nếu học đệ đã nói vậy bọn ta cũng không làm phiền nữa.”-Ánh mắt Diệp An lướt qua vẻ thất vọng.

-“Học tỷ khoan đã.”-Yêu Lệ lúc này lên tiếng.

-“Vị học muội này có chuyện gì? Muội giúp ta khuyên Hạ Lăng sao?”-Diệp An mừng rỡ.

-“Không phải vậy, mà các vị học tỷ có thể nhờ hần cách khác đi một tí.”-Yêu Lệ vui vẻ nói.

-“Mong học muội chỉ giáo.”

-“Nàng là Nhược Lâm, nữ nhân của hần, thực lực cao hơn tỷ một chút, phù hợp để nàng làm hội trưởng. Một khi kéo nàng dính vào hội thì Hạ Lăng tên này cũng bị kéo vào thôi.”-Yêu Lệ nhanh ý nhận ra được ý định của Vô Tà khi hần khẽ liếc mắt qua Nhược Lâm.

-“Đa tạ học muội đã chỉ giáo.”- Diệp An thấy Vô Tà không nói gì, rất tùy ý, rồi lại thấy Nhựt Lâm gật đầu liền mừng rỡ.

-“Nhựt Lâm tỷ, tỷ đồng ý dẫn đầu bọn ta chứ?”- Diệp An đứng lên hướng về phía Nhựt Lâm mà cúi đầu xuống.

-“Ta đồng ý, trong tương lai chúng ta cùng cố gắng.”-Nhựt Lâm với bản chất của nàng chắc chắn sẽ không từ chối.

-“Hội trưởng, mau đặt cho hội của chúng ta một cái tên đi.”-Diệp An vui vẻ nói.

-“Hạ Lăng, ngươi thấy sao?”-Nhựt Lâm quay về phía Vô Tà hỏi, dù sao hắn mới chính là người cầm đầu.

-“Sao hỏi ta? Ừm, mà nếu toàn nữ nhân thì lấy cái tên Nữ Nhi Quốc đi, đơn giản trực tiếp.”-Vô Tà nhún vai nói.

-“Vậy sau này chúng ta sẽ gọi là Nữ Nhi Quốc.”-Nhựt Lâm lập tức quyết định, những thiếu nữ kia tuy thấy không hay lắm nhưng không từ chối vì lúc này Nhựt Lâm chính là hội trưởng.

-“Đây là tất cả ngày hòa năng của chúng tôi, hội trưởng mong người hãy nhận lấy.”-Diệp An đưa một tấm hỏa tinh tạt về phía Nhựt Lâm.

-“Chuyện này.”-Nhựt Lâm cảm thấy việc này không cần thiết.

-“Cứ cầm đi, chuyện này chứng minh các nàng thật sự tôn em làm hội trưởng, kế tiếp hòa năng của hội viên em sẽ quản lý, cho ai thì cho lấy của ai thì lấy.”-Vô Tà đặt chén trà xuống đứng dậy-“Ta về phòng trước, cuộc săn hòa linh thật sự quá mệt mỏi mà. Trước khi về nhớ uống một chén trà rồi về.”

-“Anh nghỉ sớm đi cũng được, để em bàn tiếp với họ về tương lai cần làm gì.”-Nhựt Lâm gật nhẹ đầu.

-“Nói anh làm gì, anh có thuộc Nữ Nhi Quốc của mọi người đâu.”-Vô Tà hai tay đặt sau đầu đi vào bên trong

...

...

-“Hội trưởng, Hạ Lăng hắn là người thế nào vậy?”-Diệp An thấy Vô Tà đi vào trong liền quay qua hỏi nhỏ Nhựt Lâm.

-“Ta cũng không rõ, học tỷ cứ tiếp xúc nhiều rồi sẽ rõ ràng.”

-“Hội trưởng cứ gọi ta là Diệp An là được rồi.”-Diệp An lên tiếng nói, nhưng để cẩn thận trước nàng chậm rãi nói-“Ta là muốn biết một chút về hắn để có gì lúc tiếp xúc không chạm vào điều cấm kỵ của Hạ Lăng.”

-“Thật sự ta cũng không biết, vì ta chưa từng thấy hắn nổi giận bao giờ cả.”-Nhựt Lâm lắc đầu nói. Bốn người kia cũng gật đầu khẳng định nói.

-“Hắn chưa từng nổi giận?”-Diệp An ngạc nhiên, tại một thế giới này mà chưa từng nổi giận thì đó là điều kinh ngạc cực kỳ.

-“Là ta chưa thấy qua, nhưng ta nghe Diễm tỷ nói qua hắn từng nổi giận một lần trước đó.”-Nói hết câu Nhựt Lâm chợt nhận ra mình lỡ lời nhắc đến Cơ Diễm.

-“Diễm tỷ? Đó là ai vậy?”

-“Là một hồng nhan tri kỉ khác của hắn.”-Nhựt Lâm biết lỡ lời rồi vậy nên cũng nói ra luôn nhưng tất nhiên không nhắc đến Cơ Diễm là Đẩu Đế và hiện tại là hôn thê.

-“Hội trưởng người chấp nhận chuyện đó. Nàng ta thế nào? Mạnh không? Xinh đẹp không?”

-“Nàng ta mọi thứ đều hơn ta. Từ thực lực, trí tuệ lẫn cả vẻ đẹp.”-Nhựt Lâm vẫn nhẹ nhàng nói-“Một phụ nữ với vẻ đẹp khiến cả nam lẫn nữ đều bị mê hoặc, thực lực chắc Đẩu Hoàng cường giả. Không chỉ một người mà theo nàng nói bên cạnh hắn không dưới năm hồng nhan tri kỉ.”

-“Chuyện này hội trưởng vẫn chấp nhận.”

-“Ta lúc đầu cũng không chấp nhận được sự thật này, nhưng tất cả những cô gái khác tất cả hơn ta chấp nhận được sao ta lại không thể cơ chứ.”-Nhựt Lâm bắt chước hành động nhún vai của Vô Tà mà nói.

-“Mấy đóa hoa cấm phân trâu.”-Yêu Lệ chê cười nói-“Mà Hạ Lăng nổi giận vì điều gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thiên Giai Đấu Kỹ - Nghịch Thiên!

- “Tuy thực lực hần mạnh mẽ nhưng mẫu thân hần chỉ là người bình thường không hề tu luyện qua. Trong lúc hần ra ngoài rèn luyện, nàng ở nhà bị người khác đã thương nghiêm trọng. Nghe Diễm tỷ nói lúc đó Hạ Lăng cảm nhận được điều đó mà nổi giận, sát khí xung thiên. Sát khí hần phát ra đủ khiến cường giả Đấu Hoàng thậm chí cả Đấu Tông phải khẽ run lên.”

- “Liệu vị Diễm tỷ trong lời hội trưởng có nói quá không vậy? Hạ Lăng ta thấy hần hiền lành vậy sao có thể nổi giận kinh khủng như thế.”-Ninh Mộng thật không dám tin-“Vớ lại hần mới chỉ là Đấu Sư sao có thể khiến Đấu Hoàng run lên được.”

- “Ta cũng không biết, chỉ mới nghe qua mà thôi chưa từng thấy hần nổi giận bao giờ.”-Nhược Lâm lắc đầu nói-“Mà dù sao ta cũng không muốn thấy hần nổi giận. Được rồi, nói chung hần cực kỳ thoải mái nên cứ bình thường là được rồi không cần lo lắng quá làm gì.”

- “Vậy không bàn đến chuyện của Hạ Lăng nữa. Hội trưởng là muốn đặt Nữ Nhi Quốc ở đây hay là tới một vị trí khác?”-Diệp An bắt đầu nói qua chuyện hội vừa thành lập.

- “Phiền mọi người dời về đây đi.”-Nhược Lâm suy nghĩ một chút rồi nói-“Về quy định của hội hay hệ thống thì sẽ để ngày mai Hạ Lăng hần chuẩn bị.”

- “Rõ, hội trưởng. Các tỷ muội về dọn đồ chuyển nhà qua bên này thôi.”-Diệp An muốn lập tức thi hành, mặc dù còn sớm nhưng có nhiều thứ để làm nên làm càng sớm càng tốt.

- “Khoan đã.”-Nhược Lâm liền ngăn lại.

- “Hội trưởng còn gì cần dặn.”

- “Mỗi người trước hết uống một ly trà đi, hần đã dặn trước rồi.”-Nhược Lâm nhẹ nhàng nói, thấy tất cả hơi phân vân liền mỉm cười tự rót cho mình một ly-“Yên tâm không có độc đâu.”

- “Có lẽ sau này không có cơ hội nhiều đâu, mọi người lo mà tranh thủ.”-Yêu Lệ không biết từ đâu lấy ra một chiếc ly to phải gấp đôi ly mà Vô Tà chuẩn bị đưa về phía Nhược Lâm-“Ta dùng ly của ta.”

- “Ngươi thật là...”-Ninh Mộng lắc lắc đầu.

- “Tiểu Mộng ngươi khác gì ta cơ chứ xem cái ly của ngươi còn to gấp đôi ly của ta này.”

- “Như nhau cả, như nhau cả.”-Ninh Mộng cười cười.

- “Trước hết để mỗi người họ một ly trước rồi đến các ngươi.”-Nhược Lâm che miệng khẽ cười.

- “Đã thế ta không khách khí.”-Diệp An dẫn đầu uống một ly, là ly lúc này Vô Tà rót cho mà nàng chưa uống. Khi dòng nước trà vừa xuống dưới cổ họng một luồng năng lượng lan toả khắp người nàng khiến nàng có cảm giác như muốn tiến giai chưa kể đến tinh thần nàng thoải mái hơi rất nhiều.

- “Mọi người mau uống đi, nước trà có lợi cho việc tu luyện.”-Diệp An cảm nhận xong liền nói, nàng chợt hiểu vì sao hai người kia lại lấy ra cái ly to thế kia.

Rất nhanh tất cả đều uống một ly trà, trong số họ có mấy người bị kẹt ở Đấu Sư đỉnh phong liền đột phá lên Đại Đấu Sư khiến người khác hâm mộ. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về chiếc ly trên tay hai người Ninh Mộng và Yêu Lệ thầm nghĩ nếu mình cũng dùng ly to thế có phải tốt không cơ chứ.

- “Tên keo kiệt.”-Yêu Lệ mắng một tiếng khi mà Vô Tà căn đúng mỗi người chỉ được duy nhất một ly nhỏ.

- “Yêu muội, muội nghĩ có thể để ăn của hần sao, hahaha.”-Nhược Lâm bật cười nói-“Tất cả bắt tay vào làm việc đi thôi.”

- “Rõ, hội trưởng.”-Tất cả liền nhanh chóng rời đi chuẩn bị.

...

...

Trong lúc các cô gái nói chuyện với nhau thì Vô Tà trong phòng tiến nhập vào Vô Hận giới để đón hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết ra ngoài.

- “Hừ em tưởng anh quên luôn hai người bọn em rồi chứ.”-Cơ Diễm thấy Vô Tà liền hừ một tiếng quay mặt đi.

- “Sao có thể quên hai vị mỹ nhân được chứ?”-Vô Tà cười cười tiến lại đưa tay ôm hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết vào lòng, trải nghiệm cảm giác trái tim phải áp. Cả hai mỹ nữ được Vô Tà ôm liền đỏ mặt.

- “Nếu anh đã tiến vào vậy ở lâu lâu một chút thì thế nào?”-Dao Tuyết đề nghị.

- “Điều này không được, từ sau khi nhận chủ thể giới này lúc ta tiến vào thì thời gian hai thể giới liền tương đương nhau.”-Vô Tà lắc đầu nói.

Cả ba liền không nói gì nữa mà đồng thời im lặng trải nghiệm giây phút này.

Mãi một canh giờ mới hài lòng.

- “Bên ngoài là bao lâu vậy Tà ca?”

- “Bảy ngày.”-Vô Tà đếm từng ngày nên lập tức có thể nói ra được.

- “Sai lệch một chút, lúc anh không tại thì một ngày bên ngoài bằng một năm trong này.”-Cơ Diễm nhẹ búng tay một cái, ba người xuất hiện tại khu vườn nơi mà hần gặp vị lão nhân kia.

- “Thực vật trên khu vườn này tăng trưởng 1 ngày tương đương với 10 năm bất kể anh có ở trong hay là không.”

- “1 ngày là 10 năm, tốt vậy sao?”-Vô Tà kinh ngạc, chỉ cần ba năm là thực vật sinh trưởng gần vạn năm rồi.

- “Đặc biệt hơn là anh có thể gieo bất cứ hạt giống nào ở mảnh đất này, Thanh Liên Địa Tâm, em gieo ở đây đã trải qua 70 năm rồi nên sắp tới ba ngày nữa sẽ thành hình.”

- “Vậy cứ 100 ngày ta lại có một ngọn dị hoá, hay nói cách khác nữa là 5 viên đan hoá?”-Vô Tà tính toán một ngọn dị hoá luyện được 5 viên.

- “Đúng thế, chỉ tiếc là em có mỗi Thanh Liên hạt giống.”-Cơ Diễm tiếc rẻ khi không sưu tầm hạt giống.

- “Có gì đâu cơ chứ, khi nào quay về Gia Mã đế quốc đào cái thanh liên mà Thanh Nhi, Uyển Nhi lấy dị hoá từ đó.”-Vô Tà nhún vai nói-“Mỗi năm có hơn 10 viên dùng để làm phần thưởng cho thể lực liên rất tốt rồi.”

- “Đúng thế thật.”-Cơ Diễm tưởng tượng đến khung cảnh mười năm sau hơn trăm người cùng phóng xuất dị hoá liền cỡ nào cảnh tượng.

- “Cái cây này thì thế nào?”-Vô Tà chỉ chiếc cây to nhất ở giữa vườn.

- “Cây này theo thông tin thì gọi là sinh mệnh thụ.”-Cơ Diễm không giải thích nhiều vì trí nhớ của trung niên nhân tự xưng là tinh hoa của thế giới có biết qua.

- “Sinh Mệnh thụ sao?”-Vô Tà lục lại trí nhớ rồi gật đầu. Cơ bản sinh mệnh thụ giống như trong mấy tiểu thuyết giả tưởng thôi không khác biệt là mấy, đeo một mảnh gỗ giúp tinh thần luôn thoải mái, phụ trợ tu luyện, sản sinh năng lượng vĩnh cửu, chế tác thành vật phẩm có thể nhận chủ,... Còn nhiều tác dụng khác đề từ từ nói sau.

- “Ngoài khu vườn ra còn thứ gì không?”

- “Còn một cái Tàng Bảo Khố nhưng vật phẩm bên trong chỉ có duy nhất một lá phù. Đúng rồi khu vườn này có tên là Tinh Thần Hoa Viên, em chẳng biết sao lấy tên đó nữa.”-Cơ Diễm lại lần nữa búng tay đưa cả ba đến Tàng Bảo Khố, nơi đây khác hẳn với ngôi nhà đơn sơ ở Tinh Thần Hoa Viên mà tràn ngập khí thế.

Cánh cửa tự động mở rộng chào đón Vô Tà tiến vào bên trong, các giá để đồ đồ đồ được xếp cao lên giống kim tự tháp, càng lên cao thì vị trí giá đỡ liền càng ít, tại đỉnh cao nhất chỉ có hai vị trí hiện tại trống rỗng, thấp hơn có 5 vị trí, ngoài rìa là một lá bùa hắc sắc Trấn Ma bùa, theo ý niệm liền bay lên rơi vào tay Vô Tà. Sau khi nhập lá bùa vào trong linh hồn liền có thể học tập linh thuật trừ tà, tăng mạnh sát thương với tà vật.

- “Chỉ có thế mà sao xếp hạng cao thế nhỉ, chắc có nhầm lẫn ở đây, mình học tu tiên thì đâu cần đến.”-Vô Tà vung tay ném lá bùa về lại vị trí cũ.

- “Hai vị trí kia là của bọn em.”-Cơ Diễm chỉ lên vị trí cao nhất nói.

- “Trong lòng ta cũng thế.”-Vô Tà đáp lại một câu khiến hai vị mỹ nữ lập tức đỏ mặt.

- “Anh ăn gian không để người ta chuẩn bị tinh thần gì hết.”-Dao Tuyết đám đám vào ngực Vô Tà.

- “Trong này cũng chỉ có mấy thứ đặc biệt như thế thôi.”-Cơ Diễm tiếp tục nói che đi sự ngại ngùng của mình-“Mấy vật phẩm mà Tuyết muội mang về thật sự là hàng tốt, cũng góp phần giúp em nhớ lại một bộ Thiên Cấp Đấu kỹ mạnh mẽ.”

Cơ Diễm lần nữa đưa mọi người vào trong căn nhà tranh đơn sơ giữa tinh thần hoa viên. Nàng bày ra trên bàn trực quyển và đan dược bắt đầu giới thiệu:

- “Về đan dược Tuyết muội mang về có tên là Âm Dương Huyền Long đan, một biến thể cấp thấp hơn của Huyết Long đan vì có lẽ qua thời gian quá lâu rồi nên không thể trách được. Em đã tinh luyện lại trở thành Huyết Long đan. Về phần công dụng là thay đổi thể chất giúp tăng cao lên một bước lớn, nếu có một Thanh Ba đấu kỹ mà nói, lúc thi triển mang theo long uy có tác dụng trấn nhiếp, mặc dù luyện thành đan này chỉ là hai viên ma hạch của Ma long lục giai mà thôi nhưng thế là đủ rồi. Lúc tinh luyện em tách được bốn giọt huyết dùng mất hai còn hai.”

- “Sao ma hạch lại tách được tinh huyết cơ chứ?”

- “Ma hạch thật ra là tinh hoa của máu huyết yêu thú nhờ đấu khí mà ngưng tụ dần lại.”-Cơ Diễm lên tiếng giải thích-“Chỗ máu này còn tốt hơn cả tâm

huyết nữa.”

- “Hai giọt kia là em dùng làm gì?”

- “Nâng cấp quyền phi hành đấu kỹ này từ Lôi Bức Thiên Dực huyền giai hạ phẩm lên thành Lôi Long Dực địa giai trung phẩm.”-Cơ Diễm chỉ quyền trục phi hành đấu kỹ-“ Về phi hành đấu kỹ, phẩm giai càng cao tiêu hao càng ít mà lại càng nhanh.”

- “Quá tốt rồi, thế là có cái để di chuyển mà không để lộ ra phi kiếm rồi.”-Vô Tà đau đầu vấn đề này mấy ngày nay giờ đã có cách giải quyết.

- “Còn một giọt em dùng để nhập vào đan dược phục hồi cho mẹ.”-Cơ Diễm chỉ bình đan dược còn lại nói.

- “Về đấu kỹ thiên giai là quyền trục này, Nghịch Thiên. Môn đấu kỹ này là do năm Đấu Thánh đỉnh cùng nhau tạo thành từ năm Thiên Giai đấu kỹ của họ. Tuy nhiên không có bất kỳ ai có thể luyện thành khi yêu cầu quá khắt khe. Ngay cả em hay bất kỳ Đấu Đế nào cũng không thể luyện thành, nếu anh không thành công thì cũng không có gì cả.”

- “Năm Thiên Giai kết hợp thành, nghe có vẻ kích thích đấy.”-Vô Tà không suy nghĩ quá nhiều mà cầm lấy. Quyền trục chế tác bằng tinh thần lực nên chỉ vừa chạm tay vào thì một luồng thông tin chạy thẳng vào não hấn. Yêu cầu của thiên đấu kỹ này đúng là khắt khe khi người luyện cần phải sở hữu năm loại nguyên tố đấu khí hỏa, thủy, lôi, phong, mộc. Vô Tà không hề sở hữu năm loại nhưng hấn có Vô Danh công pháp tương đương với sở hữu thêm một đặc tính Vô thuộc tính nên có thể tu luyện được.

- “Ta có thể tu luyện được.”-Vô Tà mở mắt ra chậm rãi nói.

- “Em biết anh có thể mà.”-Cơ Diễm và Dao Tuyết vui mừng nói.

- “Nhưng phải kiếm đủ linh hạch tứ giai của cả năm loại nguyên tố trở lên mới được. Nên cái này phải ra ngoài mới có thể bắt đầu tu luyện.”-Vô Tà cũng không vội vã.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phần Thiên Luyện Khí Tháp

- “Đúng rồi, ta vừa thành lập một thế lực trong nội viện, nói chính xác hơn là ta giúp Nhược Lâm, Tuyết nhi em giúp ta khắc mấy cái huy hiệu đi.”-Vô Tà quay qua Dao Tuyết đang im lặng ngồi trên đùi hấn mà nói.

- “Dạ, anh cần nhiều cái?”-Dao Tuyết gật đầu.

- “Khoảng trăm cái trước đi, mặc dù không có bao nhiêu người nhưng cứ khắc nhiều vào dư cũng có sao.”-Vô Tà vẫy tay một cái một cảnh Sinh Mệnh thụ xuất hiện trên bàn.

- “Dạ.”-Dao Tuyết cũng không ý khiến bắt đầu hành động, rất nhanh một trăm cái huy hiệu xuất hiện trên mặt bàn, lấy hình dáng hình chiếc quạt đang xoè ra.

- “Ồ thêm một chút nữa rồi chúng ta ra ngoài.”-Vô Tà lên tiếng đề nghị, hai người Cơ Diễm và Dao Tuyết cũng không hề phản đối mà gật nhẹ đầu.

...

...

...

- “Ồ, tất cả nhanh gọn vậy, mới nửa ngày đã đâu vào đấy rồi.”-Vô Tà kinh ngạc khi hấn xuống nhà thì tất cả đã xong việc dọn đồ chuẩn bị cho việc bang hội khởi động.

- “Cũng không có gì nhiều cả.”-Nhược Lâm tiến tới đưa hấn một bản danh sách-“ Đây là danh sách các thành viên trong hội, cũng chỉ được mười chín người mà thôi.”

- “Không sao cả, ít dễ quản lý.”-Vô Tà lướt qua bản danh sách rồi đưa về lại cho Nhược Lâm, sau đó lấy ra 19 huy hiệu đưa nàng, trên này Vô Tà nhờ Dao Tuyết khắc thêm Tự Linh trận nữa-“ Phát mỗi người một cái, tất cả nhỏ một giọt máu lên.”

- “Người đã chuẩn bị xong cả rồi?”-Ninh Mộng không ngờ Vô Tà đã chuẩn bị xong cả rồi, nàng nhận lấy huy hiệu mà quan sát-“ Liệu biểu tượng hội có đơn giản quá không?”

- “Chịu thôi, ta không nghĩ ra có biểu tượng nào cả, hay ngươi nghĩ đi.”- Vô Tà nhún vai nói.
 - “Thôi kệ vậy, dù sao ngươi cũng tốn công làm rồi mà.”-Ninh Mộng nhỏ một giọt máu lên, nàng liền cảm nhận được mối liên hệ với tám huy hiệu đồng thời có cảm giác linh khí quanh người đậm đặc hơn mà kinh hô lên một tiếng.
 - “Một kỹ thuật thời thượng cổ, nhỏ huyết nhận chủ, nếu tám huy hiệu rời ngươi năm thước liền vô hiệu không còn tác dụng nữa, rồi quá năm thước trong vòng một khắc sẽ tự động quay về trên tay ngươi.”- Vô Tà giải thích.
 - “Thần kỳ như vậy!”-Ninh Mộng lập tức làm thí nghiệm-“Mà ta có cảm giác linh khí xung quanh đậm đặc hơn, là tác dụng của tám huy hiệu này?”
 - “Đúng thế, nó còn có nhiều tác dụng khác, từ từ mọi người sẽ hiểu.”- Vô Tà nói chợt nhớ ra một việc quan trọng-“Khoan đã, trước hết nhìn luật lệ đi đã, nếu ai không đồng ý thì có thể rời đi.”
- Hắn đưa mỗi người một danh sách các quy định của Nữ Nhi Quốc hắn dựa trên quy định của bang hội hắn ngày trước và quy định của hiệp hội phụ nữ mà lập nên, hắn cũng nghĩ tới việc phổ biến nên thành lập thêm quy tắc tích điểm tăng cấp, phát thưởng của hội mạo hiểm giả trong các truyện hắn đã đọc qua gồm chín bậc. Huy hiệu không phân chia theo số lượng ký tự như của Luyện Dược Sư mà phân chia theo màu sắc, bằng phương pháp đặc thù mà đổi màu được lần lượt từ Lục, Lam, Tử, Hồng, Huyết, Kim, Hắc, Bạch và thất sắc.
- “Vậy liền bắt đầu từ đầu sao, chán vậy.”- Yêu Lệ nhìn tám huy hiệu Lam sắc mà nàng đã nhỏ máu và đeo nó lên trước ngực. Tất cả cũng lần lượt đeo lên ngực.
 - “Tạm thời không có nhiệm vụ gì, nên mọi người hãy cố gắng tu luyện cho tốt, buổi chiều Hạ Lăng sẽ bỏ chút thời gian chỉ đạo tu luyện, giải đáp thắc mắc cho mọi người.”-Nhược Lâm chỉ qua Vô Tà lên tiếng.
 - “Chuyện này, nàng thật là.”-Vô Tà cười khỏ một tiếng.
 - “Không được sao?”-Nhược Lâm hai mắt long lanh nhìn Vô Tà.
 - “Được.”-Vô Tà không biết Nhược Lâm học đâu ra cái chiêu nước mắt cá sấu mà vận dụng với hắn, mặc dù biết như thế nhưng hắn không từ chối được.
 - “Em biết anh sẽ đồng ý mà.”-Nhược Lâm hi hi cười, rồi hướng mọi người nói-“Hôm nay liền đến đây thôi.”

...

...

...

Mới sáng sớm, Tiêu Viêm và Ngô Hạo đã qua tìm Vô Tà rồi.

- “Hai tiểu tử ngươi dậy sớm thế.”- Vô Tà ngáp một tiếng vươn vai nói.
- “Ngươi tính đi thăm quan nội viện không, bọn ta chuẩn bị đi dạo một vòng đây.”-Ngô Hạo không để ý đến việc Vô Tà gọi hắn là tiểu tử.
- “Đi chứ sao không? Nghe nói trong học viện lắm mỹ nữ lắm nha.”-Vô Tà vui vẻ nói.
- “Không biết tiểu tử ngươi sao có thể tu luyện mạnh mẽ thế khi mà trong đầu toàn nghĩ đến mỹ nữ cơ chứ.”-Ngô Hạo lắc đầu cảm thán nói.
- “Tại vì ta đẹp trai chứ sao?”-Vô Tà hất tóc một cái nói-“Mẹ nó, vừa đẹp trai vừa tài giỏi như ta thật không dễ cho người khác sống mà.”
- “Ngươi đừng đi cạnh ta? Không người ta lại hiểu nhầm ta quen biết ngươi.”-Tiêu Viêm xua xua tay tránh xa Vô Tà như tránh tà, Ngô Hạo bật cười lớn.
- “Hai người các ngươi rốt cục có đi không thì nói một tiếng.”-Ngô Hạo nói một câu, rồi thân ảnh lóe lên vận dụng thân pháp mà chạy về phía bắc-“Ta đi trước một bước.”
- “Rồi, thì đi.”-Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng rồi cũng vận dụng công pháp mà chạy theo, Vô Tà thấy hai tên kia dùng thân pháp quý dị bá đạo liền lắc đầu.
- “Hai tên thích thể hiện.”-Vô Tà thầm nói một câu, nhưng cuối cùng hắn cũng vận dụng thân pháp hoa mỹ mà theo sau, nói chính xác hơn là khینگ công kiếp trước.

...

...

Nội viện diện tích lớn vượt ngoài dự kiến của Vô Tà, ba người một đường triển khai thân pháp gần nửa giờ mà vẫn ở giới hạn nội viện, dọc theo đường lại thường xuyên thấy một vài đám luận bàn đánh đập nhau tóe lửa, vòng ngoài không ít người xem, lại không ít tên lăm mồm còn chen lẫn hô to sơ hở

ngẫu nhiên của cặp chiến đấu.

- “Có thể đi vào nội viện của Già Nam học viện đều không phải những nhân vật tầm thường, đủ để cho đệ tử ngoại viện theo không kịp.”-Tiêu Viêm có chút cảm thán.

- “Học viên nơi này, đại bộ phận đều phải trải qua sàng lọc chặt chẽ, tùy tiện một người bỏ vào trong để quốc đại lục chỉ sợ đều được đối đãi ngang cấp thiên tài, có nhân lực cỡ này thật chẳng có gì lạ.”-Ngô Hạo cười nói-“Bất quá không khí nơi này thật ra có chút hung hãn, một lời không hợp là trực tiếp luận bàn tại chỗ.”

- “Một khóa tuyển 50 tên tân sinh? Một khóa cho kéo dài mười năm đi thi cũng chỉ có 500 tên học viên mà thôi, người đề ý đi dọc đường đi sơ sơ đã hơn 500 người rồi.”-Vô Tà chậm chậm nói.

- “Chuyện này...”-Hai người kia lúc này mới đề ý được điều đó.

- “Ngoài nhóm tân sinh của chúng ta vậy tức là còn nhiều nhóm tân sinh khác.”-Vô Tà phỏng đoán một chút-“Chiêu sinh từ các cơ sở ngoại viện khác của Già Nam học viện hoặc có thể là chiêu sinh thẳng từ trung châu.”

- “Quan tâm nhiều thế làm gì nếu càng nhiều thì càng nhiều cường nhân để đối chiến thôi chứ có gì đâu.”-Ngô Hạo không quan tâm đến điều đó.

- “Tên cuồng chiến.”-Vô Tà lắc đầu thờ dài nói.

Theo hướng bắc càng ngày càng nhiều người vây quanh lại đây, một đám người tốc độ thi triển đến tận cùng, ba người liên tục bị những bóng người khác vượt mặt

- “Giống như bọn họ đều tiến về phương bắc? Bên kia đến tận cùng là cái gì?”-Ngô Hạo đồng dạng phát hiện số học viên càng lúc càng đông, có chút kinh ngạc nói.

- “Hai người không biết sao? Là vị trí của Phần Thiên Luyện Khí tháp, không chịu tìm hiểu gì cả, hỏa năng trong tay các người có tác dụng trả phí vào đó tu luyện.

- “Ra vậy. Ta muốn xem cái gì là Phần Thiên Luyện Khí tháp.”-Ngô Hạo háo hức nói, tốc độ lại tăng lên.

Lúc này đây chạy đi cực nhanh, ước chừng kéo dài hơn 20 phút, ba người mới dần dần giảm tốc độ, bởi vì lúc này trước mặt bọn họ đã xuất hiện đông nghìn nghịt học viên đứng ở đây.

Xuất hiện trong tầm mắt ba người là một vùng lõm xuống, trong đó một tòa tháp đen cực kỳ khổng lồ chính là chôn sâu phía dưới, chỉ lộ ra trên bề mặt một đoạn đỉnh tháp tối đen.

- “Tháp chôn dưới đất?”-Loại cảnh tượng kỳ dị làm cho Tiêu Viêm khuôn mặt kinh ngạc càng thêm thịnh, một lúc sau mới dần hồi phục tinh thần lại. Không gian xung quanh tháp có phần mờ hồ chứng minh nó được một lớp kết giới không gian bảo hộ.

- “Lại vẫn bố trí phòng ngự loại này.”-Tiêu Viêm cảm thán nói.

Bỗng nhiên có rất nhiều tiếng xé gió từ phía sau không xa lướt tới, quay đầu lại cũng kinh ngạc phát hiện gần mấy chục đạo thân ảnh từ đằng xa lướt đến, tốc độ cực kỳ mau lẹ. Thực lực nhóm người này không tệ, nếu Vô Tà muốn vẫn có thể đủ sức chiến một trận nhưng đơn giản hẳn không rảnh làm thế.

Những người này cử chỉ chen ngang mạnh mẽ, rõ ràng là có phạm nhiều người tức giận, bất quá khi mọi người thấy huy chương hình lá chỏ ngực cũng chỉ phải cắn giận đem lời nói nơi miệng nuốt trở vào.

- “Đi thôi, cho chúng ta biết một chút về Thiên Phần Luyện Khí Tháp này đến cùng có tác dụng gì, thế nhưng có thể làm cho người ta đẩy nhanh tốc độ tu luyện.”-Tiêu Viêm cũng tỏ ra vô cùng háo hức. Riêng Vô Tà đang bàn luận với Cơ Diễm và Dao Tuyết cách đột nhập vào phong ấn của tòa tháp, thực lực của hai người kia vẫn còn thì đó đơn giản nhưng lúc này làm gì có cái thực lực đó mà cản trợ giúp của pháp trận mới có thể. Lúc này tâm trí Vô Tà hầu như không quan tâm đến bên ngoài, cơ thể chỉ nương theo hai tiểu tử kia mà hoạt động.

Cánh cửa hắc tháp vẫn đóng chặt chứng minh vẫn chưa tới giờ mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nhập Tháp!

- “Đông!”-Bỗng nhiên có tiếng chuông cổ xưa thông thả vang lên trong khu vực, theo tiếng chuông vang lên làm tất cả âm thanh hỗn tạp nhất thời ngưng lại.

- “Mở tháp!”-Tiếng chuông vừa dứt một đạo thanh âm già nua tựa hồ từ bên trong tháp vang ra. Thanh âm già nua hạ xuống không lâu, chỉ thấy cửa lớn tối đen đóng chặt kia liền xì xì từ từ mở ra, một cỗ hơi thở nóng cháy nhàn nhạt thẩm thấu mà ra, làm thoáng tăng độ nóng trong trời đất lên một ít.

- “Vào tháp!”-Thanh âm già nua lại lần nữa vang lên, chợt mọi người trên đất trống kia đều đột ngột mở mắt ra đứng dậy, chỉ nghe tiếng xé gió, từng đạo bóng người tràn ngập đất trời bắn tới cửa tháp.

- “Đi, chúng ta cũng vào đi.”-Tiêu Viêm vung tay với Vô Tà và Ngô Hạo, rồi cũng lướt nhanh vào khu đất trống sau đó đi nhanh tới cửa vào của tòa tháp đen thần bí.

Chân dừng lại trước mặt tháp đen mấy mét, Vô Tà cẩn thận xem xét tòa hắc tháp cổ xưa này, nguyên liệu tháp không biết là làm từ vật gì mơ hồ sức nặng cùng băng khí.

- “Là vật để tránh nhiệt lượng của Vẫn Lạc Tâm Viêm lọt ra ngoài!”-Cơ Diễm nhỏ giọng truyền âm giải thích.

- “Hai tên này, đi thôi!”-Ngô Hạo ở một bên thúc giục khi mà Vô Tà và Tiêu Viêm đứng quan sát hắc tháp.

Khoảnh khắc ngay sau khi ba người đặt lên mặt đất sau cửa tháp, thân thể hần bỗng khựng lại, khuôn mặt cả ba thanh tú giống như lửa than.

- “Là tâm hỏa của Vẫn Lạc Tâm Viêm thiêu đốt anh cẩn thận một chút.”-Cơ Diễm lên tiếng cảnh báo-“À mà dù không cẩn thận anh cũng có sao đâu nhì. Cả tiểu tử Tiêu Viêm nữa.”

- “Hắn cũng không ảnh hưởng?”

- “Hắn có Thanh Liên Địa Tâm hỏa bảo hộ thì sao có chuyện gì được, với lại cường độ ngọn lửa này không đủ mạnh để ảnh hưởng với người chơi với dị hỏa như hắn.”-Cơ Diễm lập tức giải thích, rồi bỗng nhiên nâng cảm thấy điều gì đó-“Hậu nhân của Thần Nông để cũng ở đây. Tuy ngọn lửa có phần yếu ớt nhưng em vẫn cảm nhận được.”

- “Thật sao? Chuyến đi này liền thấy được kết quả chính rồi.”

- “Anh cứ giả trang một chút, em xuống dò xét ngọn dị hỏa phía dưới rồi thông báo anh biết. Còn hậu nhân Thần Nông đế, Tuyệt mọi nếu ở gần cũng có thể nhận ra.”

- “Được, em cứ đi đi.”-Vô Tà khẽ gật đầu. Cảm nhận ngọn lửa vô hình yếu ớt đang thiêu đốt cơ thể, hắn chỉ cảm thấy ấm mà thôi chứ chẳng thấy nóng như bị thiêu đốt chút nào. Mà nếu có mạnh hơn hắn cũng chẳng sợ vào cơ thể hắn thì thần tiên cũng bị luyện hóa chứ đóm lửa nhỏ này làm gì được. Bỗng nhiên ngọn lửa trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều lần, có thể đoán được là do Cơ Diễm động tay động chân với Vẫn Lạc Tâm Viêm. Vô Tà cũng không hoảng sợ cho ngọn lửa tùy ý thiêu đốt tẩy rửa cơ thể, kinh mạch đau khí. Hắn chợt hiểu đây là phương pháp thu luyện của nội viện của Già Nam học viện, giúp học viên tăng mạnh tốc độ tu luyện thêm nhiều lần bằng Vẫn Lạc Tâm Viêm, cộng thêm tự do đấu đá trong nội viện.

Ba người đứng một chỗ nơi cửa tháp không nhúc nhích, một ít lão sinh phía sau vốn muốn hò hét chê bai, nhưng sau khi bọn hắn nhìn thấy tình hình ba người, lại đem tiếng quát trách móc dừng lại, có chút vui sướng trước vẻ thống khổ của người khác cười hắc hắc nói-“Xem ra là ba tên lính mới tiến vào nội viện đây, lần đầu tiên tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp cũng dám không chút phòng bị, đáng kiếp.”

- “Nhanh đi thông tri trưởng lão trong tháp đi, lần đầu tiên tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, nếu không có trưởng lão ra tay, chỉ sợ bọn chúng sẽ trực tiếp bị nướng khét từ trong ra ngoài.”

...

- “Tránh ra, tránh ra, Liều trưởng lão tới rồi.”-Bỗng nhiên có tiếng quát từ đám người phía ngoài vang lên, Những người phía trong liền dạt ra hai bên tạo thành một lối đi nhỏ. Trưởng lão là người có địa vị cao nhất, nếu ai dám trong này đắc tội bọn hắn đều chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, tùy tiện sử dụng quyền hạn một chút, tặng cho người vài phần rắc rối cũng làm người khóc không ra nước mắt a.

Theo đám người tách ra, một lão nhân áo quần mộc mạc tiến vào, tủm tỉm cười, ánh mắt dừng lại thân thể ba người đang bất động cười nói-“Thật sự là ba tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đi vào Thiên Phần luyện khí tháp thế nhưng cũng không thông báo trước, lần này chịu đau khổ cũng là có chút oan uổng.”

- “Hàng năm đều có tân sinh lũ mãng, khó dẫn nôi đi vào Thiên Phần luyện khí tháp, xứng đáng chịu đau khổ.”-Trong đám người rộ lên vài tiếng cười cui sướng khi thấy người khác gặp họa. Bên trong tháp tốc độ tu luyện mặc dù tăng mau, nhưng dù sao cũng có chút buồn tẻ, hiện giờ thấy có người mới gặp họa, một số học viên cũ tự nhiên được xem chuyện vui

- “Tân sinh mới vào nội viện, tự nhiên không hiểu quy củ trong này, có gì đáng cười?”-Một thanh âm trong trẻo nhàn nhạt vang lên, ánh mắt mọi người hướng về phía phát ra thanh âm đó, một ngân y nữ tử, dáng người mảnh khảnh tiến vào, khuôn mặt có chút gương mặt có vẻ hơi gầy nhưng lại là một mỹ nhân hiếm thấy,, da thịt trắng nõn như tuyết, mi thanh mục tú, càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là ngân y nữ tử này sở hữu một mái tóc cũng màu bạch ngân dài đến tận thắt lưng, hai sắc bạc hòa vào nhau càng làm cho ngân y nữ tử này tỏa ra một loại khí chất lãnh đạm ngăn cản mọi người đến gần, làm cho người ta chỉ có thể nhìn ngắm từ xa mà không dám có chút kinh nhờn..

Mọi người hướng ánh mắt tới ngân y nữ tử vẫn đang bảo trì trầm mặc. Trong mắt đầu tiên là hiện lên một chút ái mộ của nam nhân đối với mỹ nhân, nhưng chung cuộc vẫn mang vào phần kiêng kỵ. Theo ngân y nữ tử lên tiếng, vài tiếng cười chế nhạo lập tức im bật. Bởi vậy có thể thấy được, nữ tử này

bên trong nội viện đạt được danh vọng cùng thực lực không kém. Bởi vì, tại nơi cường giả vi tôn như trong nội viện này, chỉ có dung mạo xinh đẹp không thôi cũng không đủ để làm cho mọi người có điều cố kỵ.

- “Hóa ra là Nguyệt nha đầu, lão phu cũng là coi như không thấy gì, đây đều là một đám gia hỏa rồi hoi, cùng bọn họ giảng giải làm gì.”-Liễu trưởng lão nghe được thanh âm, ánh mắt cũng chuyển về phía ngân y nữ tử chợt cười nói.

- “Liễu trưởng lão.”-Đối với vị trưởng lão này, ngân y nữ tử chưa bao giờ bảo trì thái độ lãnh đạm, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười như hoa quỳnh hé nở, làm cho chung quanh học viên nhìn thấy có chút thất thần.

- “Nguyệt nha đầu, lần này định đi vào tầng thứ mấy tu luyện?”-Liễu trưởng lão liếc mắt về phía thân thể đang cứng ngắc của Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo, chợt quay lại phía ngân y nữ tử cười hỏi, rõ ràng thái độ đối với ngân y nữ tử so với các học viên khác thân thiện hơn rất nhiều.

- “Tầng thứ sáu đi.”-Ngân y nữ tử thoáng chần chờ một chút rồi đáp.

- “Tầng thứ sáu, đây không phải là nơi thực lực đạt lục linh Đẩu linh mới có thể tiến vào sao, chẳng lẽ Hàn Nguyệt học tử đã đạt cấp bậc này rồi ư?”-Ngân y nữ tử đáp lời nhất thời làm cho xung quanh phát ra vài tiếng kinh hô.

Liễu trưởng lão đối với câu trả lời của Ngân y nữ tử cũng có chút kinh ngạc, tinh quang trong mắt chậm rãi đảo qua trên người Ngân y nữ tử, một lát sau thờ dãi-“Xem ra không đến vài năm, nha đầu ngươi cũng có tư cách tranh cử chức vị trưởng lão nội viện rồi, thiên phú cùng tốc độ tu luyện của ngươi thực là làm cho người ta sợ hãi mà!”

- “Hoàn toàn là dựa vào Thiên Phần luyện khí tháp mà thôi, nếu chỉ dựa vào bản thân tu luyện mà nói, chỉ sợ hiện tại nhiều lắm thì vừa vặn tiến vào cánh cửa Đẩu linh mà thôi.”-Hàn Nguyệt lắc lắc đầu, đem ánh mắt chuyển đến ba linh mới-“Liễu trưởng lão, bây giờ trước hết để cho hai người bọn họ thoát ly tâm hỏa thiêu đốt đi, bằng không dễ muộn sợ rằng đối với thân thể tạo thành thương tổn cũng không nhỏ.”

Nghe vậy Liễu trưởng lão cũng lắc lắc đầu cười nói-“Trước hết chờ một chút đã, nha đầu ngươi năm đó lần đầu tiên đi vào Thiên Phần luyện khí tháp bị tâm hỏa thiêu đốt kiên trì bao lâu?”

Mày liễu nhú lại, Hàn Nguyệt trầm ngâm một chút nói-“mười bảy phút, nhưng là trước khi đi vào tháp có người nhắc nhở ta.”

- “Lần đầu tiên đi vào Thiên Phần luyện khí tháp kỳ thật có thể đoán được tiềm lực của từng người như thế nào. Lần đầu tiên tâm hỏa thiêu đốt, bởi vì tất cả các tân sinh đều không biết cách nào làm cho tâm hỏa tiêu tán, cho nên người nào kiên trì càng lâu càng chứng tỏ người đó đối với tâm hỏa kháng tính càng mạnh, về sau tại bên trong tháp tu luyện có ưu đãi rất lớn, đương nhiên không có gì là tuyệt đối, có thể coi như đại khái tính toán mà thôi.”

Liễu trưởng lão lại cười nói-“Hiện tại hai tiểu tử này đã kiên trì được tám phút? Cái này được tính là không tồi rồi.”

- “Liễu trưởng lão muốn thử xem cực hạn của bọn họ?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Thật đáng tiếc!

- “Thử xem sao. Nếu ta đoán không sai, tên mặc hắc bào này hẳn là Tiêu Viêm, suất lĩnh giới tân sinh tại Hòa Năng đại tái sân hội đem Hắc Sát đội đánh bại. Còn tên mặc bạch bào giống công tử bột kia là Hạ Lăng, mà đầu gian ác, La Hầu tiểu tử kia vì hắn nghèo rất mừng toi.”

- “Hắn chính là ma đầu Hạ Lăng?”Nghe thấy Liễu trưởng lão nói, không chỉ các học viên chung quanh phát ra từng tiếng kinh hô, mà ngay cả Hàn Nguyệt luôn bảo trì trầm mặc vẫn có vài phần kinh ngạc. Hạ Lăng cái tên cực kỳ nổi bật khi lấy thực lực Đẩu Sư dùng kỹ xảo chiến đấu đánh bại Đẩu Linh, những người được hắn chỉ dẫn qua lực chiến tăng lên một bước tiến. Ngoài ra, còn rất nổi tiếng trong đám nữ tử khi đứng về phía nữ tử, nghe đầu nữ nhân của hắn thành lập một hội, mà những thành viên tham gia hôm qua đạt một bước tiến lớn trong việc tu luyện khiến nhiều nữ nhân muốn tham gia vào hội đó kể cả lão sinh lẫn tân sinh.

- “Nguyệt nha đầu, nếu ngươi có việc cứ việc hạ tháp đi trước đi, nơi này có ta là được rồi.”-Liễu trưởng lão sợ chậm trễ thời gian tu luyện của Hàn Nguyệt liền cười cùng nàng nói.

- “Không có việc gì, ta cũng muốn xem Hạ Lăng người này sẽ duy trì được bao lâu có mạnh mẽ như lời đồn không.”-Hàn Nguyệt khe khẽ lắc đầu, nàng này sinh hứng thú nồng đậm với Vô Tà.

Đương nhiên không chỉ riêng nàng có hứng thú. Nghe Liễu trưởng lão bộc lộ thân phận của Hạ Lăng (Vô Tà), chung quanh mấy học viên cũ đang định thôi lui cũng đồng dạng ngừng lại. Một loạt ánh mắt ẩn chứa nhiều loại cảm xúc tập trung lên trên hai người. Bọn họ đồng dạng muốn nhìn một chút xem một Đẩu Sư đánh thắng cả Đẩu Linh sẽ chịu đũa bao lâu.

Vì nguyên nhân có người đem thân phận của Vô Tà truyền bá ra ngoài, nên trong lúc này, các đội ngũ hội viên cũ không ngừng kéo đến. Bởi vậy vòng

người xung quanh càng ngày càng lớn. Nếu không phải không gian bên trong tháp cực kì rộng rãi chỉ sợ đã tạo thành cục diện hỗn loạn.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, vẻ kinh dị trong ánh mắt của những người vây quanh càng thêm nồng đậm, bởi vì cho đến bây giờ hai người đã kiên trì được gần mười bốn phút, hơn nữa sắc mặt hai người mặc dù như than lửa nhưng tựa hồ còn chưa có đến cực hạn.

- “Quả nhiên không tồi.”-Liễu trưởng lão vuốt vuốt râu gật gật đầu, trong mắt có một chút tán thưởng.

...

Thời gian tiếp tục trôi qua, tại thời điểm mười sáu phút, thân thể Ngô Hạo bỗng nhiên run rẩy nhẹ. Nhìn thấy một màn này mọi người đều đoán Ngô Hạo sợ rằng đã đến cực hạn. Nhìn nhìn thấy phản ứng của hắn, Liễu trưởng lão vươn cánh tay phải nhìn khô héo như ung trảo cách không nhắm vào thân thể đã bắt đầu run rẩy của Ngô Hạo, tại đầu ngón tay, một luồng nhũ bạch sắc hỏa diễm chậm rãi hiện ra. Hỏa diễm ngưng tụ trên đầu ngón tay liên tục cuối cùng hình thành một đoàn hỏa không ngừng xoay tròn. Nhẹ Nhẹ nhàng búng tay lên trên đoàn hỏa diễm, chỉ thấy đoàn hỏa diễm nhanh chóng bay ra, cuối cùng trôi nổi cách trái tim Ngô Hạo chừng một thước-“Đi ra!”

Theo ngọn lửa vô hình đi ra, thân thể đang run rẩy của Ngô Hạo nhất thời dừng lại, hai chân mềm nhũn liền đặt móng ngồi trên mặt đất, khuôn mặt như than lửa cũng nhanh chóng lui tán, miệng thở hồng hộc như trâu rừng. Lúc này không chỉ có thân thể mà cả tinh thần cũng đều ở vào trạng thái mệt mỏi cực độ, mà hắn cũng chẳng có tâm tư quan tâm đến những người xem chung quanh.

- “Trong trạng thái không hề phòng bị lại có thể kiên trì tâm hỏa ăn mòn trong mười sáu phút, thành tích này xem như không tồi.”-Nhìn Ngô Hạo vừa ngồi xuống, Liễu trưởng lão cười tán thưởng nói-“Giới tân sinh năm nay tự hồ so với trước mạnh mẽ hơn một chút.”

Bên cạnh, Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, sức chống cự tâm hỏa của tân sinh này chỉ sợ còn muốn vượt qua nàng. Mặc dù nàng kiên trì được mười bảy phút, nhưng mà thời điểm đi vào Phần Thiên Luyện Khí tháp từng có người báo cho nàng phải làm thế nào mới có thể kiên trì được lâu nhất.

Thân thể Tiêu Viêm cũng bắt đầu run rẩy một chút sau Ngô Hạo chỉ chưa đến một phút.

- “Aizzz”-Thấy thể Liễu trưởng lão ngẩn ra, chợt lắc đầu có chút hơi thất vọng cay đắng nói-“Thật là kì vọng có chút quá cao.”

- “Liễu trưởng lão, ước chừng mười tám phút, sức chống cự tâm hỏa như vậy đã xem như rất tốt, thành tích này tại bên trong nội viện cũng tìm không được bao nhiêu người.”-Nhìn thấy vẻ mặt của Liễu trưởng lão, Hàn Nguyệt không khỏi có chút bất đắc dĩ nói, hắn nói những lời này còn không cho những học viên khác tràn đầy xấu hổ trong lòng sao.

- “Quả thật là rất tốt.”-Liễu trưởng lão xấu hổ cười một tiếng, lại một đoàn nhũ bạch sắc hỏa diễm hiện ra, búng tay bắn ra, đoàn hỏa diễm dừng lại tại chỗ gần trái tim Tiêu Viêm.

- “Khoan đã!”-Vô Tà bỗng nhiên mở mắt, vung tay đánh bay luôn hỏa diễm của Liễu trưởng lão đi-“Liễu trưởng lão không thể dùng phương pháp này được, hắn có dị hỏa hộ thể, nếu làm thế liền nguy hiểm”

Vô Tà tiến tới vỗ lên vai Tiêu Viêm đang run rẩy, một luồng tuy nhìn qua tùy ý này lại đẩy bay ngọn hỏa diễm vô hình ra khỏi người Tiêu Viêm.

- “Ngươi không nhắc ta đã quên.”-Liễu trưởng lão vỗ nhẹ lên trán nói-“Mà ngươi không bị sao?!”

- “Một đốm lửa nhỏ không đủ để làm ấm nữa thì có sao được cơ chứ?”-Vô Tà nhún vai nói.

- “Đốm lửa nhỏ?!”-Hàn Nguyệt nghe mà kinh ngạc, nàng biết một khi không đề phòng mà bước vào Phần Thiên Luyện Khí tháp, ngọn lửa vô hình cỡ nào nguy hiểm mà thiếu niên trước mặt liền so sánh với một đốm lửa nhỏ không đủ để làm ấm.

- “Hử?!”-Vô Tà giả như thấy điều thú vị ở Hàn Nguyệt mà thi triển thân pháp áp sát, vươn tay nắm lấy ngọc thủ của nàng. Hành động hắn quá nhanh, lúc Hàn Nguyệt nhận ra thì mọi việc đã xong rồi, nàng muốn rút tay lại và theo bản năng đánh ra một luồng. Nhưng đòn đánh của nàng liền đánh vào không khí vì Vô Tà đã lui lại vị trí cũ rồi.

- “Tiếc thay, tiếc thay. Ngọn lửa tuyệt vời vậy mà lại bị bỏ qua.”-Vô Tà lắc đầu vác Tiêu Viêm và Ngô Hạo lên vai đi khỏi Phần Thiên Luyện Khí tháp. Mà không hề quay đầu lại nhìn, đây là phương pháp thả con tép bắt con tôm, chuyện này hắn đã thuần thục lâu rồi.

...

...

Có thể người xung quanh chỉ cảm thấy lời nói kia vô nghĩa, nhưng với Hàn Nguyệt mà nói đó lại là những câu nói đánh động thẳng tới tận sâu trong linh hồn nàng.

Nàng từ nhỏ liền sở hữu hai loại thuộc tính đầu khí, hệ hỏa và hệ phong, điều này cũng chỉ có mẫu thân nàng biết mà thôi ngoài ra không còn ai khác nữa. Nhưng lúc lớn lên nàng liền cảm thấy cái hỏa thuộc tính kia thật vô dụng khi mà gần nửa lượng đầu khí nàng tu luyện được liền cung cấp cho ngọn lửa nơi đan điền, nếu mạnh thì Hàn Nguyệt cũng chẳng có ý kiến gì nhưng ngọn lửa do nàng tạo ra không thể đốt được một chiếc lá khô, thế nên nàng bỏ qua nó. Thời gian dần qua nàng đã quên luôn sự hiện diện của hỏa thuộc tính của mình, cho đến một ngày nó lại xuất hiện trước mặt nàng, mười bảy phút nàng duy trì trong Phần Thiên Luyện Khí tháp thì có đến 10 phút là nhờ ngọn lửa yếu ớt đó, tốc độ tu luyện của nàng trong tháp cũng đề cao hơn một bậc nhưng nàng cũng chỉ dự đoán điều đó mà thôi nhưng không dám chắc chắn. Ba năm qua nàng cũng không phát hiện được điều gì, trong thâm tâm

nàng cũng dần bỏ qua nó.

- “Tiếc thay, tiếc thay. Ngọn lửa tuyệt vời vậy mà lại bị bỏ qua.”-Hạ Lăng đứng trước nàng nói một câu khiến lòng nàng rung động. Ngọn lửa tuyệt vời là nói ngọn lửa yếu ớt kia, nó thật sự tuyệt vời mà nàng không phát hiện ra sao? Hay là một cách bắt chuyện khác? Nhưng nếu là thật sự thì sao? Ngọn lửa giúp mình mạnh hơn nhiều lần thì sao?

Vô số suy nghĩ vụt qua đầu Hàn Nguyệt, rồi nàng cắn răng đưa ra quyết định thà rằng tin còn hơn bỏ lỡ qua cơ hội khiến bản thân mạnh mẽ hơn, gia tộc lúc này cần một người mạnh mẽ, thực lực và thiên phú của nàng bây giờ là chưa đủ.

- “Các người tu luyện đi!”-Hàn Nguyệt quay qua nói với những người cạnh nàng rồi nhanh chóng thi triển thân pháp đuổi theo bóng dáng Hạ Lăng.

- “Hàn tỷ là có chuyện gì vậy? Chẳng phải Hàn tỷ là phong thuộc tính sao? Sao lại là ngọn lửa?”-Một học viên thắc mắc quay qua hỏi đồng bạn.

- “Sao ta biết, người đi mà tự hỏi đi?”

- “Người nói thế cũng nói. Nếu mà ta có khả năng nói chuyện với nàng thì chứng minh thực lực ta không thấp rồi.”

...

...

- “Hạ Lăng học đệ, đợi ta một chút!”-Hàn Nguyệt không ngờ tốc độ của Vô Tà lại nhanh đến thế.

- “Không biết Hàn học tỷ là gọi ta lại có chuyện gì sao?”-Vô Tà tỏ ra không biết không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây.

- “Hạ Lăng học đệ có thể bớt chút thời gian cho ta được chứ?”

- “Về nhà ta đi!”-Vô Tà nói một câu rồi tiếp tục quay người đi tiếp. Hàn Nguyệt cũng không suy nghĩ mà lập tức thi triển thân pháp chạy theo, nàng lập tức ngạc nhiên trước tốc độ của Vô Tà khi nàng phải thi dùng đến cực hạn của thân pháp mới có thể bắt kịp hắn được. Lúc này nàng đoán được khi trước là Vô Tà cố ý thả chậm tốc độ để đợi nàng đuổi theo như thể đã biết trước chuyện đó chắc chắn sẽ xảy ra mà không cần nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thần Nông Hỏa

Điên cuồng chạy được khoảng mười phút thì cũng tới được nơi ở của hai người Tiêu Viêm và Ngô Hạo, lúc này có nhiều tân sinh ra vào khu vực này. Có vẻ như tiểu tử Tiêu Viêm thành lập một bang hội cho riêng mình làm vị trí nương tựa cho các tân sinh. Vô Tà đi thẳng tới bàn ghi danh tham gia cười nói với thiếu nữ đang ghi chép tên và dấu lực người ghi danh lên một trục quyền nhỏ.

- “Tiểu mỹ nữ, ta bán hai tên này có mua không?”-Vô Tà cười nói. Máy người thấy một tên không biết điều chen lấn liền muốn nói gì, nhưng nhanh chóng nhận ra Vô Tà liền nuốt lời nói xuống.

- “Mua luôn người giao hàng được không?”-Tiêu Huân Nhi đã nhận ra thân phận Hạ Lăng là ai nên cũng không tỏ ra xa cách nữa.

- “Khi nào chữ tiểu thành chữ đại thì có thể mua được đó, tiểu mỹ nữ.”-Vô Tà cười đáp-“Có cần ta giúp vác lên phòng không?”

- “Hồ Gia, tiếp tục ghi danh ta mang Tiêu Viêm và Ngô Hạo về phòng nghỉ.”-Tiêu Huân Nhi quay qua nói với Hồ Gia rồi ra hiệu Vô Tà đi theo.

- “Hàn học tỷ, đợi ta mang hai tên này vào đã.”-Vô Tà quay qua nói với Hàn Nguyệt một tiếng rồi theo Tiêu Huân Nhi đi vào trong nhà.

- “Nếu ta không đoán được chắc Tiêu Tà ca ca người giấu luôn quá.”-Tiêu Huân Nhi nhỏ giọng oán trách, lúc này ngoài hai người họ thì không còn ai cả.

- “Chắc là thế rồi.”-Vô Tà nhún vai nói, hắn không ngờ cách biệt cả mấy năm mà cô nhóc này còn nhận ra được hắn.

- “Hừ!”-Tiêu Huân Nhi nghe mà phồng má giận dữ-“Ý Tiêu Tà ca ca là ngay cả muội, ca ca cũng không tin.”

- “Tin chứ sao không? Chỉ là muội khó mà giấu được với tiểu tử Tiêu Viêm. Bình thường lạnh lùng với người khác tự nhiên thân cận với ta chẳng phải quá sai sao?”-Vô Tà cười khở giải thích-“Chưa kể lão già ở cạnh tiểu tử Tiêu Viêm nữa, lộ ra chút sơ hở là lão biết ngay.”

- “Tiêu Tà ca ca cũng nhận ra?”-Tiêu Huân Nhi ngạc nhiên.

- “Từ lúc rời đi rồi, chuyện dễ cảm nhận mà.”-Vô Tà chém gió nói.
- “Đúng là khó qua nổi mắt Tiêu Tà ca ca mà.”-Tiêu Huân Nhi gật gù nói.
- “Đến nơi rồi, nếu có dịp ta bồi muội nói chuyện tiếp.”-Vô Tà thấy ra tới cửa rồi liền nói.
- “Tiêu Tà ca ca, người hứa rồi đấy, chớ có quên đi đấy.”
- “Tất nhiên là không quên rồi.”
- “Mà sao ca không tham dự vào bang hội luôn, như thế chẳng phải có nhiều dịp hơn sao?”
- “Khi nào tiểu mỹ nữ phát triển thành đại mỹ nữ lúc đó đề nghị chắc ta cũng không từ chối đâu. Ahahaha.”
- “Đồ đáng ghét!”-Tiêu Huân Nhi dậm chân nói, thấy bóng Vô Tà ra khỏi cửa liền liếc nhìn xuống dưới đất, tầm nhìn của nàng không hề bị ngăn cản chút nào cả điều này khiến Tiêu Huân Nhi thở dài thườn thượt.

...

...

- “Đề học tử phải đợi lâu.”-Vô Tà cười cười đối diện với Hàn Nguyệt.
- “Không có gì cả, là ta làm phiền học đệ mà.”-Hàn Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn duy trì vẻ xa cách.
- “Vậy chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Hai nơi cũng gần nhau nên chỉ trong mấy phút liền có thể về đến nhà hán rồi.

Về đến nơi thì Vô Tà thấy trước nhà hán tụ tập một số lão sinh và họ đang có xung đột với đám người Nhục Lâm. Nhục Lâm bản tính lương thiện nên người đối đầu với nhóm lão sinh là Ninh Mộng và Yêu Lệ.

- “Có chuyện gì ở đây?”-Vô Tà vận lực hét lớn một tiếng, tiếng hét dùng công phu Sư Tử Hồng cộng thêm hiệu quả của Huyết Long đan liền có hiệu quả trấn nhiếp.
- “Hạ Lăng, người đã về.”-Ninh Mộng mừng rỡ nói khi thấy Vô Tà đã quay về, hán là linh hồn của hội trong lòng các nàng không gì không thể giải quyết.
- “Có chuyện gì?”-Vô Tà lặp lại câu hỏi lần nữa, ánh mắt không mấy thân thiện nhìn đám lão sinh.
- “Bọn hán đến thu phí tân sinh và cả đòi người nữa, bắt bọn ta phải gia nhập vào hội của chúng.”-Yêu Lệ lên tiếng trả lời-“Nếu một hai nhóm thì ta vẫn giao hòa nể, nhưng tới năm sáu nhóm tới, ức hiếp người quá đáng.”
- “Vậy hả?”-Vô Tà neho mắt, chậm chạp bước đến chỗ mấy lão sinh lạnh lùng phun ra một câu-“Cút!”
- “Người, nay ta dạy dỗ người cách đối xử với học trường thế nào.”-Tên dẫn đầu nổi giận đánh về phía Vô Tà.
- “Dạy ta? Nực cười, một Đại Đầu Sư nhỏ nhỏ muốn dạy dỗ ta.”-Vô Tà nhất quyền tung ra không hề nương tay chút nào, chỉ một quyền duy nhất đánh bay tên đó-“Dưới Tam Tinh Đầu Linh đừng có tới đây tìm ngượng, tới một tên ta thịt một tên. Kết trận đánh chúng một trận rồi ném ra ngoài.”
- “Đại!”-Năm người được lệnh lập tức kết trận cả không chút nương tay mà tấn công, thực lực của mấy người Nhục Lâm đã huấn luyện từ lúc sẵn hỏa năng nên đám người chỉ mới Nhất Tinh, Nhị Tinh Đại Đầu Sư này hoàn toàn không có khả năng chống đỡ năm người họ.
- “Xử lý chút đi, ta có khách. Hàn học tử vào trong chúng ta nói chuyện.”-Vô Tà phát tay đi vào trong. Hàn Nguyệt danh tiếng không nhỏ nên không ít người kinh ngạc.
- “Học đệ tự lập hội rồi sao?”-Hàn Nguyệt quan sát một chút lên tiếng hỏi.
- “Không phải, là bạn gái ta thành lập, ta chỉ giúp nàng mà thôi. Là hội dành riêng cho nữ nhân ta nam nhân sao tham gia được.”-Vô Tà nhún vai nói.
- “Ra vậy.”-Hàn Nguyệt gật nhẹ đầu, không tiếp tục hỏi nữa mà theo Vô Tà tiến vào trong phòng riêng. Nàng không sợ Vô Tà làm gì nàng vì thực lực hán thua nàng quá xa, chưa kể đến nếu nàng xảy ra chuyện gì thì danh tiếng của hán liền vất đi luôn.
- “Học tử mời ngồi.”-Vô Tà ra hiệu mời rồi chính mình ngồi xuống phía đối diện, lấy bộ trà ra chậm rãi vừa rót trà vừa nói-“Học tử có một vết bớt hình mầm cây trên ngực?”
- “Sao người biết?”-Hàn Nguyệt nghe mà giật mình đưa tay che đi vị trí vết bớt nhưng chợt nhận ra hành động này khác nào tự lộ ra vị trí vết bớt trên cơ thể, nàng nhanh chóng rút tay lại thấy Vô Tà đang bưng ly trà uống không hề để ý liền thở ra một hơi trong lòng. Nhưng sao mà qua nổi mắt Vô Tà cơ cực-(Ra ở trên ngực trái sao)

- “Vết bớt là năm 18 tuổi bắt đầu xuất hiện phải không?”-Vô Tà đặt chiếc tách xuống bàn.
- “Học đệ biết gì sao?”
- “Vết bớt và ngọn lửa diễm trong tử chứng minh một điều học tử chính là hậu nhân của Thần Nông Đế, vị Đẩu Đế cách đây hàng vạn năm về trước.”- Vô Tà nghiêm túc nói.
- “Học đệ không nói chuyện giạt gân đó chứ?”-Hàn Nguyệt hiển nhiên không tin điều đó.
- “Không hề. Nếu học tử có huynh đệ, hay tử muội gì về hỏi thử. Ta đảm bảo họ cũng sở hữu một vết bớt tương tự, tất nhiên vị trí từng người là khác nhau rồi.”-Vô Tà lắc lắc ngón tay nói.
- “Một dòng máu có thể truyền qua hàng vạn năm sao?”-Hàn Nguyệt cảm thấy thật không thể tin nổi được đó.
- “Nếu là dòng máu của người khác ta không chắc nhưng dòng máu của Thần Nông Đế ta chắc chắn chỉ cần không chết hết thì vĩnh viễn truyền xuống dưới.”
- “Vậy ngọn lửa chỉ là một dấu hiệu nhận biết thôi hả? Vậy sao học đệ nói nó là tuyệt vời?”-Hàn Nguyệt không mấy quan tâm chuyện nàng là hậu nhân của Đẩu Đế hàng vạn năm trước mà chỉ quan tâm đến vấn đề mà gia tộc nàng đang phải đối mặt mà thôi, thứ nàng cần là thực lực mà không phải là nguồn gốc.
- “Nếu học tử đã nói thế thì ta đi thẳng vào chuyện chính luôn vậy. Học tử thử dùng ngọn di hỏa của tử thiêu đốt chiếc lá này đi.”-Vô Tà lấy ra một chiếc lá đã héo khô đưa cho Hàn Nguyệt.
- “Đốt nó?”-Hàn Nguyệt thắc mắc nhưng không hỏi nhiều lập tức thiêu đốt, cười khổ nói-“Thậm chí cả chiếc lá khô ngọn lửa của ta đốt cũng không cháy được.”
- “Học tử quan sát kỹ đi.”-Vô Tà cười cười không giải thích quá nhiều.
- “Quan sát kỹ?”-Hàn Nguyệt cảm thấy khó hiểu có gì mà quan sát cơ chứ, nhưng nàng chợt nhận ra chiếc lá đang dần trở nên xanh tươi.
- “Học tử nghe qua di hỏa bảng bài danh thứ 5, Sinh Linh Chi Diễm bao giờ chưa?”-Vô Tà cười hỏi.
- “Đã từng đọc qua, chuyện này hầu như là một kiến thức.”
- “Tử biết bao nhiêu về nó?”
- “Đó là một di hỏa không tăng phúc chiến đấu nhưng có thể khiến thảo dược nhanh chóng nảy mầm. Cho người sở hữu tuổi thọ và sinh lực dồi dào. Nó liên quan đến ngọn lửa của ta sao?”
- “Nếu học tử rèn luyện ngọn lửa diễm của học tử lên Đẩu Hoàng, Đẩu Tông gì sau đó chết đi thì có lẽ mấy nghìn năm sau liền có thêm một ngọn Sinh Linh Chi Diễm. Vậy tử nói xem hai ngọn lửa diễm này có liên quan đến nhau không?”
- “Thật sự là như vậy? Nhưng theo di hỏa bảng thì Sinh Linh Chi Diễm là do thiên địa dựng dựng mà thành.”
- “Thì chẳng phải ta nói qua rồi sao, chết mấy nghìn năm rồi lại nhờ hấp thụ linh khí mới có thể hình thành Sinh Linh Chi Diễm? Thế cũng có thể coi là thiên địa dựng dựng rồi.”-Vô Tà nhún vai nói-“Với lại Thần Nông Đế tồn tại phải cả mười vạn năm trước mà di hỏa bảng mới thành lập có khoảng một vạn năm trở lại mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chiến tứ tinh đấu linh

- “Thần Nông hóa, nó có thể giúp ta mạnh hơn không?”-Hàn Nguyệt đi thẳng vào mong muốn mạnh mẽ hơn của nàng.
- “Tất nhiên là có rồi. Mạnh hơn ít nhất là ba lần.”-Vô Tà gật nhẹ đầu đáp.
- “Học đệ có yêu cầu gì?”-Hàn Nguyệt không tin Vô Tà tự nhiên đi giúp một người xa lạ không hề quen biết như nàng, mà đi thẳng vào vấn đề luôn.
- “Học tử đủ thẳng thắn. Ta muốn tử...”-Vô Tà nghiêm túc nói, nhưng chưa nói hết câu thì Hàn Nguyệt liền nói chen vào.

- “Được. Đây là lần đầu của ta, mong đệ đối xử nhẹ nhàng với ta.”-Hàn Nguyệt đoán được yêu cầu của Vô Tà mà đáp, vì gia tộc họ sinh cơ thế thì có sao.

- “Dừng, dừng, dừng ngay và luôn ở vị trí này, học tử suy đoán hay nhì? Chưa nghe ta nói hết mà đã nói vào rồi.”-Vô Tà cản ngay lại-“Nữ nhân của ta, tiểu Lâm ở ngay bên ngoài, nếu nghe được tử nói thì chết ta sao?”

- “Ah.”-Hàn Nguyệt đỏ mặt, ra là nàng hiểu nhầm hửn-“Vây ý học đệ là cần ta làm gì?”

- “Giờ học tử chưa đủ thực lực, trong lúc học tử tu luyện Thần Nông hóa, học tử hãy luyện hóa viên đan này trong nó.”-Vô Tà đưa cho Hàn Nguyệt một viên đan được dùng để tích lũy Thần Nông hóa mà Cơ Diễm đã luyện lúc trước.

- “Được.”-Hàn Nguyệt lập tức gât đầu, nhận lấy viên đan.

- “Ta tin tử sẽ thực hiện lời hứa. Giờ ta dùng linh hồn truyền âm lại phương thức tu luyện cho học tử.”

- “Linh hồn truyền âm.”-Hàn Nguyệt ngạc nhiên vì phương pháp này chỉ có cường giả mới có thể thực hiện được mà thôi. Nhưng nhanh chóng Vô Tà liền chứng minh lời nói của hửn không phải là chém gió khi mà trong khoảng khắc phương thức tu luyện xuất hiện trong đầu nàng một cách rõ ràng.

- “Học đệ thật sự chỉ là Đấu Sư?”-Hàn Nguyệt chăm chú nhìn Vô Tà muốn tìm hiểu xem hửn có phải là một lão quái vật phản lão hoàn đồng không.

- “Ta biết ta đẹp trai rồi, học tử không cần nhìn vậy đâu.”-Vô Tà giả vờ gãi đầu ngại ngùng.

- “Ta nghe nói qua Sinh Linh Chi Diễm không giúp tăng phúc chiến đấu, vậy học đệ có nói qua nó giúp ta mạnh hơn là thật hay giả vậy?”

- “Tất nhiên là thật rồi. Học tử chắc phải có một đấu kỹ át chủ bài chứ? Địa cấp?”

- “Đúng vậy, nhưng ta chỉ có thể thi triển một lần điều đó liên quan gì đến Thần Nông hóa?”-Hàn Nguyệt cũng không hề giấu diếm nói.

- “Hiện tại Thần Nông hóa của tử chỉ là Đấu Giả cấp, nhưng khi đạt được Đấu Sư học tử liền có thể thi triển môn đấu kỹ đó hai lần. Còn nếu lên Đấu Linh học tử có thể thi triển không dưới 5 lần.”-Vô Tà tính toán nói, đưa năm ngón tay về phía Hàn Tuyết.

Nếu thi triển năm lần thì mạnh hơn không chỉ gấp đôi, Hàn Nguyệt tưởng tượng ra tràng cảnh đó khi nàng đối chiến liên tục ném đấu kỹ cao cấp vào mặt đối phương, đối phương có thể đỡ một hai lần thì sao, nàng có thể thi triển năm lần mà.

- “Vây đối với mấy loại đấu kỹ bình thường thì sao? Ta có thể liên tục thi triển.”

- “Sao ta biết được, cái đấy tùy vào độ tiêu hao nhưng cứ lấy hiện tại gấp năm lần lên là được, ngoài ra còn tính toán thêm một số chi tiết nữa như tốc độ hồi phục đấu khí và thương thể cũng nhờ Thần Nông hóa mà nhanh hơn này,...”

- “Thần Nông gia tộc còn tồn tại chứ? Phụ thân ta gia tộc chưa từng biết qua vấn đề ngọn lửa của ta, mẫu thân ta thì xuất thân từ một tiểu gia tộc mà thôi.”

- “Nó đã tuyệt diệt lâu lắm rồi, từ sau khi Thần Nông Đế và Đan Đế lần lượt chết đi.”-Vô Tà thở dài nói, đây chỉ là suy đoán của hửn thôi, nhưng hửn chắc chắn điều này không thể sai được.

- “Tại sao lại vậy, Thần Nông hóa giúp người sở hữu mạnh mẽ hơn rất nhiều sao lại có thể dẫn đến kết cục này?”

- “Vi một khả năng khác của nó. Tăng cường chất lượng đan dược. Với một ngọn Thần Nông hóa cấp Đấu Tông có thể tăng lên gấp đôi khả năng của đan dược. Gia tộc sau khi Đấu Đế qua đời liền chỉ còn lại cường giả cấp độ Đấu Tôn mà thôi, khi đó có hai lựa chọn một là trở thành nô dịch tăng phẩm chất cho đan dược; hai là che giấu đi mình thuộc Thần Nông gia tộc.”-Vô Tà uống một ngụm nước rồi chậm rãi nói tiếp.

- “Mà muốn che giấu người ngoài thì trước hết lừa cả bản thân, phụ mẫu không nói cho con cái, con cái không biết thì cháu chất cũng không biết, qua bao nhiêu năm gia tộc phân tán, dòng sông lịch sử chôn vùi tất cả. Ngay cả những vị Đấu Đế mạnh mẽ cũng bị biến mất khỏi dòng thời gian thì huống chi một gia tộc.”

- “Tăng phẩm chất đan dược?!”-Hàn Nguyệt hiểu được vấn đề mà Thần Nông gia tộc đối mặt khi không còn cường giả cấp bậc cao nhất chống đỡ, một người đánh không lại thì mười người đánh, sự hiệu triệu của luyện dược sư không thể khinh thường được.

- “Lãng ca, có người đánh tới cửa.”-Một thiếu nữ gấp gấp gõ lên cánh cửa cất ngang cuộc nói chuyện của Vô Tà và Hàn Nguyệt.

- “Mẹ nó.”-Vô Tà vỗ mạnh bàn một cái, có người lên báo tức là năm người kia đã bị đánh bại rồi-“Nhược Lâm có sao không?”

- “Hội trưởng bị, bị thương nặng nhất.”-Thiếu nữ kia ngập ngừng nói.

- “Trong nội viện được giết người không nhì?”-Vô Tà đầy lạnh lùng bước ra ngoài, nói với thiếu nữ chạy lên báo-“Diệu Vân giúp ta tiếp Hàn Nguyệt học tử.”

Diệu Vân ngạc nhiên khi Vô Tà nhớ được tên của nàng.

- “Không cần ta cũng muốn đi xem”-Hàn Nguyệt đứng dậy đi theo ra ngoài, nàng muốn biết thực lực của Vô Tà mạnh mẽ đến mức nào.
- “Được.”- Vô Tà cũng không từ chối.
- ...
- “Tiểu tử kia vừa rút đầu không dám ra sao? Nhanh gọi hắn ra đây.”-Một thanh niên cầm trọng kiếm trong tay cười lớn, thực lực Tứ Tinh Đầu Linh.
- “Tiểu Lâm có sao không?”-Vô Tà không biết từ lúc nào đứng cạnh Nhược Lâm ôn nhu hỏi.
- “Không sao cả, tỉnh dưỡng hai, ba ngày là tốt rồi.”-Nhược Lâm lắc nhẹ đầu nói.
- “Ngươi thiên vị Lâm tỷ, ta cũng bị thương đây.”-Yêu Lệ phồng má nói, có Vô Tà ở đây nàng chẳng sợ gì nữa cả, hắn giống như một viên định tâm đan vậy.
- “Ngươi là Hạ Lăng, một tên lính mới mà dám đánh người của Long hội bọn ta đúng là chán sống rồi.”-Thanh niên nhân chỉ kiếm vào Vô Tà nói.
- “Hắn là hội trưởng của cái gọi là Long hội kia?”-Vô Tà quay qua hỏi Diệp An.
- “Đúng vậy, hắn là Cao Nguyên một Tứ Tinh Đầu Linh đỉnh, Lăng ca ngươi chớ xung động”-Diệp An nhỏ giọng nói.
- “Mà sao các ngươi gọi ta là Lăng ca vậy?”-Vô Tà thắc mắc cái này từ lúc trở về đến giờ nhưng chưa có cơ hội hỏi.
- “Ngươi không phải hội trưởng, bọn ta không biết xưng hô thế nào nên Ninh Mộng và Yêu Lệ đề nghị như thế.”-Diệp An chỉ qua hai người Ninh Mộng và Yêu Lệ đang tỏ ra vô tội.
- “Đợi xử lý xong chuyện này xử lý hai người.”- Vô Tà giờ giờ nắm đấm về phía nhị nữ.
- “Ngươi dám khinh thường ta.”-Cao Nguyên thấy Vô Tà coi hắn như không khí liền nổi giận, trọng kiếm bỏ về phía Vô Tà.
- “Từ hôm nay Long hội liền xóa tên.”- Vô Tà lạnh lùng nói, đưa hai ngón bắt lấy lưỡi kiếm đang chém xuống, nhìn qua đơn giản nhưng là hắn vận dụng cảm thuật và cả nhập trạng thái Hiền Nhân luôn.
- “Bất được!”-Hàn Nguyệt kinh ngạc, cú chém vừa rồi mặc dù đối với nàng không là gì nhưng tùy ý đỡ bằng hai ngón tay như hắn nàng làm không được.
- “Mạnh mẽ!”-Cao Nguyên một quyền đánh tới, mặc dù hắn vừa rồi gạt mình nhưng nghĩ Vô Tà dùng một loại đấu kỹ nên tiếp tục đánh tới.
- “Thập trọng kinh!”-Vô Tà lại tung ra một đấm nhìn như tùy ý nhưng như tên gọi đây là một quyền không hề đơn giản mà một quyền mang theo mười lần kinh khí.

Hai quyền đối nhau, Vô Tà lui lại hai bước còn Cao Nguyên thì bị đánh bay đi.

- “Ra nếu vận dụng đấu khí đến đỉnh cao liền có thể mạnh đến mức này. Nếu mình luyện tập nhiều không biết có đạt được không nhỉ.”-Một lão sinh từng được Vô Tà chỉ dẫn lúc trước nắm chặt tay, quyết tâm tu luyện không lực tăng cao lên nhiều lần.
- “Ngươi.”-Cao Nguyên không dám khinh thường tên Đấu Sư trước mặt nữa, đứng bật dậy lau đi vết máu khóe miệng, lần nữa lao đến hắn sử dụng môn võ kỹ mạnh nhất của mình mà đánh xuống, trọng kiếm bỏ xuống mơ hồ xuất hiện một thân ảnh hắc hùng đang chụp về phía Vô Tà.
- “Khai Thiên-Hỗ Hoang thức!”-Vô Tà chân trái tiến tới một bước, chiêu thức này là một trong những chiêu thức cấm ở địa cầu, một khi thi triển liền phế nhưng ở thế giới tu luyện này liền trở thành một võ kỹ cấp cao mà không còn là chiêu thức cấm nữa.

Quyền của Vô Tà đối kháng với hùng trưởng đang bỏ xuống. Trọng kiếm bị đầu quyền của Vô Tà ghì chặt.

- “Ta không chỉ có một tay.”-Vô Tà đầy tốt bụng nhắc nhở. Nghe vậy Cao Nguyên lập tức chú ý đến cánh tay trái của Vô Tà nhưng đòi đầu như là mơ và Vô Tà cũng không hề tốt bụng như vậy.
- “Khai Thiên-Chu Tước cước.”-Chân phải Vô Tà tung lên đá mạnh một cái vào mạn sườn trái của Cao Nguyên, không hề phòng Cao Nguyên liền bị một cước đá bay đi không rõ sống chết, nói thế nghe cho ngầu thôi chứ sao mà chết được Vô Tà không chế lực đạo đầy đủ rồi. Nói sai thiếu chút đỉnh rồi, tên Cao Nguyên kia còn đủ sức để nói một câu-“Ngươi lừa ta!”
- “Đang đánh nhau mà đi tin lời địch nhân có ngu quá không?”-Vô Tà lắc lắc đầu nói, rồi hướng những thành viên khác Long hội mà nói-“Long hội hôm nay liền giải tán đi, hội trưởng mới có Tứ Tinh Đầu Linh mà không biết tự lượng sức mình.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Bắt đầu tu luyện!

- “Hàn Nguyệt học tỷ còn chuyện gì không?”- Vô Tà tiến tới trước mặt Hàn Nguyệt.

- “Ta cũng không có chuyện gì làm phiền học đệ nữa.”-Hàn Nguyệt biết đây là Vô Tà đuổi khéo nên lập tức gạt đầu chào ra về, nàng cũng muốn tu luyện thử Thần Nông hỏa.

- “Tiểu Lâm, sau khi dọn dẹp hoàn tất tập hợp tất cả lại, ta có chuyện thông báo.”-Vô Tà nói một tiếng rồi vào trong đại sảnh ngồi đợi trước.

- “Tất cả nhanh tay một chút.”-Nhược Lâm bắt đầu lên tiếng chỉ huy-“Đã không còn chuyện gì mời mọi người giải tán đi thôi.”

...

Trong mấy phút tất cả đều tập hợp trong đại sảnh trước mặt Vô Tà.

- “Thực lực mọi người quá yếu!”-Vô Tà nhập đề bằng một lời nói thẳng, không hề có sự phân bác nào cả vì đây là sự thật, tất cả đều cúi đầu xuống không dám nhìn Vô Tà.

- “Cho nên ta sẽ có một lịch tập luyện cho tất cả, nếu tương lai có thành viên mới tham gia mà mọi người đánh không lại họ chẳng phải mất hết mặt mũi sao.”-Vô Tà lấy ra một quyển trục đưa cho Nhược Lâm-“Đây là một hợp trận, Thập Bát Thiên Nữ trận, mười tám người kết thành một trận để đối chiến.”

Môn hợp kích trận này là nhờ Cơ Diễm suy diễn ra từ môn võ công thập bát la hán trận.

- “Vậy còn một người nữa thì sao?”-Diệp An lập tức hỏi, nhóm các nàng có tới mười chín người tất cả.

- “Bích Dao bước ra khỏi hàng, cô không cần tu luyện môn hợp kích trận này.”-Vô Tà điểm ra một cái tên.

- “Lăng ca, ta có thể nhường nàng luyện Thập Bát Thiên Nữ trận.”-Diệp An lập tức nói.

- “Cũng được thôi, nhưng cô phải thay Bích Dao trở thành luyện được sư, thế nào?”-Vô Tà cười nói.

- “A, vậy ta rút lại lời nói của mình được không?”-Diệp An lại lần nữa hiểu sai Vô Tà liền ngại ngùng đáp.

- “Ta thật có thể trở thành luyện được sư?”-Bích Dao thật sự không dám tin tưởng nàng có thể trở thành chức nghiệp hiếm có này.

- “Thất phẩm trở lên là đủ rồi chứ gì?”

- “Thật, thật chứ?!”-Điều này càng làm nàng không dám tin tưởng hơn.

- “Trước mắt đọc qua tâm đắc luyện được của ta đi, chỗ nào không hiểu thì tới hỏi ta.”-Vô Tà ném cho Bích Dao một trục quyển.

- “Lăng ca cũng là một luyện được sư?”-Tất cả không dám tin nhìn Vô Tà.

- “Tứ phẩm mà thôi.”-Vô Tà nhún vai nói-“Nhắc đến luyện được sư mới nhớ, Cầm đan được này đi bán kiếm chút thu nhập cho Nữ Nhi Quốc đi!”

- “Được.”-Nhược Lâm nhìn liền biết là đan được gì vì nàng cũng đã dùng qua, không chỉ nàng mà bốn người Ninh Mộng cũng đã dùng.

- “Là đan gì vậy, hội trường?”-Một thiếu nữ thắc mắc hỏi.

- “Ừm, là đan giảm nhẹ sự khó chịu vết thương mà mỗi tháng tái phát một lần.”-Yêu Lệ thần bí giải thích.

- “Đúng thế là vết thương dưới rốn khoảng một gang tay.”-Ninh Mộng cũng cười cười nói tiếp.

- “Dưới rốn một gang!”-Tất cả đều ngây thơ đưa tay tự đo rồi đỏ mặt lên, ánh mắt không mấy thiện nhìn Vô Tà.

- “Sao nhìn ta, ta là tạo phúc cho vạn nhà thế sao lại nhìn ta giống nhìn tội phạm vậy.”-Vô Tà cảm thấy chột dạ khi thấy mười chín cặp mắt như nhìn sắc lang nhìn hán.

- “Nhược Lâm, em đi mua lại căn nhà này đi, ta muốn một vị trí rộng lớn để tập luyện cho mọi người.”-Vô Tà chỉ bản đồ khu vực trên bàn bắt đầu khoanh vùng-“Diệp An đi cùng nàng đi, người ở trong nội viện cũng lâu rồi.”

- “Được.”

- “Tất cả bắt đầu làm việc đi.”- Vô Tà phát phát tay nói rồi về phòng, Cơ Diễm vẫn chưa quay lại nên hắn chưa biết tình hình Văn Lạc Tâm Viêm thế nào.

...

...

- “Em về rồi đây.”- Cơ Diễm sau mấy canh giờ liền quay về lại trong phòng.

- “Vất vả cho em rồi.”- Vô Tà từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, hắn đang mô phỏng đấu kỹ Nghịch Thiên trong tâm trí.

- “Bên dưới đã diễn sinh ra được hai ngọn Văn Lạc Tâm Viêm. Một ngọn đã hình thành được linh trí rồi, còn một ngọn thì chưa.”- Cơ Diễm chậm rãi thông báo về tình hình bên dưới Phần Thiên Luyện Khí tháp.

- “Vậy em tính toán thế nào? Nếu có hai ngọn vậy để lại cho Già Nam học viện một ngọn cũng được.”

- “Anh có một trận pháp dịch chuyển phải không?”- Cơ Diễm lên tiếng hỏi rồi thấy Vô Tà gật nhẹ đầu liền tiếp tục nói- “Em linh hồn thể không thể làm gì được cả, em sẽ xuống đó đặt một điểm đến ở đó việc thu phục của anh dễ dàng hơn là khi thu phục Thanh Liên Địa Tâm hỏa vì đặc tính thiêu đốt của Văn Lạc Tâm Viêm. Về ngọn dị hỏa có linh trí thì có vẻ khó khăn hơn một chút cần phải chuẩn bị trước khi bắt đầu, ngọn lửa đó chỉ cần lấy đi tâm hỏa của nó, nói cách khác là linh trí của nó thì là thành công không cần lấy đi tất cả, tiểu tử Tiêu Viêm kia cũng nhắm đến ngọn dị hỏa đó nên anh là tính thế nào để học viện hay để cho hắn.”

- “Em nghĩ phong ấn trụ được bao nhiêu thời gian nữa?”

- “Cũng tùy nhưng trong vòng ba năm chắc chắn bị ngọn Văn Lạc Tâm Viêm công phá. Anh tính toán thế nào?”- Cơ Diễm đã kiểm tra trước đó nên lập tức có thể trả lời được câu hỏi của Vô Tà.

- “Có cách nào không chế được tâm hỏa trước mà không lấy đi không?”

- “Có. Anh là tính đợi lúc nó phá phong ấn mà ra liền nhân cơ hội đó mà lấy đi tâm hỏa của nó, như vậy không ai phát hiện ra dị trạng gì chỉ nghĩ phá phong khiến nó bị tổn thương không nhẹ.”- Cơ Diễm đoán được Vô Tà là tính làm gì khi hỏi như thế.

- “Chính xác là thế. Ba năm tới ở trong này vui đùa cũng được có sao đâu.”- Vô Tà nhún vai nói- “Tạo một thế lực trong này cũng tốt. Hai em thấy sao?”

- “Bọn em cũng không có ý kiến gì cả. Tất cả tùy vào anh thôi.”- Dao Tuyết và Cơ Diễm cùng nói.

- “Vậy quyết định thế đi. Dù sao ta cũng không có việc gì gấp để làm cả.

...

...

...

Vô Tà mất đúng mười ngày mới có thể hoàn thành xong sân tập luyện được, đồng thời hắn cũng thu phục được ngọn Văn Lạc Tâm Viêm chưa có linh trí ở dưới Phần Thiên Luyện Khí tháp, về ngọn đã mở ra linh trí thì đã im một dấu ấn vào trong tâm hỏa của nó chỉ một ý niệm có thể thu lại được. Như Cơ Diễm đã nói qua, việc thu phục Văn Lạc Tâm Viêm đối với Vô Tà là khá dễ dàng khi ngọn dị hỏa này là đốt từ trong tâm ra bên ngoài, mà một khi đã nhập vào người hắn thì ôi thôi tất nhiên rồi thân tiên cũng bị hấp thụ một ngọn dị hỏa thì ăn thua gì cơ chứ.

- “Tất cả tập chung lại đây nào!”- Vô Tà lớn tiếng gọi mọi người lại, rất nhanh hơn hai mươi thiếu nữ tập chung trước mặt hắn, mà hình như do tu luyện hay sao mà từ lúc sinh ra ở thế giới này hắn chưa từng thấy một nữ tử nào xấu cả.

- “Phòng tu luyện đã chuẩn bị xong rồi sao Lăng ca?”- Diệp An đầy mong chờ hỏi, việc chuẩn bị phòng tu luyện Vô Tà không cho bất cứ ai vào cả mà tự mình làm tất cả mọi thứ.

- “Đã xong.”- Vô Tà gật nhẹ đầu đáp, rồi lấy ra một danh sách đưa cho từng người xem- “Là bản kế hoạch tu luyện của tất cả mọi người, ta đề cao tính tự giác nên sẽ không thúc dục mọi người tu luyện. Nhưng mọi người cũng biết rồi đây, cho dù là Thập Bát Thiên Nữ trận hay là Tứ Linh đại trận của nhóm Ninh Mộng đều cần thực lực không quá cách biệt mới có thể thi triển mạnh nhất, nếu quá lười biếng thì sẽ tự đào thải không còn thích hợp.”

- “Rõ!”- Tất cả nghiêm túc gật đầu.

Vô Tà hài lòng gật đầu rồi tiếp tục nhắc nhở- “Phòng tu luyện cần giữ kín bí mật, ta không muốn rắc rối.”

- “Dạ, đã rõ.”

- “Ngoài thời gian tu luyện theo lịch mọi người có thể làm gì tùy thích nhưng mỗi ngày phải có hai người trực để thu nạp thêm tân thành viên. Chỉ cần là nữ tử tất cả đều thu vì đây là Nữ Nhi Quốc, hiểu chứ?”

- “Đạ, đã rồi!”

- “Tốt, tất cả bắt đầu theo kế hoạch mà tu luyện đi, lần đầu vào phòng tu luyện trọng lực nhớ để ý một chút. Ta ra ngoài tu luyện nhanh thì nửa tháng lâu thì hai tháng, có chuyện mà Nhược Lâm không giải quyết được thì qua bên Bàn Môn liên lạc với tiểu nha đầu Tiêu Huân Nhi, nàng sẽ giúp đỡ vì dù sao tiểu nha đầu đó cũng rất mạnh.”

- “Em cứ tưởng là tìm Tiêu Viêm chứ?”-Nhược Lâm thấy thắc mắc hỏi, Vô Tà là nam tử vậy phải liên lạc với Tiêu Viêm chứ sao lại là liên lạc với Tiêu Huân Nhi.

- “Nếu mà em không xử lý được thì thực lực tiểu tử Tiêu Viêm cũng chẳng giúp được gì. Lúc đó giúp được chỉ có Tiêu Huân Nhi mà thôi.”-Vô Tà nhún vai nói, nếu Nhược Lâm nhập Hiến Nhân trạng thái thì đủ sức đánh với Tiêu Viêm.

- “Nàng mạnh đến cỡ nào?”-Ninh Mộng quan tâm hỏi, còn mạnh hơn của Tiêu Viêm thì đến cỡ nào đây.

- “Đủ để ta tung hết sức không giữ lại bất cứ thứ gì.”-Lúc trước Vô Tà đối mặt với hai người lời cả song kiếm Tuyết-Điểm ra là vì đối mặt với cô nhóc Tiêu Huân Nhi.

- “Được rồi, ta đi đây!”-Vô Tà chậm mười ngày rồi, hẳn muốn lập tức bắt đầu tu luyện môn đấu kỹ Nghịch Thiên kia đồng thời tìm kiếm được liệu chuẩn bị luyện cho Uyển Nhi một khối cơ thể để tách hai nàng ra, chứ nếu không nhanh tay một chút cô nàng lại tự mình xóa đi tồn tại của mình thì chuyện này khiến hắn hối hận không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Giao dịch!

Ba tháng sau, tại một góc trong thâm sơn.

Vô Tà đang vận dụng tất cả tốc độ từ lúc biết bò đến giờ mà điên cuồng bay, song dục sau lưng vận dụng hết khả năng mà vung vẩy.

- “Mẹ nó, con chim nhỏ này tính truy đuổi tới bao giờ đây cơ chứ, chẳng phải chỉ là một cọng thảo được thôi sao?”-Vô Tà nhìn Thiết Bối Lôi Ưng đang điên cuồng đuổi theo hắn mà mở miệng mắng, con chim này liên truy sát hắn cả hai ngày rồi.

- “Anh lấy đi ngọn thảo được để tiến hóa lên Thất Giai của nó, nó không điên cuồng truy sát sao được.”-Cơ Điểm cười nói.

- “Đan em luyện tốt chưa?”-Vô Tà không để ý tới Thiết Bối Lôi Ưng sau lưng nữa.

- “May mắn liên một lần là thành công, tiêu tốn mất hai viên Thanh Liên Địa Tâm hỏa.”-Cơ Điểm gật đầu nói.

- “Thanh Liên Địa Tâm hỏa đan thì sau này liên tục có nguồn cung cấp rồi tiếc nuối làm gì?”-Vô Tà nhún vai nói, thời gian thành thực của Thanh Liên trong Vô Hạn Giới cũng sắp đến rồi-“Mà sao không lấy một cơ thể khác mà tự luyện ra chẳng phải như vậy liên tốn thời gian sao?”

- “Nhiều thứ rắc rối lắm. Mặc dù linh hồn là thứ điều khiển cơ thể nhưng liệu một khi nhập vào một thân xác đã trải qua biết bao nhiêu sự kiện rồi liệu sẽ vẫn như cũ mà không thay đổi chút nào? Trí nhớ, tính cách được lưu trữ trong bộ não, lúc nhập vào linh hồn bị ảnh hưởng hay không là một vấn đề đáng cân nhắc.”-Cơ Điểm chậm rãi giải thích, nàng là một Đan Đế nên những vấn đề này nàng đã nghiên cứu rất nhiều, mười người thì có đến sáu người tính cách thay đổi chỉ có bốn người thành công mà thôi. Chỉ có bốn thành là giữ nguyên tính cách nên nàng không dám thử với Uyển Nhi.

- “Có chuyện này sao? Bốn người thành công kia có đặc điểm chung gì không?”-Vô Tà cũng rất tò mò.

- “Luyện được sư. Linh hồn lực đủ mạnh mẽ mới có thể làm được điều đó, Ngũ phẩm trở lên mới được.”-Cơ Điểm không suy nghĩ nhiều mà trả lời luôn.

- “Nếu đó là ta thì có thành công không?”

- “Dù linh hồn lực của anh không đủ mạnh nhưng chắc chắn vẫn là mười thành là thành công không bị thay đổi tính cách.”-Cơ Điểm chắc chắn nói.

- “Do công pháp của anh, thứ anh tu luyện không đơn thuần là cơ thể mà chính là cả linh hồn. Bằng chứng là anh nuốt luôn cả linh hồn trong Vô Hạn Giới kia bằng linh hồn của anh chứ không phải bằng cơ thể, mọi thứ anh đều có thể cắn nuốt vậy thì chút trí nhớ chút tính cách còn sót lại của khối cơ thể sao có thể làm khó được anh. Có thể nói anh là một người bất tử khi mà có thể đoạt xá không để lại bất cứ di chứng nào.”

- “Mà viên đan này anh nhìn thế nào cũng đâu có ra nhân hình? Liệu phải để Uyển Nhi nhập vào mới có thể hả?”

- “Đúng vậy, sau khi linh hồn nàng nhập vào, anh dùng đầu khí bắt đầu nuôi dưỡng. Sau một năm được nuôi dưỡng bằng đầu khí nàng liền có thể phá kén mà ra, hình thành nhân hình. Chỉ là muốn để nàng lấy lại thực lực ban đầu phải đợi thêm mấy năm nữa mới có thể.”-Cơ Điểm nhắc nhở trước.

- “Hè hè hề, được.”-Vô Tà thấy trước khung cảnh bất nạt Uyển Nhi trước mặt rồi, đợi lúc nàng lấy lại thực lực thì hấn đã mạnh hơn rồi, nghĩ cảm giác vỗ lên hông Uyển Nhi trả thù nàng lần đầu đẩy ngược hấn mà cảm thấy sướng ron người.

- “Anh thật là.”-Dao Tuyết như đọc được suy nghĩ của hấn mà thở dài lắc đầu.

- “Thật là đẹp trai phải không?”-Vô Tà cười ha hả ngắt lời Dao Tuyết- “Ta biết điều đó rồi không cần khen đâu.”

- “Tên nhân loại khốn khiếp!”-Thấy tên nhân loại trước mặt không để ý đến chuyện đang bị truy đuổi, Thiết Bối Lôi Ứng liền trở nên phần nộ.

- “Này, con chim ngọc kia. Ngươi không để ý ngươi đang dần tiến vào phạm vi của nội viện Già Nam học viện sao?”-Vô Tà đẩy tốt bụng nhắc nhở-“Trần đời này đều thấy ai tốt bụng như ta cả. Hahahah!”

Tiếng cười gian xảo của Vô Tà vang vọng của một mảnh thâm sơn.

- “Tên nhân loại gian xảo đi chết đi!”-Thiết Bối Lôi Ứng liền chợt để ý đến điều đó mà càng trở nên phần nộ há miệng phun ra một ngọn lôi thương, đây là toàn lực của nó rồi không hề bảo lưu lại nữa, là Lôi ưng muốn đánh cuộc lần cuối vào đòn này trước khi không cam lòng rồi đi buông tha cho Vô Tà nhưng nó biết không có bao nhiêu khả năng đòn đánh này sẽ đánh trúng.

Thế nhưng, mũi lôi thương lại có thể đánh trúng xuyên thấu qua người Vô Tà, hấn hét thảm một tiếng phun ra một ngụm máu tươi rồi từ trên không rơi xuống dưới đất.

- “Hừ, hừ, tên nhân loại gian xảo nhà ngươi cuối cùng cũng chết!”-Thiết Bối Lôi Ứng mừng rỡ tiến nhanh tới xác Vô Tà rơi trên mặt đất mà bắt đầu lục lọi ngọn thảo dược của mình.

- “Điều ca, là đang tìm kiếm thứ gì vậy?”-Một giọng nói vang lên bên cạnh Thiết Bối Lôi Ứng.

- “Tìm lại ngọn thảo dược chứ tìm cái gì hả?”-Thiết Bối Lôi Ứng đang vui nên tùy ý đáp. Rồi bỗng nhiên chợt nhận ra người vừa lên tiếng chính là cái tên vừa trúng lôi thương của nó, chính xác hơn khối thi thể trên mặt đất đang mờ dần và có dấu hiệu biến mất.

- “Ngươi, ngươi né được?”

- “Điều ca hỏi thừa vậy? Không né được sao còn đứng đây nói chuyện cơ chứ.”-Vô Tà nhanh tay đeo lên cho Thiết Bối Lôi Ứng chiếc vòng có xâu lên năm mươi chiếc nhẫn trọng lực.

- “Ngươi, ngươi làm gì ta?”-Thiết Bối Lôi Ứng lập tức bị trọng lực áp nằm xuống dưới đất, đầy kinh hoàng.

- “Truy đuổi lão tử hai ngày liền, giờ lão tử nên làm gì ngươi đây nhỉ.”-Vô Tà cười nham hiểm nói, hấn là có ý nhắc nhở để Thiết Bối Lôi Ứng tung ra một đòn đánh cực kia vào lúc cuối cùng. Theo sau đó liền nhận cơ hội áp sát mà xử lý.

- “Muốn chém, muốn giết tùy ngươi. Dù sao ta cũng sắp chết rồi.”-Thiết Bối Lôi Ứng hừ lạnh nói.

- “Ta nghe nói thịt Thiết Bối Lôi Ứng cực kỳ ngon, nhất là cắt sống rồi chế biến luôn.”-Vô Tà chẹp chẹp miệng, từ trong nạp giới lấy ra một bộ nồi niêu, dao kéo.

- “Ngươi, ngươi. Có giỏi thì cho ta một cái chết thống khoái đi.”-Thiết Bối Lôi Ứng có câu giờ để tự bạo nhưng lại cảm giác Đấu Khí trong người trì trệ không thông, muốn tự bạo cũng không được.

- “Hè hề, tuổi gì trước mặt ta mà tự bạo được hả?”-Vô Tà cười nói, hấn bắt đầu mài dao xoèn xoẹt. Đòn thuận chỉ muốn hù dọa chút thôi, chứ mục đích chính vẫn là thu lấy Thiết Bối Lôi Ứng làm toạ kỵ, tốc độ của Lôi Ứng phải nói là loại cực nhanh nếu thu phục được liền có thể di chuyển tiện lợi hơn rất nhiều.

- “Thấy ngươi cũng tội nghiệp, thôi thì ta cho ngươi một cơ hội.”-Vô Tà đẩy vẻ thương tiếc vỗ vỗ con dao sắc lém lên mồm Thiết Bối Lôi Ứng.

- “Không cần!”-Thiết Bối Lôi Ứng vẫn không hề có chút van cầu mà đầy lạnh lùng.

- “Chưa chi đã từ chối rồi.”-Vô Tà cười cười- “Ta thấy ngươi thọ nguyên vẫn còn sao lại nói gần chết cơ chứ?”

- “Ta ước chiến với đối thủ, thực lực hấn mạnh hơn ta.”-Lôi Ứng tùy ý đáp vẫn không thêm để ý đến Vô Tà.

- “Thâm cừ đại hận?”

- “Đúng, giống như ngươi và ta.”

- “Ừm, ta giúp ngươi chiến thắng thì sao? Ta thiếu một toạ kỵ.”-Vô Tà cười như ác quỷ dụ dỗ kẻ ngây thơ- “Trăm năm thôi, ngươi ma thú trăm năm chỉ cái chớp mắt. Haizzz, chứ thâm cừ đại hận cứ chết đi mà không báo thật khó chịu nha.”

- “Ngươi giúp ta báo thù? Nếu ngươi thật sự giúp ta báo thù bảo ta làm toạ kỵ cho ngươi cả đời cũng được.”-Thiết Bối Lôi Ứng đôi mắt loé lên nhìn

thăng về phía Vô Tà.

- “Ta Đầu Sư dưới sự truy sát của ngươi, Lục Giai ma thú vẫn không bị bắt lại, điều này chứng minh được rồi chứ.”- Vô Tà đầy kiêu ngạo nói.
- “Được. Chỉ cần ngươi giúp ta báo thù, ta thần phục ngươi thề chết không đổi.”- Thiết Bối Lôi Ứng mở miệng lập tức thề.
- “Trước mắt ta không thể tin được ngươi. Đưa ra một tia linh hồn nào, tiểu điều.”- Vô Tà cười cười cắn nát đầu ngón tay lấy máu mà ghi một bản giao ước.

Thiết Bối Lôi Ứng biết một khi nó giao ra một tia linh hồn liền trọn đời làm nô, điều này khiến nó đắn đo không quyết định. Cuối cùng vì đánh cuộc vào việc Vô Tà giúp nó trả thù liền kêu lên một tiếng đưa ra một tia linh hồn lực nhập vào bản giao kèo.

- “Tốt rồi.”- Vô Tà cười cười thu lại chuỗi trọng lực nhấn trên người Thiết Bối Lôi Ứng. Thoát khỏi trọng lực đè ép Lôi Ứng lập tức bay lên thẳng trời cao thăm thẳm cảm giác thoải mái.
- “Được rồi, ngươi nói đi, sẽ giúp ta báo thù thế nào?”- Thiết Bối Lôi Ứng sau khi bay lượn vài vòng liền hạ xuống trước mặt Vô Tà.
- “Ngươi thu nhỏ lại được không?”- Vô Tà đánh giá độ to của Lôi Ứng thấy không có chiếc lò nào đủ chứa nó cả liền hỏi.
- “Được!”- Thiết Bối Lôi Ứng lập tức thu nhỏ thân hình lại chỉ còn tương đương với chim ưng ở Địa Cầu mà thôi.
- “Chui vào lò đi, ta giúp ngươi luyện qua một lần, đảm bảo còn tốt hơn cả dùng ngọn thảo dược kia.”- Vô Tà lấy ra một chiếc đan đỉnh đặt xuống dưới đất.

Sau khi nghĩ kỹ lưỡng, Vô Tà liền dùng hai viên Thanh Liên Địa Tâm đan mà tạo thành nhiều tầng kết giới, chứ nếu không động tĩnh truyền đi liền lúc đó gặp rắc rối không đáng, thực lực của Thiết Bối Lôi Ứng cũng chỉ cỡ bằng Thanh Liên mà thôi nên hẳn cũng không quá đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.